

Giới thiệu Bình Tĩnh Làm Phi

Editor: Yul Yuuki

Giới Thiệu:

"Truyện hướng theo thể loại cung đấu, kể về Quý Phi phải bình tĩnh, suy nghĩ và lên kế hoạch kỹ lưỡng cho từng bước đi để ứng biến với những tình huống khó khăn trong cung....."

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Lúc này bên trong điện cung Trường Xuân phía đông, ngọc thiện đã được mang lên bàn, Du Phúc Nghi đang ở cùng nha hoàn hồi môn, cô cô Thính Phong chương sự cung Trường Xuân đang hầu hạ rửa tay sạch sẽ, vừa lúc muốn ngồi vào dùng bữa, đột nhiên ngoài cửa hành lang truyền đến tiếng thông báo chói tai của thái giám: "Hoàng thượng giá lâm!"

Du Phúc Nghi mất tinh đi đến ngơ ngác, hướng về phía Tư Mã Duệ tồn thân* ổn định tôn kính nói: "Cung thỉnh thánh an."

(*Tồn thân: kiểu thỉnh an khi xưa, dạng nửa ngồi nửa đứng của mấy phi tử thời xưa, gối khụy, lưng thẳng, đầu cúi.... ta chỉ biết nhiều đó T^T)

"Bình thân." Tư Mã Duệ tùy ý phát tay, đi nhanh vào phía trong vừa đi vừa lăm bằm, trời nóng như thế này, trầm phải đến chỗ ngai dùng bữa, không sợ trầm trùng khí nóng? Chẳng lẽ thật đúng như lời kịch thời xưa người ta nói như thế, ly miêu hoán thái tử, kỳ thực ngai mới là ruột thịt của Thái hậu lão nhân gia nàng?"

"Hoàng thượng lời nói cẩn thận." Cũng không biết tạo cái nghiệt gì, đời trước anh hùng mất sớm, sau khi chết lại không thể đi địa phủ đầu thai, trái lại xuyên qua đến nơi không có cơ sở nước Đại Chu này trở thành Đức phi phi tần đứng thứ ba trong bốn phi, Thái hậu hết sức yêu thích, còn sinh được một hoàng tử, vốn tưởng rằng khéo tay bắt bài tốt, giờ cao ngai hưởng phúc là được, sau lại phát hiện căn bản bầu trời không có rớt xuống bánh quy tốt, lại không thể so đo cùng Hoàng đế là một tên mắc bệnh cứ một hai xem mình là trung tâm càng làm cho người ta phiền lòng.

Lại nói Du Phúc Nghi cũng là người vô tội gặp tai họa, chỉ vì người cha đã qua đời là thái phó Du Mẫn Viễn, vì điều này hán vốn chỉ là một người sống phóng túng không có chỗ nào là không quân áo lụa là, chỉ vì có ca ca là Thái tử cùng một mẹ bị mắc bệnh đậu mùa chết sớm sau mới & không trâu bắt chó đi cày& bắt thê hệ sau làm Thái tử giáo dục thành tài, vì vậy hết lòng hết sức dốc hết tâm huyết, đã làm gãy hai mươi cây thước, hồng tám cái roi da (do bị đánh, học tập khắc nghiệt).

Làm một người bụng dạ hẹp hòi đặc biệt thù dai có bất mãn trong người, Tư Mã Duệ có thể sao có thể không mang thù? Còn nhớ sâu sắc đấy, thế nhưng hán lên ngôi rồi có thể thu thập được sao? Đương nhiên không thể, còn phải thăng quan tiến chức, bởi vì Đại Chu từ trước đến nay lấy hiếu trị thiên hạ, một ngày làm thầy cả đời làm cha, nếu là mình thu thập hán, chẳng nhưng đối với Thái hậu người mang ơn hán không cho phép, chỉ sợ sẽ làm thiên hạ cũng không đồng ý, đến lúc đó cũng không thể mở ra tội trạng là có thể giải quyết chuyện này, làm không đúng còn có thể làm căn cơ quốc gia lung lay.

Tư Mã Duệ cắn răng nghiêng lợi tự viết ra thánh chỉ, vẫn chưa phái người đi ban bố, đầu kia đã có người tới báo thái phó trúng gió qua đời, nghĩ đến sau này sẽ không có người ở bên tai trái một câu "Hoàng thượng cẩn thận lời nói!", bên phải một câu "Hoàng thượng nghĩ lại!" "Dien-d@n/lee.quys.ddon, thiếu chút nữa hán chìm trong vui mừng mà trúng gió.

Ai ngờ tình hình biến đổi ngoài dự liệu, cuộc sống sung sướng mới qua ba năm, Thái hậu thừa dịp tuyển tú liền khiến cho khuê nữ của Thái phó vào cung.

Một tiểu cô nương mới vừa đến tuổi cập kê mà thôi, Tư Mã Duệ vốn cũng không coi ra gì, ngấm lại vừa vào cung Trường Xuân, mới phát hiện tiểu cô nương này lớn lên thật ra thanh tú động lòng người, nhưng vẻ mặt nhợt nhạt nghiêm nghị, con người đen như mực liếc tới, vô hình mang theo uy áp, hơn nữa hành lễ tồn thân, cũng mang theo khuôn phép uy vũ không khuất phục như vậy, và lại vừa lên tiếng nói chính là giọng dạy dỗ, quả thực là phiên bản của một Thái phó....

Đừng nói chẳng qua là lớn lên thanh tú động lòng người, dung mạo tựa thiên tiên hơn nữa, "Nữ thái phó" như vậy, Tư Mã Duệ cũng không thích, chỉ là không chịu nổi Thái hậu nói đông dài, mỗi tháng đi cung Trường Xuân một chuyến ứng phó với tình hình, chỉ là bụng của nàng thật ra cũng không chịu thua kém, chỉ có mỗi tháng đi một chuyến đáp ứng tình hình, lại để cho nàng có long thai tiếp đó sinh ra một hoàng tử.

Kể từ đó Thái hậu lại càng chịu khó cảm rơm, mỗi tháng không đến trên ba năm lần, lão nhân gia nàng là tuyệt đối không bỏ qua, cho dù là trời có nóng đến như vậy, hán cũng không có cơ hội làm biếng.

Tư Mã Duệ đi tới trước bàn cơm ngồi xuống, Thính Phong mang theo cung nữ nhanh chóng hầu hạ hán rửa tay, hán xắn tay áo, nhìn Du Phúc Nghi nói: "Ai phi người tới đây."

"Hoàng thượng, việc này không hợp quy củ." Du Phúc Nghi biết hẳn bị Thái hậu đuổi đến cung Trường Xuân trong lòng không được tự thoải mái, nghĩ muốn giãy vò nằng cho hết giận, chỉ sợ một hồi không phải là ghét bỏ nước nóng cũng chính là ghét bỏ nước lạnh, không nóng không lạnh tay sẽ lại trượt lật úp chậu nước để cho nàng trở nên ướt sũng, nhưng mà nằng dù thế nào cũng không để bản thân bị giãy vò đến vậy, nếu đã có một thì sẽ có hai, sau này mình sẽ không thể đi qua những ngày lạnh, vì vậy vốn là không có biểu tình gì trên mặt nay về mặt càng thêm nghiêm túc, có nề nếp nói: Dien~d@n/lee.quys.ddon, "Trong cung nuôi nhiều cung nữ thái giám như vậy, vốn chính là thay chủ tử phân ưu, chuyện gì cũng tự thân chủ tử làm, vậy nuôi bọn họ có ích lợi gì? Đơn giản tổng cổ toàn bộ ra ngoài là được. Hoàng thượng thương cảm nô tài, vốn là Hoàng thượng nhân từ, chỉ là đừng dung túng bọn họ quá, quy củ tổ tiên như vậy, bằng không chẳng phải khinh nhờn Thiên gia uy nghiêm? Nếu Hoàng thượng rơi vào hoàn cảnh như vậy, nô tì thực sự là muốn lần chết cũng khó mà biện hộ."

Có điều là hầu hạ mình rửa tay mà thôi, đừng nói các phi tần khác đều mưu cầu danh lợi ra về nịnh bợ, chính là chính tông Vương Hoàng hậu, cũng luôn tự mình hành động như vậy, lại đến nơi này của nàng, đã bị bề cong thành thương cảm nô tài, ngay cả quy củ tổ tông Thiên gia uy nghiêm cũng đều mang ra rồi, quả nhiên không hồ là nữ nhi "Tốt" của Thái phó, đợi cơ hội sẽ giảng đạo, cố ý làm cho mình ngột ngạt.

Tư Mã Duệ hít sâu mấy hơi, đè nén lửa giận muốn lật bàn, lạnh lùng quay sang Thính Phong nhếch mày một cái, "Ngơ ngác dần dần, các người có ích lợi gì, còn không nhanh lên qua đây hầu hạ?"

Thính Phong khước miệng giật một cái, vội vã dẫn người tiến đến, hầu hạ Tư Mã Duệ rửa tay, rửa mặt cùng súc miệng, toàn bộ quá trình nom nớp lo sợ, e sợ rằng Hoàng thượng mướn có lấy mấy người các nàng lôi ra ngoài đánh mấy đại bản cho hả giận, cũng may thẳng đến khi kết thúc hẳn cũng chưa từng bật ra một tiếng.

Du Phúc Nghi thấy Tư Mã Duệ nhận thiết thời, chuyển biến tốt liền ngồi xuống, liếc nhìn thức ăn trên bàn tám món mặn tám món chay, vì phòng ngừa hẳn tim có gây sự, lo trước tính sau nói: "Không biết Hoàng thượng tới, cũng không có chuẩn bị món ăn Hoàng thượng thích ăn..."

"Ái phi đây là trách cứ trầm sớm không cho người đến thông báo một tiếng?" Tư Mã Duệ trợn mắt, lập tức nghĩ tới điều gì, thông thả ung dung nói: "Này cũng không thể trách trầm, trầm vốn là muốn đi Từ Ninh cung bồi Thái hậu dùng bữa, nhưng Thái hậu lại lo lắng thân thể của ái phi, rất sợ giống như lần trước cũng thế trong thời tiết nóng bức ngủ mê man không tỉnh, nhất định muốn trầm tới nhìn một cái, trầm liền tới rồi."

Trái lại có tiền bộ, biết mang Thái hậu làm bia đỡ đạn, nếu đổi lại là phi tần khác, lúc này sợ rằng đã sớm sợ hãi đứng lên xin tội, Du Phúc Nghi nghe vậy chỉ mỉm cười một cái, thần nhiên nói: "Nô tì chỉ là lo lắng cơm nước không hợp khẩu vị của Hoàng thượng mà thôi Dien~d@n/lee.quys.ddon, nào có lá gan dám trách cứ Hoàng thượng."

Về phần việc đã hôn mê bất tỉnh trong thời tiết nóng nực này, miệng cũng không đề cập tới nữa, bởi vì nếu như không phải chủ của thân thể này bị cảm nắng ngủ, nàng cũng sẽ không chuyển kiếp tới, mà nếu như nàng đã chuyển kiếp tới, thì nhất định sẽ không để cho bản thân lại một lần nữa bị cảm nắng rồi ngủ.

"Đó thật đúng là đa tạ ái phi quan tâm." Tư Mã Duệ hừ một tiếng, nhìn quanh bốn phía hỏi: "Như thế nào mà không thấy Diễm?"

Tam hoàng tử Tư Mã Diễm đã đầy năm tuổi, dựa theo quy củ tổ tiên phải dời đến Hiệt phương điện phía nam ở một mình, trong ngày thường buổi trưa và buổi tối đều sẽ tới đây bồi Du Phúc Nghi dùng bữa, có điều là những ngày gần đây trời nóng bức, Du Phúc Nghi rất sợ trời nóng thế này sẽ phá hủy tiểu tử kia, liền không cho hẳn buổi trưa đến đây.

Nhưng mà lời này nói thẳng cũng không tốt, bằng không chỉ sợ Hoàng đế bệ hạ lại muốn nhắc tới bản thân không phải ruột thịt của Thái Hậu, đành tùy tiện tìm cớ: "Diễm là trẻ con nhiều thứ chưa nhận thức được, chung quy ở nơi này của nô tì không nở ngủ, nô tì sợ hẳn buổi chiều thượng thư phòng thì không đủ tinh thần, liền để cho hẳn tự mình ở trong phòng dùng bữa, nên giảm bớt chi chạng vạng qua đây cũng không sao."

Tam hoàng tử thật ra lớn lên tuấn mỹ bất phàm, cũng bản thân có bảy tám phần giống nhau, nhưng tính tình lại giống người Du gia, con nhỏ tuổi đã ăn nói thận trọng, nghiêm nhiên là một tiểu lão đầu, tiểu hài tử một chút thiên chân khả ái cũng không có, rất không được lòng Tư Mã Duệ, cái này cũng là thuận miệng hỏi, vừa nghe xong Du Phúc Nghi trả lời cũng không có nói gì thêm, đưa tay cầm đĩa lên.

Thính Phong thấy thế liền vội vàng tiến lên giúp hẳn chia thức ăn, người tên gọi cung nữ Tiểu Mãn thay vị trí của Thính Phong, giúp Du Phúc Nghi bài trí đồ ăn lên.

Ăn không nói ngủ không nói, trong quá trình dùng bữa hai người đều không nói gì.

Cơm nước xong, Tư Mã Duệ ngay cả trà cũng chưa từng uống một hớp người đã chạy đi, phảng phất giống như phía sau có dã thú đuổi theo.

Du Phúc Nghi mặt không thay đổi mang người đuổi đi, thư thả quay trở lại thở dài một cái, nhanh chóng đi vào nói: "Hôm nay thật là nóng mà, mau giúp ta mang áo khoác ngoài cởi ra, chớ không chút nữa trúng khí nóng."

Hoàng thượng khó khăn mới đến một chuyến, kết quả không có nán lại nữa canh giờ, đã bị nương nương nhà mình tìm cách đuổi đi, Thính Phong vốn còn muốn khuyên vài câu, thấy Du Phúc Nghi trên mặt trên cổ đều toát ra tầng tầng mồ hôi, lập tức cảm thấy Hoàng thượng đi cũng tốt, nếu là ở nơi này nghỉ ngơi một buổi chiều, nương nương nhà mình phải mặc áo khoác ngoài cả một buổi chiều, cũng không phải bị phá hủy vì nóng?

Trong đầu nghĩ thông suốt, động tác trên tay thì càng nhanh chóng, không bao lâu đã giúp Du Phúc Nghi cởi ngoại bào chu toàn, cởi xuống váy điệp lan tinh tế, chỉ còn lại trung y trung khổ.

Góc phòng bày bồn băng, còn huân hương Mai Hương thấm vào ruột gan, lại có Thính Phong ở bên cạnh quạt, áo choàng mở ra lệch qua rơi xuống đất

Du Phúc Nghi nằm trên giường cũng không thể nào cảm thấy nóng, đang lúc chuẩn bị ngủ một chút, trong viện đột nhiên một hồi tiếng động lớn gây ra xôn xao.

Thính Phong cau mày, đang định phân phó tiểu mã đi ra ngoài xem một chút, cùng Tiểu Mãn bình thường giống nhau hầu hạ bên cạnh Du Phúc Nghi cùng nữ Cốc Vũ cười châm biếm không thể đề xuống được đi tới, hướng Du Phúc Nghi tòn thân một cái, lại đến nơi đến chốn cũng như dùng dùng lên tiếng: "Tuy Thọ điện Tào mỹ nhân kia cũng muốn học Lệ Phi múa kiếm được sủng ái đó, mới vừa rồi Hoàng thượng chân trước bước vào cửa chính điện của chúng ta Dien~d@n/lee.quys.ddon., nàng chân sau liền ôm trường kiếm chạy đến sân sau ôm cây đợi thỏ mà huy vũ... Trời nóng đến như vậy, lại ở dưới mặt trời chuyển động gần nửa canh giờ, có mấy người tự bản thân ông ọ có thể chịu đựng được? Không phải đã bị phơi nắng đến hôn mê, ngã xuống còn bị trường kiếm quẹt vào chân bị thương, máu chảy rất nhiều, một đám nô tài vừa khiêng người về lại vừa mời thái y, chưa kịp lo lắng thu dọn đã bị Hoàng thượng từ chính điện đi ra ngoài một cước đạp đi tới, Hoàng thượng về mặt đen thui... Liễu Diệp bên cạnh Tào Mỹ nhân vẫn cứ không biết sống chết đã chạy tới, khóc lóc sụt sùi mạng tất cả mọi hành động của Tào mỹ nhân kể ra, cho rằng Hoàng thượng sẽ bị Tào mỹ nhân làm cảm động đấy, kết quả Hoàng thượng chân rồng vừa nhắc cho người uất ức là nàng một cước, mắng câu "Xúi quẩy", quay đầu bước đi.... Đây thật là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, cũng bị nô tỳ chúng ta cười châm biếm."

Thính Phong cầm khăn tay che miệng nở nụ cười cười một tiếng, liền thu liễn thần sắc, khiển trách: "Ai là heo ai là thỏ đấy? Học mấy cái thành ngữ cũng không biết trời cao đất rộng, chính là không có người bên ngoài, nếu là có người bên ngoài, đầu người sớm rớt."

"Đây không phải là vì không có người bên ngoài sao, có người bên ngoài ta không có nói đâu." Cốc Vũ thề lưỡi, sau đó ngoan ngoãn nhận sai nói: "Cô cô nói ta sẽ nhớ kỹ, lần sau có nói chuyện trước tiên nhất định phải dùng đầu óc, ừ, nghỉ lại sau đó làm."

Du Phúc Nghi thật ra không có cảm thấy Cốc Vũ nói không thích hợp, nhưng là nàng cũng biết làm một nữ nhân xuyên qua, mặc dù có ký ức của nguyên chủ, nhưng tư duy chung quy cùng nơi bản địa này có khác nhau, cho nên cũng không có nhúng tay vào chuyện Thính Phong giáo dục cùng nữ phía dưới, đợi các nàng bên kia dùng lại, lúc này mới phân phó Thính Phong: "Xem xét người chọn nhâm sâm tổ yến, đưa qua cho Tào mỹ nhân đi."

Cốc Vũ biau môi nói: "Vừa ngu xuẩn vừa nát, còn chọc giận Hoàng thượng, sau này cũng sẽ không có cái gì tốt lành, nương nương hà tất để ý nàng?"

"Phân vị phía trên ta đều đã bị chiếm hết, nàng ta có đồ tốt gì hơn nữa, còn có thể lướt qua ta mà đi?" Du Phúc Nghi trở thân mình một cái, nhắm mắt lại, thần nhiên nói, "Chỉ là ta là chủ vị cung Trường Xuân, nàng ta lại ở tại phía sau Đông điện, hiện nay chuyện nháo đến như vậy, nếu ta không để ý tới, đừng nói là Hoàng hậu sẽ trách cứ ta xử sự không chu toàn, chỉ sợ Thái hậu cũng sẽ cảm thấy ta lãnh khốc vô tình. Ta mặc dù không cần ân sủng của Hoàng thượng, nhưng lại không thể mất đi sủng ái của Thái hậu."

Thính Phong gật đầu nói: "Nương nương yên tâm, cái này để nô tỳ đi."

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nếu người cầu trầm, trầm sẽ ở lại

Mùa hè, ngày dài hơn đêm, đã quá giờ Dậu rồi mà mặt trời còn chưa lặn, ở phía tây, bầu trời đầy những đám mây sắc đỏ, màu sắc phủ lên trên mái nhà, cả trời đất đều ánh lên màu vàng, ánh mặt trời lúc giữa trưa khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Du Phúc Nghi gọi người khiêng tháp quý phi của nàng ra ngoài hành lang, mở hết cửa sổ, vừa hướng thụ gió lùa vào, vừa chờ nhi tử của nàng đến dùng bữa.

Giờ dần, Tư Mã Diễm đã tới thư phòng để đọc sách, không kịp thỉnh an thái hậu và hoàng hậu, vì vậy, mỗi ngày vào giờ Dậu, sau khi học xong, hẳn phải đến hai cung kia trước, sau đó mới đến Trường Xuân cung.

- *Nương nương, nước dưa hấu của người.*

Thính Phong bưng khay tới, trên khay có một bát lưu ly trong suốt, bên trong chứa nước màu đỏ.

Du Phúc Nghi cầm bát, dùng thìa bạc múc nửa thìa, đưa lên miệng nếm thử, nàng cảm thấy nước dưa này uống ngon hơn nước dưa ở hiện đại, đúng là thực phẩm dùng phân hóa học và thuốc trừ sâu không thể so sánh với thực phẩm ở trong không khí trong lành, không ô nhiễm.

- *Không tệ.*

Nàng gật đầu, uống thêm vài ngụm, rồi đưa bát lưu ly cho Thính Phong, mở miệng căn dặn:

- *Nước dưa hấu này, người để cho tam hoàng tử một bát, đem cho Thường mỹ nhân một bát, phần còn lại, các người tự chia ra uống đi.*

- *Hay là đưa cho bọn Lý Nguyên Bảo uống đi, đám cung nữ thân cận hầu hạ không thể uống đồ lạnh.*

Những cung nữ, thái giám hầu hạ các phi tần từ nhị phẩm trở lên, ngày nào cũng có một phần dưa hấu, thái giám thì không sao, chỉ có các cung nữ sợ

thất lễ trước mặt chủ tử.

Sau khi lấy phần của mình, sẽ đưa cho một thái giám mà mình quen biết, hoặc là bỏ đi, chưa có ai dám ăn.

Tuy Du Phúc Nghi cảm thấy uống nửa chén nước dưa hấu thì không thể bị tiêu chảy hay xì hơi, nhưng quy củ ở trong cung rất nghiêm khắc, các cung nữ lại không có nhân quyền, hơi vô ý một chút sẽ bị mất đầu, cho nên nàng cũng không miễn cưỡng bọn họ, chỉ mở miệng nói ừ.

Thính Phong đem ý tứ của Du Phúc Nghi nói với mọi người, rồi sai người mang lư hương đến, đốt ngải thảo để xua muỗi, cầm lấy quạt trên tay Tiểu Mãn, quạt cho Du Phúc Nghi, mở miệng nói:

- Sao Tam hoàng tử còn chưa đến, chẳng lẽ đã bị Thái hậu giữ lại dùng bữa rồi sao?

Du Phúc Nghi ngẩng đầu nhìn sắc trời, thấy mặt trời đã lặn xuống núi, hoàng hôn buông xuống giống như sương mù dày đặc, bắt đầu vào đêm.

Nàng cảm thấy hơi kỳ quái, đang định mở miệng hỏi người đi xem thử, thì thấy mười sáu thái giám tay cầm lồng đèn đang đi tới...

Theo sau là mười sáu cung nữ cũng cầm lồng đèn...

Phía sau nữa là chiếc kiệu mười sáu người khiêng...

Sau nữa cũng có mười sáu thái giám và mười sáu cung nữ cầm đèn.

- ...

Pho trương như vậy, dùng một ngón chân để nghĩ cũng biết là ai, Du Phúc Nghi vội vàng đứng dậy, dẫn theo đám cung nữ và thái giám, nhanh chóng xếp hàng nghênh đón, nàng phúc thân nói:

- Thần thiếp cung nghênh thánh giá.

Thái giám tổng quản Triệu Hữu Phúc vén rèm kiệu lên, Tư Mã Duệ ôm Tư Mã Diễm bước xuống.

Buổi trưa hán đã tới rồi, trong ba đến năm ngày tiếp theo sẽ không đến nữa mới đúng.

Cho dù bị thái hậu gây áp lực bắt đến đây, thì cũng phải dựa theo trình tự, trước tiên phải chọn thẻ bài, rồi cho người đến thông truyền, đột nhiên tới như vậy, thật không hợp quy củ.....

Du Phúc Nghi cảm thấy buồn bực, nhưng nhìn thấy mặt nhĩ tử của mình có vết bầm, nàng mới hiểu.

Sau khi hiểu ra, nàng tức giận, đến trước mặt Tư Mã Diễm, lạnh giọng hỏi:

- Sao mặt của ngươi lại trở thành như vậy?

Tuy tính tình của Tư Mã Diễm rất trầm tĩnh nhưng nó cũng chỉ là một hài tử mới năm tuổi, sẽ giống những hài tử cùng tuổi khác, nếu bị ủy khuất nhất định sẽ nói cho phụ thân và mẫu thân biết:

- Nhi thân bị nhị hoàng huynh đánh.

Tư Mã Duệ lơ đãng xen vào:

- Lúc tiểu hài tử chơi đùa với nhau, khó tránh khỏi va chạm xung đột.

Du Phúc Nghi không thêm đề ý tới hán, ngồi xổm xuống, nâng mặt của Tư Mã Diễm lên, kiểm tra tỉ mỉ, thấy không có gì đáng ngại, cũng đã thoa thuốc mỡ, lúc này nàng mới buông ra, dùng ngón tay chỉ lên đầu nhĩ tử, tức giận mắng:

- Tư Mã Giác mới bảy tháng đã từ trong bụng An Thực phi chui ra, tuy nó lớn hơn ngươi một tuổi, nhưng nó không thông minh bằng ngươi, thân thể cũng không khỏe mạnh như ngươi, một mình ngươi cũng dư sức để đánh nó, nhưng ngươi lại bị nó đánh bầm mặt, ta nên nói cái gì mới đúng đây? Từ nay về sau đừng gọi ta là mẫu phi nữa, mà nói mình chui ra từ tảng đá đi, đừng để ta vì ngươi mà bị người khác chê cười.

- Nàng nói gì vậy?

Tư Mã Duệ còn nghĩ Du Phúc Nghi sẽ nghiêm khắc dạy dỗ Tư Mã Diễm không nên đánh nhau với người khác.

Ai ngờ, hán càng nghe càng thấy không đúng:

- Chẳng lẽ nàng muốn Diễm Nhi và Giác Nhi bất hòa?

- Hoàng thượng nói nghiêm trọng quá rồi.

Khóe miệng của Du Phức Nghi cong lên, cười nhạt nói:

- Lúc tiểu hài tử vui đùa với nhau, khó tránh khỏi va chạm xung đột, lần này là Diễm Nhi bị đánh bầm dập mặt mũi, lần sau là Giác Nhi bị đánh bầm dập, có qua có lại, cũng không phải là chuyện gì lớn, bằng hữu còn có lúc mâu thuẫn bất hòa, huống chi là thân huynh đệ?

Nói xong quay đầu yên lặng nhìn Tư Mã Diễm, Tư Mã Diễm suy nghĩ một lúc mới trịnh trọng nói:

- Mẫu phi yên tâm, nhi thần nhất định sẽ theo Đồng sư phụ học công phu kỳ xạ, lần sau nhị hoàng huynh còn dám khi dễ nhi thần, nhi thần nhất định đánh ngã hắn.

- Hoàng nhi ngoan.

Về mặt Du Phức Nghi đầy vẻ tán dương xoa đầu hắn, lại hỏi:

- Hoàng nhi từ chỗ nào đến đây, đã đi thỉnh an thái hậu cùng hoàng hậu chưa?

- Nhi thần từ Càn Thanh cung đến đây, phụ hoàng sai thái y đến xem vết thương của nhi thần, xem xong đã trở về phòng rồi.

Tư Mã Diễm như vị tiểu đại nhân bất đắc dĩ thở dài, bổ sung thêm:

- Phụ hoàng đã sai người đi đến cung của mẫu hậu và hoàng tổ mẫu truyền lời, hôm nay cho nhi thần miễn thỉnh an.

Du Phức Nghi gật đầu, nắm tay của hoàng nhi đi vào cửa điện, miệng nói:

- Mẫu phi sai người làm nước rửa hẩu, người uống thử xem có thích không, nếu thích sáng mai mẫu phi sai các nàng làm.

Đi ra vài bước, mới nhớ tới Tư Mã Duệ này giờ bị mình bỏ quên, vì thế quay đầu nói:

- Hoàng thượng cũng vào nằm thử đi.

Tư Mã Duệ bị Du Phức Nghi ngụy biện giảng giải làm cho đỡ người, sau đó còn bị xem nhẹ vớt qua một bên, nên rất tức giận, đang muốn bỏ đi, nhưng cảm thấy nếu bỏ đi như vậy, sẽ rất mất mặt, do dự một lát, nhấc chân bước theo, miệng hừ lạnh nói:

- Để trẫm nằm thử, nếu uống không ngon, xem trẫm thế nào thu thập.....

Ách, chỉ sợ mình còn chưa thu thập được năng, thì thái hậu đã thu thập mình rồi, vì thế mới nói được một nửa vội vàng ngậm miệng, sửa lời nói:

- Xem trẫm thế nào phạt người.

...

Ba người ngồi xung quanh bàn tròn, Tiểu Mẫn bưng hai bát ngọc lưu ly đựng nước rửa hẩu lên, bên trong còn bỏ thêm mấy cục đá nhỏ.

Vào miệng vừa ngọt vừa lạnh rất thích, Tư Mã Duệ uống xong, thấy còn thơm, muốn uống thêm một chén, Tư Mã Diễm cũng muốn, liền bị Du Phức Nghi ngăn cản:

- Không được uống nữa, nếu không bụng nhỏ của người sẽ không còn chỗ chứa thức ăn.

Tư Mã Duệ đang cầm bát lưu ly lên uống nghe nàng nói như vậy liền cứng đờ, nuốt không được mà nhả cũng không xong, vẻ mặt như bị tào bôn.

Du Phức Nghi liếc mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng nói:

- Bụng hoàng thượng bự, uống thêm mấy bát cũng không sao.

- Bụng bự?

Tư Mã Duệ nói thầm một câu, đưa tay sờ soạng bụng của mình, không có cảm thấy bụng mình bự a.

Nhưng để tránh cho bụng của hắn bự ra, liền âm thầm quyết định mỗi ngày phải luyện công thêm nửa canh giờ.

Du Phức Nghi không để ý tới Tư Mã Duệ đang lăm bầm lâu bầu, phân phó người truyền lệnh.

Đồ ăn được mang lên, mới ăn được một chút, Thôi ma ma bên người thái hậu đến đây, Thính Phong vội vàng đi ra ngoài dẫn người tiến vào.

Thôi ma ma làm lễ với Tư Mã Duệ cùng Du Phức Nghi, nhìn Tư Mã Diễm một chút, rồi mới thờ phào một cái:

- Thái hậu nghe nói tam hoàng tử bị thương, lo lắng vô cùng, liền muốn đến đây, may là có Tán nhị tiểu thư ở bên cạnh khuyên ngăn, nói đã tới lửa tắt đèn nếu tìm đến, sẽ làm cho hoàng thượng cùng hoàng hậu lo lắng, Đức phi nương nương cùng tam hoàng tử cũng sẽ áy náy, Thái

hậu nghe xong mới không đòi đi nữa, nên phải lão nô đến thay nàng nhìn một chút, còn nói tốt nhất là tam hoàng tử không có việc gì, nếu không nàng sẽ đích thân tới.

Tư Mã Diễm lập tức đứng lên, hướng về phía Từ Ninh cung quỳ gối bái lạy, sau đó quay đầu nói với Thôi ma ma:

- Thỉnh Thôi ma ma chuyển lời đến hoàng tổ mẫu, Diễm Nhi không sao, khiến hoàng tổ mẫu lo lắng, là Diễm Nhi bất hiếu, hôm nay cũng đã muộ n rồi, không thể quấy rầy hoàng tổ mẫu nghỉ ngơi, sáng mai học xong Diễm nhi sẽ đến thỉnh tội với hoàng tổ mẫu.

- Cái gì mà thỉnh tội với không thỉnh tội, tam hoàng tử không bị thương, là thái hậu an tâm rồi, sao có thể trách phạt người được?

Thôi ma ma từ ái cười cười, nhìn Du Phúc Nghi nói mấy câu khen ngợi:

- Chà trách mỗi ngày thái hậu đều nhắc tới, mới có nhiều đó tuổi, đã hữu lễ hiếu thuận, thật khiến người khác yêu thích.

Một đứa nhỏ mới năm tuổi, không ai chỉ dạy lại tự nói ra những câu như vậy, thực sự đáng khen, Du Phúc Nghi cảm thấy tự hào, về mặt lại khiêm tốn nói:

- Vụng về lóng ngóng, không khiến người khác e ngại là tốt rồi, ma ma khen như vậy thật không dám nhận.

Còn đang nói chuyện, hoàng hậu cũng phái cung nữ tâm phúc là Diêu Hoàng đến đây, truyền đạt tâm ý của nàng, ban thưởng một bao huyết yến cùng hai cây nhân sâm.

Sau khi tiễn Thôi ma ma cùng Diêu Hoàng, Du Phúc Nghi cùng Tư Mã Diễm lại ngồi xuống tiếp tục dùng bữa, vừa ăn xong, Vãn Mai tới đón người.

Thỉnh Phong cùng Vãn Mai là nha hoàn hồi môn của Du Phúc Nghi, sau khi Tư Mã Diễm chuyển đến Hiệt Phụng điện, Du Phúc Nghi lo lắng cung nữ mà nội vụ đưa đến hầu hạ không chu đáo, liền an bài Vãn Mai qua làm chương quản cung nữ.

Lúc này chắc là đã quá giờ mà Tư Mã Diễm còn chưa trở về, lại không có người đến truyền lời nói sẽ ngủ lại Trường Xuân cung, nên nàng mới đến đây.

- Mấy ngày tới đừng để mặt nó dính nước, thuốc mỡ một ngày bôi ba lần.

Tuy bị đánh, mà Tư Mã Diễm vẫn muốn đến thư phòng đọc sách, sợ sáng mai hấn dậy không nổi, Du Phúc Nghi cũng không giữ lại lâu, dặn dò Vãn Mai vài câu, liền để hai người đi.

Vì thế chỉ còn lại Tư Mã Duệ, thấy hấn đã ở trên giường đệm, đầu dựa vào gối, Thỉnh Phong đứng bên cạnh quạt mát, bộ dạng thích ý, hoàn toàn không có ý tứ rời đi, nàng kêu Tiểu Mãn dâng trà, trực tiếp bưng trà tiễn khách:

- Cửa cung đã đến giờ đóng cửa, nếu bây giờ hoàng thượng không đi, sẽ không thể đi được nữa đâu.

Tư Mã Duệ ung dung nhìn Du Phúc Nghi:

- Nếu ái phi mở miệng cầu trẫm, trẫm có thể cân nhắc mà lưu lại.

Hoàng tử cũng đã sinh rồi, nửa đời sau đã có người dựa vào, còn có thái hậu là BOSS lớn nhất hậu cung, là bàn tay vàng a.

Thị tẩm chỉ làm cho đám phi tần ngoài kia ghi hận với nàng, chứ không có nửa điểm lợi ích gì, Du Phúc Nghi ngồi xuống, vô cùng hiền lương rộng lượng nói:

- Mưa móc rải đều mới có thể thay hoàng gia khai chi tán diệt, tháng này thần thiếp đã thị tẩm ba lần rồi, không dám giữ hoàng thượng ở lại nữa, người hãy lật thẻ bài của các vị tỷ muội khác đi.

- Trẫm nhớ đã tới đây rất nhiều lần, sao mới thị tẩm có ba lần? Nếu để Thái hậu biết được, sẽ lại nhai không ngừng. Thôi, nếu hôm nay đã đến đây, liền nghỉ ở đây đi, mặc công ngày khác phải đến nữa.

Tư Mã Duệ cau mày, về mặt không tình nguyện than thở vài câu, sau đó lên tiếng:

- Triệu Hữu Phúc, sai người đi Kính Sự phòng nói một tiếng, hôm nay lật thẻ bài của Đức phi.

Du Phúc Nghi không nói gì, có Thái hậu làm núi dựa tất nhiên là tốt rồi, nhưng thái hậu cứ đem Tư Mã Duệ đuổi tới chỗ nàng, thật khiến nàng phiền lòng mà.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đức phi là người rộng lượng

Du Phúc Nghi tắm rửa xong xuôi, rời khỏi tịnh phòng, đã thấy Tư Mã Duệ nằm trên giường rồi, tóc đen như mực ẩm ướt rồi tung ở đầu vai, áo ngủ mình hoàng nửa mở, trước ngực lộ ra tảng lớn da thịt trắng nõn, phía dưới chỉ mặc tiết khổ dài tới đầu gối, hai chân bỏ xuống đất đạp lên áo choàng có hoa văn mây tinh xảo ở dưới đất, hai chân lắc lư không ngừng.

Khó trách nguyên chủ khối thân thể này nhìn thấy hần liền dạy dỗ, tính tình đúng là không ra thể thống gì, ngay cả mình còn chướng mắt.

Chướng mắt thì cũng kệ, hần là hoàng đế, trong tay nắm giữ quyền lực mặc sức tung hoành, nàng chỉ có thể thăm oán vài câu, làm một ít động tác gây sức ép, nếu như thực sự trắng trợn nói thẳng ra, khác gì ngại sống quá lâu muốn tìm chết a~

Du Phúc Nghi khề thờ dài, đi đến bên cạnh hần nằm xuống, nhắm mắt lại, trong lòng âm thầm may mắn nguyên chủ lúc trước tính tình cứng nhắc nghiêm túc.

Lần đầu thị tẩm Tư Mã Duệ chơi đùa tình thú khuê phòng liền bị nguyên chủ thuyết giáo hơn một canh giờ, từ đó mỗi lần Tư Mã Duệ thị tẩm đều đi thẳng vào vấn đề, cũng không dám... động tay động chân nữa, mà nàng cũng chỉ cần nằm ngay đơ giả bộ làm xác chết là được.

Nàng quá mức lạc quan rồi, dù đã từng sinh một hài tử, nhưng trong cung bí được về phương diện này cũng không ít, thân thể này đã sớm điều dưỡng như lúc ban đầu, không có dấu vết nào, địa phương khô khốc đột nhiên xông tới một cự vật to lớn, nàng đau đến nổi khóe mắt không ngừng co giật, hần không thể đạp hần một cước xuống đất, chỉ hy vọng hần có thể nhanh chóng buông vũ khí đầu hàng.

Tư Mã Duệ cũng không tốt hơn nàng bao nhiêu, nhưng chỉ có thể cố nén khó chịu mà cày cấy, hần cũng không muốn lại bị thuyết giáo đến một hai canh giờ, hơn nữa biểu tình trên mặt Du Phúc Nghi rất giống thái phó làm cho hần chột dạ, nếu đánh trận quá lâu, chỉ sợ quân lính tan rã, đành phải hăng hái xông vào điểm yếu của địch, không thể kéo dài gây bất lợi tiền tuyến.

Một người hy vọng sớm kết thúc, một người hy vọng đối phương mau chóng buông vũ khí đầu hàng, tha thiết chờ đợi rất nhanh liền kết thúc.

Trước sau chỉ bằng thời gian uống một ly trà nhỏ, Du Phúc Nghi hết sức vừa lòng, nếu như hần giống nam chính trong ngôn tình động một chút là một hai canh giờ, nàng sẽ nhịn không được mà hành thích vua.

Thấy Tư Mã Duệ từ trên người nàng bò xuống sau đó trở mình im lặng không nói gì, nàng tốt tính hỏi:

- Hoàng thượng muốn tắm rửa?

- Tắm cái gì, trẫm một giọt mồ hôi cũng chưa ra.

Tư Mã Duệ rống to.

Du Phúc Nghi bị dọa run rẩy một chút.

Có lòng tốt mà bị coi là lòng heo, nàng ăn no rừng mở mới quan tâm hần!

Nàng liếc mắt, ngồi dậy, xốc lên một góc chăn đệm, tìm khăn lụa, lau sạch hạ thân, sau đó lại nằm xuống, trở mình xoay nguyên cái mông qua hần, rất nhanh chìm vào mộng đẹp.

Sau khi Tư Mã Duệ đăng cơ liền làm theo tiên đế, năm ngày nghỉ một ngày, mười ngày đại triều một lần, thời gian khác đều ở Đường Tâm điện xử lý chính sự, hôm nay chính là ngày đại triều, Du Phúc Nghi tỉnh lại thì hần đã sớm rời đi.

Hôm nay đến phiên Cốc Vũ làm nhiệm vụ, sáng sớm liền lúi rúi liên tục:

- Hoàng thượng thật yêu thương nương nương, không để nương nương thức dậy hầu hạ, khắp hậu cung trên dưới cũng tìm không được chủ tử nào có đãi ngộ như vậy.

Rõ ràng đêm qua hần làm qua loa không có tận hứng, cũng không ở trước mặt mình mà chạy đi sùng hạnh phi tần khác, trong bụng còn nén giận, ước gì cả đời không cần thấy mình, sao có thể gọi nàng thức dậy hầu hạ?

Nhưng chuyện tư mật thế này, dù là Thính Phong hay là nha hoàn hồi môn khác, nàng cũng không nói chỉ có thể cười cười cho qua chuyện.

Hiểu rõ nương nương không thích phô trương, Cốc Vũ nói đùa vài câu thì ngừng lại, nhanh chóng giúp Du Phúc Nghi chải một kiểu tóc Đọa Mã Kê, phối hợp vài món trang sức khéo léo tinh xảo, chọn thêm một y phục xanh thẫm thêu bạch lan, váy dài màu trắng dâng đến trước mặt nàng, dò hỏi:

- Nương nương, hôm nay mặc cái này được không?

Cốc Vũ tuy rằng lấm mồm, nhưng công phu vấn tóc rất tốt, Du Phúc Nghi khuôn mặt trái xoan mất hạnh miệng anh đào, điển hình là nữ nhi rượu.

Cũng không phải là y phục làm tăng nhan sắc tiên diễm, hay ung dung hoa quý, mà là y phục nhẹ nhàng mộc mạc trắng trong, nhìn có vẻ tươi mát thoát tục.

Du Phúc Nghi gật gù đầu:

- Mặc bộ này đi.

Y phục thỏa đáng liền dùng đồ ăn sáng, thấy canh giờ đã tới, liền chuẩn bị xuất phát đi Khôn Ninh cung thỉnh an hoàng hậu.

Mới vừa ra khỏi cửa, thấy Thường mỹ nhân ở tây viện cùng cung nữ Thu Vãn đang đứng chờ dưới hành lang.

Thấy Du Phúc Nghi đi ra, liền bước lên phía trước phúc thân, cười nói:

- *Thỉnh an Đức phi nương nương, nương nương hôm nay mặc bộ y phục này nhìn thật xinh đẹp.*

- *Thường muội muội không cần đa lễ.*

Du Phúc Nghi nâng tay, cũng định làm lễ xã giao khen tặng y phục nàng ta vài câu, ai ngờ, nhìn thấy nàng mặc kiện y phục Thạch Thanh tú hoa cúc to tròn, phía dưới là váy dài màu xanh đậm, so với thái hậu đã năm mươi hai tuổi còn già hơn, khiến Du Phúc Nghi định nói vài lời khen tặng cũng bị nghẹn ở cổ họng, ho nhẹ một tiếng ép xuống.

Luận về tuổi, thì Thường mỹ nhân đúng là phi tần lớn tuổi nhất của Tư Mã Duệ.

Nàng vốn là khuê nữ của lão bản bán gạo, phụ thân mất sớm, đệ đệ còn nhỏ tuổi không thể đảm đương việc buôn bán, nàng đành xuất đầu lộ diện xử lý việc làm ăn, lớn lên cũng có vài phần tư sắc, bị một đám lưu manh đầu đường xó chợ mơ ước, lúc ấy Tư Mã Duệ là hoàn khổ công tử đệ nhất kinh thành đắc thủ có được nàng.

Lúc đó Tư Mã Duệ còn chưa thành thân, trong phủ chỉ có vị ma ma được thái hậu phái tới dạy dỗ hần chuyện này, nên nàng vào phủ cũng được sủng ái một thời gian.

Sau đó Tư Mã Duệ bị phong làm thái tử lại đăng cơ vì thế, địa vị của nàng cũng như điều gặp gió.

Cũng từ đó bên người Tư Mã Duệ càng ngày càng nhiều nữ nhân, người nào so với nàng cũng xinh đẹp, trẻ tuổi bối cảnh địa vị cao quý, chỉ vài năm nàng hoàn toàn bị thất sủng, may mà nàng có chút thông minh, tìm cách thân cận với Du Phúc Nghi, mới không bị đám người kia khi dễ đến chết, miễn cưỡng sống tiếp.

Du Phúc Nghi ngồi lên kiệu, Thường mỹ nhân bước nhanh đến, đi theo bên sườn kiệu, về mặt cảm kích nói:

- *Làm phiền nương nương nghĩ tới thần thiếp, sai người đưa nước đưa hẩu, thần thiếp định lập tức đến cảm tạ, chỉ là vừa xuất môn liền thấy ngự giá của hoàng thượng, nên không dám đến quấy rầy.*

- *Có phải là vật quý giá gì, đâu đáng để người đích thân đến cảm tạ?*

Du Phúc Nghi liếc mắt nhìn nàng, hào sảng nói:

- *Đưa hẩu còn nhiều, nếu người muốn uống, sai Thu Vãn đến nói với Thỉnh Phong là được.*

Thường mỹ nhân vội hỏi:

- *Nhưng đồ của nương nương đều là thứ tốt, hay để thần thiếp tú cho nương nương một đôi hài đi, nương nương đừng ghét bỏ thần thiếp không khéo tay.*

- *Là ta lấy thứ tốt của người rồi, tú kỹ của người ngay cả thái hậu cũng từng khen ngợi.*

Du Phúc Nghi cười cười, đột nhiên nghe một tiếng

- *Đức phi muội muội.*

Liền nhìn qua, thấy An Thực phi đang ngồi kiệu bước ra từ Dực Khôn cung, đang hướng tới con đường này, sau khi cung nữ thái giám hai bên làm lễ.

Thường mỹ nhân phúc thân làm lễ với An Thực phi, lúc này Du Phúc Nghi mới hạ thất lưng:

- *Thực phi tỷ tỷ.*

An Thực phi thẹn thùng nói:

- *Giác Nhi tên hỗn tiểu tử này không hiểu chuyện, lại làm Diễm Nhi bị thương, ta vừa răn dạy hắn một trận, định mang hắn đi tìm muội muội nhận lỗi, ai ngờ mới ra khỏi cửa Dực Khôn cung liền thấy Hoàng thượng đi về phía Trường Xuân cung...*

Về mặt phong phú, ngữ khí thành khẩn, nhưng Du Phúc Nghi vẫn đoán được ý tứ của nàng.

Vốn dĩ nàng mang thai bảy tháng liền sinh non, mà hấn lại đánh nhau với huỳnh đệ so với chính mình còn trắng trẻo mập mạp hơn, hoàng thượng chẳng những không răn dạy, còn thay hấn thu thập tàn cục, cố ý chọn thê bài của Đức phi, người sáng suốt liền biết trong lòng hoàng thượng thiên vị người nào.

Tư Mã Duệ dưới gối chỉ có ba hoàng tử, đại hoàng tử là do Tư Mã Duệ say rượu ngủ với cung nữ thô sử mà sở sinh ra.

Tự nhận mình anh minh thần võ thiên sứ hạ phàm Tư Mã Duệ tuyệt đối không muốn thừa nhận lịch sử hắc ám đó, muốn đem hấn hủy diệt để che giấu sai lầm, ngôi vị hoàng đế đại hoàng tử đã không có cơ hội ngồi lên.

Vì vậy An Thực phi liền đem Du Phúc Nghi trở thành đối thủ cạnh tranh, thấy Tư Mã Giác càng lớn càng được Tư Mã Duệ coi trọng, Tư Mã Diễm không bằng hoàng nhi của nàng, trong lòng An Thực phi sao có thể không đắc ý đây?

Du Phúc Nghi cảm thấy rất vô tội nha, làm một mẫu thân tốt hết lòng yêu thương nhi tử, nàng không hề có ý muốn Tư Mã Diễm làm hoàng đế.

Nhưng đang ở hoàng cung, sinh hạ hoàng tử mình chính cũng đã mang tội, thái hậu thỉnh thoảng còn đem mình đặt lên lửa để nướng, dù nàng có tỏ ra mình hoàn toàn trung lập cũng sợ không ai tin.

Nàng mím môi, cười cười đem lý do thoái thác của Tư Mã Duệ nói ra:

- *Lúc Tiểu hài tử vui đùa với nhau, khó tránh khỏi va chạm cùng xung đột, nói cái gì mà nhận lỗi, làm ta ngại chết.*

- *Muội muội thật sự rộng lượng.*

Hai bên giả kiêu song song nhau, An Thực phi thừa cơ giữ chặt tay Du Phúc Nghi, hừ lạnh nói:

- *Nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ là nháo không thể ngừng.*

Lúc trước nhị hoàng tử không cẩn thận đụng ngã đại công chúa, làm hại khuỷu tay của nàng bị sứt da, Trịnh quý phi trực tiếp sai người đem hấn đến, tát hấn hai cái, còn ác độc mắng:

- *Còn dám trêu chọc đại công chúa, cẩn thận ta lột da ngươi.*

Khiến An Thực phi tức giận muốn ngất xỉu, liền vội vàng chạy đến trước mặt Tư Mã Duệ khóc kể, bị hấn hỏi qua loa vài câu rồi đuổi về.

Sau đó nàng lại chạy đi tìm thái hậu để cáo trạng, thái hậu cũng chỉ phái Thôi ma ma đi Vĩnh Thọ cung răn dạy vài câu liền thôi.

Phúc Ninh đại trưởng công chúa là bào muội của tiên đế, gả cho thứ tử Trường Ninh hầu, hạ sinh ra Trịnh quý phi, là thanh mai chúc mã cùng Tư Mã Duệ lớn lên.

Thường nữ phần nam trang cùng hấn chọc gào đánh chó khắp gõ hèm, mặc dù e ngại mặt mũi của thái hậu nên không dám cự tuyệt vị thái tử phi đã được chỉ định.

Nhưng vẫn nấp nàng làm trắc phi, lên ngôi liền phong nàng làm quý phi, dưới vài người trên vạn người, có thể nói là sủng quan lục cung.

Từ xưa tiểu cô là thiên địch (chị dâu em chồng hay ghét nhau), Thái hậu cùng Phúc Ninh đại trưởng công chúa có chút bất hòa, đương nhiên không vui khi nhi tử của mình bị nữ nhi của nàng nắm trong tay, chỉ là e ngại thanh danh, cũng không muốn thương tổn tình cảm mẫu tử với Tư Mã Duệ.

Nàng liền bồi dưỡng An Thực phi đến đâu với Trịnh quý phi, kết quả An Thực phi thua trận, mang thai bảy tháng liền sinh non, suýt nữa một đi hai mạng.

Dù nhị hoàng tử còn sống, nhưng sinh ra yếu ớt kém cỏi, có thể nuôi lớn hay không còn chưa biết, mà An Thực phi cũng không thể sinh dục được nữa.

Cho nên Du Phúc Nghi vừa tấn hiếu xong, Thái hậu liền khẩn cấp đem nàng tiến cung, còn nói cái gì mà cảm động nhớ nhung ân đức của tiên thái phó dạy Hoàng thượng thành tài, kỳ thật là muốn mượn danh vị thái phó đã qua đời để áp chế Trịnh quý phi mà thôi.

Đáng tiếc Thái hậu tính nhảm rồi, mặc kệ là nguyên chủ hay hiện tại là Du Phúc Nghi, cũng không muốn làm quân cờ này.

Nàng coi như không có nghe thấy lời An Thực phi có ý châm chọc khiêu khích, ngẩng đầu nhìn sắc trời, giận dữ nói:

- *Trời vừa mới sáng, cũng chưa được bao lâu, liền nóng như vậy, thật là gian nan mà.*

Thấy Du Phúc Nghi làm ngơ không quan tâm, An Thực phi hận đến ghiến răng ghiến lợi, sắc mặt biến đổi mấy lần, sau đó giống như không có việc gì nhẹ giọng cười:

- *Đúng vậy, muội muội lúc trước đã từng say nắng đến hôn mê, nên cẩn thận bảo trọng thân thể.*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Là tử muội, người kính ta nhường

Tư Mã Duệ mười sáu tuổi đăng cơ, trị vị đã mười năm, chỉ có một lần tuyển tú.

Toàn bộ hậu cung tính luôn cả hoàng hậu tổng cộng cũng chỉ có hai mươi hai danh hào.

Hai mươi hai người này, chỉ có phi tần ngũ phẩm trở lên mới có tư cách tới thỉnh an hoàng hậu, còn các vị phi tần dưới ngũ phẩm chỉ ở ngày thứ hai thì tắm mới có cơ hội tới nghe hoàng hậu dạy bảo.

Đừng bao giờ nghĩ chuyện thỉnh an là rêu rĩa, không nói đến mừng một, mười lăm Tư Mã Duệ nghỉ lại Khôn Ninh cung.

Dù không có việc gì cũng thường xuyên cùng hoàng hậu ăn điểm tâm sáng, các vị phi tần đến đây thỉnh an có thể ở trước mặt hần, mặt mày rạng rỡ, ngữ khí thần thái trong lúc lơ đãng có thể lọt vào mắt hần, không chừng buổi tối hần còn lật bài từ của chính mình.

Cơ hội như vậy phi tần dưới ngũ phẩm không có được, cho nên được sủng ái lại càng sủng ái, người vô hình lại càng vô hình.

Đương nhiên, cũng sẽ phát sinh nhiều chuyện ngoài ý muốn, trong cung thứ không thiếu nhất chính là chuyện ngoài ý muốn a~

Ví dụ như vị nha hoàn thô sử phụ trách việc quét rác bị Tư Mã Duệ say rượu hiếp, sinh hạ ra đại hoàng tử phong thành Phúc tần.

Ví dụ như hoàng thượng đưa vị quận chúa thanh mai trúc mã Trịnh quý phi về phủ chúc thọ mẫu thân, ở trong yến thọ của Phúc Ninh đại trường công chúa Tư Mã Duệ yêu thích người khác liền mang về cung là Lệ phi.

Hoàng đế tự mình đi dự yến thọ của mẫu thân mình là chuyện cực kỳ có thể diện, mà lại mang nữ nhi của thính phụ về cung, là chuyện gì thế này?

Hơn nữa Tư Mã Duệ còn đưa ra lý do vì nữ nhân này hành động diễn xuất rất giống mình lúc còn trẻ tuổi...

Trịnh quý phi thật là không biết nên khóc hay nên cười, đối với Lệ phi nàng hoàn toàn không có một chút cảm tình.

Dù nàng ta nữ nhi của thính phụ, cũng là một con cháu cháu trên cùng sợi dây với mình.

Lúc Du Phúc Nghi cùng An Thực phi đi vào Khôn Ninh cung, Trịnh quý phi cùng Lệ phi đang giương thương múa kiếm.

Một người là quý phi có tình cảm thanh mai trúc mã với hoàng thượng.

Một người được thánh sủng lại đang mang long thai, ai cũng không làm gì được ai, có mục tiêu mới tới, đương nhiên sẽ lấy lý do này làm bậc thang bước xuống.

Sau khi Du Phúc Nghi cùng An Thực phi hành lễ với hoàng hậu, Lệ phi liền châm chọc khiêu khích:

- Đức phi tỷ tỷ là nữ nhi của tiên thái phó (chết rồi thêm chữ tiên đầu chúc vị), quy củ lễ nghi không cần phải nói, chỉ là tỷ tỷ cũng đừng quá giữ mình, tốt xấu gì cũng chủ quản Trường Xuân cung, bằng không lại để đám a miều, a cầu nhây ra bắt chước bừa, trong cung chẳng phải sẽ loạn như chợ sao?

Đây là nói Tào mỹ nhân noi theo nàng múa kiếm hấp dẫn lực chú ý của hoàng đế, Du Phúc Nghi cũng hiểu được Tào mỹ nhân đang tự tìm đường chết cho chính mình.

Nàng là nữ nhi của Lại bộ thị lang, từ nhỏ đã được nuôi dưỡng, đại môn không ra nhị môn không tới, học cũng là cầm kỳ thư họa nữ hồng may vá này đó, lấy văn tĩnh làm kỹ năng.

Thế nhưng lúc này lại học theo người ta múa kiếm, còn đem cái chân chém cho bị thương..... Đại tỷ nhất phen ngựa so với nàng còn có chỉ số thông minh hơn!

Làm chủ vị một cung, phải có chức trách quản thúc phi tần có cấp bậc thấp, gặp Tào mỹ nhân như vậy, thật sự là đủ mất mặt.

Nếu nhìn ở góc độ khác không có chỉ số thông minh so với đa mưu túc trí thì mạnh hơn nhiều, chủ nhân chính đang ở đây, thấy nàng nói lời bén nhọn như vậy đương nhiên sẽ không dễ chịu.

Du Phúc Nghi đang muốn mở miệng cãi lại, Vương hoàng hậu đột nhiên lên tiếng:

- Sao có thể trách Đức phi đây, nàng trúng nắng, bị bệnh mười ngày, lúc này sắc mặt vẫn còn tái nhợt, cần phải điều dưỡng thân mình, sao còn quản được Tào mỹ nhân?

Dừng một chút, về mặt áy này nói:

- *Bản cung chương quân lục cung, nếu nói đến việc thất trách, cũng là bản cung thất trách, chỉ vì quân giáo không nghiêm, mới để nàng nháo ra chuyện như vậy, bản cung sẽ tự thỉnh tội với hoàng thượng, về phần Tào mỹ nhân.....*

Nói xong quay đầu về phía sau liếc mắt một cái:

- *Điều Hoàng, đưa bản nữ giới cho nàng, nói nàng sao chép năm mươi quyển, chưa chép xong thì không được bước ra khỏi Tuy Thọ điện nửa bước.*

Giải vây cho Du Phúc Nghi, lại khiến Lệ phi tức giận, trừng phạt nhẹ nhàng bằng quơ như vậy, nhất định sẽ làm cho Tào mỹ nhân mang ơn.....

Có thể lập uy lại ban ân đúng là chu đáo mọi mặt, không hổ danh là thái hậu gian xảo giáo hoạt, à không, phải nói là hoả nhân kim tính có thể chọn lựa ra một người như vậy làm hoàng hậu một nước.

Chỉ tiếc con đường nối dòng có chút gian nan, đến nay vẫn không có nhất tử bán nữ.

Không đợi Lệ phi mở miệng, Trương tiếp dư xuất thân huân quý đột nhiên cười hi hi nói với An Thực phi:

- *Nghe nói hôm qua hoàng thượng đi thư phòng khảo sát công khóa (bài tập về nhà) của các vị hoàng tử, chỉ có một mình nhị hoàng tử có thể trả lời, hoàng thượng cực kỳ vui vẻ, thưởng cho văn phòng tứ bảo tốt nhất, thần thiếp chúc mừng nương nương.*

(Yul: Văn phòng tứ bảo: bao gồm 4 loại: Bút lông, mực tàu, triện, giấy)

An Thực phi rất đắc ý, trên mặt lại vờ khiêm tốn khoát tay:

- *Hoàng thượng khảo sát đều là những thứ Giác Nhi biết, nên mới may mắn trả lời được, lần sau chưa hẳn còn vận khí này.*

Trịnh quý phi vuốt móng tay rãnh sâu khảm hồng bảo thạch kim, cười như không cười xen mồm nói:

- *Đáp không được có sao đâu, nhưng ta lại thấy nhị hoàng tử có thiên phú võ nghệ, tuổi còn nhỏ mà tay đánh đại công chúa, chân đá tam hoàng tử, tiểu hài tử cao thấp trong cung không có ai là đối thủ của hắn, đúng là mầm mống của quốc gia, vẫn nên dụng tâm một chút đến tài năng này mới tốt.*

Nhìn chung Đại Chu các triều đế vương, người nào không phải là văn võ toàn tài? Sao có thể chỉ chăm luyện võ nghệ, giỏi cỡ nào cũng chỉ là mĂNG phu mà thôi, nhất định vô duyên với đế vị.

Bất quá Tư Mã Giác không cần thận dụng ngã đại công chúa, nàng ngoan độc tàn hai bạt tai vẫn chưa thấy đủ, còn muốn tuyệt đường công danh của hoàng nhi nàng, tâm tư cũng quá ác độc đi.

An Thực phi hận nghiêng răng nghiêng lợi, về mặt lại biểu hiện hồ thẹn, hướng về chỗ Trịnh quý phi cùng Du Phúc Nghi phúc thân, ngượng ngùng nói:

- *Tuy nói lúc tiểu hài tử vui đùa cùng nhau, khó tránh khỏi xung đột va chạm, nhưng vẫn là Giác Nhi thương tổn tới đại công chúa cùng tam hoàng tử, ta ở trong này thay hắn nhận lỗi với quý phi tỷ tỷ cùng Đức phi muội muội, mong rằng quý phi tỷ tỷ cùng Đức phi muội muội đại nhân đại lượng, không cần chấp nhặt cùng tiểu hài tử.*

- *Lời này có nghĩa là nếu chúng ta không tha thứ cho hắn, chẳng phải chúng ta ngay cả tiểu hài tử cũng không bằng?*

Trịnh quý phi xùy một tiếng, ngẩng đầu nhìn Du Phúc Nghi, hỏi:

- *Đức phi muội muội nói thế nào?*

Du Phúc Nghi con mắt xem mũi lỗ mũi xem ngực, chuyên tâm xem các nàng diễn tuồng cung đấu.

Trịnh quý phi liền đá cầu về phía nàng, yên lặng một lát, mới chậm rãi mở miệng:

- *Tuy Diễm Nhi bị đánh đến mặt mũi bầm dập, nhưng hoàng thượng đã truyền thái y chẩn trị cho hắn, thái hậu cùng hoàng Hậu Nương nương cũng phái người tới thăm hỏi tặng không ít dược liệu bổ dưỡng, Thực phi tỷ tỷ lại hai lần nhận lỗi với ta, nếu ta giống như lời nàng nói để chuyện này canh cánh trong lòng, thì có vẻ mình quá hẹp hòi.*

- *Người lại là người rộng lượng.*

Trịnh quý phi hừ lạnh một tiếng, lập tức dựa vào lưng ghế, tùy ý vẫy tay, về mặt bắt đầu dĩ thờ dài:

- *Thôi thôi, coi như nể mặt Đức phi đi.*

- *Đa tạ quý phi tỷ tỷ, Đức phi muội muội đồng tình.*

An Thực phi lại phúc thân với Trịnh quý phi cùng Du Phúc Nghi, rồi mới xoay người, trở lại ngồi xuống chỗ của chính mình.

- *Như vậy mới đúng, là tỷ muội người kính ta nhường, mới có thể chung sống hòa thuận.*

Vương hoàng hậu xem diễn đến nghiệm hợp thời mở miệng giảng dạy, lại e sợ thiên hạ không đủ loạn bỏ sung một câu:

- *Sau đợt tuyển tú này, khi các vị tân muội muội vào cung, mọi người cũng phải như thế mới tốt.*

Thái hậu đem chất nữ Tần nhị tiểu thư lưu lại trong cung, mọi người có thể dự đoán năm nay sẽ có đợt tuyển tú, cũng chỉ lên đoán mà thôi.

Cho đến tận lúc này nghe hoàng hậu nói ra phán đoán này mới định xuống.

Lúc trước trong phạm vi kinh thành tiểu tuyển cũng được mười sáu tú nữ trúng tuyển, lần này tuyển toàn bộ đại Chu, chỉ sợ ít nhất cũng có bốn mươi tám người.

Cùng hai mươi hai danh hào tần phi tranh thủ tình cảm đã không dễ, huống chi còn tăng tới bảy mươi?

Mọi người trong điện sắc mặt đều có một chút lạ, chẳng qua có biểu hiện rõ ràng một chút, hoặc tỏ vẻ không có gì mà thôi.

Vương hoàng hậu thấy kết quả như vậy rất vừa lòng, nàng đã suy nghĩ rất thoáng, có thể tự sinh hạ hoàng tử là tốt nhất, chính cung sở sinh, sẽ danh chính ngôn thuận kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Nếu không thể, cũng không phải là chuyện gì lớn, mặc kệ là vị hoàng tử nào kế vị, đều phải gọi nàng là mẫu hậu tôn nàng là Hoàng thái hậu tôn vinh không ít.

Vì vậy nàng chỉ cần ngồi trên núi xem hổ đấu là được, chờ các nàng đấu xong rồi mình lại ra mặt giảng hòa, bày ra bộ dáng hiền lương thực đức là xong.

Tính tình Lệ phi nóng nảy không kiềm chế được, ngồi một chút liền đứng lên, vỗ bụng nói:

- *Thần thiếp thân thể yếu đuối, mới ngồi một chút liền ngồi không yên, cần hồi cung nằm nghỉ, xin thứ cho thần thiếp cáo lui trước.*

- *Bản cung vừa thấy các vị tỷ muội, liền trò chuyện nhiều một chút, lại lo đến quên người đang có mang. Đừng chống đỡ, mau trở về đi.*

Vương hoàng hậu vỗ cái ót một cái, vẻ mặt ảo não, không ngừng dặn dò cung nữ Hồ Phách bên người Lệ phi:

- *Hầu hạ chủ tử người cho tốt, tuyệt đối không thể sơ ý lơ là.*

- *Dạ!*

Hồ phách quỳ xuống bái lạy hoàng hậu, rồi đi đến bên cạnh Lệ phi, đỡ cánh tay của nàng đi ra ngoài.

Vương hoàng hậu nhìn canh giờ đã trễ, nói với mọi người:

- *Các người cũng trở về đi, bằng không ngày càng nắng nóng, sẽ ép buộc một thân đầy mồ hôi.*

- *Tần phi cáo lui.*

Mọi người đứng dậy bái lễ, rồi theo thứ tự đi ra ngoài, Du Phúc Nghi nắm tay Cốc Vũ rồi đi, chỉ là mới đi chưa được mấy bước, lại nghe Vương hoàng hậu đang ở sau lưng kêu nàng:

- *Đức phi muội muội hãy dừng bước.*

Nàng kinh ngạc một chút, lập tức khôi phục lại dáng vẻ như lúc đầu xoay người, vẻ mặt cung kính hỏi:

- *Nương nương còn chuyện gì cần phân phó?*

- *Trước đó vài ngày người trúng nắng, còn hôn mê bất tỉnh, chẳng những làm cho người trong cung sợ hãi, còn dọa đến Du phu nhân mẫu thân của người, tuy bốn cung đã sai người đem tin tức bình phục báo cho nàng biết, nhưng đáng thương vẫn là tâm của các bậc phụ mẫu, phải tận mắt nhìn thấy, mới có thể yên tâm.*

Về mặt Vương hoàng hậu cảm khái thở dài, lập tức ôn hòa cười nói:

- *Nếu người không có ý phản đối, ta hạ chỉ triệu nàng tiến cung, cho mẫu tử các người trò chuyện.*

Tự nhiên đang xưng là "Bản cung" lại biến thành "Ta", còn là bộ dáng tỷ muội thâm tình thân thiết.

Giọng nói lại ấm áp cảm động lòng người, nếu mình còn không "Cảm động", chẳng phải sẽ trở thành đầu gỗ không tim không phổi?

Mà nếu nàng trở thành đầu gối không tim không phổi sẽ bị Vương hoàng hậu lấy lý do này cự tuyệt lui tới.

Du Phúc Nghi lệ nóng doanh tròng, liền quỳ xuống làm đại lễ, rồi lấy khăn tay lau khôe mắt, khóc thút thít nói:

- *Nương nương, nương nương đối với thần thiếp tốt như vậy, thần thiếp thật sự là, thật sự là.....*

- *Muội muội mau đứng lên.*

Vương hoàng hậu vội vàng đi đến, đỡ Du Phúc Nghi đứng lên, vỗ tay nàng trêu ghẹo nói:

- *Đã làm nương của hài tử năm tuổi, còn tính trẻ con như vậy, không sợ tam hoàng tử biết sẽ chê cười người?*

Du Phúc Nghi nín khóc mỉm cười, ngượng ngập nói:

- *Thần thiếp chỉ ở trước mặt nương nương mới như thế, mong nương nương thay thần thiếp giữ bí mật, trăm ngàn lần không cần nói với người khác.*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nàng ấy tiến cung thay thế nàng

Rời khỏi Khôn Ninh cung, ánh mắt Du Phúc Nghi vẫn như cũ trong suốt lóe sáng, quả nhiên nữ nhân có thể ở hậu cung sinh tồn, người người đều là ảnh hậu.

Nàng còn sợ chính mình khóc không được, tính néo bắp đùi, ý niệm trong đầu mới vừa động, nước mắt liền tràn mi, hoàn toàn là ngoài dự đoán của nàng.

- *Nương nương, người ra rồi sao?*

Thái giám Lý Nguyên Bảo đang ngồi xổm trong râm mát ở dưới hành lang chỗ Trường Xuân cung vội vàng đứng lên chạy chậm lại đây, cúi đầu khom lưng xong, lại quay đầu quát lớn bốn thái giám nâng kiệu:

- *Không có ánh mắt, còn không mau chạy nhanh lại đây nâng kiệu?*

Du Phúc Nghi ngồi lên kiệu, không đợi nàng mở miệng phân phó, Lý Nguyên Bảo đã kéo dài giọng thét to:

- *Khởi giá..... Từ Ninh cung.....*

Cốc vũ nghe vậy cười mắng:

- *Giới cho Lý Nguyên Bảo nhà người, nương nương còn chưa nói gì đâu, người lại dám cướp lời chạy ở phía trước, rốt cuộc người là chủ tử hay nương nương là chủ tử?*

Lý Nguyên Bảo cười hi hi nói:

- *Chúng ta làm nô tài còn không phải là thay chủ tử phân ưu sao, chạy ở phía trước đó là bổn phận, nếu mọi chuyện phải để chủ tử nói rõ ràng mới hiểu được, khác gì cái chày gỗ đâu, có chút chuyện cũng phải tự mình mở miệng, chủ tử còn không mệt chết sao?*

Du Phúc Nghi trách một tiếng:

- *Người thật ra cũng có vài phần thông minh, lại biết bản cung muốn đi Từ Ninh cung.*

Lý Nguyên Bảo chạy bước nhỏ theo sát bên cạnh kiệu, đôi mắt đặc ý quang mang:

- *Hôm qua thái hậu phái Thôi ma ma tới thăm tam hoàng tử còn tặng huyết yến cùng Tây Dương hoa hồng lộ, theo tính tình của nương nương, tất nhiên hôm nay muốn đi qua tạ ơn rồi.*

Chớp mắt một cái, vừa cười vừa nịnh hót:

- *Nói cho cùng, vẫn là vì nương nương kính cẩn thủ lễ, bằng không nô tài có mười con mắt, cũng nhìn không ra đâu.*

- *Chút nữa tìm Thính Phong lĩnh một chén nước dưa hấu đi, nói là ta thưởng.*

Đám xằng bậy đo lường ý tứ chủ tử là tội lớn, nhưng làm một phi tần, Du Phúc Nghi vẫn thích cấp dưới thông minh như vậy.

Mỗi ngày đều trôi qua rất "phấn khích" nếu giống như hần nói, mọi chuyện đều phải nói rõ ràng mới hiểu được, thật là mệt chết nàng.

#####

Có lẽ nửa đời lục đục đầu đầu với nhau trải qua nhiều chuyện, bây giờ thái hậu thích yên tĩnh, cực phiền chán tiếng ồn ào, chỉ mừng một, mười lăm mới để hoàng hậu dẫn các vị phi tần đám hoàng tử, công chúa lại đây thỉnh an.

Những lúc khác, trừ hoàng thượng, hoàng hậu cùng đám hoàng tử công chúa, cũng chỉ có vài phi tần được thái hậu ưu ái mới có thể có cơ hội yết kiến.

Ngoài mặt thái hậu có vẻ cực kì yêu thích Du Phúc Nghi nên không bị cản trở, sau khi đi vào Từ Ninh cung, Thôi ma ma tự mình dẫn dắt, đi tới phòng phía tây.

Trong Tây phòng, một phụ nhân trung niên ngồi trên giường phù dung, ngồi ở bàn đối diện bên sườn là một nữ tử đến tuổi dậy thì, đang chuẩn bị pha trà.

Phụ nhân trung niên chính là thái hậu, mà bên cạnh nữ tử dậy thì chính là chất nữ Tần nhị tiểu thư.

- *Thỉnh an thái hậu.*

Du Phúc Nghi phúc thân làm lễ vạn phúc.

Tần nhị tiểu thư nghe tiếng liền ngừng đầu, môi khẽ mở, lộ ra nụ cười tươi đẹp như cánh xuân, giọng nói vui sướng:

- *Thỉnh an Đức phi nương nương, ta đang pha trà, không thể dừng lại, xin nương nương thứ tội cho ta không thể đứng dậy hành lễ.*

Du Phúc Nghi không chút để ý khoát tay áo:

- *Cũng chỉ là nghi thức xã giao, Tần nhị tiểu thư không cần để trong lòng, chỉ để ý việc của người là được.*

Tần nhị cô nương cười hì hì nói:

- *Đa tạ nương nương khoan hồng độ lượng, một hồi nước trà pha xong, chén đầu tiên sẽ hiến cho người.*

- *Mới vừa rồi còn nói chén đầu tiên muốn hiến cho ai gia, Đức phi vừa đến đây, ai gia đã bị ném qua một bên, thật sự là đau lòng ta mà.*

Thái hậu chỉ chỉ lên trán Tần nhị tiểu thư, sau đó mới nói với Du Phúc Nghi:

- *Người ngồi đi.*

Sau khi Du Phúc Nghi ngồi xuống băng ghế cung nữ mang tới, thái hậu liền thân thiết hỏi:

- *Diễm nhi thương thế sao rồi?*

- *Nhìn mặt mũi bầm dập có chút dọa người, nhưng cũng không có gì đáng lo, Đồ thái y đã đưa thuốc mỡ, lúc này đã tốt hơn nhiều, năm ba ngày nữa có thể khỏi hẳn, thái hậu không cần lo lắng.*

Du Phúc Nghi nói vui vẻ, nửa điểm cũng không đề cập đến tên đầu sỏ gây ra là Tư Mã Giác cùng với mẫu phi của hần là An Thực phi, nói xong lại đứng dậy, phúc thân, về mặt cảm kích nói:

- *Thái hậu ban thưởng Tây Dương hoa lộ Diễm nhi rất thích, nghe Ván Mai nói hôm qua trước khi ngủ đã uống một chén, hôm nay vừa bỏ dậy liền la hét ầm ĩ đòi uống nữa, thần thiếp tại đây thay hần tạ ơn Thái hậu.*

Lúc thái hậu nói những lời này về mặt hết sức hiền lành:

- *Trong đám tôn nhi của ai gia, yêu thương nhất chính là Diễm nhi, có thứ tốt có thể không cho người khác, nhưng hần một phen cũng không thể thiếu.*

Đem chính mình đặt trên lửa để nướng thì cũng thôi, thế nhưng lại đem Tư Mã Diễm đặt trên lửa để nướng, mà tên Tư Mã Duệ lại có vẻ thiên vị Tư Mã Giác, hai người cũng coi như lực lượng ngang nhau, không đến mức làm cho Tư Mã Diễm bị người khác chướng mắt.

Hơn nữa gần đây Lệ phi đang hoài thai, nếu sinh hạ ra hoàng tử, cũng có thể chia sẻ lực chú ý của người khác, tình cảnh của mình cũng không quá tệ.

Du Phúc Nghi đành phải coi như là nghe mà không hiểu, về mặt vô tội cười nói:

- *Có hoàng tử mẫu yêu thương tôn nhi như vậy, là phúc khí của Diễm nhi.*

Đã sớm biết không thể hy vọng nhiều về nàng, nếu không nàng cũng không đem chất nữ tiến cung chờ tuyển tú.

Nghe xong lời này, thái hậu không thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Tần nhị tiểu thư đang pha trà, cực vì tự nhiên chuyển đề tài:

- Ở phương diện này người rất am hiểu, nên chỉ điểm cho nha đầu kia một chút, nếu không nàng lại độc hại miệng của ai gia.

- Hoàng cô cô, hôm qua người còn khen người ta pha trà tốt vô cùng, lúc này lại nói người ta độc hại miệng người, người ta, người ta không thuận theo...

Tần nhị tiểu thư nghe vậy liền giận dỗi quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Kỹ thuật pha trà đã thịnh hành từ mấy trăm năm trước, phương thức uống trà ở Đại Chu cũng không khác bao nhiêu so với thế kỷ hai mươi mốt.

Du Phúc Nghi có phụ thân là Du Mẫn Viễn là một cao thủ pha trà, là đích trưởng nữ hưởng thụ muôn vàng sủng ái một thân, liền được chân truyền này.

Là một nữ tử xuyên không, Du Phúc Nghi đối với cái loại bỏ thêm muối, táo, gừng, hành lá, trần bì (vỏ quýt phơi khô), bạc hà cùng với thù du, vừa ngọt vừa mặn vừa cay vừa chất.

Uống một ngụm liền có thể lĩnh hội nhân sinh trăm vị tạp trần, uống trà kiểu này thật sự xin tha thứ cho kẻ bất tài, cổ nển dạ dày không được tốt, bùng lên nhấp một ngụm, nói lời khen ngợi trái lương tâm:

- Thái hậu chỉ là vui đùa với người thôi, tay nghề tốt như vậy, ta không thể so với người, nếu phụ thân ta còn trên đời có thể phân cao thấp với người.

Tần nhị tiểu thư mạnh mẽ xoay người lại, vui vẻ nói:

- Thật sao?

- Người ta là khiêm tốn với người, mà người lại tin là thật, chẳng lẽ người là chày gỗ sao?

Thái hậu cười mắng một câu, trong lòng lại đối với Tần nhị tiểu thư hết sức vừa lòng, còn chưa có tiến cung liền biết giấu tài, giả dạng thành tiểu cô nương thiên chân vô tà.

Có thể thấy tính toán trong lòng nàng đã thành công, khó trách Tần gia có năm sáu đích nữ đồng tuổi, ngược lại chọn một thứ nữ như nàng.

Du Phúc Nghi vẽ mặt thành thật nói:

- Ở trước mặt thái hậu, thần thiếp cũng không dám nói dối, tài nghệ pha trà của Tần nhị tiểu thư là độc nhất vô nhị.

- Người nha, lại tăng bốc nàng đi.

Thái hậu ra vẻ bất đắc dĩ lắc đầu than nhẹ, trong lời nói lại có thâm ý:

- Ai gia quản không được nàng, về sau người nên chỉ điểm nàng nhiều một chút.

Du Phúc Nghi lại giả ngu, cười hi hi nói:

- Không cần thái hậu quản đâu, Tần nhị tiểu thư có tướng mạo tính tình như vậy, ai thấy mà không thương được chứ?

Thái hậu cười như không cười liếc mắt nhìn Du Phúc Nghi, cũng không vạch trần, tiếp nhận chén trà của Tần nhị tiểu thư, híp mắt tinh tế thưởng thức.

Du Phúc Nghi cũng phải uống một chén, không tìm được lý do từ chối, đành phải kiên trì uống, vì phòng ngừa mình nhỏ ra ngoài, liền đem lực chú ý đặt lên người Tần nhị tiểu thư.

Dung mạo của Tần nhị tiểu thư có năm sáu phần giống thái hậu, mặt trái xoan, mắt không lớn không nhỏ, mũi không cao không thấp, miệng không dày không mỏng, tổ hợp lại với nhau nhìn cũng tạm, được cái da thịt tuyết trắng, tính tình lại vui vẻ hoạt bát, cả người tản ra thanh xuân tràn đầy sinh lực, cũng miễn cưỡng có thể xem như vừa mắt.

Không thể trách Du Phúc Nghi bói móc, bởi vì trong cung thứ không thiếu nhất chính là mỹ nhân, dù là "Hoa tàn ít bướm" hoàn toàn bị thất sủng Thường mỹ nhân, so với nàng còn mạnh hơn nhiều.

Bất quá dung mạo cũng không phải sẽ có được phân vị cao, có thể sinh tồn trong cung có được sự sủng ái, cũng không phải chỉ dựa vào dung mạo.

Ví dụ như Tào mỹ nhân, chính là tuyệt sắc giai nhân, nhưng lại không được sủng ái bằng Lệ phi chỉ có tư sắc bình thường.

Uống xong một chén, vì tránh cho Tần nhị tiểu thư mức thêm một chén cho mình, nàng vội vàng cáo lui với thái hậu.

Ngồi lên kiệu, rời khỏi Từ Ninh cung, đi đến đường hẻm bên cạnh Vĩnh Thọ cung, Lý Nguyên Bảo đi lên, mắt liếc về hướng Khải Tường cung đang ở

bên cạnh thấp giọng nói:

- *Lệ phi động thai khí, sau khi hoàng thượng hạ triều liền vội vàng chạy đến.*

Cốc Vũ bĩu môi, tức giận than thở nói:

- *Động thai khí, động thai khí, ba ngày bốn bữa sẽ động thai khí một lần, lúc nương nương mang thai tam hoàng tử, cũng không giống nàng như vậy.*

Trong cung nhiều mỹ nhân, phi tần mang thai dù không thể thị tẩm vẫn muốn giữ hoàng thượng ở lại bên cạnh mình.

Bằng không sau mười tháng mang thai, thanh xuân bị mất, nếu sinh được hoàng tử thì tốt, xem như nể tình hoàng tử, mỗi tháng còn có thể dính vài giọt mưa móc, sử dụng chút thủ đoạn, không chừng còn có thể lấy được ân sủng.

Nếu sinh công chúa, coi như là gian nan rồi, vị Tổng tài nhân sau Trữ Tú điện chính là ví dụ.

Lý Nguyên Bảo chặc lưỡi, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa:

- *Tháng chín tuyển tú, tháng mười một sắc phong người mới, thời tiết trong cung sắp thay đổi, nàng có thể không nóng ruột sao? Bất quá cũng chỉ dám nháo một chút, hoàng thượng cũng không phải là người tốt tính, từng chơi bời đầu đường xó chợ, có dạng thủ đoạn gì mà chưa thấy qua? Cần thận vượt ra khỏi cực hạn khoan dung của hắn, lại phải cầm cái xéng vào lãnh cung.*

Du Phúc Nghi giận tái mặt, khiển trách:

- *Càng nói càng nghe không được, có phải không cần đầu nữa? Nếu đúng thế thì nói thẳng, không cần hoàng thượng ra lệnh, bản cung có thể thành toàn cho người.*

- *Ai nha uy, xem cái miệng nô tài này.*

Lý Nguyên Bảo giống như chụp muỗi, vỗ vài cái lên mặt, cười nói:

- *Chém đầu nô tài rồi, còn có ai có thể giống như nô tài tận tâm tận lực hầu hạ nương nương đây?*

- *Nói cũng đúng.*

Du Phúc Nghi nâng lên quạt tròn, ở trên ót của hắn gõ một cái, hừ nói:

- *Cho người nhớ kỹ, nếu còn dám mở miệng nói bừa, liền đánh cho đầu người nở hoa.*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tỷ muội chung phu?

Vương hoàng hậu quả nhiên nói được làm được, không quá mấy ngày, đã hạ chỉ triệu Du phu nhân tiến cung, còn có muội muội Du Uẩn Nghi năm nay mười bảy tuổi đi cùng.

Không hổ là người một nhà, mẫu tử hai người có diện mạo giống Du Phúc Nghi, đều là mặt trái xoan mắt hạnh miệng anh đào, điển hình của bộ dáng tiểu bạch hoa.

Chẳng qua Du Phúc Nghi chỉ nguy trang thành tiểu bạch hoa, còn các nàng là chân chính bộ dáng.

Vừa gặp mặt, ba người ôm nhau khóc nức nở, ước chừng bằng thời gian uống một chén trà nhỏ vẫn chưa ngừng lại.

Du Phúc Nghi diễn không nổi nữa, hướng Cốc Vũ vẫy vẫy tay, trợ giúp cường ngạch đem Du phu nhân nâng tới giường, lại lôi kéo Du Uẩn Nghi đến băng ghế dài gần đó.

Du Phúc Nghi nhìn Cốc Vũ liếc mắt một cái, phân phó nói:

- *Đi, đem hai ly nước dưa hấu đến đây.*

Cốc Vũ bưng tới hai ngọc lưu ly chứa nước dưa hấu, đặt lên bàn, đưa cho Du Uẩn Nghi một chén, cười hi hi nói:

- *Nương nương gần đây nói nên uống chung với băng, ngay cả Hoàng thượng đều khen ngợi không dứt, biết phu nhân cùng nhị tiểu thư hôm nay sẽ tiến cung, sáng sớm nương nương liền phân phó tiểu phòng bếp chuẩn bị, phu nhân cùng nhị tiểu thư hãy nếm thử đi.*

Du Uẩn Nghi múc nửa thìa đưa lên miệng, sau đó ngọt ngào nói:

- *Lúc Đại tỷ còn ở phủ đã khác với đám tỷ muội, không thích cầm kỳ thi họa, trang sức y phục son bột nước, mà thích nhất là ăn uống, còn nghĩ đại tỷ vào cung liền sửa lại, không nghĩ tới lại càng phát huy ra nhiều thứ bổ ích.*

Du phu nhân thấy thế cũng uống một ngụm, gật đầu tán dương:

- *Vừa ngọt, vừa lạnh, so với nước ô mai càng dễ uống, khó trách hoàng thượng khen ngợi không dứt miệng.*

Du Phúc Nghi cười cười, hỏi đến việc trong phủ:

- *Mọi người trong phủ đều tốt chứ? Đại ca có gửi thư tin về không?*

Hỏi xong nàng liền hối hận, bởi vì Du phu nhân nhanh chóng đặt ngọc lưu ly xuống, cầm khăn tay thút tha thút thít:

- *Đừng có nhắc đến cái tên nhẩn tâm đó, chỉ biết tiêu dao khoái lạc ở bên ngoài, làm sao quan tâm cô nhi quả phụ chúng ta chết hay sống?*

Huynh trưởng Du Thiệu Nghi là người không giống với phiên bản lịch sử, đã hai mươi hai tuổi, cũng không nghĩ tham gia khoa khảo lấy công danh làm rang rỡ tổ tông.

Cũng không nghĩ thú thê để nối dõi tông đường, quanh năm suốt tháng ở bên ngoài ngao du bốn bể, sáng tác du ký được vô số văn nhân mặc khách tán bốc yêu thích.

Ở trong sĩ lâm, thanh danh của hắn so với phụ thân tiên thái phó còn cao hơn, chính là so sánh với hậu duệ thế gia khác rốt cuộc vẫn là nét bút nghiêng, rất khó để các trường bối lý giải.

Kiếp trước Du Phúc Nghi là người thích vận động, từng đi bộ qua thanh tòng tuyến, tuyến đường đến Tây Tạng, còn băng qua mấy núi tuyết nhỏ.

Nay xuyên qua thành cung phi, bị nhốt trong Tử Cấm thành bốn phía bị bao quanh, đối với Du Thiệu Nghi vừa hâm mộ vừa ghen tị, thật sự nói không ra những lời phê phán, đành phải đem đề tài chuyển đến người Du Uẩn Nghi:

- *Muội muội sau này định thế nào?*

Du Uẩn Nghi cũng từng định chung thân với trưởng tử Lâm Triều Dương nội các thứ Lâm Đồng.

Không ngờ trước khi thành thân hai tháng Lâm Triều Dương đột nhiên bị bệnh đau bụng mà chết ô hô, Du Uẩn Nghi vừa mới cập kê liền thành goá phụ trước khi thú.

Du phu nhân thở dài, thút tha thút thít càng lớn:

- *Nếu phụ thân người còn trên đời, thì nữ nhi của thái phó, đừng nói là goá phụ trước khi thú, mà thật sự thành quả phụ, cũng không lo gả, nay hắn buông tay ra đi, đại ca người lại là người không nên thân, ai còn vừa mắt chúng ta đâu? Dù gì chúng ta cũng là người danh giá, cũng có một ít huân quý thứ tử, trưởng tử của tiểu quan năm sáu phẩm cũng đến cầu thân, đều bị ta cự tuyệt. Muội muội người cỡ nào ưu tú, tiểu thư khuê nữ trong kinh thành cũng không bằng nàng, sao có thể để bọn họ dây vò hư tổn, nếu không ta chết rồi còn mặt mũi nào mà đi nhìn phụ thân người.*

Lúc trước có thể cùng nội các thứ trưởng tử đính ước, cũng vì Du Mẫn Viễn là thái phó của hoàng thượng.

Lúc này Du Mẫn Viễn đã mất, Du gia liền xuống dốc không phanh, cho dù Du Uẩn Nghi chưa từng định thân, cũng rất khó tìm được phu gia có điều kiện tốt như Lâm gia.

Huống chi lúc này nàng còn mang danh goá phụ trước khi thú là điềm xấu hàng đầu Đại Chu.

Huân quý thứ tử, trưởng tử của quan viên năm sáu phẩm, như thế nào cũng không muốn thú một tức phụ, người ta nguyện ý tung cánh oliu, bắt quá là xem mặt mũi Đức phi mà thôi.

Không đợi Du Phúc Nghi an ủi, Du phu nhân tự lau khô nước mắt, nín khóc mỉm cười, vẻ mặt vui mừng nói:

- *Cũng may đã đến lượt tuyển tú, với bộ dạng cùng nhân phẩm của muội muội người, trúng tuyển là chuyện không khó, đến lúc đó tỷ muội các người ở chung một chỗ, có thể ứng phó hỗ trợ lẫn nhau, ta cũng an tâm.*

Tỷ muội cộng thị nhất phu? Đây cũng quá nặng miệng đi? Du Phúc Nghi chỉ cảm thấy như sét đánh vào người ngờ ngác một lúc lâu mới tỉnh lại, lúng ta lúng túng nói:

- *Trong cung chính là nơi ăn thịt người, ta đã ở trong này chịu tội cũng thôi, tội gì lại đem muội muội đưa vào nữa?*

Du Uẩn Nghi quay đầu, ánh mắt chuyển động đến những vật bài trí trong phòng, chép miệng nhếch môi, vẻ mặt không đồng ý sáng giọng:

- Nghe đại tỷ nói, vinh hoa phú quý như thế, cũng được coi là chịu tội, nếu vậy trong thiên hạ còn không có nơi nào chịu tội như vậy đâu?

Du gia coi như cũng có cuộc sống xa hoa, không nghĩ tới nàng lại thiếu cận như vậy.

Khó trách thân chủ trước vừa mới đầy tháng đã bị Du Mẫn Viễn ôm đến Hạc Niên đường của Du lão phu nhân.

Du phu nhân gặp chuyện này cũng chỉ biết bô bô khóc lóc bộ dạng tiểu bạch hoa nói nàng không được giáo dưỡng nữ nhi.

Du Phúc Nghi cố gắng kiên nhẫn, nhẹ giọng khuyên bảo nói:

- Trong cung cũng không phải dễ dàng như vậy, chỉ cần lấy lần trước tiểu tuyền mà nói, tú nữ trúng tuyển chỉ có mười sáu người, vài năm đi qua, có tư cách mỗi ngày đến trước mặt hoàng hậu thỉnh an cũng chỉ có năm người mà thôi, các loại khác hoặc là tranh thủ tình cảm bị rút dài, hoặc là vô danh vô phận làm chuyện bừa bãi cũng chỉ có thể ở trong một góc....

Không đợi nàng nói xong, Du Uẩn Nghi liền xen ngang, nàng cất cao giọng, sắc nhọn nói:

- Đều là từ bụng nương mà ra, tỷ tỷ có thể đứng hàng tứ phi còn sinh hạ hoàng tử, dựa vào cái gì ta lại không được? Người cũng quá khinh người rồi.

Thấy hai nữ nhi cùng tức giận, Du phu nhân vội vàng đứng ra khuyên nhủ Du Phúc Nghi:

- Người có Đức phi tỷ tỷ ở trên đầu coi chừng, trong cung ai dám tìm nàng, muốn xui xẻo? Người ở trước mặt hoàng thượng nói giúp nàng cũng dẫn dắt nàng, qua vài năm sẽ sinh hạ hoàng tử, muốn đoạt được thái tử vị, chẳng phải càng có nhiều cơ hội sao?

Sao Du Phúc Nghi lại có khả năng mặc kệ Tư Mã Diễm mà để thân đi hạ sinh ra đối thủ cạnh tranh? Trừ phi nàng là nào tào.

Dù nàng không có hứng thú với vị trí kia, nhưng cũng không để Du Uẩn Nghi làm càn.

Người ngu xuẩn như nàng sẽ bị Thái hậu nói mấy câu dụ dỗ mà đầu óc choáng váng, không biết sống chết chạy tới tranh đấu với Trịnh quý phi, nhục nhã Trịnh quý phi.

Tư Mã Duệ sẽ lập tức giết chết nàng, còn mình sẽ bị nàng liên lụy mà nhốt vào lãnh cung.

Ngược lại nếu nàng bị Trịnh quý phi nhục nhã, thì mặt mũi của mình sẽ mất hết, sẽ bị đám phi tần châm biếm chèn ép, mà nhân cách Tư Mã Diễm cũng bị ảnh hưởng mà trở lên vụn vỡ.

Giận dữ nở nụ cười, nàng nhìn Du phu nhân, gần từng tiếng hỏi:

- Nếu người di(dì) nào xem trọng phụ thân, muốn cùng mẫu thân cộng thị nhất phu, ngoại tổ mẫu khuyên mẫu thân đồng ý, còn khiến mẫu thân ở trước mặt phụ thân nói tốt cho nàng muốn phụ thân sủng ái nàng, làm cho nàng sinh hạ nhi tử cùng ca ca tranh đoạt vị trí tộc trưởng, xin hỏi mẫu thân nên có phản ứng gì?

Du phu nhân bị hỏi liền ngẩn ra, lập tức xấu hổ cười nói:

- Đối với bình dân bá tánh, sẽ không hợp quy củ, nhưng trong cung loại chuyện này cũng không ít, chuyện khác không nói, hãy nói đến thái hậu cùng huệ thái phi, đó là một đôi thân tỷ muội.

Năm đó Thái hậu vào cung đã tám năm cũng không có sinh dưỡng, lại không được tiên đế thích.

Ngôi vị hoàng hậu tràn ngập nguy cơ, thấy vậy Tàn gia lại tặng thứ xuất là huệ Thái phi vào cung.

Còn không đợi huệ Thái phi có thai, thái hậu đã tự hoại thai trước.

Sau đó huệ Thái phi bị phái đến Cảnh Dương cung cách xa Càn Thanh cung nhất, để nàng tự sinh tự diệt, chờ tiên đế châu trời, lại bị sung quân đi thủ hoàng lăng, đến nay cũng không biết là sống hay là chết.

Đề tài chuyển đến trên người thái hậu cùng huệ thái phi, đầu óc Du Phúc Nghi liền thanh tỉnh, sau đó mới nhớ tới một chuyện.

Tú nữ tham tuyển đều phải có điều kiện, trừ việc ngũ quan đoan chính thân thể khỏe mạnh, còn phải là huân quý hoặc là ngũ phẩm trở lên dòng chính nữ.

Du Phúc Nghi lần trước tham gia là tiểu tuyền, vẫn là nhờ danh tiếng của ngoại tổ phụ, nay ngoại tổ phụ đã sớm trí sĩ(từ quan), tên của Du Uẩn Nghi sẽ không xuất hiện ở trong danh sách.

Bất quá nàng vẫn là quyết định hỏi Du phu nhân một câu:

- Nếu ta nhớ không lầm, muội muội cũng không đủ điều kiện tham gia tuyển tú đâu.

Du phu nhân vừa muốn há mồm nói, lại bị Du Uẩn Nghi đoạt trước, nàng ngẩn cao đầu, nói theo lý lẽ thường phải làm:

- Đại tỷ thay ngoại tổ phụ hướng thái hậu cầu chức vị ngũ phẩm trở lên không có thực quyền cũng được, đại tỷ được thái hậu coi trọng như vậy, thái hậu cũng vui vẻ giúp đỡ cho tỷ.

Không nói đến loại chuyện mẫu kê tư thân này, thái hậu sẽ không làm, cho dù Thái hậu làm, nàng dựa vào cái gì mà yêu cầu thái hậu hỗ trợ?

(Yul: mẫu kê tư thân nghĩa là gà mái gây sáng. Nghĩa đen câu này là cướp quyền lực của đàn ông thay hán nắm quyền)

Tiếp nhận hỗ trợ rồi, chẳng khác nào đem tánh mạng thân gia chính mình cùng với tiền đồ Tư Mã Diễm trả giá.

Đừng nói nàng là người xuyên qua, muốn dùng chuyện này tiện nghi muội muội không có cảm tình gì, dù không phải xuyên qua, mà thân muội muội lại đưa ra yêu cầu như vậy, nàng cũng tuyệt đối không đồng ý.

Du Phúc Nghi giận tái mặt, chém đinh chặt sắt cự tuyệt nói:

- Hậu cung không thể can thiệp triều chính, lời như vậy nói ta nghe cũng thôi, chuyện như vậy ta cũng không dám nói cùng thái hậu.

- Ngay cả một chút việc nhỏ như vậy cũng không giúp, đây chính là "tỷ tỷ tốt" của ta đấy.

Du Uẩn Nghi đứng lên, khóc bù lu bù loa kéo cánh tay của Du phu nhân nói:

- Mẫu thân, chúng ta đi, đừng ở trong này làm chướng mắt người khác, cứ để ta gả cho huân quý thứ tử, hay là trưởng tử ngu xuẩn của tiểu quan năm sáu phẩm đi.

Tuy các quan viên năm sáu phẩm ở kinh thành không vừa mắt bọn họ, nhưng bọn hán đều xuất thân từ bảng hai tiến sĩ, trưởng tử có tiền đồ, thì lại giành tiến sĩ là không thành vấn đề.

Mà huân quý thứ tử cũng không ít tiền đồ, cẩn thận chọn lựa, không khó tìm được người hợp ý.

Nhưng mà mất hai vị mẫu tử này lại cao hơn đầu, cao thấp cũng không vừa ý, kéo dài hai năm còn không có kết quả.

Cuối cùng lại đánh chủ ý lên người tiểu tể cùng tỷ phủ, thật là không biết nên để Du Phúc Nghi nói gì mới tốt.

- Thân thể bản cung vừa mới tốt lên, thái y dặn dò không thể ngồi lâu sẽ mệt mỏi, nên không thể ở lâu trò chuyện với mẫu thân cùng muội muội, khi nào ta rảnh rồi sẽ cầu hoàng hậu tuyên các người vào cung.

Lười phải nói lời chu toàn với các nàng, Du Phúc Nghi trực tiếp phân phó Cốc Vũ tiễn khách:

- Cốc vũ, thay bản cung đưa phu nhân cùng nhị tiểu thư ra ngoài.

- Phu nhân, nhị tiểu thư, bên này thỉnh.

Cốc Vũ nâng tay, dẫn Du phu nhân đang không cam lòng cùng Du Uẩn Nghi có vẻ mặt căm phẫn đi ra ngoài, sau đó trở lại, mở miệng phun chữ:

- Không phải nô tỳ lảm miệng, phu nhân cùng nhị tiểu thư thật không biết điều, cũng không có nửa điểm vì nương nương mà suy nghĩ, nếu nương nương thật sự nghe lời các nàng phân phó, thì sau này nương nương còn mặt mũi gì ở trong cung nữa?

- Lá gan của người càng lúc càng lớn, ngay cả mẫu thân cùng muội muội của bản cung cũng dám đem ra nói.

Du Phúc Nghi trừng mắt nhìn nàng, hừ nói:

- Có phải người cũng giống Lý Nguyên Bảo, cả đầu cũng không muốn?

- Nương nương không thích nghe, thì nô tỳ không nói nữa là được, tội gì lại nhớ thương đầu của nô tỳ?

Cốc Vũ thề lưỡi, đem ngọc lưu ly mà Du phu nhân cùng Du Uẩn Nghi dùng qua, thu dọn vào khay, bưng khay chạy nhanh như chớp.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hoàng thượng biết nhân duyên tốt?

Tuy đã đuổi Du phu nhân cùng Du Uẩn Nghi về phủ, Du Phúc Nghi vẫn không yên lòng.

Nếu các nàng khoái thác một vị cáo mệnh phu nhân nào đó chuyển tin cho thái hậu, thì mình sẽ không còn cách nào xoay chuyển.

Trước khi cái chuyện thiêu thân này xảy ra, nàng phải tìm biện pháp giải quyết mới được.

Sau giờ ngọ, gió thổi mát mẻ, sau khi Du Phúc Nghi dùng ngọ thiện xong, đi qua hành lang, ngồi trên ghế xích đu nửa canh giờ, sau đó sai người gọi Lý Nguyên Bảo đến.

Hôm nay không phải là ngày Lý Nguyên Bảo trực, tiểu thái giám tìm thấy hắn là lúc hắn đang ở ngoài cung dạo mấy cửa hàng.

Nghe tin vội vàng cười ngửa hồi cung, đầu đầy mồ hôi, vừa qua cửa Trường Xuân cung liền ôi ôi kêu lên:

- *Khó khăn lắm ông trời mới mát mẻ, muốn ra ngoài tìm kiếm pho tượng tốt làm thọ lễ, ai ngờ vừa mới đến hàng phố, còn chưa có đạo xong một cửa hàng đâu, Tiểu Phúc Tử đã tìm đến, này, đành phải tay không trở về.*

Vừa nói vừa bắt đầu dĩ vuột tay.

- *Làm khó người rồi.*

Thì ra sắp đến sinh nhật của khối thân thể này...

Du Phúc Nghi khen hắn một câu, lời nói xoay chuyển, cười tủm tỉm nói:

- *Cũng không cần tìm cái gì thọ lễ, đúng lúc ta có chuyện muốn người đi làm, làm tốt, trong lòng ta sẽ vui mừng, chẳng phải so với chuyện dùng bạc mua vật chết còn tốt hơn sao?*

Lý Nguyên Bảo vừa lau mồ hôi trên mặt vừa cười hì hì nói:

- *Nương nương giúp nô tài tiếc kiệm bạc, nô tài mà không nghe sao còn đạo lý nữa? Người chỉ cần phân phó là được, nô tài nhất định sẽ làm tốt.*

- *Cốc Vũ, lấy mười lượng bạc lại đây.*

Du Phúc Nghi đưa ngón tay ra sau ngoắc ngoắc, sau khi Cốc Vũ đem bạc đến, nàng hất cằm nhìn Lý Nguyên Bảo, ý bảo hắn đem bạc thu vào, sau đó mới chậm rãi phân phó:

- *Nghe nói tam đồ đệ của Triệu Hữu Phúc là Tổng Tiểu Hi đồng hương với người, người cầm bạc này, mua nhiều rượu ngon thịt thơm, hội tụ với hắn, trong lúc đó làm bộ uống say, uốn đầu lưỡi nói cho hắn biết mẫu thân ta muốn để muội muội ta tuyển tú, bức ép ta nghĩ biện pháp vì ngoại tổ phụ đòi chức vị ngũ phẩm trở lên, là chức sung, ta đang rất khó xử, sau đó người tự nói theo đánh giá của mình, là ta cuối cùng vẫn phải cầu thái hậu, xưa nay thái hậu rất yêu thương ta, tất nhiên sẽ ra tay giúp đỡ.*

(Yul: chức sung là không có thực quyền)

Nói xong, lại tức giận dằn dò nói:

- *Không phải người rất giỏi diễn trò sao, lúc này tốn ít tâm tư cho ta, nếu chuyện này mà hỏng, chờ muội muội ta tiến cung, ta sẽ phái người hầu hạ nàng.*

- *Còn tưởng là cái chuyện đại sự gì thì ra là uống rượu thổi gió, chuyện này quá dễ dàng, nương nương cứ chờ coi đi.*

Lý Nguyên Bảo đem bạc cất vào tay áo, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực về mặt tự tin đến Càn Thanh cung tìm Tổng Tiểu Hi.

Cốc Vũ liếc nhìn bóng dáng của Lý Nguyên Bảo, nghi hoặc nói:

- *Nương nương, người là?*

Du Phúc Nghi cười nói:

- *Mượn đao giết người.*

Thấy vẻ mặt Cốc Vũ mê mang khó hiểu, nàng giải thích nói:

- *Đều là nữ nhi của tiên thái phó, tuy tính tình của muội muội khác ta một trời một vực, nhưng hoàng thượng không biết, trong cung có ta là "Nữ thái phó" cũng đủ làm cho hắn mệt mỏi khó ứng phó rồi, nếu lại đến một cái nữa, chẳng phải là muốn mạng của hắn sao? Sai Lý Nguyên*

Bảo để lộ tin tức qua đó, hần mà biết sẽ ngăn chặn.

Cốc Vũ a một tiếng, đã hiểu rõ, lại lo lắng nói:

- Lỡ Tống Tiểu Hi thật trọng, không đem lời say rượu của Lý Nguyên Bảo bảm báo thì sao?

- Người nghĩ người ta là người sao? Có thể đến Càn Thanh cung, còn được Triệu Hữu Phúc thu làm đồ đệ, người nào mà không phải tình anh? Hoàng chi hoàng thượng của chúng ta từ trước đến nay không phải là cái loại người hỉ giận không lộ, phi tần nào hợp ý hần, phi tần nào mà hần không muốn thấy, đã sớm bị đám hạ nhân hầu hạ kẻ bên biết rõ, chỉ sợ còn không đợi Lý Nguyên Bảo trở về, Tống Tiểu Hi đã tìm có chuẩn đi tìm sự phò của hần.

Du Phúc Nghi liếc nhìn Cốc Vũ trên ghẹo nói:

- Giống như người đầu óc đơn giản tứ chi không phát triển, cũng chỉ có thể chui nhui trong cung của ta thôi, nếu đi Càn Thanh cung, chỉ sợ không được vài ngày đã bị người cắn nuốt đến xương cốt cũng không còn.

Cốc Vũ cũng không xấu hổ, còn nghĩ là vinh quang, hắc hắc cười nói:

- Là nô tỳ có vận khí tốt, được phân phó đến bên cạnh nương nương, dù cho nô tỳ núi vàng núi bạc, nô tỳ tuyệt đối cũng không chuyển ỏ.

#####

Quả nhiên Tống Tiểu Hi không làm Du Phúc Nghi thất vọng, còn chưa đến vân thiện(bữa tối), Tư Mã Duệ đã rời khỏi Trường Xuân cung mà đến đây.

Bộ dạng khấn cấp vội vàng khó dần, nhưng đến đây rồi, lại tao nhã thông thả uống nước dưa hấu xong, mới vỗ trán một cái, tỏ vẻ ta đây, nói với Triệu Hữu Phúc:

- Ai nha, thật ra ta không nghĩ tới đây, chỉ là lúc trên đường nhớ tới chỗ ái phi có nước dưa hấu uống rất ngon, nên mới đến chỗ này, cũng quên trở bài tử, người mau gọi người đi Kính Sự phòng nói một tiếng.

Du Phúc Nghi cũng không vạch trần hần, chỉ phụng phịu hỏi:

- Hoàng thượng uống thêm một chén nữa không?

- Được

Tư Mã Duệ gật đầu.

Dù sao cũng không phải chỉ đến đây uống băng, nâng một chén khác, uống vài hớp thì để xuống, giống như nói chuyện phiếm với Du Phúc Nghi:

- Nghe nói hôm nay sư mẫu mang theo tiểu sư muội tiến cung, là có chuyện gì sao?

Du Phúc Nghi vội vàng lắc đầu:

- Chỉ là nghe nói thân thể thần thiếp đã bình phục, tiến cung nhìn một chút mà thôi, sao có chuyện gì được chứ?

Bộ dạng nàng chính là giấu đầu lòi đuôi, làm cho Tư Mã Duệ càng khẳng định, lời nói say sưa của Lý Nguyên Bảo có thể tin tưởng, hần cười như không cười nhìn Du Phúc Nghi:

- Sư mẫu từng tiến cung rất nhiều lần, cũng chưa từng mang theo tiểu sư muội, hôm nay lại dẫn theo chắc là có duyên cớ.

Tiếp theo hần lại làm bộ đáng không sao cả khoát tay áo:

- Ái phi không muốn nói thì thôi, chỉ là thái phó sớm thế, chỉ để lại sư mẫu cùng hai sư muội các người, trầm về tình về lý là nên chăm sóc coi chừng, nếu có chuyện gì khó xử, không cho người gạt trảm.

Du Phúc Nghi nhìn hần một lát, rồi sau đó cúi đầu, khề thờ dài:

- Hoàng thượng thông tuệ quan sát tỉ mỉ, thần thiếp không dám giấu diếm, đã có chuyện khó xử..... hoàng thượng cũng biết, muội muội của thần thiếp lúc trước từng cùng huynh trưởng của Lâm chiêu nghi đính thân, chỉ là hần đã chết, muội muội thần thiếp thành goá phụ trước khi thủ, mang xui xẻo như vậy, thật khó tìm được mối hôn sự khác, đến nay vẫn là tiểu cô nương chưa phụ. Mẫu thân thần thiếp mang nàng tiến cung, một là tới nhìn thần thiếp, hai là muốn đem chuyện chung thân đại sự của nàng phó thác cho thần thiếp, khiến thần thiếp phải lo chuyện hôn sự cho nàng, chỉ là thần thiếp suốt ngày ở trong Trường Xuân cung, không giống thái hậu cùng hoàng hậu thường xuyên cùng các mệnh phụ trò chuyện, nào biết mối hôn sự nào tốt mà lo cho nàng? Thật khiến thần thiếp khó xử.

Tư Mã Duệ nghe nàng nói không dám giấu diếm, liền mừng rỡ chỉ chờ nàng mở miệng vì ngoại tổ phụ cầu chức quan.

Hần liền nhảy bật lên, giận dữ chỉ trích nàng có ý định mầu kê tư thân tham gia vào chính sự.

Sau đó sai Triệu Hữu Phúc đến cung hoàng hậu truyền chỉ hạ lệnh cho nàng phải quản giáo Đức phi, làm ầm ĩ lớn chuyện để cả hậu cung này biết.

Từ đó thái hậu sẽ không nhúng tay vào chuyện của Du Uẩn Nghi, trong hậu cung của mình cũng không cần có thêm một "Nữ thái phó".

Kế hoạch này có thể nói là quá hoàn mỹ, nhưng Du Phúc Nghi lại to gan lớn mật nói dối, không hề nói đến chuyện tuyền tú.

Hắn nhất thời nóng giận, vỗ lên bàn, chỉ ngón tay vào Du Phúc Nghi, vừa định xô một đồng "lời hay" ra ngoài.

Đúng vào lúc này não hắn hoạt động, cảm thấy nàng nói dối cũng rất tốt, giống như đang buồn ngủ thì có người đưa gối, đúng ý mình đây?

Hắn nhếch miệng tươi cười xán lạn, lộ ra vẻ mặt ôn nhu khó thấy:

- *Ái phi đừng quá xa lạ, chuyện của tiểu sư muội còn không phải là chuyện của trẫm sao? Người không biết hôn sự nào tốt, nhưng trẫm thì có a.*

Thấy hắn nhảy vào hố của mình, Du Phúc Nghi nhấp môi cong khoe miệng, cố gắng áp chế ý cười, tỏ vẻ kinh ngạc nhũn mảy:

- *Hoàng thượng có nhân duyên tốt cho muội muội?*

- *Đừng thấy thái hậu, hoàng hậu thường xuyên triệu kiến cáo mệnh phu nhân, hoàn toàn không tin được, cái đám cáo mệnh phu nhân này người nào cũng là tam cô lục bà, dù nhì từ các nàng đầu đất ăn chơi cũng khoe khoang ra bên ngoài tốt lắm, sao có thể so với đám quan viên triều đình tài hoa trẻ tuổi của trẫm?*

Tư Mã Duệ nói chuyện cũng không biết kiêng kị, vừa hạ thấp đám cáo mệnh phu nhân, lại còn chụp tội danh không biết nhìn người tùm năm tùm bảy với đám vương bà bán dưa lên đầu thái hậu cùng hoàng hậu.

Triệu Hữu Phúc càng nghe cái trán càng ứa mồ hôi, hắn còn vô tri vô giác, liếc nhìn Du Phúc Nghi cảm thấy nàng đang cười hắc hắc không ngừng:

- *Tiểu sư muội muốn dạng nam nhân nào, ái phi chỉ cần nói cho trẫm biết, dù là mò kim đáy biển, trẫm cũng mò ra cho nàng.*

Xem hắn nói xong, Du Phúc Nghi muốn trợn trắng mắt, nữ nhân cổ đại kết hôn đều là phụ mẫu chi mệnh môi chúc, sao có thể tự bỏ bỏ nói mình muốn cái dạng nam nhân nào, còn không phải sẽ bị chìm chết?

Hắn còn nói đến đám quan viên tài hoa trẻ tuổi hơn phân nửa là xuất thân hàn môn, Du Uẩn Nghi mắt cao hơn đầu có thể coi trọng mới là lạ, đừng có mang tai họa đến cho người ta.

Nàng lựa lời nói:

- Nàng là nữ tử suốt ngày trong phủ, biết được cái gì mà nói, chỉ là phụ thân của thần thiếp ở trong sĩ lâm tiếng lành đồn xa, nay huynh trưởng lại nổi danh hơn cả phụ thân, cũng biết nước đầy sẽ tràn, nguyệt tròn sẽ khuyết, lại có tục ngữ nói đứng càng cao té càng nặng, nhìn thần thiếp lúc này, đừng nên thân gia với đám quan văn mới đúng.

Tư Mã Duệ rùng mình, thầm nghĩ một ý tưởng lớn, tam hoàng tử có ngoại tổ phụ cùng cự phụ nổi danh trong đám sĩ lâm.

Cũng may ngoại tổ phụ đã qua đời, cự phụ cả ngày như thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

(Yul: thần long kiến thủ bất kiến vĩ nghĩ là rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, ám chỉ sự bí ẩn.)

Cũng không trợ sức được nhiều, nhưng nếu mình tỉ mỉ chọn lựa tiểu trượng có tài hoa biết nghe lời, thì chuyện này khỏi phải bàn.

Hắn cười ha ha:

- *Vẫn là ái phi suy nghĩ chu đáo, người yên tâm đi, chút nữa trở về trẫm sẽ triệu kiến huân quý tử đệ vào cung chọn lựa cẩn thận, phải vì tiểu sư muội chọn người văn võ toàn tài.*

Vừa nói vừa vỗ một cái tát vào đùi, kinh hô:

- *Xem trẫm, lại quên vụ này...Hôm kia Tông Nhân phủ vừa dâng lên danh sách tôn thất đệ tử cần tư hôn, trẫm còn đang sầu não không biết làm thế nào mà tìm được nhiều quý nữ như vậy tới xứng đôi, trước mắt không phải là có một cái sao? Thật là hay lắm!*

Tôn thất đệ tử..... Dòng dõi đủ cao, lại có hoàng đế tư hôn, dù Du Uẩn Nghi không muốn cũng không được.

Biết tính tình Tư Mã Duệ bệnh hoạn thích suy diễn, nàng không được tỏ ra cao hứng, miễn cho hắn lại nổi điên, đổi ý, vì thế vẻ mặt chán chừ nói:

- *Tôn thất đệ tử, chỉ sợ muội muội thần thiếp không trèo cao nổi.*

Tư Mã Duệ sợ mai mối không thành thái hậu lại đem người đưa ngược lại cho hắn, vội nói:

- Khuê nữ của thái phó, có biết bao nhiêu người muốn đều thú không được đâu, như thế nào lại nói trèo cao không nổi?

Du Phúc Nghi mím môi, bộ dạng "Không tình nguyện" gật đầu:

- Nếu hoàng thượng cảm thấy thỏa đáng, vậy thì theo ý tứ của hoàng thượng đi.

#####

Giải quyết xong mối họa lớn, tâm tình Tư Mã Duệ rất vui vẻ a, đến giờ đi ngủ vẫn còn hưng phấn không thôi, ôm lấy Du Phúc Nghi ở trên môi anh đào hôn một cái.

Thấy nàng không có mở miệng trách cứ mình, được một tác lại muốn tiến một thước đưa tay trượt vào áo ngoài của nàng, nắm quả đào no đủ.

(Yul... ta ở cái khoản này diễn tả k tốt sau này có mấy đoạn H các nàng chăm chú cho ta□□□)

Du Phúc Nghi nâng tay vỗ nhẹ lên cánh tay hừ hỏn của hắn một cái, Tư Mã Duệ bị dọa vội vàng thu tay.

Ngón tay duỗi ra rồi khép lại, lại duỗi ra, lại đưa tay trở về chỗ mới nắm bóp, càng bóp càng nghiệm, bóp mạnh chà sát vài cái.

Nàng lại vuron tay đi vỗ mạnh một phát, Tư Mã Duệ coi như không biết, tiếp tục ra tay làm chuyện xấu.

Mỗi lần trình diễn thị tẩm, có khác gì cường bức, nàng cũng không phải là người thích cưỡng ngược, thì sao có thể thích?

Chỉ là tính tình nguyên chủ vốn được gia giáo nghiêm khắc, nếu nàng đột nhiên hóa thân thành ong bướm.

Chỉ sợ sẽ làm Tư Mã Duệ nghĩ là mình bị quỷ nhập, dù không đem nàng buộc lên cây thiêu chết.

Ít nhất cũng mời mấy tên đạo trưởng bắt nàng uống nước bùa nước thuốc gì đó, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Nên chỉ có thể tiến hành theo chất lượng, để hắn tự thay đổi.

Tư Mã Duệ thấy Du Phúc Nghi không quánh mình nữa, cũng không có nói ngăn cản.

Lại nghĩ nàng là vì nhân duyên của muội muội nên không dám chọc điên mình, vui vẻ không thôi, lấy tay còn lại chụp lên quả đào bên kia, cho đều hai tay.

Quả nhiên thể không bằng thiệp, thiệp không bằng trộm.

Lúc này Tư Mã Duệ có cảm giác giống như năm hán mười ba tuổi bỏ lại đám thái giám thị vệ, một mình chạy đến Lệ Xuân viện nhìn lên cung nữ khai bao cho hoàng huynh, thật sự là vừa hưng phấn lại kích thích.

Đầu phình to ra cả người ngứa ngáy, chỉ dùng hai tay đã không thể thỏa mãn hắn, cúi người kẻ miệng chuẩn bị hôn hít.

Ngoài cửa phòng truyền đến giọng của Triệu Hữu Phúc:

- Khởi bẩm Hoàng thượng, Lệ phi nương nương động thai khi.

Tư Mã Duệ đang bị dục hòa đốt người, nghe vậy tức giận nói:

- Động thai khi thì đi thỉnh Thái y, trăm cũng không phải Thái y, đã nhiều lần trấn an nàng vài câu, còn có thể làm cái gì?

Lệ phi càng ngày càng to gan, lúc trước chỉ dám phái người đi Càn Thanh cung thỉnh hán hoặc là nửa đường chặn lại thánh giá, hôm nay lại dám đến cung của nàng thỉnh người, là không để nàng vào mắt sao?

Nàng vò vò tằm y, thân nhiên nói:

- Thân thiệp phải để người đi thôi, nếu hoàng thượng nghỉ ở trong cung hoàng hậu, mà nàng lại phái người đi thỉnh, thì hoàng hậu cũng để người đi thôi, nếu không để người đi, vừa mang tội danh mưu hại hoàng tử, lại vừa mang tiếng khó xử chen ép đám phi tần.

Dù Lệ phi kiêu ngạo, cũng không dám đụng chạm hoàng hậu, điều này trong lòng Tư Mã Duệ biết rõ ràng, bất quá hắn cũng nằm không nhúc nhích.

Không thể vì thích tính tình Lệ phi ngay thẳng mạnh mẽ mà sủng nàng đến vô pháp vô thiên.

Còn phải trấn an dụ dỗ Du Phúc Nghi thật tốt, nếu không nàng còn chưa đợi hắn hạ chỉ tứ hôn, đã chạy đến trước mặt thái hậu đẩy cục nợ tiểu sư muội qua hắn thì làm sao bây giờ?

Vừa nãy còn bị dục hòa đốt người lúc này lạnh ngắt, hắn ôm Du Phúc Nghi vào lòng, rầu rĩ nói:

- Không còn sớm, ngủ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tình Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hoàng hậu rất bận rộn

Đón nhau ôm nhau đắp chung chăn bông ngủ một đêm, ngày thứ hai là hưu mộc, Tư Mã Duệ danh chính ngôn thuận ngủ nướng trên giường.

Còn không gọi Du Phúc Nghi dậy sớm, đợi nàng chạy tới Khôn Ninh cung, trừ Lệ phi "Động thai khí", thì các phi tần khác đã đến đông đủ.

Du Phúc Nghi phúc thân hành lễ với Vương hoàng hậu, về mặt xin lỗi nói:

- *Thần thiếp đến chậm, thỉnh hoàng hậu nương nương thứ tội.*

Chuyện Tư Mã Duệ ngủ nướng trên giường vào ngày hưu mộc Vương hoàng hậu biết rõ.

Đương nhiên sẽ không trách tội Du Phúc Nghi, vẫy vẫy tay, ý bảo nàng đứng dậy, cười nói:

- *Muội muội hầu hạ hoàng thượng vất vả, đến trễ một chút cũng không sao.*

- *Tạ hoàng hậu nương nương.*

Du Phúc Nghi cảm tạ xong, liền xoay người đi đến chỗ ngồi của mình, thiếu chút nữa bị châu quang bảo thúy làm cho mù mắt.

Đám phi tần người này so với người khác càng dụng tâm trang điểm, hoặc là xa hoa quý khí, hoặc là mộc mạc thanh nhã.

Về mặt hoặc là phấn chán bông bột, hoặc là nội liễm thâm trầm, giống hệt một bộ cổ đại cung nữ đồ.

So sánh với bọn họ, Du Phúc Nghi mặc y phục còn đơn bạc hơn, vì nàng ghét nóng, lại sợ mình bị cảm nắng, không bình tĩnh mà mặc cung trang áo bào.

Chỉ mặc trung y là bạc sa (mỏng) bên ngoài là áo ngắn màu hồng cánh sen, phía dưới là váy dài bạch tề điệp, bên hông cũng không mang đai lưng, chỉ buộc dây như ý kết cung đồ.

Hơn nữa diện mạo nàng điềm đạm nho nhã, cung nữ thô sử bên cạnh Phúc tần so với nàng còn có phong phạm nương nương hơn.

Mà cũng mặc kệ người khác, nàng cũng không quan tâm, kiếp trước nàng rõ ràng là tiểu mỹ nhân tâm tư mẫn cảm nồn nà, nhưng thân thể lại to lớn cao đến một mét bảy lăm, mỗi khi làm nũng hay phát cáu, đều bị đồng nghiệp hoặc bằng hữu ỏi mửa ghê tởm.

Nàng chỉ có thể tự làm cho chính mình lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, viết được mật mã, tra ra khác thường, giết được ngựa gỗ, lật được tường rào, lái được xe xịn, mua được nhà mới, đấu thắng tiểu tam, đánh được lưu manh.

Khó khăn lắm mới có diện mạo tiểu bạch hoa thế này, nhưng lại có tính tình của thầy chủ nhiệm, khiến nàng muốn già nhu nhược cũng không được, chỉ có thể ăn mặc quần áo trang điểm cho đã nghiền, bởi vậy dù trời có sập xuống nàng cũng không thay đổi phong cách.

Chỉ là ở trong hậu cung, dù nàng không thêm để ý, cũng không có nghĩa sẽ không có ai kiếm chuyện gây phiền toái cho nàng, nàng vừa đặt mộng ngồi xuống, trà còn chưa uống, Trương tiếp dư đã bắt cầu tạt lửa:

- *Đức phi tỷ tỷ trang điểm thật xinh đẹp, đứng trong đám tỷ muội chúng ta, chính là hạc trong bầy gà, làm cho muội muội tự thấy xấu hổ.*

Vừa dứt lời, mười mấy phi tần hơn hai mươi đôi mắt đều tập trung lại đây, không khác gì mấy ngàn bóng đèn chói mắt chiếu hết qua đây, may mà nàng có thể chường lại được, nghe vậy cười nói:

- *Nếu muội muội cũng như ta đang yên đang lành lại bị trúng nắng ốm đau nằm liệt giường cứu tử nhất sinh, chỉ sợ không khác gì ta lúc này đâu.*

(Yul: cứu tử nhất sinh là chín phần chết một phần sống, ý nói nguy hiểm lắm.)

Mọi người tập trung nhìn, quả nhiên Du Phúc Nghi mặc y phục so với các nàng càng mỏng manh thoáng khí, liền bừng tỉnh hiểu ra, mà dời mắt đi.

Trương tiếp dư không thể nói lại, sắc mặt đỏ lên, nhìn về phía minh hữu của nàng là An thực phi, nhưng An thực phi chỉ buông hàng mi nhìn xuống, không cho nàng bất kỳ chỉ thị gì, khiến nàng sốt ruột không thôi.

Lúc này Trịnh quý phi đột nhiên mở miệng chuyển đề tài nói về Lệ phi:

- Lệ phi có chút kỳ cục, ngày thường làm ầm ĩ vài cái cũng thôi, chỉ coi tuổi nàng còn nhỏ, không ai muốn so đo với nàng, nhưng hôm qua đã biết rõ hoàng thượng lật bài tử của Đức phi muối muối, vậy mà vẫn dám chạy tới Trường Xuân cung cướp người, còn không phải là không đem muối muối để vào mắt sao, người cũng không quản giáo nàng?

Du Phúc Nghi nhấp môi, thân nhiên nói:

- Quý phi tỷ tỷ thật biết nói đùa, quân giáo đám phi tần trong hậu cung là hoàng hậu nương nương, nếu Lệ phi không tuân thủ cung quy, đã có hoàng hậu nương nương xử trí, sao ta có lá gan, dám qua mặt hoàng hậu nương?

Vương hoàng hậu bị kéo vào vòng chiến đành phải đứng ra, tiếp lời nàng:

- Lệ phi có chút quá phận, chỉ là nề tình nàng đang hoài long thai, mà nương nhịn một chút đi.

Nói xong nhìn về phía Du Phúc Nghi, cười như không cười nói:

- Huống chi, nàng cũng không thể cướp hoàng thượng khỏi Trường Xuân cung, không phải sao?

Một tháng nghĩ bốn lần ở Trường Xuân cung, ngay cả Lệ phi đang được sủng ái nhất cũng không câu được hoàng thượng đi.

Rốt cuộc hoàng thượng là thật chán ghét hay là giả vờ chán ghét Đức phi đây? Nghe hoàng hậu nói xong, mọi người liền trầm tư.

Giới cho Vương hoàng hậu, vừa thể hiện là người hiền lương thực đức lại vừa ban ơn cho nàng, lại còn ba phải khiến nàng trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, sợ thiên hạ không đủ loạn a!

Nàng hận đến ê răng, đang định mở miệng cãi lại, Tiểu Mãn đang đứng im lặng ở phía sau nàng, nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng thức dậy còn không truyền điểm tâm sáng, đã khởi giá đến Khải Tường cung.

- Nha đầu giỏi, nói thật đúng lúc.

Du Phúc Nghi nhỏ giọng khen, lại vỗ vỗ mu bàn tay Tiểu Mãn.

Sau đó ngẩng đầu lên, về mặt vô tội nói:

- Lệ phi là đầu quả tim của hoàng thượng, ta nào dám tranh với nàng? Chẳng qua, là tối hôm qua, nàng phái người đến đây, thì hoàng thượng đã ngủ, bọn hạ nhân không dám quấy nhiễu giấc ngủ của hoàng thượng, nên không có bẩm báo. Sáng sớm hôm nay, hoàng thượng vừa nhận được tin, cũng không ngủ tiếp, ngay cả điểm tâm sáng cũng không dùng, liền vội vàng đến Khải Tường cung.

Khó khăn lắm mới trông ngóng đến ngày hưu mộc, còn nghĩ hoàng thượng sẽ tới Khôn Ninh cung dùng điểm tâm sáng với hoàng hậu, không ngờ hoàng thượng lại chạy đến Khải Tường cung.

Như vậy, tốn công trang điểm ăn mặc tỉ mỉ không phải cho người mù xem sao? Trong khoảng thời gian ngắn, đám phi tần liền thay đổi sắc mặt.

Du Phúc Nghi lười nhác dựa vào ghế, đối với đám nữ nhân này thật sự không biết nên nói cái gì mới đúng, tối ngày kiếm chuyện với nàng, cũng chưa bao giờ thu được ưu việt gì.

Các nàng không biết khó mà lui sao? Ngược lại giống như tre già măng mọc, quả thực là một đám đầu trâu.

Cũng khó trách các nàng, thâm cung tịch mịch, tranh thủ tình cảm cũng không dễ, có được hoàng tử công chúa cũng không được mấy người, phải dựa vào mồm mép kiện tụng để giết thời gian.

Chẳng sợ bị người mắng máu chó phun đầy đầu, so với người không có tiếng tăm gì, chết già ở trong góc, còn tốt hơn, không phải sao?

Haiz...Người xưa nói không sai, kiếp trước không tu, cho nên kiếp này mới vào cung làm phi.

#####

Cảm xúc của mọi người đều suy sụp, ngay cả ham thích bói móc cũng không muốn làm, ai cũng trầm mặc cúi đầu uống trà.

Trừ Lâm chiêu nghi, đang cầm khung thêu hoa, bình tĩnh xe chỉ lượn kim, là không bị ảnh hưởng gì.

Còn nghĩ Vương hoàng hậu sẽ nhân cơ hội này mà kêu mọi người về, ai ngờ cái gì cũng không có, ngược lại nói đến chuyện tuyển tú:

- Mừng hai tháng tám là lễ mừng thọ của thái hậu, dù không phải là chính thọ, thái hậu cũng nói không cần làm lớn, nhưng cái gì cần chuẩn bị cũng phải chuẩn bị, đúng không? Qua lễ thọ của thái hậu là trung thu, thường nguyệt, yến hội này cũng không thể thiếu. Sau lễ trung thu

đào mắt là tới tháng chín, là ngày tuyển tú. Mỗi một việc, mỗi một chuyện, đều sắp đến, thật sự làm khó bản cung, đến lúc đó chỉ sợ phải làm phiền Quý phi muội muội, Thục phi muội muội cùng Đức phi muội muội giúp bản cung một tay mới được.

(Yul: đại thọ bảy mươi được gọi là chính thọ)

Trịnh quý phi, An thực phi cùng Du Phúc Nghi cùng đứng lên, trăm miệng một lời nói:

- *Xin nghe hoàng hậu nương nương phân phó.*

- *Thật tốt, có ba vị muội muội hỗ trợ, bản cung thoải mái hơn nhiều.*

Vương hoàng hậu vỗ ngực, vẻ mặt vui mừng tươi cười, thấy ba người vẫn còn đứng, liền vẫy vẫy tay:

- Các vị muội muội không cần khách khí, mau ngồi xuống đi.

Không được gặp hoàng thượng cũng thôi, một đám tiểu yêu tinh như hoa như ngọc nghe "Muội muội" trong miệng hoàng hậu.

Sắc mặt mọi người càng kém, vừa hâm mộ ghen tị uất hận, vừa không cam lòng, oán khí ngập trời cách ấy chỗ ngồi, mà Du Phúc Nghi cũng cảm nhận được.

Cũng may giọng cao vút sắc nhọn của Triệu Hữu Phúc vang lên đánh vỡ bầu không khí u ám đen thui như đất nòi này, các vị phi tần trong điện mắt sáng như ánh mặt trời:

- Hoàng thượng giá lâm!

#####

Rầm rầm mồm năm miệng mười dập đầu thỉnh an, giọng nói lẫn lộn đầy nhịp điệu, nào là uyển chuyển lưu luyến, nào là trầm bổng du dương.

Du Phúc Nghi nghe thấy nỗi hết da gà rớt đầy đất, mà Tư Mã Duệ còn có vẻ rất hưởng thụ, cười ha ha nâng tay ý bảo mọi người bình thân, sau đó nắm tay Vương hoàng hậu ngồi vào chủ vị.

Vương hoàng hậu là nữ nhi của lễ bộ thượng thư, sẽ không làm ra chuyện bất chúc ngu xuẩn như Tào mỹ nhân, nàng sẽ làm người rộng lượng hiền lương.

Tư Mã Duệ vừa ngồi xuống, nàng liền thân thiết hỏi:

- *Lệ phi thế nào? Thần thiếp định sáng nay đi qua đó, chỉ là đám muội muội đến đây, thần thiếp cũng không bỏ các nàng được, định chút nữa các nàng trở về, thần thiếp sẽ qua đó...*

Tư Mã Duệ khoát tay áo, thay Lệ phi che lấp:

- *Từ Đồng rất bận rộn, không cần qua đó, nàng chỉ mơ thấy ác mộng, bị kinh hách một chút, thái y đã kê đơn được, nghỉ ngơi vài ngày là được.*

Vương hoàng hậu chấp hai tay, niệm phật:

- *Như thế, thần thiếp yên tâm.*

Tư Mã Duệ cười cười, nhìn xung quanh một vòng, rồi hỏi:

- *Trẫm thấy nơi này của nàng rất náo nhiệt, các nàng đang đàm luận cái gì đấy?*

Một phòng đều là oán phụ bất mãn, oán khí muốn banh nóc nhà, náo nhiệt chỗ nào? Du Phúc Nghi không nói gì chỉ rừ hàng mi xuống.

Vương hoàng hậu cười nói:

- *Lễ thọ của thái hậu, rồi tới trung thu, tiếp đó là tuyển tú, ba chuyện đại sự nối tiếp nhau, thần thiếp sợ lo liệu không chu toàn, cần Quý phi, Thục phi cùng Đức phi hỗ trợ, ba vị muội muội đã đáp ứng, thần thiếp còn cảm kích các nàng đây.*

Tư Mã Duệ liếc nhìn Du Phúc Nghi, hừ lạnh nói:

- *Quý phi cùng Thục phi đều là người giỏi giang, chuyện tuyển tú, để các nàng hỗ trợ cũng không có gì không ổn, nếu là Đức phi liền miễn đi, trong cung có nàng làm "Nữ thái phó" là đủ rồi, nếu còn có nhiều người như nàng vào cung, ai chịu nổi? Trẫm còn muốn sống thêm vài năm.*

Chuyện tuyển chọn này nàng cũng không muốn làm, làm như nàng hiếm lạ lắm vậy đấy?

Du Phúc Nghi chỉ nghe mấy câu trước là lọt lỗ tai, còn cái lời lẽ chanh chua của Tư Mã Duệ coi như không nghe thấy.

Tư Mã Duệ vừa nói xong, nàng liền đứng dậy phúc thân với Trịnh quý phi cùng An Thực phi:

- *Muội muội tài sơ học thiếu, không thể giúp hoàng hậu nương nương làm việc, đành vất vả quý phi tỷ tỷ cùng Thực phi tỷ tỷ.*

- *Muội muội quá khách khí, có thể phân ưu với hoàng hậu nương nương, là vinh hạnh của thần thiếp.*

Trịnh quý phi cùng An Thực phi vội vàng đứng dậy hành lễ, ba người nắm tay nhìn nhau, bộ dạng tỷ muội tình thâm.

Tư Mã Duệ vừa trêu chọc Du Phúc Nghi xong liền hối hận, bởi vì lúc này hắn mới nhớ ra, hắn còn chưa hạ chỉ tứ hôn cho Du Uẩn Nghi đâu.

Bây giờ lại chọc giận nàng, nếu nàng trở mặt sẽ hư chuyện, vội vàng đem lời khó nghe định nói ra nuốt lại, cười ha ha nói với hoàng hậu:

- *Thân thể Đức phi vừa mới tốt được một chút, hãy để nàng nghỉ ngơi đi, đừng để những chuyện vụn vặt này làm hao tâm tổn sức nàng.*

Mọi người còn vui vẻ khi biết Đức phi không được hoàng thượng thích, ai ngờ Tư Mã Duệ lại bổ sung câu này, lật ngược lại thế cờ.

Lúc này nói lời khó nghe lúc này lại có ý là giả bộ lấy cớ, mấy ngàn bóng đèn lại chiếu vào người Du Phúc Nghi,

"Sủng phi" không thể chịu a! Du Phúc Nghi lặng lẽ thờ dài, trong lòng lại trông mong Tư Mã Duệ mau cuốn xéo.

Vừa vặn Tư Mã Duệ đang gấp gáp triệu kiến tôn thất đệ tử thay Du Uẩn Nghi chọn hôn phối, liền bỏ lại một câu rồi chạy lấy người:

- *Trẫm có chuyện chính sự cần phải xử lý, không thể bồi Tử Đồng dùng bữa.*

Vương hoàng hậu bị bề mặt, tâm tình không tốt, nói mấy câu liền bùng trà tiễn khách.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đợi tối nay, xem trẫm làm thế nào thu thập người

Đại Chu lập quốc đã hơn trăm năm, số lượng tôn thất đệ tử cũng không ít, những người vừa đến tuổi thành thân cũng có khoảng ba mươi người.

Người có thể tùy ý sai xử nghe lời chỉ có tám người, chọn một trong tám người này, đối với Tư Mã Duệ mà nói, là chuyện cực kỳ đơn giản, chưa đến buổi trưa đã có kết quả rồi.

#####

- *Đã chọn được người tốt lắm, tên là Tư Mã Du, năm nay mười bảy tuổi, rất hợp với tiểu sư muội, là tổng quản nội vụ của Trưởng Vụ phủ, lễ bộ Nhậm Lang Trung, cùng với Hoàng Trang tô phủ. A, đúng rồi, cung nữ thái giám trong cung cũng là bọn họ chương quân. Làm người oai hùng, văn chương cũng bất phàm, đúng là một lang quân có đốt đèn cũng khó tìm thấy, nếu không phải tiểu sư muội là khuê nữ của thái phó, trẫm cũng luyến tiếc ban hôn cho nàng.*

Tư Mã Duệ mặt mày hớn hở, nước miếng tung bay, ra sức đẩy mạnh tiêu thụ, ca ngợi người mình chọn, liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt Du Phúc Nghi rất bình tĩnh, lại có ý nghĩ kỳ lạ nói:

- *Trẫm tuyên triệu hắn đến Trường Xuân cung, cho người gặp, thế nào?*

- *Hoàng thượng nói cái gì vậy, thần thiếp là phi tần hậu cung, sao có thể gặp nam nhân khác?*

Du Phúc Nghi trừng mắt liếc hắn, thấy hắn chột dạ cúi đầu, thế này mới chậm quá nói:

- *Nếu hoàng thượng cảm thấy hắn tốt, vậy chọn hắn đi, thần thiếp tin hoàng thượng.*

- *Hừ? Lời này là thật sao?*

Tư Mã Duệ kinh ngạc ngẩng đầu, lại sợ nàng đổi ý, chân liên tục bước ra ngoài:

- *Trẫm tìm người viết thánh chỉ, viết xong sẽ phái người lễ bộ đi đến quý phủ ban chỉ.*

Du Phúc Nghi "Xì" một tiếng, nói:

- Hoàng thượng hồ đồ rồi sao, hôm nay là ngày hưu mộ, Hàn Lâm viện cùng Lễ bộ đều đóng cửa, người tìm ai viết thánh chỉ, lại tìm ai đi ban chỉ? Vẫn là chờ sáng mai rồi nói.

Hắn định nói sẽ tự mình chấp bút viết thánh chỉ, chỉ là thánh chỉ viết xong, dù Lễ bộ nha môn không có người trực, vẫn có thể phái người rồi cung đến quý phủ truyền triệu.

Nhưng làm vậy, có chút lỗ mặt, ngự sử sẽ đại tố văn chương hắn, thôi vẫn nên theo ý Du Phúc Nghi đã nói, mai rồi tính.

(Yul: đại tố văn chương nghĩa là dùng lời nói uy hiếp)

Tư Mã Duệ ù rũ, dĩ chừng không chịu dùng điểm tâm sáng càng hiện rõ ra, cả người đói khát khó nhin, nằm ngửa ra giường, vô lực nói:

- Có điểm tâm không? Mau sai người đem lên, trẫm đói hoa mắt rồi.

Du Phúc Nghi nhìn canh giờ, cự tuyệt yêu cầu của hắn:

- Sắp đến giờ dùng yến thiện, nếu ăn điểm tâm, sao còn bụng chứa thức ăn? Cố gắng nhin chút nữa đi.

Tư Mã Duệ lăm bầm mắng:

- Đồ không lương tâm, trẫm vì chuyện của muôn muội người ép buộc cả buổi sáng, lúc này chỉ muốn vài miếng điểm tâm mà người cũng không cho, cũng không sợ lão thiên cho sét đánh chết người.

Thật sự là chó cắn Lã Động Tân không nhìn ra lòng tốt của người khác, Du Phúc Nghi tức giận liếc mắt, nhìn tiểu Mãn nói:

- Đi, đem tất cả điểm tâm và trái cây của chúng ta mang hết lên đây, để hoàng thượng ăn cho đủ.

Tiểu Mãn dạ rồi bước ra ngoài, đến phòng bếp, một lúc sau dẫn theo vài cung nữ tiến vào, đem năm sáu loại điểm tâm cũng ba bốn loại dưa hấu và trái cây đặt hết lên bàn.

- Nhiều như vậy, người coi trẫm là heo sao?

Tính tình Tư Mã Duệ lại tái phát, tức giận phất tay, phân phó Tiểu Mãn:

- Trẫm không ăn, mang xuống mang xuống, mau mang xuống.

Tiểu Mãn bất đắc dĩ, thu dọn rồi dẫn người rời đi.

Cũng may hắn là hoàng đế, nếu là nam nhân bình thường, Du Phúc Nghi không nhảy dựng lên đấm cho mặt mũi hắn nở đầy hoa mới lạ.

Nàng cũng lười quan tâm hắn, nằm lên ghế quý phi, nhắm mắt dưỡng thần, mới im lặng được một chút, Tư Mã Duệ lại lầu bàu:

- Chân trẫm đau, người lại đây đấm chân cho trẫm.

Du Phúc Nghi không nhúc nhích, giống như ngủ say không có nghe hắn nói, ai ngờ hắn lại há miệng rống to:

- Du Phúc Nghi, lại đây đấm chân cho trẫm, nếu không trẫm sẽ đem muội muội người ban cho tên què giết heo họ Vương ở chợ phía đông.

Tuy biết hắn sẽ không dám làm càn, bất quá nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.

Phải thuận buồm xuôi gió đuổi Du Uẩn Nghi đi mới tốt, nàng cũng không muốn đi nửa đường lại thành con thiêu thân.

- Đấm chân, xem lão nương đấm nát chân người!

Du Phúc Nghi thầm mắng một câu, rồi đứng dậy đi đến bên giường ngồi xuống, nhận chùy mỹ nhân mà Tiểu Mãn đưa tới, nắm trong tay, liền đánh đấm lên đùi hắn.

- Nhẹ chút nhẹ chút, người muốn đấm trẫm thành người què sao?

Tư Mã Duệ tức giận mắng.

Thành người què mới tốt! Du Phúc Nghi oán thầm một câu, rốt cuộc vẫn dùng ít lực, ai ngờ hắn lại không hài lòng:

- Mạnh một chút, chưa ăn cơm sao?

Nhấn một chút sóng yên gió lặng, lùi một bước biển rộng trời cao, chờ có thánh chỉ tứ hôn, xem nàng học theo Đường Tăng niệm kinh, đem người niệm cho choáng váng đầu óc, không vừa lần vừa bò mới lạ!

Du Phúc Nghi cắn môi, cố nén lửa giận trong lòng, cẩn thận điều chỉnh lực đạo, đến khi hấn vừa lòng mới thôi.

Đấm bóp bằng thời gian uống một chén trà, ngọc thiện được đưa lên, ăn xong định đuổi hấn cút đi.

Ai ngờ đấm bóp chân lại làm tình trùng xông lên não, hấn nâng tay sờ soạn hai má nàng, rồi chuyển xuống nắn bóp ngực nàng.

- *Hoàng thượng!*

Du Phúc Nghi nghiêm khắc trách cứ, Tư Mã Duệ lại lấy chuyện Du Uẩn Nghi đề lên đầu Du Phúc Nghi.

Lúc này cũng không sợ nàng thuyết giáo, nâng tay vấy lui đám cung nữ thái giám, sau đó ôm nàng kéo lên trên giường, lật người đè lên.

Du Phúc Nghi nổi giận nói:

- *Ban ngày tuyên dâm, là làm trái lễ pháp tổ tông, chẳng lẽ hoàng thượng muốn bị phạt quỳ tổ tông ở thái miếu sao?*

- *Ngươi không nói, trẫm không nói, thì có ai biết đâu?*

Tư Mã Duệ chôn đầu ở cổ nàng, hít hít hương thơm trên người nàng, sau đó mò đến tai nàng, hà hơi nói:

- *Chẳng lẽ ái phi chạy đến chỗ thái hậu tố cáo trẫm? Ngươi nên suy nghĩ cẩn thận, trẫm ban ngày tuyên dâm là không đúng, nhưng người làm trẫm ban ngày phải tuyên dâm là người, sẽ bị tội danh yêu cơ họa quốc a.*

Du Phúc Nghi buông lỏng chân tay, không phản kháng nữa, mở to mắt nhìn nóc nhà, thản nhiên nói:

- *Nếu hoàng thượng muốn đẩy thần thiếp vào chỗ chết, cần gì để ý, đến đây đi.*

- *Sao Trẫm có thể để ái phi vào chỗ chết được?*

Du Phúc Nghi vào cung sáu năm, trong lúc hai người giao phong, đều là hấn nhận thất bại mà chấm dứt.

Khó thấy được lúc nàng cúi đầu, Tư Mã Duệ cả người sáng khoái, cố ý trêu đùa nàng:

- *Trẫm chỉ làm ái phi sống không bằng chết.*

Nói xong bàn tay to lớn chui vào tiết y của nàng, đặt lên quả đào no đủ.

Trong cung có tường nào mà không bị gió lùa, bình thường không có chuyện gì còn chạy đến gây sự.

Nếu để cho hấn thực hiện được ý đồ, có khác gì đem nhục điểm đưa vào trong tay bọn phi tần đâu, các nàng chắc chắn sẽ đồng tâm hiệp lực khiến nàng không chết cũng bị tàn phế.

- *Kỹ thuật phòng the sứt sọ của hoàng thượng, muốn thần thiếp sống không bằng chết chỉ sợ...khó a.*

Du Phúc Nghi nâng chân, khễ đập người hấn, né tránh nhảy ra xa, liếc mắt nhìn hấn, vẻ mặt khiêu khích cười lạnh nói:

- *Không tin, thì buổi tối lập bài tử của thần thiếp đi.*

- *Kỹ thuật phòng the của trẫm sứt sọ? Ha? Kỹ thuật phòng the của trẫm sứt sọ?*

Quả nhiên đã kích năng lực xxx của nam nhân rất có hiệu quả khiêu khích, Tư Mã Duệ tức giận muốn bốc khói.

Cũng không so đo lúc này nàng đập vào thất lưng hấn, trong đầu chỉ có mấy câu nàng chê năng lực của hấn, há miệng mắng:

- *Ngươi dám ghét bỏ kỹ thuật phòng the của trẫm sứt sọ, cũng không nhìn xem chính mình là cái gì tính tình, gương mặt cả ngày dài ra như con lừa, nằm trên giường như cá chết, cũng không thèm nhúc nhích, trẫm ngủ với người có khác gì ngủ với khúc gỗ, dù kỹ thuật của trẫm có thuần thực hơn nữa, cũng không xài được với ngươi*

- *Nói đến cùng, vẫn là kỹ thuật của hoàng thượng không tốt, bằng không, dù là đối với khúc gỗ, cũng có nhiều kiểu đa dạng.*

Đã bắt đầu, thì Du Phúc Nghi cũng không muốn thu liễm, phải đem hấn tức giận tới học máu mới được, ban ngày tuyên dâm cũng không phải là chuyện nhỏ.

Nhưng nếu có thể cẩn thận, không để người biết được, thì muốn lấy mạng nàng cũng không dễ.

Đối với khúc gỗ còn có thể làm ra nhiều kiểu đa dạng, còn là người sao? Tư Mã Duệ thăm mắng một câu.

Vì mặt mũi mà suy nghĩ, rốt cuộc cũng chịu thua, ngón tay chỉ vào nàng hung tợn nói:

- Người chờ xem, xem tối nay trẫm làm thế thế nào khiến người sống không bằng chết.

Du Phúc Nghi khinh thường hừ một tiếng:

- Chỉ sợ kỹ thuật của hoàng thượng yếu kém, khiến thần thiếp đau đến nỗi sống không bằng chết.

- Chỉ mong đến lúc đó thân thể của người cũng cứng rắn như miệng của người, đừng cầu xin trẫm tha thứ mới tốt.

Tư Mã Duệ liếc mắt nhìn nàng, nhẹ răng cười nói:

- Cho dù người cầu xin tha thứ, trẫm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.

Du Phúc Nghi tức chết người không cần đền mạng, tiếp tục trào phúng nói:

- Cho tới bây giờ chỉ có trâu cày mệt chết, chứ chưa nghe nói có mảnh đất nào bị trâu cày tới hư, hoàng thượng vẫn nên đi tìm thái y xin chút được tráng dương, kêu ngự thiện phòng nấu canh bổ thận tráng dương đi, nếu không dây cung kéo ra lại không bắn được tiễn đấy.

Tư Mã Duệ tức muốn bẻ phổi, không thể kiềm chế được, bật người ngồi dậy, nhấc chân rời đi, há mồm lưu lại một câu:

- Chờ đi, xem tối nay trẫm làm thế nào thu thập người.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Là bốn cung sai sử người mưu hại hoàng tử của Lệ phi?

Đã từng thấy heo chạy, cũng từng ăn thịt heo, đối với chuyện ước chiến tối nay với Tư Mã Duệ, Du Phúc Nghi cũng không có gì phải lo lắng.

Đuổi hán đi rồi, liền ngủ trưa, tỉnh lại còn phải tắm rửa, thấy canh giờ cũng không sai biệt lắm, ngâm cánh hoa đi tắm, thay đổi một thân y phục mới, mang trang sức trang nhã.

Đợi đến lúc trời tối đen, cũng không thấy người đang chờ mò đến.

- Sao phụ hoàng còn chưa đến?

Cùng chịu đói là Tư Mã Diễm đưa hai tay chống má, hai mắt nhìn thức ăn trên bàn.

Lúc trước khoe khoang khoác lác, bình thường nếu không có chuyện đại sự gì, Tư Mã Duệ tuyệt đối sẽ không cho nàng leo cây, nếu không hán còn mặt mũi gì nữa?

Du Phúc Nghi ngẩng đầu nhìn Tiểu Mãn, phân phó:

- Đi nói với Lý Nguyên Bảo, để hán đi nghe ngóng xem lúc này hoàng thượng đang làm cái gì.

- Dạ

Tiểu Mãn phúc thân, vội vàng đi ra ngoài, lúc sau trở về, cười nói:

- Tên Lý Nguyên Bảo này cũng thật thông minh, còn không đợi nương nương phân phó đâu, đã tự chạy đi nghe ngóng rồi. Một chút nữa hán sẽ trở về.

Vừa dứt lời, giọng của Lý Nguyên Bảo đã từ xa truyền đến, vừa dồn dập vừa lo lắng, còn mơ hồ hỗn loạn khóc nức nở:

- Nương nương, nương nương, không ổn rồi không ổn rồi....

Nghiêng ngả lão đạo nhào vào phòng, quỳ xuống đất đập đầu, gào khóc:

- Nương nương nguy rồi, xảy ra chuyện lớn.....

Du Phúc Nghi cười mỉa:

- Nói thế nào, nương nương nhà ngươi vẫn rất khỏe mạnh đây, lại gào khóc như có tang, gọi người kéo đi ra ngoài đánh thượng hai mươi trượng, xem ngươi còn dám nói chuyện không tốt nữa không.

- Ôi?

Lý Nguyên Bảo giống như bị nắm cổ, im bật, một lát sau mới vội vàng nói:

- Hồi bẩm nương nương, Lệ phi nương nương sẩy thai.

Du Phúc Nghi lấp bắp kinh hãi, định hỏi cận kề, lại nhớ ra Tư Mã Diễm đang ở đây, nên chỉ gật đầu:

- Đã biết, đứng qua một bên đi.

Du Phúc Nghi xoa đầu Tư Mã Diễm, cười nói:

- Đói bụng không? Phụ hoàng ngươi có việc đột xuất không thể đến đây, chúng ta ăn thôi.

Tư Mã Diễm cũng không cầm đũa, mà nghiêng đầu nhìn Du Phúc Nghi, cau mày hỏi:

- Tử hoàng đế không còn? Là mẫu phi làm?

Vốn muốn tránh việc này, không muốn để hân còn nhỏ tuổi đã tiếp xúc với thủ đoạn trong hậu cung, không muốn đứa nhỏ này lớn lên có tính tình mất cảm không giống những đứa trẻ khác.

Nhưng không phải chỉ cần nàng tránh là có thể tránh được. Nàng sẵn giọng:

- Người khác không đến hại mẫu tử chúng ta, là ta đã a di đà Phật rồi, sao ta có thể sử dụng thủ đoạn hại người khác? Mẫu phi ngươi dù không phải nhu nhược thiện lương như bạch liên hoa, thì cũng không phải là loại người tâm ngoan thủ lạt.

- Là nhi tử hiểu lầm mẫu phi, nhi tử bồi tội với mẫu phi.

Tư Mã Diễm từ trên ghế nhảy xuống, xoay người quỳ dài xuống đất, sau đó ngồi vào chỗ cầm đũa lên như tiểu đại nhân giúp Du Phúc Nghi chia thức ăn, miệng nói:

- Vậy là bút tích của ai? Mẫu phi nói cho con biết đi, trong lòng nhi tử sẽ cân nhắc, mà đề phòng, miễn cho ngày nào đó bị người ta làm hại, phải làm quý, cũng không biết mình chết trong tay ai.

- Phi phi phi, trẻ nhỏ không biết kiêng kỵ...

Du Phúc Nghi nâng tay đập nhẹ trán Tư Mã Diễm, tức giận mắng:

- Đứa nhỏ hư, nói lung tung cái gì, mẫu phi đâu phải là người bắt tài đâu, sao có thể để người khác hại người?

Nói ra câu này, Du Phúc Nghi cũng có chút chột dạ, nữ nhân cổ đại rất trí tuệ, so với đám người xuyên không như các nàng còn mạnh hơn nhiều lắm.

Cũng may nàng ngôn bao nhiêu ngôn tình cung đấu, nếu không có trí nhớ của thân chủ này làm nền, chỉ sợ lúc này đã bị ăn tươi nuốt sống mấy trăm lần.

Tư Mã Diễm cũng không phải dễ lừa như vậy, hân cũng không ép hỏi Du Phúc Nghi, ngược lại nhìn về phía Lý Nguyên Bảo cùng Tiểu Mãn, híp mắt hỏi:

- Các người thấy thế nào?

Tiểu Mãn từ trước đến nay cũng không phải là người nói nhiều, còn bị Cốc Vũ gọi là "hồ lô không miệng", nghe hân hỏi chỉ nói:

- Nô tỳ ngu dốt không biết tiền căn hậu quả, không dám nói lời xằng bậy.

(Yul: tiền căn hậu quả nghĩa là nguyên nhân ngày trước sinh ra kết quả ngày nay)

Tư Mã Diễm hừ nói:

- Không biết tiền căn hậu quả cũng không quan trọng, dù sao người gánh trách nhiệm cũng là kẻ chết thay.

Tiểu Mãn biết tránh không khỏi, mà Du Phúc Nghi cũng không ngăn cản, đành đem phán đoán của mình nói ra:

- Nô tỳ cảm thấy là Trịnh quý phi hạ thủ, vì nàng hận Lệ phi đoạt mất sự sủng ái của nàng, bình thường cũng không ít lần trách móc nàng, lúc này Lệ phi lại mang thai, thịnh sủng càng lớn, nếu để nàng sinh hạ ra hoàng tử, Trịnh quý phi làm gì còn chỗ đứng? Hơn nữa, loại chuyện thương thiên hại lý như vậy, cũng không phải là lần đầu Trịnh quý phi làm, lúc trước lần đó... là nhị hoàng tử mệnh lớn, nên mới còn sống, chỉ

tiếc tứ hoàng tử không có phần phúc khí này.

Lý Nguyên Bảo lại không đồng ý "Xi" một tiếng:

- Lời này người nói không đúng rồi, Trịnh quý phi hận Lệ phi, cũng chỉ là một chút chuyện vụn vặt mà thôi, phụ thân của Lệ phi là thuộc hạ của thúc phụ nàng, còn vừa mới thủ tiểu cô của nàng, ngày thường trách mắng vài câu cũng thôi, sao có thể xé rách da mặt? Từ thù hận chính của Trịnh quý phi là An Thực phi, nhị hoàng tử bị sinh non, An Thực bị tuyệt dục (kể mang thai) đều là nàng ban tặng, đừng nhìn An Thực phi lúc nào cũng thân thiết gọi quý phi tỷ tỷ mà lầm, trong lòng nàng nhất định hận nàng đến cực điểm, Trịnh quý phi không có thân sinh nhi tử, nhi tử của Lệ phi chắc thế nàng có thể an hưởng lúc tuổi già, nhi tử của An Thực phi chắc thế, nàng chỉ có đường chết, nàng bị mờ heo công tâm, mới có thể xuống tay với hài tử của Lệ phi.

Tiểu mẫn sợ run, lập tức hiểu rõ nói:

- Nếu nói như vậy, chuyện này sợ là An Thực phi làm, nàng cùng Trịnh quý phi có thù không đội trời chung, nếu tứ hoàng tử được sinh hạ sẽ là đối thủ cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, nàng sẽ không ngồi yên hay không để ý.

Lý Nguyên Bảo lắc đầu nói:

- Cũng chưa chắc, không chừng là Phúc tần gây nên, vừa có thể loại bỏ đối thủ tranh giành ngôi vị, vừa khơi mào mâu thuẫn giữa Trịnh quý phi, Lệ phi cùng An Thực phi, nàng sẽ là ngư ông đắc lợi, quả thật là kế sách hay một hòn đá ném hai con chim.

Tư Mã Diễm lặng im, làm như lâm vào mâu thuẫn không biết nên tin ai, rồi rầm một lúc lâu mới ngẩng đầu hỏi Du Phúc Nghi:

- Mẫu phi nghĩ thế nào?

- Ta cũng không phải Thanh Thiên đại lão gia, làm sao biết xử án?

Du Phúc Nghi cầm dưa, gấp mấy cọng rau xanh đặt vào trong chén của Tư Mã Diễm, ôn nhu nói:

- Người còn nhỏ, việc này đã có phụ hoàng cùng mẫu hậu xử lý, vài ngày nữa sẽ tra ra manh mối, người chỉ cần để ý ăn cơm, đọc sách là được.

Nàng cũng không phải cố ý gạt Tư Mã Diễm, chuyện này do ai làm.

Du Phúc Nghi cũng đoán không ra, Trịnh quý phi, An Thực phi, Phúc tần đều có khả năng.

Thậm chí hoàng hậu, thái hậu cũng có khả năng.

Hoặc là các phi tần không có nhi tử nổi dòng gây ra, tóm lại trừ mình ra, ai cũng có khả năng.

Về phần có tra ra manh mối hay không, nàng nghĩ cũng không có khả năng.

Nếu đối phương dám ra tay, nhất định sẽ tìm kẻ chết thay, chứ không dễ dàng để người ta điều tra ra.

#####

Sau khi cùng Tư Mã Diễm dùng văn thiện xong, cùng hắn đi dạo một vòng trong sân, rồi mới phái người dắt hắn về nghỉ.

Đang định phân phó người đóng cửa, đột nhiên Tư Mã Duệ phái tiểu thái giám đến truyền tin, hạ lệnh nàng đến Khải Tường cung ngay lập tức.

- Nương nương, này...

Sắc mặt Tiểu Mẫn trắng bệch, lúc vuốt tóc cho nàng tay chân đều run rẩy, Du Phúc Nghi buồn cười nhìn nàng:

- Bình thường không làm chuyện đui lý, nửa đêm bị gõ cửa cũng không sợ hãi, chỉ là đến Khải Tường cung mà thôi, lại dọa người thành cái dạng này, giống như ta là đầu sỏ gây nên chuyện.

- Nương nương, đã là lúc nào rồi, người còn rảnh rỗi lấy nô tỳ ra làm trò cười.

Tiểu Mẫn gấp đến độ chân, nước mắt cũng chảy ra:

- Cho dù người không có làm chuyện gì đui lý, cũng không chịu nổi người khác vu oan hãm hại a, mau nghĩ biện pháp ứng đối đi.

Người nào không có mắt dám vu oan hãm hại mình? Du Phúc Nghi cũng không quan tâm lời Tiểu Mẫn nói.

Ngồi lên kiệu chậm rì rì vào Khải Tường cung, còn không đợi nàng hành lễ với đế hậu, Trương tiếp dư không biết từ đâu nhảy ra, chỉ vào nàng quát to:

- Đức phi tỷ tỷ, người biết tội chưa?

Du Phúc Nghi cũng không quan tâm nàng, có nề có nếp hành lễ với đế hậu, rồi mới nghiêng người ra sau:

- *Và miệng!*

Tiểu Mẫn đưa mắt ra hiệu, hai cung nữ bên cạnh lập tức xông lên, một trái một phải chế trụ Trương tiếp dư, sau đó nàng bước nhanh đến, "Ba ba" Hai cái tát, sau đó quay đầu nhìn về phía Du Phúc Nghi.

Du Phúc Nghi nói:

- *Hỏi nàng!*

Tiểu Mẫn lạnh lùng nói:

- *Va chạm Đức phi nương nương, tiểu chủ Tiếp dư người cũng biết tội?*

Trương tiếp dư tiến cung liền đầu phục An Thực phi, đám phi tần có chút kiêng kỵ nàng.

Chưa từng bị đối đãi như vậy, bị đánh đến choáng váng đầu óc, sau khi phục hồi tinh thần, mạnh mẽ giãy dụa, bổ nhào dưới chân hoàng hậu, khóc kè:

- *Cho dù thần thiếp nói sai, cũng có hoàng hậu nương nương dạy dỗ, nhưng Đức phi lại sai người tát thần thiếp, thần thiếp chỉ là tam phẩm Tiếp dư nho nhỏ, bị đánh cũng không sao, chỉ là ở trước mặt hoàng hậu nương nương mà nàng lại làm càn? Đúng là không có để nương nương vào trong mắt.*

Đối với lời đối trắng thay đen của nàng, Du Phúc Nghi cười nhạt, cũng không biện giải, chỉ nói với Tiểu Mẫn:

- *Sau này không được nhân từ nương tay, dù biết người nhân từ nương tay, người khác chưa hẳn đã cảm kích, ngược lại sẽ được một tác lại muốn tiến một thước.*

Vương hoàng hậu thăm hô xui xẻo, khó giải quyết, đang ngủ say bị người cường ép đến nơi này.

Còn bị Tư Mã Duệ mắng cho một trận, chỉ trích nàng không chiếu cố tốt long thai trong bụng Lệ phi, lại hạ lệnh nàng phải thăm án, kết quả tra ra người làm chủ lại là Đức phi...

Hai người này, một là hoàng đế sủng, một là hợp ý thái hậu, thiên vị ai, cũng không được, thật là khó xử.

Thấy Tư Mã Duệ nghiêm mặt không nói lời nào, Vương hoàng hậu đánh sai người đem Trương tiếp dư từ dưới đất nâng dậy, nói với Du Phúc Nghi:

- *Tiếp dư muội muội hơi lỗ mãng, Đức phi muội muội nói nàng vài câu là được, cần gì động thủ đâu, chẳng phải sẽ làm tổn thương hòa khí giữa tỷ muội sao?*

Dùng một chút, lại khụ một tiếng, chuyển đề tài:

- *Cũng khó trách Tiếp dư muội muội lại nói như vậy, mới vừa rồi thăm vấn cung nữ Xảo Tâm, nàng nói bị muội muội sai sử, nên mới hạ độc thủ với long thai trong bụng Lệ phi.*

- *A, lại bị miệng quạ đen của Tiểu Mẫn nói trúng rồi, quả thực có người vu oan hãm hại ta.*

Du Phúc Nghi cười nhẹ, lập tức cảm thấy hứng thú hỏi Vương hoàng hậu:

- *Thần thiếp chỉ nghe Lệ phi sinh non, tiền căn hậu quả thế nào cũng không rõ ràng lắm, mong nương nương nói cho thần thiếp biết, dù làm người chết thay, có làm quỷ cũng phải hiểu rõ, đúng không?*

Lời này, giống như là nàng vu oan hãm hại Du Phúc Nghi. Vương hoàng hậu bị ghen uất, cũng phải nhịn xuống, cẩn thận giải thích:

- *Giờ Ngọ hôm nay trời đầy mây, Lệ phi cảm thấy ở Khải Tường cung bị đè nén, nên muốn đi Ngự Hoa viên đến đình giữa hồ ngồi một chút. Nhưng vừa đi đến bên hồ, liền thấy năm sáu cái thô sử nha hoàn chăm sóc hoa cùng các cung nữ chạy tán loạn, miệng hô có xà, Lệ phi bị hù dọa, vội vàng xoay người rồi đi, ai ngờ chưa đi được mấy bước, lại bị một cung nữ thô sử xô vào trong hồ, lúc cứu lên, liền sảy thai...*

Du Phúc Nghi gật gật đầu, giật mình hiểu ra:

- *Đa tạ hoàng hậu nương nương đã giải thích nghi hoặc, thần thiếp hiểu được.*

Tư Mã Duệ hừ nói:

- *Người có nhận tội?*

- *Đương nhiên...*

Du Phúc Nghi nghiêng đầu nhìn hấn, khiêu khích híp mắt:

- *Không nhận!*

Khiêu khích xong, nàng lại chém đĩnh chặt sắt nói:

- *Đem cung nữ thô sử gọi là Xảo Tâm dẫn tới đi, thần thiếp có một câu muốn hỏi nàng, nếu nàng có thể trả lời, thần thiếp sẽ không nói hai lời, trực tiếp nhận tội.*

Tư Mã Duệ nâng tay:

- *Đem người dẫn tới.*

Xảo Tâm đã trải qua tra tấn, cả người đầy máu tóc tai bù xù, Du Phúc Nghi cũng không thèm nhìn mặt nàng, cũng có quen biết đâu mà nhìn nhận, bắt quá cũng không vội vàng. Nàng hỏi:

- *Người có nhận ra ta là ai không?*

Xảo Tâm trả lời nhanh chóng:

- *Nô tỳ nhận được, người là Đức phi nương nương.*

Du Phúc Nghi tiếp tục hỏi:

- *Là bản cung sai sử người mưu hại long tị trong bụng Lệ phi?*

- *Vâng!*

Xảo Tâm gật gật đầu.

- *Tốt.*

Du Phúc Nghi gật đầu, đang định hỏi thẳng vấn đề, Trương tiếp dư đột nhiên xen mồm nói:

- *Không phải Đức phi tỳ tỳ nói chỉ hỏi một câu, sao thành nhiều câu rồi?*

Du Phúc Nghi không để ý tới nàng, chỉ hỏi Xảo Tâm:

- *Vậy người nói cho bản cung biết, bản cung khi nào, ở chỗ nào hạ lệnh cho người hành sự, bản cung đã mặc y phục gì?*

- *Hôm nay vào giờ ngọ, ở chính điện Trường Xuân cung, y phục, y phục...*

Nàng là một cung nữ thô sử, chỉ đứng xa xa nhìn thấy Đức phi một lần, ngay cả cơ hội đến gần thỉnh an cũng không có, sao biết nàng từng mặc y phục gì?

Người kia cũng không dự liệu được điều này..... Xảo Tâm im lặng một lúc lâu, mới liều trả lời:

- *Là y phục nương nương đang mặc trên người.*

Không đợi Du Phúc Nghi phản ứng, Tiểu Mãn đã nở nụ cười nói:

- *Người sai lầm rồi, y phục trên người nương nương, lúc gần tới ta mới từ Thượng Y Cục lấy về là kiểu dáng mới, Thượng Y Cục có mười mấy, hai mươi người đều có thể làm chúng.*

Tiểu Mãn vừa nói xong Trịnh quý phi cười kinh dị nói:

- *Muốn tìm đường chết cũng phải nhìn xem đối tượng là ai, Đức phi là người dễ chọc? Đừng giống con chồn còn chưa đánh tới, đã bị lột da.*

- *Đúng vậy, Đức phi muội muội phẩm hạnh cao thượng, sao có thể làm ra chuyện thương thiên hại lý thiếu đạo đức?*

Vương hoàng hậu phụng họa cười cười, sau đó đập bàn, tức giận nhìn Xảo Tâm nói:

- *Đều do tiểu cầu cần lung tung, người đâu, kéo nàng xuống, nghiêm hình, khảo tra đem chủ mưu đứng sau kéo ra ngoài cho ta.*

Không đợi thị vệ tiến lên, Xảo Tâm đứng bật dậy, mạnh mẽ chạy đập đầu vào trụ cột, máu tươi phụt ra, thân mình run rẩy vài cái, rồi chết.

Cái chuyện tìm chết này, nếu chịu làm, nhất định là lấy người thân ra uy hiếp.

Dù nàng không tự sát, cũng không khai ra, này nọ Du Phúc Nghi đã sớm đoán được, nên không kinh ngạc, kéo khăn che miệng ách xì một cái.

Cũng lười ở trong này xem tiếp, vì thế nắm tay Tiểu Mãn đứng lên, phúc thân với Tư Mã Duệ cùng Vương hoàng hậu:

- Nếu không còn chuyện gì nữa, thần thiếp xin cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tình Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chuyện tối qua, ủy khuất người rồi

Du Phúc Nghi cười cười, gác đĩa, Cốc Vũ kêu một tiếng, lập tức có một đám cung nữ tiến vào, bưng chậu nước, khăn, ống nhổ, nước trà... Thính Phong tiến lên hầu hạ nàng rửa tay súc miệng, rồi nói:

- Nếu Hoàng Hậu nương nương đã đến Anh Hoa điện ăn chay cầu phúc, vậy không cần đi thỉnh an, lúc này sắc trời còn sớm, nương nương đi ngủ một chút nữa?

- Khó có được ngày mát mẻ, đêm khung trăng hoa tới đây, ta muốn thêu vài đường, lúc trước bị bệnh nặng, hao phí không ít thời gian, coi chừng không kịp lễ thọ của thái hậu.

Lễ thọ của thái hậu là thời cơ tốt, để đám phi tần thi thố tài năng, trước đây chủ nhân thân xác này vẫn luôn điệu thấp.

Lễ vật mừng thọ cũng chỉ thêu thùa, nhưng tay nghề cũng không tồi, lúc trước đã thêu hơn phân nửa, thì Du Phúc Nghi xuyên qua.

Đành thêu tiếp, dù trong đầu có ký ức, nhưng rốt cuộc vẫn có chút xa lạ, có thể không thêu sai là quá quý rồi, tốc độ không thể nhanh được, chỉ sợ tốn không ít thời gian.

Cốc Vũ đem đồ đựng kim chỉ đến, ra chủ ý nói:

- Nếu làm không kịp, hay để Thường mỹ nhân thêu giúp đi.

Thính Phong nghe nàng nói, liền trách cứ:

- Nói bừa, tay nghề của Thường mỹ nhân sao có thể so với nương nương, tìm nàng giúp, nếu bị người nhận ra, sẽ khiến đám phi tần trào phúng, còn để bọn họ chụp mũ bất kính với thái hậu lên đầu nương nương, người sợ nương nương sống quá lâu sao?

Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, Du Phúc Nghi có tài năng biện luận, nha hoàn bên người.

Trừ Tiểu Mãn ít nói, thì người nào cũng miệng lưỡi sắc bén, không chỉ chèn ép người khác, còn nhảy luôn vô miệng chủ tử, thật khiến Du Phúc Nghi vừa tức vừa cười.

Bất quá nàng cũng không muốn quản thúc, không phải nàng lười, mà nàng có số phận đen đủi, nếu mỗi người hầu hạ bên nàng lại giống như người gõ khuôn phép, còn có gì thú vị? Sẽ buồn chết a.

Du Phúc Nghi bắt đầu thêu thùa, mới đâm được vài kim, thì có cung nữ đi vào bẩm báo, nói thái hậu cho mời.

Nàng đành phải sai người thu dọn kim chỉ, ngồi kiệu đến Từ Ninh Cung.

#####

Lúc Du Phúc Nghi tới Từ Ninh Cung liền bị dẫn tới Đại Phật đường.

Tiến vào bên trong Đại Phật đường Du Phúc Nghi vẫn cúi đầu nghiêm cẩn hành lễ với thái hậu đang nhắm mắt tụng kinh nói:

- Thần thiếp thỉnh an thái hậu.

Thái hậu nhàn nhạt nói:

- Miễn lễ, vào đi.

Du Phúc Nghi vẫn đứng không nhúc nhích, thẹn thùng nói:

- Thần thiếp là tục nhân, ham mê thức ăn mặn, không dám đi vào làm ô quế Phật đường thanh tịnh.

Từ lúc Thái hậu lễ Phật liền không ăn mặn, ngày thường tới Phật đường cũng không cho cung nữ thái giám đi theo.

Du Phúc Nghi biết điều này, cho nên không dám tự ý bước vào, dù thái hậu mở miệng yêu cầu, cũng không thể theo mệnh.

Bằng không sẽ trở thành điểm yếu, sau này mình không gặp xui thì thôi, một khi nàng xui xẻo, điều này sẽ trở thành một cục đá to, rơi xuống giếng bọt nước văng khắp nơi.

- Cũng được.

Thái hậu nhấp môi, nói từng chữ:

- Chuyện tối hôm qua, ủy khuất người rồi.

Du Phúc Nghi cười nói:

- Cái gì mà ủy khuất với không ủy khuất, thái hậu nói quá lời rồi, bất quá chỉ là một cung nữ thô sử phạm tội muốn cầu thoát tội nên mới ăn nói lung tung dính líu đến thần thiếp, hoàng thượng cùng hoàng hậu kêu thần thiếp đến cũng chỉ thuận miệng hỏi vài câu, biết không liên quan đến thần thiếp, liền để thần thiếp trở về, cũng không phải là chuyện đại sự gì.

- Nếu các phi tần trong cung đều giống như người rộng lượng khoan dung thì tốt rồi.

Thái hậu vui mừng tươi cười, sau đó lại xụ mặt, không vui nói:

- Tuy người khoan dung rộng lượng, không đem chuyện này để trong lòng, nhưng cũng không thể để người mất thể diện, ai gia đã thay người phạt hoàng hậu, tổng cô nàng đi Anh Hoa điện ăn chay cầu phúc nửa tháng.

Du Phúc Nghi hốc một ngụm máu huyết nữa thì phun ra ngoài, rõ ràng là Lệ Phi sinh non không tra ra tên đầu sỏ gây tội.

Thái hậu đành phải lấy hoàng hậu ra xi hoi, như thế nào lại biến thành vì mình xả giận?

Chỉ là Đức phi thể diện không thể mất, chẳng lẽ Vương hoàng hậu lại có thể không cần thể diện? Lời này mà truyền tới tai hoàng hậu, nàng không hận chết mình mới là lạ.

Hơn nữa người triệu mình đến rõ ràng là Tư Mã Duệ, Vương hoàng hậu cũng chỉ bắt đắc dĩ, làm mình mất mặt mũi, cũng là tên Tư Mã Duệ làm, liên quan gì đến Vương hoàng hậu?

Quả thực bà bà trong thiên hạ đều giống nhau, ở trong lòng các nàng, con trai không sai, người sai đều là con dâu.

- Chuyện này đều tại Xảo Tâm cắn lung tung, hoàng hậu nương nương không thể không điều tra, cũng không phạm sai lầm gì. Nếu vì thần thiếp mà trừng phạt hoàng hậu, sẽ khiến hoàng hậu nương nương tổn thương mặt mũi, thần thiếp vạn lần cũng khó chối tội.

Du Phúc Nghi quỳ trên mặt đất, cúi người cầu xin nói:

- Mong thái hậu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, bằng không, bằng không thần thiếp tình nguyện quỳ gối ở nơi này cùng bị phạt với hoàng hậu nương nương.

Thái hậu nhắm mắt, thông thả chuyển động Phật châu, không mặn không nhạt nói:

- Đường đường là Đức phi, đứng hàng thứ ba trong tứ phi, nếu phạm sai lầm, âm thầm hỏi một câu cũng thôi, không bằng không có, chỉ vì một câu mê sảng của cung nữ thô sử, lại ở trước mặt hơn mười vị phi thặng đường thăm vấn, mặt mũi người để chỗ nào? Mặt mũi thái phó để ở đâu? Đừng có cầu tình cho nàng, ai gia đã nể tình nàng vẫn luôn cẩn thận thủ lễ, chứ không chạy cầu phúc liền xong chuyện?

Về mặt Du Phúc Nghi đau khổ, lo lắng hỏi:

- Nhưng làm vậy, mặt mũi hoàng hậu biết để chỗ nào?

Thái hậu không hề dao động, hừ lạnh nói:

- Mặt mũi đều do chính mình tranh thủ, không phải người khác cho, dù mất mặt mũi, cũng do nàng xử sự không chu toàn gặp phải tai họa, ăn chay cầu phúc nửa tháng, cũng tốt cho nàng.

Vương hoàng hậu từng là thái tử phi chính tay thái hậu chọn lựa, đối với nhân phẩm của nàng cực kỳ vừa lòng.

Chỉ là nàng vào cung mười mấy năm lại không sinh hạ được nhi tử, trong lòng thái hậu đã sớm bất mãn, chỉ là e ngại vị trí hoàng hậu.

Thường ngày cũng cho nàng chút thể diện, hôm qua Lệ Phi sinh non, vừa lúc chạm vào vảy ngược của thái hậu, bị trừng phạt cũng là chuyện trong dự

kiến.

Chỉ là thái hậu đem nguyên nhân trừng phạt để lên người mình, là có ý gì? Muốn mình cùng Vương hoàng hậu đối đầu?

Còn cần làm vậy sao, Vương hoàng hậu trước giờ cũng không thân thiết với nàng, tội gì phải làm điều thừa?

Du Phúc Nghi cân nhắc một lát, cảm thấy chuyện này hơn phân nửa là liên lụy đến nàng.

Đầu tiên là Tư Mã Duệ vô dụng bị thái hậu ba lần bốn lượt thúc giục nghĩ lại viện mình nhiều lần.

Mẫu thân Du phu nhân cùng Du Uẩn Nghi vào cung không được bao lâu, hẳn liền giống trống khua chiêng triệu tập tôn thất đệ tử vào cung chọn lựa.

Lệ Phi sinh non mình bị liên lụy lại có thể bình yên thoát thân, trong mắt thái hậu, sẽ nghĩ trong lòng Tư Mã Duệ có mình.

Dựa theo kịch bản, thái hậu nên cao hứng mới đúng, bởi vì nàng tiến cung với mục đích chính là đoạt sủng ái của Trịnh quý phi.

Nhưng thân chủ hay bản thân nàng, đều là dầu muối không vô, không chịu nghe lời thái hậu sai xử.

Dù sao Tần nhị tiểu thư cũng sắp tiến cung, mình sẽ trở thành quân cờ vô dụng cũng nên xuống sân khấu rồi.

Chỉ sợ chuyện này phải khiến thái hậu thất vọng, Vương hoàng hậu là người thông minh, lại không có nhi tử, dù vị hoàng tử nào đăng vị nàng cũng làm thái hậu, làm sao có thể tranh đấu gay gắt với mình?

Nghĩ thông suốt này nọ, Du Phúc Nghi không hề khom lưng uốn gối nữa, nắm tay Thính Phong đứng lên, khuôn mặt vui vẻ như hoa hướng dương, cười nói:

- Thái hậu vì thân thiếp suy nghĩ, tận thiếp vô cùng cảm kích.

Thái hậu cười như không cười nói:

- Ai gia nhìn người lớn lên, ai gia không thương người, thì thương ai đây?

#####

Rời khỏi Từ Ninh Cung, Thính Phong thở dài một hơi:

- Cái vị Tần nhị tiểu thư này thật là người không thể khinh thường, lúc nàng mới tiến cung, thái hậu còn đối với nương nương thương yêu thân thiết, lúc này còn không được bao lâu, đã bị nàng sửa lại chủ ý, muốn vứt bỏ người.

Du Phúc Nghi hừ nói:

- Chỉ là một quân cờ không xài được nữa, sao có thể không vứt bỏ đây?

Nghĩ nghĩ, lại thấy không sao cả cười nói:

- An Thực Phi cũng chỉ là quân cờ vô dụng bị vứt bỏ, không phải nàng ta còn nhảy nhót vui vẻ sao, nói không chừng, người hại Lệ Phi sinh non chính là nàng.

Thính Phong suy nghĩ, gật đầu:

- Nếu thật sự có bản lĩnh, có thái hậu làm chỗ dựa hay không, cũng không quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hoàng thượng hỏi hặn?

Lý Nguyên Bảo bầm bầm, lúc nàng vừa đi đến Từ Ninh Cung không được bao lâu.

Thái hậu liền phái Thôi ma ma đi Anh Hoa điện, Du Phúc Nghi nghe xong chỉ cười cười, không nói gì.

Hoàng hậu ăn chay cầu phúc, làm hoàng đế cũng không thể lật bài tử của phi tàn.

Bởi vậy nửa tháng này, ban ngày Tư Mã Duệ đi đến Khải Tường cung thăm Lệ Phi, ban đêm thì ngủ ở Càn Thanh cung.

Đem chuyện ước chiến với Du Phúc Nghi vứt ra sau đầu, cũng may không quên chuyện tứ hôn cho Du uẩn Nghi cùng Tư Mã Dư.

Sau khi Vương hoàng hậu ăn chay cầu phúc xong, Du Phúc Nghi chuẩn bị tinh thần, chiến đấu ta sống người chết ở trên giường với Tư Mã Duệ.

Ai ngờ hấn vẫn không thể tới, bởi vì Lệ Phi sinh non bị rong huyết bệnh hoạn không ngừng.

Tư Mã Duệ ở bên người thì an tĩnh nằm yên, hấn vừa ly khai liền làm âm ỉ không ngừng.

Đá bàn đập chén, thân mình thì suy yếu, làm âm ỉ không được bao lâu đã lần lượt ra ngắt.

Bọn nô tài vội vàng thỉnh Tư Mã Duệ, nhưng Tư Mã Duệ là vua của một nước, dù không phải là đế vương cần trọng giới giang, hấn cũng rất bận rộn.

Năm lần bảy lượt mời đến, cả thể xác lẫn tinh thần của Tư Mã Duệ đều mệt mỏi.

Cả người giống như cục than lửa, ai chọc tới liền xui xẻo, dọa cho đám phi tần muốn mượn cơ hội tranh sủng cũng phải né xa ba thước, không dám tới gần.

Trịnh Quý Phi ý vào tình cảm thanh mai trúc mã mà đến gần hấn, thật ra Tư Mã Duệ nhìn trúng Lệ Phi là vì Lệ phi giống nàng lúc còn trẻ.

Chỉ vì Trịnh quý phi được phong là quý phi ở địa vị cao không thể gió đao múa kiếm chèo tường như lúc trước nữa.

Vì vậy Lệ Phi mới chui vô chỗ trống này, nếu Trịnh Quý Phi chịu trở lại như trước, lập tức sẽ phục sủng như lúc ban đầu.

- Ân sủng đế vương, như trăng trong nước, chỉ cần một ngọn gió thổi qua, liền tan.

Thường mỹ nhân tặng giày mà nàng tự làm cho Du Phúc Nghi, cảm khái với Du Phúc Nghi một câu.

Cảm khái xong cũng không để mất thời cơ nịnh hót:

- Ân sủng của đế vương không đáng tin cậy, nhưng nếu muốn sống sót ở trong cung, phải cần ân sủng, trừ phi giống như nương nương có thể sinh hạ hoàng tử, dù ai được sủng ái, còn có thể lướt qua nương nương sao?

- Chỉ là ta có vận khí tốt hơn một chút mà thôi.

Du Phúc Nghi quan sát đôi giày, thấy tú điệp luyện hoa, kỹ xảo vô cùng tốt, đoá hoa kiêu diễm ướt át, con bướm giương cánh muốn bay, nàng tán thưởng nói:

- Tay nghề của muội muội tú giống như thật, ta so với muội muội, thua kém rất nhiều.

Thường mỹ nhân ngượng ngùng cười cười:

- Thần thiếp nhân rồi không có việc gì làm nên mới tập luyện cái này, nương nương bận rộn nhiều việc, đương nhiên không thể tập luyện nhiều rồi. Dù gì, lúc này nương nương có thân phận có địa vị, cần gì làm mấy cái này, cần thận làm đau đôi mắt.

- Cũng có những lúc sẽ cần đến, như làm thọ lễ cho thái hậu, cần tự tay tú, mới thể hiện được thành ý, đúng không?

Du Phúc Nghi kêu Tiểu Mãn đem khung thêu mang tới, đưa cho Thường mỹ nhân, Thường mỹ nhân nhận lấy cẩn thận đánh giá vài lần, khen nói:

- Thần thiếp còn tưởng kỹ thuật tú của nương nương không tốt, lúc này vừa thấy, mới biết là nương nương khiêm tốn, tay nghề như thế này, tuy không thể so sánh với tú nương trong cung, nhưng so với thần thiếp là thượng đẳng rồi.

- Người cứ khen ngợi ta đi. Nếu ta bị thái hậu ghét bỏ, xem ta làm thế nào thu thập người.

Du Phúc Nghi chọc ngón tay lên trán Thường mỹ nhân, đang định kêu nàng chỉ điểm cho mình, đột nhiên bên ngoài truyền đến giọng của Triệu Hữu Phúc:

- Hoàng thượng giá lâm!

Thường mỹ nhân bị hù giật mình, vội vàng đứng lên, chuẩn đến cửa sau:

- Thần thiếp cáo lui trước.

Du Phúc Nghi cũng không ngăn nàng, đứng dậy sửa sang lại y phục, đang muốn bước ra ngoài nghênh đón thánh giá.

Đã thấy Tư Mã Duệ sai bước đi vào, vung giày, nằm dài lên giường, đóng dặc nói:

- *Nóng chết trăm, mang cho trăm mấy ly nước dưa hấu, muốn hai ly, không, ba ly, khoan, bốn ly đi.*

Bốn ly nước dưa hấu, hần mà uống hết, nếu bị tiêu chảy, sẽ trách móc nàng. Du Phúc Nghi phân phó Tiểu Mãn:

- Mang một ly nước dưa hấu đến đây.

- Ái phi thật to gan, dám phản bác lời trăm nói.

Tư Mã Duệ kéo gối trúc đề dưới nách, nghiêng đầu liếc nàng, lời nói ẩn ý:

- Trăm đã sai người đến Kính Sự Phòng, hôm nay sẽ lật bài tử của ngươi.

Du Phúc Nghi nhận ly nước dưa hấu của Tiểu Mãn bưng tới đặt gần Tư Mã Duệ, cười nói:

- Hoàng thượng uống nước dưa hấu rồi mau đi đi, nếu không chút nữa không phải là Quý phi tỷ tỷ sai người tới tìm, thì là Lệ Phi muội muội sai người tới tìm.

- Bên Lệ Phi, không cần để ý, còn Trịnh Quý Phi, nàng là người thức thời, sao có thể giống như Lệ Phi vô cớ gây rối, mà đến cung người đoạt người?

Tư Mã Duệ vẫy vẫy tay, không kiên nhẫn dùng thìa, trực tiếp bưng lên uống một hơi cạn sạch, liếm liếm môi:

- Trịnh Quý Phi cũng học làm nước dưa hấu, bất quá mùi vị không ngon như chỗ ngươi.

Du Phúc Nghi nhàn nhạt nói:

- Hay là để thần thiếp sai người đem phương pháp đưa cho Quý phi tỷ tỷ?

- Người khác ở trong cung làm được thứ gì tốt, đều xem như bảo bối mà che giấu, sợ bị người khác học hỏi, còn ngươi lại rất hào phóng.

Tư Mã Duệ trách một tiếng, sau đó ý thức được cái gì, híp mắt không vui nói:

- Có phải ngươi cảm thấy không vui khi nhìn thấy trăm, cho nên mới nguyên ý đem phương pháp đưa cho Trịnh quý phi?

Đương nhiên rồi, Du uẩn Nghi đã có chủ, hần đã không còn giá trị lợi dụng, nàng mới không hiếm lạ hầu hạ hần đâu.

Bất quá lời này không thể nói thẳng, nàng rừ mắt, trả đũa:

- *Hiện giờ hoàng thượng sủng ái Quý phi tỷ tỷ nhất, cũng ở lại Vĩnh Thọ cung nhiều nhất, thần thiếp sợ hoàng thượng không thể lúc nào cũng uống được nước dưa hấu, nên mới muốn đem phương pháp đưa cho Quý phi tỷ tỷ, ai ngờ lại khiến hoàng thượng nghi kỵ lung tung, hảo tâm mà không được báo đáp, sớm biết như thế, thần thiếp cũng không nói cho rồi.*

Tư Mã Duệ bò dậy nhảy xuống giường, đem Du Phúc Nghi kéo vào trong lòng, thô thanh thô khí dỗ dành:

- Trăm chỉ thuận miệng nói vậy thôi, không có thì không có, hà tất phải để trong lòng?

Du Phúc Nghi đẩy ra hần, lấy khăn che mặt, giả vờ bị ỷ khuất hề hề khóc như tiểu bạch hoa, khóc sụt sùi nói:

- Ô ô ô, chỉ có ta là bị ỷ khuất mà thôi, ngươi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi, ngươi đi mau...

Tư Mã Duệ hoàn toàn không mắc lừa, lại chạy tới, kéo khăn nàng xuống, hi hi ha ha trêu đùa:

- Ngươi nên đổi thành muội muội Du Uẩn Nghi của ngươi đi? Nói đến chuyện này trăm còn chưa có tìm ngươi tính sổ đâu, trăm cứ nghĩ ngươi với muội muội ngươi cũng giống nhau là "hữ thái phó", ai ngờ lúc nàng tiến cung tạ ơn, trăm mới phát hiện không phải như vậy, nàng là liễu yếu đào tơ, dịu dàng như nước, động một chút hai mắt liền đầm nước, hoàn toàn không giống ngươi.

- Hoàng thượng hỏi hần?

Dù sao thánh chỉ đã hạ, hần phát hiện ra chân tướng thì thế nào? Còn có thể đoạt vợ người sao?

(Yul: DPN là người hiện đại nên thỉnh thoảng sẽ có mấy câu hiện đại trong suy nghĩ của nàng)

Bất quá nghĩ lại, cũng khó mà nói, dù sao hần vẫn là không trâu bắt chó đi cày.

Đã từng là tên lỵ lợ không khuất phục, cũng không phải là thiên cổ đế vương cao thâm khó đoán.

Nếu hần làm ra chuyện gì không thể tưởng tượng được cũng không hiếm lạ, vì thế phải chặn đầu hần:

- Nếu hỏi hần cũng không sao, thu hồi thánh mệnh, ban một vị quý nữ cao môn cho Tư Mã Dư là được.

- Trầm nói là lời vàng ý ngọc nhất ngôn cửu đỉnh, sao có thể nói thu hồi là thu hồi?

Tư Mã Duệ trừng mắt nhìn nàng, sau đó "Phi" một tiếng, mắng:

- Không đúng, ai nói trầm coi trọng nàng, trầm thích chính là nữ tử tươi đẹp hoạt bát, tinh thần phấn chấn, chán ghét nhất là loại tiểu cô nương rầm rì lắm bầm, nhìn các nàng trầm liền muốn bệnh.

Thật là quá tốt! Du Phúc Nghi cũng không muốn làm cái gì "Nữ thái phó" suốt ngày xụ mặt.

Về sau chuyển hình tượng thành tiểu bạch hoa, cũng là cái lựa chọn không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Trầm quyết định ái phi thị tẩm

Mơ mộng là tốt đẹp, nhưng hiện thực là tàn khốc.

Du Phúc Nghi giả dạng thành tiểu bạch hoa còn chưa được một nén nhang đã tuyên bố thất bại.

Nàng thật sự không có loại thiên phú này, làm xong chính mình còn nổi da gà.

Mà Tư Mã Duệ cũng không mắc bẫy, lúc nàng khóc lóc nỉ non, hắn lại cười ha hả ngửa tới ngửa lui không ngừng.

Cười té lẩn trên mặt đất, cũng không thềm đứng dậy, mà còn lẩn lộn tại chỗ.

Khỏe miệng Du Phúc Nghi co giật, lưỡi làm xiếc khi cho hắn niềm vui, thu lại thần sắc, có nề nếp giáo huấn:

- Là đế vương của một nước, là tấm gương cho thần tử; thời thời khắc khắc phải chú trọng đáng về mới đúng, thế nhưng lại học theo tiểu hài tử ba tuổi, nằm dưới đất lăn lộn, thật không ra thể thống gì.

Nói xong liếc nhìn Tiểu Mẫn mắng:

- *Còn thất thần làm gì, mau nâng hoàng thượng lên.*

Tư Mã Duệ tự đứng lên, tiếc nuối "trách" một tiếng:

- Đã khôi phục bình thường? Trầm còn nghĩ sẽ vui vẻ một lúc nữa, còn định sai người đi thỉnh đạo sĩ về vì người nhảy múa.

- Chỉ là Thần thiếp nhìn thấy mấy ngày nay hoàng thượng bị Lệ Phi dày vò quá sức, nên mới suy nghĩ ra biện pháp như vậy để giúp người vui vẻ, ai ngờ người thật sự bị chọc cười, đã không cảm kích thần thiếp thì thôi, ngược lại còn nghĩ thần thiếp trưng tà, may mà thần thiếp diễn không sâu đúng lúc dừng cương trước bờ vực, nếu không để tùy ý hoàng thượng đem đạo sĩ mời đến, sao thần thiếp còn mặt mũi gặp người? Còn không phải là tự đào hố chôn mình? Hừ, chuyện như thế này, về sau thần thiếp không bao giờ làm.

Du Phúc Nghi ngay biện nói một hơi, đem chuyện nàng giả vờ nhu nhược làm tiểu bạch hoa mà không có kết quả che lấp lướt qua.

Cũng lười nhìn phản ứng của hắn, ngồi phịch xuống nhuyễn tháp, tay cầm kim chỉ bắt đầu may vá.

- Sợ cái gì, dù đem đạo sĩ mời đến, người chỉ cần nói vài câu, đuổi hắn đi còn không phải dễ như ăn bánh sao? Lúc trước Lệ Phi sinh non, có nhân chứng Xảo Tâm ở đấy, vật chứng thanh xà cũng được đem lên, đổi lại là phi tần khác sẽ đành nhận tội dèn tội, còn người đâu? Chỉ cần vợ hỏi một câu, chẳng những hóa hiểm thành an, còn khiến cho hoàng hậu bị thái hậu phạt ăn chay cầu phúc nửa tháng, miệng lưỡi sắc bén như vậy, nếu đầu thai thành nam nhân, trầm chắc chắn sắc phong người làm Đại Lý Tự Khanh.

(Yul: đại lý tự khanh là là chức quan đứng đầu lục tự, nhiệm vụ xét lại những án nặng đã xử rồi, như án về tử tội hay tội lưu rồi gởi kết quả cuộc điều tra qua bộ hình để tâu lên vua xin quyết định.)

Bộ dạng Tư Mã Duệ chẳng hề để ý, nói đến chuyện đêm đó mặt mày hớn hờ, cuối cùng lại tiếc nuối thở dài:

- *Đáng tiếc, đáng tiếc, lại là nữ nhân.*

Thái hậu đúng là sợ Vương hoàng hậu không đấu với mình, chẳng những phái Thôi ma ma đến trước mặt nàng mách lẻo, còn rải rác tin tức cả cung trên dưới đều biết.

Ngay cả Tư Mã Duệ cũng biết, chỉ là từ lúc Vương hoàng hậu ăn chay cầu phúc xong.

Đến nay, đã hơn một tháng, hần cũng không có tới Trường Xuân cung, mà ngày ngày nghỉ ở Vĩnh Thọ cung.

Lúc này Trịnh Quý Phi nổi bật vô cùng, không biết thái hậu hạ quyết định này có từng hối hận không?

Thấy Du Phúc Nghi cúi đầu thêu thùa không hé răng, Tư Mã Duệ tới bên nhuễn tháp, ngồi đối diện nàng, liếc nhìn khung thêu, tùy tiện nói:

- Tú hoa cũng không tồi, tú cho trăm một cái hà bao đi.

Nghe xong lời này, tay Du Phúc Nghi run lên, suýt nữa chọc kim vào đầu ngón tay, nàng nhìn trên tay.

Một cây thanh tùng hai con tiên hạc là tùng hạc duyên niên đồ, không biết hần nhìn ở đâu mà có hoa, vì thế hồ nghi hỏi:

- Hoa ở chỗ nào?

Mới vừa rồi Tư Mã Duệ chỉ tùy ý liếc nhìn một cái, hoàn toàn không nhìn rõ trên mặt thêu cái gì, bị Du Phúc Nghi hỏi như vậy, vội vàng thò đầu lại gần cẩn thận quan sát, sau đó pha trò nói:

- Trẫm nói lá thông người tú không tồi, lần sau tú cho trẫm một cái hà bao thanh tùng.

Có quỷ mới muốn làm túi tiền cho hần! Du Phúc Nghi vội vàng cự tuyệt:

- Thần thiếp tư chất ngu dốt, chỉ vì thọ yến của thái hậu, vì hiếu tâm, không trâu bắt chó đi cày mà thôi, trong cung tay nghề của các vị muội muội so với thần thiếp còn tốt hơn, hoàng thượng nói một tiếng, sẽ có đồ tốt tặng tới, tội gì phải cực khổ thần thiếp.

Tư Mã Duệ cảm thấy nàng diễn trò khiến mình vui vẻ, nên hạ mình muốn nàng tú một cái hà bao đeo ở trên người, cho nàng chút thể diện cũng coi như là có qua có lại.

Ai ngờ nàng chẳng những không cảm kích, còn thoái thác không chịu làm hà bao cho mình, bị mất mặt mũi Tư Mã Duệ nhin không được, mặt trầm xuống, vỗ cái bàn mắng:

- Cho người thể diện lại không muốn, người thật không biết tốt xấu.

Đã tức giận, tiếp theo cũng nên nhắc chân chạy lấy người, vì thế nàng tiếp tục thêm củi thêm lửa:

- Thần thiếp có tính tình thế nào, không phải hoàng thượng không biết, người nhắc chân bỏ đi không để ý tới thần thiếp là được rồi, cùng thần thiếp so đo, còn không phải là tự mình tìm phiền phức sao? Trời rất nóng, cần gì vậy.

Ai ngờ Tư Mã Duệ nghe xong cũng không tức giận, cười ha ha, vỗ đùi nói:

- Trẫm nghĩ ra rồi, khó trách người lại diễn trò giả khóc, miệng lưỡi luôn mồm muốn trẫm rời đi, là người sợ hãi, muốn đánh lui trống lớn?

Lại đắc ý dào dạt bổ sung:

- Không có cửa đâu, trẫm đã từng nói, dù người cầu xin tha thứ, trẫm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.

Thử một đồng biện pháp cũng không đuổi được hần, nàng bắt đắc dĩ xé rách mặt:

- Thân mình thần thiếp không khoẻ, không thể thị tẩm, nếu hoàng thượng một hai muốn miễn cưỡng thần thiếp, thần thiếp cũng chỉ có thể sống chết chống cự, nếu không khí bệnh lây qua hoàng thượng, chẳng phải thần thiếp có tội?

Dừng một chút, cười nhạt nói:

- Nếu chuyện này để thái hậu biết, chẳng những không trách cứ thần thiếp phạm thượng, ngược lại sẽ khích lệ thần thiếp biết suy nghĩ cẩn thận, một lòng suy nghĩ cho long thể của hoàng thượng.

Tư Mã Duệ tức muốn học máu, trên mặt mây đen bao quanh, bàn tay chụp lên nhuễn tháp nhảy bắn lên:

- Giỏi cho Đức phi nhà người, trẫm nhọc lòng cố sức giúp muội muội người chọn lựa hiền tế, lại cho người thể diện cố ý sai lễ bộ thị lang đi ban chỉ, cuối cùng người đối đãi trẫm thế nào? Muốn người làm hà bao, người ra sức khước từ, triệu người thị tẩm người giả vờ bệnh, qua cầu rút ván diễn trò rất trôi chảy, nghĩ trẫm là người dễ tính, tùy ý người muốn chọc ghẹo thế nào cũng được, đừng không?

Du Phúc Nghi khề hừ một tiếng, cãi lại:

- Chuyện này, rõ ràng là hoàng thượng sợ trong cung có thêm một "nữ thái phó", lái nhai bên tai khiến mình không được thanh tịnh, nên mới vội vàng mai mối cho muội muội thần thiếp, giờ lại nói này nọ, làm như thần thiếp cầu hoàng thượng. Muội muội thần thiếp mong manh dễ vỡ, gả vào Triệu Vương phủ

đầy quy củ, không biết Tư Mã Dư có thể bảo vệ nàng không, rốt cuộc vẫn không bằng tiến cung, tới hầu hạ hoàng thượng, có bị tỷ tỷ là thân ở địa vị cao hết lòng chăm sóc, nàng còn có thể trôi qua không tốt sao? Đầu giống lúc này, nửa vùi, khiến người ta ngày đêm lo lắng.

Bị chọc tới rồi chỗ đau, Tư Mã Duệ như bị đâm phải đuôi, lập tức nhảy dựng lên, nhắc chân muốn đá người.

Chân đã nâng lên, nhìn Du Phúc Nghi bình tĩnh thong dong, giống như cả thiên hạ này sụp đổ, nàng cũng không thay đổi sắc mặt.

Trong đầu nhớ đến hình ảnh của thái phó, bị dọa phải thu chân, lại nghe nàng "Xi" một tiếng, hấn tức muốn hộc máu giận dữ hét:

- Hôm nay, mặc kệ người nói cái khi gì, dù người có kéo ai ra, thì trăm cũng nhất định phải thị tẩm người...

- Nương nương, Tam hoàng tử tới thỉnh an người.

Giọng Lý Nguyên Bảo đột nhiên vang lên.

#####

Mành bị xốc lên, Tư Mã Diễm một thân y phục nguyệt bạch đi vào, cúi người dập đầu nói:

- Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, mẫu phi. - Mau đứng lên, đến bên người mẫu phi.

Du Phúc Nghi giờ tay vẫy Tư Mã Diễm lại đây lấy khăn lụa lau mồ hôi trên trán hấn, phản phó Tiểu Mân:

- Đi lấy cho tam hoàng tử ly nước dưa hấu.

Còn chưa nói xong, lại bị Tư Mã Diễm đoạt mất sự chú ý của Du Phúc Nghi, Tư Mã Duệ bắt mắt trừng mắt nhìn nhi tử, rồi hô Tiểu Mân:

- Đem cho trăm một ly.

Tư Mã Diễm ngoan ngoãn ngồi bên người Du Phúc Nghi, nhìn thấy nàng tú, liền đem hà bao bên hông giơ lên, khuôn mặt ngưỡng khuôn nhìn Du Phúc Nghi, kiều ngao nói:

- Mẫu phi tú hà bao cho nhi tử, Từ Sĩ Lâm khen đẹp, còn muốn có một cái, sau đó biết là mẫu phi tú cho ta, nên phải từ bỏ.

Tú hà bao cho nhi tử, lại không tú cho lão tử? Tư Mã Duệ tức giận muốn banh mũi, vênh mặt hát hàm sai khiến Tư Mã diễm:

- Đem tới đây cho trăm nhìn.

Tư Mã diễm gỡ từ đai lưng xuống, nâng tay nhỏ đưa qua, Tư Mã Duệ tiếp nhận, nhìn đánh giá, phát hiện mặt trên tú tuyết ù thanh tùng, còn có hai hàng thơ từ "Đại tuyết ù phân xanh tùng, thanh tùng rất thả thẳng."

(Yul: ta k giỏi về thơ cổ bài này trong hồng lâu mộng:

Đại tuyết ù phân xanh tùng.

thanh tùng rất thả thẳng.

muốn biết tùng cao khiết.

đội cho tuyết hóa khi.)

Đúng là thứ hấn muốn, cũng không trả lại, trực tiếp đeo vào đai lưng của chính mình.

- Mẫu phi...

Bị đoạt hà bao, Tư Mã Diễm nhăn nhó, không dám đòi Tư Mã Duệ, đành đáng thương nhìn Du Phúc Nghi.

Cướp túi tiền của đứa nhỏ năm tuổi, tên hoàng đế này đúng là bệnh hết thuốc chữa! Du Phúc Nghi cũng không thể vì Tư Mã Diễm mà ra mặt chém giết, chỉ phải xoa xoa đầu hấn, dỗ dành:

- Cái kia cũ rồi, cũng chỉ có hai hàng thơ, không cần cũng được, lần sau mẫu phi sẽ làm cho người cái mới, đem toàn bộ bài thơ tú hết lên, người khác vừa nhìn thấy liền biết của người mới là hoàn mỹ không tì vết, còn cái kia chỉ là thứ phẩm mà thôi

- Khụ, khụ, khụ...

Tư Mã Duệ đang đắc ý uống nước dưa hấu nghe vậy liền sặc, ho khan không ngừng.

Triệu Hữu Phúc đang chờ bên ngoài nghe tiếng liền vọt vào, giúp Tư Mã Duệ vỗ lưng, bắt đắc dĩ nói:

- Ôi hoàng thượng, người cũng không chịu cẩn thận, uống nước đưa hấu mà cũng có thể sắc, ngay cả tam hoàng tử chỉ là tiểu hài tử cũng không có bị vậy đâu?

Ta không bằng tiểu hài tử sao? Tư Mã Duệ lại bị chọc đến chỗ đau, lần này đối tượng không phải là Du Phúc Nghi, hẳn có thể hạ thủ được.

Vì thế nhắc chân đạp Triệu Hữu Phúc ngã sấp xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

- cậu nô tài, ngay cả trâm cũng dám xen mồm, ai cho ngươi lá gan?

- Hoàng thượng bớt giận, nô tài sai rồi, người cũng đừng đá nô tài, cẩn thận đau chân, nô tài tự đánh mình là được.

Triệu Hữu Phúc sợ hãi dập đầu vài cái, sau đó đứng dậy, tự tát mặt mình.

Thấy Tư Mã Duệ không có ý ngăn lại,

Du Phúc Nghi nâng tay:

- Được rồi, tính tình hoàng thượng tới cũng nhanh mà đi cũng mau đánh vài cái làm hấn bớt giận cũng thôi, nếu thật sự tự đánh hồng mình, còn có ai hầu hạ hoàng thượng đây?

Triệu Hữu Phúc thuận thế ngừng lại, dập đầu với Du Phúc Nghi, nói:

- Làm phiên nương nương nhắc nhở, bång không nô tài thật sự chuẩn bị tự đánh mình đến hồng, nếu thật sự nằm xuống, mà hoàng thượng muốn sai sử nô tài, nô tài lại bỏ không đứng dậy nổi, còn không phải chậm trễ chuyện này chuyện kia của hoàng thượng sao? Lỗi này to lắm.

Là nô tài cùng mình lớn lên, thời niên thiếu không ít lần vì chính mình gánh tội thay bị đánh chịu mắng.

Tư Mã Duệ đã xong liền hỏi hận, Du Phúc Nghi cho hấn bạc thang, hẳn ù đầu mới không cần, trong miệng hừ lạnh một tiếng:

- Nơi này đã có Đức phi hầu hạ, cần ngươi làm gì? Mau rút ra ngoài cho trẫm!

- Nô tài liền rút.

Triệu Hữu Phúc lập tức từ trên mặt đất bò dậy, dứt khoát chạy.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Không được nói chuyện với trẫm

Nói hay nói bậy gì cũng nói hết, vậy mà đến lúc đóng cửa cung Tư Mã Duệ cũng không chịu đi, chờ Du Phúc Nghi nằm lên giường, hẳn liền đi lại, trực tiếp đem năng áp chế dưới thân.

Du Phúc Nghi tức giận không thôi, nhưng không thể chống cự, cũng chỉ có thể tùy ý hấn.

Tư Mã Duệ thực hiện được kế hoạch, trong lòng đắc ý không thôi, cười dữ tợn cõi trung y của Du Phúc Nghi.

Cởi bên này kéo bên kia, rồi ngẩng đầu nhìn nàng, thấy nàng trung bộ mặt than, cả giận nói:

- Ngươi không thể nhắm mắt lại sao?

Du Phúc Nghi trừng mắt nhìn hấn, tức giận nói:

- Hoàng Thượng không muốn nhìn thấy thần thiếp, thì gọi người tiến vào tắt đèn đi là được.

- Tội lừa tắt đèn, sao trẫm có thể phát huy hết kỹ thuật thành thạo?

Tư Mã Duệ bác bỏ xong, vén rèm lên thò đầu ra, nhìn xung quanh, nhìn thấy trên thành giường vắt khăn lụa.

Vội vàng nắm trong tay, lui người lại, đem khăn lụa vút lên mặt Du Phúc Nghi, giọng ra lệnh:

- Cái này, không được kéo xuống.

- Kỹ thuật thành thạo? Kỹ thuật khoác lác thì có!

Du Phúc Nghi hừ lạnh khinh bỉ.

- Có phải thành thạo hay không, một lát nữa người sẽ biết.

Tư Mã Duệ hừ một cái, cũng không cãi nhau với nàng, chuyên chú giờ trò, đặc ý thỏa mãn chỉ chờ cả người Du Phúc Nghi mềm mại, thờ gấp cầu xin tha thứ.

Kết quả, mười tám chiêu võ nghệ kỹ năng đều sử dụng hết, mà nàng vẫn như cũ yên ổn nằm yên, thân thể không phản ứng, ngay cả hơi thở cũng chưa từng hỗn loạn.

Hắn thất bại mắng:

- *Đúng là đầu gỗ không biết phong tình, trăm bị mỡ heo công tâm, mới muốn ganh đua cao thấp với khối đầu gỗ.*

Du Phúc Nghi kéo khăn ở trên mặt xuống, mỉm cười:

- *Hoàng thượng nhận thua?*

Nói xong từ dưới thân hắn bò ra, ngồi quỳ ở giường làm lễ với hắn, cất cao giọng nói:

- Thần tiếp cung tiến hoàng thượng.

- Trẫm nói phải đi lúc nào?

Sắc mặt Tư Mã Duệ tối sầm, nâng tay kéo Du Phúc Nghi trở về gần dưới thân, dùng lực đâm vào, lạnh lùng nói:

- Thắng thì thế nào, thua thì thế nào, trẫm muốn người thị tẩm, người phải thị tẩm, trốn không được, cũng trốn không thoát

Bình tĩnh mà xem xét, kỹ thuật của Tư Mã Duệ cũng không kém, chỉ là thân thể này ở phương diện XXX thấp phần tri độn, còn có chút lãnh đạm.

Cộng thêm chuyện Du Phúc Nghi không muốn hầu hạ hắn, bất quá nơi nào đó vẫn nổi lên một chút bọt nước, lần này bị hắn mạnh mẽ phá cửa xông vào, cũng không giống ngày xưa đau đớn vô cùng.

Nàng cũng lười đem một đồng điển tịch ra thuyết giáo, dù sao cũng chỉ bằng thời gian uống một chén trà nhỏ mà thôi, nhẩn nài sẽ xong.

Tư Mã Duệ bị nghẹn khí, muốn làm đau nàng, dùng hết khí lực sức trâu sức bò, kết quả người ta còn chưa bị ép buộc, mà hắn đã mệt mỏi đuối sức.

Sau khi bình tĩnh lại giống như bị xì hơi, động tác không mặn không nhạt, cân nhắc chạy nhanh cho xong việc rồi nghỉ.

Ai ngờ vừa thất thần, cũng không biết làm thế nào mà vị trí của hai người bị đảo ngược.

Chờ đến lúc hắn phục hồi tinh thần, Du Phúc Nghi có một loại tư thế rất bất nhã là nằm bò trên giường, còn hắn thì nửa quỳ ở sau mông nàng, hai tay bóp chặt eo thon...

Tư Mã Duệ suýt nữa bị dọa mà ngất xỉu, từ trước đến nay triệu Du Phúc Nghi thị tẩm đều là nam trên nữ dưới, tư thế truyền thống.

Làm gì có tư thế phóng túng như thế? Hắn vội vàng muốn bứt ra, thối lui được nửa đường lại cảm thấy đáng tiếc, vì thế lại đưa vào, lên lút động vài cái.

Vừa đúng lúc Du Phúc Nghi chống mông có chút không thoải mái, vô ý "ư" một tiếng.

Một tiếng này giống như sét đánh giữa trời quang, một đạo tia chớp dọc theo xương sống chạy thẳng xuống, hội tụ ở nửa thân dưới, bùng nổ khiến hắn phóng ra.

Hắn lại bị dọa đến bán "Nước tiểu", Tư Mã Duệ quả thực rất muốn khóc, buông Du Phúc Nghi ra, kéo khăn lụa trên mặt nàng, lấy khăn che lại mặt mình, uể oải nói:

- Không được nói chuyện với trẫm, trẫm muốn ngủ.

Cây cây chưa được một nén nhang, nếu đổi lại nàng là nam nhân, chỉ sợ cũng xấu hổ không có mặt mũi gặp người.

Du Phúc Nghi lấy tay che miệng cười khế, sau đó đứng dậy đi đến tịnh phòng, tự mình tắm gội xong hết.

Lại bưng một chậu nước tiến vào, vắt khăn lau người giúp Tư Mã Duệ, cũng không biết hắn ngủ thật hay là giả vờ ngủ.

Tóm lại trong suốt quá trình cọ rửa vẫn không nhúc nhích.

####

Ngày hôm sau Du Phúc Nghi tỉnh lại thì Tư Mã Duệ đã rời đi, Cốc Vũ chải tóc cho Du Phúc Nghi buồn bực nói:

- Hôm nay cũng không phải là ngày đại triều, mà hoàng thượng khởi triều còn sớm hơn ngày đại triều.

Du Phúc Nghi cười cười, về mặt vô tội nói:

- Chắc là có tấu chương quan trọng cần phê duyệt, hay là có thần tử quan trọng muốn triệu kiến, tóm lại những chuyện này, không phải là chuyện chúng ta có thể hỏi.

- Nương nương nói đúng.

Cốc Vũ phụ họa một câu, bưng gương tới, cho Du Phúc Nghi xem, Du Phúc Nghi ngẩng đầu nhìn lướt qua, thuận miệng nói:

- Không tồi.

Cốc Vũ cười đắc ý, sau đó lại nghĩ đến cái gì, vội nói:

- Sáng sớm Lý Nguyên Bảo đã đợi ở bên ngoài, nói là khi nào nương nương dậy liền nói cho hắn biết, hắn có chuyện cực kỳ buồn cười muốn nói cho nương nương nghe.

- Chuyện cười?

Du Phúc Nghi nhướn mày, gạt đầu nói:

- Kêu hắn tiến vào.

- Xin thỉnh an nương nương, nương nương mặc bộ phục này thật đẹp, nếu đứng trong Ngự Hoa Viên, những con bướm con ong, chỉ sợ đều rơi xuống đất.

Lý Nguyên Bảo tươi cười a dua, lúc này mới vui sướng khi người gặp họa, bẩm báo:

- Lệ Phi làm qua làm lại, rốt cuộc đã làm hoàng thượng lạnh tâm. Sáng sớm nay Hồ Phách ở Trường Xuân Cung lại ngăn thánh giá, khóc lóc nói Lệ Phi phun máu, ai ngờ hoàng thượng chẳng những không đi Khải Tường Cung xem năng, ngược lại gọi người kéo Hồ Phách đi xuống, đánh hai mươi trượng....

Chuyện lần trước Lệ Phi phái Hồ Phách đến Trường Xuân Cung đoạt người, Cốc Vũ vẫn canh cánh trong lòng, lúc này nghe Hồ Phách bị đánh cũng không có gì đồng tình, chỉ cười lạnh nói:

- Tính ra nàng cũng thức thời, không dám vào Trường Xuân Cung, bằng không hoàng thượng không những trách phạt nàng, mà ta cũng cho nàng mấy cái tát.

Lệ Phi cũng không phải là người xuất chúng, chỉ là có thể văn, có thể võ, tính tình hợp ý Tư Mã Duệ, nên mới lên như điều gặp gió.

Trở thành nhất phẩm còn là phi tử có phong hào, lúc có thai liền bắt đầu làm trời làm đất, sau khi sinh non càng làm trầm trọng thêm.

Khiến Tư Mã Duệ mất hết kiên nhẫn, mới chuyển qua ôm ấp Trịnh quý phi.

Nếu nàng có thể hồi tâm dưỡng tính điều dưỡng thân thể, qua mấy năm nữa, có lẽ còn có thể Đông Sơn tái khởi.

Ai ngờ nàng lại là người không có đầu óc, suốt ngày âm ỉ không ngừng, còn sợ mình chưa bị thất sủng?

Lý Nguyên Bảo nghe vậy "Xi" một tiếng, trêu ghẹo Cốc Vũ nói:

- Người chính là miệng dao găm tâm đầu hủ, cũng không biết hôm qua là ai còn thờ ngấn than dài nói Hồ Phách đáng thương, lúc này lại muốn tát người ta, thật là tháng sáu trời mưa thay đổi bất thường.

Cốc Vũ cường ngạnh nói:

- Nàng đáng thương thì đáng thương, nhưng nếu trêu chọc trên đầu nương nương của chúng ta, thì ta đánh nàng cũng không sai.

Lý Nguyên Bảo cười ha ha nói:

- Biết người là người trung tâm, bất quá nếu để người diễn tiếp vở tuồng trung tâm này nữa, chỉ sợ sẽ trở thành an.

Cốc Vũ liếc nhìn chung nước, kinh hô một tiếng, vội vàng tiến lên dìu Du Phúc Nghi ra ngoài.

Lúc đến Khôn Ninh Cung, mọi người đều đã tới đầy đủ, chỉ còn Du Phúc Nghi cùng Thường mỹ nhân.

Thường mỹ nhân là người hiểu chuyện, từ trước đến nay rất thức thời, không phân tranh cao thấp với người khác.

Tuy đầu phục Du Phúc Nghi, nhưng chưa từng mưu cầu sủng ái của hoàng thượng, các phi tần khác cũng lười để ý đến nàng.

Nhưng hôm qua Du Phúc Nghi mới được ân sủng, Trương tiếp dư không phụ sự mong đợi của mọi người, lấy khăn che miệng, cười khanh khách nói:

- Nghe nói Lệ phi lại phái người đến cung của Đức phi tỷ tỷ đoạt người?

Du Phúc Nghi đặt tay lên tay của Cốc Vũ, từ từ đi đến chỗ ngồi của chính mình, ngồi xuống, mới quay đầu hỏi Cốc Vũ:

- Hôm nay có người ở Khải Tường Cung đến cung chúng ta?

Cốc vũ cúi đầu, cung kính nói:

- *Bẩm nương nương, không có ai tới.*

Du Phúc Nghi gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía Trương tiếp dư, nhàn nhạt nói:

- *Chưa từng có người tới đâu, hay là muội muội nghe nhầm.*

Ánh mắt Trương tiếp dư lập lòe, pha trò:

- *Là ta chưa nói rõ ràng, Lệ phi phái người đi, cũng không đi vào Trường Xuân Cung, mà là chặn ngoài cửa Trường Xuân Cung.*

- *Chuyện bên ngoài Trường Xuân Cung, từ trước đến nay ta không hề để ý, muội muội hỏi ta cũng như không, hay là hỏi hoàng hậu nương nương, được không?*

Du Phúc Nghi nói xong, đưa mắt nhìn Vương hoàng hậu, Vương hoàng hậu mở miệng nói:

- Cung nữ Hồ Phách thật không hiểu quy củ, Lệ Phi phun máu, nàng không tới báo bẩm cung, thỉnh thoảng kê đơn được, lại chạy đến trước mặt hoàng thượng khóc lóc, ngay sáng sớm, chẳng phải sẽ đen đủi cả ngày sao? Hoàng thượng sai người đánh nàng hai mươi trượng, cũng coi như tiện nghi nàng, đổi lại là người khác, đã sớm kéo ra ngoài chém.

Trương tiếp dư nghe vậy hô to gọi nhỏ:

- Lệ phi không phải là hết 'âm ỹ không ngừng sao, làm sao lại phun ra máu? Có câu nói rất đúng, lúc còn trẻ bị học máu, tuổi tác cũng khó giữ được, chỉ sợ Lệ phi không ổn?

Trịnh quý phi hừ lạnh một tiếng:

- Ôn hay không đã có thái ý định đoạt, còn đợi đến lượt ngươi lên tiếng? Chẳng lẽ ngươi còn hiểu biết nhiều hơn thái ý?

Vương hoàng hậu thờ dài nói:

- Bẩm cung đã sai người đến Thái Y Viện thỉnh thái ý đi qua, nói là lửa giận công tâm, cũng không có gì, chỉ cần điều dưỡng là được.

Trịnh quý phi mỉm cười, tiếu hân nói:

- Nếu các vị tỷ muội rảnh rỗi, hãy đến Khải Tường Cung thăm nàng, trò chuyện với nàng, miễn cho nàng ở một mình tịch mịch rồi suy nghĩ miên man, không duyên không cớ tự làm hư thân thể.

Lửa giận công tâm đến nỗi học máu, sợ nhất chính là tức giận liên tục, Trịnh quý phi lại muốn các vị phi tần đến thăm nàng, miệng lưỡi những người này có thể nói ra lời gì hay?

Huống hồ Lệ phi lại là người kiêu ngạo ương ngạnh, chưa từng để ai ở trong mắt, nếu bị một đám người này đến đưa đẩy, không bị tức đến học máu ba bốn lần mới lạ.

Du Phúc Nghi còn nghĩ Trịnh quý phi đối chọi với Lệ phi chỉ là làm màu, thật ra là âm thầm giúp đỡ hỗ trợ nhau, dù sao hai đại gia tộc sau lưng hai nàng cũng đang hỗ trợ lẫn nhau.

Ai ngờ Trịnh quý phi thừa dịp nàng bị bệnh lại muốn nàng bệnh thêm, là hận Lệ phi.

Bất quá tâm tư của nàng, Du Phúc Nghi cũng có thể đoán được, dựa trời dựa đất dựa người, đều không bằng dựa vào chính mình.

Huống chi Lệ phi là đâm lên thể diện của Trịnh quý phi mà thượng vị, nàng còn tồn tại trong cung một ngày, thì Trịnh quý phi lại có thêm một ngày bị

người cười nhạo.

Thấy Lệ Phi không còn khả năng được sủng ái, cũng không trông cậy vào chuyện nàng sinh hạ nhi tử, nên không diễn nữa, đơn giản là muốn nàng chết.

Thường mỹ nhân nói một câu cũng không sai, ân sủng để vương như hoa trong gương trắng trong nước, không chừng khi nào đó, gió thổi qua, liền tan biến.

Ngày xưa những cái đó là vinh sủng, bị thất sủng, sẽ hóa thành vũ khí sắc bén đòi mạng, một đao đâm thẳng vào ngực.

Du Phúc Nghi suy nghĩ lung tung, cũng không nghe các nàng nói cái gì, thấy mọi người đứng dậy hành lễ cáo lui, mới phục hồi tinh thần, đứng lên, vừa mới xoay người, lại nghe Vương hoàng hậu gọi lại:

- Đức phi muội muội.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn

Du Phúc Nghi xoay người, phúc thân:

- Nương nương.

- Tới đây, chúng ta vào trong đi.

Vương Hoàng Thượng đi trước, nắm tay Du Phúc Nghi, kéo nàng vào tây phòng, một tả một hữu ngồi vào đệm La Hán.

Nước ô mai giải nhiệt được bung lên, hoàng hậu đuổi hết hạ nhân trong phòng, bao gồm cả cung nữ tâm phúc Diêu Hoàng.

Du Phúc Nghi thấy thế, cũng vẫy tay nói với Cốc Vũ:

- Ngươi cũng lui xuống đi.

Đã tổng cổ hết mọi người, Vương hoàng hậu cũng không đi thẳng vào vấn đề, bung nước ô mai uống một ngụm, cười nói với Du Phúc Nghi:

- *Ném thử nước ô mai chỗ ta xem sao?*

Du Phúc Nghi uống một ngụm, lại nhấp một ngụm, gật đầu khen nói:

- *Uống rất ngon.*

Vương hoàng hậu cười lạnh nói:

- *Ngươi cũng thật lớn gan, dám uống, người khác đều tìm mọi cách để phòng ta, mỗi khi tới Khôn Ninh Cung thỉnh an, đều bung ly trà làm bộ uống, kỳ thật không có mấy người dám uống, dù uống vào miệng, cũng sẽ lập tức phun vào khăn tử, sợ ta hạ dược trong nước trà, thật là vừa tức giận lại vừa buồn cười.*

Độc dược không có khả năng, dù không chết ở Khôn Ninh Cung, thì Vương hoàng hậu cũng không thoát được liên can.

Có khả năng nhiều nhất chính là tuyệt dục dược. Đám phi tần sợ cái này nhất, Du Phúc Nghi lại không sợ, chẳng những không sợ, mà còn mong bị hạ đây.

ở trong hậu cung có thai sinh sản là chuyện cực kỳ nguy hiểm, nếu không cẩn thận một phát hai mệnh, huống chi y thuật ở cổ đại không phát triển.

Một khi bị khó sinh chẳng khác nào bước nửa chân vào quỷ môn quan, sống hay chết đành mặc cho số phận.

Nàng đã có Tư Mã Diễm, cần gì làm chuyện ngốc nghếch vùng vẫy giành vinh sủng? Bị tuyệt dục mới tốt đó.

Dù trong lòng nghĩ như vậy, thì vẻ mặt vẫn nghiêm nghị, khó chịu nói:

- Người khác như thế nào thần thiếp không quản được, tốt xấu gì thì thần thiếp cũng vào cung sáu năm, sáu năm này nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nương nương có tính nết như thế nào, không lẽ thần thiếp lại nhìn không ra? Hạ dược? Hừ, thật đúng là ý nghĩ/cý lạ, nương nương là người thiện tâm, có thể làm ra chuyện thất đức như vậy sao?

- Trong cung, cũng chỉ có một mình muội muội là người thông minh, có thể nhìn thấu lòng ta.

Vương hoàng hậu cười cảm kích, lại hừ một tiếng:

- Muội muội thật sự thông minh, nhưng lại có một số người lại tự nghĩ mình thông minh, còn muốn lấy ta làm con rối, chẳng lẽ ta lại là người ngu ngốc, để mặc cho các nàng bài bố?

Lời này chính là nói đến chuyện thái hậu châm ngòi ly gián, quanh co lòng vòng lâu như vậy, cuối cùng nói đến vấn đề chính.

Du Phúc Nghi cảm thía chậm rãi quấy nước ô mai, nhàn nhạt nói:

- Người lớn tuổi khó tránh suy nghĩ miên mang, cứ nghĩ có nhiều tình lực, lại không đủ dùng, cũng dễ dàng mắc lỗi, có những lời nói, chúng ta làm tiểu bối cứ nghe là được, chứ không cần làm theo, nếu nháo ra chuyện lớn, chẳng phải hại trường bối mang danh bất nghĩa? Kia chính là tội bất hiếu, vì danh dự của trường bối, tuyệt đối không thể làm như vậy!

- Nay thật đúng là suy nghĩ trong lòng ta, muội muội là con giun trong bụng ta sao?

Vương hoàng hậu nhướng mày, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, sau đó lại thẹn thùng nói:

- Từ lúc ta rời khỏi Anh Hoa Điện, lời đồn đã bay đầy trời, ta muốn tìm muội muội phân trần rõ ràng, chỉ là nửa tháng ta ăn chay cầu phúc, vị trường bối kia cũng không tiếp quản cung vụ. Một đồng chuyện bị đè ép, thật sự không thể không chậm trễ muội muội, cho nên mới kéo dài tới hôm nay, mong muội muội thông cảm.

Du Phúc Nghi vội nói:

- Nương nương nói như vậy, thật khiến thần thiếp ngại chết, thần thiếp không dám tới tìm nương nương, là vì lúc trước thần thiếp khổ khuyên vị trường bối kia nhưng thất bại, không thể thỉnh nàng huỷ bỏ trừng phạt nương nương, trong lòng thần thiếp áy náy bất an, thật sự không còn mặt mũi nào mà tới gặp nương nương, cho nên....

Vương hoàng hậu trừng mắt nhìn nàng, nói:

- Vị trường bối hồ đồ, ngươi cũng hồ đồ theo? Ta bị phạt là vì chuyện Lệ phi sinh non, không liên quan đến muội muội, muội muội có gì mà áy náy?

Du Phúc Nghi cười cười, không muốn cùng nàng đẩy bánh xe nữa.

Vương hoàng hậu thấy thế liền chuyển đề tài, vẻ mặt hiền lành nói:

- Muội muội ngoại ngày lành đã định là ngày hai mươi tám tháng tám, gả cho người không thể so với lúc làm cô nương tự tại, Triệu Vương phủ quy củ nghiêm khắc, chỉ sợ gặp nhau cũng không dễ, chờ đến lễ mừng thọ của thái hậu, ta lại chiêu mầu thân ngoại cùng muội muội tiêh cung, để các ngoại được đoàn tụ.

Du Phúc Nghi đứng dậy vén áo thi lễ, cảm kích nói:

- Nương nương vẫn luôn vì thần thiếp mà suy nghĩ, thần thiếp khắc sâu trong lòng.

Khắc sâu trong lòng sau đó sẽ làm quân cờ để mình bày bố? Vương hoàng hậu rừ rứt, đối với ý niệm chột lóc qua, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Du Phúc Nghi là người thông minh, cho dù nàng không có hoàng tử, không có gì sinh dưỡng, thì nàng cũng không dễ dàng kết minh với bất luận kẻ nào.

- Nương nương, thái hậu sai Bạch Chi cô cô tới truyền tin.

Giọng Diêu Hoàng từ bên ngoài truyền vào, Vương hoàng hậu hoàn hồn, phân phó nói:

- Dẫn nàng tiến vào.

Du Phúc Nghi định đứng dậy né tránh, vừa mới đứng thẳng lên, Vương hoàng hậu liền vẫy vẫy tay:

- Kiệu của ngoại còn ở cửa cung, cung nữ hầu hạ cũng đứng ở hành lang, Bạch Chi đã sớm nhìn thấy, nếu lúc này ngoại trốn đi, có khác gì lạy ông tôi ở bụi này đâu, yên đi.

Du Phúc Nghi lại quên điều này, nếu Vương hoàng hậu đã phân phó như vậy, nàng lại ngồi xuống, bưng nước ô mai.

Tuổi của Bạch Chi lớn hơn Thính Phong, khoảng ba mươi, nàng theo sau Diêu Hoàng tiến vào, liếc mắt quét một vòng, sau đó làm lễ với Vương hoàng hậu:

- Nô tỳ thỉnh an hoàng hậu nương nương.

Không đợi Vương hoàng hậu kêu miễn, đã tự đứng lên, chuyển hướng Du Phúc Nghi làm lễ:

- Nô tỳ thỉnh an Đức phi nương nương.

Lần này không tự đứng dậy, duy trì tư thế nửa ngồi, không có lúc nào là không kéo cừu hận cho nàng, Vương hoàng hậu không hé răng, Du Phúc Nghi đành nâng nâng tay:

- Miễn lễ.

Bạch Chi đứng dậy rũ đầu, nói với Vương hoàng hậu:

- Hoàng hậu nương nương, thái hậu thỉnh người đến Từ Ninh Cung, muốn cùng người thương nghị chuyện yến tiệc mừng thọ.

Vương hoàng hậu kinh ngạc, nghi hoặc hỏi:

- Chuyện yến tiệc mừng thọ, lúc trước bốn cung đã hỏi thái hậu, thái hậu nói không phải là chính thọ, không muốn làm lớn, chỉ để bốn cung đặt mua mấy bàn tiệc rượu, thỉnh mấy ban hí kịch nhỏ, người trong nhà nào nhiệt một ngày là xong rồi, lúc này lại kêu bốn cung đến thương nghị, thái hậu có chủ ý khác sao?

Bạch Chi trả lời:

- Đúng vậy, thái hậu nói hàng năm đến lễ thọ, lúc nào cũng uống rượu nghe hí, thực sự không thú vị, Tần Nhị tiểu thư nói uống rượu nghe hí cũng có rất nhiều cách rất đa dạng, thí dụ như uống rượu, đồ ăn nhắm rượu có thể ra lệnh cho các vị phi tần cùng công chúa từng người chuẩn bị các món chuyên môn, thái hậu ăn sẽ có cảm giác mới mẻ lại biểu hiện hiếu tâm của từng người, nếu thái hậu có hứng thú, còn có thể chọn ra các món nhất nhị tam đẳng, ban thưởng đồ vật khiến không khí càng vui vẻ, thí dụ như nghe hí, các vị phi tần cùng các vị công chúa không diễn kịch cũng không sao, có thể chuẩn bị tài nghệ của từng người, hoặc là đánh đàn hoặc là ca hát hoặc là vẽ tranh hoặc là ngâm thơ, cũng có thể trợ hứng, thái hậu cũng phân ra nhất nhị tam đẳng....Như thế, chẳng phải so với năm rồi còn nào nhiệt hơn sao? Thái hậu nghe xong cảm thấy được, nên muốn thương nghị với nương nương, xem có thể chiếu theo lời Tần nhị tiểu thư mà xử lý yến tiệc mừng thọ năm nay hay không.

- Bốn cung cảm thấy cũng không tồi, nghĩ cũng khả thi.

Vương Hoàng Hậu cười cười, đứng dậy nói:

- Người đi về trước đi, bốn cung đổi phục rồi sẽ đi.

- Dạ, nô tỳ cáo lui.

Bạch chi khom người lui ra ngoài.

Vương hoàng hậu cùng Du Phúc Nghi nhìn nhau, sau đó một cái tát chụp lên bàn, lạnh lùng nói:

- Hừ, nàng trên dưới mồm mép hợp lại, lúc trước ta chuẩn bị mấy tháng đều uống phí, thật là to gan lớn mật, còn chưa có tiền cung đâu đã muốn ta roi dài, ... thái hậu chống lưng, ta sẽ không biện pháp chính nàng? Thật là mất chó bị mù!

Vương hoàng hậu cũng biết hàng năm tiệc mừng thọ uống rượu nghe hí sẽ cảm thấy nhạt nhẽo.

Cho nên trước nửa năm đã bắt đầu chuẩn bị, thức ăn cần phải mới lạ, hí kịch nhỏ phải thú vị.

Thấy mọi chuyện lo liệu không sai biệt lắm, cuối cùng bị đập đổ, ổn trọng như nàng, cũng kìm nén không được mà nổi trận lôi đình.

Đối với "quân cò" thay thế mình, pha cho mình ly trà chỉ cần nghĩ lại liền buồn nôn, Du Phúc Nghi cũng không có hảo cảm, nên châm ngòi thổi gió:

- Tần thị tiểu thư có tài nghệ pha trà không tồi, trù nghệ tài nghệ đều là tuyệt hảo, ra chủ này, vừa có thể khó dễ nương nương, vừa để nàng trở hết tài năng, đã lấy lòng thái hậu, lại có thể hấp dẫn lực chú ý của hoàng thượng, đến lúc tuyển tú, có thể được phân địa vị cao, như thế mới không cô phụ phần tâm tư của thái hậu, lúc trước tiên tiếp triệu nàng vào cung.

Vương hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Bất quá chỉ lẩn lộn một hồi rồi thôi, hoàng thượng sẽ không thích loại nữ tử giống nàng.

- Nàng còn chưa chắc.

Du Phúc Nghi uống nước ô mai, sợ cho thiên hạ không đủ loạn nói:

- Thần thiếp nghe nói, vị Tần nhị tiểu thư này, buổi sáng học múa kiếm, buổi chiều luyện đá cầu, mưa gió không nghỉ, là muốn đem mình luyện thành Lệ phi thứ hai.

vuong hoàng hậu chưa từng nghe người bẩm báo tin tức này, nghe vậy lập bấp kinh hãi, rất nhanh phục hồi tinh thần, thâm ý nhìn Du Phúc Nghi:

- Muội muội tin tức thật là linh thông, ta còn u mê không biết.

Trong cung chỉ có ba vị hoàng tử, đại hoàng tử có xuất thân không được, nhị hoàng tử tuy được Tư Mã Duệ yêu thích, nhưng thân thể không khỏe mạnh, nhìn là biết sẽ không trường thọ.

Người có hi vọng kế thừa nhất là tam hoàng tử Tư Mã Diễm, trong cung có rất nhiều người thông minh, nhận biết tình thế.

Cho nên không ít người bày tỏ lòng trung thành với Du Phúc Nghi, ngay cả cung nữ thô sử trong cung thái hậu là Cam Thảo cũng thể hiện lòng trung thành, tin tức này là Cam Thảo truyền tới.

Du Phúc Nghi vội giải thích nói:

- Nói ra chưa chắc nương nương sẽ tin, nhưng thần thiếp vẫn muốn nói một câu, trong cung của người không có người của thần thiếp.

- Có hay không cũng không quan trọng, nơi này của ta cũng không có chuyện gì không dám nói với người khác, muội muội muốn biết chuyện gì, mà không thám thính được, chỉ cần hỏi ta là được.

Kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, thái hậu muốn kích thích nàng, tùy ý sai một thứ nữ do tỳ nữ sở sinh đánh vào mặt mình.

Nếu nàng vẫn như cũ sống chết mặc bây, chỉ sợ không được bao lâu đã phải nhường hậu vị.

Nếu muốn thành thoi câu cá, phải quấy nước một chút, nước đục mới mò được cá.

- Đây chính là nương nương nói, nếu sau này thần thiếp có chuyện muốn biết, sẽ tới hỏi nương nương, nương nương phải giữ lời hứa nói cho thần thiếp biết

Du Phúc Nghi xuôi dòng đẩy nước, sau đó đứng dậy phúc thân, cáo từ:

- Nương nương còn phải đi Từ Ninh Cung, thần thiếp không quấy rầy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16-1: Bẩm hoàng thượng, Lệ phi nương nương (1)

Tần nhị tiểu thư đề nghị chuyện này, Du Phúc Nghi cũng không quan tâm, trở về Trường Xuân Cung, nói vài câu với Lý Nguyên Bảo cùng Cốc Vũ.

Hai người này lập tức như lâm vào đại địch, riu rít thảo luận, lại kêu Thính Phong cùng Tiểu Mãn tới, bốn người chụm đầu, hứng thú bừng bừng nghĩ chọn thực đơn cùng tài nghệ.

Du Phúc Nghi buồn cười nói:

- Các người đừng vội, ta cũng chỉ nghe nói thôi, cụ thể như thế nào thì ta không biết, thái hậu cùng hoàng hậu còn đang thương nghị, chờ thương nghị xong rồi tính.

Lý Nguyên Bảo không tán đồng:

- Còn có thể thương nghị ra kết quả gì nữa, dù sao cũng phải để mọi người đem danh sách đồ ăn cùng tài nghệ báo lên, tài nghệ cũng không có gì, chẳng sợ chọn chung một loại, cũng sẽ có điểm bất đồng, trừ nghệ lại không giống vậy, vì không muốn thái hậu cảm thấy chán ngấy, không thể để đồ ăn lặp lại, nên sớm định ra, đảm bảo tài cũng dễ chuẩn bị, các cung khác cũng dễ bù đắp cho nhau, nếu hoàng hậu nương nương, Trịnh quý phi cùng với An thực phi va chạm, chúng ta liền sửa chữa, nếu các vị phi tần phân vị thấp va chạm với chúng ta, thì các nàng cũng dễ sửa chữa, như thế mới có thể thuận lợi đem chuyện này ứng phó dễ dàng trôi qua, nương nương người nói xem, có đúng không?

Tiểu thư khuê các, cảm kỳ thư họa trừ nghệ nữ hồng đều là bài tập về nhà, tuy tiêu chuẩn không giống nhau, nhưng thật sự là không có cái nào mà nàng không hiểu, Du Phúc Nghi cũng không sợ cái này, không sao cả:

- Đợi các nàng chọn xong rồi, ta tùy ý chọn một cái là được, cũng không tính toán làm gì nổi bật, tội gì phải hao phí tâm tư?

Lý Nguyên Bảo nghe vậy "oa" một tiếng, khò khè kể lể nói:

- Nương nương đại nhân, người mau sớm định ra, nô tài chỉ cần nghe ngóng ba vị phi tử phân vị cao là xong việc, nếu người một hai phải kéo dài làm

người cuối cùng, đến lúc đó nô tài phải nghe ngóng hơn mười vị phi tần, còn phải chạy ra ngoài cung nghe ngóng phủ công chúa, đây là mệnh mạng của nô tài a, hay là lúc này người cầm mảnh lụa trắng treo cổ nô tài đi, cho xong chuyện.

- Ta đã hiểu vì sao người lại vội vàng như thế, thì ra là lười biếng.

Du Phúc Nghi cười mắng Lý Nguyên Bảo, rồi cuộc vẫn làm theo ý nguyện của hắn, châm chọc nói:

- Các nàng đều muốn được nổi bật, như vậy sẽ chuẩn bị rất nhiều tâm tư vào món mặc, vậy ta làm canh cải trắng. Còn tài nghệ, chút nữa Thính Phong đi tìm sách cũ của ta, tìm một thi từ thích hợp để mừng thọ, đến lúc dự yến, ta viết ra là được.

Cốc Vũ tức lười nói:

- Nương nương người làm cho có iệ, cẩn thận thái hậu mất hứng.

- Nói bừa, cái này không phải là làm cho có lệ, mà là điệu thấp.

Du Phúc Nghi xụ mặt, ra vẻ cao thâm khó đoán, Cốc Vũ là loại thần kinh thô sơ lập tức bị lừa.

Còn lại là ba cái đều không phải là đèn cạm bẫy, đều lặng im không nói.

Một lúc lâu sau, Thính Phong cầm bút viết đơn từ, đưa cho Lý Nguyên Bảo, bắt đầu nói:

- Thôi, chiếu theo lời nương nương nói mà xử lý.

Lý Nguyên Bảo cầm đơn từ, vẻ mặt như bị tảo bón lui ra ngoài, Du Phúc Nghi kêu Cốc Vũ mang kim chỉ khung thêu đến.

Tùng hạc duyên niên đồ đã gần thêu xong, chỉ cần dùng vài canh giờ là có thể hoàn thành.

Du Phúc Nghi định dùng một tiếng trống làm tinh thần hăng hái để thêu cho xong.

Ai ngờ vừa mới thêu một chút liền muốn gặt gù, đang định ngủ một giấc, lại có cung nữ tới bẩm báo, nói Lâm chiêu nghi cầu kiến.

Lâm chiêu nghi? Du Phúc Nghi nhíu mày, sai người dẫn nàng vào.

Lâm chiêu nghi tiến vào hành lễ với Du Phúc Nghi:

- *Thỉnh an Đức phi.*

- Muội muội đừng khách khí.

Du Phúc Nghi vội vàng đứng dậy, tự mình kéo nàng dậy, để nàng ngồi bên cạnh, phân phó Cốc Vũ:

- Dâng trà.

- Không cần phiền toái, ta ngồi một chút liền đi.

Lâm chiêu nghi tiếp nhận bao đồ trong tay cung nữ Lạc Anh, đặt trên bàn, nói:

- Nghe nói hoàng thượng ban hôn sự cho Du Uẩn Nghi, ta vội vàng tú gói đầu, nếu nàng không ngại xui xẻo liền đưa cho nàng làm hạ lễ tân hôn, nếu ngại đen đui, người hãy lưu trữ tự mình dùng đi.

Du Phúc Nghi biết Lâm chiêu nghi quanh quẩn cao ngạo, không giống phụ thân cáo già của nàng.

Lại không nghĩ nàng sẽ nói chuyện ngang ngạnh như vậy, khó trách nàng giống mình ở trong hậu cung không được Tư Mã Duệ hoan nghênh, nàng là á quân.

Có thể tấn phong cửu tần đứng đầu chiêu nghi, vẫn là Tư Mã Duệ nể mặt phụ thân Lâm Đồng của nàng.

Tuy Lâm Đồng chỉ là thứ nội các, nhưng người trong nội các hàng năm ôm bệnh, Lâm Đồng là người được việc nhất, lại là người tâm phúc của hoàng thượng.

Khiến Tư Mã Duệ làm hoàng đế cũng rất tiêu dao, sao hắn có thể không cho khuê nữ của thuộc hạ có phong vị cao đây?

- Xem muội muội nói kìa, này là một mảnh tâm ý của muội muội, muội muội ta nhìn thấy nhất định sẽ rất cao hứng, sao có thể ngại đen đui đây?

Du Uẩn Nghi tính tình là tiểu bạch hoa, không chừng nàng thật sự ngại đen đui. Du Phúc Nghi chợt dạ liếc mắt nhìn Lâm chiêu nghi một cái, ngay sau đó cười khen:

- Tuy Đại Chu chúng ta không giống tiền triều chủ ý nữ tử một lòng sắc son đến già, nhưng goá phu trước khi thú, lại tái giá cũng có chút chán ghét, đổi lại người khác, dù không trở mặt, cũng sẽ đoạn tuyệt lui tới, nào giống như muối muối thiện tâm, chẳng những không so đo, còn mang hạ lễ tới, thật sự khiến tỷ tỷ là ta đây cũng cảm động.

Lâm chiêu nghi khinh thường "Xì" một tiếng:

- Nói những lời này ngươi không cảm thấy đau răng? Du uẩn Nghi là cái dạng tính tình gì, trong lòng ngươi, ta biết rõ, may là đại ca ta chết sớm, nếu không thật sự thú nàng vào cửa, trồng cây vào nàng quân gia xử lý hậu trạch, còn không bị người ta cười đến rụng răng sao? Ta đưa nàng hạ lễ tân hôn, bất quá là nể mặt chuyện nàng thay đại ca ta thủ hiếu ba năm mà thôi, đưa xong sẽ đoạn tuyệt lui tới, ngươi không cần làm bộ cảm động, càng không cần cảm động, ta sẽ không cảm kích, sẽ không tương giao với ngươi.

Đời này Du Phúc Nghi lần đầu gặp được người dám nói chuyện như vậy với mình, cảm thấy rất thú vị, cười ha hả nói:

- Muối muối thật là mau mồm mau miệng, nói năng rất sáng khoái, chỉ tiếc muối muối không muốn tương giao cùng ta.

Lâm chiêu nghi không tiếp lời, đứng dậy vén áo thi lễ:

- Đồ vật đã đưa đến, cáo lui!

Du Phúc Nghi cũng không giữ lại, nhìn nàng rời đi, lúc này Cốc Vũ mới bùng trà đi vào, mờ mịt chung quanh nói:

- Lâm chiêu nghi đâu?

- Đi rồi.

Du Phúc Nghi nâng tay lấy một tách trà uống một ngụm, liền bị nóng bỏng lưỡi, mắng:

- Muốn chết, trời nóng như vậy còn bị bỏng nước trà, ngươi sợ nướng nướng nhà ngươi không bị nóng chết đúng không?

- Đó là ly của Lâm chiêu nghi, ly này mới là của người.

Cốc Vũ đoạt lại tách trà trong tay Du Phúc Nghi, bùng một tách khác để lên bàn, to mồm cãi lại:

- Ai kêu người hấp tấp, bị bỏng? Đáng.

- Giỏi lắm, dám chống đối với chủ tử, người tới, trước tiên đem nàng kéo ra ngoài đánh hai mươi trượng, sau đó sung quân đến Hoán Y Cục giết đồ.

Du Phúc Nghi chống nạnh, ngoài mạnh trong yếu hù dọa nàng, bên ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng cười sang sảng:

- Ái phi muốn đánh ai? Trẫm tới giúp ngươi đánh, vừa đúng lúc trẫm đang ngứa tay.

Tối hôm qua ước chiến thất bại, mặt mũi mất hết, Du Phúc Nghi còn nghĩ sẽ rất lâu mới gặp lại hân.

Ai ngờ hân vừa mới hạ triều đã chạy tới đây, chẳng lẽ hân thích bị ngược? Nếu không đã bị như vậy, còn bỏ đến đây?

Du Phúc Nghi phúc thân:

- Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng.

Tư Mã Duệ tùy ý vẫy tay, sau đó nằm dài lên giường, cầm khung thêu ngắm vài lần, ném qua bên cạnh, bữu môi nói:

- Cả ngày tú tới tú lui, cũng không sợ lòi mắt?

- Đây chính là thọ lễ chuẩn bị cho thái hậu, dù lòi mắt, cũng phải tú cho xong.

Du Phúc Nghi nhặt lại khung thêu, không ngồi trên giường nữa, mà ngồi trên ghế thái sư ở xa hân, bắt đầu se chỉ luôn kim nói:

- Sắp tới yến thọ của thái hậu, thần thiếp tú rất chậm, chỉ sợ tú cả ngày, nên không thể tiếp đón hoàng thượng, hay là hoàng thượng đến cung của các vị tỷ muội khác đi.

- Không cần, những nữ nhân đó rất nông cạn lại tục tằng, không phải khoe phục, trang sức mới, thì chính là khoe khoang thức ăn mới sáng chế, khoe khoang xong liền muốn đánh cờ vây với trẫm, đợi trời vừa tối, liền gấp gấp không chờ nổi lòi kéo trẫm đi ngủ, thoáy trở thành kỹ nữ đâm dăng, mỗi lần trẫm triệu các nàng thi tắm, đều cảm thấy chính mình giống như tiến vào kỹ viện, là nông phu cười heo, thật là hết muốn ăn uống.

Về mặt Tư Mã Duệ khinh thường ỏi nữa, lại thờ dài nói:

- Cũng chỉ có Trịnh quý phi mới thể chơi đùa cùng trẫm, chỉ tiếc nàng tới quỳ thủy, không muốn nhúc nhích, hôm qua trẫm muốn gọi nàng cùng đến Ngự Hoa Viên bắt ve mà nàng cũng không chịu đi.

Khó trách hôm qua lại tới Trường Xuân Cung, thì ra là Trịnh quý phi có quỳ thủy.

Đến chuyện bắt ve ấu trĩ như vậy cũng thích, Du Phúc Nghi muốn ỏi mưa cũng lười ỏi mưa, ngay cả con bướm, chuồn chuồn đều bắt, thì bắt ve có là gì?

Tư Mã Duệ thấy Du Phúc Nghi chỉ lo theo thừa không quan tâm mình, hẳn cũng không tức giận, lấy khăn của nàng che mắt, duỗi thẳng lưng, phân phó:

- *Trẫm ngủ một giấc, nhớ kêu trẫm dậy đừng ngo thiện.*

Không có hẳn quấy rầy, Du Phúc Nghi chuyển tâm theo thừa, kết quả theo quá nhập tâm, đã không cẩn thận theo xong lễ thọ, còn bị Tư Mã Duệ biết được.

Sau giờ ngọ nàng không còn có từ chối hẳn, đành phải đi với hẳn đến Ngự Hoa Viên du hồ.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16-2: Bẩm hoàng thượng, Lệ phi nương nương (2)

Bảy tháng mùa hạ, hoa sen nở rộ, cảnh vật trong hoa viên tuyệt mỹ, đáng tiếc đối với Du Phúc Nghi mà nói, sáu năm này đều xem phong cảnh giống nhau, dù có mỹ hơn nữa cũng khó khiến nàng hứng thú.

Hồ trong Ngự Hoa Viên cũng không lớn lắm, thuyền không thể quay đầu, thuyền hoa bằng ba chiếc thuyền nhỏ cộng lại.

Đầu thuyền đuôi thuyền thân thuyền đều khắc hình rồng, mắt rồng là hồng bảo thạch, xa xa nhìn lại giống như long thần bị tẩu hỏa nhập ma, cũng không biết thợ thủ công nào nghĩ ra được chủ ý này

Trừ hai lão thái giám đang chèo thuyền, thì chỉ có Tư Mã Duệ cùng Du Phúc Nghi.

Cung nữ hầu hạ, một người cũng không có, vì hẳn nói đám cung nữ cùng thị vệ đi chung sẽ rất chật, nên để bọn hẳn đi phía sau.

Lấy kinh nghiệm nhiều năm đọc tiểu thuyết trên internet của kiếp trước, ở Ngự Hoa Viên ti lệ phát sinh sự cố cao nhất, cho nên mỗi khi Du Phúc Nghi tới nơi này đều đem theo một đồng người.

Để tránh bị trúng chiêu, lúc này chỉ có Tư Mã Duệ cùng nàng, thực sự không có cảm giác an toàn.

Cũng may nàng nàng có kỹ thuật lặn, nếu thật sự có chuyện xảy ra, nàng trực tiếp nhảy hồ chạy trốn là được.

Nghĩ lại, thì lại cảm thấy không thỏa đáng, nếu nàng tự nhảy xuống hồ chạy trốn, còn Tư Mã Duệ lại bị thích khách chém chết.

Thái hậu nhất định sẽ trị nàng tội chết, rồi nàng đỡ Tư Mã Diễm lên ngôi vị, còn nàng thì buông rèm chấp chính, này có khác gì làm giả y cho người? Đành đưa tay thọc thọc hẳn, dò hỏi:

- Hoàng thượng có biết bơi?

- Bơi lội?

Sắc mặt Tư Mã Duệ trở lên khó coi:

- Lúc trẫm còn nhỏ thấy tiên hoàng bơi lội nhìn rất thích, lén lút trốn khỏi đám hạ nhân bên người tự mình nhảy vào hồ, xem chút nữa chết chìm, cũng may có một cung nữ thô sử nhìn thấy, lớn tiếng kêu cứu dẫn người tới, trẫm mới nhặt được cái mạng, từ đó về sau, thái hậu không cho trẫm xuống hồ, đến nỗi trẫm đã từng tuổi này, còn không biết bơi.

Nói xong về mặt có chút hồ nghi nhìn Du Phúc Nghi:

- *Người hỏi cái này làm gì, chẳng lẽ người biết?*

Tiểu thư khuê các sao có thể biết bơi lội? Du Phúc Nghi phủ nhận nói:

- *Hoàng thượng nói cái gì vậy; thần thiếp là nữ nhi yếu đuối, sao có thể biết bơi lội, một chuyện thô lỗ như vậy, nếu biết còn không phải là muốn chọc tức phụ thân đến nỗi muốn đội mồ bò ra ngoài sao?*

Về mặt Tư Mã Duệ thất vọng mếu máo:

- Còn muốn để người dạy trầm đầu, thì ra người cũng không biết, hại trầm cao hứng một hồi.

Thái hậu hạ lệnh không cho hấn ra hồ bơi lội, nếu nàng nhảy ra dạy hấn, chẳng phải là đánh vào mặt thái hậu sao?

May mà mình phủ nhận, nếu không sẽ bị hấn hại chết? Du Phúc Nghi thờ phỉ phỉ xoay đầu đi chỗ khác, phe phẩy quạt tròn, đưa mắt ngắm nhìn phong cảnh, không thèm quan tâm đến hấn.

Hoa sen được trồng có quy luật, ở giữa để nước chảy di chuyển thuyền, hai bên trồng đầy hoa sen tươi tốt.

Một ngọn gió nhẹ thổi qua đem hương sen nhàn nhạt bay vào chóp mũi, bốn phía bình lặng yên tĩnh không một tiếng động.

Từ lúc ngộ thiện xong vẫn chưa ngủ trưa, nên Du Phúc Nghi cảm thấy buồn ngủ.

Bàn tay chống trên thành thuyền khắc hình rồng, đầu dựa vào, nhắm mắt định ngủ một chút, ai ngờ vừa mới mơ mơ màng màng, liền nghe một tiếng hét lớn:

- Người nào? Hoàng thượng đang du thuyền, mau tránh ra!

Du Phúc Nghi trượt tay, cái trán đụng vào thành thuyền, "Phanh" một tiếng, nàng ôm đầu đứng dậy

Chẳng lẽ sợ cái gì thì cái đó tới, thật sự có thích khách? Cuống quít quay đầu hỏi:

- Chuyện gì?

Một lão thái giám khom người trả lời:

- Bẩm nương nương, phía trước có một chiếc thuyền đi tới, nô tài không nhìn rõ ràng, còn tưởng là cung nữ thô sử dọn dẹp hồ sen, nên kêu các nàng né ra, nhưng nhìn kỹ một chút lại không giống đám cung nữ, nhìn giống... Lệ phi nương nương...

- Lệ phi?

Tư Mã Duệ nhú mày, không vui nói:

- Thân thể nàng không tốt, lại bị học máu, không ngoan ngoãn nằm trên giường tĩnh dưỡng, chạy đến nơi này làm cái gì?

Du Phúc Nghi cũng kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn, thiếu chút nữa rớt cằm xuống đất.

Lệ Phi lại múa kiếm trên thuyền, này thật đúng là không tìm đường chết là không chịu được.

Lăn lộn như vậy, không cần đám phi tần bị Trịnh quý phi xui khiến làm nàng tức chết, chính nàng cũng tự giết mình.

Lệ Phi trừ một lần sai người đến cung mình đoạt người, ngày thường hay tranh cãi, thì cũng không làm chuyện gì quá phận với mình.

Cứ trơ mắt nhìn nàng ở trước mặt mình mà hương tiêu ngọc vấn, Du Phúc Nghi có chút không đành lòng, nói với Tư Mã Duệ:

- Hoàng thượng mau kêu Lệ phi muội muội dừng lại đi, thân thể nàng còn suy yếu, thuyền nhỏ lắc lư không ổn định, sao chịu được nàng nhảy múa, nếu không cẩn thận lật thuyền, thì biết làm thế nào?

Tư Mã Duệ không muốn nhìn thấy nàng, nhưng đã từng ở bên nhau chơi đùa một thời gian, vẫn là theo ý tứ của Du Phúc Nghi, hét lớn:

- Dừng nhảy, thân thể người nhược như vậy, múa cũng không đẹp được, giống như sợi mì run rẩy, mau trở về dưỡng thân thể, chờ thân thể dưỡng tốt rồi lại nhảy cho trầm xem cũng không muộn.

-Dưỡng tốt?

Lệ phi nhếch môi, cười chua xót:

- Thân thể ta thế nào ta tự biết, cũng chỉ sống được vài ngày mà thôi, đã như thế, chi bằng hiện tại dứt khoát lưu loát chấm dứt, cũng ít chịu khổ sở.

Thấy nàng nói xong, đưa mắt nhìn mình, Du Phúc Nghi cũng mở miệng khuyên nàng một câu:

- Muội muội thường ngày là người lanh lẹ hoạt bát, chỉ là ốm đau nhẹ, muội muội không nên để vào mắt mới đúng, sao có thể dễ dàng bị áp đảo như vậy? Hãy thả tâm, tĩnh dưỡng thật tốt, đừng tự tìm đường chết, nếu không ngay cả thần tiên cũng khó cứu.

- Chỉ thấy người mới cười, đâu nghe người xưa khóc, hôm nay tỳ tỳ được thánh sủng, ai biết sau này có rơi vào hoàn cảnh giống ta? Dừng

tướng rằng có hoàng tử sẽ không bị giống ta, chỉ có ngàn ngày làm tặc, nào có đạo lý ngày ngày phòng cướp, ở trong cung, nếu thật sự có người đem mạng ra đánh cướp làm hại người, thì có phòng bị như thế nào cũng không được.

Lệ phi không nhìn Du Phúc Nghi nữa, ngược lại ngơ ngác nhìn Tư Mã Duệ, cười lạnh nói:

- Sớm biết có ngày hôm nay, thì ngày ấy lúc sinh thân của Phúc Ninh trưởng công chúa, có đánh gãy chân ta, cũng tuyệt đối không bước ra khỏi cửa nữa bước, như vậy, phụ thân ta sẽ làm chủ gả ta đến nhà nào vô tướng, nhà nào đích tử, lúc này giờ mùi canh ba, ta hoặc là

ở trước mặt bà bà lập quy củ, hoặc là ở trong phòng nghị sự nghe nha hoàn bà tử bẩm báo, hoặc là treu đùa với hài tử vừa đầy tháng...Ta hối a, ta rất hối hận a....

Lệ phi hét lớn, rồi nhảy vào trong hồ.

Tư Mã Duệ đứng bật dậy, hướng hai lão thái giám hét lớn:

- Cứu người, mau xuống nước cứu người!

Hai lão thái giám đã là chuyên gia chèo thuyền, đương nhiên biết bơi lội, lập tức nhảy xuống, bơi đến chỗ Lệ phi.

Thuyền theo phía sau nghe được động tĩnh, nhanh chóng đuổi tới, thấy thế cũng sôi nổi nhảy xuống.

Rốt cuộc nhiều người nhiều lực, không bao lâu đã cứu được Lệ phi.

Tên thị vệ ôm nàng sắc mặt không được tốt, sau khi đưa người lên bờ, mới đến cạnh thuyền nhỏ, ôm quyền bẩm báo:

- Bẩm hoàng thượng, Lệ phi nương nương qua đời.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Không phiến người quan tâm

Phi tàn tự sát, là chuyện rất đen đủi, còn lựa thời cơ không tốt, mấy ngày nữa chính là yến thọ của thái hậu.

Trong cung giăng đèn kết hoa không khí đang vui mừng, chuyện này chẳng phải khiến thái hậu ngọt ngào sao? Sao thái hậu có thể không giận tím mặt?

Miễn nói đến chuyện an táng theo phong hào, ngay cả làm tiểu lễ ở Khải Tường Cung cũng không được.

Sai người suốt đêm ở kinh giao Tiểu Lý trang làm tấn cung đơn giản, ngày thứ hai dùng một chiếc xe ngựa đem thi thể chuyển đi.

Vội vàng đến nỗi Du Phúc Nghi cũng không có cơ hội thấp một nén hương đốt chút giấy tiền vàng bạc cho nàng.

Sớm biết hậu cung nơi nào mà không khói súng chiến trường, các vị phi tàn tùy thời tùy chỗ cũng sẽ vứt bỏ tánh mạng.

Nhưng Du Phúc Nghi là người xuyên qua lại là lần đầu trải qua chuyện này, người lại chết ở trước mặt mình, khiến nàng có cảm giác bi thương.

Sáng sớm đã buồn bực, Thường mỹ nhân còn ở bên tai nàng ca tụng công đức của thái hậu:

- vẫn là ăn chay niệm phật, Lệ phi làm ra chuyện này cũng không bãi bỏ phân vị cùng phong hào của nàng, vẫn để nàng nhập hoàng lăng, cũng không giáng tội gia mẫu của nàng, chắc là nể tình nàng từng mang thai long tự, nếu là người khác, chỉ sợ không có cái phúc khí này.

Du Phúc Nghi cảm thấy nàng nói có lý, trong lịch sử Đại Chu hậu phi tự sát không ít.

Các nàng dứt khoát ra đi, lại chụp cái mũ không biết quản giáo nữ nhi lên đầu phụ mẫu, còn có thể hại ngoại gia bị giáng chức lưu đày.

Nếu may mắn tránh được trừng phạt, thì thi thể cũng bị ném về gia mẫu, chuyện này sẽ khiến gia tộc mất hết mặt mũi, nếu so sánh, thì kết cục của Lệ phi là tốt nhất rồi.

Nữ nhân trong hậu cung, chính là bất đắc dĩ, dù là tự sát tuyệt vọng đi đến tuyệt cảnh cũng không thể tùy theo ý mình.

- Phúc khí như vậy, có cũng không cần.

Du Phúc Nghi thờ dài, thấy kiệu đã đến cửa Khôn Ninh Cung, liền ngừng đề tài, không nói thêm gì nữa.

Đám phi tần đến sớm hơn những ngày khác, toàn người mặc bạch y, vẻ mặt bi thương, cũng chỉ là diễn trò mà thôi.

Không còn sủng phi, càng có nhiều cơ hội được hoàng thượng mưa móc, các nàng cao hứng còn không kịp đâu.

Sao có thể vì một người suốt ngày kiêu ngạo trong ngành chèn ép các nàng mà thương tâm?

Đội Du Phúc Nghi cùng Thường mỹ nhân hành lễ xong, Vương hoàng hậu lấy khăn lau khô mắt, rất là đau lòng nước nỡ nói:

- *Chuyện của Lệ phi muội muội các người đều nghe nói đi? Ai, hàng năm nhẹ nhàng, sau này ngày còn dài, chỉ là một chút bệnh nhẹ mà thôi, trong cung được liệu không ít, chậm rãi điều dưỡng là sẽ khỏe lại, ai ngờ nàng lại tự chui vào ngõ cụt...*

- *Đúng vậy, thần thiếp còn nghĩ hôm nay sẽ đi thăm nàng, không ngờ người đã không còn.*

Trương tiếp dư cũng giờ khăn, kỹ thuật diễn vụng về lau đôi mắt, lại quay đầu nhìn về phía Du Phúc Nghi, ầm ầm ỉ ỉ nói:

- *Nghe nói lúc nàng đắm đầu xuống nước, Đức phi tỷ tỷ đang cùng hoàng thượng du hồ ngắm sen, vậy mà tỷ tỷ không bị dọa? Cũng may tỷ tỷ là người gan lớn, vẫn bình thường không có việc gì, nếu đổi lại là muội, chỉ sợ lúc này còn nằm ở trên giường uống canh an thần.*

Này thật đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, Du Phúc Nghi nghe vậy liền muốn há mồm nói cho nàng mất hết mặt mũi, ai ngờ Trịnh quý phi lại mở miệng:

- Cho nên nàng là Du đức phi, còn người là Trương tiếp dư. Không màng hơn thua, cũng không phải cái gì a miêu a cầu đều có thể học được.

Trương tiếp dư tức giận, muốn cãi lại nhưng không dám, cũng không xuống đài được, bị ghen đến đỏ mặt.

- Quý phi tỷ tỷ quá khen, sao muội muội dám đương nổi.

Du Phúc Nghi thấy Trịnh quý phi giúp chính mình nói chuyện, nàng cũng có qua có lại, thuận tay đem cách làm nước dưa hấu đưa cho nàng.

Miền cho Tư Mã Duệ chạy tới Trường Xuân Cung đòi uống, vì thế cười nói:

- *Nghe nói tỷ tỷ cũng thích uống nước ép dưa hấu, lúc trước ta tình cờ có được phương thức, kêu hạ nhân làm thử, ai ngờ ngoài ý muốn lại có được mỹ vị, không biết tỷ tỷ có hứng thú hay không? Nếu có, chút nữa ta sai người đem phương thức đưa qua.*

Trịnh quý phi nghe nói Tư Mã Duệ thích uống nước ép dưa hấu mà Du Phúc Nghi làm, nên mới học làm theo.

Chỉ là nhìn vẻ mặt hân ghét bỏ liền biết làm không ngon, Đông Thi bắt chước Tây Thi nhấn mặt bị người phi nhỏ.

Ai ngờ nàng chẳng những không phi nhỏ, còn chủ động đem phương thức đưa qua, này thực sự làm nàng u mê, cũng không dám tùy tiện tiếp thu phản ý tốt này, liền cười cự tuyệt:

- Đa tạ muội muội bỏ những thứ yêu thích, chỉ là sắp vào mùa thu, không nên uống nước dưa hấu nữa, nếu sang năm ta còn có hứng thú này, sẽ đi đòi muội muội.

Vương hoàng hậu xụ mặt, vẻ mặt không vui nói:

- Ôi, nhìn xem, Quý phi muội muội thích uống nước dưa hấu, chẳng lẽ bốn cung không thích? Đức phi muội muội chỉ nghĩ đến Quý phi muội muội, cũng không để ý bốn cung, rõ ràng là không đem bốn cung để vào mắt đâu.

Du Phúc Nghi vội nói:

- Xem nương nương nói kia, thần thiếp không biết nương nương cũng thích cái này, nên không dám tùy tiện đưa tới, miễn cho nương nương uống bị đau bụng, lúc này đã biết, đương nhiên không thể thiếu phần nương nương.

Vương hoàng hậu hừ một tiếng:

- Người không biết bốn cung thích cái này, mà lại biết Quý phi muội muội thích, còn không phải là không đem bốn cung để vào mắt?

- Nương nương thật đúng là oan uổng thần thiếp.

Này còn không phải có ý nói mình dàn xếp nhân thủ vào trong cung của Trịnh quý phi sao?

Lúc trước còn thành thật với nhau, nói không chịu để thái hậu sai xử, lúc này thấy Trịnh quý phi biểu hiện thiện ý với mình, lại sinh ra cảnh giác.

Không ngừng nhảy ngang nhảy dọc để cản trở, vị hoàng hậu này cũng hai ba mặt.

- Là lúc hoàng thượng tới cung thần thiếp thuận miệng nói một câu, nếu không sao thần thiếp có thể biết chuyện này?

- Thì ra là thế.

Vương hoàng hậu cười nói:

- Bỏn cung chỉ vui đùa với người thôi, cũng không có ý gì, người đừng nghĩ là thật.

- Nương nương người thật là.

Du Phúc Nghi giậm xoay đầu nói:

- Thần thiếp không để ý tới người nữa.

Vương hoàng hậu che miệng cười "Khanh khách", sau đó về mặt lại nghiêm túc đem chuyện lúc trước Tần nhị tiểu thư đề nghị tuyên bố một chút.

Vừa dứt lời, đám phi tần liền hớn hờ làm gì còn vẻ bi thương như lúc này, chỉ có thân mẫu của đại hoàng tử là Phúc tần đang nôn nóng không yên, lúng ta lúng túng nói:

- Lúc trước thần thiếp ở Ngự Thiện Phòng làm cung nữ nhóm lửa mấy năm, cũng chỉ biết làm mấy món điểm tâm, tài nghệ cũng không được tốt, thần thiếp còn chưa nhận biết được nhiều mặt chữ, sao có thể biết cái gì mà cầm kỳ thi họa thi từ ca phú?

về mặt Trương tiếp dư vui sướng khi người gặp họa, hi hi ha ha nói:

- Đây nói cũng đúng đi, Phúc tần tỷ tỷ xuất thân từ nông thôn tá điền, vào cung ở Ngự Thiện Phòng nhóm lửa mấy năm, sau đó lại đến Càn Thanh Cung quét

rác mấy năm, muốn nàng biểu diễn tài nghệ, này cũng quá làm khó nàng rồi, cũng không thể để nàng ở trước mặt mọi người biểu diễn nhóm lửa cùng quét rác?

Vương hoàng hậu vẫy vẫy tay, trấn an Phúc tần nói:

- Muội muội đừng vội, chú ý này là Tần nhị tiểu thư nghĩ ra, sao nàng lại không nghĩ đến điểm này? Sáng sớm nàng cùng thái hậu kiến nghị, mọi việc lấy tự nguyện là chủ, nếu năng lực không đủ thua cũng không sao, không cần quá nghiêm túc, thái hậu cũng đáp ứng rồi, cho nên muội muội không cần lo lắng chuyện tài nghệ, chỉ cần an tâm chuẩn bị sở trường nấu nướng của mình là được.

Phúc tần thờ phào:

- Như thế thần thiếp an tâm rồi.

Lúc trước nhị công chúa bị nhiễm phong hàn bệnh nặng một hồi, thân mẫu Tổng tài từ vội vàng chăm sóc nàng, không có thời gian đến thỉnh an hoàng hậu.

Lúc này là lần đầu tiên Du Phúc Nghi nhìn thấy nàng, cũng lĩnh giáo bản lĩnh bất cầu tạt lửa:

- Vị Tần nhị tiểu thư này; nghĩ rất chu đáo, làm mọi chuyện cũng thoả đáng, không hổ là chất nữ của thái hậu, chúng ta tay chân vụng về không nhanh nhẹn, không thể so với nàng.

Dừng một chút, lại nhìn về phía Du Phúc Nghi, thờ dài nói:

- Chúng ta có làm gì cũng thế, ở trước mặt thái hậu cũng không có thể diện, ta chỉ sót ruột thay Đức phi tỷ tỷ.

Muốn kích thích mình ra mặt ngăn cản Tần nhị tiểu thư tiến cung, nàng có ngọc đầu. Du Phúc Nghi hừ một tiếng, lãnh đạm nói:

- Không phiền người lo lắng, người tự lo cho mình trước đi.

Du Phúc Nghi vừa nói xong, ngoài cửa điện có một cung nữ vọt vào, dập đầu hành lễ với Vương hoàng hậu.

Sau đó chạy tới trước mặt Tổng tài từ, khóc nói:

- Tiểu chủ, nhị công chúa lại ngã xỉu, người mau trở về nhìn đi.

Sắc mặt Tổng tài từ tối thui, vội nhìn Vương hoàng hậu, Vương hoàng hậu nhanh chóng xua tay nói:

- Người trở về đi, bỏn cung lập tức sai người đi Thái Y Viện thỉnh thái y.

- Đa tạ nương nương, thần thiếp cáo lui.

Tổng tài từ rời đi, Vương hoàng hậu quay đầu phân phó Diêu Hoàng, Diêu Hoàng theo sau Tổng tài từ đi ra ngoài.

- Adida phật.

Phúc Tàn lo lắng sốt ruột nói với Vương hoàng:

- Ở quê nhà Thần thiếp thường xuyên nghe người ta nói, khi chết mặc hồng y mà có oán khí sẽ hóa thành lệ quỷ, lúc Lệ phi đi, không phải mặc hồng y sao? Tiểu hài tử dương khí yếu, nhị công chúa còn bị bệnh, vạn nhất bị Lệ phi mang theo làm đồng nữ sẽ không tốt, nương nương vẫn nên sai người đi Từ An tự thêm chút nhang đèn đi, hạ lệnh cho bọn họ cúng bái làm phép cho Lệ phi, để tránh phát sinh thêm sự cố.

Vương hoàng hậu gật đầu nói:

- *Phúc Tàn muội muội nói không sai, bốn cung cũng nghĩ như vậy, chỉ là sắp đến yến thọ của thái hậu, làm vậy có chút không may mắn, vẫn là chờ qua yến thọ, rồi hãy làm việc này.*

Phúc Tàn lo lắng đại hoàng tử sẽ bị Lệ phi mang theo làm đồng nam, cho nên mới chủ động nói ra chuyện này, thấy Vương hoàng hậu đồng ý, mục đích đã đạt được, vội khen nói:

- *Vẫn là nương nương nghĩ chu đáo.*

Lúc Phúc Tàn nói đến hồng y cùng lệ quỷ, Du Phúc Nghi nhìn quanh điện, đáng tiếc không một người nào lộ ra thần sắc sợ hãi.

Nàng quá ngây thơ rồi, đều là ảnh hậu kỹ thuật diễn xuất chúng, sao có thể để nàng nhìn ra biểu tình mà phán đoán ra ai là hung thủ?

Bạn đang đọc truyện *Bình Tinh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tự người hầu hạ trầm trầm

Trong Trường Xuân Cung, Vãn Mai ngồi trên ghế nhỏ, tay vuốt đai thắt lưng, thấy đoàn người Du Phúc Nghi tiến vào, liền đứng dậy hành lễ, nhìn về phía tây phòng chu môi:

- Khó khăn lắm mới có ngày nghỉ, đáng lẽ phải nghỉ ngơi thật tốt mới đúng, nhưng sáng sớm nay tam hoàng tử đã bỏ dậy đi đến thư phòng luyện chữ, nô tỳ khuyên hần vài câu, hần còn tức giận với nô tỳ, nói không để nô tỳ ở bên cạnh hầu hạ.

- Hầu hạ tiểu hài tử so với chuyện hầu hạ ta còn lao lực nhiều hơn, thật là làm khó người rồi.

Du Phúc Nghi cười vỗ vỗ vai Vãn Mai, rồi đi đến phòng phía đông thay đổi y phục, sau đó phe phẩy quạt tròn đi đến tây phòng.

Thấy Tư Mã Diễm cầm bút lông viết chữ, trên giấy Tuyên Thành đầy chữ như gà bới, không khỏi trêu ghẹo nói:

- Nếu nhi tử của ta chịu xuất gia làm đạo sĩ, nhất định có thể tu thành chính quả.

Tư Mã Diễm đứng dậy hành lễ với Du Phúc Nghi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, suy nghĩ một lúc lâu mới hiểu ý tứ của nàng, mặt đen như đáy nồi, nói:

- Nhi tử vừa mới vỡ lòng, đương nhiên viết không tốt, đợi luyện hai ba năm nữa sẽ khác.

- Người mới năm tuổi, bút còn cầm không xong đâu, biết chữ là được, còn muốn luyện chữ, ba bốn năm nữa luyện cũng không muộn, lúc này nên chơi đùa mới phải.

Du Phúc Nghi tiến lên đoạt bút trong tay hần, lôi kéo tay hần, hứng thú bưng bưng nói:

- Đi, mẫu phi dẫn người đi chơi đá cầu.

Tư Mã Diễm rút tay lại không đồng ý trách cứ:

- Mẫu phi đừng hồ nháo, lần trước mẫu phi lôi kéo nhi tử đi Ngự Hoa Viên ngắm hoa, rốt cuộc bị trúng nắng gắt xui, suýt nữa mất mạng, tuy lúc này trời không còn nắng nóng, nhưng vẫn chưa vào thu đâu, nếu phơi nắng bị hôn mê thì biết làm thế nào? Người nha, vẫn nên nghỉ ngơi ở trong cung đi, uống nước ép dưa hấu, làm nữ hồng đi.

- *To gan, dám giáo huấn mẫu phi.*

Du Phúc Nghi kéo hai má trắng bóc như trứng gà của hần, nói:

- *Vì thân mình không tốt, nên mới muốn hoạt động nhiều một chút.*

- Mẫu phi tự hoạt động đi, nhi tử còn muốn luyện chữ.

Thừa dịp Du Phúc Nghi không để ý, hần liền né tránh cố hết sức bò lên ghế thái sư, đưa tay muốn cầm bút, Du Phúc Nghi nhanh tay lẹ mắt đoạt lại, hần tức giận nói:

- Chẳng lẽ nhi tử là hài tử của phi tần khó sinh mà chết, là mẫu phi nhận nuôi? Nếu không sao người lại không muốn nhi tử cầu tiến, năm lần bảy lượt ngăn cản nhi tử tiến tới.

Mấy liễu Du Phúc Nghi dựng ngược, trừng mắt mắng:

- Thằng sừ nhi, nói cái gì đấy? Vì ta là thân mẫu của ngươi, mới không hy vọng ngươi chịu khổ, chỉ muốn ngươi nhẹ nhàng an nhàn. Nếu ngươi không phải là thân sinh của ta, mỗi ngày ta sẽ lấy roi đánh ngươi, muốn lười biếng nghỉ ngơi đừng có nằm mơ.

- Vậy mẫu phi cứ coi nhi tử như nghĩa tử(con nuôi) đi, không cần người lấy roi đánh nhi tử, chỉ cầu người đừng ngăn cản nhi tử là tốt rồi.

Tư Mã Diễm rậm rì một tiếng, lấy một cây bút khác chấm mực cắn răng nói:

- Đã mất mặt một lần rồi, lần sau không thể để phụ hoàng khảo giáo công khóa, mà nhi tử lại không trả lời được.

(Yul: khảo giáo công khóa nghĩa là kiểm tra bài tập về nhà)

- Trả lời không được thì sao, phụ hoàng ngươi lúc mười hai mười ba tuổi còn đang quậy phá gây sự kìa, năm mười bốn mười lăm tuổi được phong làm thái tử, mỗi ngày đều bị ngoại tổ phụ ngươi quát roi, sau này đăng cơ làm hoàng đế, cũng ba ngày năm ngày nháo ra chuyện xấu, so với hần, ngươi có đáng gì, hần sẽ không đánh chửi hay trừng phạt ngươi.

Du Phúc Nghi khinh thường ỏi mữa Tư Mã Duệ, ngay sau đó dừng cầm vỗ ngực:

- Yên tâm, cho dù hần dám đánh chửi trừng phạt ngươi, còn có mẫu phi, ta sẽ làm chủ cho ngươi.

Tư Mã Diễm lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Không phải nhi tử sợ phụ hoàng đánh chửi trừng phạt, chỉ là không muốn bại dưới nhị hoàng huynh, nếu không, không chỉ mình nhi tử mất mặt, mà mẫu phi ở trước mặt An thực phi cũng khó ngẩng đầu.

- Yên tâm, da mặt mẫu phi rất dày, dù ngươi không bằng Tư Mã Giác, thì ta ở trước mặt An Thực Phi vẫn có thể ngẩng cao đầu

Thấy bút trong tay nàng vẫn còn ướt mực, dễ làm dơ thảm trải sàn, một đám hạ nhân lau dọn, vội vàng đem bút gác lên nghiêng mực, nâng tay cốc lên trán Tư Mã Diễm tức giận nói:

- Tư Mã Giác bị sinh non, đáng lẽ phải lo điều dưỡng thân thể cho thật tốt, nhưng Thực phi quá hiếu thắng, cả ngày bắt hần ở trong phòng đọc sách biết chữ, tuổi còn nhỏ trong bụng lại đầy tâm

sự, không có một ngày nhẹ nhàng yên ổn, nếu cứ như thế, hần sẽ không thể trường thọ...Đây mới là cách giáo dưỡng của kẻ mẫu, ngươi đang ở trong phúc mà không biết hưởng, để ta đưa ngươi cho nàng dưỡng, cho ngươi khỏi oán giận ta ngăn cản ngươi cầu tiến.

- Mẫu phi không cản nhi tử? Người bỏ được?

Tư Mã Diễm buông bút lông, từ ghế thái sư nhảy xuống, bỏ nhào vào lòng Du Phúc Nghi ôm chân nàng cọ cọ, nherong bộ nói:

- Nhi tử cùng người chơi đá cầu, chỉ nửa canh giờ, không thể hơn, chơi xong rồi nhi tử sẽ trở về luyện chữ, đến lúc đó người không được dong dài.

Cứ đem người kéo ra ngoài trước đã, chơi bao lâu, không phải do ngươi quyết định.

Du Phúc Nghi híp mắt, vẻ mặt hiền lành gật đầu nói:

- Được.

Sau chính điện Trường Xuân Cung là tây điện tạm thời không có phi tần nào ở, Du Phúc Nghi sai người khóa đại môn chính điện, ở tây điện giăng lưới làm khung thành.

Tư Mã Diễm cùng thái giám Tổng Đồng Tiền chương sự Hiệt Phurong Điện cùng với người hầu vương Phúc Nhi là một đội, Du Phúc Nghi cùng Lý Nguyên Bảo, Cốc Vũ chung một đội, khí thế ngất trời bắt đầu chơi bởi.

Bồi chủ tử cùng tiểu chủ tử chơi đùa, một cung nữ ba thái giám đều không dám chiến đấu, chỉ làm bộ mà thôi.

Tuy Tư Mã Diễm ra sức chiến đấu, rốt cuộc vẫn không địch lại Du Phúc Nghi thân thể cao lớn còn có kinh nghiệm của kiếp trước, không bao lâu cầu môn bị thất thủ liên tiếp, khiến hần gấp đến nỗi trán đầy mồ hôi.

Du Phúc Nghi tìm được cảm giác oai phong lúc xưa, cẳng đá cẳng ra sức, liên tiếp đá vào năm sáu cái, khiến Tư Mã Diễm tức đến đỏ mắt, ngồi bệch lên mặt đất, thút tha thút thít nói:

- Mầu phi khi dễ người, cũng không biết nhường, về sau đừng trông ngóng nhi tử chơi đùa với người.

Du Phúc Nghi cười ha ha nói:

- Lên, lên đây, không phải người la hét ầm ĩ muốn cầu tiến sao, dễ dàng từ bỏ như vậy sao có thể cầu tiến.

#####

Tư Mã Duệ đứng ở ngoài cửa, dùng sức chớp chớp mắt, quả thực không thể tin những gì mình đang thấy.

Từ trước đến nay Du Phúc Nghi luôn bị khiếm khắc giáo dục, cười không lộ răng, đi không lộ chân.

Thế mà lúc này đầu buộc khăn ngắn, lộ cả giày thêu, gior căng đá cầu.

Mà cái tên tiểu lão đầu ít khi nói cười, là nhi tử thứ ba của hắn, Tư Mã Diễm thế mà lại ngồi dưới đất đuổi chân quệt nước mắt la lối khóc lóc cáo trạng...

Trời a, hắn chỉ ngủ nướng một giấc, rốt cuộc chuyện gì thế này?

Trong lòng Tư Mã Duệ khiếp sợ không thôi, về mặt lại bình thần như không có chuyện gì, chấp tay sau lưng đi vào trong viện, cười ha hả hỏi:

- *Ái phi, Diễm nhi, đang chơi cái gì, mà náo nhiệt như vậy.*

Hai tay Tư Mã Diễm đang lau mắt chột cứng đờ, vội vàng bò dậy, chấp tay thi lễ nói:

- Thịnh an phụ hoàng. Bẩm phụ hoàng, thân thể mẫu phiếu đuối, muốn sống lâu phải hoạt động nhiều một chút, vừa vặn hôm nay là ngày nghỉ của nhi thần, trời cũng mát mẻ, nên muốn bồi mẫu phi đá cầu. Chỉ tiếc kỹ thuật của nhi thần kém cỏi ngay cả mẫu phi là một nữ tử nhu nhược cũng đá không lại.

- Thua thì thua, có gì mà khóc? Người còn nhỏ, lúc trăm bằng tuổi người, còn đang chơi bòn ở Ngự Hoa Viên, nào biết đá cầu?

Tư Mã Duệ trấn an xoa đầu Tư Mã Diễm, gior tay tự cởi áo ngoài, cười hì hì nói:

- Tối đây, theo sau phụ hoàng, phụ hoàng giúp người thắng lại.

Tư Mã Diễm nghe lời đứng đằng sau Tư Mã Duệ, còn nháy mắt le lưỡi làm mặt quỷ với Du Phúc Nghi.

Tuy Du Phúc Nghi cao hứng khi thấy nhi tử có biểu hiện của tiểu hài tử năm tuổi.

Nhưng đối với vị khách không mời mà đến này chẳng có chút hảo cảm nào, chân đá lên, chụp cầu vào trong tay, rử mắt nói:

- Thần thiếp sao dám cùng hoàng thượng chơi đùa, chẳng may khiến hoàng thượng bị thương, thần thiếp có chết ngàn lần cũng không hết tội.

- Yên tâm, thân thể người yếu đuối như vậy, chỉ có trăm khiến người bị thương, chứ người sao có thể làm trăm bị thương.

Tư Mã Duệ xua xua tay, ném áo ngoài lên người Triệu Hữu Phúc, chỉ vào Tống Đồng Tiền, nói:

- Người lui xuống, để trăm với tam hoàng tử đá cầu.

- Nô tài tuân chỉ.

Tống Đồng Tiền quỳ xuống đất dập đầu, rồi vội vàng bò dậy đứng qua một bên.

Tư Mã Duệ vén tay áo, nâng cầm ngoắc ngoắc ngón tay với Du Phúc Nghi:

- Đến đây.

Du Phúc Nghi nín thở, gior tay tung cầu, đá qua, cầu xoay tròn bay thẳng vào mặt của Tư Mã Duệ.

Nếu là kiếp trước hàng năm nàng đều ở câu lạc bộ tập luyện thân thể như một hán tử, chỉ cần một chân là có thể đá cầu lẫn hán văng xa mười mét.

Nhưng lúc này nàng là tiểu thư khuê các thân thể yếu đuối, còn chưa có đá trúng mặt hán đâu, đã bị hán quấy nhiễu phải chạy đi chạy lại.

Tư Mã Duệ từ nhỏ đã là tiểu ác bá trong kinh thành, chơi gà đánh chó là chuyện thường xuyên làm.

Đá cầu cũng là thứ hắn không ít lần chơi đùa, bản thân lại hiểu công phu quyền cước, lúc hán nghiêm túc cũng không thể khinh thường.

Tuy Du Phúc Nghi canh phòng nghiêm ngặt cẩn thận như thế nào, cũng không ngăn cản được hấn ghi bàn.

Nếu thể lực tương đương, dù không đá thắng, cũng có thể hòa, đáng tiếc thân thể này không có lực, mới chơi được nửa canh giờ đã chịu không nổi, đành nhận thua.

- *Chà chà, ái phi thật là chân nhân bất lộ tướng, kỹ thuật đá cầu, không hề kém Phúc Vinh trưởng công chúa, hôm nay trẫm được mở rộng tầm mắt.*

Tư Mã Duệ nằm ngửa lên ghế quý phi ở gần hành lang, nhận khăn lụa từ Triệu Hữu Phúc, lau mồ hôi trên trán, nhìn Du Phúc Nghi hét lên:

- *Khát chết lắm, mau gọi người mang nước đưa hấu lên.*

- Thật không khéo, hôm qua thần thiếp gặp chuyện Lệ phi tự sát, bị kinh hách không ít, bọn hạ nhân vội vàng an ủi thần thiếp, không có thời gian làm nước đưa hấu đâu.

Du Phúc Nghi giả vờ bất đắc dĩ, sau đó đề nghị nói:

- Không phải Quý phi tỷ tỷ cũng làm nước đưa hấu sao, hoàng thượng muốn uống, bái giá đến Vĩnh Thọ Cung là được.

- Nói cũng đúng, dù Trịnh quý phi làm nước đưa hấu không bằng người, nhưng tốt xấu gì cũng có thể uống được.

Tư Mã Duệ đứng lên, kéo áo ngoài trên tay Triệu Hữu Phúc, khoác lên người, liếc mắt nhìn Du Phúc Nghi:

- Trẫm sắp đi rồi, nếu người muốn lưu trẫm lại, mau mở miệng, đỡ mắ công trẫm mắt, người lại hỏi hận.

- Thần thiếp cung tiễn hoàng thượng.

Làm ơn mau xéo đi, trên người dính dính mồ hôi rất khó chịu, mau đi đi để nàng còn đi tắm.

- *Hừ!*

Tư Mã Duệ hừ một tiếng, nhắc chân muốn đi, mới đi được vài bước, đột nhiên dừng lại:

- *Người cái nữ nhân này cũng quá vô tâm, cả người trẫm đầy mồ hôi còn chưa tắm rửa đâu, như thế nào xuất môn? Mau gọi người chuẩn bị nước, trẫm muốn tắm.*

Dừng lại một chút, cong khóe miệng, cười xấu xa:

- *Tự người hầu hạ trẫm tắm.*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Trẫm vẫn yêu thích mỹ nhân như ái phi

Du Phúc Nghi đứng im không nhúc nhích, phân phó Cốc Vũ:

- *Đi, gọi người chuẩn bị nước.*

Quay đầu nhìn Triệu Hữu Phúc, nhướn mày nói:

- *Triệu tổng quân thất thân làm cái gì, còn không mau hầu hạ hoàng thượng đến tịnh thất?*

Từng có kinh nghiệm bị đá chồng vó, Triệu Hữu Phúc không dám tới gần Tư Mã Duệ, về mặt khó xử nhìn Du Phúc Nghi nói:

- *Hoàng thượng kêu nương nương, không có kêu nô tài...*

- *Nói bậy.*

Du Phúc Nghi quát lớn, có vẻ rất uy nghiêm quở mắng:

- *Ban ngày tuyên dâm chỉ có hôn quân mới có thể làm ra chuyện khốn nạn này, hoàng thượng anh minh thần võ, là thánh quân sao có thể hồ*

đồ?

Tư Mã Duệ bật cười nói:

- Trẫm chỉ kêu người hầu hạ tắm rửa, khi nào thì nói triệu người thị tắm?

Lại híp mắt cong khóe miệng trên ghẹo nói:

- Nay thật đúng là nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí, dâm giả...kiến dâm.

(Yul: nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí nghĩa là người nhân nghĩa thì muốn gặp người nhân nghĩa, kẻ thông minh thì muốn gặp kẻ thông minh)

- Ban ngày ban mặt, cô nam quả nữ, ở chung trong tịnh thất gần nửa canh giờ, nếu nói không có chuyện gì phát sinh, có mấy người tin?

Du Phúc Nghi hừ một tiếng, nằm dựa lên ghế quý phi, lười biếng nói:

- Người hoặc là lúc này để Triệu Hữu Phúc hầu hạ đi tắm, hoặc là để một thân hôi thối đợi trời tối rồi thần thiếp hầu hạ người tắm rửa, nếu trời tối để thần thiếp hầu hạ người tắm rửa, thì người phải triệu thần thiếp thị tắm? Hôm qua Lệ Phi vừa mất, dù thế nào thì người cũng từng sủng nàng, không nói vì nàng giữ tang, nhưng tốt xấu gì cũng nên trai giới mấy ngày.

- Trẫm có chỗ nào bạc đãi nàng? Rồi phủ tiền cung liền phong tẩm, không bao lâu lại phong phi, thường ngày trẫm cũng nghỉ ở trong cung nàng nhiều nhất, biết rõ nàng giả vờ "động thai khi", ta vẫn theo nàng ý, chuyện sinh non, là người khác có ý mưu hại, nhưng cũng do nàng không cẩn thận, sao lại trách lên đầu trẫm, oán trẫm không ra mặt giúp nàng, chủ mưu phía sau là ai còn chưa điều tra ra, trẫm làm như thế nào ra mặt giúp nàng? Không có bằng chứng, chẳng lẽ chỉ dựa vào suy đoán của nàng liền phê bỏ Trịnh quý phi hoặc là An thực phi? Trẫm cũng không phải là loại người tùy tiện chỉ vài câu bên gối đã khiến đầu óc choáng váng trở thành hôn quân! Trẫm không theo ý nàng, nàng liền gây sức ép, đem thân mình lăn lộn hồng rồi, cũng khiến trẫm mất hết kiên nhẫn, gây sức ép không được, lại mắng trẫm bạc tình bạc nghĩa, còn chạy đến trước mặt trẫm dậm đầu xuống hồ tự sát, này chẳng phải hại trẫm mang danh bất nghĩa? Lúc này còn không biết dân chúng nghĩ trẫm thế nào đâu.

Trong lòng Tư Mã Duệ tràn đầy căm phẫn, lại bất đắc dĩ thờ dài nói:

- Còn nghĩ rằng tính tình nàng lạnh lẽo có thể chơi đùa với trẫm, ai ngờ lại tạo ra phiền toái lớn như vậy, nếu biết sẽ có ngày hôm nay, ngày đó ở trong phủ Phúc Ninh trường công chúa lúc trẫm nhìn thấy nàng, trẫm nhất định sẽ đi đường vòng.

Trịnh quý phi lúc nhỏ có thể chơi đùa với hắn, còn Lệ phi lại là người có tính tình lạnh lẽo có thể chơi bời với hắn lúc này.

Không thể trách Du Phúc Nghi nói hắn bệnh trung nhị, nàng chưa từng thấy tên hoàng đế nào sủng hạnh phi tần chỉ vì đối phương có thể chơi đùa với hắn.

(Yul: bệnh trung nhị còn có tên khác là bệnh tuổi dậy thì, người mắc bệnh này đều tự cao tự đại coi mình là lỗ rún của vũ trụ... bla bla...)

Cũng may trong hậu cung phi tần đều quan tâm thân phận hoàng đế của hắn mà bỏ tới.

Chứ không ai nguyện ý cùng hắn chơi trò tình ái, nếu không gặp phải đối tượng đầu trâu hoàn toàn không biết tình yêu là cái giống gì, nhất định sẽ vờ tìm thiếu nữ nhà người ta.

Du Phúc Nghi cũng thờ dài, lời hay ý đẹp:

- Chỉ mong người vì thần thiếp mà suy nghĩ, hoàng thượng muốn triệu thần thiếp thị tắm, dậm tỳ muội không dám nói gì hoàng thượng, chỉ biết đem mũi nhọn nhắm lên người thần thiếp, oán thần thiếp cầu dẫn hoàng thượng, nếu là lúc khác, thần thiếp sẽ không sợ, còn có thể nói ngược lại các nàng, nhưng người chết lại là chuyện lớn, cho dù thần thiếp biết ăn nói cũng không chiếm được tình lý.

- Đám nữ nhân các người chính là nhiều chuyện, so với Ngự Sử còn nhiều chuyện hơn...Thôi, trẫm để Triệu Hữu Phúc hầu hạ là được rồi.

Tư Mã Duệ xua xua tay, cởi áo ngoài đi đến tịnh thất, Triệu Hữu Phúc nhìn Du Phúc Nghi trong lòng lặng lẽ duỗi ngón tay cái, sau đó nhanh chóng đuối theo.

#####

Tư Mã Duệ tắm gội xong, Du Phúc Nghi cũng đi tắm, sau khi đổi y phục khác liền đi ra ngoài, phân phó Cốc Vũ bưng nước đưa hầu lên.

- Không phải nói là không có làm sao, sao lúc này lại có?

Tư Mã Duệ kinh ngạc hỏi.

Lúc trước là không muốn ứng phó với hắn nên mới nói là không có làm, sau đó lại phát hiện hắn cũng không phải là người không thông tình đạt lý.

Cũng biết suy nghĩ cho nàng, miễn cho nàng làm cái đích cho mọi người chỉ trích, Du Phúc Nghi có qua có lại, trong miệng lại nói:

- Hoàng thượng muốn uống, sao thần thiếp có thể không cho? Dù là không có, chỉ cần sai người làm là được, dù sao cũng không có chuyện gì làm.

Tư Mã Duệ bị ghen muốn ngã ngửa, thở phì phì trừng mắt nhìn nàng, không biết nên thụ sủng nhược kinh mà la to.

Hay là tức giận vỗ bàn đứng dậy quát mắng, cuối cùng chỉ đành hóa giải bi phần vì thèm ăn, bưng lên cốc lưu ly uống một ngụm cho bớt buồn.

- Lấy thêm một ly cho hoàng thượng.

Du Phúc Nghi phân phó, đội Cốc Vũ bưng tới, tự mình bưng lên đưa cho Tư Mã Duệ nói với hắn:

- Sau khi vào thu, nếu uống nước dưa hấu sẽ dễ bị tiêu chảy, đây là lần cuối cùng làm trong năm nay, người lại dùng thêm một chén đi, nếu sau này muốn uống, phải đợi sang năm.

Nói xong, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng Lệ phi nhảy hồ tự sát, xúc cảnh sinh tình cảm khái nói:

- Ở trong hậu cung, như đi trên băng mỏng, hôm nay không biết ngày mai, cũng không biết có thể sống đến sang năm hay không.

Tư Mã Duệ "Xì" một tiếng:

- Lời này người khác nói thì được, còn người thì không được, người có thái hậu che chở, ai dám gây trở ngại cho người? Trừ phi chán sống.

- Hoàng thượng có vị biểu muội bộ dáng xuất sắc tính tình thông tuệ xử sự chu toàn đứng đắn, ở trước mặt thái hậu làm gì còn có chỗ cho thần thiếp? Từ nay về sau a, thần thiếp phải cụp đuôi làm người, bằng không sẽ bị người khi dễ, cũng không có chỗ tổ.

Du Phúc Nghi dùng thìa múc nước dưa hấu đưa vào miệng, cái miệng nhỏ nhấp chẹp chẹp.

Biểu tình bình tĩnh thong dong, giống như mọi chuyện đều được cáo già tính sẵn trong lòng.

Nào có bộ dạng khúm núm, phải kẹp chặt đuôi cáo làm người nghèo túng bất đắc dĩ, lời nói cũng chua ngoa như cũ:

- Chuyện này đối với hoàng thượng mà nói, lại là chuyện tốt, chẳng những có được mỹ nhân như hoa như ngọc, mà thái hậu cũng không bức bách người đến Trường Xuân Cung để ứng phó với thần thiếp loại người khó hiểu phong tình là người gỗ, thật là quá thư thái rồi.

Thái hậu không còn bức bách hắn đến Trường Xuân Cung, chỉ là hắn ngại đám phi tần âm ỉ, mới chui tới chỗ này để được thanh tịnh.

Tuy miệng Du Phúc Nghi cay độc, thường xuyên khiến hắn á khẩu không trả lời được.

Nhưng một khoảng thời gian không được nàng móc mĩa la hét, thì cả người hắn không dễ chịu chút nào.

(Yul: anh này là M rồi□□□)

So với lúc đầu bị thái hậu thúc giục đến đây thì dạo này hắn có chút cần mẫn đến ngó nàng.

Những lời này đương nhiên hắn không dám nói thẳng, nếu không nàng sẽ xem thường hắn, bởi vậy chỉ khinh thường nói:

- Mỹ nhân như hoa như ngọc? Dù Trẫm ít đọc sách, thì người cũng không thể u mê trầm, Tàn Mộ Ngôn dung mạo đó, nếu so với cung nữ thô sơ quét rác là Phúc tấn còn mạnh hơn nàng nhiều, mắt trẫm bị mù mới có thể coi trọng nàng.

Liếc nhìn Du Phúc Nghi, cười hì hì nói:

- Trẫm vẫn yêu thích mỹ nhân như ái phi, yên tĩnh yêu kiều như hoa trong nước, như liễu trong gió...

Nghĩ lúc vừa rồi đá cầu, nàng dương chân đem cầu đá thẳng vào mặt hắn, bộ dạng dã man hung ác, Tư Mã Duệ cảm thấy khen không nổi nữa.

Bất quá dã man hung ác cũng có chỗ tốt, nếu lúc nàng ở trên giường cũng có thể như thế, thì hắn có chết cũng nhắm mắt.

Tư Mã Duệ đầy lửa giận, hắn uống một ngụm nước dưa hấu, đưa tay túm Du Phúc Nghi lại đây, ấn nàng ngồi trên đùi mình.

Sau đó mặt đối mặt ép môi lên môi nàng, đẩy ra hàm răng, đem nước dưa hấu truyền qua.

Đầu lưỡi thô to còn nhân cơ hội lượn quanh khoang miệng, rồi mới lui ra ngoài.

Du Phúc Nghi bị hành động của hắn làm cho hoảng sợ, cũng không có nhắc chân đạp hắn, về mặt lại bình tĩnh lấy khăn lau khóe môi, nói:

- Tạ hoàng thượng ban thưởng.

- *Lại uống một ngụm?*

Tư Mã Duệ buồn cười nhìn nàng, giờ tay muốn lấy ly nước dưa hấu, Du Phúc Nghi vội vàng từ trên người hắn đứng dậy, ngồi lại vị trí của mình, từ chối nói:

- *Không phiền hoàng thượng, thần thiếp có rồi, hoàng thượng tự dùng đi.*

Tư Mã Duệ cũng không đùa giỡn với nàng, tự mình bưng nước dưa hấu uống tiếp.

Du Phúc Nghi nhìn chung quanh, nghi hoặc hỏi:

- *Diễm nhi chạy đi đâu rồi?*

Cốc Vũ trả lời:

- *Vấn Mai dẫn hắn hỏi Hiệt Phương Điện tẩm gội thay y phục, công khóa của hắn còn ở trong thư phòng của nương nương, một chút nữa sẽ trở lại thôi.*

Tư Mã Duệ hừ nói:

- *Hỏi đến hắn làm cái gì, không tới mới tốt, đỡ phải vương chân vương tay.*

Bị Du Phúc Nghi trừng mắt, hắn vội sửa lời nói:

- *Tôi thì tới, chút nữa trung giám(ngủ trưa) xong, trầm dẫn hắn đi Ngự Hoa Viên bắt ve.*

Làm ơn, Tư Mã Diễm một lòng muốn cầu tiến, chuyện bắt ve ấu trĩ như vậy, hắn chịu chơi mới là lạ.

Không muốn phụ tử bọn họ vì thế mà đao kiếm chém nhau máu tươi văng ba thước, Du Phúc Nghi chỉ phải hoà giải nói:

- *Ngự Hoa Viên mới xây ra chuyện đen đui, người lớn đương khí nặng sẽ không có gì, nhưng tiểu hài tử đôi mắt thanh minh, không chịu nổi này nọ, hoàng hậu nói đợi qua yến thọ của thái hậu sẽ kêu Từ An tự làm đàn cúng bái, trước đó không được để các vị hoàng tử công chúa tới gần, miễn cho lây dính cái không nên lây dính.*

Tư Mã Duệ vốn là tùy tiện nói một câu lừa gạt, nghe vậy vội nói:

- *Nếu như thế, thì thôi, không thể bác bỏ mặt mũi của hoàng hậu.*

Đang nói chuyện thì Tư Mã Diễm vui vẻ đi vào, sau khi hành lễ với Tư Mã Duệ, liền dựa vào người Du Phúc Nghi, nói:

- *Mới vừa rồi nhi thần trở về Hiệt Phương Điện tẩm gội thay y phục, trên đường gặp An thực phi cùng nhị hoàng huynh, nhị hoàng huynh hỏi nhi thần vì sao đầu đầy mồ hôi, nhi thần liền đem chuyện cùng mẫu phi chơi đá cầu nói cho hắn biết, hắn hâm mộ không thôi, cũng năn nỉ An thực phi dẫn hắn chơi cầu, ai ngờ An thực phi lại giờ tay cho hắn một cái tát, mắng hắn vẫn dốt vô nết...*

Tư Mã Duệ một cái tát chụp lên bàn, tức giận nói:

- *An thực phi này cứ ba câu là có hai câu không tốt, thân mình Giác nhi suy nhược, ngày thường một câu nói nặng trăm cũng không dám nói, nàng dám động một chút liền đánh chửi, ai cho nàng lá gan?*

Tư Mã Diễm thấy Tư Mã Duệ tức giận, liền bắt cầu thôi lừa:

- *Đâu chỉ đánh chửi, nếu nhị hoàng huynh công khóa không tốt, sẽ bị phạt cấm thực cùng nhốt trong phòng tối.*

- *Buồn cười...*

Tư Mã Duệ giận dữ, "hừ" một tiếng liền đứng lên, sai bước đi tới cửa, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nói với Du Phúc Nghi:

- *Trầm đi giáo huấn tiện nhân này, các người không được dùng ngọc thiện, chờ trầm về ăn cùng.*

Xuyên qua cửa sổ, không còn nhìn thấy thân ảnh của hắn nữa, lúc này Du Phúc Nghi mới thu hồi tầm mắt, kí đầu Tư Mã Diễm, mắng:

- *Tư Mã Giác được phụ hoàng người yêu thương nhất, người dám ở sau lưng cáo trạng, cũng không sợ phụ hoàng người bức người?*

Tư Mã Diễm chớp đôi mắt phượng, về mặt thiên chân vô tà nói:

- *Đương nhiên nhi tử biết nhị hoàng huynh được phụ hoàng yêu thương nhất, cho nên nhi tử mới vì nhị hoàng huynh mà suy nghĩ, không đành lòng nhìn nhị hoàng huynh chịu khổ, phụ hoàng chỉ có cảm tạ nhi tử, như thế nào lại bức mình nhi tử?*

Đánh hấn vì muốn hấn tranh đoạt, nếu không có mẫu phi che chở, hoàng tử có gây sức ép như thế nào, cũng không đáng lo ngại.

Quả nhiên là long tử long tôn, lúc này mới vài tuổi đầu, đã biết lục đục lẫn nhau vì nhau đào hố.

Chỉ là hơi lỗ mãng, vừa bắt gặp An thực phi đánh chửi nhị hoàng tử, sau đó Tư Mã Duệ liền chạy tới cửa hưng sư vấn tội.

An Thực Phi chỉ cần dùng đầu ngón chân cũng biết chuyện này do hấn cáo trạng, sao có thể không trả thù? Còn có thể trở mặt.

Du Phúc Nghi cũng không có nói thẳng ra, hài tử thông minh thời kỳ phản nghịch so với người khác còn sớm hơn.

Nếu nàng trực tiếp chỉ ra sai lầm của hấn, hấn chưa chắc có thể nghe lọt lỗ tai, cho dù hấn chịu nghe cũng chưa chắc có thể hấp thụ được giáo huấn.

Vẫn nên để hấn bị vấp ngã một lần, mới hiểu trong cung gian nguy từ phía, mới có thể mở to mắt.

Đương nhiên, nàng sẽ thời thời khắc khắc ở bên cạnh nhìn chăm chăm, không cho hấn bị tổn thương thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tình Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Phụ hoàng bị đau gan

Tư Mã Duệ trở về rất nhanh, còn mang theo Nhị hoàng tử đến đây.

Tư Mã Giác lớn hơn Tư Mã Diễm một tuổi, vì sinh non nên thân thể yếu ớt, không cao bằng Tư Mã Diễm, sắc mặt tái nhợt, người gầy trơ xương.

Nhìn giống như nạn dân nghèo khổ com không đủ ăn, trên mặt còn mang theo vết hồng của năm ngón tay.

Tay trái cũng bị sưng phù lên, Du Phúc Nghi nhủ mảy, sai Cốc Vũ mang thuốc mỡ tới, tự mình xoa cao cho hấn.

- Đa tạ Du mẫu phi.

Tư Mã Giác chấp tay thi lễ, nhỏ giọng nói lời cảm tạ.

- Không cần khách khí

Du Phúc Nghi lời kéo tay hấn, để hấn ngồi bên cạnh Tư Mã Diễm, thấy Tư Mã Duệ cũng tự ngồi, liền phân phó Cốc Vũ:

- Bồi thiện.

Bữa trưa được mang lên, mọi người bắt đầu động đũa, Tư Mã Giác rất câu nệ, cũng không ăn thức ăn của cung nữ chia cho hấn, chỉ khảy com tẻ trong chén, hơn nửa ngày mới ăn được một ngụm.

Còn Tư Mã Diễm, giống như bị bỏ đói tám kiếp, chiếc đũa vung lên vung xuống, tuy duy trì được dáng vẻ, nhưng quai hàm khoang miệng đầy áp thức ăn, nhìn ăn rất ngon lành.

Hài tử khóc sẽ kén ăn, Tư Mã Giác có bộ dạng thế này, sao có thể không khiến người khác đau lòng?

Tư Mã Duệ nâng tay, vẫy lui cung nữ chia thức ăn, tự mình gấp đồ ăn cho hấn, dụ dỗ nói:

- Ăn nhiều gan tiêm một chút, có thể sáng mắt....Đấy, đây, ném thử miếng ngỗng quay, rất ngon miệng...uống thử canh nấm rừng, ôn dưỡng dạ dày...

Đây là lần đầu tiên Tư Mã Diễm nhìn thấy Tư Mã Duệ chăm sóc Tư Mã Giác, hấn kinh ngạc đến nỗi quên khép miệng.

Ngây ngốc nhìn, trong mắt tràn đầy hăm mộ, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, quay đầu nhìn Du Phúc Nghi, vẻ mặt ủy khuất mếu máo.

- *Ngoan, mẫu phi thương người.*

Du Phúc Nghi gấp một đũa ngó sen đặt lên mâm trước mặt Tư Mã Diễm, đưa tay sờ sờ đầu hấn.

Lúc này Tư Mã Duệ mới ý thức được hấn đã quá vắng vẻ Tư Mã Diễm, giờ tay gấp một đũa đậu xào gan cho hấn, cười tủm tỉm nói:

- *Đây, Diễm nhi, người cũng ăn chút gan tiêm.*

Tư Mã Diễm đối với chuyện chia thức ăn bố thí kiểu này đương nhiên sẽ không cảm kích.

Gấp ngo sen bỏ vào trong chén, cúi đầu ăn, cũng không đụng đến đậu xào gan tiem.

Tư Mã Duệ xấu hổ cười cười, chột dạ nhìn Du Phúc Nghi, Du Phúc Nghi nhàn nhạt nói:

- Hoàng Thượng mau dùng bữa đi, nếu không đồ ăn nguội rồi lại không thể ăn.

- A? Được.

Tư Mã Duệ bùng chén com lên ăn.

Dùng bữa xong, Du Phúc Nghi đem Tư Mã Diễm cùng Tư Mã Giác an trí đến tây gian phòng trung gác.

Phòng phía đông bị Tư Mã Duệ chiếm đóng, Du Phúc Nghi không muốn bị mang tiếng, nên nghỉ trên giường la hán đối diện hán.

Không có Tư Mã Giác ở đây, Tư Mã Duệ nghiêng người, nói với Du Phúc Nghi về chuyện xử trí An thực phi:

- Trẫm mắng nàng một lúc, rồi khấu trừ nửa năm bạc tiêu vặt của nàng, còn phạt nàng sao chép ((nữ giới)) một trăm lần, nghĩ đến chuyện này, chắc chắn sau này nàng sẽ không dám hà khắc với Giác nhi nữa.

- *Đánh mắng là muốn tốt cho nhi tử, An thực phi cũng không sai, chỉ tiếc thân mình nhị hoàng tử quá yếu, không chịu nổi nàng lấn lộn.*

Du Phúc Nghi nói cho có lệ, rồi ngáp một cái, nói:

- *Ngủ thôi.*

Du Phúc Nghi chỉ ngủ nửa canh giờ liền tỉnh, thấy Tư Mã Duệ còn ngủ say, đành nhẹ chân nhẹ tay đi ra phía sau phòng, rửa mặt thay y phục.

Sau đó cầm khung thêu ngồi lên ghế quý phi ở trên hành lang, se chỉ luôn kim vì Tư Mã Diễm tú hầu bao.

Trong viện đột nhiên có một đồng người đến, Cốc Vũ ở phía sau nàng thấp giọng nói:

- An thực phi tới.

Du Phúc Nghi thấy An thực phi từ trên kiệu bước xuống, lúc này mới đứng lên, làm nửa lễ:

- Tỷ tỷ tới? Là tới đón nhị hoàng tử? Lúc này hần cùng Diễm nhi vẫn còn đang ngủ.

An Thực Phi cười nói:

- Đã chiều đãi hần dùng ngọc thiện, lại còn để hần trung gác(ngủ trưa), thật đúng là phiền toái muội muội.

- Chỉ là việc nhỏ mà thôi, có gì mà phiền toái?

Cốc Vũ nâng ghế nhỏ tới, Du Phúc Nghi giờ tay mời An thực phi ngồi xuống, nói:

- Cũng tại Diễm nhi lẩm miệng, lúc trước hần cùng hoàng thượng chơi đá cầu, vui đùa cả người đầy mồ hôi, tịnh thất bên này phải để hoàng thượng dùng, ta đành tống cổ hần hỏi Hiệt Phương Điện tắm rửa thay phục, ai ngờ hơn nửa ngày hần mới chịu quay lại, khiến hoàng thượng không vui, chất vấn hần làm cái gì, hần nói nửa đường gặp tỷ tỷ cùng nhị hoàng tử, còn đem chuyện tỷ tỷ đánh nhị hoàng tử nói ra, chọc hoàng thượng giận dữ...Này đều là trẻ nhỏ không hiểu chuyện, một chút tâm nhãn cũng không có, cũng không biết này nọ nên nói này nọ không nên nói, hại tỷ tỷ bị trừng phạt, ta thật sự áy náy bất an.

- *Muội muội nói cái gì vậy, tam hoàng tử chỉ là tiểu hài tử năm tuổi mà thôi, hoàng thượng hỏi, sao hần dám không trả lời? Đổi lại là Giác nhi, ở trước mặt hoàng thượng, nhất định là hỏi gì đáp nấy.*

An thực phi nhường mầy, bộ dạng không đồng ý, lại lắc đầu thờ dãi nói:

- Chuyện này cũng tại ta làm không thỏa đáng, bị phạt cũng phải, không trách người khác được, muội muội không cần để ở trong lòng, càng không cần áy náy.

Bất quá chỉ vì mặt mũi mà thôi, chẳng lẽ nàng tùy tiện giải thích vài câu, An thực phi sẽ coi như không có chuyện gì?

Không cần quá ngại tho! Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn thờ phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói:

- Tỷ tỷ nói như vậy, ta đã an tâm rồi, nếu không ta sẽ lo lắng ngủ không yên giấc.

Tư Mã Giác đang ngủ mơ nàng nghe thấy giọng nói của An thực phi, đôi mắt buồn ngủ mông lung bước ra khỏi phòng, tiến lên hành lễ với An thực phi,

sợ hãi nói:

- *Làm phiền mẫu phi tới đón, là nhi tử không phải, nhi tử đã tỉnh ngủ, liền trở về ôn thư.*

- *Phụ hoàng người đã dặn không cần để người đọc sách, hôm nay là ngày nghỉ, người hãy nghỉ tạm một ngày đi, mẫu phi mang người đi thành an thái hậu, rồi đi dạo hoa viên.*

An Thực Phi kéo tay Tư Mã Giác, vỗ nhẹ nhẹ, nói với Du Phúc Nghi:

- *Muội muội có muốn đi cùng không? Dẫn theo tam hoàng tử, để huynh đệ bọn chúng chơi đùa với nhau.*

Du Phúc Nghi khó xử nói:

- *Tỷ tỷ có ý mời ta không nên chối từ, chỉ là hoàng thượng đang ở đây trung giám, không thể không có ai hầu hạ, ta đi không được.*

- A?

An Thực Phi giả bộ kinh ngạc, sau đó lại thẹn thùng nói:

- *Thật xin lỗi muội muội, ta không biết hoàng thượng ở đây, nếu sớm biết, tất nhiên sẽ không tới.*

- *Không có gì, tỷ tỷ không cần xa lạ với ta, tỷ tỷ là người khéo léo cẩn trọng, chẳng lẽ sẽ đến cung của ta đoạt người, sao có thể làm ra chuyện không ra thể thống gì?*

Du Phúc Nghi liếc mắt nhìn An thực phi, An thực phi mím môi, cười như không cười giống như vui đùa nói:

- *Nếu ta thật sự đến cung của người đoạt người thì sao?*

Du Phúc Nghi bật cười nói:

- *Chúng ta tỷ muội là ai với ai? Tỷ tỷ tới cung của ta đoạt người, ta sẽ đến cung tỷ tỷ cướp về là được, dù sao tương lai còn dài, ai cũng không thể ôm trụ hoàng thượng cả đời, không phải sao?*

- *Trên dưới hậu cung, cũng chỉ có một mình muội muội rộng rãi như vậy, có thể cùng muội muội hầu hạ hoàng thượng, là vinh hạnh của ta.*

An Thực Phi che miệng cười khẽ vài tiếng, nói:

- *Hoàng thượng không thể không có ai hầu hạ, ta cũng muốn mang Giác nhi trở về Tư Ninh Cung, không thể nhiều lời với muội muội, đành cáo từ.*

- *Tỷ tỷ đi thông thả.*

Du Phúc Nghi làm nửa lễ, nhìn theo An thực phi cho đến lúc ra khỏi cửa cung.

Đột nhiên bên vai trầm xuống, một đôi tay to lớn kéo vai nàng về phía sau, đem nàng kéo vào trong lòng, thanh âm trầm thấp từ tính vang lên bên tai:

- *Người muốn đến cung của An thực phi đoạt trẫm? Sao Trẫm lại cảm thấy nghe rất giả dối.*

- *Bất quá chỉ là mấy câu vui đùa mà thôi, thần thiếp đứng hàng Đức phi, sao có thể làm ra chuyện thất đức như vậy được?*

Du Phúc Nghi giãy giụa vài cái, muốn thoát khỏi vòng ôm ấp của hắn.

Nhưng lực cánh tay của hắn quá lớn, nàng không làm gì được, đành xụ mặt, lạnh lùng nói:

- *Hoàng Thượng, ban ngày ban mặt áp áp ôm ôm còn ra thể thống gì, thỉnh hoàng thượng mau buông thần thiếp rai*

Nghe lên chuyện nàng muốn đi đến cung người khác đoạt hắn, trong lòng có chút vui mừng.

Dù lúc này nàng có chút vô tình, nhưng trong lòng Tư Mã Duệ đang vui vẻ, cũng không chịu buông Du Phúc Nghi, vô lại hừ hừ nói:

- *Trẫm không buông, người cần trẫm à?*

- *Đây là người bức thần thiếp, đừng trách thần thiếp không lưu tình với người.*

Du Phúc Nghi uốn gối, chuẩn bị đá long căn của hắn, dọa hắn, nhảy ra sau thật xa, xanh mặt nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- *Du Phúc Nghi, người ăn gan chó à, lại dám đá trẫm, trẫm...*

- Đá phụ hoàng cái gì?

Tư Mã Diễm bị đánh thức, ngáp dài đi ra, vẻ mặt mê mang khó hiểu hỏi Tư Mã Duệ, Tư Mã Duệ nổi giận lôi đình, mắng:

- Có tiểu hài tử nhà nào giống như người? Chuyện gì người cũng xen mồm!

Du Phúc Nghi vui sướng khi thấy người gặp họa, liền nói dối:

- Phụ hoàng người bị đau gan, muốn mẫu phi đá hấn, ai ngờ mẫu phi giúp hấn, hấn lại ngại mẫu phi dùng nhiều sức, đá đau hấn, thật là khó hầu hạ.

Tư Mã Diễm nghe vậy, xung phong nhận việc nói:

- Phụ hoàng, để cho nhi thần đá người đi, sức lực nhi thần ít, nhất định sẽ không đá đau người.

Sắc mặt Tư Mã Duệ đen như đáy nồi, tức giận hét lớn:

- Cút!

- Đùng để ý đến hấn, để hấn đau đi.

Du Phúc Nghi tiến lên ôm Tư Mã Diễm, bước vào thư phòng nói:

- Không phải người vẫn luôn năn nỉ mẫu phi khảo giáo công khóa của người sao, vừa đúng lúc ta nhàn rồi.

Tư Mã Diễm cao hứng vỗ tay nói:

- Thật tốt quá.

Mẫu tử hai người hoà thuận vui vẻ đi vào tây phòng, để lại Tư Mã Duệ lẻ loi một mình đứng ở hành lang.

Triệu Hữu Phúc thấy hấn đáng thương, liền đi lên đề nghị:

- Hay là, đi đến chỗ Trịnh quý phi?

- Không đi.

Tư Mã Duệ mở miệng từ chối, sau đó lại cảm thấy khinh thường chính mình, người ta đã không thích hấn, mà hấn lại không nhắc chân chạy lấy người.

Tâm tư phức tạp do dự một lúc lâu, sau đó khoan thai bước vào tây phòng, hàm hồ nói:

- Đức phi là nữ nhân gia biết cái gì mà đòi khảo giáo công khóa, không thể để nàng dạy hư tam hoàng tử, để trẫm tự mình xuất mã mới được.

Hoàng thượng a, người định làm cái gì? Triệu Hữu Phúc đỡ trán, bất đắc dĩ thở dài.

Thấy trời sắp tối cũng biết hoàng thượng sẽ nghỉ ở nơi này, liền giơ tay gọi tiểu thái giám, phân phó nói:

- Đi Kinh Sự Phòng nói một tiếng, tối nay hoàng thượng lật thẻ bài của Đức phi nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Khiến hoàng thượng bận tâm rồi

Tư Mã Duệ nhẩn nại tính tình khảo giáo công khóa cho Tư Mã Diễm mất cả buổi chiều, dùng xong văn thiện, cuối cùng cũng tới giờ đi ngủ.

Du Phúc Nghi mới vừa tắm rửa xong, tóc còn chưa khô đâu, đã bị hấn lôi kéo lên giường, thành thạo cời sạch sẽ.

Gấp gáp như vậy khiến nàng muốn há mồm răn dạy, ai ngờ hấn thò môi qua lấp kín miệng nàng.

Đầu lưỡi cạy hàm răng chui vào, quần quýt lưỡi của nàng.

Nàng không có thói quen răng môi lẫn lộn như thế, cảm giác cả người đều bị hút đi linh hồn.

Khiến nàng có cảm giác giống như đang ở nơi hoang dã xung quanh không có người, cô đơn thê lương.

Quá hoảng sợ nàng vội vàng giơ tay đẩy ngực hắn, chân đá đập lung tung, muốn ngăn cản hắn.

Nhưng hắn đang lên đồng, hoàn toàn không để ý tới nàng đang khoa chân múa tay.

Ước chừng thời gian uống chén trà nhỏ mới tách ra, cả người hô hấp khó khăn, Du Phúc Nghi bị lẫn lộn đến chóng mặt nhức đầu.

Tư Mã Duệ cũng có chút thất thần, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, đưa tay mò xuống.

Đặt lên nơi thần bí của nàng, ai ngờ lại sờ ướt cả tay, hắn đột nhiên ngăn người.

Trong đầu linh quang chợt lóe, giống như hoảng hốt lại hiểu ra cái gì đó, lập tức phủ người lên thân nàng, môi phủ lên môi nàng, tiếp tục...

Du Phúc Nghi không biết khi nào thì hắn xông vào hợp nhất với mình, cũng không biết khi nào hắn bắt đầu hành quân lặng lẽ.

Miệng nàng vẫn bị hắn hôn không ngừng, cả người đều bị hắn hôn hít mà hồ đồ u mê, giống như bị mất trí nhớ, suốt quá trình cày cấy nàng hoàn toàn không nhớ rõ.

Về mặt Tư Mã Duệ thoả mãn vô cùng, kéo nàng ôm vào trong ngực, một hồi thì sờ sờ đầu nàng.

Một hồi lại cúi đầu hôn đôi môi sưng đỏ của nàng, một hồi lại bỏ tay vào trong chăn, nhéo mông nàng, năm lần bảy lượt lẫn lộn khiến nàng tỉnh ngủ, tức giận mắng:

- Đã lúc nào rồi, còn lẫn lộn, ngài không mệt, nhưng thần thiếp mệt muốn chết đây.

- Được được được, không sờ nữa, chúng ta ngủ.

Tư Mã Duệ tốt tính xoa xoa đầu nàng, an tĩnh nhắm mắt.

Sáng hôm sau.

Du Phúc Nghi trang điểm chải chuốt đầu vào đây, đồ đệ của Triệu Hữu Phúc là Tống Tiểu Hi ôm hộp gỗ lưu kim tiến vào.

Sau khi quỳ gối làm đại lễ, về mặt vui mừng nói:

- Hôm nay là phương thần của nương nương, nô tài chúc nương nương mỗi năm mỗi tuổi giống như sáng hôm nay, vĩnh viễn xinh đẹp như hoa.

Lời này tuy ngắn gọn nhưng lại nói được điểm mấu chốt, trong hậu cung, nữ nhân nào mà không hy vọng vĩnh viễn xinh đẹp như hoa?

Du Phúc Nghi nâng tay, cất cao giọng nói:

- *Thương.*

Tiểu Mẫn đưa hà bao cho Tống Tiểu Hi, Tống Tiểu Hi tiếp nhận, lại hành lễ với Du Phúc Nghi.

Sau đó mới đem hộp gỗ mở ra, đưa đến trước mặt Du Phúc Nghi, nói:

- Đây là thọ lễ mà hoàng thượng chuẩn bị cho nương nương.

Thấy Du Phúc Nghi chỉ liếc mắt một cái rồi thôi, Tống Tiểu Hi nghĩ nàng không hài lòng, vội giải thích:

- Tuy dương chi bạch ngọc không hiếm lạ, nhưng khó tạo thành bộ trang sức, là thủ nghệ của Đại Lý quốc làm ra, năm trước Đoạn thế tử của Đại Lý quốc tự mình cống nạp qua, hoàng thượng luyện tiếc không thôi, vẫn lưu trữ trong tư khố không ban cho ai, hôm nay là phương thần của nương nương, hoàng thượng mới bỏ qua mà lấy ra.

Không thể không thừa nhận Tư Mã Duệ rất biết dụ dỗ, nếu đưa vàng bạc đá quý, chưa chắc Du Phúc Nghi để ở trong mắt.

- Làm phiền hoàng thượng bận tâm.

Du Phúc Nghi gạt đầu, liếc nhìn Tiểu Mẫn phân phó:

- Hôm nay mang bộ này đi.

Tiểu Mẫn tay chân lạnh lẽo đổi mới toàn bộ trang sức, đem vòng bạch ngọc đeo vào tay trái của Du Phúc Nghi, ở giữa gấp đẳng vòng, phòng ngừa hai vòng chạm nhau.

Trang điểm đầu tóc xong, Tiểu Mẫn mang giày thêu ra, Tống Tiểu Hi thấy thế, vội cáo từ:

- Nương nương đang bận rộn, nô tài không dám quấy rầy nữa, nô tài cáo lui.
- Đi đi.

Du Phúc Nghi cho hần lui xuống, rồi mới đưa chân ra, lại thấy Thường mỹ nhân đi vào, hét to nói:

- Ai da nha, đừng mang đôi hài đó, thần thiếp đã làm một đôi khác, từ đầu đến chân đều phải là đồ mới, như vậy mới có may mắn.

Nói xong cầm hộp gỗ mở ra, lấy một đôi Hi Thước Đấng Chi, ngồi xổm xuống, tự mình giúp Du Phúc Nghi mang vào, rồi lại cẩn thận đánh giá một phen, lúc này mới cười nói:

- Chân nương nương thật thon dài, khiến đôi hài của thần thiếp nhìn đẹp mắt hơn nhiều.
- Các người một cái hai cái đều mở miệng khen ngợi ta, này còn chưa có ăn thọ tửu đâu, ta đã say trước rồi.

Du Phúc Nghi bắt đầu cười cười, sau đó dịu giọng cảm động nói:

- Lại lấy thứ tốt của người rồi, thật là đa tạ.
- Thần thiếp không có thọ lễ gì tốt, chỉ có thể vì nương nương làm đôi hài mà thôi.

Thường mỹ nhân cười ngượng ngùng, ánh mắt quét tới trang sức dương chi bạch ngọc trên đầu Du Phúc Nghi, khen nói:

- Nương nương bộ đồ trang sức này thần thiếp chưa từng thấy qua, là hoàng thượng hay là thái hậu đưa thọ lễ qua? Cũng thật đẹp, xứng với phúc của nương nương, càng tôn lên da mặt trắng nõn đáng về thiên tiên.
- Hoàng thượng mới sai Tống Tiểu Hi đưa tới, nói cái gì mà công phẩm của Đại Lý quốc, ta cũng không biết những đồ vật này, chỉ là nhìn thấy chúng đa dạng không giống với trang sức của chúng ta, thay đổi cũng coi như mới lạ, nên sai Tiểu Mẫn mang lên cho ta.

Du Phúc Nghi thuận miệng giải thích một câu, rồi đứng dậy, kéo tay Thường mỹ nhân nói:

- Đi thôi, nên đi thỉnh an.

Một thân hồng y áo gấm đầu mang trang sức dương chi bạch ngọc, Du Phúc Nghi rào bước tiến vào Khôn Ninh Cung.

Lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, Trương tiếp dư ghen tỵ khinh miệt nhỏ giọng nói với Phúc Tàn đang ở bên cạnh:

- Không phải chỉ là phương thần thôi sao, cũng không phải là chính thọ, trang điểm hoa hòe lộ liễu như vậy làm gì.

Phúc Tàn nhún mày, coi như không nghe thấy lời Trương tiếp dư nói, lưu loát đứng lên nhún người hành lễ.

Sau khi Du Phúc Nghi hành lễ với Vương hoàng hậu xong, liền đi đến chỗ ngồi của mình, ngồi xuống, lúc này Vương hoàng hậu mới cười nói:

- Ngày xưa Đức phi muội muội vẫn luôn yêu thích thuần tịnh, hôm nay đột nhiên thay đổi một thân y phục tươi sáng, thật khiến bốn cung phải lắp bắp kinh hãi, cẩn thận suy nghĩ một lúc, mới nhớ ra hôm nay là phương thần của muội muội....Xem trí nhớ của bốn cung này! Cũng may lúc này đang chuẩn bị yến thọ cho thái hậu, tất cả nguyên liệu nấu ăn đều có sẵn, đặt mấy bàn giống như tiệc tửu cũng không phải là chuyện khó.

Nói xong liền cất cao giọng:

- Hôm nay bốn cung làm chủ, các vị tỷ muội đều đến Trường Xuân Cung ăn thọ tửu đi, các người nói coi, được không?

Du Phúc Nghi vội chột từ nói:

- Cũng không phải là chính thọ, ăn chén mì trường thọ là được rồi, sao có thể để nương nương tốn kém?
- Không đáng gì, chỉ là mượn cơ hội này để đám tỷ muội ở chung một chỗ vui đùa với nhau mà thôi, người đừng có chột từ.

Vương hoàng hậu xua xua tay, sau đó phân phó Diêu Hoàng:

- Đi đến Ngự Thiện Phòng nói với Tào tổng quản một tiếng, phải nói hần tận tâm mà làm, nếu không tận tâm, chính là không cho Đức phi muội muội mặt mũi, ta sẽ hỏi tội hần.

Bạn đang đọc truyện Bình Tĩnh Làm Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22-1: Người say nhưng ta không có say đâu (1)

Tôi ăn thọ tửu đương nhiên sẽ không có chuyện đi tay không, lúc đến dự yến đám phi tần đều mang theo thọ lễ, thái hậu cũng sai Thôi ma ma mang ngọc như ý tới.

Du Phúc Nghi đến Từ Ninh Cung tạ ơn, cũng mời thái hậu tới dự yến, thái hậu đâu chịu cho nàng phần mặt mũi này.

Đương nhiên lấy có lễ Phật từ chối, lại kêu nàng dẫn Tần Nhị tiểu thư đi cùng để thêm náo nhiệt.

Tần nhị tiểu thư sai nha hoàn đưa hồng bao cho Tiểu Mãn, về mặt thẹn thùng nói:

- Không biết hôm nay là phương thần của nương nương, nên không có chuẩn bị gì, thái hậu nói giúp ta đưa thọ lễ, nhưng làm vậy có vẻ như ta không có lòng thành, cho nên suốt đêm tú hai màu kim chỉ, tay nghề không so được với Thường mỹ nhân, mong nương nương đừng ghét bỏ.

- Xem nhị tiểu thư nói kia, người chịu tới yến thọ uống rượu, chính là cho ta mặt mũi rồi, cái gì mà lễ với không lễ, nói thẳng ra, chẳng lẽ ta còn thiếu những thứ này sao?

Du Phúc Nghi liếc nhìn Tần nhị tiểu thư, tiếp nhận hồng bao trong tay Tiểu Mãn, mở ra nhìn, là một khối khăn thêu hi thước đáng chi.

Một con hi thước xanh lét bỏ thêm hương bạch hà, khăn từ phổ thông tầm thường, nhưng được cái mùi hương sáng tạo khác người, nàng khoa trương "A" một tiếng, tán thưởng nói:

- Hương bao thật độc đáo, bên trong lại bỏ thêm hoa khô, không giống mùi trà hương nồng đậm, ngửi thoải mái hơn nhiều.

Tần nhị tiểu thư cười nói:

- vẫn là nương nương hiểu biết nhiều, chỉ liếc mắt một cái, liền biết được hương bao dùng vật liệu khác, có thể phân biệt bên trong bỏ vào hoa khô, này nọ chắc nương nương cũng là người trong nghề? Chỉ tiếc thế gian này chỉ

có mình nương nương hiểu biết nhiều như vậy, nếu có nhiều người giống như nương nương, cảm kì thi họa cái gì cũng tinh thông, thì cái đám người tầm thường vụng về như chúng ta sẽ không muốn sống nữa.

- Ta có thể pha được một bình trà ngon sao? Có thể có tú nghệ tốt sao? Mặc kệ người khác tin hay không, dù sao ta cũng tự biết mình.

Du Phúc Nghi lại liếc mắt nhìn Tần nhị tiểu thư, rồi lúi cúi tay nàng cùng lên kiệu.

Trường Xuân Cung.

Yến tửu đã bày biện lên, chỉ chờ Du Phúc Nghi chủ thọ yến này trở về, nàng vừa bước vào cửa viện, đã bị Trịnh quý phi trừng mắt trách móc:

- Giỏi a, đám bỏ mặc chúng ta ngồi ở nơi này đợi người nửa buổi, phải nhìn rượu thơm đồ ăn ngon mà nuốt nước miếng, còn người chạy đi đâu mất dạng không thấy thân ảnh, có người nào làm thọ yến như người sao? Mau lại đây tự phạt ba ly lớn, nếu không chúng ta sẽ không bỏ qua cho người.

- Ba ly lớn? Tỷ tỷ cũng quá hư hỏng rồi, chẳng lẽ muốn chuốc say muội muội, để ta mượn rượu làm càn cho đẹp mặt?

Du Phúc Nghi liếc Trịnh quý phi một cái, giả hoạt cười nói:

- Cũng may là ta đi Từ Ninh Cung tạ ơn còn mang theo người đến giúp đỡ...

Nói xong kéo Tần nhị tiểu thư từ phía sau lúi ra ngoài, nắm tay nàng lắc lắc làm nũng nói:

- Nhị tiểu thư, người phải giúp ta.

Đối với vị khách không mời mà đến thế này, thật khiến sắc mặt mọi người có chút vi diệu, Vương hoàng hậu nghiêm trang nói:

- Nếu người tìm người khác thế người phạt rượu cũng không sao, dù sao tất cả mọi người đều là tỷ muội, giúp đỡ lẫn nhau cũng là chuyện nên làm, nhưng Tần nhị tiểu thư là khách nhân, làm khách nhân mà phải thế người phạt rượu, cũng có chút không ra thể thống gì, dù Tần nhị tiểu thư không thêm để ý, nhưng ta cũng không thể để người làm như vậy.

Tần nhị tiểu thư đứng yên tại chỗ, vẻ mặt vẫn ngây thơ đáng yêu tươi cười, giống như nghe không hiểu lời Vương hoàng hậu nói nàng là khách nhân lại dùng người một nhà mà bài xích nàng.

Vương hoàng hậu mỉm môi, trên mặt hiện lên ý cười, hét với Trịnh quý phi:

- Mau, bắt lấy nàng!

Trịnh quý phi ngồi gần lối đi nhỏ, bên cạnh là bàn của Tổng tài tử, đối diện với bàn của Tổng tài tử là bàn của các phi tần phân vị quá thấp.

Thường ngày không có cơ hội đến thỉnh an Vương hoàng hậu.

Hôm nay mượn cơ hội phương thần của Du Phúc Nghi mới có thể xuất hiện trước mặt người khác.

Hân thường tại nương mầy, Tổng tài tử cùng Hân thường tại vội vàng đứng lên, vội tới trước mặt Du Phúc Nghi, một trái một phải giữ chặt nàng.

Trịnh quý phi tự mình bung một bát rượu lớn, cười dữ tợn đổ vào trong miệng Du Phúc Nghi.

- Khụ, khụ

Du Phúc Nghi bị sặc, ho khan vài tiếng, nước mắt mông lung cười mắng:

- Các ngươi hay lắm, hợp lại khi dễ ta, ta chính là tiểu nhân có thù tất báo, đợi đến phương thần của các ngươi, xem ta trả thù như thế nào.

- Ai da, ta sợ quá đi.

Trịnh Quý Phi cười ha ha, rồi tiếp nhận bát rượu khác do cung nữ bung tới, đưa vào miệng Du Phúc Nghi rồi nói:

- Ngươi uống đi!

Phạt rượu mà dùng bát lớn so với chuyện uống rượu dùng ly nhỏ, dù có uống ba mươi ly nhỏ cũng không bằng ba bát rượu này.

Uống xong ba bát lớn, Du Phúc Nghi có chút đầu vầng mắt hoa, Tần nhị tiểu thư vội đi lên đỡ nàng, quan tâm nói:

- Nương nương không sao chứ.

Du Phúc Nghi xua xua tay, ý nói nàng không có việc gì, đẩy cánh tay Tần nhị tiểu thư ra, rồi nói:

- *Nhị cô nương không cần để ý đến ta, mau ngồi vào vị trí đi.*

An Thực Phi xen mồm nói:

- *Mười mười còn chưa sai người an bài chỗ ngồi cho nàng đâu, để nàng ngồi ở nơi nào mới tốt a?*

- Ai nha, ta say thật rồi, ngay cả chuyện này cũng quên mất, đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở.

Du Phúc Nghi ngẩng đầu, nhìn xung quanh đánh giá, chỉ có chỗ bên cạnh Thường mỹ nhân là trống không, nên nói với Tần nhị tiểu thư:

- Tào mỹ nhân bị thương ở chân vẫn chưa lành, sợ là không thể tới, nhị tiểu thư qua bên kia ngồi đi.

Chủ bàn khẳng định là không được, ở đó vị phân thấp nhất cũng từ nhị phẩm Phúc Tần.

Tuy Tần nhị tiểu thư xuất thân từ gia mẫu của thái hậu, nhưng bản thân nàng lại là thứ nữ, phụ thân nàng cũng chỉ có cái chức suông.

Đó là Tư Mã Duệ chiếu cố mặt mũi của thái hậu mà ban cho, cho nên không có khả năng sẽ phong nàng từ phân vị nhị phẩm trở lên.

Huống chi hân còn ghét bỏ dung mạo nàng tầm thường không xuất chúng, phân vị mỹ nhân khẳng định sẽ không cho nàng.

Cùng lắm cũng là ngũ phẩm tài tử, an bài nàng ngồi vào vị trí của Tào mỹ nhân, cũng không tính là mai một nàng.

- Đa tạ nương nương, vừa đúng lúc ta muốn thỉnh giáo Thường mỹ nhân chuyện tú nghệ, như thế này tiện nghi ta rồi.

Tần Nhị cô nương phúc thân, giống như hân hoan nhảy nhót, chạy qua chỗ Thường mỹ nhân.

Giải quyết chuyện của Tần nhị tiểu thư xong, chân tay Du Phúc Nghi có chút bủn rủn, chuẩn bị tìm chỗ ngồi xuống.

Đi vài bước mới phát hiện An thực phi ngồi rất gần Lâm chiêu nghi, không lưu chỗ cho nàng.

Nàng nghi hoặc khó hiểu nhủ mầy, vừa muốn mở miệng hỏi, liền thấy Vương hoàng hậu vẫy tay với nàng:

- Đến ngồi bên cạnh ta.

Du Phúc Nghi vội lắc đầu nói:

- *Này... sao có thể làm vậy?*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22-2: Người say nhưng ta không có say đâu (2)

Vương hoàng hậu nói:

- *Hôm nay là phương thần của muội muội, tuy lần áp Quý phi muội muội cùng Thục phi muội muội, nhưng các nàng còn có thể so đo với người sao?*

An thực phi phụ họa nói:

- *Nương nương nói đúng rồi, chẳng lẽ chúng ta là loại người nhỏ mọn?*

Trịnh quý phi ngửa đầu uống cạn ly rượu, xì một tiếng:

- *Chỉ cần ngồi là được, ngược lại ngừng cái gì.*

Du Phúc Nghi đành phải ngồi bên cạnh Vương hoàng hậu, Tiểu Mẫn dâng lên một ly trà đặc, nàng đang muốn bùng lên uống, thì nghe An thực phi kinh ngạc nói:

- *Lúc trước ở cách xa nhìn không rõ, lúc này ở gần mới nhìn kỹ, bộ trang sức của muội muội là thủ nghệ phiên bang, nghe nói năm trước Đại Lý quốc Đoạn thế tử cống nạp một bộ trang sức dương chi bạch ngọc, chính là bộ này?*

(Yul: phiên bang như nước liên minh, đồng minh, phụ thuộc)

Lời này là hỏi Vương hoàng hậu, Vương hoàng hậu cười nói:

- *Hoàng thượng yêu thích cống phẩm của phiên bang, tất cả cống phẩm đều không để vào quốc khố, mà bị hoàng thượng thu gom vào tư khố, có phải là bộ trang sức mà năm trước Đoạn thế tử cống nạp hay không, ta cũng không biết, này phải hỏi Đức phi muội muội.*

Du Phúc Nghi đành trả lời:

- *Vẫn là tỷ tỷ có kiến thức rộng rãi, liếc mắt một cái liền nhìn ra đây là thủ nghệ phiên bang, ta lại không hiểu này nọ, chỉ nhìn thấy đa dạng, nên dùng, lại nghe Tổng công công nói, mới biết đây là cống phẩm của Đại Lý quốc.*

Trang sức dương chi bạch ngọc đối với phi tần trong cung mà nói, cũng chẳng phải là việc gì hiếm lạ, ai cũng có thể lấy ra vài món.

Quan trọng vật này lại là cống phẩm của Đại Lý quốc đích thân Đoạn thế tử mang đến, lại lấy ra từ tư khố của hoàng thượng.

Phần thể diện này không phải ai cũng có thể có, mọi người vừa có chút hâm mộ lại vừa ghen tị tiếc hận.

Trương tiếp dư châm ngòi thổi gió chắc lưỡi nói:

- *Phần thể diện này, cũng chỉ nương nương mới có được, chúng ta là những người không lên được mặt bàn sao có phần phúc khí này.*

Du Phúc Nghi trừng mắt, không tán đồng phản bác nói:

- *Lời này của muội muội không đúng rồi, hậu cung trên dưới vô luận là vị tỷ muội nào phương thần, hoàng thượng đều đưa thọ lễ, tuy thọ lễ khác nhau, nhưng có ai lại thiếu những thứ này? Bất quá chỉ là cho thể diện mà thôi.*

Tư Mã Duệ đương nhiên không phải là kẻ nhân tâm, rảnh rỗi mà chọn thọ lễ cho trên dưới hơn hai mươi vị phi tần.

Mỗi khi Triệu Hữu Phúc nhắc nhở vị phi tần nào đến phương thần, hẳn liền sai Tổng Tiểu Hi đi tư khố tùy tiện chọn một món, là đã có thể ứng phó.

Lại có thể thanh lý những thứ không vừa mắt hẳn ở trong tư khố, đỡ để tư khố chật ních, chính là một công đôi việc.

Trương tiếp dư còn định nói đồ vật của mình so với bộ dương chi bạch ngọc của Du Phúc Nghi còn kém xa, nhưng nếu nói ra, có khác gì thừa nhận mình thật sự thiếu những thứ này, nghe có vẻ mình nghèo nàn keo kiệt, kiến thức hạn hẹp, đành phải phần hạn im miệng.

Trịnh Quý Phi giờ tay chỉ vào Du Phúc Nghi, cười nói:

- *Cái miệng của muội muội a, thật giống như đao, may là miệng của ta không nhanh nhẹn, không muốn đấu võ mồm với muội muội, nếu không chẳng phải là chém dưa cắt rau sao, mới nói mấy câu đã bị băm thành mảnh nhỏ?*

- *Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, nào có được như lời tỷ tỷ khen ngợi?*

Du Phúc Nghi bung bầu rượu, đi đến bên người Trịnh quý phi, tự mình rót cho nàng một chén, cười nói:

- *Đã khen ngợi ta, thì cũng nên uống chén rượu này, nếu không ta sẽ đem tỷ tỷ băm thành mảnh nhỏ.*

Trịnh quý phi không chấp thuận, ngược lại bắt cầu tạt lửa cười nói:

- *Ngươi say, ta nhưng không có say đâu, rõ ràng là hoàng hậu nương nương làm chủ, sao lại thành ngươi mời rượu? Mau bồi tội với hoàng hậu nương nương đi, nếu không nương nương sẽ đem ngươi băm thành mảnh nhỏ.*

- *Ai nha, thần thiếp biết tội, nương nương người ngàn vạn đừng băm thần thiếp.*

Du Phúc Nghi bỏ nhào vào người Vương hoàng hậu, xoa nắn nàng vài cái, sau đó nâng bầu rượu lên tự rót một chén rượu, bung đến trước mặt nàng, cười hì hì nói:

- *Thần thiếp bồi tội với nương nương, nương nương nha, người phải tha thứ cho thần thiếp nha.*

Vương hoàng hậu tiếp nhận chén rượu, lấy tay áo che, ngửa đầu uống, sau đó buông tay áo, nhìn Du Phúc Nghi giờ giờ đẩy chén.

- *Hoàng hậu nương nương uống xong rồi, lần này là đến phiên tỷ tỷ, xem ngươi trốn thế nào!*

Du Phúc Nghi trở lại bên người Trịnh quý phi, tự rót cho nàng một chén, Trịnh quý phi nâng tay, cầm lên uống, khiêu khích nói:

- *Ai nói ta muốn trốn? Bất quá chỉ là một chung rượu mà thôi, chẳng lẽ ta sẽ sợ?*

- *Ngươi chờ đó, đợi lát nữa ta sẽ thu thập ngươi.*

Du Phúc Nghi nói xong, liền đi bung chén rượu của mình đi vài bước, cất cao giọng nói:

- *Các vị tỷ muội hôm nay tụ họp ở nơi này, chung vui yến thọ, cho ta thể diện, lòng ta cảm động không thôi, miệng lưỡi của ta vụng về, lại bị chuốc say mất rồi, có nhiều lời muốn nói lại không biết nên nói như thế nào, đành kính các vị tỷ muội một chén rượu, biểu hiện lòng biết ơn, mong các vị tỷ muội ăn uống không cần câu nệ. Ta xin kính trước!*

Nói xong, nâng tay lên, uống một hơi cạn sạch.

Lúc ngồi lại vị trí, An thực phi cười tủm tỉm nói:

- *Nhìn xem, chỉ cần một chén rượu đã ứng phó xong, lại còn khiến người ta không nói được gì, này mà là miệng lưỡi vụng về? Người miệng lưỡi vụng về là ta mới đúng, mỗi lần chúc thọ đều bị ép kính rượu từng người, một vòng kính xong, đã say đến điên đảo, phải nghỉ ngơi ba bốn ngày mới ổn.*

Nàng bị Trịnh quý phi chuốc ba chén lớn, đi đường đều lơ mơ, mới không dám nhiều lời, miễn cho uống say làm ra chuyện mất mặt gì đấy, bị thái hậu cùng hoàng thượng quở trách.

Vậy mà An thực phi còn trào phúng ám chỉ trong mắt nàng không có ai, không kính rượu từng người, nàng bung lên ly trà đặc uống một ngụm, rũ mắt nói:

- *Nếu tỷ tỷ hâm mộ, thì sang năm phương thần của tỷ tỷ, cũng để Quý phi tỷ tỷ khai tịch chuốc rượu người ba chén lớn đi, sẽ không có người mời rượu người nữa.*

Trịnh quý phi không vui, trừng mắt nói:

- *Ngươi nói cút như ta là người ương ngạnh ép rượu người, nếu ngươi không tới muộn, sao ta lại chuốc rượu ngươi?*

Du Phúc Nghi há miệng thở dốc, vừa định nói chuyện, liền thấy một cung nữ chạy vọt vào, "Bùm" một cái quỳ trước mặt Tổng tài từ, khóc đến thở không được, nói:

- *Tiểu chủ, nhị công chúa, nhị công chúa nàng...nàng đi...*

- *Cái gì?*

Thân thể Tổng tài từ lung lay, rồi hôn mê bất tỉnh.

Du Phúc Nghi bị hù dọa nhảy dựng lên, quay người phân phó Cốc Vũ đứng bên cạnh đang bị dọa choáng váng:

- *Cốc Vũ, mau, nhấn vào huyệt nhân trung của nàng.*

Cốc Vũ phục hồi tinh thần, chạy nhanh tới bên cạnh Tổng tài từ ở giữa nhân trung dùng sức bấm mấy cái, Tổng tài từ từ tỉnh dậy, liền khóc thét lên:

- *Nữ nhi của ta a...*

Vương hoàng hậu đứng dậy, đi đến gần Tổng tài từ quát lớn nói:

- *Người đừng có khóc, cung nữ này cũng không nói rõ ràng, rốt cuộc như thế nào còn không biết, có lẽ còn có thể cứu chữa, mau cùng bốn cung đi nhìn xem.*

Nói xong quay đầu phân phó Diêu Hoàng:

- *Mau đi Thái Y Viện thỉnh Tôn thái y.*

- *A? Đúng, đúng, hoàng hậu nương nương nói rất đúng, chúng ta mau đi xem đi.*

Tổng tài từ lau nước mắt, bò dậy, bắt lấy tay áo của Vương hoàng hậu kéo nàng đi.

Vương hoàng hậu nhủ mảy, cũng không nói gì. Thấy các nàng đi ra ngoài, Du Phúc Nghi vội theo sau, nói:

- *Thần thiếp cũng đi xem sao.*

Vương hoàng hậu giờ tay, vỗ cánh tay nàng trấn an nói:

- *Bọn tỷ muội đều ở chỗ này, người là chủ thợ sao có thể ly khai? Đừng nóng vội, để ta đi xem sao đã.*

Xảy ra chuyện như vậy, về mặt ai cũng có chút ngưng trọng, chỉ có Lý Nguyên Bảo vẫn còn tung ta tung tăng chạy tới, cười hi hi nói:

- *Nhạc cơ Giáo Phưởng tới rồi, có cần thỉnh các nàng tiến vào hiến vũ?*

Du Phúc Nghi xua tay nói:

- *Nhị công chúa sinh tử chưa rõ, ai còn tâm tư thưởng thức ca vũ? Dem bạc thưởng cho các nàng, kêu các nàng trở về đi.*

- *Thật là đen đủi.*

Lý Nguyên Bảo nhỏ giọng nói thầm một câu, cúi đầu lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nói rất đúng trầm là đại trượng phu

Vương hoàng hậu đi rồi, cũng không trở lại, Diêu Hoàng bị nàng phân phó tới đây, báo tình huống bên Trữ Tú Cung.

Chuyện này thật khiến người ta có chút dở khóc dở cười, nhị công chúa lại bị Tổng tài từ hại chết.

Sáng hôm qua nhị công chúa ngất xỉu, Tổng tài từ bị lú đầu, không đợi thái y tới, đã tự sai người nấu bát canh sâm, tự tay đút cho nhị công chúa uống.

Nhị công chúa bị bệnh đã lâu, thân mình suy yếu vô cùng, sao có thể chịu được canh đại bổ?

Đáng giận là lúc thái y tới, nàng cũng không nói, khiến thái y nghĩ bệnh tình của nhị công chúa có chuyển biến tốt.

Lúc này phát tác, lại là thất khiếu đổ máu không ngừng, dù là thần tiên cũng không cứu nổi.

- *Này thật đúng là...*

Nghe như vậy, Du Phúc Nghi quả thực không còn gì để nói.

- Thái hậu bực nổi con thịnh nộ, đem Tống tài tử biếm vào lãnh cung.

Điền Hoàng thở dài, còn nói thêm:

- Thái hậu nói gần đây ở trong cung hoàng tử công chúa liên tiếp chết yểu, chắc là phạm vào kiêng kỵ nào đó, phân phó hoàng hậu nương nương, ngày mai phải thỉnh đại sư ở Từ An tự, làm ba ngày cúng bái, mới có thể phui bỏ đen đui. Trong khoảng thời gian này, các vị chủ tử hãy an ổn ở trong cung, không cần thỉnh an nường, hoàng tử công chúa cũng không cần, phải thành thật ở trong cung, không được chạy loạn, miễn phát sinh chuyện không hay.

Vội vã nói xong, Điền Hoàng liền trở lại Trữ Tử Cung hỗ trợ Vương hoàng hậu.

Du Phúc Nghi vội vàng bãi yến, tâm tư các vị phi tần khác nhau, không ai muốn ăn uống, ăn mấy miếng tượng trưng, rồi đứng dậy cáo từ, nường cũng không giữ lại, để các nường rời đi.

Mới vừa rồi còn náo nhiệt vô cùng, lúc này mọi người lần lượt kéo đi hết.

Du Phúc Nghi thở dài, quyết định mắt không thấy tâm không phiền, trở về cung.

Tiểu Mẫn bụng chén canh giải rượu để lên bàn ở trước mặt Du Phúc Nghi, nói:

- Nương nương uống canh giải rượu, rồi đi nghỉ một chút đi, không được lộn xộn, cẩn thận choáng váng.

Du Phúc Nghi uống xong canh giải rượu, đưa chén cho Tiểu Mẫn, rồi nói:

- Đờ ta đi nằm.

Tiểu Mẫn vừa định đỡ nường, lại thấy Cốc Vũ đi vào, bẩm báo:

- Nương nương, Tống Tiểu Hi cầu kiến.

Du Phúc Nghi ngồi lại trên giường La Hán, nói:

- Kêu hần tiến vào.

Cốc Vũ đi ra, mang Tống Tiểu Hi vào, theo sau Tống Tiểu Hi là bốn tên thái giám, đang nâng rương gỗ lớn, Du Phúc Nghi nhìn thấy, kinh ngạc nói:

- Không phải sáng nay hoàng thượng đã sai người tặng thọ lễ rồi sao? Sao lúc này lại nâng rương tới?

Tống Tiểu Hi cúi người nói:

- Hồi bẩm nương nương, lúc này nô tài đến đây là thay huynh trưởng của nương nương là Du đại thiếu gia tới đưa thọ lễ.

- Huynh trưởng của bổn cung?

Du Phúc Nghi kinh ngạc nhướng mày, sau đó khó hiểu nói:

- Hần muốn đưa thọ lễ, trực tiếp đưa đến hậu cung là được, sao lại đưa đến ngự tiền?

Tống Tiểu Hi giải thích nói:

- Du đại thiếu gia hiện nay còn ở hải ngoại, thọ lễ này là hần đưa cho hải thương Phan gia vận chuyển về Đại Chư Phan gia lại tháp tùng tiêu cục đưa đến kinh thành giao cho Trình ngự sử, tuy Trình ngự sử là môn sinh của tiên thái phó, nhưng vẫn là ngoại nam, sao có thể vào cung tặng đồ? đành phải trình đến ngự tiền.

- ở hải ngoại đưa thọ lễ về?

Du Thiệu Nghi này lại có thể chạy đến nước ngoài, thật quá tiêu sái!

Nàng oán hận cắn răng cắn lợi, nở nụ cười trên ghẹo nói:

- Hoàng thượng thích nhất là những thứ đồ phiền bang này, đồ vật đưa tới tay hần, còn có thể nhỏ ra, chẳng lẽ mặt trời mọc hướng tây?

Đức phi nương nương há mồm nói, thật là không sợ trời không sợ đất, cả hoàng thượng mà cũng dám nói!

Khóe miệng Tống Tiểu Hi co giật, vẻ mặt vẫn tươi cười, khen nói:

- Xem nương nương nói kìa, người chính là đầu quả tim của hoàng thượng, đối với người khác còn có thể luyến tiếc, còn đối với người có thể luyến tiếc sao?

- Bỏn cung cũng không dám làm đầu quả tim của hoàng thượng, cũng không ít người là đầu quả tim của hần đây, còn ngại ít? Sợ là tim hoàng thượng rất rộng lớn đi, mới có thể chứa đủ.

Du Phúc Nghi hừ một tiếng, quay đầu phân phó Tiểu Mân:

- *Thượng.*

Tiểu Mân đưa hà bao cho Tống Tiểu Hi, lại lấy một xâu tiền đồng, phân đều cho bốn tên thái giám nâng rương.

Thấy Tống Tiểu Hi cúi đầu tạ ơn chuẩn bị cáo lui, Du Phúc Nghi thuận miệng hỏi một câu:

- *Lúc này hoàng thượng đang làm cái gì?*

Tống Tiểu Hi vội trả lời:

- *Hoàng thượng nói chuyện rất lâu với Trình ngự sử, sau khi Trình ngự sử đi rồi, sư phụ nô tài mới đem chuyện của nhị công chúa bẩm báo với hoàng thượng, hoàng thượng vô cùng giận dữ, cầm Long Tuyền kiếm trong tay, nói*

là muốn giết Tống tài tử báo thù cho nhị công chúa, sư phụ nô tài bèn khuyên ngăn một lúc lâu, mới lấy được Long Tuyền kiếm đem đi cất, nhưng người thì không ngăn được, rồi cuộc hoàng thượng vẫn chạy đến lãnh cung.

- *Thật là làm khó sư phụ người rồi.*

Tuy Tống tài tử ngu xuẩn, nhưng cũng không phải cố ý muốn hại chết nhị công chúa.

Nếu Tư Mã Duệ dùng kiếm chém chết nàng, ngự sử sẽ nói hần đức hạnh suy đồi, khiến hần mất mặt.

Sẽ có mấy ngày phát tiết tỳ khí, gần đây hần hay tới Trường Xuân Cung, thế nào cũng khiến mình gặp tai ương.

Cũng may Triệu Hữu Phúc đoạt được Long Tuyền kiếm, không có vũ khí trên người.

Hần vội vã đánh nấy quyền, đá mấy đá rồi thôi, nháo không ra chuyện lớn.

Du Phúc Nghi thở dài, sau đó phát tay:

- Người lui xuống đi.

Cốc Vũ chờ Tống Tiểu Hi rời khỏi chính điện, liền há miệng, về mặt chờ mong nói:

- Rốt cuộc vẫn là huynh trưởng của nương nương, ở hải ngoại cũng không quên phượng thần của nương nương, vẫn tặng thọ lễ tới đây. Nương nương, người mau mở ra đi, xem xem có đồ vật hiếm lạ gì không, cho nô tỳ nhìn với, để nô tỳ mở rộng tầm mắt.

Say rượu uể oải, Du Phúc Nghi che miệng ngáp một cái, không có hứng thú, nói:

- Người muốn nhìn thì tự mở ra xem đi, bỏn cung buồn ngủ, đi ngủ một giấc đã.

- *Nô tỳ nào dám tự ý, đến nhìn thọ lễ của huynh trưởng người đưa cho người?*

Cốc Vũ giận nói một câu, rồi tiến lên đỡ Du Phúc Nghi, đi đến gian phòng phía đông, vừa đi vừa nói:

- Nô tỳ cũng không vội, nương nương cứ đi ngủ đi, tỉnh ngủ rồi coi cũng không muộn, lỡ lúc đó nô tỳ không ở trước mặt hầu hạ, người ngàn vạn lần phải nhớ sai người kêu nô tỳ một tiếng, đừng để nô tỳ bỏ lỡ cơ hội mở rộng tầm mắt.

Du Phúc Nghi cười đáp:

- Yên tâm đi, sao quên được người.

Nói thì nói, rốt cuộc Du Phúc Nghi cũng không thể tự mình mở thọ lễ, bởi vì chờ nàng tỉnh ngủ đi đến đây.

Đã thấy rương đồ mở rộng, bên cạnh bàn tròn là một đồng rục rờ muôn màu.

Nàng tùy ý nhìn lướt qua, nào là đồng hồ lấp lánh, mã não trắng hạt, kính pha lê, vòng cổ đá quý màu sắc rục rờ cùng hoa hồng lụa...

Mà cái tên đầu sỏ gây tội là Tư Mã Duệ đang cong chân ngồi trên ghế, trong tay là phong thư, đang xem rất say sưa.

Nghe động tĩnh, hần ngẩng đầu lên, thấy Du Phúc Nghi, lập tức cười ha ha:

- Cái tên Du Thiệu Nghi này, lặng lẽ ẩn mình theo thuyền của hải thương Phan gia chạy tới hải ngoại cũng thôi, thế mà lại thú cái gì Pháp quốc đương nữ tửc phụ, toàn bộ Đại Chu này sợ cũng tìm không ra người thứ hai? Ha ha ha, tiết mục mới mẻ này, cũng đủ để đảm thuyết thư quán trà nói hết ba năm.

(Yul: đương nữ là gái tây)

Pháp quốc, gái tây? Trong đầu Du Phúc Nghi nhớ tới lịch sử Âu Châu thời Trung cổ.

Tư liệu lịch sử đứng đắn thì không nhớ tới, lại nhớ cứt đá bên đường tạt ra bên ngoài, cả đời không tắm rửa cùng với không mặc quần lót.

Hoàn cảnh vệ sinh ác liệt nhanh chóng hiện ra trước mắt, khiến hai mắt nàng tối sầm suýt nữa ngã quỵ trên mặt đất.

(Yul: để ta tóm gọn cái thời kỳ trong đầu DPN, nếu thấy dài dòng quá các nàng lướt qua nhé.

Ngày xưa, cái thời Toilet vẫn còn chưa phổ cập ở Paris/Pháp quốc, thì cả giới quý tộc (trừ một số ít) và bình dân, sau khi thỏa mãn nhu cầu trong bồn xong là ném luôn uế vật đó ra đường khiến đường phố cực kỳ nhơ nhuốc.

Hễ người đi đường mà nghe thấy câu "Gare à l'eau!" (coi chừng nước!) là lập tức tránh xa vì ngay sau đó là cứt đá từ trên cửa sổ thi nhau đổ xuống.

Ngay cả trong cung thất cũng vậy, người ta bắt chắp nơi chôn thế nào mà cứ phóng tiện luôn trong vườn cung điện Versailles.

Đương thời, phụ nữ quý tộc ưa chuộng kiểu váy hình chuông (hình dạng như cái lồng chụp) và nó được xem như biểu tượng của sự trang nhã, nhưng cũng có thuyết cho rằng nó được chế tạo để chủ nhân có thể tự do phóng tiện mà không làm chướng mắt người khác.

Nước hoa ở nước pháp là kết quả của sự bẩn thỉu. Từ thế kỷ 16~19 ở Âu châu (nhất là Pháp), người ta tin rằng việc tắm rửa để lây bệnh giang mai.

Dĩ nhiên cũng có không ít kẻ lười nhác việc vệ sinh thân thể. Có ghi chép rằng vị Quốc vương nọ cả đời chỉ đi tắm có 3 lần.)

Nghĩ lại, nàng lại có chút thoải mái, nàng xuyên đến nơi hư cấu, dù bản đồ sông nước đều tương đồng, địa danh thành thị cũng giống.

Văn hóa cũng có chút trùng hợp, nhưng triều đại thay đổi lại hoàn toàn khác nhau.

Nói vậy bên hải ngoại kia cũng như thế, tuy Âu Châu vẫn là Âu Châu trên bản đồ, nhưng lịch sử sẽ không tương tự.

Chuyện vệ sinh cái loại lịch sử dơ bẩn cũng sẽ bị hiệu ứng bướm bướm làm biến mất, nếu không khẩu vị của Du Thiệu Nghi cũng quá nặng đi.

Du Phúc Nghi lấy thư tín trong tay Tư Mã Duệ, xem xong một tờ, cười nói:

- A, tẩu tử lại là khuê nữ của công tước. Tư Mã Duệ không cho là đúng nói:

- Công tước khuê nữ thì thế nào? Nếu hấn chịu tham gia khoa khảo đoạt công danh giành một chức quan, dựa vào gia thế của Du gia các ngươì, cùng với uy danh của tiên thái phó, ở Đại Chu hấn cũng có thể thú đích nữ của quốc công.

Nàng định nói công tước bên Âu Châu không giống quốc công ở Đại Chu, người ta có đất phong có quân đội, tương đương với phiên quốc.

Lời nói sắp ra khỏi miệng rồi lại ngừng, làm một quý nữ đại môn không ra nhị môn không tới, sao có thể biết được chuyện hải ngoại?

Nếu nói ra, thì thân phận xuyên không của mình có thể bị lộ.

Coi như không nghe thấy, đọc đến trang sau, thấy Du Thiệu Nghi nói, định là sau khi thành hôn liền mang tẩu tử Y Lệ Toa(tên là isabel) về Đại Chu.

Ai ngờ trước khi đi lại phát hiện nàng có thai, cho nên chỉ có thể đợi nàng sinh sản xong mới có thể trở về.

Bất quá thư này được viết cách đây một tháng, hiện giờ đã là cuối tháng bảy, sợ là sắp lâm bồn rồi, nói vậy đầu mùa xuân năm sau là có thể trở lại.

Du Phúc Nghi vui vẻ nói:

- Huynh trưởng giống như phụ thân, là nam nhân anh tuấn, lại vào Nam ra Bắc kiến thức rộng rãi, cô nương có thể được hấn coi trọng, đương nhiên sẽ không xấu bọn họ sinh hạ nhi tử là hỗn huyết, khẳng định so với Diễm nhi còn đẹp mắt hơn, khi nào bọn họ trở lại, thần thiếp nhất định phải chiêu bọn họ tiến cung mới được.

- Mầu không chê từ xấu, mà ngươì có thể nói như vậy sao?

Tư Mã Duệ không vui mừng lắm, sau đó về mặt khinh bỉ nhìn mặt nàng quét tới quét lui:

- Diễm nhi xấu có thể trách ai a, trầm so với Du Thiệu Nghi anh tuấn hơn nhiều, còn không phải tại mẩu phi là ngươì kéo chân sau?

Khụ, nàng lớn lên chỉ có thể tính là thanh tú, cùng so sánh với gien ưu tú của hoàng tộc, thật đúng là kéo chân chó.

Du Phúc Nghi ho nhẹ một tiếng, giãi biện nói:

- Đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, sao có thể đem một túi da xấu hay đẹp để vào mắt?

Tư Mã Duệ vỗ tay một cái, cười hi hi nhìn nàng:

- Nói rất đúng, trăm chính là đại trượng phu, nếu không sao có thể coi trọng một nữ tử bình thường như ái phi?

Đây chính là đào hồ tự chôn mình. Du Phúc Nghi tức muốn ngã ngựa, lại lười đấu võ mồm với hắn.

Gọi Cốc Vũ tới, dọn dẹp một đồng hôn độn do hắn bày ra.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tinh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thăng chức làm ngũ phẩm tài tử

Tuy nhị công chúa không được sủng ái bằng đại công chúa do Trịnh quý phi sở sinh.

Nhưng vẫn là khuê nữ của Tư Mã Duệ, nàng chết yểu, trong lòng Tư Mã Duệ cũng không dễ chịu.

Cho nên chỉ ngồi ở cung của Du Phúc Nghi một chút, liền trở về Càn Thanh Cung, cũng không chiều nàng thị tẩm, qua ba ngày, cũng không đến đây.

Du Phúc Nghi rảnh rồi, ngồi xổm chỉ luồn kim tú hà bao cho Tư Mã Diễm, lấy đồng hồ bật nắp trong rương mà Du Thiệu Nghi đưa tới.

Đeo lên đai lưng cho hắn, sau khi cúng bái làm lễ kết thúc hắn trở lại thư phòng đọc sách.

Ở trước mặt đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử "Uyển chuyên" khoe khoang một phen.

Khiến đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử hâm mộ đến đỏ mắt, cùng nhau chạy đến trước mặt Tư Mã Duệ đòi hỏi.

Tư Mã Duệ không còn cách nào, đành sai Tổng Tiểu Hi đi tư khổ đem ra hai cái.

Tuy chất liệu cùng chạm trổ không thể so sánh với món đồ của Tư Mã Diễm, nhưng tốt xấu gì cũng đuổi được hai nhi tử rồi đi.

Trong lòng ghi hận Tư Mã Diễm hại hắn tổn thất tài vật, lén lút tính toán ngày nào đó sẽ đến cung của Du Phúc Nghi công khóa hắn cho bỏ tức.

Bảy tháng trời mưa, trận mưa này kéo dài mười hai canh giờ, sau cơn mưa trời lại sáng.

Đầu mùa thu đã tới, ánh mặt trời ôn hòa, thời tiết hơi lạnh, mọi người đành thay y phục mùa hè, mặc thêm một lớp y phục.

Vào thu chưa được mấy ngày liền tới yến thọ của thái hậu, yến thọ định tổ chức vào giữa trưa.

Nhưng trời còn chưa sáng đám phi tần đã bận đến bù lu bù loa, mấy vị phi tần đăng kí loại thức ăn phức tạp đều sai người đến bẩm báo với Vương hoàng hậu xin miễn thỉnh an.

Sáng sớm đã chạy tới Ngự Thiện Phòng, ngay cả Thường mỹ nhân vẫn luôn làm người vô hình, vết thương còn chưa lành hẳn cũng chống gậy đi chung với Tào mỹ nhân.

Lúc Du Phúc Nghi đến Khôn Ninh Cung thỉnh an, trừ Vương hoàng hậu, thì cũng chỉ có ba người là nàng, Trịnh quý phi cùng Lâm chiêu nghi.

Vương hoàng hậu cười nói:

- Sai người tới đây xin phép là được, tội gì phải chạy đến đây.

Du Phúc Nghi hành lễ, cười nói:

- Thần thiếp chỉ làm canh cải trắng, mất thời gian một chén trà là xong, có đi tới Ngự Thiện Phòng sớm, thì cũng vô dụng, chỉ bằng tới trò chuyện với nương nương.

Nói xong liền xoay người, làm nửa lễ với Trịnh quý phi, nhúu mày nói:

- Quý phi tỷ tỷ không phải sẽ làm phạt khiêu tường sao, nên sớm đi chuẩn bị, sao còn ngồi ở chỗ này uống trà? Cẩn thận làm không kịp.

Trịnh quý phi bưng bát trà, nhấp một miếng, uống hay không uống cũng khó biết, sau một lúc lâu mới cười lạnh nói:

- Dù ta có làm tình xáo đến đâu, cũng không vớt được một câu dễ nghe, để bọn hạ nhân chuẩn bị, sau đó ta chuẩn bị một là được.

Nói cũng đúng, từ trước đến nay thái hậu luôn coi Trịnh quý phi như cái gai trong mắt.

Dù có biểu hiện tốt đến đâu, cũng khó làm thái hậu vừa mắt, làm như thế còn thoải mái hơn nhiều.

Chỉ là, bề ngoài thái hậu tỏ vẻ coi trọng nàng, vậy mà nàng ta vẫn nói trước mặt nàng, không sợ nàng cáo trạng với thái hậu sao?

Hay là Trịnh quý phi đã sớm nhìn thấu trò khi của thái hậu? Nghĩ lại chuyện này cũng không khó lý giải.

Ai cũng nhìn thấy thái hậu đem Tần nhị tiểu thư vào cung, chỉ cần không phải ngốc tử, đều có thể hiểu, nàng đã bị vứt bỏ.

Dù Trịnh quý phi dám nói như vậy, thì nàng cũng không thể phụ họa theo, quay đầu nói chuyện với Lâm chiêu nghi mặt lạnh:

- Còn Chiêu nghi muội muội thì sao?

Lâm chiêu nghi hừ nói:

- Nấu ăn ta sẽ không làm, dùng bữa thì được.

Vị này còn lợi hại hơn, trực tiếp nói không làm! Du Phúc Nghi bị ghen xấu hổ cười ha ha, vừa định ngẩng đầu hỏi Vương hoàng hậu.

Sau đó lại nghĩ Vương hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, nếu chạy đến Ngự Thiện Phòng cùng một đám phi tần thấp kém tranh đoạt bếp lò sẽ quá mất giá đi.

Đương nhiên nàng sẽ sai người ở Ngự Thiện Phòng đem nguyên liệu nấu ăn đưa đến phòng bếp ở Khôn Ninh Cung.

Du Phúc Nghi không nói gì nữa, bưng chén trà uống.

Cả điện yên lặng, chỉ nghe được âm thanh chén trà va chạm, Vương hoàng hậu thấy thế, liền nói:

- Ta cũng nên đi chuẩn bị rồi, không giữ các vị muội muội nữa.

Các nàng nghe xong, vội vàng đứng dậy cáo lui.

Du Phúc Nghi ngủ một giấc, tỉnh lại thì tập yoga hoạt động chân cẳng, thay đổi y phục đơn giản đi tới Ngự Thiện Phòng.

Nấu xong canh cải bỏ vào trong hộp đồ ăn kêu Tiểu Mẫn cầm theo, sau đó trở về Trường Xuân Cung.

Tắm rửa sạch sẽ, thay đổi một thân y phục màu hồng cánh sen tú bạch ngọc lan, váy dài màu vàng nhạt chấm đất.

Mang trang sức dương chi bạch ngọc mà Tư Mã Duệ đưa lần trước, cùng với vòng cổ đá quý rực rỡ của Du Thiệu Nghi đưa tặng.

Ngồi lên kiệu đi đến yến hội ở Từ Ninh Viên.

Nàng vừa mới đến, đã nghe tiếng Thôi ma ma bên người thái hậu cao giọng nói:

- Canh giờ đã đến, bắt đầu hiến đồ ăn.

Trình tự hiến đồ ăn lúc trước đã được thông tri, căn cứ địa vị trong cung của đám phi tần, sau đó là trưởng công chúa, tiếp theo mới là Tần nhị tiểu thư, nữ quyến ngoại gia.

Cho nên Thôi ma ma vừa dứt lời, Vương hoàng hậu đã dẫn đầu đi lên, tiếp nhận hộp đồ ăn trong tay Diêu Hoàng.

Bên trong là một món hầm còn đầy nắp, đặt lên bàn ở trước mặt thái hậu, sau đó mở nắp ra, lấy thìa cùng chén đũa, múc nửa chén dâng lên cho Thái hậu, nói:

- Thần thiếp hầm canh măng da gà tơi, là món khai vị rất tốt cho ruột gan.

Thái hậu múc nửa thìa, đưa đến bên miệng nhấp môi, gật đầu nói:

- Không tồi.

Nói xong nhìn về phía Tư Mã Duệ, nói:

- Hoàng đế cũng ném thư đi.

Vương hoàng hậu vội vàng múc một chén cho Tư Mã Duệ, Tư Mã Duệ cũng không cần thìa, trực tiếp bung chén uống đầy một hống, chép miệng khen nói:

- *Ấm nóng dịu ngon, quả nhiên là món khai vị tốt nhất.*

Nói xong lại bung chén lên "Ừng ực ừng ực" uống thêm mấy ngụm, lúc buông chén xuống, trong chén chỉ còn măng non cùng da gà, không còn miếng nước.

Khóc miệng Du Phúc Nghi co giật, ngơ ngác hiện giờ là vua của một nước nắm trong tay quyền sát sinh.

Lại có bộ dạng lưu manh đường phố, không biết giữ uy nghi của bậc đế vương sao?

Sau đó tới Trịnh quý phi dâng lên phật khiêu tường, quả nhiên không ngoài dự đoán, ngay cả cầm đũa cũng không muốn, thái hậu liếc mắt một cái, liền xua xua tay:

- *Nhìn là không muốn ăn rồi, mau mang xuống đi.*

- *Khoan đã!*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đa tạ đại tỷ đã chọn cho muội

Tiền đề thống trị Đại Chu thái bình thịnh thế, kế nhiệm Tư Mã Duệ lại có số phận cực tốt.

Từ khi đăng cơ Đại Chu an khang bình ổn, hàng năm lương thực hoa trái được mùa.

Ngay cả hoàng hà lâu lâu rít gào một trận trước đó cũng chưa từng xảy ra, vì vậy quốc khó lúc nào cũng đẩy đà.

Việc chi ra hai trăm vạn lượng bạc để cứu tế lần này cũng không là cái gì, hoàng hậu vì muốn thể hiện mình là người hiền lương thực đức, chủ động giảm bớt một nửa chi phí ở Khôn Ninh Cung.

Nhi tức "làm chuyện đại nghĩa" như thế, là bà bà sao có thể an tâm hưởng phúc? Thái hậu cũng giảm bớt một nửa chi phí ở Từ Ninh Cung.

Hai đại đầu sỏ đều làm như thế, sao đám phi tần có thể không theo?

Tuy làm theo, nhưng cũng không ít phi tần ngầm ngầm có ý kiến, thí dụ như Tào mỹ nhân chân vẫn còn bị thương đang ở thời kỳ dưỡng bệnh.

Dựa theo nguyên tắc của người xưa ăn gì bỏ nấy, mỗi ngày phải uống một chén canh đại cốt(xương hầm).

Lúc này lại giảm bớt một nửa chi phí, lại còn muốn trai giới tĩnh tâm vì nạn dân cầu phúc.

Trong Ngự Thiện Phòng chỉ có củ cải trắng chờ làm thức ăn chay, khiến nàng có chút nóng nảy.

Chống quai trượng chạy đến chỗ Du Phúc Nghi tỏ khổ, châm chọc mỉa mai Vương hoàng hậu:

- Cũng chỉ có lão gà mái không đẻ trứng, mới có thể làm ra thủ đoạn thế này để lấy hư danh hiền lương thực đức, nếu có thể sinh một đứa, ngày ngày ăn thịt cá, có ai dám nói nàng không hiền?

Trên đùi bị thương còn không biết hấp thụ giáo huấn, nói chuyện lại không biết giữ mồm giữ miệng.

Du Phúc Nghi răn dạy nàng một hồi, rồi đuổi nàng về Tuy Thọ Điện, không ngờ miệng nàng lại quạ đen.

Lời này nói ra còn không được mấy ngày, Vương hoàng hậu ở yến tiệc trung thu lại hôn mê bất tỉnh.

Triệu thái y tới chẩn trị, lại là có thai, ở Đại chử "Có đích lập đích, vô đích lập hiền".

Nếu sinh hạ nhi tử sẽ là thái tử, tương lai là người kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Địa vị này không phải nhị hoàng tử, tam hoàng tử có mẫu phi xuất thân tôn quý là có thể so sánh được.

Trong lúc nhất thời cả hậu cung thay đổi bất ngờ.

Vương hoàng hậu đã hai mươi bảy tuổi, ở hiện đại đa số nữ nhân ở độ tuổi này còn đang hưởng thụ cuộc sống độc thân tự do.

Nhưng ở cổ đại lại là sản phụ lớn tuổi, cung nữ thái giám ma ma đều kinh hồn táng đảm, hận không thể đem Khôn Ninh Cung biến thành đậu hủ.

Sợ có gì xấu va chạm vương hoàng hậu, mà Vương hoàng hậu cũng rất cẩn thận, đem hết mọi việc trong hậu cung giao cho Trịnh quý phi, An thực phi cùng với Du Phúc Nghi xử lý.

Còn mình thì không thêm đề ý đến chuyện bên ngoài, chỉ an tâm dưỡng thai.

Hậu cung của Tư Mã Duệ không nhiều bằng tiên đế, nhưng chuyện phiền phức, phức tạp lại không ít.

Ba người các nàng là đại cô nương khó tránh sẽ gặp phải rối ren, lúc dần dần xử lý mọi chuyện quen tay.

Thì Du Phúc Nghi nhận ra không còn mấy ngày nữa sẽ là ngày thành thân của Du Uẩn Nghi cùng Tư Mã Du.

Vội vàng triệu nàng cùng Du phu nhân tiến cung, vì nàng thêm của hồi môn.

Tuy Tư Mã Du là đích thứ tử của Triệu Vương phủ, lại đảm nhiệm chức vụ nội vụ, là nam nhân tài tuấn khó có.

Nhưng nếu so với Tư Mã Duệ là cửu ngũ chí tôn, thì vẫn kém hơn nhiều, Du uẩn Nghi đối với hôn sự này không hề hài lòng.

Không ít lần ở trong phủ tức giận khóc nháo, vì e ngại hoàng đế miệng vàng lời ngọc, Du phu nhân cũng không thể chậm trễ.

Nhưng lúc Tư Mã Du tới hạ sính nàng đứng sau bình phong nhìn lên vài lần, thấy Tư Mã Du phong lưu lỗi lạc.

Lập tức bị đánh về bề ngoài này mê hoặc, vui vẻ rạo rục tú giá y chờ ngày thành thân.

Lúc này vừa nhìn thấy Du Phúc Nghi, liền há mồm nói:

- Đa tạ đại tỷ; đã chọn cho muội một vị hôn phu tốt như vậy.

Từ xưa bà mối rất khó làm, sau khi thành thân, nếu cuộc sống phu thê hòa hợp, đó là chuyện tốt nhân duyên tốt.

Nếu cuộc sống không tốt, thì tất cả đều là lỗi của bà mối, ai biểu bà mối giới thiệu đối tượng như vậy cho mình? Khiến mình khổ sở.

Cho nên cái danh bà mối này, Du Phúc Nghi cũng không dám nhận, vội nói:

- Là lúc trước muội muội cùng mẫu thân tiên cung thì bị hoàng thượng vô tình nhìn thấy, nên người đến Trường Xuân Cung hỏi ta, cũng tại nha hoàn Thính Phong lẩm miệng, đem chuyện muội muội năm nay đã hơn mười bảy rồi

mà vẫn chưa có hôn phối nói ra, hoàng thượng nhớ thương phụ thân chúng ta, nên đem việc này ôm vào người, tự mình ra tay chọn một hậu duệ tôn thất có bộ dáng nhân phẩm xuất chúng, cũng viết thánh chỉ tứ hôn... Công lao này, ta cũng không dám gánh, muội muội muốn cảm tạ thì tạ hoàng thượng đi.

- Thánh chỉ vừa ban xuống, ngày thứ hai đã vào cung tạ ơn rồi.

Du Uẩn Nghi xoay người, đột nhiên phúc thân với Thính Phong, cười hi hi nói:

- Đa tạ Thính Phong tỷ ty đã nghĩ tới ta, ta ở nơi này nói lời cảm tạ với người.

Thính Phong vội nâng nàng lên, nói:

- Nhị tiểu thư khiến nô tỳ ngại chết, sao nô tỳ dám đương nổi.

Du Uẩn Nghi đứng lên, ngồi xuống ghế thái sư, trông mắt nhanh như chớp chuyển động đánh giá Du Phúc Nghi.

Cuối cùng nhìn chăm chăm cổ nàng, đang đeo vòng cổ khảm đá quý mười hai màu sắc, kinh ngạc nói:

- Không phải đại tỷ chán ghét đồ vật có màu sắc rực rỡ sao, sao lại đeo vòng cổ như vậy?

Du phu nhân nghe vậy, đưa mắt nhìn Du Phúc Nghi rồi vỗ tay vui vẻ nói:

- Cái này rất đẹp nha, nhìn là thấy không khí vui mừng rồi, lại là thứ nương nương từng mang qua, nếu thưởng cho nhị nha đầu làm của hồi môn, có phần thể diện này sẽ khiến Triệu Vương phủ nhìn nàng bằng con mắt khác.

Là khuê nữ của tiên thái phó, là muội muội của Đức phi, lại được hoàng thượng hạ chỉ ban hôn.

Chỉ cần nàng không làm gì sai lầm, Triệu Vương phủ cũng đối xử tốt với nàng, có quan hệ gì đến của hồi môn?

Đừng có thiên cận như vậy? Du Phúc Nghi chửi thầm trong lòng, cười nói:

- Là đại ca mang này nợ gửi tặng, ta giữ lại một cái, còn lại cũng không ban cho ai, đều giữ cho muội muội.

Nói xong nhìn Thính Phong nhưong mày:

- Đi, đem đồ vật lưu trữ cho nhị tiểu thư mang đến đây.

- Đại ca người đưa?

Du phu nhân bắt giữ máu chốt, cất cao giọng:

- Vật này thủ công đa dạng nhìn như là hình thức ở hải ngoại, so với cửa hàng hải thương của Phan gia còn tinh xảo hơn, sao hân có những thứ này, hay là hân chạy đến hải ngoại rồi?

Du Phúc Nghi gật đầu, nói:

- Đúng vậy, đại ca không chỉ chạy đến hải ngoại, mà còn thú dương nữ tức phụ, lúc viết thư tín gửi về cho ta còn nói Dương đại tẩu đã có thai, cũng không biết đã đi đến hoang đảo nào rồi.

- Đồ bất hiểu, thật là tức chết ta...

Lời còn chưa dứt, thân thể Du phu nhân đã mềm nhũn, tức đến hôn mê bất tỉnh, Du Phúc Nghi vội kêu Cốc Vũ:

- Cốc Vũ, mau...

Cốc vũ từng có kinh nghiệm xử lý Tổng tài tử, không chút hoang mang tiến lên, nhấn vào nhân trung của Du phu nhân.

Một lúc sau Du phu nhân tỉnh dậy, hữu khí vô lực mắng:

- Cái tên bất hiểu...

Du Phúc Nghi giúp đỡ Cốc Vũ cùng Du Uẩn Nghi nâng Du phu nhân lên Kháng Sàng, giúp nàng dựa vào đệm lưng.

Còn mình ngồi vào Kháng Sàng khác nhìn hơi cũ, nàng cũng không để ý khuyên nhủ:

- Lúc trước đại ca quanh năm suốt tháng ở bên ngoài đồng du tây đạo, hoàn toàn không thể trông cậy vào chuyện hân thú thê sinh tử, dòng chính Du gia chúng ta gần như tuyệt hậu...Lúc này hân lại chủ động gánh vác trách nhiệm khai chi tán diệp, tuy nàng là dương nữ, nhưng lại là khuê nữ của công tước, cũng sánh với danh môn quý nữ, có còn hơn không. Mẫu thân người nói xem có đúng không?

Du phu nhân khóc lóc một lúc lâu, mới thút tha thút thít nức nở phụ họa nói:

- Không cá, ăn tôm cũng được, chỉ hy vọng hân có thể từ rồi sẽ chịu sống yên ổn, đừng có suốt ngày du sơn đạo thủy, bỏ gia.

Du Uẩn Nghi đối với chuyện huynh trưởng thú dương nữ cũng chẳng để bụng, chỉ quan tâm Du Phúc Nghi mang bao nhiêu thứ cho mình.

Nhìn thấy Thính Phong có hết sức ôm một cái rương đi vào, nàng vội vàng nhảy bắn lên, đoạt lấy rương, hai mắt lóe sáng mở nắp hộp.

Du phu nhân thấy thế, đầu cũng không đau, mắt cũng không hoa, chân cũng không mềm, nhanh nhẹn từ trên Kháng Sàng nhảy xuống dưới.

Đến bên người Du uẩn Nghi ngó vào, thấy bên trong có mấy thước lụa tây đa dạng mới lạ, mấy cái vòng cổ đá quý màu sắc rực rỡ.

Mấy vòng mã não, mấy cái nhẫn san hô, mấy cái quạt lông vũ cùng với mấy hộp hương liệu, mặt nở đầy hoa, vui vẻ rạo rực nói:

- Có những đồ vật này, nữ nhi của ta cũng coi như đã có đầy đủ của hồi môn, người làm nương như ta cũng có thể nở mày nở mặt ở trước mặt bằng hữu thân thích.

Lời này nói ra, ngay cả Cốc Vũ cũng nhẹn không được mà muốn tròn mắt, không chờ Du Phúc Nghi mở miệng đuổi người, Cốc Vũ liền nói:

- Nương nương, nên đi Vĩnh Thọ Cung, cùng hai vị quý phi, thực phi thương nghị chuyện tuyển tú, đến muộn sẽ không tốt.

Du phu nhân chỉ là đầu đàn, chứ không phải ngu đại, nếu là lúc trước, nghe loại tiền khách thế này, sẽ thức thời mang theo Du Uẩn Nghi cáo lui.

Nhưng lúc này chẳng những không cáo lui, ngược lại còn bầu lên, nói:

- Nghe nói hiện giờ hoàng hậu nương nương đang mang thai, cũng không xử lý công việc, chuyện tuyển tú lại để người cùng hai vị nương nương khác toàn quyền phụ trách?

Không đợi Du Phúc Nghi mở miệng, nàng lại nói tiếp:

- Biểu muội nữ nhi của cửu công người lần này cũng tham tuyển, nếu nương nương quản chuyện này, tốt xấu gì cũng nên chiều cố nàng, tuyển nàng vào cung, an bài phân vị tốt cho nàng, tương lai cũng có thể trợ lực cho nương nương, không phải sao?

(Yul: cửu công là anh em của bà ngoại...)

Du Phúc Nghi cố gắng tìm tòi ký ức của thân chủ trước, sau đó nhíu mày nói:

- Cửu công? Hẳn xưa nay vẫn luôn diễn tuồng, mỗi khi tuyển tú, nữ tử trong phủ sẽ báo bệnh, sao năm nay lại muốn tham gia?

Du phu nhân xấu hổ cười nói:

- Không phải Thẩm cửu công của người, mà là Vương cửu công...

Cho nàng vài phần thể diện, nàng có được một tắc lại muốn tiến thêm một thước, Du Phúc Nghi đập mạnh tay xuống bàn, lạnh lùng nói:

- Máu thân hồ đồ rồi sao, ngoại tổ mẫu là đích trưởng nữ của Thẩm gia, đệ đệ nàng mới là cửu công của ta, sao lúc này lại để người ngoài chen một chân, cái gì Vương cửu công?

Du phu nhân không vui nói:

- Nương nương ở địa vị cao, cũng không thể trong mắt không có người khác, Vương thị tuy là kẻ thù, nhưng trên danh nghĩa cũng là kẻ mẫu của ta, là kẻ ngoại tổ mẫu của người, huynh đệ của nàng đương nhiên cũng là cửu công của người, sao lại là người ngoài?

Du Phúc Nghi tức giận nở nụ cười, đúng là do kẻ mẫu Vương thị ban tặng, Du phu nhân là đích nữ danh môn, lại bị đường thành kiến thức hạn hẹp không chủ kiến.

Động một chút liền khóc lóc âm ỉ tình tình tiểu bạch hoa, các phủ môn đảng hộ đối đều né nàng xa ba thước, e sợ bị dính phải.

Người tới cửa tới cầu thủ đều là người không nên thân, sa cơ thất thế, ngoại tổ phụ sợ nàng làm hỏng thanh danh gia tộc.

Y vào thân phận cửu công cường ngạnh đem nàng đưa cho sanh tôn Du Mẫn Viễn.

Có Du thái phu nhân là tiểu cô uy nghiêm ở đây, Vương thị không dám gây sóng gió đến Du gia.

Lúc này lại không biết cố kỵ, muốn gây chuyện thị phi. Thính Phong xen mồm nói:

- Thái thái đừng trách nô tỳ lẩm miệng, thật ra nương nương cũng không làm chủ được, nói là tam phi tiếp quản phương án, nhưng quý phi nương nương cùng Thục phi nương nương là người hầu hạ bên cạnh hoàng thượng lâu năm, thân sinh ra đại công chúa cùng nhị hoàng tử lại rất được hoàng thượng yêu thích, tuy nương nương của chúng ta cũng sinh hạ một hoàng tử, nhưng vô luận tư lịch (lý lịch) hay là ân sủng, đều không bằng hai vị kia, hiện nay xử lý chuyện trong hậu cung, đều là hai vị nương nương kia dẫn đầu, nương nương chúng ta chỉ là phụ họa vài câu, chuyện tuyển tú cũng không ngoại lệ. Nếu Vương có nương là người xuất chúng, bằng bản lĩnh của mình cũng có thể trúng tuyển, nếu nương nương đột ngột nhảy ra hỗ trợ, chọc hai vị kia không vừa mắt, bị ngăn trở, ngược lại còn làm hỏng chuyện của Vương có nương.

Du phu nhân cân nhắc một lúc, cảm thấy Thính Phong nói cũng có đạo lý, liền gật đầu nói:

- Điều này cũng đúng, chuyện này không cần người hỗ trợ, nhưng nếu biểu muội người trúng tuyển, sau khi vào cung người phải chiều cố nàng một chút.

Thính Phong thấy sắc mặt Du Phúc Nghi rất khó coi, sợ nàng nói ra những lời không dễ nghe, thọc tổ ong vò vẽ, vội cười nói:

- Xem thái thái nói kia, đều là cốt nhục toàn gia (một nhà), đánh gãy xương vẫn còn liền gân, sao nương nương lại bỏ mặc mà không chiều cố biểu tiểu thư?

Lúc này Du phu nhân mới vừa lòng, mang theo Du uân Nghi cáo lui.

Thính Phong tiễn bọn họ xong trở về, vẫn thấy sắc mặt Du Phúc Nghi vẫn chưa hòa hoãn, liền khuyên nhủ:

- Nương nương cần gì phải so đo với các nàng, dù sao các nàng cũng chỉ là tiểu đánh tiểu nháo, hoặc là chiếm chút tiện nghi, hoặc là há miệng nói vài câu khó nghe, cũng không trêu chọc chuyện gì lớn, chỉ cần mở một mắt nhắm một mắt là được.

- Các nàng không trêu chọc chuyện lớn, nhưng cái loại tạp nham đó lại khó nói, nếu gặp phải tai họa, tội danh còn không phải là đổ lên đầu ta cùng tam hoàng tử sao?

Du Phúc Nghi thờ dài, sau đó kiên quyết nói:

- Không có người làm chủ cường chế năng là không được, lần này đại ca trở về cũng đừng nghĩ có thể đi, thế nào cũng phải khuyên hấn khảo công danh mưu cầu chức quan mới được.

Thính Phong gật đầu phụ họa:

- Nương nương nói rất đúng, đừng nhìn đại thiếu gia suốt ngày cọt nhả, nhưng ai chẳng biết hấn là chủ nhân tàn nhẫn độc ác? Chỉ cần hấn ở phủ, dù không khảo công danh, không mưu cầu chức quan, thì cũng không có ai dám nhúc nhích.

Du Phúc Nghi nghe xong, liền bật cười nói:

- Người đang khen hấn hay là mắng hấn?

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Đánh chết thần thiếp trước đi

Dựa theo quy củ ở Đại Chu, sau khi tú nữ tham tuyển đi vào Tử Cẩm Thành, cần trải qua ba ải tuyển chọn.

Ải thứ nhất là do nội giám chuyên môn phụ trách tuyển tú chọn lựa, tú nữ được chọn lựa sẽ đến Khôn Ninh Cung diện kiến hoàng hậu.

Hoàng hậu chủ trì ra ải thứ hai, tú nữ lọt vào mắt hoàng hậu mới có thể đến gặp hoàng đế.

Hoàng đế tự mình chọn tuyển lựa người sẽ lưu lại.

Hiện nay Vương hoàng hậu đang nằm trên giường dưỡng thai, Tư Mã Duệ vội vàng xử lý nạn lụt ở Lương Quảng không thể rời khỏi.

Tất cả gánh nặng tuyển tú đều đè lên người Trịnh quý phi, An thực phi cùng Du Phúc Nghi.

Du Phúc Nghi thì sao cũng được, chỉ cần đem thẻ bài của vị biểu muội kia vứt ra ngoài thì mọi chuyện sẽ vạn sự đại cát.

Trịnh quý phi cùng An thực phi sao có thể tùy ý chọn người vào đoạt sự sủng ái của các nàng.

Vì thế cứ chọn nữ tử như tiểu bạch hoa mặt đào, mắt như thu thủy liễu yếu đào tơ, động một cái liền rung rung nước mắt.

Chờ đến lúc Tư Mã Duệ xử lý xong mọi chuyện, gọi đám người mới tới đến nhìn, để phân vị.

Ai ngờ nhìn thấy đám người này, suýt chút nữa khiến hấn tức giận muốn ngất xỉu.

Trừ chuyện cho thái hậu mặt mũi phân vị Tàn nhị tiểu thư làm tài tử ra, thì đám còn lại đều phân làm thái nữ.

(Yul: thái nữ là cấp bậc phi tần thấp nhất không hạn chế số người ở phân vị này)

Sau đó phòng mang trọn mắt đến Trường Xuân Cung, tóm được Du Phúc Nghi bắt đầu la mắng:

- Người cũng quá âm hiểm đi, biết rõ trẫm ghét nhất cái đám yếu điệu tiểu cô nương, tuyển một đồng như vậy vào cung, muốn khiến trẫm ghê tởm đúng không?

Du Phúc Nghi đang nằm trên Kháng Sàng dựa gối nghỉ ngơi, thấy Tư Mã Duệ tới còn định đứng dậy tiếp giá, nghe vậy lại nằm trở về, hừ nói:

- Tuyển tú là thần thiếp cùng Trịnh quý phi, An thực phi phụ trách, nếu làm không tốt, sao hoàng thượng không đi mắng các nàng, mà tới đây mắng thần thiếp, hay là nghĩ thần thiếp là quả hồng mềm, so với các nàng càng dễ nắm bóp?

Tư Mã Duệ tiến lên, nâng tay chụp hai quả đào trước ngực nàng, rồi nhanh chóng rút tay về, cười hi hi nói:

- Thật là mềm.

Hành vi tùy tiện như vậy, thật khiến Du Phúc Nghi không còn gì để nói, vội vàng khoanh tay trước ngực, miễn cho hấn chiếm tiện nghi, tức giận nói:

- Cái đám tiểu cô nương đó còn mềm hơn đây, hoàng thượng đi nhéo đi.

- ô, đây là đấm sao?

Tư Mã Duệ giống như bạch tuộc quấn quanh người nàng, râm rì nói:

- Tâm tư các người như thế nào trăm còn không biết sao, sợ đám người mới vào cung đoạt đi sự sủng ái của các người, cho nên biết trăm chán ghét cái dạng gì, các người liền tuyền cái dạng đấy, có phải không? Cũng chỉ có trăm tính tình tốt mới không để trong lòng, nếu đổi lại là hoàng đế khác, chỉ sợ đã sớm đem các người biếm vào lãnh cung.

Du Phúc Nghi giờ tay đẩy ngực hấn, nói:

- Người muốn biếm liền biếm cái vị biểu muội tâm can cùng mẫu phi của nhị hoàng tử luôn đi, chủ yếu là của các nàng, người cũng là các nàng tuyền, có liên quan gì đến thần thiếp đâu?

Tư Mã Duệ càng ôm chặt nàng, liếc mắt nhìn nàng:

- ô, đây là bán đứng Trịnh quý phi cùng An thực phi sao? cẩn thận trăm nói cho các nàng biết, để các nàng đối phó với người.

- Người muốn nói thì nói đi, chẳng lẽ thần thiếp sẽ sợ sao?

Các nàng đã kết thù lớn, cũng đã nháo đến nỗi không chết không ngừng, dù An thực phi muốn liên thủ, thì Trịnh quý phi cũng không đồng ý.

Nếu không, giết chết nàng cùng tam hoàng tử rồi, nhị hoàng tử sẽ dẫn đầu, sao nàng còn con đường sống?

Nếu thật sự muốn liên thủ, thì Trịnh quý phi cũng chỉ có thể liên thủ với chính mình.

Tư Mã Duệ đang muốn cãi lại, Triệu Hữu Phúc ở bên ngoài đột nhiên mở miệng nói:

- *Khởi bảm hoàng thượng, nhị hoàng tử bị thương.*

- *Giác nhị làm sao?*

Tư Mã Duệ kinh ngạc nhảy dựng, vội buông Du Phúc Nghi, từ trên Kháng Sàng nhảy xuống ra khỏi phòng.

Triệu Hữu Phúc lại không trả lời, chỉ nói:

- *Người đi nhìn sẽ biết.*

- *Trẫm đi xem sao, nếu không có việc gì lại đến tìm người.*

Tư Mã Duệ giương giọng la hét vào trong phòng, rồi vội vàng lên ngự liễn.

Sao An thực phi có thể bỏ qua cơ hội này mà không lưu hấn lại? Du Phúc Nghi không khùng mà chờ hấn.

Đứng dậy thay đổi y phục, muốn thừa dịp cuối thu mát mẻ đến Ngự Hoa Viên tản bộ ngắm hoa.

Ai ngờ vừa mới bước ra cửa, đã thấy Lý Nguyên Bảo mồ hôi đầy đầu đang chạy tới, vừa chạy tới đã khóc lóc om xòm:

- Nương nương, mau, mau đi Càn Thanh Cung, hoàng thượng nói tam hoàng tử bất kính với huyênh trưởng là tâm thuật bất chính, muốn phạt roi hấn.

(YulTâm thuật bất chính là câu thành ngữ ý nói trong lòng có ý nghĩ đen tối, không tốt.)

Tình thế cấp bách, Du Phúc Nghi cũng không kịp hỏi nhiều, càng ngại đi kiệu quá chậm, chạy vội đến Càn Thanh Cung, dọa đám người Lý Nguyên Bảo, Thính Phong, Tiểu Mãn cũng vội vàng đuổi theo.

Chỉ là các nàng sống trong nhung lụa, không so được với Du Phúc Nghi mỗi ngày vừa tập yoga lại vừa đánh quyền, rất nhanh bị bỏ lại thật xa.

Lúc Du Phúc Nghi chạy tới Càn Thanh Cung, Tư Mã Diễm đang bị trói trên ghế dài đặt ở chính viện.

Mông đã bị quất ba roi, y phục vỡ vụn, lộ ra bên trong là chiếc mông nhỏ sưng vù hấn vết roi.

Nàng tức giận muốn bốc khói, bước nhanh đến, đột nhiên đoạt roi trong tay Tư Mã Duệ, giương tay lên, trực tiếp ném ra khỏi viện, kêu lên:

- Dừng tay!

Roi đã bị ném, trên tay Tư Mã Duệ cũng không có cái gì, không ngừng cũng phải ngừng.

Lúc bị đánh Tư Mã Diễm vẫn chống đỡ không rớt một giọt nước mắt, lúc này thấy mẫu phi, có người đau lòng vì hấn, lập tức khóc rống nói:

- *Mẫu phi cứu nhi tử, người mà đến muộn một chút nữa, chi sợ đã không còn thấy nhi tử nữa rồi.*

Ngày ngày cùng nhi tử trên trời rơi xuống ở chung một chỗ, Du Phúc Nghi cũng thương tiếc hẩn.

Lúc này thấy hẩn mếu máo, nhịn không được hốc mắt cũng đau xót, nàng muốn lấy khăn lau nước mắt, lại không biết đã ném đi nơi nào.

Chỉ đành lấy tay áo lau chùi, nghẹn ngào nói với Tư Mã Diễm:

- Đứa nhỏ ngốc, mẫu phi sinh xấu (ý tỷ là không được đẹp), lại không biết tranh sủng, ngoại gia lại không có ai chống lưng, con mèo con chó cũng có thể leo lên đầu mẫu phi, sao mẫu phi có bản lĩnh cứu được người? Nhưng người hãy yên tâm, nếu người bị đánh chết, mẫu phi cũng không sống nữa, mẫu tử chúng ta đi tìm ngoại tổ phụ người, có hẩn ở đây, tốt xấu gì ở dưới đó cũng không có ai dám khi dễ chúng ta.

Hẩn chỉ bị bẽ mặt, muốn giáo huấn Tư Mã Diễm mấy roi mà thôi, hẩn hoàn toàn không dùng nhiều lực, so với lúc hẩn bị tiên thái phó quất còn nhẹ hơn nhiều.

Ai ngờ nàng lại chạy đến đây lấy cái chết ra ép buộc, lại còn kéo tiên thái phó ra, còn làm giống như trời đất sụp đổ.

Có gì mà nghiêm trọng như vậy? Tư Mã Duệ đen mặt, chấp tay sau lưng, cổ làm ra vẻ nói:

- Côn bồng dạy ra hiếu tử, trảm đánh hẩn mấy roi thì làm sao, ai bảo hẩn có tâm thuật bất chính, dám ẩu đả với huynh trưởng.

- Nhị hoàng tử đánh Diễm nhi thì gọi là tiểu hải tử vui đùa loạn nháo, Diễm nhi đánh nhị hoàng tử lại gọi là tâm thuật bất chính, hoàng thượng cũng quá thiên vị đi.

Du Phúc Nghi trào phúng một câu, sau đó nhào lên người Tư Mã Diễm, vẻ mặt quyết tuyệt nói:

- Diễm nhi tâm thuật bất chính, đều là thần thiếp giáo dưỡng, lúc đó hoàng thượng cũng nghe thấy, cho nên hoàng thượng muốn đánh chết Diễm nhi, thì đánh chết thần thiếp trước đi, tất cả đều là lỗi của thần thiếp.

Tư Mã Duệ trừng mắt nói:

- Trẫm khi nào thì nói muốn đánh chết hẩn? Hẩn cũng là nhi tử của trẫm, sao trẫm có thể đánh chết hẩn.

Du Phúc Nghi khinh thường xì một tiếng, quay đầu không nói gì nữa, ôm chặt Tư Mã Diễm, nặc cho Thính Phong cùng Tiểu Mãn "Lôi kéo", nàng cũng không chịu buông ra.

Tư Mã Duệ bất đắc dĩ, đành phải xua xua tay:

- Thôi, trẫm không đánh nữa là được chứ gì-

Du Phúc Nghi vội vàng bỏ chạy, bé Tư Mã Diễm lên, cũng không thêm hành lễ, liền nghênh ngang rời đi, Tư Mã Duệ mất hết mặt mũi, mắng:

- *Thật là sủng không được, thật vô pháp vô thiên.*

Triệu Hữu Phúc nào dám tiếp lời, cúi đầu giả điếc, Tư Mã Duệ quay đầu liếc hẩn một cái, sau đó phân phó nói:

- Đem Tử Ngọc Hoàn mà tháng trước Thị thuyền tư ở Phúc Kiến cống nạp đưa qua cho nàng, thứ đồ kia có thể tan huyết bầm, dùng rượu trắng xoa lên, thì thương thế của Diễm nhi chỉ qua năm ba ngày là có thể khỏi hẩn.

- Dạ.

Triệu Hữu Phúc vâng dạ, rồi đi tìm binh sứ đem Tử Ngọc Hoàn.

Lúc chạy đến Trường Xuân Cung, đem lý do mà Tư Mã Duệ thoái thác thuật lại một lần nữa.

Du Phúc Nghi tiếp nhận binh sứ, đi đến cửa sổ, mở cửa sổ, ném binh sứ ra ngoài, quay đầu mắng Triệu Hữu Phúc:

- Cút đi Về sau đám người Càn Thanh cung các người không được bước vào Trường Xuân Cung nửa bước, nếu không bốn cung liền cầm gậy đuổi đánh các người ra ngoài! Còn không mau cút đi? Cút!

Đức phi nương nương từ trước đến nay vẫn luôn bình tĩnh trầm ổn, trời có sập xuống nàng vẫn thong dong.

Có bao giờ Triệu Hữu Phúc nhìn thấy bộ dáng cộc cái thế này đâu? Lập tức bị dọa muốn chết khiếp, vội vã chạy đi.

Du Phúc Nghi nhìn hẩn chạy ra khỏi đại môn Trường Xuân Cung, quay đầu nói với Tiểu Mãn:

- *Đi, mau nhặt cái chai kia về.*

Tiểu Mẫn nghi hoặc khó hiểu nói:

- Nương nương mới vừa rồi không phải đã vút đi rồi sao, sao lúc này lại muốn nhặt về?

- Ở trước mặt Triệu Hữu Phúc ta giả vờ làm cao mà thôi, Tử Ngọc Hoàn kia còn tốt hơn thuốc mỡ mà thái y đưa cho, sao ta có thể ném được chứ?

Du Phúc Nghi cười giảo hoạt, giờ tay chỉ phương hướng, nhắc nhở Tiểu Mẫn:

- Đi phía đông gần chỗ lu nước bồng súng tìm kỹ một chút, nếu không lắm, thì nó phải ở nơi đó.

- Hèn gì không nghe thấy âm thanh vỡ vụn của bình sứ, thì ra nương nương ném vào lu bồng súng.

Tiểu Mẫn cười hi hi đi ra ngoài, không bao lâu liền đem bình Tử Ngọc Hoàn đi vào.

Thính Phong bung chén rượu trắng tới, Du Phúc Nghi cầm ly nhỏ, đổ một chút rượu trắng vào ly.

Rồi đem viên thuốc hòa tan, bung tới chỗ Kháng Sàng, tự mình thay Tử Mã Diễm bôi thuốc.

Ai ngờ hần lại nắm chặt chần bông không chịu buông tay, sắc mặt ửng đỏ nói:

- Không dám làm phiền mẫu phi tự mình ra tay; gọi Vãn Mai cô cô thay nhi tử bôi được là được.

- A, ngượng ngùng? Ngươi mới bao lớn, đã chú ý những điểm này rồi, chẳng lẽ mẫu phi chưa từng nhìn thấy sao?

Du Phúc Nghi vừa trêu ghẹo vừa xóc lên chần mềm, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ bừng, dùng hết sức lực, nắm chặt chần không chịu buông tay.

Bên này mẫu tử hai người đang làm ầm ĩ, thì bên kia Triệu Hữu Phúc đang lau mồ hôi lạnh phục mệnh với Tử Mã Duệ, Tử Mã Duệ nghe xong, lập tức giận tím mặt:

- Ngươi nói cái gì? Người ở Càn Thanh Cung không được bước vào Trường Xuân Cung nửa bước, nếu không sẽ bị đánh đuổi ra ngoài? Trẫm cũng là người ở Càn Thanh Cung, chẳng phải ý nàng là ngay cả trẫm cũng đánh? Thật là muốn làm phản.

Trong lòng Triệu Hữu Phúc vẫn còn sợ hãi, lại sợ Tử Mã Duệ tức giận nóng đầu chạy tới Trường Xuân Cung cùng Đức phi sống mái với nhau.

Đến lúc đó tai ương còn không phải là đồ lên đầu đám nô tài bọn hần sao? Vội vàng khuyên nhủ:

- Đức phi nương nương đang nóng giận, chỉ là tức quá nói đại mà thôi, sao có thể nói thật? Chờ nàng hết nóng giận rồi, sẽ không như thế nữa, hoàng thượng nhường nhịn nàng mấy ngày đi.

- Trẫm vẫn còn tức đây, lại còn phải nhường nhịn nàng, không lẽ nàng là tổ tông của trẫm?

Tử Mã Duệ há miệng không có ý nhượng bộ, nhưng trong lòng lại có chút chột dạ.

Rốt cuộc vẫn áp chế con tức, không dám đi Trường Xuân Cung tự tìm phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tinh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Cũng có người tài ba

Du Phúc Nghi cũng không ép buộc Tử Mã Diễm, gọi Vãn Mai vào giúp hần bôi thuốc, rồi đổi y phục khác.

Lúc này nàng mới tiến vào, ngồi xuống bên cạnh hần hỏi chân tướng sự việc.

Nguyên nhân gây ra là do Tử Mã Giác muốn nhìn đồng hồ bật nắp của Tử Mã Diễm

Tử Mã Diễm lấy hà bao xuống đưa cho hần xem, hần lại cố ý không tiếp được, để hà bao rơi xuống đất.

Sau đó hần còn để thư đồng là biểu huynh An Thành Võ vung tay đánh ngã chén trà trên bàn đọc.

Nước trà đổ lên hầu bao, Tử Mã Diễm đau lòng không thôi, nói An Thành Võ vài câu.

An Thành Võ lại nói mấy câu không sạch sẽ, còn dám làm nhục Du Phúc Nghi, khiến Tử Mã Diễm tức giận nên động thủ.

Nhưng mà An Thành Võ cao to cường tráng hơn hẳn rất nhiều, lại có Tư Mã Giác ở bên cạnh hỗ trợ, hẳn hoàn toàn không chiếm được chút tiện nghi nào.

Từ Sĩ Lâm đi nhà xí trở về thấy thế vội vàng gia nhập cuộc chiến, bốn người tùm chung một chỗ đánh loạn xạ.

Cho đến khi Quốc Từ Giám Thảm tể tửu người hay công khóa bọn chúng tới đây, thì bọn chúng mới vội vàng tách ra.

Chuyện này cũng không tính là cái gì, có nam hài tử nào khi còn nhỏ mà không đánh nhau loạn xạ?

Nghe theo lời Du Phúc Nghi căn dặn, lúc này ăn mệt, lần tới đánh lại là được, dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử chơi đùa với nhau mà thôi.

Nhưng nhị hoàng tử cũng quá âm hiểm đi, lại thẳng tắp ngã xuống đất, già chết không đứng dậy.

Thảm tể tửu thấy mặt mũi hẳn bầm dập, sợ hẳn bị trọng thương nơi nào đó, vội vàng sai người nâng hẳn tới Càn Thanh Cung, rồi báo tin cho Tư Mã Duệ biết.

Tiếp theo là Tư Mã Diễm bị đánh.

Du Phúc Nghi chọt chọt trán hẳn, hỏi:

- Có biết mình sai chỗ nào không?

Tư Mã Diễm nghiêm trang nói:

- Nhị tử cần thận suy nghĩ, sai hai chỗ: thứ nhất không nên đánh vào diện mạo của nhị hoàng huynh, rõ ràng nhị tử bị thương còn nhiều hơn hẳn, nhưng cũng vì bọn họ đánh vào đùi vào hông nhị tử, những chỗ nhiều thịt không tiện cho người khác xem, vì vậy nhìn có vẻ là nhị tử chiếm tiện nghi.

- Thứ hai là do nhị hoàng huynh chạy đi cáo trạng trước, nếu nhị tử chạy đến cáo trạng với phụ hoàng trước thì đỡ bị hẳn trả đũa.

- Điểm thứ nhất nói rất đúng, người xưa nói "đánh người không đánh mặt", đánh mặt người khác không chỉ riêng hẳn bị mất thể diện, mà chính mình cũng để lại nhược điểm, muốn giáo biện cũng không được, còn không phải là bị xử phạt sao?

Du Phúc Nghi khẳng định về đầu hẳn nói rất đúng, sau đó lại lắc đầu, không tán đồng nói:

- Điểm thứ hai lại sai, người so với Tư Mã Giác càng rắn chắc khỏe mạnh, cái đầu cũng cao hơn hẳn, nếu người chạy đến trước mặt phụ hoàng người nói là hẳn khi dễ người, phụ hoàng người có thể tin sao?

Tư Mã Diễm cãi lại nói:

- Nhị hoàng huynh khi dễ nhị tử không được, nhưng còn có thư đồng An Thành Võ của hẳn, An Thành Võ còn cao lớn cường tráng hơn nhị tử nữa kia.

Du Phúc Nghi xì một tiếng:

- Nếu người không động thủ trước, hẳn chỉ là nhị tử của thần tử, nếu dám dĩ hạ phạm thượng động thủ với hoàng tử, đó là tử tội, cho hẳn mười lá gan cũng không dám làm chuyện này.

Tư Mã Diễm nhú mày suy tư một lát, cảm thấy Du Phúc Nghi nói cũng có đạo lý.

Lúc trước tại hẳn tức quá mới đập hẳn ta một cái, ai ngờ lại bị hẳn ôm chặt hai chân không thể động dậy.

Vì vậy mới bị nhị hoàng huynh tán cho mấy cái tát, nếu mình không đá hẳn, hẳn dám làm gì sao.

Buộc tội hẳn dĩ hạ phạm thượng tuyệt đối không thành vấn đề, dù gì cũng có nhiều nô tài nhìn thấy.

Nghĩ thông suốt xong lại có chút nhụt chí, mếu máo nói:

- Chẳng lẽ vì hẳn nhu nhược hơn nhị tử, thì nhị tử phải nén giận, mặc cho bọn họ vũ nhục mẫu phi, cũng không thể động thủ giáo huấn bọn họ sao? Thật quá ghen khuất mà.

Du Phúc Nghi sờ đầu hẳn, đề nghị nói:

- Người vẫn là tiểu hài tử, đáng lẽ tiểu hài tử phải học nhiều xem sách rèn luyện bản lĩnh, một chút chuyện nhỏ nhất như vậy sao có thể để người xuất đầu lộ diện, còn có mẫu phi đây, tính tình ta thế nào người còn không biết sao, sao có thể để người khác khinh bỉ nhị tử bảo bối của ta? Sau này kêu người hầu Vương Phúc Nhi cầm theo cuốn sách cùng cục than, Tư Mã Giác cùng An Thành Võ nói những gì không thỏa đáng, kêu hẳn nhớ kỹ ghi lại, sau đó đưa đến đây cho mẫu phi xem, mẫu phi sẽ mang theo nó đánh đến Dực Khôn Cung, chèn ép mẫu tử bọn

họ, so với người cùng tên thư đồng Từ Sĩ Lâm như đậu hủ xông lên đánh người chẳng phải còn có sĩ diện hơn sao?

Tư Mã Diễm đối với đề nghị của nàng có chút không vui:

- Mẫu phi miệng lưỡi sắc bén đương nhiên nhi tử biết, chỉ là nhi tử đã lớn như vậy rồi, bị ủy khuất còn để mẫu phi hỗ trợ, như thế có khác gì tiểu oa oa chưa cai sữa đầu? Thế nào cũng bị nhị hoàng huynh giễu cợt.

- Hấn cười cái khi gì, chỉ cần kêu Vương Phúc Nhi nhớ kỹ, ghi lại đầy đủ là được.

Du Phúc Nghi hừ một tiếng, sau đó trấn an nói:

- Hiện tại ngươi vẫn còn nhỏ, không có năng lực tự bảo vệ mình, mẫu phi giúp ngươi ra mặt là đúng, sau này chờ ngươi trưởng thành, nếu còn muốn mẫu phi ra mặt giúp ngươi, ngươi có năn nỉ, thì mẫu phi cũng không có làm đâu.

- Được rồi, nhi tử theo nghe mẫu phi là được chứ gì.

Tư Mã Diễm gói đầu lên đùi nàng, cảm khái một câu:

- Thật là muốn mau chóng lớn lên.

Tiểu hài tử đều ngóng trông lớn nhanh một chút, nhưng nếu thật sự trưởng thành rồi, rất nhiều người nhiều việc phiền não tìm tới cửa.

Lại hoài niệm nhớ tới khoản thời gian thơ ấu, người a, chính là mẫu thuận như vậy đấy.

Đang suy nghĩ linh tinh, thì Tiểu Mãn đi vào bẩm báo:

- Nương nương, Triệu tài nhân cầu kiến.

Du Phúc Nghi rời khỏi đông phòng, đến đông thứ phòng ngồi lên Kháng Sàng, lúc này mới nói với Tiểu Mãn:

- Mời nàng vào.

Ở yến thọ của thái hậu, nàng từ lục phẩm thường tại thăng lên ngũ phẩm tài nhân.

Đám phi tần đều tặng lễ vật, Du Phúc Nghi cũng kêu Thính Phong chuẩn bị một phần đưa qua đi.

Đưa đi cũng không được bao lâu nàng lại đích thân đến tạ ơn, lại trò chuyện rất vui vẻ với Du Phúc Nghi, sau đó cũng thường xuyên đi lại.

Triệu Tài nhân tiến vào, sau khi hành lễ với Du Phúc Nghi, tiếp nhận hộp gỗ trong tay cung nữ, đặt lên bàn trước mặt Du Phúc Nghi, nói:

- Thần thiếp nghe nói tam hoàng tử bị đánh, trong lòng lo lắng không thôi, nếu không đến xem, thực sự không thể yên tâm. Không biết lúc này tam hoàng tử thế nào, đã bôi được chưa?

- Thái y đã xem qua, nói là chưa thương tổn đến gân cốt, cũng để lại thuốc mỡ, ta đã sai người bôi được cho hấn rồi.

Du Phúc Nghi đứng dậy, dẫn nàng vào đông phòng, Tư Mã Diễm nhìn thấy Triệu tài nhân đi vào, phúc thân:

- Gặp qua Triệu mẫu phi.

(Yul: hoàng tử gặp phi tần khác của vua sẽ gọi họ + mẫu phi or tước vị+ nương nương)

- Đừng đa lễ, cẩn thận chạm vào vết thương.

Triệu tài nhân cuống quýt ngăn cản, Tư Mã Diễm thuận thế bỏ dậy nói:

- Chỉ là một chút thương tổn không có gì vương bận, lại làm phiền Triệu mẫu phi đến thăm, trong lòng Diễm nhi rất áy náy

- Triệu mẫu phi thích ngươi, cho nên mới đến đây, nếu đổi lại người khác, Triệu mẫu phi còn không có đi đâu. Ngươi hãy đường thương thật tốt, hôm khác Triệu mẫu phi lại đến nhìn ngươi.

Triệu tài nhân cười liếc nhìn Tư Mã Diễm, sau đó quay đầu nhìn Du Phúc Nghi, thờ dài nói:

- Nhìn xem, mới có bao lớn, đã nói chuyện chu toàn như vậy, thần thiếp yêu thích còn không hết, vậy mà hoàng thượng lại có thể hạ thủ được.

Hai người rời khỏi đông phòng, trở lại đông thứ phòng ngồi xuống Kháng Sàng, Tiểu Mãn dâng trà.

Du Phúc Nghi bưng trà nhấp một ngụm, liếc nhìn Triệu tài nhân, thâm ý nói:

- Hiện giờ chỗ của ta trôi qua rất khổ sở, hay là người đi Khôn Ninh Cung nịnh hót hoàng hậu nương nương đi, đưa nhỏ trong bụng nàng mới đích tử, ở lại đây cũng vô dụng, còn có Dục Khôn Cung của An thực phi nữa, nhị hoàng tử chính là đầu quả tim của hoàng thượng, ở nơi này của ta chẳng phải sẽ lãng phí công sức sao?

- Thần thiếp cảm thấy nương nương sáng khoái nhanh nhẹn, không giống Trương tiếp dư không còn lòng dạ, nói chuyện với nương nương, rất là thư thái, cho nên mới thường xuyên qua lại, nịnh hót hay không nịnh hót, cũng chưa từng nghĩ tới. Không sợ người chê cười, thần thiếp vào cung không bao lâu liền bị tổng cổ đến Tiểu Viện Tử bên cạnh lãnh cung, cũng hơn sáu năm, lúc này mới thấy được ánh mặt trời, đã trải qua quá nhiều chuyện phùng cao dậm thấp, vượt mông ngựa xu nịnh xấu xa, đã sớm nhìn thấu, cũng không muốn leo lên nữa, được cái phân vị tài nhân không cao không thấp này cũng tốt rồi, có thể giúp đỡ mẫu tộc, lại có thể thanh tịnh tự tại, thì còn cầu cái gì nữa?

Triệu tài nhân bày tỏ nỗi lòng, sau đó lại che miệng cười khẽ, trêu ghẹo Du Phúc Nghi nói:

- Nương nương nói ngày ngày trôi qua rất khổ sở, thứ lỗi cho mắt mũi thần thiếp vụng về, chỉ thấy nương nương hoành hành không cố kỵ ung dung tự tại, hoàn toàn không thấy cái gì mà ngày tháng khổ sở.

Triệu tài nhân nói cứ nói, Du Phúc Nghi cũng không để trong lòng, nàng dẫm lên thể diện của Tần nhị tiểu thư mà thượng vị.

Hậu cung trên dưới, cũng chỉ có hai vị tài nhân là các nàng, Tần nhị tiểu thư có thể để nàng thanh tịnh mới là lạ, sau này còn không biết có bao nhiêu kiện tụng tranh giành đâu.

Nàng chạy đến nịnh hót mình cũng là vì nguyên nhân này đi, muốn tìm mình làm chỗ chống lưng.

Nhưng bất Du Phúc Nghi cũng không phải ngốc tử, sao có thể vì nàng mà đối phó với Tần tài nhân ở sau lưng lại có thái hậu chống lưng?

Nàng thở dài nói:

- Mỗi người đều có chuyện khó xử, nếu bốn cung có thể lợi hại như lời người nói, thì lúc này Diễm nhi sao có thể nằm trên Kháng Sàng còn không thể động đậy?

- Nhấn một lúc gió êm sóng lặng, ngày tháng còn dài, ai dám nói nương nương không phải là người cười cuối cùng?

Triệu tài nhân nịnh hót, sau đó chuyển đề tài, nói đến vị tú nữ mới vào cung:

- Đám tú nữ mới vào cung không thể nhìn tướng mạo mà suy diễn cũng có người rất tài ba đấy, chỉ sợ Quý phi nương nương cùng Thục phi nương nương nhìn sai rồi.

Du Phúc Nghi kinh ngạc hít thở:

- A?

Triệu Tài nhân vội vàng giải thích nói:

- Thần thiếp nhân rồi không có việc gì làm, nên dưỡng một con mèo nhỏ, còn chưa được một tháng, không biết sao sáng sớm hôm nay lại bò lên nóc nhà, thần thiếp hù dọa dụ dỗ cỡ nào cũng không chịu xuống, đang định sai người đi mượn thang, ai ngờ vừa đúng lúc gặp Phùng thái nữ đi ngang qua, hai chân nàng vừa đạp vài cái đã bay lên nóc nhà, ôm con mèo trong lòng, rồi từ trên nóc nhà nhảy xuống, dọa thần thiếp cùng bọn thái giám cung nữ kinh sợ, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần.

Trịnh quý phi cùng An thực phi sợ cái này nhất, bởi vậy mới cố ý chọn một đám tiểu bạch hoa vào cung, ai ngờ sợ cái gì gặp cái đó.

Không ngờ lại có người có kỹ thuật diễn tốt như vậy, có thể qua mắt các nàng.

Hiện nay đã lên sân khấu biểu diễn, chuyện này truyền tới tai Tư Mã Duệ cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Không bao lâu, sẽ rất náo nhiệt, Du Phúc Nghi vui sướng khi người gặp họa nói:

- Vượt nóc băng tường? Thoại bản từng viết giang hồ hiệp nữ cũng tình thông cái này, không nghĩ tới Phùng thái nữ cũng có bản lĩnh như vậy, hoàng thượng luôn thích loại nữ tử như thế, sau này nàng ta muốn thăng chức cũng không phải chuyện khó khăn.

Triệu tài nhân lại bắt được trọng điểm, về mặt không thể tin nói:

- Thần thiếp còn nghĩ với tính tình của nương nương, lúc còn ở khuê phòng chỉ xem chi, hồ, giả, dã sách cổ đơn lẻ, không ngờ nương nương cũng coi cả thoại bản.

Thân chủ trước không hề xem mấy cái loại này, chỉ là kiếp trước nàng rất mê võ hiệp, Kim Dung, Cổ Long, Lương Vũ Sinh các loại tiểu thuyết kiếm hiệp nàng không bỏ một quyển nào.

Không chỉ biết vượt nóc băng tường, các loại võ công chiêu thức khác nàng còn nói ra được.

Du Phúc Nghi hơi mất tự nhiên khụ một tiếng, biện giải:

- Ai mà không có chút nông nổi thời trẻ? Chuyện cũ qua rồi, chớ có nhắc lại.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tình Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đoán đầu trúng đó

Giống như Du Phúc Nghi đã suy đoán, chuyện của Phùng thái nữ rất nhanh truyền tới tai Tư Mã Duệ.

Hắn lập tức lật thẻ bài của nàng, thị tẩm xong liền thẳng chức làm mỹ nhân.

Lúc Du Phúc Nghi đến Khôn Ninh Cung, Phùng mỹ nhân mới ra lò đang quỳ trên mặt đất làm đại lễ ba quỳ chính lạy với Vương hoàng hậu.

Du Phúc Nghi đánh giá nàng vài lần, thấy nàng sinh trưởng cũng có vài nét tương tự mình.

Đều là mặt trái xoan mắt hạnh miệng anh đào là diện mạo điển hình của tiểu bạch hoa.

Dáng người rất gầy, giống như trận gió thổi qua cũng sẽ thổi bay luôn nàng.

Người mảnh mai như vậy, cũng khó trách Trịnh quý phi cùng An thực phi nhìn lầm, đổi lại là nàng chọn lựa, chỉ sợ cũng chọn nhầm.

Sau khi nàng hành lễ xong, rồi lại quay người thỉnh an Du Phúc Nghi.

Du phúc Nghi vẫy tay rồi mới hành lễ với Vương hoàng hậu:

- Thần thiếp thỉnh an hoàng hậu nương nương.

- Đức phi muội muội tới rồi sao?

Vương hoàng hậu nâng nâng tay, ý bảo nàng đứng dậy, quan tâm dò hỏi:

- Nghe nói hôm qua hoàng thượng phạt roi Diễm nhi, ta định sai Diêu Hoàng đến xem sao, ai ngờ bụng của ta đột nhiên đau đớn, nàng hoàng sớ lại chạy đi thỉnh thái y, nấu dược, cũng quên mất chuyện này, không biết thương thế của Diễm nhi đã khá hơn chưa?

Vương hoàng hậu đối với chuyện của An thực phi cùng Du Phúc Nghi từ trước đến nay đều xử lý công bằng.

Không thiên vị ai, cũng không đặc tội với ai, lúc này ở trước mặt mọi người nói như vậy, chắc chắn nàng đã sai người đến cung An Thực Phi thăm dò "thương thế" của nhị hoàng tử.

Nàng mím môi, cười nói:

- Diễm nhi mới năm tuổi, lại không phải phạm vào cái loại tội ác tày trời, người động thủ lại chính là thân phụ của hắn, sao có thể nghiêm trọng được? Chỉ bị thương ngoài da mà thôi, dưỡng mấy ngày là được.

Vương hoàng hậu cũng cười nói:

- Nói cũng đúng, tính tình hoàng thượng từ trước đến nay tới mau đi mau, đánh mấy roi cho đỡ tức, người khác còn chưa nói cái gì, thì hắn đã tự đau lòng rồi, không phải còn sai Triệu Hữu Phúc tặng dược sao?

Chỉ là Triệu Hữu Phúc vừa mới đem dược qua, đã bị Du Phúc Nghi ném ra ngoài cửa sổ.

Du Phúc Nghi cười cười, không nói gì nữa, đi tới trước mặt An Thực Phi, phúc thân với nàng, về mặt ấy này nói:

- Diễm nhi còn nhỏ tuổi, ham chơi không biết nặng nhẹ, lại thương tổn đến nhị hoàng tử, ta thay hắn bồi tội với tỷ tỷ.

An Thực Phi vội đứng lên, nắm tay nàng, nói:

- Muội muội đừng như thế, tiểu hài tử vui đùa hồ nháo, bị thương cũng khó tránh khỏi, không phải lúc trước Giác nhi cũng khiến tam hoàng tử bị thương sao? Hoàng thượng cũng thật là đau lòng thế nào mà lại lấy roi đánh tam hoàng tử..... Ta nghe chuyện này, cả đêm ấy này khó ngủ, đợi lúc thỉnh an sẽ bồi tội với muội muội, không ngờ muội muội lại nhanh hơn ta một bước, khiến ta xấu hổ vô cùng.

Nữ nhân trong hậu cung, dù ghét nhau đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể xét nát đối phương.

Thì về mặt vẫn tương thân tương ái, giống như người một nhà, đối trá vô cùng.

Nhưng Du Phúc Nghi chỉ có thể nhập gia tùy tục, bởi vì thân phận địa vị của nàng lúc này, không có quyền lợi thắng thắn thể hiện yêu ghét.

Hai người đưa đẩy thân thiết diễn trò, khiến Trịnh quý phi khịt mũi khinh thường.

Nhưng nàng cũng không rảnh rỗi lo chuyện này, bởi vì khó khăn lắm mới hạ bệ được Lệ phi, lại có Phùng mỹ nhân thay thế.

Đối với đám phi tần rêu rĩa không được sủng ái mà nói, thì quanh năm suốt tháng cũng chỉ được thị tẩm vài lần.

Nhưng đối với nàng đang được sủng ái nhất mà nói, thì rất nguy hiểm, không nói đến cái khác, chỉ nói đến ngày nàng được thị tẩm sẽ giảm bớt.

Nếu nàng có thể sinh hạ hoàng tử thì tốt rồi, có chỗ dựa vào cả đời.

Thị tẩm hay không thị tẩm có gì quan trọng?

Nhưng nàng chỉ có đại công chúa, còn đang trông cậy mưa móc nhiều một chút để khai nhị đậu trái.

Bị người chặn ngang giữa đường, nàng có thể ngồi yên không làm gì mới là lạ.

Bất quá nói mấy câu khiêu khích chiếm tiện nghi, loại chuyện ấu trĩ như vậy nàng khinh thường không muốn làm.

Này nọ nên để cho biểu muội Tống tài nhân làm mới đúng, nhưng bụng nàng ta cũng vô tích sự sinh hạ công chúa bệnh tật.

Người thì vụng về như heo, còn tự hại bản thân biếm vào lãnh cung, quả thực không biết nên nói nàng thế nào mới phải.

Mà Hàn thường tại ngày thường hay dựa vào nàng, dù chính nàng đã tạo cơ hội cho nàng ta, thì cũng không thể khiến Tư Mã Duệ chú ý.

Quả thực là bùn loãng không thể trát tường, sớm biết như thế, nàng nên đồng ý đề nghị của mẫu thân.

Đề thứ muội tham gia tuyển tú, tiến cung cố sủng, nếu có thể sinh hạ hoàng tử càng tốt.

Cũng không để Trịnh quý phi sầu lâu, lính của An thực phi là Trương tiếp dư nhảy ra ngoài, nói với Phùng mỹ nhân:

- Nghe hạ nhân nói, khinh công của muội muội rất tốt, vượt nóc băng tường như đi trên đất, không khác gì thoai bản nói về hiệp nữ, ta cũng có chút nghi hoặc, Phùng thị Thanh Châu là dòng dõi thư hương thế gia, nữ tử trong tộc cảm y ngọc thực, sao có thể để các người đồng luyện tam cửu, hạ luyện tam phục?

(Yul: Đông luyện tam cửu, hạ luyện tam phục là một câu ngạn ngữ chỉ việc luyện tập chăm chỉ của tiền nhân. Tam cửu và tam phục là thời điểm lạnh nhất và nóng nhất trong một năm.)

Phùng mỹ nhân không nhanh không chậm trả lời:

- Nữ nhân trong tộc lấy trinh tề làm trọng, cũng không tập võ, ta am hiểu võ nghệ, cũng là cơ duyên xảo hợp mà thôi.

Trương tiếp dư truy vấn nói:

- Ta rất hiếu kì là cơ duyên xảo hợp gì lại khiến muội muội có thể tinh thông võ nghệ như vậy, không biết muội muội có thể nói một chút không?

- Cũng không có gì nghị kị.

Phùng mỹ nhân mỉm cười, thản nhiên nói:

- Khi còn bé ta theo mẫu thân hồi Kim Lăng thăm ngoại tổ mẫu, nửa đường gặp mưa to khiến con đường bị sụp lở, ta bị rơi xuống vách núi, treo người trên một nhánh cây tùng, đúng lúc sư phụ đi ngang qua, liền cứu ta, thấy tuổi ta còn nhỏ lại không thể hỏi rõ gia thế, mang ta tìm kiếm hồi thăm cũng không có kết quả, sau đó người dẫn ta về sư môn, thu nạp ta làm đệ tử.

Dừng một chút, lại tiếp tục nói:

- Nhiều năm sau, ta phụng mệnh sư phụ ra ngoài rèn luyện, mẫu thân đi chùa dâng hương nhìn thấy ta, dung mạo ta hiện giờ cũng không quá khác biệt lúc còn nhỏ, mẫu thân nhìn thấy liền nhận ra...

Chuyện sau đó không cần phải nói. Chỉ là nữ nhi thất lạc nhiều năm khó khăn lắm mới nhận lại.

Còn không được mấy ngày đã đưa vào nơi không thể gặp người này.

Dù nàng lớn lên trong chốn giang hồ, tuy giang hồ hiểm ác, nhưng tốt xấu gì đao quang kiếm ảnh đều có thể nhìn thấy.

Nhưng hậu cung tranh đấu vô cùng tàn khốc, chỉ cần vô ý sẽ tan xương nát thịt, cũng không biết nàng có thể trụ được hay không.

Nghĩ lại Du Phức Nghi cảm thấy nàng có chút buồn lo vô cớ, nàng ta có thể giấu diếm qua mặt Trịnh quý phi cùng An thực phi.

Lại chọn lựa thời cơ thích hợp triển lộ thân thủ, cũng không phải là không tính toán.

Chỉ hy vọng nàng có thể trụ lâu hơn Lệ phi một chút, có như vậy trong cung mới càng náo nhiệt.

Trong cung càng náo nhiệt, thì mình càng thanh tĩnh.

Trương tiếp dư a một tiếng:

- *Ôi, thật đúng là cơ duyên xảo hợp có thể viết thành sách.*

Phúc Tàn nhắm mắt, thành kính niệm Phật, sau đó cười tủm tỉm nhìn Phùng mỹ nhân nói:

- *Cơ duyên xảo hợp như vậy, không phải ai cũng có thể gặp, từ nay về sau muội muội sẽ có tạo hóa lớn.*

Nàng có tạo hóa lớn, thì làm gì có chỗ cho chính mình dừng chân? Trịnh Quý Phi hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Phúc Tàn, nói:

- *Không phải muội muội rất tin Phật sao, suy tính thời cơ, lại đoán đầu trúng đó? Không bằng người hãy xem cho bốn cung, xem xem bốn cung có tạo hóa gì hay không.*

Phúc Tàn nào dám đắc tội với Trịnh quý phi, vội cười cầu hòa:

- *Tỷ tỷ nói đùa, thần thiếp nào hiểu mấy cái này, bất quá là thuận miệng vui đùa mà thôi, sao có thể đảm đương nổi.*

Trịnh quý phi hừ một tiếng, đang muốn nói móc vài câu, run cây dọa khi.

Xem thử sau này còn người nào không có mắt dám đứng về phía Phùng mỹ nhân nữa không.

Vừa muốn há mồm, thì bên ngoài cửa lớn đột nhiên truyền đến giọng của Triệu Hữu Phúc:

- *Hoàng thượng giá lâm!*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Trẫm giúp người chăm sóc Diễm nhi

Sau khi hành lễ xong, mọi người ngồi vào vị trí của mình, Vương hoàng hậu cười nói với Tư Mã Duệ:

- *Hoàng thượng hôm nay hạ triều thật sớm.*

- Chỉ là chút lông gà vô tội, trẫm không kiên nhẫn nghe bọn hán phân tích, đều giao cho nội các lo liệu.

Ánh mắt Tư Mã Duệ dời xuống bụng Vương hoàng hậu, quan tâm nói:

- Nghe nói hôm qua Từ Đồng bị động thai khí, trẫm đã hỏi Vương thái y, hán nói cũng không có gì đáng ngại, nhưng trong lòng trẫm vẫn lo lắng không yên, muốn đích thân đến xem mới có thể yên tâm.

Vương hoàng hậu đặt tay lên bụng, chậm rãi vỗ vài cái, áy náy nói:

- Uống liều dược do Vương thái y khai đơn, lại nghỉ ngơi một đêm, lúc này đã không có việc gì, nếu không thần thiếp cũng không dám ngồi ở nơi này đâu. Khiến hoàng thượng lo lắng, thần thiếp có tội.

- *Gì mà có tội hay không có tội, hài tử trong bụng người không có việc gì, là trẫm an tâm rồi.*

Tư Mã Duệ đặt tay lên tay Vương hoàng hậu, vỗ nhẹ nhẹ, sau đó quay đầu nhìn quanh điện.

Cuối cùng ngừng ở trên người Phùng mỹ nhân, dùng giọng nói tức chết người không đền mạng:

- Người cũng tới? Lần đầu đến Khôn Ninh Cung thỉnh an, lại coi vị nương nương miệng lưỡi sắc bén khi dễ người? Nếu như vậy, chỉ cần nói ra, trẫm sẽ làm chủ cho người.

Chủ một cung mới có tư cách gọi là ‘nương nương’, thấp nhất cũng từ nhị phẩm.

Vì vậy trên dưới hậu cung, cũng chỉ có Vương hoàng hậu, Trịnh quý phi, An Thực Phi, Du Phúc Nghi, Lâm chiêu nghi cùng với Phúc tấn tổng cộng năm người.

Mà trong năm người này, có thể xứng với miệng lưỡi sắc bén, ngoài Du Phúc Nghi thì có thể là ai nữa, rõ ràng Tư Mã Duệ nhắm vào nàng.

Anh mắt mọi người đều dời lên người Du Phúc Nghi, Du Phúc Nghi giống như nghe không hiểu.

Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chuyên chú thưởng thức chén trà.

Phùng mỹ nhân bị hỏi, mặc kệ không khí quý mị ở đây, nàng yếu điệu lượn lờ bước ra khỏi hàng, cười nói:

- Vài vị nương nương đều rất hòa khí, so với các vị cáo mệnh phu nhân mà thần thiếp gặp ở ngoài cung còn bình dị gần gũi hơn, cũng không nói lời nặng nề với cung nhân, sao có thể khi dễ người mới tiến cung như thần thiếp?

- Không nói lời nặng nề với cung nhân là bởi vì này đó đều là tâm phúc của các nàng, phải như vậy mới có thể vì các nàng mà bán mạng, đối với người lại không phải như vậy.

Tư Mã Duệ hừ một tiếng, nói thẳng lộ liễu, vừa nói vừa liếc nhìn Du Phúc Nghi.

Cử chỉ mờ ám như thế vương hoàng hậu vừa nhìn là hiểu ngay.

Hoàng thượng vì chuyện Du Phúc Nghi xông vào Càn Thanh Cung ngăn cản hấn quánh tam hoàng tử cùng với chuyện đập vỡ bình sứ đựng Tử Ngọc Hoàn mà tức giận.

Nhưng lần này sinh khí không giống như thường ngày, nếu tức giận với ai, nhiều nhất chỉ làm như không thấy.

Tuyệt đối không giống lúc này mượn người khác làm bè để khiến đối phương gặp đen đui.

Mà lần này muốn tìm xui xẻo cho đối phương cũng không cao minh, ở trước mặt Du Phúc Nghi luôn bình tĩnh thông dong muốn làm nàng khó chịu cũng không dễ, nhất định sẽ gặp trắc trở.

Tư Mã Duệ kỳ cục hận bộ dáng thông dong bình tĩnh của Du Phúc Nghi, không cam lòng nhận thua, trông mắt chuyển động, nghĩ ra biện pháp, vội nói với hoàng hậu:

- Hiện giờ Phùng mỹ nhân đã thăng vị, vẫn trụ ở Nguyên Lai Cung có chút không thỏa đáng.

Vương hoàng hậu gật đầu nói:

- Hoàng thượng nói cũng đúng, từ lúc thần thiếp nhận được khẩu dụ của hoàng thượng thăng vị cho Phùng muội muội, thì đã cân nhắc chuyện này, cũng suy nghĩ được mấy nơi, chỉ là không biết có hợp ý hoàng thượng hay không.

Tư Mã Duệ rất ít khoa tay múa chân với chuyện trong hậu cung, lúc bình thường nghe Vương hoàng hậu nói như vậy, nhất định sẽ vung tay nói nàng tự quyết định.

Lúc này nghe xong cũng vung tay lên, chẳng qua là thay nàng ra chủ ý:

- Sau chính điện Trường Xuân Cung, Di Tình Thư phòng còn trống, nói nàng đến đó đi.

Trong cung chỉ có hai mươi hai phi tần, Lệ Phi không còn, Tổng tài tử bị biếm vào lãnh cung.

Chỉ còn lại hai mươi người, lần này tuyển tú lại tuyển tới hai mươi tám người.

Hậu cung trên dưới tổng cộng bốn mươi tám phi tần, so với diện tích rộng lớn ở hậu cung mà nói cũng chỉ là rải rác vài người thưa thớt.

Muốn để các nàng ở chỗ nào cũng được, không cần thiết phải giống sủi cáo đòi luôn ở bên nhau.

Cho nên mỗi cung chỉ ở một hay hai phi tần, Trường Xuân Cung nhiều hơn cung khác một người.

Cũng chỉ vì Thường mỹ nhân muốn ở cùng Du Phúc Nghi nên tự mình đến cầu vương hoàng hậu.

Vương hoàng hậu niệm tình nàng là người già nhất lại thành thật, liền ân chuẩn thỉnh cầu của nàng.

Chỉ là lúc này lại đem Phùng mỹ nhân an bài qua đó, một cung trụ bốn vị phi tần, cũng quá chen chúc đi.

Trong lòng Vương hoàng hậu biết hoàng thượng đang cố ý khiến Du Phúc Nghi ngọt ngào, cũng không vạch trần hẳn, phụ họa nói:

- Hoàng Thượng chọn chỗ đương nhiên là tốt rồi, một lát nữa thần thiếp sẽ phân phó người đi vẩy nước quét tước bố trí lại, chờ thu thập xong sẽ gọi Phùng muội muội dọn qua.

- Không phải đã đem cung vụ giao cho đám người Trịnh quý phi xử lý rồi sao, kêu các nàng đi làm việc là được, người hãy ngoan ngoãn dưỡng thai, cẩn thận lại động thai khí

Tư Mã Duệ thăm mắng Vương hoàng hậu một câu, sau đó vênh mặt hất hàm sai khiến Du Phúc Nghi:

- Người là chủ Trường Xuân Cung, lại giúp đỡ hoàng hậu xử lý cung vụ, chuyện này liền giao cho người làm, nếu làm không xong, trăm sẽ phạt nặng.

Du Phúc Nghi đứng dậy phúc thân thỉnh tội nói:

- Thần thiếp tư chất ngu dốt, khó đảm đương được việc này, thỉnh hoàng thượng tìm người khác.

Tư Mã Duệ trừng mắt, lạnh lùng nói:

- Như thế nào, người muốn kháng chỉ?

- Thần thiếp không dám.

Du Phúc Nghi cúi đầu, giọng bình thản nói:

- Tam hoàng tử ốm đau nằm ở trên giường không thể động dậy, thần thiếp muốn chăm sóc hắn, không rảnh bận tâm đến chuyện khác.

Trong đầu Tư Mã Duệ linh quang chợt lóe, sau đó vỗ tay một cái, tự tán thưởng chính mình, rồi cười tủm tỉm nói:

- Không sao, người cứ làm việc của mình là được, trăm giúp người chăm sóc Diễm Nhi, dù sao mấy ngày gần đây trăm cũng rất thanh nhàn.

Tư Mã Diễm ra nông nổi này, còn không phải là do phụ hoàng bất công ban tặng sao? Hắn lại muốn chăm sóc Tư Mã Diễm?

Cũng không tự xem lại mình, tính tình so với tiểu hài tử ba tuổi còn ấu trĩ hơn.

Nếu chạy đến Trường Xuân Cung, không chừng Tư Mã Diễm còn phải chiều cố hắn, sao có thể an tâm dưỡng thương? Nàng cự tuyệt nói:

- Không dám làm phiền hoàng thượng, thần thiếp tự mình chăm sóc là được. Chuyện giúp Phùng muội muội dời cung hãy giao cho Quý phi tỷ tỷ hay là thực phi tỷ tỷ là được, hai người các nàng đều rất khôn khéo, nhất định có thể giúp Phùng muội muội xử lý thỏa đáng.

- Hai vị ái phi đương nhiên là khôn khéo giỏi giang, sở dĩ trăm giao cho người làm, là muốn tìm cơ để người đi cùng trăm nhìn Diễm Nhi chữa trị tình cảm phụ tử bị rạn nứt.

Nói được mấy câu lại giả vờ nghiêm khắc hỏi:

- Người vẫn luôn ngang ngược ngăn trở, hay là muốn nhìn phụ tử chúng ta trở mặt thành thù?

Tội danh như vậy Du Phúc Nghi gánh không nổi, vội nói:

- Thần thiếp không dám.

- Vậy là tốt rồi.

Tư Mã Duệ thực hiện được gian kế, đầu ngưỡng cao giống như con gà trống, cũng không lưu lại cùng Vương hoàng hậu dùng điểm tâm, đứng dậy nói:

- Trăm đi nhìn thương thế của Diễm nhi, không thể bồi Tử Đông dùng bữa, đợi trăm rồi rảnh sẽ đến nhìn người.

- Thần thiếp cung tiễn hoàng thượng.

Vương hoàng hậu muốn đứng lên hành lễ, lại bị Tư Mã Duệ đè ép xuống.

Hắn chấp tay sau lưng, hùng hùng hổ hổ khí phách hiên ngang đi ở phía trước.

Đi được vài bước lại thấy Du Phúc Nghi không theo kịp, liền dừng lại, quay đầu mắng:

- Ở phía sau ọ qua ọ lại làm cái gì, muốn trảm đôi chết sao?

- Chết đôi mới tốt đấy.

Du Phúc Nghi chửi thảm một câu, về mặt bình tĩnh đi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mẫu phi chúng ta có cần chết hay không

Nếu đã lấy có đến đây chăm sóc Tư Mã Diễm, đương nhiên đến Trường Xuân Cung rồi, Tư Mã Duệ phải vào đông phòng nhìn Tư Mã Diễm.

Lúc trước Tư Mã Duệ đã cầu với hắc hổ khấn lăm mới bồi dưỡng một chút tình cảm.

Lần này vì một trận quát roi bất công hoàn toàn phá hủy chút tình cảm khó có này.

Tư Mã Diễm nhìn thấy Tư Mã Duệ đến đây, thấy hắc hổ “quan tâm” hỏi chuyện, Tư Mã Diễm trưng bộ mặt than, ghé đầu vào giường, ăn nói rất có nề nếp sặc chết người cũng không đền mạng:

- Nhi tử da dày thịt béo, có đánh thêm mấy roi cũng chịu được, phụ hoàng không cần lo lắng.

Nói lời này, rõ ràng là còn mang thù, xem ra hắc hổ đánh quá nhẹ, nên giáo huấn thêm mấy roi nữa mới đúng, để xem còn dám ngang ngược nữa không!

Tư Mã Duệ cũng chỉ dám chửi thảm trong lòng, nếu nói ra, dựa theo tính tình Du Phúc Nghi bao che cho nhi tử.

Không chừng sẽ lên mặt cầm cây gậy đuổi đánh hắc hổ ra khỏi cung, đến lúc mặt mũi hoàng đế của một nước biết để chỗ nào? Vì thế hắc hổ tiến lên xoa xoa đầu Tư Mã Diễm, cười nói:

- Xem đứa nhỏ này, nói gì vậy, phụ hoàng cũng chỉ làm bộ, cho nhị hoàng huynh ngửi một chút mặt mũi, dù sao hắc hổ cũng bị ngửi đánh cho mặt mũi bầm dập nhìn rõ như ban ngày, nếu trảm thật sự muốn đánh ngửi, một roi là có thể khiến ngửi mất nửa cái mạng rồi, làm gì có cơ hội cho ngửi giận đối với trảm?

Tư Mã Diễm còn chưa phản ứng, Du Phúc Nghi nghe vậy đã tức muốn nổ phổi:

- Nhị hoàng tử bị đánh mặt bầm mũi sưng, vì cho hắc hổ mặt mũi, liền quát roi Diễm nhi, vậy lúc trước Diễm nhi bị đánh mặt mũi bầm dập, sao người không đánh Nhị hoàng tử cho Diễm nhi mặt mũi? Chẳng lẽ nhị hoàng tử là người, còn Diễm nhi không phải là người? Chẳng lẽ vì nhị hoàng tử sinh ra nhu nhược, Diễm nhi sinh ra cường tráng, nên Diễm nhi bị khi dễ cũng không thể đánh trả?

Tư Mã Duệ cười trách mắng:

- Nói bậy gì vậy, nếu Diễm nhi không phải người, chẳng lẽ trảm đây, cũng không phải là người?

Nói như vậy là cố ý né tránh đề tài, Du Phúc Nghi sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Nàng ngồi xuống Kháng Sàng, kéo đầu Tư Mã Diễm ôm vào trong lòng, thở ngắn than dài nói:

- Ngươi cũng không cần châm chọc mỉa mai, chuyện trảm quát roi Diễm nhi quả thật có chút không đúng, khiến ngươi cùng Diễm nhi chịu ủy khuất.

Nếu không làm âm ỉ, chỉ sợ còn có lần sau, bởi vậy Du Phúc Nghi không thuận theo hừ một tiếng:

- Cái gì ủy khuất với không ủy khuất, hoàng thượng là vua một nước, nắm quyền sinh sát trong tay, cho dù muốn mạng của thần thiếp cùng Diễm nhi, thì thần thiếp cùng Diễm nhi cũng chỉ có thể tuân mệnh, sao dám nói ra hai chữ ủy khuất

- Ngươi không chịu thôi đúng không?

Đời này Tư Mã Duệ còn chưa có nhận lỗi với ai đâu, khó khăn lắm mới nói ra khỏi miệng.

Ai ngờ nàng còn không hài lòng, hắc hổ có chút thẹn quá thành giận, nhưng cũng không dám giận thật, bằng không nàng sẽ không để yên chuyện này, vì thế lại nhượng bộ nói:

Nhưng vị trí Hoàng quý phi cũng không dễ ngồi, Thái Tông triều lúc nguyên hậu hoẵng thệ(chết).

(Yul: nguyên hậu là hoàng hậu thế hệ trước chứ k phải họ nguyên)

Vì nguyên hậu sinh hạ đại hoàng tử được phong làm thái tử, nếu lại lập hoàng hậu khác, sau đó sở sinh nhi tử cũng là trưởng tử, sẽ dao động căn cơ của thái tử.

Vì vậy dưới hoàng hậu trên tứ phi tăng thêm một phân vị Hoàng quý phi, để chương quản phượng ấn quản lý lục cung.

Sau này cũng có mấy vị hoàng đế tiền nhiệm noi theo phương pháp này, nhưng chỉ sử dụng khi hoàng hậu đã hoẵng thệ.

- Thôi thôi, về sau người cũng đừng lẫn qua lộn lại nói cái gì mà không có thể diện, trăm sẽ vì người mà suy nghĩ, nâng phân vị cho người, về sau hoàng hậu là lão đại, người chính là lão nhị, như vậy được chưa?

Nàng hiện tại là Đức phi, phía trên nàng vị trí Thực phi cùng Quý phi cũng đã có người.

Nếu tăng thêm phân vị, cũng chỉ có hoàng hậu, hoàng quý phi là trên tứ phi.

Cho dù Vương hoàng hậu hoẵng thệ, Du Phúc Nghi cũng không muốn ngồi lên phân vị Hoàng quý phi.

Chương quản phượng ấn quản lý lục cung chuyện này đâu có dễ làm?

Một cái biểu muội, lại thêm một cái biểu muội, còn có sủng phi như tre già măng mọc, cộng thêm thái hậu là một cây gậy thọc cút.

(Yul: ta dịch đúng á k có nói bậy đâu©)

Nếu muốn chu toàn tất cả, mỗi ngày không biết chết bao nhiêu tế bào não đâu.

Trừ phi nàng giúp Tư Mã Diễm làm thái tử, nếu không tùy tiện một vị hoàng tử nào đấy thượng vị, sủng phi của tiên đế có thể có kết cục tốt sao?

Nhưng nàng thật sự muốn Tư Mã Diễm giành thái tử vị sao? Đừng nhìn hán hiện giờ không cam lòng cùng người tranh cường hão thắng.

Hiện giờ Vương hoàng hậu còn khỏe mạnh, nếu phong nàng làm Hoàng quý phi.

Đừng nói đến chuyện triều thần liệu chết phản đối, cho dù triều thần không thể lay chuyển được bệnh trung nhị của Tư Mã Duệ.

Thì nàng cùng Tư Mã Diễm cũng đã bị đặt lên bếp chuẩn bị nướng, nướng nhanh hay là nướng chậm cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu tự tiện thay hán quyết định con đường sau này, chẳng may lúc hán trưởng thành tâm tính thay đổi thì biết làm thế nào?

Cho nên cứ thuận theo tự nhiên là được.

Du Phúc Nghi xì một tiếng, nhìn Tư Mã Diễm cười lạnh nói:

- Dựa theo lệ thường ở Đại Chư vô hậu mới có thể lập Hoàng quý phi, hiện giờ mẫu hậu người vẫn còn, mà phụ hoàng người lại muốn lập mẫu phi làm Hoàng quý phi, từ lúc này trở đi mẫu phi đã có thể trở thành yêu phi họa quốc mà tiền triều hậu cung mọi người đều muốn diệt trừ; người nói thử xem phụ hoàng người hận mẫu phi tới cỡ nào, chẳng những muốn mạng của mẫu phi, còn muốn mẫu phi mất hết thanh danh thế diện.

Dù gì hán cũng mới năm tuổi, mà nàng lại không phải là mẫu thân thật sự của hán.

Tư Mã Diễm nhếch miệng, tươi cười:

- Nay nó có là gì, nếu sinh ở hoàng gia, lúc nào cũng phải chuẩn bị tùy thời tùy lúc vứt bỏ tánh mạng, so với tứ đệ còn chưa ra đời đã chết non, thì tốt xấu gì nhi tử cũng sống được năm năm, cũng không quá thảm, nhi tử thấy đủ rồi.

Tư Mã Duệ nghe bọn nàng nói, càng nói càng không ra gì, “khụ khụ” ho khan một tiếng, bĩu môi nói:

- Cái gì mà lệ thường với không lệ thường, Thái Tông hoàng đế chỉ tùy tiện nghĩ ra biện pháp mà thôi, đám hoàng đế kế nhiệm là tôn sùng khuôn vàng thước ngọc, trăm mới không tin cái này có gì sai trái, trăm muốn còn hoàng hậu mà vẫn lập Hoàng quý phi, chẳng những muốn lập, còn muốn cho người sửa chữa chế độ hậu cung ở Đại Chu, đem chuyện này thêm vào, để hoàng đế kế nhiệm sau này sẽ tôn sùng xem là khuôn vàng thước ngọc.

Gọi Triệu Hữu Phúc tiến vào, muốn kêu hán đến Hàn Lâm Viện truyền lệnh hạ ý chỉ.

Tư Mã Diễm đặt tay ở sau lưng Du Phúc Nghi vỗ nhẹ, trấn an nói:

- Mẫu phi không cần sợ hãi, chúng ta tự sát trước khi phụ hoàng hạ chỉ là được, tốt xấu gì cũng có thể bảo toàn mặt mũi.

Du Phúc Nghi nắm bàn tay nhỏ bé của hán, thờ dài nói:

- Mẫu phi có gì mà sợ hãi, tốt xấu gì cũng sống được hai mươi mốt năm, cái gì cần trải qua cũng đều trải qua, nhưng còn người, mới có năm

tuổi, còn chưa biết thế gian phồn hoa, đã phải đi theo mẫu phi, mẫu phi thật sự có lỗi với người.

Nói xong buông Tư Mã Diễm, từ trên Kháng Sàng bước xuống dưới, vén áo thi lễ với Tư Mã Duệ:

- Tốt xấu gì cũng từng là phu thê, mắc công đến lúc đó lại không kịp, lúc này ở trước mặt hoàng thượng nói lời từ biệt, chúc hoàng thượng ninh thái thọ khang, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Này cũng không được, kia cũng không được, Tư Mã Duệ sắp điên rồi, phát tay giống như đuổi ruồi bọ, đuổi Triệu Hữu Phúc ra ngoài:

- Thôi thôi, chuyện này coi như bỏ đi, xem như trăm chưa nói gì.

Tư Mã Diễm ngây thơ hoan hô nói:

- Mẫu phi, chúng ta có cần chết hay không?

Không đợi Du Phúc Nghi trả lời, Tư Mã Duệ dựng đứng lông mày, trừng mắt mắng:

- Đùng có nhắc đến từ chết, không có may mắn! Triệu Hữu Phúc, tiến vào.

Ai ngờ hần vừa quay đầu, đã bị Du Phúc Nghi lạnh lùng đánh gãy:

- Hoàng thượng muốn làm gì chẳng được, dù sao thần thiếp cũng không thể ngăn cản, mà cũng không dám cản trở, chỉ là lúc thánh chỉ đem đến Trường Xuân Cung, cũng chính là lúc thần thiếp cùng Diễm nhi lên đường.

Phân vị không thể thắng, chỉ có thể bồi thường cái khác, Tư Mã Duệ mắng Tư Mã Diễm xong, phân phó Triệu Hữu Phúc:

- Kêu Tổng Tiểu Hi tự đến tư khố của trăm, đem Bạch ngọc khí lấy ra, đưa đến đây cho Đức phi.

Triệu Hữu Phúc định nhắc nhở hoàng thượng đừng làm động tác lớn như vậy, đưa vật này qua đây, nếu chọc điên Đức phi nương nương, thì biết làm thế nào cho phải?

Nhưng Đức phi nương nương đang đứng bên cạnh, ngay cả đưa mắt ra hiệu mà hần cũng không dám làm, chỉ có thể nhắm mắt vâng dạ đi ra ngoài sai người truyền tin cho Tổng Tiểu Hi.

Du Phúc Nghi cảm thấy trình diễn nhiều đây là đủ rồi, dùng vật tư bồi thường cũng là biện pháp tốt nhất để hai bên cùng xuống đài, sắc mặt hòa hoãn nói:

- Trong tư khố của hoàng thượng đều là thứ tốt, thật sự ban cho thần thiếp.

Thấy sắc mặt nàng tốt lên, Tư Mã Duệ thờ phào nhẹ nhõm, âm thầm thì không dám động vào Tư Mã Diễm nữa.

Gió êm sóng lặng, lúc này Thính Phong đang đứng sừng sững ở bên cạnh mới lên tiếng:

- Nương nương, có cần truyền thiện?

- Truyền. Chỉ lo nói chuyện, không lo dùng bữa, hèn gì bụng trăm trống không.

Tư Mã Duệ đứng lên, kéo tay Du Phúc Nghi, đi đến đông thứ gian, liếc mắt lại nhìn thấy Tư Mã Diễm đang ghé đầu vào Kháng Sàng.

Đôi mắt to đen lúng liếng nhìn chằm chằm Tư Mã Duệ, biểu tình dờ dẩn giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ cô đơn.

- Bạch ngọc đặt ở nơi đó rất đáng tiếc, thưởng cho ái phi, có thể vì ái phi rạng rỡ, cũng coi như tạo hóa của chúng nó.

Nghe Tư Mã Duệ nói vậy, tuy vẫn xụ mặt, nhưng đôi mắt lại sáng lên.

Lúc đồ ăn được mang lên, Tư Mã Duệ lại là giúp hần múc cháo hỗ trợ gấp đồ ăn lại dâng đến tận miệng.

Hầu hạ còn chu đáo hơn cả Vần Mai, khiến Tư Mã Diễm thụ sùng nhược kinh, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười.

Khi tiểu hài tử trưởng thành trong đó có không ít tác động từ phía phụ thân.

Tuy Tư Mã Duệ bắt công lại không đáng tin cậy, nhưng thấy Tư Mã Diễm cao hứng như vậy.

Du Phúc Nghi cũng khó mở miệng, thôi cứ để hần hưởng thụ cảm giác gia đình ấm áp.

Sau này là thất vọng hay thương tâm, thì nàng không cần buồn lo vô có, cứ thuận theo tự nhiên là được.

Chỉ cần dựa vào lúc này giống trống khua chiêng lẫn lộn, buộc tội hần bắt công cùng phần nộ.

Tư Mã Duệ ngăn người, sau đó nói với Du Phúc Nghi:

- *Điểm nhi lẽ loi một mình dùng bữa cũng quá đáng thương, hay là sai người truyền thiện ở nơi này đi, một nhà ba người chúng ta ăn bữa cơm đoàn viên.*

Đánh một gậy rồi cho mặt đường, Du Phúc Nghi cũng không dễ mắc lừa, nhưng mà Tư Mã Diễm chỉ là tiểu hài tử.

Nghe Tư Mã Duệ nói vậy, tuy vẫn xụ mặt, nhưng đôi mắt lại sáng lên.

Lúc đồ ăn được mang lên, Tư Mã Duệ lại là giúp hân mức cháo hỗ trợ gấp đồ ăn lại dâng đến tận miệng.

Hầu hạ còn chu đáo hơn cả Văn Mai, khiến Tư Mã Diễm thụ sủng nhược kinh, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười.

Khi tiểu hài tử trưởng thành trong đó có không ít tác động từ phía phụ thân.

Tuy Tư Mã Duệ bắt công lại không đáng tin cậy, nhưng thấy Tư Mã Diễm cao hứng như vậy.

Du Phúc Nghi cũng khó mở miệng, thôi cứ để hân hưởng thụ cảm giác gia đình ấm áp.

Sau này là thất vọng hay thương tâm, thì nàng không cần buồn lo vô cớ, cứ thuận theo tự nhiên là được.

Chỉ cần dựa vào lúc này giống trống khua chiêng lẫn lộn, buộc tội hân bắt công cùng phản nộ.

Tuyệt đối Tư Mã Duệ không dám đụng vào móng tay của Tư Mã Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Rốt cuộc hoàng thượng cũng thỏa hiệp

Du Phúc Nghi muốn đến Vĩnh Thọ Cung, cùng Trịnh quý phi, An thực phi xử lý cung vụ.

Để Tư Mã Diễm ở Trường Xuân Cung dưỡng thương, sáng sớm Du Phúc Nghi đã thông tri với Kinh Sự Phòng bỏ thẻ bài của chính mình.

Tư Mã Duệ có muốn lật thẻ bài của nàng cũng không được.

Dùng xong điểm tâm, Tư Mã Duệ cũng không kiên nhẫn chơi trò phụ tử tình thâm với Tư Mã Diễm, đã vội vàng nhắc chân chạy lấy người.

Buổi sáng nàng bận việc, buổi trưa trở lại Trường Xuân Cung, dùng ngọc thiện với Tư Mã Diễm.

Đang muốn đến đông thứ gian nghỉ ngơi một lát, thì Lý Nguyên Bảo hớn hờ chạy vào, bộ dạng vui sướng khi người gặp họa, cười nói:

- Thái hậu triệu Phùng mỹ nhân đi Từ Ninh Cung, cũng không biết Phùng mỹ nhân nói cái gì, lại chộc giận thái hậu, bị phạt quỳ hai canh giờ, lúc này vẫn còn ở trước cửa Từ Ninh Cung quỳ gối đó.

Thính Phong nghe xong, thở dài nói:

- Hoàng thượng chỉ phong Tần nhị tiểu thư làm tài nhân, lại không chiều nàng thị tẩm, ngược lại chiều Phùng thái nữ thị tẩm, còn phong nàng làm mỹ nhân, phân vị còn cao hơn Tần nhị tiểu thư, có khác gì và vào mặt đâu, thái hậu có thể không mắt mũi sao? Mặc kệ Phùng mỹ nhân nói cái gì, thái hậu vẫn sẽ phạt nàng, muốn run cây dọa khỉ, để hoàng thượng có thể chiều cổ người bên ngoại gia của thái hậu nhiều một chút

- Hiện giờ thời tiết trở lạnh, đã nhiều ngày mây đen giăng đầy, gió bắc thổi mạnh, sợ là sắp có tuyết rơi, gạch lạnh như băng mà phạt quỳ, nếu là phi tần khác, đừng nói là hai canh giờ, một canh giờ đã chết ngắt rồi, chỉ là đối với Phùng mỹ nhân có võ nghệ cao siêu mà nói, thì nàng có nội lực, chuyện này giống như ăn điểm tâm mà thôi, còn có thể khiến hoàng thượng thương tiếc, chỉ sợ thái hậu tự bê đá đập chân mình.

Du Phúc Nghi tùy ý phán vài câu, rồi phát tay tổng cổ Lý Nguyên Bảo ra ngoài, nằm lên giường La Hán đánh giấc.

Không ngờ lúc tỉnh ngủ, nghe Lý Nguyên Bảo bẩm báo, chuyện nàng suy đoán lại linh nghiệm.

Phùng mỹ nhân cắn răng chịu đựng không rên một tiếng khiến Tư Mã Duệ áy náy thương tiếc.

Lập tức thăng vị cho nàng từ chính ngũ phẩm mỹ nhân lên tới chính tứ phẩm sung hoa.

Cốc Vũ đối với chuyện này có chút tức giận bất bình, buổi sáng còn ở nơi này cúi đầu khom lưng, nhận lỗi.

Định làm chuyện mà cả thiên hạ không tán đồng, là thăng phân vị làm hoàng quý phi.

Lại mở tư khó lấy bạch ngọc khí ra ban thưởng, bộ dáng vì nuông nuong toàn tâm toàn ý.

Lúc này lại cất nhắc Phùng sung hoa, vì nàng không sợ đối nghịch với thái hậu.

Du Phúc Nghi hoàn toàn không đề bụng chuyện Tư Mã Duệ “Toàn tâm toàn ý”, hơn nữa nàng đối với Phùng sung hoa cũng không có gì hâm mộ hay ghen tị.

Phải biết rằng thái hậu mới là động vật có cấp bậc cao nhất trong cung, từ xưa đến nay sủng phi bị thái hậu chán ghét có mấy người có kết cục tốt.

Thí dụ như điển tích về Đồng Ngạc phi, nếu hoàng đế yêu thương còn có thể xuất lực bảo hộ tốt hơn một chút.

Nhưng Tư Mã Duệ chỉ vì Trịnh quý phi là thanh mai trúc mã, cả đám sủng phi bên người hắn đều là bạn chơi bởi.

Hoàn toàn không đề ở trong lòng, nếu không Lệ phi cũng không đến mức thăm đăm như vậy.

Tương lai sau này của Phùng sung hoa sẽ như thế nào, cũng không quá lạc quan.

Mà chưa chắc thái hậu thật sự chán ghét Phùng sung hoa, tình huống của nàng không giống Trịnh quý phi, chỉ làm bè mà thôi.

Thính Phong nghe thấy ngoài cửa gõ nhẹ một tiếng, đi ra ngoài nhìn, sau đó tiến vào nói:

- Nuông nuong, Triệu tài nhân cầu kiến. Du Phúc Nghi gật đầu nói:

- Thỉnh nàng tiến vào.

Ai ngờ Triệu tài nhân vừa mới ngồi xuống, còn chưa kịp nói câu nào đâu, đã nghe tiếng bén nhọn của thái giám từ bên ngoài thông báo:

- Tần tài nhân giá lâm!

Ngay cả chính nhất phẩm tư phi tới đây, cũng phải dựa theo quy củ, không thể đề hạ nhân thông bẩm như thế.

Nàng lại làm tùy tiện như vậy, cũng quá kiêu ngạo đi. Du Phúc Nghi nhú mày, rồi nhìn Thính Phong.

Thính Phong đi ra ngoài, dẫn Tần tài nhân vào, sau khi tiến vào nàng liếc mắt nhìn Triệu tài nhân, rồi cười nói với Du Phúc Nghi:

- Thì ra tỷ tỷ đang có khách, ta tới thật không khéo.

Lời này nói ra, so với chuyện tự tiện thông báo càng kiêu ngạo hơn.

Phân vị phi tần cao mới có tư cách xưng tỷ muội với nhau, tuy ngày thường các phi tần ở địa vị cao vì muốn biểu hiện bình dị gần gũi.

Nên mới gọi các vị phân phi tần thấp hơn là muội muội, nhưng không có vị phi tần phân vị thấp nào dám can đảm gọi phi tần vị trí cao là tỷ tỷ.

Trên dưới hậu cung chỉ có một mình Tần tài nhân là dám xưng hô như thế.

Sau lưng nàng có thái hậu chống lưng, đương nhiên sẽ kiêu ngạo, Triệu tài nhân sao dám chống đối với nàng, vội vàng đứng dậy nói:

- Ta đang định cáo từ thì muội muội tới, sao có thể nói không khéo.

Tần tài nhân cũng không phải là người xúc động, nhưng đối mặt với người khiến tất cả mưu tính của nàng thất bại trong gang tấc.

Sao nàng có thể bình tĩnh được, nghe vậy lông mày nhíu lên, không vui nói:

- Ta mới đến tỷ tỷ đã muốn đi, hay ta là mãnh thú, nên tỷ tỷ tránh còn không kịp?

Triệu tài nhân vội cười làm lành nói:

- Xem muội muội nói kìa, ta sợ muội muội có chuyện muốn nói cùng Đức phi nuông nuong, ta ở chỗ này sẽ quấy rầy, cho nên mới vội vàng cáo từ, không ngờ lại làm muội muội hiểu lầm, nếu vậy ta không đi nữa.

Giọng của Tần tài nhân nâng cao, lạnh lùng nói:

- Ta phụng ý chỉ của thái hậu tới thăm tam hoàng tử, cũng có khẩu dụ của thái hậu muốn truyền cho Đức phi tỷ tỷ, người ăn vạ ở nơi này không đi, hay là

muốn nghe lên?

Đi cũng không được, lưu lại cũng không được. Triệu tài nhân mím môi, do dự một lát, quyết định chạy là thượng sách, vì thế đứng dậy hành lễ với Du Phúc Nghi:

- Thần thiếp cáo lui.

Không chờ Tần tài nhân phản ứng, vội vàng hành lễ xong, liền bỏ chạy nhanh như chớp.

Tần Tài nhân hung ác trừng mắt nhìn theo bóng dáng của Triệu tài nhân, sau đó quay đầu, cười tủm tỉm nói với Du Phúc Nghi:

- Tam hoàng tử đã khá hơn chưa? Thái hậu định tự đến đây; chẳng may bị Phùng sung hoa làm cho tức giận, đau ngực vô cùng, đành phải sai ta đến xem.

- Làm phiền thái hậu lo lắng, Diễm nhi đã tốt hơn nhiều, thái y nói mấy ngày nữa là có thể xuống đất.

Du Phúc Nghi đơn giản nói đến tình huống của Tư Mã Diễm, bày ra vẻ mặt quan tâm hỏi:

- Thái hậu đau ngực? Đã truyền thái y chưa? Có nặng lắm không?

Thái hậu giả vờ bệnh, nàng cũng phải đi hầu bệnh, chuyện này vốn là Tư Mã Duệ cùng Vương hoàng hậu lo liệu.

Nhưng Vương hoàng hậu mệt nhọc không thể đi, chuyện khổ sai này đành rơi xuống đầu nàng cùng Trịnh quý phi, An thực phi.

Tuy mục đích của chuyện này là muốn Tư Mã Duệ thỏa hiệp, nhưng cá trong chậu cũng không tránh được tai ương.

Tần tài nhân cười tủm tỉm nói:

- Là bệnh cũ, thái y đã kê phương thuốc, nhưng cũng không thấy hiệu quả, đã bẩm báo với hoàng thượng, thái hậu nói tỷ tỷ giúp đỡ Quý phi tỷ tỷ, Thực phi tỷ tỷ xử lý cung vụ, còn chăm sóc tam hoàng tử đang bị thương, lại còn giúp Phùng sung hoa đòi cung, đã quá mệt nhọc, không cần hầu bệnh, dù sao vẫn còn những người khác.

Du Phúc Nghi cũng không định đi, thứ nhất là nàng không muốn rơi vào tranh chấp giữa thái hậu cùng Tư Mã Duệ.

Thứ hai không muốn xuất lực làm chuyện lấy lòng. Tần tài nhân nói lời này chính là thỏa mãn tâm nguyện của nàng, cảm kích nói:

- Đa tạ thái hậu săn sóc, ta còn lo lắng không thể phân thân, lúc này có thể thư thái rồi.

Tần tài nhân cười cười, bụng chén trà nhấp một ngụm, khen trà ngon này nọ, sau đó mới chậm rãi nói:

- Còn chuyện Phùng sung hoa đòi cung, thái hậu nói lúc trước Lưỡng Quảng bị lũ lụt, quốc khố phân phát hai trăm vạn lượng bạc, vẫn không đủ, sau đó phân phát thêm một trăm vạn lượng, phi tần hậu cung cũng vì chuyện này mà chủ động giảm bớt một nửa chi tiêu, tuy lúc này tai họa đã qua, nhưng quốc khố lại hư không, chúng ta này nọ đều là nữ quyến lại không thể sinh ý không kiếm được vàng bạc, chỉ có thể chi tiêu tiết kiệm một chút, cho nên lúc tỷ tỷ thay Phùng sung hoa bố trí cung điện cũng đừng quá phô trương lãng phí.

Thái hậu muốn làm khó dễ Phùng sung hoa, không cho nàng phô trương lãng phí.

Nếu thật sự đem Di Tình Thư bố trí giống như động tuyết (trống không), để Tư Mã Duệ nhìn thấy, lại mắng nàng ác độc.

Nhưng nếu làm vừa lòng Tư Mã Duệ, thái hậu biết sẽ bức mình, chẳng may phạt nàng quỳ hai canh giờ, không nhiễm phong hàn cũng bị viêm khớp.

Cũng giống lúc trước nàng từng nói, dù không có hoàng hậu cũng không dám đương nổi phân vị Hoàng quý phi.

Chuyện này trong hậu cung chính là rút dây động rừng, lấy lòng người này sẽ đắc tội người kia, lấy lòng người kia sẽ đắc tội người này.

Làm càng nhiều thì sai càng nhiều, thà cái gì cũng không làm, như vậy mới không phạm lỗi.

Chỉ ngóng trông Vương hoàng hậu mau hoài thai được ba tháng để tiếp nhận cung vụ đi, nàng thật sự chịu đủ rồi.

Đắc tội thái hậu hay là đắc tội Tư Mã Duệ? Du Phúc Nghi lựa chọn đắc tội với Tư Mã Duệ, gật đầu đáp:

- Thái hậu vì Đại Chu suy nghĩ, ta làm tiểu bối, đương nhiên sẽ cùng tiến cùng lui với thái hậu.

Tần tài nhân còn nghĩ Du Phúc Nghi sẽ lấy thánh mệnh làm cớ là không thể trái ý mà tìm mọi cách thoái thác.

Không ngờ nàng lại đồng ý, có chút kinh ngạc ngoài ý muốn, cười nói:

- Tỷ tỷ có thể thấu hiểu đại nghĩa như thế, thái hậu mà biết chắc chắn sẽ rất cao hứng.

Du Phúc Nghi đang định nói mấy câu khiêm tốn, đột nhiên giọng nói của một tên thái giám xa lạ đang ở bên ngoài phòng truyền vào:

- Tiểu chủ, hoàng thượng lật thẻ bài của người, người mau hồi cung tắm rửa thay y phục, chuẩn bị tiếp giá.
- Cái gì?

Tần tài nhân đứng bật dậy, sau đó mới ý thức được mình có chút thất thố, nhìn Du Phúc Nghi cười nói:

- Lần đầu thị tẩm, khó tránh khỏi trương, khiến tỷ tỷ chê cười rồi.

Du Phúc Nghi thấu hiểu lòng người cười nói:

- Cũng là bộ dạng này, muội muội còn đỡ hơn ta một chút, lần đầu bị sủng ta so với muội muội còn khăn trương hơn nhiều.
- Vậy muội muội xin cáo từ trước, lần khác rảnh rồi lại đến trò chuyện với tỷ

tỷ-

Tần tài nhân gật đầu, ngay cả lễ cũng không làm liền vội vã rời đi.

Thấy không còn bóng dáng của Tần tài nhân, Thính Phong cảm khái một câu:

- *Rốt cuộc hoàng thượng vẫn thỏa hiệp.*

Chuyện này cũng không phải là lần đầu thái hậu làm ra, trước kia vì bức Tư Mã Duệ tới Trường Xuân Cung cũng làm ra bộ dạng này.

Nhưng cũng không phải lần nào cũng có hiệu quả, nhất là dùng trên người Trịnh quý phi.

Vì mỗi khi thái hậu ‘Thất bệnh’, Trịnh quý phi và Tư Mã Duệ cùng nhau đi hầu bệnh.

ở trước mặt thái hậu làm đủ loại ân ái, muốn làm mù mắt chó của thái hậu, khiến ngược thái hậu không đau cũng thành đau.

Chỉ là biện pháp này không phải ai cũng có thể noi theo, thứ nhất Trịnh quý phi là thanh mai trúc mã cùng Tư Mã Duệ lớn lên, Tư Mã Duệ chịu che chở nâng.

Thứ hai nàng là thân sinh nữ nhi của Phúc Ninh trưởng công chúa, là ngoại sinh nữ của thái hậu, hầu bệnh cũng là lẽ thường, thái hậu muốn đuổi cũng đuổi không được.

Nếu đổi lại là phi tần khác, thí dụ như Du Phúc Nghi, thái hậu sẽ nói một câu:

- *Không tới phiên người hầu bệnh.*

Là có thể đuổi được rồi.

Bất quá tính tình Tư Mã Duệ như thế nào Du Phúc Nghi biết rõ, hẳn có thể thỏa hiệp một lần, có thể thỏa hiệp hai lần, nhưng không phải lúc nào cũng thỏa hiệp.

Trừ phi Tần tài nhân giống như nàng, thị tẩm vài lần đã có thể hoài thai, nếu không tình cảnh cũng có chút xấu hổ.

Nếu nàng thật sự hoài thai, lại sinh hạ hoàng tử, mà hoàng hậu cũng sinh hạ hoàng tử.

Một người có chủ tịch đại BOSS thái hậu duy trì, một người là do chính cung sở sinh ra đích trưởng tử danh chính ngôn thuận.

Nếu hai người tranh đoạt vị trí thái tử, nhất định là một tuồng kịch rất xuất sắc ngoạn mục.

Hình ảnh quá phần khích khiến Du Phúc Nghi có chút ngóng trông muốn chờ không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thằng nhãi ranh, được một tác đòi tiến lên một thước

Du Phúc Nghi sai người dọn dẹp Di Tình Thư, treo lên màn che mộc mạc, bài trí đơn giản mấy thứ đồ cổ.

Rồi sai người đi thông tri Phùng sung hoa dọn đến đây.

Phùng sung hoa còn chưa có nói gì, chuyển đến xong còn tới cảm tạ nàng, luôn miệng nói thích.

Nhưng sau khi Tư Mã Duệ nhìn thấy, liền nổi giận đùng đùng chạy đến cung điện tìm Du Phúc Nghi tính sổ:

- Nhìn thử xem người bố trí phòng viện cho Phùng sung hoa, giống cái gì? Còn không bằng chỗ nàng ở lúc trước, lãnh cung còn tốt hơn đây! Đừng có nói với trẫm cái gì mà năng lực không đủ, bản lĩnh của người như thế nào trẫm biết rõ, cho dù là điểm tâm, cũng không đến mức sơ xài mộc mạc như thế, là người cố ý đúng không?

Sáng sớm Du Phúc Nghi đã ôn luyện từ ngữ thuyết trình, lúc này nàng không hề hoang mang biện giải nói:

- Thần thiếp đúng là cố ý, chỉ là không phải cố ý khinh thị Phùng sung hoa, mà là thâm mỹ của thần thiếp từ trước đến giờ luôn khác người, nếu dốc hết sức lực dựa theo tâm ý của thần thiếp mà bài trí, chưa chắc Phùng sung hoa sẽ vừa ý, hay là hoàng thượng tự đi hỏi xem, nàng thích cái gì, rồi lấy vật trong tư khổ của mình ra thưởng cho nàng, như thế vừa có thể diện, lại cho nàng niềm vui, chẳng phải so với thần thiếp hảo tâm làm chuyện xấu vẫn tốt hơn sao?

Thái hậu phân phó không thể phớt lờ lãng phí, Du Phúc Nghi hoàn toàn dựa theo yêu cầu của nàng.

Sau này Tư Mã Duệ lẫn lộn như thế nào, là chuyện của hắn, cũng không phải nàng muốn làm, vì vậy hắn không thể nào trách tội nàng.

Lời này nghe cũng có lý, Tư Mã Duệ không biết nên phản bác như thế nào, chỉ đành gật đầu phụ họa nói:

- Nói cũng đúng, cho người bạch ngọc khí cũng thế, người chỉ coi phi thúy như bảo bối, những thứ này nếu đưa cho phi tần khác, các nàng cũng không muốn nhìn đâu.

Ở hiện đại Du Phúc Nghi rất thích phi thúy, nhưng giá cả quá cao, màu sắc tốt một chút là giá trên trời.

Phurong tiểu dân như nàng không thể mua nổi, chỉ có thể mờ to mắt ngắm nhìn hình ảnh trên máy tính cho đỡ ghiền.

Ai ngờ xuyên tới cổ đại lại phát hiện phi thúy không đáng giá, bọn họ chỉ thích đá quý trên châu hồng ngọc, vừa đúng lúc tiện nghi nàng.

Huống chi khôi thân thể này quá giống tiểu bạch hoa, rất phù hợp với phi thúy.

Không giống thân thể nữ hán tử của nàng ở hiện đại.

- Củ cải rau xanh, ai cũng có sở thích riêng, thần thiếp chỉ thích cái này; người khác không thích càng tốt, miễn phải tranh đoạt.

Du Phúc Nghi bĩu môi, đang muốn phân phó Tiểu Mãn dâng trà, nàng cũng định bưng trà tiễn khách.

Ai ngờ lúc này Tư Mã Diễm lại hưng phấn chạy vào, há mồm nói:

- Mẫu phi, không phải đã nói muốn mang nhi tử đi đáp người tuyết sao?

Sao lúc này còn ở trong phòng, hay là sợ lạnh?

Vừa đi vào đông thứ gian, nhìn thấy Tư Mã Duệ, vội hành lễ nói:

- Không biết phụ hoàng ở đây, nhi thần nhất thời lỡ mồm, thỉnh phụ hoàng thứ tội.

Tư Mã Duệ vẫy vẫy tay ý bảo không sao, sau đó quay đầu nhìn Du Phúc Nghi, giọng nói còn hưng phấn hơn cả Tư Mã Diễm:

- Các người muốn đi đáp người tuyết? Trẫm cũng đi, từ khi đăng cơ làm đế, trẫm cũng chưa chơi tuyết, thật hoài niệm ngày tháng lúc còn bé ở trong phủ Phúc Ninh trường công chúa cùng Trịnh quý phi đáp người tuyết.

Khuôn mặt Tư Mã Diễm trắng như tuyết, hai má ửng đỏ vì chạy quá nhanh.

Đôi mắt to đen sáng lấp lánh, lúc nói đến chuyện đáp người tuyết, bộ dạng hết sức đáng yêu, khiến nàng không có sức chống cự.

Lại nhìn Tư Mã Duệ, đã một bó tuổi còn học theo tiểu hài tử làm ra vẻ đáng yêu.

Nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt, hận đến nỗi Du Phúc Nghi muốn đập cho hắn một cước, đá văng khỏi Trường Xuân Cung.

Nàng hừ một tiếng, tức giận nói:

- Nếu hoàng thượng hoài niệm ngày tháng lúc còn nhỏ cùng Trịnh quý phi đáp người tuyết, thì đi Vĩnh Thọ Cung tìm Trịnh quý phi là được, dù sao nơi đó

cũng có tuyết

- Nếu trẫm đi đến Vinh Thọ Cung gặp người tuyết, đại công chúa thấy sẽ muốn chơi cùng, nhưng từ khi nhị công chúa mất, Trịnh quý phi rất cẩn thận lo lắng cho đại công chúa, sợ đại công chúa nhiễm phong hàn, nhất định sẽ không đồng ý, mà đại công chúa cũng không dễ dụ. Không chừng vì muốn được chơi tuyết mà làm âm ỉ lên, trẫm làm phụ hoàng sao có thể chỉ lo chơi đùa, mà mặc kệ nữ nhi sống chết? Đành phải mất hứng trở về thôi.

Tư Mã Duệ ngồi không nhúc nhích, oán giận Trịnh quý phi một lúc, hứng thú rồi thờ dãi:

- Nếu đã như thế, cần gì phải chạy đến đó tìm phiền phức?

Thời gian dùng để gặp người tuyết chỉ có nửa ngày, sáng sớm ngày mai cung nữ thái giám phụ trách vẩy nước quét nhà sẽ đem tuyết đọng xử lý sạch sẽ.

Thấy đuổi không được Tư Mã Duệ, Du Phúc Nghi cũng không muốn trì hoãn nữa.

Đề Thính Phong hầu hạ mặc vào áo choàng lông chim, đội lên mũ trắng, trên tay đeo bao tay giữ ấm, toàn thân vũ trang đi vào trong viện.

Tư Mã Duệ thấy nàng trang điểm thành như vậy, liền reu ghẹo:

- Người tự xuyên thành như vậy có khác gì người tuyết đâu, cần gì gặp người tuyết nữa?

- Gặp người tuyết là trước khi hoàng thượng tới đây đã nghĩ ra để chơi cho đỡ buồn, lúc này hoàng thượng đã tới còn muốn chơi, thì thần thiếp lại có chửi khác.

Du Phúc Nghi nở nụ cười âm hiểm, phân phó Tiểu Mãn:

- Đi tiểu trừ phòng(phòng bếp), lấy tám gỗ treo đến đây.

Trong lòng Tiểu Mãn có chút nghi hoặc, nhưng có Tư Mã Duệ ở đây cũng không dám lăm miệng, vội vàng đi lấy đồ vật đem lại đây.

Ở Đại Chu tám gỗ treo đều có hình dạng vuông vức, rồi có gắn xà ngang, làm vật treo đồ hay dùng, giảm bớt không gian.

Du Phúc Nghi nhìn trúng cái xà ngang này, nếu không thì phải cưa bốn chân ghế mà chơi.

Du Phúc Nghi lại phân phó Tiểu Mãn lấy dây thừng cùng đệm tới đây, nàng đem dây thừng thắt chặt trên xà ngang, đệm đặt lên tám gỗ.

Bảo Tư Mã Diễm ngồi lên trên, sau đó đem đầu dây thừng nhét vào tay Tư Mã Duệ, nói:

- Hoàng thượng kéo Diễm nhi chạy thử một vòng đi, cũng để cho hần được nếm thử mùi vị trượt tuyết.

Tư Mã Duệ chán kinh, vẻ mặt không thể tin nói:

- Tuy Trẫm không chính mắt nhìn thấy xe trượt tuyết, nhưng ở trong ((phổ đồ Đại Chu đồng áng tư liệu)) cũng từng nhìn thấy bản vẽ xe trượt tuyết, một tấm ván sao có thể so sánh?

- Nếu lúc này kêu người đi làm xe trượt tuyết cũng không kịp, hoàng thượng dùng đỡ đồ chấp vớ này đi.

Du Phúc Nghi thờ dãi tỏ vẻ bất đắc dĩ, sau đó đổi giọng, chơi chiêu khích tướng:

- Hoàng thượng chậm chạp không chịu kéo, chẳng lẽ cảm thấy mình không thể kéo nổi Diễm nhi? Không kéo nổi tiểu hài đồng năm tuổi? Nếu như thế, thì thôi vậy, thần thiếp kêu Lý Nguyên Bảo tới kéo là được.

- Mặc cười, sao trẫm lại kéo không nổi?

Mỗi ngày Tư Mã Duệ đều kiên trì rèn luyện, tự nhận sức lực lớn vô cùng, sao chịu được Du Phúc Nghi khích tướng.

Lập tức nắm đầu sợi dây thừng đặt lên vai, lôi kéo Tư Mã Diễm chạy vòng vòng vèo vèo trên tuyết.

Đội hần chạy vòng quanh sân viện được ba vòng, thì mới ảo não đắm đầu mình vài cái.

Sao tự nhiên hần lại kéo? Vì cái gì mà hần phải kéo xe?

Tào mỵ nhân ngồi trên kháng sàng sát cửa sổ ở phía đông Tuy Thọ Điện, nghe tiếng cười vui sướng của tam hoàng tử truyền vào.

Tào mỵ nhân oán hận vỗ mạnh một cái lên kháng sàng.

Liễu Diệp thấy thế, tự ra chủ ý nói:

- Sao tiểu chủ không đi ra ngoài?

- Đi ra ngoài đó làm cái gì?

Tào mỵ nhân cao giọng, sau đó uể oải nói:

- Một nhà ba người hoà thuận vui vẻ, ta cần gì phải đi ra ngoài đó để bọn họ chứng mất

- Xem tiểu chủ nói kia, Du đức phi sinh ra không được xuất chúng, so với tiểu chủ còn kém xa, ngoại gia có nam nhân bất tài cũng không thể dựa vào, đầu giống phụ huynh của tiểu chủ toàn thân giữ chức vị quan trọng, nàng chỉ có cái bụng tranh đua mà thôi, sinh hạ tam hoàng tử, là mẫu bồng tử quý, cho nên mới bỏ lên phân vị phi, nếu nương nương cũng sinh hạ hoàng tử, sao có thể kém hơn nàng?

Liễu Diệp vì muốn chủ tử cao hứng, lại hạ thấp Du Phúc Nghi xuống nửa lần vào bùn đất.

Thấy chủ tử suy tư đắn đo, vội vàng thừa cơ khuyên nhủ:

- Nhưng nếu muốn sinh hạ hoàng tử, chỉ một mình tiểu chủ sẽ không thành, phải cầu dẫn hoàng thượng lật thẻ bài của tiểu chủ mới được, lúc này chính là cơ hội tốt, nếu tiểu chủ không bắt lấy, lần sau còn không biết đợi đến khi nào đâu.

Tào mỵ nhân trầm tư một lát, rồi hạ quyết tâm, quyết định bằng bất cứ giá nào cũng phải giành được ân sủng.

Bước xuống giường vừa xỏ chân vào một bên hài vừa phân phó Liễu Diệp:

- Lấy kiếm tới đây

Ở bên này tuy Tư Mã Duệ hồi hận không nên trúng chiêu khích tướng của Du Phúc Nghi.

Nhưng mũi tên đã bắn khỏi dây cung không thể quay đầu, chỉ có thể căng da đầu lồi kéo Tư Mã Diễm đi vòng quanh.

Tư Mã Diễm ngồi ở phía sau, từ nhỏ đến giờ hần chưa bao giờ được vui vẻ như vậy.

Hần vừa sùng bái vừa tôn kính phụ hoàng tự thân xuất mã làm chó kéo xe, hần cao hứng đến nỗi vừa cười vừa la.

Giọng nói non nớt truyền khắp Trường Xuân Cung.

Tư Mã Diễm còn nhẹ, tuyết lại động rất nhiều, đi một bước tuyết lún đến bắp chân.

Đi được vài vòng đã cố hết sức, do lúc này kéo vài lần, mặt tuyết đỡ động lộ ra đường kéo.

Cho nên Tư Mã Duệ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, đem dây thừng từ trên vai dỡ xuống, cầm trong tay kéo đi, không chút để ý.

Đột nhiên Tư Mã Diễm mở miệng nói:

- Phụ hoàng, Tào mẫu phi đang múa kiếm ở đằng kia.

Tư Mã Duệ nghe vậy ngừng đầu nhìn về hướng Tuy Thụ Điện, sau đó “Xì” một tiếng, vẻ mặt ghét bỏ ỏi mửa nói:

- Còn học người ta múa kiếm, kiếm cầm còn không nên thân, khó trách lần trước tự chém chân mình, không tự chém rơi đầu, coi như mạng nàng cũng lớn.

Lại đánh giá một lát, đột nhiên cười ha ha lên:

- Nhìn kia, cánh tay nâng cũng không nổi, eo cũng cong xuống được, trái uốn phải éo, giống như con sâu mập uốn éo, chết cười mất, ha ha ha, nàng là khi làm xiếc sao?

Tư Mã Diễm khó mở miệng nói Tào mỵ nhân này nọ, dù gì nàng ở trên danh nghĩa cũng là thứ mẫu của hần, nên chỉ tò mò hỏi:

- Khi làm xiếc? Khi cũng có thể chơi? Chẳng may bị cào thì biết làm thế nào?

- Đáng thương, đã lớn như vậy mà xiếc khi cũng chưa từng xem, hèn gì hỏi những câu không có kiến thức như vậy.

Nhi tử của hần cũng quá thành thật, cả ngày chỉ biết đọc sách viết chữ.

Lúc hần còn mặc quần thụng đáy ngồi chơi bùn, đã biết chuồn êm ra khỏi cung rồi.

Tuy chỉ chuồn ra ngoài bằng thời gian uống một chén trà nhỏ thì bị bắt về, nhưng cũng mở mang tầm mắt, có kiến thức với phong cảnh bên ngoài.

Tư Mã Duệ vung tay lên, rất dũng cảm nói:

- Đợi trầm rãnh rồi, sẽ mang theo người xuất cung, dẫn người du ngoạn một chuyến, để người có thể nhìn thấy xiếc khi là như thế nào, con khi kia chẳng những không cào người, mà còn diễn xiếc rất nhiều màn, diễn xiếc xong còn biết xin bạc, rất lạnh lợi.

Tư Mã Diễm tròn tròn mắt:

- Thật sao? Thật tốt quá, phụ hoàng nói phải giữ lời, nếu dám lừa nhi thần, nhi thần sẽ cáo trạng với mẫu phi.
- Không được nói cho mẫu phi người biết.

Du Phúc Nghi là cái loại cứng nhắc hay giảng quy củ này nọ, nếu để nàng biết được, nhất định sẽ ngang ngược ngăn cản.

Mà hần nói không lại nàng, đến lúc đó chẳng những không được xuất cung, mà hần còn thất tín với tên tiểu tử này.

Sợ cái thằng nhãi này lỡ miệng nói ra, vội vàng dặn dò:

- Ngàn vạn lần đừng để cho mẫu phi người biết, nếu không chẳng những chúng ta không được đi, mà còn bị nàng mắng té tát.
- Nhi thần sẽ không nói cho mẫu phi biết.

Tư Mã Diễm gật đầu, sau đó lại bữu môi ra điều kiện:

- Không được dẫn nhị hoàng huynh theo, nếu không nhi thần nhất định sẽ nói cho mẫu phi biết.

Tư Mã Duệ nghe vậy vừa bực mình vừa buồn cười, mắng:

- Thằng nhãi ranh, được một tác đòi tiến thêm một thước.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Uống nhiều như vậy làm gì?

Du Phúc Nghi thấy Tư Mã Diễm chơi rất vui vẻ liên cao hứng cời áo choàng, mũ cùng bao tay.

Đeo bao tay da chuẩn bị tự mình động thủ giúp hần đắp người tuyết.

Tư Mã Duệ nhìn thấy, lập tức đem dây thừng ném qua một bên, chạy tới đoạt bao tay của nàng.

Nàng đành sai người lấy một cái khác, hai người chung sức hợp tác, đắp được người tuyết tròn vo, cái mũi cắm củ cà rốt.

Tư Mã Diễm gây thơ chất phác chạy vòng quanh rất yêu thích.

Sau khi trở lại đông thứ gian, trong phòng đốt than sưởi ấm, khí lạnh cùng khí nóng gặp nhau khiến Tư Mã Duệ cùng Tư Mã hất xì liên tục.

Du Phúc Nghi sợ bọn họ bị nhiễm phong hàn, vội sai Tiểu Mẫn bưng trà gừng tảo đồ lên.

Tư Mã Diễm ngại cay, không thích uống, còn Tư Mã Duệ uống rất ngon lành, chếp miệng nói:

- Trà gừng ở chỗ ái phi uống rất ngon, màu sắc nước trà so với người khác làm càng diễm lệ.
- Đem táo đỏ bỏ vô nấu một lần rồi nấu lấy nước, màu sắc nước trà sẽ diễm lệ.

Du Phúc Nghi cũng không giấu giếm, trực tiếp đem "Bí kíp" nói ra, lại còn ghen ghét người không sợ đèn mạng, hào sảng nói:

- Nếu hoàng thượng thích uống, lúc người rời đi sai Triệu tổng quản đi thỉnh phòng xách luôn nồi trà gừng cũng được, dù sao trong cung thần thiếp cũng không có ai thích uống, chỉ có mấy thái giám cung nữ thô sử vấy nước quét nhà ngẫu nhiên sẽ uống một chén xua hàn khí, đồ đi sẽ rất đáng tiếc.

Người khác không thích, chỉ có hần cùng mấy cung nữ thái giám vấy nước quét nhà thích uống.

Chẳng phải ý nói phẩm cách của hần cũng thấp kém như đám cung nữ thái giám thô sử?

Tư Mã Duệ bị ghen, cố gắng đem trà gừng trong miệng nuốt xuống, lúc này miệng đã nhàn rồi, liền vội vã trừng mắt mắng:

- Chỉ là một chút hàn khí mà thôi, dùng một chén là được, uống nhiều như vậy làm cái gì, chẳng lẽ muốn cho trăm bốc hỏa hay sao?

Du Phúc Nghi cũng không phản bác hấn, thuận thế gật đầu nói:

- Hay là đừng để Triệu tổng quản đi xách, Hoàng Thượng tính khí nóng nảy, không cần thận lại đổ dầu vô lửa.

Đây là đang trào phúng tính tình hấn không tốt động một chút là nổi nóng.

Tư Mã Duệ lập tức phát hỏa, nhưng nghĩ lại, nếu thật sự nổi giận, chẳng phải sẽ lọt vào hố của nàng sao? Vì thế vội dè ép con tức, bực mình nói:

- Ngày nào ngươi không tìm cách bóp chết trăm, buổi tối liền ngủ không được có phải không?

Du Phúc Nghi nhấp một ngụm nước trà gừng, rũ mắt nói:

- Xem hoàng thượng nói kìa, thần thiếp có mấy lá gan, sao dám bóp chết hoàng thượng?

Tư Mã Duệ hừ hừ vài tiếng, lười đấu khẩu với nàng, chuyên chú uống chén trà gừng.

Vừa uống xong, còn không kịp phân phó Tiểu Mãn lấy thêm một chén, đã nghe Du Phúc Nghi mở miệng đuổi người:

- Hoàng thượng trượt tuyết cũng trượt rồi, người tuyết cũng đắp rồi, trà gừng cũng uống xong rồi, còn lưu lại nơi này làm cái gì, hay là hoàng thượng đã quên mình tới xem Phùng sung hoa?

Hấn ngẩn ra một chút, sau đó chợt dạ gãi đầu, hấn đã sớm đem Phùng sung hoa vứt ra sau đầu.

Nếu không phải Du Phúc Nghi nhắc hấn, thì hấn đã quên mất người này.

Khó trách tiên thái phó hay mắng hấn là con ngựa điên đứt dây thần kinh, một khi điên lên sẽ chạy loạn không phân biệt được nam bắc.

Cả ngày phải buộc ở chuồng ngựa bị quất roi mới chịu nghe lời.

Lúc này nghĩ đến cảm thấy cũng có chút đạo lý.

Nói đến chuyện bị quất roi, ký ức bị đánh phạt đó lập tức hiện lên trong đầu.

Tư Mã Duệ nhìn không được có chút then quá thành giận, tiện đà giận chó đánh mèo lên người Du Phúc Nghi.

Bắt đầu bộc phát tính tình, nằm ý trên kháng sàng hừ nói:

- Hôm nay trăm sẽ nghỉ ở đây; đừng mơ đuổi trăm đi chỗ khác, có đuổi trăm cũng không đi.

Tư Mã Diễm ở bên cạnh, nhỏ giọng đề nghị:

- Hay là mẫu phi lấy cây gậy đánh đuổi phụ hoàng đi?

- Giới cho cái thẳng nhãi ranh nhà ngươi, dám đuổi phụ hoàng ngươi, cẩn thận trăm không mang ngươi ra...Khụ khụ khụ!

Suýt nữa lỡ miệng, may là Tư Mã Diễm liếc mạng xua tay, Tư Mã Duệ vội vàng cảnh giác, nuốt luôn chữ "Cung" vào bụng.

Bởi vì quá đột ngột, hơi thở không đều, mới dẫn tới một trận ho khan.

Không biết bọn họ đang bí mật âm mưu cái gì, Du Phúc Nghi cảnh giác hỏi:

- Ra cái gì?

Tư Mã Diễm vội vàng thu tay, tròn mắt nói dối:

- Phụ hoàng nói lát nữa sẽ kêu nội vụ làm giá trượt tuyết, đợi mấy ngày sau Ngự Hoa Viên kết băng, sẽ lôi kéo nhi tử trượt vài vòng.

Du Phúc Nghi nghe xong, cũng cảm thấy không quá hồ nháo, nên không phản đối, chỉ dận dò Tư Mã Duệ:

- Băng dày hay mỏng, mắt thường nhìn không ra, hoàng thượng trước khi chơi đùa, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ sai bọn thị vệ tới kiểm tra vài vòng, bảo đảm không có việc gì mới được chơi.

Thằng nhãi ranh, dám nhân cơ hội chiếm tiện nghi, tiểu tử này cũng khá gian manh, quả nhiên là cùng giống loài!

Tư Mã Duệ trừng mắt nhìn Tư Mã Diễm, sau đó nói với Du Phúc Nghi:

- Ái phi hãy yên tâm, dù trăm không nói, bọn họ cũng sẽ làm như vậy, nếu trăm mà xảy ra chuyện gì, bọn họ có mười cái đầu cũng không đủ chém.

Nói chuyện thêm một lúc, Tư Mã Diễm trở về Hiệt Phương Điện đọc sách.

Hà bao của Tư Mã Diễm bị An Thành Vô làm bẩn, đã không dùng được nữa, Du Phức Nghi lại làm cho hắn một cái khác.

Còn định thừa dịp này rảnh rồi một chút đâm mấy châm, ai ngờ lại bị Tư Mã Duệ đòi một hai phải đánh cò với hắn, Du Phức Nghi cười lạnh nói:

- Không phải lúc trước hoàng thượng oán giận đám phi tần không thú vị, hay lôi kéo người chơi cò sao? Sao lúc này lại chủ động nhắc tới chuyện này?

Tư Mã Duệ rậm rì nói:

- Sao có thể giống nhau? Miệng lưỡi người sắc bén, mặc kệ là thua hay thắng, đều có một đồng đạo lý, khiến cho trăm bị á khẩu không trả lời được, nhưng bị người nói toàn thân lại thoải mái, cùng người khác đánh cò trăm sẽ mệt rũ rời, cùng người đánh cò trăm chỉ hận trông mắt không thể trông lớn hơn nữa, yêu người còn không kịp đâu.

Người là một tên vô tâm vô phổi, biết cái gì gọi là yêu, không biết xấu hổ còn nói ra.

Du Phức Nghi bĩu môi, rốt cuộc vẫn sai Thính Phong lấy bàn cờ bạch ngọc trong tư khố của Tư Mã Duệ đem tới đây.

Du Phức Nghi bình thường cũng không hay chơi cờ vậy, trình độ chơi cờ có thể sánh bằng thân chủ trước.

Đối thủ Tư Mã Duệ cũng là tên nửa mùa, coi như lực lượng ngang nhau.

Đã hơn một canh giờ trôi qua, mới đánh xong hai bàn, hai người mỗi người thắng một trận.

Đang chuẩn bị bắt đầu chơi bàn thứ ba, thì Trịnh Quý Phi phái người tới thông báo bên ngoài có hai người dâng thẻ bài.

Một là muội muội Du uẩn Nghi, đương nhiên là muốn gặp Du Phức Nghi.

Còn lại là đại tẩu của Du uẩn Nghi là Phùng thị, cầu kiến lại là Phùng sung hoa.

Du Phức Nghi đuổi hạ nhân lui xuống, rồi hỏi Tư Mã Duệ:

- Triệu Vương phủ đại thiếu phu nhân Phùng thị cầu kiến Phùng sung hoa, hoàng thượng có biết các nàng có quan hệ gì không?

Tư Mã Duệ nhũn mày suy tư một lát, sau đó bưng tỉnh đại ngộ nói:

- Cái này trăm biết, nàng xuất thân từ dòng chính Phùng thị Thanh Châu, mà Phùng sung hoa cũng xuất thân từ dòng chính Phùng thị Thanh Châu, cùng chung tông phụ(ông cố) bọn họ là đường tỷ muội.

Cùng tông phụ đường tỷ muội, nghe hơi phức tạp, Du Phức Nghi yên lặng mò vào gia phả trong « Hồng Lâu Mộng ».

Giả Nguyên Xuân cùng Giả Tích Xuân cũng như thế:

- Thì ra là như thế, thân thiếp đã hiểu.

Hắn lại cười hi hi nói:

- Phùng thị là tẩu tử của muội muội người, còn là đường tỷ của Phùng sung hoa, như thế người cùng Phùng sung hoa cũng coi như thân thích rồi, sau này người chiếu cố nàng nhiều một chút, đừng giống như Lệ phi, không hiểu chuyện để người khác hại.

- Thân thiếp có tài đức gì, mà có thể chiếu cố người khác, không bị người khác hại, đã may mắn lắm rồi.

Nếu không phải bản thân nàng cơ trí, để mặc cung nữ thô sử hãm hại, nói không chừng lúc này nàng đang ở lãnh cung làm bạn với Tổng tài nhân.

Chỉ là vấn đề xảo quyết như vậy đánh phản lại khiến đối phương trở tay không kịp cùng ngoài ý muốn.

Sau này không có khả năng đem lại hiệu quả, nếu gặp phải chuyện hãm hại phải nghĩ ra chiêu khác.

Du Phức Nghi thu liễm thần sắc, nghiêm trang nói:

- Phùng thị là tẩu tử của muội muội thân thiếp, nhưng thân thiếp cùng Phùng sung hoa không có quan hệ gì hết, hoàng thượng chớ có nói loạn thân thích này nọ, bao gồm những người thân thích ngoài cung, thân thiếp không muốn dính dáng đến bọn họ.

Tư Mã Duệ không thể lý giải, mở miệng trách:

- Đánh hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử bình, hậu cung phi tần như thế nào, cũng không thể thoát khỏi can hệ với gia tộc, thí dụ như Lâm chiêu nghi, không có gia tộc Lâm thị, không có phụ thân làm quan nội các của nàng, chỉ dựa vào tính tình của nàng, cả đời cũng chỉ xứng địa vị thái nữ, ngay cả thường tại cũng không lên nổi

- Gia tộc đương nhiên là muốn dựa vào, nhưng cũng chỉ là Du thị dòng chính mà thôi, không bao gồm những đám họ hàng thân thích bản đại bác cũng không tới, những đám người đó đều là đĩa đòi hút máu, lúc cần lại không thể giúp, chỉ biết chiếm tiện nghi cùng lợi ích, còn muốn thần thiếp cùng Diễm nhi thay bọn họ thu thập cục diện rồi rấm cùng xấu danh, có đám thân thích như thế, thà đuổi đi thật xa, dờ khiến mình phải ngọt ngạt.

Du Phúc Nghi nói những lời này cũng không phải phát tiết oán khí trong lòng.

Chính là muốn cho hắn thấy thái độ của mình, phòng ngừa chu đáo.

Miền cho ngày nào đó Tư Mã Duệ lên con diên, vì muốn cho nàng thể diện mà đi đề bạt cái đám thân thích đó.

Những người đó nghe tin sẽ lập tức hành động, đến lúc đó muốn phủ sạch quan hệ cũng khó.

- Chưa thấy ai lạnh tâm lạnh phổi giống như ngươi, thật khiến trẫm mở rộng tầm mắt.

Tư Mã Duệ thấy nàng nghiêm túc như vậy, liền trêu ghẹo một câu, sau đó tùy ý phát tay:

- Nếu Ngươi đã nghĩ như vậy, trẫm không giúp thân thích của ngươi là được chứ gì, bất quá sau này trẫm giúp phi tần khác giành vinh quang, đề bạt gia tộc các nàng, ngươi đừng có mắng trẫm thiên vị.

Du Phúc Nghi hừ một tiếng, tự tin tràn đầy:

- *Du gia ta dòng chính chỉ có một mình huynh trưởng là nam đinh, nhân phẩm tài học của hắn không hề thua kém phụ thân, nếu hắn muốn ra làm quan, liền có thể đề danh kim bảng, cần gì hoàng thượng cho thần thiếp vinh quang?*

Tư Mã Duệ liếc mắt khinh thường, giọng nước lã nói:

- *Huynh trưởng tốt của ngươi còn ở hải ngoại chăm sóc lão bà hài tử, trông cậy vào hắn? Không sợ rụng răng sao?*

Du Phúc Nghi hừ nói:

- *Thì sao, không lẽ huynh trưởng của thần thiếp không làm quan, thì thần thiếp sẽ không trôi qua được? Nếu lưu lạc đến nông nổi này, không cần người khác tới hãm hại, thần thiếp tự đem ba thước lụa trắng treo lên trên xà nhà là được.*

- Nhìn xem, lại nữa, ngươi đừng có suốt ngày treo từ "chết" trên miệng có được không? Nói thế nào, thì ngươi cũng là khuê nữ của thái phó, trẫm còn có thể để cho người khác hại ngươi sao?

Tư Mã Duệ chọt chọt ngón tay lên trán nàng, dùng giọng vừa bắt đắc dĩ lại vừa sùng nịnh:

- Lúc trước Lệ Phi sinh non, trẫm không ra mặt giúp ngươi, là vì muốn nghe lý do thoái thác của ngươi ra sao, quả nhiên ngươi không làm trẫm thất vọng, nói hai ba câu liền hóa giải nguy cơ... Thái phó thường nói với trẫm, tuy trẫm hư đồn cơ trí nhưng không thông minh bằng ngươi, trước khi trẫm còn không phục, nhưng sau này mới phát giác ở trước mặt ngươi trẫm hoàn toàn không có đất dụng võ, thật là không phục cũng phải phục.

Tư Mã Duệ có đáng tin hay không, cứ nhìn Lệ Phi là biết, đừng nói là không bảo vệ nàng, cho đến tận bây giờ cũng không bắt được tên đầu sỏ hại nàng sinh non để trị tội.

Hắn cũng chỉ xem Lệ Phi giống như bạn cùng chơi, cũng không để nàng ở trong lòng.

Nếu hắn thiệt tình hứa hẹn muốn bảo vệ ai đó, cũng có thể bảo hộ được, nhưng Du Phúc Nghi có thể tin tưởng cái này gọi là "Thiệt tình" sao?

Đương nhiên là không thể, cho nên nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

P/s bộ này vs bộ hầu môn ta ra hơi chậm ý>.< do k có nhiều time để edit. Gắng đợi ta nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Dừng xong liền rút, có người vô tình như ngươi sao?

Lúc này là mùa đông, lại bị Tư Mã Duệ ôm vào trong lòng, lưng kề sát vào ngực hắn, nhiệt độ truyền tới.

Du Phúc Nghi tương đối thích, chỉ cần hắn có thể thành thật, đừng có ý niệm tà tâm.

Nhưng điều này hiển nhiên không có khả năng không xảy ra.

Sau khi Tư Mã Duệ ôm Du Phúc Nghi vào trong lòng, đầu liền mò lên, tìm được môi của nàng.

Chà chết một lúc lâu, lại đem đầu lưỡi vươn tới, cạy mở hàm răng, chui vào miệng nàng.

Đuổi theo lưỡi đình hương, đuổi tới đuổi lui một lúc sau quyết định tấn công trực diện.

Dùng lực bóp miệng nàng, sau đó miệng rộng há ra, chụp hết cái miệng nhỏ, nuốt vào rồi phun ra, lại bắt đầu vận động tiết tấu.

Hành vi lưu manh này khiến Du Phúc Nghi bị phản không thôi, vội vàng đẩy đầu Tư Mã Duệ.

Ai ngờ Tư Mã Duệ đã ném được ngon ngọt, đang chuẩn bị đại triển thân thủ.

Làm gì để nàng lùi bước, lập tức chế trụ đầu nàng, cùng nàng răng môi lẫn lộn.

Mặc kệ nàng chống cự xô đẩy như thế nào, cũng không ảnh hưởng gì đến hắn.

Tư Mã Duệ làm chủ cục diện, mỗi khi nàng không thể thở, hô hấp dồn dập liền thôi lui.

Chờ nàng thở đều một chút liền ép miệng hôn tiếp, cứ năm lần bảy lượt như vậy.

Thân thể Du Phúc Nghi mềm nhũn, ánh mắt cũng mê mang. Kháng Sảng giống như biển rộng mênh mông, đầu óc hỗn loạn.

Lửa đã đốt xong, hắn cũng không cần cố kỵ, trực tiếp tiến đánh, sợ nàng nguội lạnh, lại mở miệng dán lên môi nàng.

Một chút rồi lại một chút, bảo trì tiết tấu, cày bừa đến đất rung núi chuyển.

Du Phúc Nghi phản kháng không được, chỉ có thể để mặc hắn, chỉ là từ từ nàng cảm nhận được một chút khoái cảm.

Một chút khoái cảm này lan tràn mở ra, giống như lửa cháy trên đồng cỏ, thổi quét tất cả mọi vật trong thiên hạ.

Thieu đốt cả người nàng, khiến nàng nhịn không được run rẩy.

Tư Mã Duệ đâu có dự đoán được tình huống này, chống cự không được dục hóa, tự ngược đãi chính mình.

Hắn mờ mịt ngẩng đầu, lúng ta lúng túng nói:

- Ngươi...

Lời còn chưa dứt, đã nhìn thấy khuôn mặt Du Phúc Nghi phẫn hồng hai mắt tan rã động lòng người.

Hắn liền ngẩn ra, sau đó cao hứng cười muốn lệch quai hàm, đem tiết khổ của mình, cùng tiết khổ của Du Phúc Nghi cười ra.

Sau đó vén màn, "Vèo" một cái ném ra bên ngoài, rồi lùi về ôm chặt Du Phúc Nghi, tám tác cảm thán nói:

- Đáng thương cho ái phi, nhi tử đã năm tuổi rồi, mà lúc này mới trải nghiệm đến cao triều...

Lại giả vờ lo lắng giọng nói dào dạt đắc ý:

- Trẫm cảnh cáo ngươi, đừng vì nếm qua mùi vị tiêu hồn dục tiên dục tử, rồi quần quýt lấy trẫm, trẫm chính là minh Quân siêng năng xử lý chính vụ lại được thần tử yêu quý, sao có thể suốt ngày ở trong hậu cung vật lộn với ngươi?

Du Phúc Nghi đang mơ mơ màng màng, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần.

Vừa lúc nghe được lời hắn nói, lập tức cãi lại nói:

- Cái loại chuyện tranh sủng này nọ, ai thích làm thì làm, thần thiếp tuyệt đối sẽ không làm, hoàng thượng hãy yên tâm đi.

Tư Mã Duệ muốn nghe chính là lời hay ý ngọt, muốn nhìn thấy nàng cúi đầu khom lưng vô mông ngựa xu nịnh.

Ai ngờ nàng lại nói như vậy, hắn tức giận cúi đầu, cắn một cái lên bả vai nàng, mắng:

- Dùng xong liền ném, có người vô tình như ngươi sao?

Lại cần khẩn tay, đôi mắt ỳ khuất, đó chính là oán phụ diễn xuất, đường đường là vua của một nước, lại làm bộ làm tịch thật sự thích hợp sao?

Du Phúc Nghi trợn trắng mắt, nói:

- Không phải người cảnh cáo thần thiếp chó có quần quýt sao, thần thiếp chỉ là nghe theo mệnh lệnh mà thôi, chẳng lẽ cái này cũng là sai?

- *Người không phải rất có chủ kiến sao? Không phải rất thích đối nghịch với trẫm sao? Còn bị đặt nghe theo mệnh lệnh? Rõ ràng là người không thích trẫm, cho nên thuận nước đẩy thuyền, mắt không thấy tâm không phiền, có phải hay không?*

Tư Mã Duệ đắm mạnh xuống giường, thở hắt hắt, không đợi Du Phúc Nghi mở miệng, lại tự tin hừ nói:

- Đợi người ném thêm vài lần cái loại mùi vị tiêu hồn này, thì người sẽ không nói như thế nữa.

Cũng không phải động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới, tuy chuyện này cũng có chút thú.

Nhưng bất quá cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm mà thôi, cũng không phải là gạo com màn thầu, không có sẽ chết sao?

Chỉ là nàng vẫn chưa phản bác, nếu hần muốn tới, nàng sẽ mở rộng cửa hoan nghênh.

Dù sao cũng có thể hưởng thụ, nếu không tới cũng không sao, an tĩnh tự tại trôi qua ngày tháng là được.

Muốn nàng giống như Tào mỵ nhân nhảy nhót lung tung tranh thủ tình cảm này nọ, trăm triệu lần không có khả năng xảy ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tư Mã Duệ vừa mới thượng triều, Cốc Vũ liền tiến vào bẩm báo:

- Nương nương, Phùng sung hoa tới, hỏi nương nương đã tỉnh chưa, nếu tỉnh rồi, nàng muốn tiến vào thỉnh an nương nương.

Du Phúc Nghi buồn ngủ mông lung mò dưới gối đầu lấy ra đồng hồ bật nắp, mở cái nắp ra nhìn vào đồng hồ.

Mới ba giờ rưỡi, so với ngày thường thời gian nàng thức dậy còn sớm hơn một canh giờ, liền phát tác tính khí, mắng:

- Sớm như vậy đã chạy tới đây, nàng bị giật kinh phong à.

Mắng Phùng sung hoa xong lại quay đầu mắng Cốc Vũ:

- Tới thì tới, để nàng chờ là được, nôn nóng sốt ruột chạy vào bẩm báo làm cái gì? Người là lần đầu bị điều đến Trường Xuân Cung sao? Cho nên không biết chủ tử nhà người ngủ bao lâu sẽ tỉnh?

Cốc vũ bị mắng chửi xối xả, lúng ta lúng túng nói:

- Phùng sung hoa là tân sủng của hoàng thượng, nô tỳ sợ trễ nải nàng, sẽ khiến hoàng thượng không hài lòng nương nương, cho nên....

- Nói vậy, cái gì mà tân sủng cũ sủng, trời đất bao la ngủ là lớn nhất, hoàng thượng thượng triều ta cũng không dậy hầu hạ hần đâu, chứ nói gì đến nàng một cái sủng hoa nhỏ nhỏ.

Không đợi Cốc Vũ biện giải, Du Phúc Nghi liền đánh gãy lời nàng, sau đó giống như đuổi ruồi bọ vẫy vẫy tay:

- Đuổi nàng về đi, nói với nàng sau nửa canh giờ hãy đến. Nếu không đi, cũng đừng mời nàng đến minh gian (phòng chờ), trực tiếp kêu nàng đứng chờ ở hành lang, dù sao nàng cũng có thần công hộ thể không sợ bị đông lạnh.

Cốc Vũ nào dám nói cái gì nữa, đáp ứng rồi lập tức lui ra ngoài.

Du Phúc Nghi gối đầu lên gối, kéo chăn trùm kín mặt, ngủ tiếp, mơ mơ màng màng ngủ thêm nửa canh giờ, đồng hồ sinh học đúng giờ đánh thức nàng.

Rửa mặt thay y phục xong, đang ngồi ở trước bàn trang điểm, thì Phùng sung hoa đi đến, hành lễ với nàng, về mặt áy náy nói:

- Hôm nay là đại triều, thần thiếp còn nghĩ rằng nương nương sẽ dậy sớm hầu hạ hoàng thượng, cho nên sáng sớm liền chạy tới thỉnh an người, không ngờ lại tới không khéo, nương nương vẫn chưa thức dậy, cũng không biết có quấy rầy giấc ngủ của nương nương hay không, nếu có gì thất lễ, mong nương nương thứ tội.

Du Phúc Nghi giống như đã quên lúc này mới phát tác tính tình, về mặt hòa ái nói:

- Sau khi dậy sớm hầu hạ hoàng thượng thượng triều, vốn định thức dậy luôn,

ai ngờ lại hơi chóng mặt, sợ lúc đi Khôn Ninh Cung thỉnh an hoàng hậu nương nương không đủ tinh thần dễ bị thất lễ, vì vậy mới nằm ngủ một chút, không ngờ lại bị muội muội phát hiện, muội muội phải thay ta giữ bí mật, nếu không người khác mà biết, nhất định sẽ giễu cợt ta lười nhác.

Phùng sung hoa cười nói:

- Nếu nương nương được gọi là lười nhác, thì người trong thiên hạ không có ai cần mẫn đâu.

Du Phúc Nghi đang diễn xuất với Phùng sung hoa, thì Thường mỹ nhân cùng Tào mỹ nhân cũng đến đây.

Các nàng cùng đứng dậy đi đến Khôn Ninh Cung.

Một ngày một đêm tuyết rơi đầy trời, cả cung điện tràn ngập tuyết trắng, cung nhân tận lực rửa sạch tuyến đường chính.

Để tránh ảnh hưởng đến triều chính, trong hậu cung chưa được dọn dẹp hết.

Du Phúc Nghi cũng không dám ngồi kiệu, miễn cho thái giám trượt chân quăng nàng xuống đất tan xương nát thịt.

Quyết định của nàng cùng các vị phân phi tần phân vị thấp cũng giống nhau, tự mình đi tới, Tào mỹ nhân trào phúng

- Nương nương thật không biết hưởng phúc, có kiệu lại không ngồi, lại muốn tự đi đến, khiến cho giày ướt vớ ướt, thế nào cũng bị khó chịu.

- Ta xuyên guốc gỗ cao đế, đợi đến lúc tới Khôn Ninh Cung, ngồi trò chuyện hàn huyên, tuyết cũng đã tan, không đến mức giày ướt vớ ướt.

Guốc gỗ Đại Chu đều là bình đế(đế bằng), phòng tuyết phòng mưa không được tốt.

Du Phúc Nghi sai người đổi thành giày đế cao, cũng làm cho Tư Mã Diễm một đôi.

Hôm qua Tư Mã Diễm đã làm chuột bạch thử nghiệm, so với bình đế thì tốt hơn rất nhiều, cho nên hôm nay nàng mới dùng.

- Ai nha....

Đột nhiên có một tiếng thét kinh hãi, sau đó "Loảng xoảng" vài tiếng, một đám người ồn ào.

Du Phúc Nghi thấy đám đông ở đối diện, vội đi mau vài bước, thì ra là Tần nhị tiểu thư được thị tẩm một lần đổi thành phân vị quý nhân.

Đang ngồi kiệu thì bị quăng ngã, bọn cung nữ bọn thái giám đi theo luống cuống tay chân nâng nàng đang nằm ngã chống vó.

Tào mỹ nhân quay đầu nhìn về phía Phùng sung hoa, trêu ghẹo nói:

- Tứ phẩm Tân quý nhân cũng có kiệu, chính tứ phẩm sung hoa tỷ tỷ lại không có đâu.

Phùng sung hoa cười cười, không lên tiếng, Tào mỹ nhân cũng không để ý, chỉ che miệng cười nói:

- Kiệu này, có cũng chưa chắc là chuyện tốt, không phải mới quăng ngã sao?

Phật tổ phù hộ, ngàn vạn lần đừng giống như ta, đùi bị thương sẽ không tốt.

Chuyện Tần quý nhân bị té ngã ngay trước mặt, mọi người cũng không thể né tránh, đành phải phân phó cung nhân của mình đi đến hỗ trợ.

Tào mỹ nhân miệng quạ đen lại lần nữa linh nghiệm, đùi Tần quý nhân đau đớn vô cùng.

Hơi chạm đất một chút liền đau đớn xuyên tim, Phùng sung hoa đi lên, đưa tay bóp nhẹ đùi nàng mấy cái, nhíu mày nói:

- Sợ là gãy xương, không thể sử dụng sức lực, nếu không hậu quả càng nghiêm trọng.

Kiệu đương nhiên không dám ngồi tiếp, Du Phúc Nghi sai một cung nữ cường tráng cõng nàng lên, nói:

- Người trở về cung trước đi, chúng ta đi Khôn Ninh Cung sẽ thay người nói một tiếng, thỉnh hoàng hậu nương nương sai người đi Thái Y Viện thỉnh thái y tới nhìn người.

Khó khăn lắm mới có thể thị tẩm, lại nâng được phân vị, phải thừa thắng xông lên mau chóng có long tự mới đúng.

Ai ngờ lại xảy ra chuyện này, thương gân động cốt phải mất một trăm ngày.

Sau một trăm ngày, năm mới cũng qua rồi, ai biết mình sẽ ở tình trạng gì?

Tần quý nhân ảo não thương tâm, quả thực sắp khóc luôn rồi, ghen ngào nói với Du Phúc Nghi:

- Làm phiền tỷ tỷ.

- Muội muội không cần khách khí, hãy an tâm dưỡng thương đi.

Du Phúc Nghi gật đầu, sai cung nữ đưa nàng trở về, thấy người đi thật xa, lúc này mới dẫn mọi người tiếp tục đi đến Khôn Ninh Cung.

Tào mỹ nhân ở phía sau vui sướng khi thấy người gặp họa nói với Phùng sung hoa:

- Tần quý nhân ngã xuống, lúc này tân tú nữ tiến cung cũng chỉ còn một mình sung hoa tỷ tỷ.

Phùng sung hoa khiêm tốn nói:

- Ta tư sắc bình thường, lại lớn lên trong chốn giang hồ, cầm kỳ thi họa không thông, châm tạc nữ hồng càng không

ra gì, hoàn toàn không thể so với các tỷ muội khác, có thể được hoàng thượng rũ lòng thương một vài lần đã là vạn hạnh, không dám hy vọng xa vời.

Lời này đừng nói là Tào mỹ nhân không tin, mà ngay cả Du Phúc Nghi cũng không tin.

Phùng sung hoa lớn lên từ trong chốn giang hồ, tính tình tiêu sái không câu nệ mới đúng.

Cho dù được thân sinh phụ mẫu nhận lại, cũng không thể để mặc cho bọn họ bài bố.

Nhân sĩ trong giang hồ đều nói, hoàng cung chính là nơi mà bọn họ không muốn nhắc đến.

Nếu nàng không muốn, có thể nhắc chân chạy lấy người, nhưng hiện tại chẳng những muốn, mà còn cẩn thận chặt chẽ hành xử theo khuôn phép, chỉ sợ là có ý đồ khác.

Đây cũng là nguyên nhân khiến nàng không phản đối chuyện Tư Mã Duệ đem nàng ta an bài đến Trường Xuân Cung.

Đặt nàng ở dưới mí mắt, toàn bộ Trường Xuân Cung nơi nơi đều che kín cơ sở ngầm của mình.

Chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, đều có thể truyền tới lỗ tai nàng, so với chuyện đặt nàng ta ở nơi khác ngoài tầm tay với thì tốt hơn rất nhiều.

Đương nhiên, chuyện này sẽ nguy hại đến nàng cùng Tư Mã Diễm, nếu đổi lại là người khác, nàng mới lười để ý đấy.

P/s Các nàng chờ bộ này lâu lắm r phải k?□□□□ Ta bận nên bỏ bê các nàng...

Đợi ta hết bận ta bù cho nha* ôm ôm* chụt chụt

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35-1: Trầm cùng người uống chung

Sau khi đến Khôn Ninh Cung, đem chuyện này nói với Vương hoàng hậu, Vương hoàng hậu lập tức sai người đến Thái Y Viện thỉnh thái y.

- Thái hậu đưa kiệu cho quý nhân muội muội cũng vì suy nghĩ phương tiện đi lại cho nàng, ai ngờ lại nháo ra chuyện này, nếu lão nhân gia biết được, chắc chắn sẽ rất đau lòng.

or.

Wương hoàng hậu cảm khái một câu, lại dặn dò mọi người:

- Mùa tuyết này còn chưa qua hết, cung nhân trong cung sức lực hữu hạn, chỉ có thể tăng cường thanh tẩy tuyết ở Từ Ninh Cung cùng Càn Thanh Cung, sau đó mới có thể đến các chỗ khác, mấy ngày này các người phải cẩn thận một chút, có kiệu cũng đừng ngồi, ngàn vạn lần đừng có người bị thương.

Phúc tần vỗ ngực, lòng còn sợ hãi nói:

- Đừng nói là ngồi kiệu, thần thiếp đi bộ đến đây, từ Cảnh Dương Cung đến nơi này, dọc theo đường đi nhiều lần lão đảo, có một lần suýt nữa ngã ngửa ra sau, may mà đúng lúc được cung nữ Ngải Thảo tóm chặt cánh tay mới không té ngã.

Wương hoàng hậu nghe vậy, xua tay nói:

- Thôi, miễn vài ngày thỉnh an đi, các người hãy yên ổn ở yên trong phòng, nếu không có chuyện gì cần ra khỏi cửa thì không cần đi ra ngoài.

Trương tiếp dư nhìn hốt nói:

- Rốt cuộc vẫn là hoàng hậu nương nương nhân từ, mới sẵn sóc đám tỳ muội chúng ta như vậy.

or.

Vương hoàng hậu cười cười, cũng không tiếp lời Trương tiếp dư, ngược lại đem ánh mắt nhìn về hướng Trịnh quý phi, An thực phi cùng Du Phúc Nghi nói:

- Mấy ngày nay làm phiền ba vị muội muội thay ta xử lý cung vụ, thật là vất vả các người, hiện giờ ta đã mang thai hơn ba tháng, thân thể so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều, không thể mặt dầy ở Khôn Ninh Cung hưởng phúc, cho nên từ hôm nay trở đi ta sẽ tự lo liệu hậu cung.

An thực phi cười nói:

- Mấy người chúng ta cũng không phải là người lạnh lợi, không so được với nương nương có mắt nhìn xa trông rộng biết suy tính, từ khi tiếp nhận cung vụ đến giờ không biết đã náo loạn bao nhiêu chuyện chê cười, ngày ngày đều run như cây sậy, lúc này nương nương đã chịu tiếp nhận, chúng ta chính là thờ dài nhẹ nhõm, không bao giờ còn lo lắng ngủ không yên giấc.

Vương hoàng hậu liếc nhìn nàng một cái, dối nói:

- Người cứ nói mình là người không lạnh lợi thì cũng thôi, nhưng lại nói luôn Quý phi muội muội cùng Đức phi muội muội, cẩn thận các nàng đánh người.

Bị điểm danh, Du Phúc Nghi đành phải mở miệng nói:

- Thần thiếp chính là người gỗ từ trong miệng vàng lời ngọc của hoàng thượng, nếu người gỗ cũng có thể lạnh lợi, chỉ sợ lão thiên mọc hướng tây.

Trịnh quý phi cười như không cười nói:

- Thôi thôi, nếu các người đều tranh nhau làm người đàn, thì cái danh lạnh lợi kia để cho ta gánh chịu đi, từ nay ta chính là thiên hạ đệ nhất lạnh lợi, các người là những người đàn nhưng cũng phải biết thức thời nhường ta, bằng không ta mà lạnh lợi lên, sẽ khiến các người khóc không thấy mồ mả.

or.

Du Phúc Nghi hí hóp mắt, cười nói:

- Nay người có danh là thiên hạ đệ nhất lạnh lợi, tưởng dễ gánh vác như vậy sao? Tỷ tỷ đã gánh chịu nó, nếu sau này những người đàn độn như chúng ta gặp phải chuyện khó xử, thí dụ như Triệu muội muội miêu nhỏ chạy nhảy linh tinh, thì phải tìm tỷ tỷ thỉnh tỷ tỷ ra chủ ý, không cho tỷ tỷ thoái thác.

- Được a, ta nói người mồm mép lạnh lẽo như vậy sao không chịu gánh cái danh này đi, người còn đem lời hoàng thượng nói ra, lại là đào hố ở chỗ này chờ ta nhảy vào, nếu mà ta ngu xuẩn không chịu phòng bị, còn đào dật đặc ý tự coi mình là thiên hạ đệ nhất lạnh lợi, thật là cái hố chết người không đền mạng, lòng dạ hiểm độc.

- Nhìn xem, thần thiếp chỉ nói mình là người gỗ, cũng không có nói gì nhiều, là nàng tự mình khóc la muốn tranh thiên hạ đệ nhất lạnh lợi, lúc này lại trách thần thiếp, tội danh này thần thiếp không nhận, nương nương người phải vì thần thiếp mà chủ trì công đạo.

Du Phúc Nghi quay đầu lại, về mặt ủy khuất nhìn Vương hoàng hậu. Vương hoàng hậu bắt đắc dĩ cười khổ nói:

- Đừng bắt ta chủ trì công đạo, các người miệng lưỡi sắc bén như pháo nổ bùm bùm, ta nghe không bị văng đầu cũng sẽ bị hôn mê, mắt hoa, tai ù, các người mau tránh xa ta một chút, ta mới dùng điểm tâm xong, còn phải về nghỉ ngơi đánh giấc.

Mọi người nghe xong lời này, vội vàng đứng dậy cáo lui.

Trịnh quý phi, An thực phi cùng với Du Phúc Nghi đều lưu lại, đem sổ sách trình lên, việc gì cần giao lại liền giao lại.

Chuyện gì nên phải sạch cũng phải phải sạch, sau khi đỡ bỏ xong gánh nặng, liền đứng dậy cáo lui.

Vương hoàng hậu sai người bưng ba cái khay đến, mỗi khay nâng hai thất gấm Tứ Xuyên hai thất tơ lụa, nói với các nàng:

- Bốn cung biết các người cũng không thiếu những đồ vật này, bất quá đây là một chút tâm ý của bốn cung, các người hãy nhận lấy, chớ có khách khí với ta.

Các nàng cũng không thiếu mấy thứ này, đương nhiên Vương hoàng hậu cũng không thiếu.

Cũng chỉ là diễn tuồng thân thiết mà thôi, ba người các nàng cũng không có từ chối, đồng thời nói:

- Làm phiền nương nương tốn kém.

or.

Sau khi rời khỏi chính điện, cung nữ hầu hạ đứng đợi ở hành lang, vội vàng cầm guốc gỗ tới cho Du Phúc Nghi xuyên, Trịnh quý phi nhìn thấy, hiếu kỳ nói:

- Muội muội guốc gỗ muội nhìn thật mới lạ, chỉ là đế hơi cao, nếu không may dẫm vào vật gì đó mà bị té ngã, dù không giống Tần quý nhân té gãy chân, chỉ sợ cổ chân cũng sẽ sưng đến mười ngày nửa tháng.

Kiếp trước nàng không mang được giày cao gót chỉ có thể dùng giày đế cai cho đã ghiền, độ cao như thế này có đáng là gì?

Huống chi guốc gỗ ở cổ đại dưới đế là đinh sắt, so với gót giày trơn nhẵn ở hiện đại thì bền chắc hơn rất nhiều.

Người khác té ngã cũng không đến lượt nàng.

Du Phúc Nghi không để ý cười nói:

- Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, ta sẽ cẩn thận.

Trịnh Quý Phi chỉ là thuận miệng nói ra, nếu nàng không nghe khuyên bảo một hai phải tìm đường chết, vậy đi tìm chết đi, có quan hệ gì đến nàng đâu?

Nhấc chân xuyên vào guốc gỗ, nắm lấy tay cung nữ nâng đỡ, ưỡn ngực nghênh ngang bước đi.

Du Phúc Nghi cười nhìn theo bóng dáng nàng, sau đó cúi đầu nhấc chân, mang vào guốc gỗ, trở về Trường Xuân Cung.

or.

Trở lại Trường Xuân Cung cũng không được bao lâu, Triệu tài nhân liền lại đây, vẻ mặt hớn hờ nói:

- Đại tuyết còn lâu mới qua đi, nếu cứ ru rú ở trong phòng sẽ rất buồn bức, nên uống rượu ăn thịt mới sáng khoái.

Du Phúc Nghi cười nói:

- Chuyện này có khó gì, với phân vị của người lúc này, bạc tiêu xài hàng tháng cũng nhiều, muốn uống rượu ăn thịt, sai người đưa bạc đến Ngự Thiện Phòng, sai bọn hầu chuẩn bị bàn tiệc rượu đưa tới đây là được, bọn họ dám làm khó để người sao?

- Ngự Thiện Phòng làm có gì thú vị đâu, tự mình nướng tự mình ăn mới vui.

Triệu tài nhân chớp chớp mắt, thần bí nói:

- Ở chỗ thần thiếp có hương liệu do phụ thân thần thiếp từ Tây Bắc sai người đưa tới, dùng nó ướp vào thịt rồi nướng lên, hương bay xa khiến người chảy nước miếng.

Tây Bắc đưa tới hương liệu, Du Phúc Nghi liền nghĩ đến thì là, nếu quả thật là cái này, nàng khó có thể chống cự được dụ hoặc.

Thịt nướng, bia chính là món nàng yêu thích nhất, nàng có thể ăn một trăm xuyên thịt mà không thèm chớp mắt.

Du Phúc Nghi nuốt nước miếng, đập mạnh lên bàn, hào sảng nói:

- Nướng! Cốc Vũ, sai người đi Ngự Thiện Phòng đem nửa con dê với hai vò rượu ngon tới đây.

Triệu tài nhân vội vàng ngăn cản nói:

- Sao lại để nương nương tốn kém, để thần thiếp sai người đi mua.

Nói xong móc hà bao từ trong tay áo, đưa cho cung nữ thân cận của nàng.

Du Phúc Nghi thấy nàng ngăn cản chỉ hơi kinh ngạc một chút, rồi cười nói:

- Chúng ta hãy bắt đầu chuẩn bị đi, chờ đến lúc có thể ăn cũng gần đến giờ Ngọ, cũng không cần chuẩn bị Ngọ thiện, số bạc này cũng đủ để mua rượu thịt rồi, cần gì phải lấy bạc đặt mua?

Triệu tài nhân nghe vậy, cũng không nói gì nữa.

Cốc Vũ đi đến Ngự Thiện Phòng, trừ chuyện Du Phúc Nghi phản phó đem về nửa con dê với hai vò rượu.

Thì Ngự Thiện Phòng còn tặng một khối thịt nai cùng một khối thịt bò, Triệu tài nhân vui mừng vỗ tay bốp bốp.

Tự chạy tới phòng ngự trừ nhỏ, chỉ huy cung nữ cắt miếng mỏng, ướp chế cùng xuyên thịt.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35-2: Trầm cùng người uống chung (2)

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Du Phúc Nghi gọi người mang giá nướng ra, cũng không cần hạ nhân hỗ trợ, nàng cùng Triệu tài nhân tự nướng.

Ai ngờ mới vừa đem than lên chuẩn bị nướng, Tư Mã Duệ liền chạy tới, vừa thấy liền hét lên:

- A.

Rồi cười hi hi nói:

- Tối sớm không bằng tối đúng lúc, trầm thật là có lộc ăn.

- Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Triệu tài nhân vội vàng đứng dậy hành lễ, Du Phúc Nghi cũng đứng lên ngồi xổm phúc thân:

- Thịnh an hoàng thượng.

- Không cần đa lễ.

Tư Mã Duệ phát phát tay, sau đó ngồi ý trên ghế thái sư mà Cốc Vũ mang đến, thúc giục nói:

- Lâm triều có một đồng chuyện, tan triều còn không được thanh nhàn, lại phải cùng vài vị trọng thần ở Dưỡng Tâm Điện thương nghị hơn một canh giờ, trầm đối bụng đến nổi ngực muốn dán vào lưng, này nướng nhanh một chút mau cho trầm ăn.

Đáng lẽ sẽ cùng Triệu tài nhân ăn uống vui vẻ một hồi, ai ngờ đại gia lại mò tới, còn có thể vui vẻ sao?

Du Phúc Nghi liếc mắt, không nhanh không chậm nói:

- Chuyện này có chút phiền toái, ở chỗ thần thiếp chỉ có nửa con dê, chỉ sợ không đủ cho hoàng Thượng ăn.

- Có cái gì mà phiền toái, kêu Ngự Thiện Phòng đưa một con dê tới là được.

Tư Mã Duệ hoàn toàn không nghe ra ẩn ý trong lời nói của Du Phúc Nghi, há mồm kêu Triệu Hữu Phúc tiến vào, phản phó nói:

- Sai người đến Ngự Thiện Phòng mang con dê tới đây.

Người này rốt cuộc là khờ thật hay là giả ngu? Du Phúc Nghi tròn trắng mắt, lười quan tâm đến hắn.

or.

Cầm mười xuyên thịt, tới giá nướng, sau khi quét dầu mỡ xong đặt lên bếp nướng, cầm quạt nhẹ cho thổi gió.

- Này này, mau đổi mặt đi, cẩn thận khét.

Tư Mã Duệ đâu có an tĩnh ngồi chờ ăn, nhảy khỏi ghế, muốn đặt cái móng lên ghế của Du Phúc Nghi.

Thấy móng nàng chiếm hết chỗ, chặc chặc hai tiếng ghét bỏ kéo ghế dài kê móng ngồi sát cạnh nàng, khoa tay múa chân.

Du Phúc Nghi cố ý quạt nhẹ, Tư Mã Duệ nóng nảy, cánh tay duỗi ra muốn tự mình động thủ.

Còn chưa đụng tới quạt đâu, mu bàn tay đã bị nàng đập một cái.

- Ngồi yên đợi chờ ăn, đừng lộn xộn, miễn cho nóng bỏng tay, liên lụy thần thiếp cùng Triệu tài nhân bị phạt.

- Trầm cũng không phải là tiểu hài tử ba tuổi, sao có thể dễ dàng bị bóng chứ?

Tư Mã Duệ lẩm bẩm một tiếng, rốt cuộc cũng không dám lộn xộn, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh mở to mắt trông mong.

Giống như con cún ở kiếp trước Du Phúc Nghi từng nuôi dưỡng, nhìn ngu xuẩn nhưng rất đáng yêu.

Sao nàng lại thấy hấp dẫn yêu? Du Phúc Nghi phi nhỏ chính mình, đem xuyên nướng quét thì là lên, sau đó giơ tay ném tới cái mâm ở trước mặt hắn.

Tư Mã Duệ lập tức như con hồ đói vô mồi, vừa ngậm vừa cắn, miệng chớp chớp, ăn hết mâm, vẫn chưa đã thèm há mồm nói:

- Quái lạ, sao ở chỗ ái phi làm cái gì cũng ngon hơn chỗ người khác? Ăn ngon đến nỗi suýt chút nữa trầm nuốt luôn cái lưỡi.

Du Phúc Nghi lấy cây quạt chỉ chỉ Triệu tài nhân, nói:

- Sở dĩ so ngon hơn nơi khác, là vì quét hương liệu mà phụ thân Triệu tài nhân đem từ Tây Bắc đến cho nàng.

- Hà?

Tư Mã Duệ nhướn mày, hỏi:

- Hương liệu này gọi là gì?

Triệu tài nhân vội trả lời:

- Hồi bẩm hoàng thượng, gọi là thì là, là ở Tây Vực truyền đến, rất nhiều người ăn không quen, nhưng lúc thần thiếp còn ở phủ lại rất thích cái này, vừa vặn mấy ngày gần đây có người quen hồi kinh báo cáo công vụ, phụ thân liền thoái thác hẳn mang lại đây cho thần thiếp.

or.

Tư Mã Duệ gật đầu nói:

- Trầm cũng rất thích cái này, lát nữa trầm sẽ truyền chỉ cho phụ thân ngươi, để hắn tiến cống nhiều một chút.

Triệu gia căn cơ không sâu, cũng không có ai giúp đỡ, ở Tây Bắc lại nghèo.

Không kiếm được một chút béo bở nào, cho nên phụ thân mới ở mười mấy năm không chuyển đi nơi khác.

Lúc trước ở yến thọ của thái hậu nàng lại giành hết nổi bật, đã nhắc đến phụ thân với hoàng thượng.

Hiện nay lại mượn chuyện thì là ngoài ý muốn khiến phụ thân được tiến cống này nọ.

Nếu có thể làm tốt, cũng coi như có công lao không nhỏ, nếu lần sau lại tiến cống có thể ở trước hoàng thượng bỏ khuyết vật phẩm.

Liệu có thể để người Tây Bắc đem tới? Triệu Tài nhân kích động hai mắt rung rung, ném quạt lên mặt đất, quỳ xuống đất ngẩng đầu lên:

- Thần thiếp thay phụ thân cảm tạ đại ân của hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

- Chuyện này có là gì, cũng đáng để ngươi hưng sư động chúng.

Tư Mã Duệ chỉ muốn được tiếp tục ăn thì là, còn chuyện phức tạp này nọ hoàn toàn không nghĩ tới.

Bởi vậy mới không hiểu vì sao Triệu tài nhân lại kích động như thế, mà nàng kích động cũng có quan hệ gì đến hắn đâu?

Cho nên cũng không có hỏi nhiều, thấy mâm lại có thêm mấy xuyên thịt, vội vàng đưa tay ra lấy.

Liếc mắt nhìn thấy Du Phúc Nghi bung lên chén rượu, nhấp một ngụm, vẻ mặt thích ý híp híp mắt, trong lòng hắn vừa động, lập tức đưa đầu qua:

- Trầm cũng muốn uống.

Du Phúc Nghi nhướn mày nhìn Cốc Vũ:

- Lấy cho hoàng thượng chung rượu.

- Không cần.

Tư Mã Duệ khoát tay, ngăn cản Cốc Vũ, cười xấu xa nói:

- Trầm cùng người dùng chung.

Du Phúc Nghi trừng mắt nhìn hấn một cái, cầm bầu rượu lên, tự mình rót đầy chén rượu.

Sau đó nhét vào miệng hấn, Tư Mã Duệ há mồm ngậm lấy, uống một hơi cạn sạch, học theo bộ dáng của nàng, híp híp mắt, cảm thán nói:

- Thật ngọt!

Thường ngày chỉ thấy hoàng thượng uy phong lẫm liệt tính tình táo bạo, lại không ngờ hoàng thượng còn có tính trẻ con như vậy.

Triệu tài nhân kinh ngạc không thôi, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chỉ an tĩnh nường, an tĩnh ăn, an tĩnh uống.

Đem chính mình trở thành vật bài trí, khiến cho sự tồn tại của nàng càng thấp càng tốt.

or.

Mấy ngày trôi qua, mùa tuyết đã tàn, sau khi Du Phúc Nghi thông bẩm với Vương hoàng hậu, đem Du Uẩn Nghi cùng đại tẩu của nàng ta là Phùng thị triệu vào cung.

Tuy Phùng thị cùng Phùng sung hoa là đường tỷ muội, nhưng tướng mạo không có chỗ nào tương đồng [t

Nàng cực kỳ đoan trang, tính tình cũng sang sảng rộng rãi, sau khi vào cửa hành lễ xong, mở miệng cười nói:

- Lúc còn ở khuê trung đã nghe qua đại danh của nương nương, chỉ hận Thanh Châu cách kinh thành quá xa, vô duyên nhìn thấy, hôm nay nhờ phúc của nhị đệ muội, cuối cùng cũng có thể được thấy tôn dung của nương nương, quả thực trăm nghe không bằng một thấy.

Du Phúc Nghi ngồi xuống, sai người dâng trà, cười nói:

- Mọi người đều nói Triệu Vương phủ có đại nãi nãi biết ăn nói khéo hiểu lòng người, là son phấn trong anh hùng, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Phùng thị lấy khăn che mặt, xấu hổ nói:

- Nương nương quá khen, thiếp thân hồ thẹn không dám nhận.

Du Phúc Nghi nhìn lướt qua Du Uẩn Nghi đang bồn chồn đôi mắt nhìn loạn khắp nơi, âm thầm thở dài.

or.

Thật là phiền người đến chết, hàng so với hàng đều kém, có đại tẩu Phùng thị như châu như ngọc, Du Uẩn Nghi trực tiếp bị so với bùn đất.

Đã tới bái kiến này nọ, Du Phúc Nghi không kiên nhẫn tán gẫu cùng Phùng thị, liền tổng cổ nàng đến chỗ Phùng sung hoa.

Trong phòng đã không còn người ngoài, Du Phúc Nghi đang muốn dò hỏi Du Uẩn Nghi tình cảnh ở phu gia như thế nào.

Ai ngờ còn không đợi nàng há mồm, Du Uẩn Nghi lại đột nhiên "Oa" một tiếng khóc nức nở gào nói:

- Đại tỷ, người phải làm chủ cho ta....

Du Phúc Nghi bị dọa nhảy dựng sắc khí, động tĩnh quá lớn khiến cả đám hạ nhân đều nhìn thấy nghe thấy

Thính Phong vội vàng tiến lên giúp Du phúc Nghi thuận khí mở miệng nói:

- Nhị tiểu thư, có chuyện gì, người từ từ nói là được, cũng đâu phải là người nào khác, nương nương còn có thể không thay người làm chủ sao? Trong cung không được cao giọng ồn ào, người lại hô to gọi nhỏ như vậy, nếu để người khác nghe được sẽ không tốt.

- Nhìn xem, ngay cả cung nữ cũng dám mở miệng chỉ trích ta, ta quả thật là người không ai đau không ai thương...

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tiểu sư muội tới lúc nào vậy?

Tuy Du Uẩn Nghi nói như vậy, nhưng tiếng khóc lại hạ thấp xuống, dần dần biến thành tiếng thút thít

Thính Phong là nha hoàn hồi môn của Du Phúc Nghi, sau khi Du Phúc Nghi thăng làm Đức phi, nàng trở thành chủ phòng của Trường Xuân Cung.

Đương nhiên nước lên thì thuyền lên, đừng nói là cung nữ thái giám trong cung, dù là đám cáo mệnh phu nhân ở bên ngoài thấy nàng cũng phải khách khí xưng hô một câu "Thính Phong cô cô".

Có từng bị người chửi thẳng mặt như vậy sao? Cho nên sắc mặt có chút khó coi.

Du Phúc Nghi gợn tay vỗ nhẹ mu bàn tay của Thính Phong, hàm ý trấn an nàng.

Lúc này mới nhũn mày nhìn về phía Du Uẩn Nghi, trầm giọng nói:

- *Rốt cuộc là có chuyện gì?*

Du Uẩn Nghi khịt khịt nói:

- *Tư Mã Đur thật quá đáng, lúc này mới qua tân hôn hơn hai tháng, mà hắn đã chạy tới ngủ với nha hoàn thông phòng...*

Du Phúc Nghi đỡ trán, nam nhân cổ đại tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường.

Nông hộ trong nhà nghèo vết đáy nồi làm nhiều năm chỉ thu được ba năm cũng phải mua thiếp, huống chi là tôn thất đệ tử từ nhỏ hưởng công ăn lương.

Muốn bọn họ giữ mình trong sạch chỉ thủ một mình chính thê, chuyện này khó khăn không khác gì bắt tu sĩ phi thăng thành tiên.

Đương nhiên mọi việc cũng không có gì là tuyệt đối, Đại Chu triều cũng có mấy kẻ si tình tiếng tăm lừng lẫy.

Nhưng điều kiện tiên quyết phải là nhà gái cấp lực, cũng không phải cái loại như Du Uẩn Nghi gặp chuyện chỉ biết khóc ô ô tiểu bạch hoa.

Nàng thở dài:

- *Thiếp thất thông phòng, bất quá chỉ là món đồ chơi để nam nhân tìm niềm vui ngoạn ý mà thôi, người cùng các nàng tranh giành tình cảm, chẳng lẽ không cảm thấy mất mặt sao?*

Du Uẩn Nghi cất cao thanh âm, ngang ngược nói:

- *Ta là muội muội của Đức phi, lại có thánh chỉ tứ hôn của hoàng thượng, hắn nên biết điều chỉ thủ một mình ta mới phải.*

Du Phúc Nghi âm thanh lạnh lùng nói:

- *Ghen tị là phạm thất xuất chi điều, muội muội ăn nói cẩn thận, miễn để lan truyền ra ngoài, hỏng mất thanh danh nữ nhi Du gia chúng ta.*

- *Ghen tị thì sao, hoàng thượng ban hôn sự, hắn còn có thể hù ta sao?*

Du Uẩn Nghi hừ một tiếng, sau đó liền từ cộp mẹ giường nanh múa vuốt biến trở về tiểu bạch hoa, ô ô khóc nói:

- *Tình cảnh của ta đã gian nan như vậy, mà người lại không giúp ta làm chủ cũng thôi, ngược lại còn mắng ta, có người làm đại tỷ như vậy sao? Nếu sớm biết như thế, còn không bằng lúc trước nghĩ cách để ta tham gia tuyển tú, vào trong cung làm phi tần cho rồi.*

Du Phúc Nghi nói:

- *Muội phụ chỉ có ba nha hoàn thông phòng, còn thiếp thất cũng chỉ có một người, mà người đã khóc thành như vậy, nếu thật sự tuyển tú vào cung, hậu cung trên dưới mấy chục phi tần, một năm còn không chắc được thị tẩm một lần, đến lúc đó chẳng phải người sẽ khóc sụa toàn bộ Tử Cấm Thành sao?*

Du Uẩn Nghi lau nước mắt, tự tin nói:

- *Đại tỷ không có bản lĩnh độc sủng hậu cung, liền cho rằng người khác cũng không có bản lĩnh sao?*

Du Phúc Nghi tức giận bật cười, trào phúng nói:

- *Người có bản lĩnh, thì giữ chặt muội phụ ở trong phòng của người đi, không cho hắn có cơ hội đi ngủ với thông phòng tiểu thiếp là được, tội gì phải dâng thẻ bài tiến cung đến trước mặt ta khóc lóc kể lể?*

- *Ta...*

Du Uẩn Nghi bị nói cho á khẩu không trả lời được, liền đứng bật dậy, làm bộ muốn đi về:

- Người không hỗ trợ thì thôi, tội gì phải nói móc ta? Đừng nghĩ chuyện của ta không liên quan gì đến người, ta bị mất mặt, thì người Đức phi nương nương có thể đẹp mặt sao?

- Ngủ với thông phòng chỉ là chuyện lông gà vô tội, không có gì phải mất mặt, người chân chính mất mặt chính là người, là chính thể không sinh ra địch từ địch nữ lại để cho tiểu thiếp thông phòng sinh ra thứ tử thứ nữ trước, nếu đúng là như vậy, không cần người tiến cung khóc lóc kể lể, ta cũng sẽ làm chủ thay người.

Dừng một chút, Du Phúc Nghi lại bổ sung nói:

- Bất quá người hãy yên tâm, Tư Mã Du là người thông minh, sẽ không làm ra loại chuyện hồ đồ này.

Tiền đế có mười mấy huynh đệ, mỗi vị huynh đệ lại sinh mười mấy nhi tử, mỗi nhi tử lại sinh mười mấy tôn tử...

Này nọ tôn thất huyết thống thân cận cũng có mấy trăm người, nếu thật sự là người hồ đồ, có thể ở trong đám người nổi trội cạnh tranh mà được chọn lựa? Có thể được Tư Mã Du chọn trúng?

Du Uẩn Nghi thờ hồn hển, châm chọc mỉa mai quát:

- Lông gà vô tội chuyện nhỏ? Tình cảnh không phải của người, thì người không biết đau, nếu người tân hôn mới hơn hai tháng, trượng phu liền chạy đi ngủ với thông phòng, xem người còn có thể tâm bình khí hòa như vậy hay không.

- Tân hôn là cái gì?

Du Phúc Nghi "Xi" một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Ta làm hoàng thiếp, như thế nào có thể so sánh với muội muội, lúc trước tiền cung, cũng chỉ được nâng kiệu nhỏ đem theo hai nha hoàn hồi môn mà thôi, trừ trên người mặc gì, của hồi môn dư thừa một cái cũng không có, vào cung hơn mười ngày mới được hoàng thượng ngó một cái, trước sau chưa tới nửa canh giờ, liền vội vàng rời đi, sau đó hơn một tháng cũng không nhìn thấy bóng dáng... Cho dù hiện giờ ta có phân vị cao là Đức phi, một tháng cũng chỉ có thể thị tẩm ba bốn lần, chỉ có nhiều đồ cũng đủ để đám phi tần khác hâm mộ ghen tị ghi hận.

Quả nhiên dùng thâm cảnh so sánh là bí bảo an ủi người tốt nhất, Du Uẩn Nghi nghe Du Phúc Nghi nói như vậy, liền cảm thấy thập phần may mắn vì gả cho Tư Mã Du.

Mà không phải tuyển tú vào cung, một tháng có hơn hai mươi ngày phòng không gối chiếu, nàng chịu không nổi.

Lấy khăn lau khô nước mắt trên mặt, mở miệng nói:

- Thôi, dù sao cũng chỉ lúc ta bị quý thủy mới tới ngủ với thông phòng, lại không để sinh ra thứ tử thứ nữ, ta cũng lười so đo với hắn.

- Như thế mới đúng là phong phạm của chính thể.

Du Phúc Nghi thờ phào nhẹ nhõm, não tàn cũng có chỗ tốt, ít nhất có thể dễ dàng lừa gạt, tùy tiện lừa dối vài câu, liền có thể khuyên trụ.

So với loại người hơi thông minh hay không thông minh bảo thủ nghe không vô, nước đổ đầu vịt thì tốt hơn nhiều.

Vì muốn mau chóng tổng cổ Du Uẩn Nghi rời đi, Du Phúc Nghi kêu Thính Phong lấy hai thất gấm Tứ Xuyên mà lúc trước hoàng hậu ban cùng hai thất Dương tơ lụa, nói với nàng:

- Trước đó vài ngày hoàng hậu nương nương ban thưởng cho ta, chỉ là năm nay ta có không ít y phục mùa đông, không cần thiết làm bộ mới, nếu để đến sang năm họa tiết đa dạng lại không thịnh hành, liền đưa cho muội muội thôi, tuy muội muội không yêu thích màu sắc sặc sỡ, nhưng cầm đi tặng người cũng tốt.

- A, là gấm Tứ Xuyên cùng Dương tơ lụa.

Du Uẩn Nghi sờ sờ vải dệt, vui vẻ nói:

- Vật liệu quý trọng như vậy, có bạc cũng chưa chắc có thể mua được, huống chi lại là hoàng hậu nương nương ban thưởng, đã không có thể diện, ta sao có thể bỏ được mà đem đi tặng người, đương nhiên là muốn chính mình xuyên rồi.

- Muội muội tự mình làm chủ là được.

Du Phúc Nghi gật gật đầu, đang muốn bung trà tiễn khách, đột nhiên bên ngoài truyền đến thanh âm của Triệu Hữu Phúc:

- Hoàng thượng giá lâm!

Du Phúc Nghi dẫn Du Uẩn Nghi ra tiếp đón, phúc thân nói:

- Thành an hoàng thượng.

- *Ái phi miễn lễ.*

Tư Mã Duệ tiến lên nâng Du Phúc Nghi, lại nhìn thấy Du Uẩn Nghi, kinh ngạc nói:

- *A, tiểu sư muội tới lúc nào vậy?*

Du Uẩn Nghi trả lời:

- *Hồi bẩm hoàng thượng, thần phụ tới được một lúc, đang định cáo lui.*

Tư Mã Duệ ngẩng đầu nhìn đồng hồ Tây Dương bên góc tường, cười nói:

- *Sắp tới canh giờ dùng ngọc thiện, nào có chuyện để khách nhân bụng đói chạy lấy người, cứ ở chỗ này dùng ngọc thiện rồi hãy rời cung.*

Du Phúc Nghi nghe vậy, không đợi Du Uẩn Nghi mở miệng, liền phúc thân, cất cao giọng nói:

- *Thần thiếp cung tiễn hoàng thượng.*

Tư Mã Duệ trừng lớn hai mắt, không hiểu hỏi:

- *Trẫm nói phải đi lúc nào?*

Du Phúc Nghi xụ mặt, thấp phần nghiêm túc nói:

- *Uẩn nghi tuy là muội muội của thần thiếp, nhưng cũng là đệ muội của hoàng thượng, sao có thể cùng đệ tức phụ ngồi chung một bàn dùng chung bữa? Nếu lan truyền ra ngoài, Uẩn Nghi có đường sống hay không còn chưa nói đến, thì mặt mũi hoàng gia biết đặt ở nơi nào?*

Du Uẩn Nghi ngu ngốc còn tưởng được hoàng thượng ban yến là chuyện rất vinh hạnh, nghe Du Phúc Nghi nói như vậy, bị dọa trắng mặt, vội vàng cáo lui:

- *Hoàng thượng thứ tội, trong nhà thần phụ còn có việc, không thể lưu lại dùng ngọc thiện, thỉnh hoàng thượng chấp thuận cho thần phụ cáo lui.*

- *Là trẫm suy nghĩ không chu toàn.*

Tư Mã Duệ xấu hổ cười ha ha vài tiếng, sau đó phát tay nói:

- *Người hồi phủ đi.*

- *Thần phụ xin cáo lui!*

Du Uẩn Nghi được xá lệnh, cũng không rảnh chờ Phùng thị, vội vàng xuất cung.

Tư Mã Duệ giương mắt nhìn về phía Du Phúc Nghi, râm rì nói:

- *Hừ, ở trước mặt đệ muội lại dám giáo huấn trẫm, cũng không biết chừa cho trẫm một chút thể diện.*

Du Phúc Nghi trừng mắt nhìn hấn, hừ nói:

- *Người cũng tự trang trọng một chút, đừng có thấy đệ tức phụ liền không dè dặt được mắt, khóc la muốn cùng nhân gia dùng bữa, thì thần thiếp sẽ không làm miệng.*

- *Nói vậy, tiểu sư muội xấu như vậy, trẫm liếc nhìn nàng một cái buổi tối liền gặp phải ác mộng, sao có thể nói là nhìn không dè dặt? Còn nữa, trẫm cũng chỉ thuận miệng mà thôi, cũng là vì cho người mặt mũi, nào có khóc la muốn cùng nhân gia dùng bữa?*

Tư Mã Duệ phản bác, sau đó tròn mắt xoay chuyển, nhìn Du Phúc Nghi cười hắc hắc nói:

- *A, có phải người ăn dấm với chính thân muội muội của mình?*

Du Phúc Nghi không để ý tới hấn, nói với Thính Phong:

- *Bãi thiện.*

Tư Mã Duệ không bỏ qua, truy vấn nói:

- *Người còn chưa có trả lời trẫm đâu.*

- Muốn ở chỗ thần thiếp dùng bữa không?

Du Phúc Nghi bị quấy rầy không kiên nhẫn, một cái tát chụp ở trên bàn:

- Nếu muốn thì hãy câm miệng.

Tư Mã Duệ rút cổ, dút khoát ngậm chặt miệng.

P/s mệnh trung khuyên□□□□

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ái phi! Vì trẫm cười một cái

Chuyện Tần quý nhân bị té gãy chân khiến đám phi tần vui vẻ hơn nửa tháng, sau đó lại bị tin tức nàng có thai mà dọa cho nhảy dựng.

- Cái vị ở Khải Tường Cung có thai, muội muội có nghe nói không?

Đang trên đường đi đến Khôn Ninh Cung thỉnh an thì gặp An thực phi, nàng đuổi bọn cung nữ hộ tống, sau đó đi tới kéo cánh tay của Du Phúc Nghi, nói nhỏ vào tai nàng.

Du Phúc Nghi gật đầu nói:

- Có nghe nói.

An thực phi mỉa mai nói:

- Nàng là chất nữ của thái hậu, nếu sinh hạ hoàng tử, đừng nói chúng ta không lên được mặt bàn, chỉ sợ ngay cả hoàng hậu nương nương, cũng bị lùi xa một đoạn.

- Vừa mới hoài thai, còn chưa có biết đâu, lo lắng này nọ làm gì.

Du Phúc Nghi cười cười, bộ dạng không để ý.

- Nói cũng đúng.

An thực phi phụ họa một câu, nhìn về phía Khôn Ninh Cung lại nhìn về phía Vĩnh Thọ Cung, thâm ý nói:

- Dù sao cũng có người so với chúng ta còn sốt ruột hơn.

Nữ nhân hậu cung đều là ảnh hậu, dù Vương hoàng hậu cùng Trịnh quý phi rất sốt ruột vẫn không nóng nảy.

Trên mặt không nhìn ra biến hóa, nhưng Tần quý nhân bị gãy chân còn lớn bụng không ở Khải Tường Cung an tâm dưỡng thương cùng dưỡng thai, lại sai người dùng kiệu nâng nàng đến đây, cố làm ra vẻ nói:

- Thần thiếp thân mang thương tích, không có cách nào hành lễ với nương nương, thỉnh nương nương khoan dung.

Đang hoài thai thân mình, còn chạy tới thỉnh an, nếu xảy ra chuyện gì, tội danh này chẳng phải là đổ lên đầu nàng sao?

Vương hoàng hậu nhủ mảy, nhấp máy môi vài lần mới ép được con tức giận, lúc này mở miệng nói:

- Muội muội chân bị thương vẫn chưa lành, lại đang hoài thai, bốn cung đã miễn không cần thỉnh an, sao muội muội lại đến đây? Nếu bị va chạm nơi nào đó, thì bốn cung biết ăn nói như thế nào với thái hậu?

Lời này rất cao minh, thứ nhất cho thấy Tần quý nhân có thái hậu chống lưng ngay cả hoàng hậu cũng phải kiêng kị.

Thứ hai chỉ ra Tần quý nhân không được Tư Mã Duệ yêu thích, nếu không hoàng hậu cũng không có cách nào ăn nói với hấn.

Một lạnh một nóng một châm một biếm, làm cho sắc mặt Tần quý nhân biến đổi như băng pha màu.

Sau đó lại biến thành vẻ mặt sáng lạn, cười hi hi nói:

- Thần thiếp từ nhỏ đã thích hoạt động, cũng hồ nháo té ngã mấy lần, lần này bất quá là gãy chân cùng hoại thai, cũng không là cái gì, sao có thể vì vậy mà lười biếng không tới thỉnh an nương nương?

Vương hoàng hậu tức giận đến bật cười, khuôn mặt băng lãnh, nói:

- Muội muội không tự yêu thương bản thân mình, thì thái hậu sẽ rất đau lòng đấy.

Tần quý nhân nhíu mày trầm tư, vẻ mặt khó xử nói:

- Nương nương nói cũng phải, cũng không thể để lão nhân gia đã cao tuổi còn vì thần thiếp mà lo lắng, thần thiếp nghe lời nương nương, mấy ngày này sẽ ở yên trong Khải Tường Cung dưỡng thương cùng dưỡng thai, chờ thân thể tốt lên một chút, lại đến thỉnh an nương nương.

Trương tiếp dư thở ngắn than dài cảm khái nói:

- Còn nghĩ quý nhân muội muội gặp phải xui xẻo, trong cung có nhiều nương nương dùng kiểu như vậy, cũng chỉ có người bị quăng ngã gãy chân, lại không ngờ trong họa có phúc, thế mà lại mang long thai, sớm biết như thế, thần thiếp cũng muốn mượn kiểu của Thục phi nương nương ngồi rồi bị quăng ngã một cái, không chừng cũng có thể có được tin hỉ.

Trịnh quý phi "Xi" một tiếng, trào phúng nói:

- Nếu muốn truyền ra tin hỉ, thì phải đợi hoàng thượng lật thẻ bài mới được, nhưng bốn cung nhớ không lầm thì tiếp dư muội muội đã hơn nửa năm chưa được thị tẩm, cho dù có mượn kiểu của Thục phi muội muội ngồi lên rồi bị quăng ngã, chỉ sợ cả người cũng không còn dùng được.

Trương tiếp dư bị chèn ép sắc mặt lúc trắng lúc xanh, còn định trào phúng tiếp, lại sợ chọc giận Trịnh quý phi tự mình thiệt hại, đành nuốt nghẹn khuất, An thực phi thay nàng hoà giải nói:

- Mỗi người đều có tạo hóa của mỗi người, tới sớm một chút, hay tới chậm một chút, cần gì phải vì vậy mà sốt ruột?

Không ngờ lời này lọt vào lỗ tai Trịnh quý phi, lại nghe như trào phúng nàng vì muốn sinh hoàng tử mà sốt ruột, hận muốn nghiêng răng nghiêng lợi, vẫn cười phụ họa nói:

- Thục phi muội muội nói rất đúng, cuộc đời này được bao lâu, sau này như thế nào ai cũng không thể đoán trước, tới sớm chưa chắc đã tốt, tới muộn chưa chắc không tốt, coi như tùy theo tạo hóa của mỗi người.

Lời này ý nói tới nhị hoàng tử tới sớm chưa chắc đã tốt, cũng đồng dạng nhắc tới đại hoàng tử cùng tam hoàng tử.

Phúc Tần ở chỗ này không có người nào mà nàng có thể trêu chọc, chỉ vân vân về Phật châu, làm bộ cái gì cũng không nghe thấy.

An thực phi liếc nhìn nàng một cái, sau đó đem ánh mắt chuyển về phía Du Phúc Nghi.

Ai ngờ người này cũng noi theo Phúc tần, chỉ chuyên chú sờ soạng hộ giáp phi thúy ở ngón tay út.

- Đức phi muội muội hộ giáp thật là độc đáo, là cống phẩm của phiên bang đúng không?

An thực phi không muốn Du Phúc Nghi đứng ngoài cuộc, dù không thể kéo nàng cùng đối phó Trịnh quý phi, thì vẫn muốn đẩy nàng lên đầu ngọn sóng.

Du Phúc Nghi cười nói:

- Cách xa như vậy, chỉ tùy tiện liếc nhìn một cái liền biết là cống phẩm của phiên bang mang tới, ánh mắt của Thục phi tỷ tỷ thật là sắc bén.

Đối với lời châm chọc mỉa mai này, An thực phi chỉ đành giả bộ nghe không hiểu, tiếp tục chăm ngòai thổi gió nói:

- Trên dưới hậu cung này ai mà chẳng biết hoàng thượng sủng ái muội muội, biết muội muội thích phi thúy ngọc bích, liền sai người mở tư khó đem tất cả phi thúy ngọc bích bên trong đưa đến Trường Xuân Cung, hiện giờ phục sức mà muội muội mang trên người, có phải đều là cống phẩm mà phiên bang mang tới?

- Đúng là hoàng thượng có sai người mang một chút phi thúy ngọc bích đến cung của ta, nhưng cái này không phải.

Du Phúc Nghi dựng đứng ngón áp út, duỗi ra phía trước, để An thực phi nhìn rõ một chút, không nặn không nhặt giải thích nói:

- Cái này là phi thúy hộ giáp, là lễ vật mà tiên phụ đưa cho ta lúc sinh thần năm mười hai tuổi, cái này được chế tạo dùng cho ngón áp út, nhưng hiện giờ ta thân mình ta mở ra(mập), ngón tay thô, ngón áp út mang không vào, chỉ có thể mang vào ngón út.

An thực phi chạm vào đỉnh, gượng cười nói:

- Thì ra là hạ lễ của tiên thái phó đưa cho muội muội, ta nhìn không rõ rồi.

Du Phúc Nghi cũng không so đo với nàng, rộng lượng cười cười:

- *Tuy phi thúy tuy không đáng giá, nhưng ngâm lâu trong nước thì người trong nghề cũng có lúc nhìn lầm, huống chi tỷ tỷ là người ngoài nghề.*

Trịnh Quý Phi ở một bên xem diễn cho đã ghiền, thấy An thực phi bị ghen, "Phụt" cười ra tiếng, sắc mặt An thực phi càng khó coi.

Vương hoàng hậu lấy khăn che miệng, cười nói:

- *Phải là người siêu phàm thoát tục như Đức phi muội muội mới có thể thiên vị phi thúy ngọc bích, ta chỉ là tục nhân, từ nhỏ chỉ thích vàng bạc rực rỡ nặng trĩu.*

Phúc tần khen nói:

- *Nương nương quốc sắc thiên hương, cũng chỉ có vàng bạc hồng bảo, mới xứng với dung mạo thiên hương của người.*

Nội vụ tạo trang sức, đa dạng tinh xảo, mang nhiều cũng không tục khí, chỉ là Vương hoàng hậu miêu tả như vậy, nghe có vẻ như tiên tử thoát tục.

Khiến cho Lâm chiêu nghi loại người vẫn luôn thanh cao ngạo mạn phải khinh thường bĩu môi.

Không ngờ hành động mờ ám này lại bị Tần quý nhân nhìn thấy, nàng đánh giá Lâm chiêu nghi một phen, cười hì hì nói:

- *Chiêu nghi tỷ tỷ trên đầu cũng cài phi thúy, xem ra cũng giống Đức phi tỷ tỷ, cũng là người siêu phàm thoát tục.*

Lâm chiêu nghi trừng mắt nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói:

- *Đừng có đem ta so sánh với Đức phi nương nương, ta không thích mấy loại phi thúy tầm thường đó.*

Tần quý nhân cũng không ngờ có người biết nàng có thái hậu chống lưng mà còn không cho nàng mặt mũi.

Sửng sốt một lúc, rồi mới phục hồi tinh thần, định mở miệng, sau đó nghĩ đến Lâm phụ một tay che trời.

Ngay cả hoàng thượng cũng phải nhượng bộ hần ba phần, dù nàng cãi lại cũng không chiếm được tiện nghi, không chừng càng mất mặt mũi, đành phải nhin xuống, về mặt ảo não, ủy khuất nói:

- *Là thần thiếp nói sai rồi, thỉnh chiêu nghi tỷ tỷ bao dung.*

Lâm chiêu nghi biết sau lưng nàng có thái hậu chống lưng, cho nên không định trở mặt, hừ một tiếng rồi thôi.

Trong lúc nhất thời không khí có chút đông lạnh, không người nào mở miệng nói chuyện, Vương hoàng hậu thấy thế, liền kêu giải tán.

Du Phúc Nghi trở lại Trường Xuân Cung, dùng điểm tâm, sau đó đến đông thứ gian đi lại cho tiêu thực.

Vừa đi vừa suy nghĩ cân nhắc xem có nên gọi người chuẩn bị làm mát chườm cho đỡ buồn.

Ở cái nơi cổ đại này vô cùng nhàm chán. Sau khi Tư Mã Duệ hạ triều liền chạy tới đây.

Hắn đi theo sau Du Phúc Nghi, do dự một lúc lâu, mới ngượng ngùng nói:

- *Trẫm cũng vì mặt mũi của thái hậu, cố nén ghê tởm sủng hạnh nàng ta một đêm, ai ngờ chỉ một lần nàng ta liền có thai...*

Du Phúc Nghi buồn cười nói:

- *Hoàng Thượng nói với thần thiếp cái này làm cái gì, người không biết còn cho rằng thần thiếp không cao hứng khi Tần quý nhân có thai đấy.*

Từ trước đến nay nàng vẫn tự xưng là hiền lương rộng lượng, cho dù trong lòng không vui vẻ, thì sắc mặt vẫn không biến hóa.

Sợ bị người nói ghen tị, vì thế hắn cười ha ha, nói:

- *Sao có thể chứ, từ trước đến nay ai phi vẫn luôn hiền lương rộng lượng, đã có phi tần khác thay trẫm kéo dài nhi tử nói dối, vui mừng còn không kịp đâu, sao có thể không cao hứng?*

Du Phúc Nghi dừng bước, xoay người lại, ánh mắt hàm ẩn thâm ý khác, liếc hắn một cái, sau đó nhếch môi cười.

Tư Mã Duệ nhìn đến ngây người, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, thấy Du Phúc Nghi đã ngồi vào kháng sàng.

Vội vàng đuổi theo, đầu to hướng tới mặt nàng, da mặt dày làm nũng nói:

- *Ái phi, vì trăm cười một cái nào!*

Du Phúc Nghi trừng mắt nhìn một cái, kêu Cốc Vũ mang giấy bút tới, dụng tâm phác họa sơ đồ mặt chược.

Tư Mã Duệ dựa đầu vào vai Du Phúc Nghi, nhìn giấy tuyên thành vài lần, không hiểu nàng họa cái gì liền hỏi:

- *Ái phi họa cái gì vậy?*

Du Phúc Nghi định nói thẳng, rồi lại cảm thấy không có vật thật để giải thích sẽ rất phiền toái, liền nói cho có lệ:

- *Đội thần thiếp họa xong sẽ nói tỉ mỉ với hoàng thượng.*

Đầu Tư Mã Duệ gối lên vai nàng râm rì nói:

- *Không được lừa trăm.*

Lúc họa quá nhập tâm vẫn chưa phát hiện, sau khi họa xong mới phát giác nửa vai đã tê rần.

Giờ tay đâm vai một cái, ai ngờ lại đâm vào trán Tư Mã Duệ.

Lúc này nàng mới phát hiện ra tên đầu sỏ làm cho vai nàng đau mỗi lại là tên gia hỏa này.

Hận đến nỗi nàng rút lại bả vai, cho đầu hắn rút xuống, sau đó phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn.

Tư Mã Duệ đang gối đầu rất thoải mái, bị đâm một cái vào trán, còn bị mất điểm tựa, lúc này mới phát giác mình đã phạm sai lầm.

Vội vàng co chân chó vẩy đuôi chạy tới, bàn tay to đặt lên vai nàng, gắng sức giúp nàng xoa bóp.

Du Phúc Nghi định đuổi hắn đi, nhưng hắn ần huyệt xoa bóp rất tốt, xoa bóp một hồi bả vai chẳng những không còn tê rần, mà lại càng thoải mái nàng hừ hừ vài tiếng, thôi kệ hắn đi.

Ai ngờ thẳng nhai này ần vài cái liền vượt biên giới, một tay đuổi đến ngực nàng, một tay bóp hông nàng.

Tần suất xoa bóp giống như nhào bột, Du Phúc Nghi tức giận chống mạnh hai tay lên kháng sảng, bật người dậy đi đến bên cửa sổ.

Tay Tư Mã Duệ vẫn còn duy trì tư thế một trên một dưới, một lúc lâu mới có phản ứng, vội thu tay lại, trong miệng lẩm bẩm một câu:

- *Ái thêm.*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Các người còn biết trở về?

Sau khi mặt chược được làm ra, Du Phúc Nghi cũng không còn nhàm chán nữa.

Ngày ngày trôi qua chỉ chớp mắt liền tới tiết lệnh.

Đến tiết lệnh là phải uống cháo mừng tám tháng chạp, nàng chỉ huy đầu bếp ở phòng bếp nhỏ nấu một nồi cháo bát bảo.

(Yul: Phong tục ăn cháo vào ngày mừng 08 tháng Chạp đã có lịch sử hàng ngàn năm ở Trung Quốc. Đây còn được coi là “Tiết lệnh” đầu tiên của Tết truyền thống.)

Sau đó sai người đi gọi Tư Mã Diễm, kết quả người đi gọi không tìm được Tư Mã Diễm.

Cung nữ Văn Mai chương sự Hiệt Phương Điện cũng đi theo tới đây, về mặt nôn nóng nói:

- *Hôm nay là hưu mộc, sáng sớm tam hoàng tử dùng xong điểm tâm, liền nói muốn tới chỗ nương nương ôn thư, nô tỳ thay tam hoàng tử thu thập sách sử, sai Tổng Hi Tử, Vương Phúc Nhi cùng đến đây, sao lúc này nương nương lại sai người đến Hiệt Phương Điện tìm người, chẳng lẽ tam hoàng tử chưa đến đây?*

Thính Phong nghe xong, liền nóng nảy:

- Nói thế là sao? Nếu đã tới, còn có thể ở chỗ khác sao? Tất nhiên sẽ cùng nương nương, nếu vậy nương nương còn sai người đến Hiệt Phương Điện tìm người?

Vấn Mai bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, khóc nức nở nói với Du Phúc Nghi:

- Hay là trên đường từ Hiệt Phương Điện đến Trường Xuân Cung gặp phải nguy hiểm gì? Nương nương, người mau sai người đi tìm đi!

Ban ngày ban mặt khả năng bị bắt cóc rất ít, phải biết rằng Đại Chu từ lúc lập quốc đến nay, hoàng cung đại nội chưa từng có cái gì mà thích khách xông tới đâu.

Mà nếu trong cung có người mưu tính muốn tánh mạng của hần, sẽ không trực tiếp cầm đao lấy thương xông lên.

Sẽ muốn dẫn hần đi thí dụ như đến bên hồ nguy hiểm, nhưng Tư Mã Diễm được chính nàng giáo dưỡng so với lúc trước lâu cả thì có thêm tâm nhãn.

Muốn dùng biện pháp lừa tiểu hài tử cũng không lừa được hần, nếu được cũng không dễ dàng.

Huống chi bên người hần còn có một đám nô tài đáng tin cậy đi theo. Cho nên, có khả năng nhất vẫn là hần tự mình chạy đi.

Vì vậy Du Phúc Nghi cũng không vội, kêu Lý Nguyên Bảo tới, phân phó nói:

- Người đến Từ Ninh Cung nhìn xem có tam hoàng tử ở đó hay không, cẩn thận một chút, đừng kinh động đến thái hậu. Nếu ở liền thôi, không cần đi vào quấy rầy, nếu không ở, lại đi Càn Thanh Cung nhìn một chút

Du Phúc Nghi tâm bình khí hòa, còn Vấn Mai mang chức trách chịu trách nhiệm chiếu cố Tư Mã Diễm lại nôn nóng không thôi.

Thấy Lý Nguyên Bảo chuẩn bị đi, nàng vội vàng dặn dò nói:

- Mặc kệ là có hay không, đi nhanh về nhanh.

- Ta biết rồi.

Lý Nguyên Bảo nói xong, liền đi, lúc sau, thờ hồn hèn chạy về, bẩm báo nói:

- Không có ở Từ Ninh Cung, cũng không ở Càn Thanh Cung, nô tài nghĩ có lẽ là đi Khôn Ninh Cung, cho nên cũng đi qua nhìn, nhưng cũng không có ở đó.

Vấn Mai gấp đến nỗi đi lại quanh phòng:

- Đây, đây, đây biết làm thế nào bây giờ?

Lại nhìn Du Phúc Nghi đề nghị nói:

- Nương nương, hãy báo cho hoàng thượng biết đi, để hoàng thượng phái thị vệ đi tra tìm.

Du Phúc Nghi hỏi Lý Nguyên Bảo:

- Có biết hoàng thượng ở đâu không?

Lý Nguyên Bảo trả lời:

- Nô tài đi Càn Thanh Cung tìm Tổng Tiểu Hi hỏi thăm chuyện tam hoàng tử, thuận đường cũng hỏi thăm hoàng thượng một câu, theo lời Tổng Tiểu Hi nói hoàng thượng khó có ngày hưu mục mà lại không ngủ nướng, sáng sớm đã thức dậy đi hậu cung, hần còn tưởng là đến Trường Xuân Cung của chúng ta, ai ngờ lại không phải, lúc này không biết đang ở nơi nào, hần nói không chừng...

Du Phúc Nghi nhú mày, trong đầu dần hiện ra cảnh tượng ngày tuyết đầu mùa lúc ấy.

Tức khắc liền hiểu rõ, khó trách lúc trước hai người thần thần bí bí, thì ra là có mưu đồ bí mật xuất cung.

Xuất cung mà tiền triều hậu cung cũng không bị kinh động, chỉ sợ là đã thành công chuồn êm, đang ở bên ngoài tiêu dao khoái hoạt.

- Không cần kinh hoàng, tam hoàng tử đang ở cùng một chỗ với hoàng thượng.

Tuy Du Phúc Nghi cũng lo lắng bọn họ ở bên ngoài rêu rao khắp nơi bị người nhận ra sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng nếu đem việc này báo cho thái hậu cùng hoàng hậu, để các nàng phái thị vệ ra ngoài tìm người, công khai bại lộ thân phận của Tư Mã Duệ cùng Tư Mã Diễm.

Sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết, đến lúc hồi cung, Tư Mã Duệ là hoàng đế đương nhiên sẽ không có gì sai, sai chỉ có thể là Tư Mã Diễm.

Sẽ bị chụp cái mũ tùy hứng vô lý làm xằng làm bậy, lan truyền khắp kinh thành mỗi người đều biết đến.

Từ nay về sau dù hấn có nỗ lực như thế nào, chỉ sợ sẽ rửa không sạch được hư thanh danh này, cho nên nàng chỉ có thể hỗ trợ giấu diếm.

Tuy mọi người không biết Du Phúc Nghi làm sao biết tam hoàng tử ở cùng hoàng thượng, nhưng nghe nàng chắc chắn như vậy, ai cũng yên lòng.

Du Phúc Nghi dùng hai chén cháo bát bảo, ngũ trưa nửa canh giờ, lại cùng Lý Nguyên Bảo, Thính Phong cùng Cốc Vũ đánh hai mươi mấy vòng mạt chược.

Bên ngoài lúc ngày sắp biến mất ở sườn núi, phụ tử Tư Mã Duệ mới hồi cung.

Du Phúc Nghi bung lên chung trà, ném xuống đất, nàng vỗ bàn, cả giận nói:

- Các người còn biết trở về?

Tư Mã Diễm tay trái cầm đồ chơi làm bằng đường, tay phải cầm kẹo hồ lô, khuôn mặt nhỏ nhắn cao hứng phấn chấn.

Đang định khoe khoang với Du Phúc Nghi là cả ngày nay ở bên ngoài du ngoạn có thêm hiểu biết.

Thấy Du Phúc Nghi phản ứng như thế, lập tức bị dọa vội thu liễm thần sắc, ngẩng đầu nhìn Tư Mã Duệ, sau đó không có trượng nghĩa nhanh chóng trốn ra sau lưng hấn.

Tư Mã Duệ đem bàn tay ra sau lưng, bắt được cánh tay của Tư Mã Diễm liền dùng sức kéo hấn ra ngoài.

Tư Mã Diễm nhanh tay lẹ mắt đem đồ chơi làm bằng đường cùng kẹo hồ lô bỏ vào trong miệng cắn chặt.

Hai tay ôm chặt eo hấn, sống chết không chịu buông tay, hai người giằng co một lúc lâu, lại không dám nháo ra động tĩnh quá lớn.

Cuối cùng Tư Mã Duệ bại trận, oán hận buông cánh tay của Tư Mã Diễm, cầm hộp đồ ăn đi về phía trước, đem này đó phóng tới kháng sàng bên cạnh Du Phúc Nghi, về mặt hiển dáng nói:

- Là Canh chân giò ở Tụ Phúc Lâu, mỗi ngày chỉ bày mười bàn, may mà trăm cùng Diễm nhi đi sớm, rốt cuộc cũng cướp được một mâm, không nỡ ăn, giữ lại cho ái phi, một lát nữa kêu ngự trù hâm nóng lên, đến vẫn thiện rồi ăn.

Du Phúc Nghi cũng không thèm nhìn tới, lạnh lùng nói:

- Thần thiếp tức đến no rồi, làm gì còn nuốt trôi cái gì canh chân giò, hoàng thượng mang đi cho người khác đi.

- Sao được? Trẫm cố ý vì ái phi mà tranh đoạt, sao người khác có thể xứng ăn cái này?

Tư Mã Duệ chém đinh chặt sắt cự tuyệt, sau đó bước lên, xoa bóp vai nàng lấy lòng.

Du Phúc Nghi tát bay tay hấn, về mặt nghiêm khắc nói:

- Hoàng thượng là thiên tử, muốn xuất cung liền xuất cung, dù sao phụ thân của thần thiếp cũng đã qua đời, trừ thái hậu, thì không có ai dám nói một câu không phải, nhưng Diễm nhi vừa mới năm tuổi, trời sinh vụng về, không có tâm nhãn, bên ngoài nhân tâm hiểm ác, chẳng may xảy ra chuyện gì, thì thần thiếp biết sống thế nào? Hay là hoàng thượng trực tiếp ban chết cho thần thiếp đi, thần thiếp nhắm mắt xuôi tay, thì mỗi ngày người có thể dẫn hấn xuất cung, thần thiếp không nghe không thấy, tâm không phiền, không cần lo lắng đề phòng.

Tư Mã Duệ biết không thể gạt được nàng, cho nên cố ý mua canh chân giò ở Tụ Phúc Lâu về dỗ nàng.

Ai ngờ nàng lại tức giận đến như vậy, hù hấn phải vội vàng nhận lỗi, lại đem bàn tay đặt lên ngực nàng giúp nàng thuận khí.

Tư Mã Diễm còn chưa đã thèm đâu, nếu từ đây về sau không thể xuất cung nữa, kia chẳng phải sẽ hối tiếc cả đời sao?

Nghe vậy vội vàng thay Tư Mã Duệ giải thích nói:

- Mẫu phi quá lo rồi, tuy bên ngoài xe ngựa đông đúc náo nhiệt, nhưng rất ngay ngắn có trật tự, phụ hoàng cải trang thành ngự tiền thị vệ, người khác thấy đều phải nhường đường, không có người nào không có mắt mà dám đánh chủ ý lên người nhi thần.

Du Phúc Nghi trừng mắt nhìn Tư Mã Diễm nói:

- Bình dân bá tánh đương nhiên sẽ không dám, nhưng kinh thành là thiên hạ dưới chân thiên tử, ít nhiều đại quan quý nhân tụ tập ở đây, nếu có người gây rối nhận ra thân phận của các người, thì các người có thể không gặp nguy hiểm sao? Phụ hoàng người thì không sao, hấn một thân võ công, chống đỡ đội vệ binh đến cứu cũng không phải là việc khó, nhưng người một cái tiểu đầu đình chưa đủ lông đủ cánh, người khác động đầu ngón tay cũng có thể giết chết người. Đó là không nhận ra, trong kinh còn có không ít chuyện chuyên môn bắt cóc hài tử phủ

phú quý đi làm ăn mầy, những người này so với thích khách càng khó phòng lại nhiều, lúc nào cũng mang theo mê được bên người, bắt người cũng không phải là việc gì khó, đến lúc đó sẽ đem người ném vào hầm tối chật hẹp, ở nơi đó xin gì ăn đó, đừng nói là tắm rửa, ngay cả xiêm y cũng không được đổi, trên người đầy bọ chó, trên đầu bò đầy rận.

Tư Mã Diễm bị dọa sợ rụt cổ, bộ dạng muốn phun lại không phun được, vội vàng nói:

- Nhi thần biết sai rồi, sau này dù phụ hoàng cảm đao đặt trên cổ nhi thần, thì nhi thần cũng sẽ không cùng phụ hoàng xuất cung.

Du Phúc Nghi âm thầm cao hứng, nhưng lại sợ hấn lưu lại tâm lý bóng ma, vội bổ sung nói:

- Ngoài cung đúng là rất phong hoa, so với trong cung thì thú vị hơn nhiều, cũng không phải là không thể đi, chỉ là phải đợi người trưởng thành, luyện tốt một thân công phu mới được.

Tư Mã Diễm gật đầu nói:

- Nhi thần nghe lời mẫu phi, chắc chắn dụng tâm luyện công.

Du Phúc Nghi tán dương gật gật đầu, hỏi:

- Ở bên ngoài đã dùng bữa chưa?

Tư Mã Diễm trả lời:

- Đã dùng rồi.

Du Phúc Nghi xua xua tay, nói:

- Ở bên ngoài chạy cả ngày rất mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải dậy sớm đi thư phòng đọc sách.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39-1: Đây là nhi tử do ai gia giáo dưỡng (1)

Đuổi Tư Mã Diễm xong, Du Phúc Nghi nói với Thính Phong:

- Ta đói bụng, bãi thiện đi.

- Từ từ.

Tư Mã Duệ nghe vậy, gọi Thính Phong lại, chỉ vào hộp đựng đồ ăn trên kháng sàng, nói:

- Cảm cái này sai người hâm nóng lên.

Văn thiện được mang lên, Du Phúc Nghi ngồi vào ghế, thấy Tư Mã Duệ cũng đi theo tới đây, nhui mày nói:

- Không phải lúc hoàng thượng ở bên ngoài đã dùng bữa rồi sao?

- Trẫm không ăn.

Tư Mã Duệ ngồi bên cạnh nàng, nâng tay chống cằm, cười hì hì nói:

- Trẫm nhìn người ăn.

Sau khi canh chân giờ được hâm nóng đặt trên bàn, Tư Mã Duệ cầm lấy chiếc đũa, gắp một khối thịt đặt vào đĩa ở trước mặt Du Phúc Nghi, về mặt chờ mong nói:

- Ái phi nếm thử xem.

Du Phúc Nghi liếc hần hẩ một cái, dùng đũa nếm thử một miếng, lập tức híp mắt, không hổ là món ăn chiêu bài của Tụ Phúc Lâu, hương vị thật sự rất ngon, nàng gật gật đầu:

- Không tồi.

- Lần sau trầm lại đi tranh cho người.

Vừa dứt lời, liền thấy Du Phúc Nghi trừng mắt nhìn hắn, vội nói:

- Trầm tự đi, không dẫn Diễm nhi theo.

Ai ngờ nàng nghe vậy vẫn trừng mắt, là trừng mắt phần nộ nhìn hắn, ý thức được nàng đang lo lắng cho sự an nguy của hắn.

Về mặt lập tức nở hoa, thò mồm lại gần mặt nàng "Bẹp" một cái, cười nói:

- Trầm không đi, sai thị vệ đi tranh, là được đúng không?

Trước khi Tư Mã Diễm trưởng thành, hắn là phụ hoàng của Diễm nhi không thể xảy ra chuyện.

Nếu không nàng cũng mặc kệ hắn có tự đi tìm đường chết hay không.

Du Phúc Nghi hừ một tiếng, cúi đầu tiếp tục hưởng thụ mỹ vị canh chân giò.

Đêm đó Tư Mã Duệ lại lật thẻ bài của Du Phúc Nghi, vì muốn nàng nguôi giận, kỹ năng giường chiếu đa dạng chồng chất.

Dùng hết khả năng ra sức lấy lòng, ước chừng lăn lộn đến canh ba mới thôi cày cuốc.

Du Phúc Nghi ngủ không đủ giấc, lúc đến Khôn Ninh Cung thỉnh an Vương hoàng hậu vừa đi vừa ngáp.

Khó khăn ngóng trông đợi giải tán, còn định trở về ngủ một giấc, ai ngờ vừa mới đến cửa Trường Xuân Cung.

Cung nữ Bạch Chi luôn hầu hạ bên người thái hậu chạy đến đây, nói là thái hậu triệu kiến, nàng chỉ đành xoay người quay đầu.

Thái hậu ngồi trên kháng sàng, bên cạnh là kháng trác bên trên có mấy quyển sách.

Tốt xấu gì thì Du Phúc Nghi cũng từng thay Vương hoàng hậu xử lý cung vụ hơn hai tháng.

Liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra này đó chính là sách ký lục hậu cung, ngày tháng phi tần thị tẩm tình hình cụ thể được ghi lại tỉ mỉ trong sách.

Trong lòng liền biết nguyên nhân thái hậu triệu kiến nàng.

Nàng tiến lên vài bước, phúc thân cung kính nói:

- Thần thiếp thỉnh an thái hậu.

Thái hậu giống như không nghe thấy, cầm sách trên kháng trác tùy ý lật vài tờ, trong miệng không mặn không nhạt nói:

- Tháng trước tổng cộng ba mươi một ngày, mừng một mười lăm nghỉ ở cung hoàng hậu, ba ngày nghỉ ở Càn Thanh Cung, Trịnh quý phi thị tẩm ba ngày, Phùng sung hoa thị tẩm ba ngày, còn lại hai mươi ngày đều lật thẻ bài của người, mà tháng này mới qua tám ngày, đã có bảy ngày lật thẻ bài của người rồi, tiêu phòng độc sủng bất quá cũng chỉ như thế?

Tư Mã Duệ cũng là người biết yêu quý bản thân, tuy tháng trước hắn lật thẻ bài của nàng đến hai mươi mấy lần.

Nhưng thật sự thị tẩm chỉ có sáu bảy ngày, còn lại đều là đơn thuần đắp chung chăn ngủ.

Mà tháng này lật thẻ bảy lần, trừ buổi tối hôm qua, phần lớn thời gian đều là thức đêm khổ chiến đánh mệt chực.

Cái này khó có thể nói ra, cho dù nói, thái hậu cũng chưa chắc tin, cho nên nàng không hé răng, chỉ rừ mi giữ nguyên tư thế.

Nàng giả ngu giả ngốc không phải là lần đầu trước mặt thái hậu, thấy nàng tiếp tục giả ngu, thái hậu giơ tay ném mạnh sách lên kháng trác, "Phần nộ" nói:

- Hoàng thượng tuổi trẻ tình tình đơn thuần, không biết yêu quý thân mình cũng liền thôi, người từ trước đến nay vẫn luôn trầm ổn có dự tính, làm sao không khuyên hắn một chút? Bỏ mặc hắn làm vậy, nếu bị thương long thể, phải làm như thế nào? Uống công ai gia coi trong người, người thật khiến ai gia thất vọng.

Tư Mã Duệ hai sáu, còn nàng hai mốt, rốt cuộc ai trẻ hơn ai? Du Phúc Nghi bĩu môi, không muốn Tư Mã Duệ sủng ái nàng thì thôi, một hai phải tìm cái có là quan tâm thân mình sức khỏe của hắn.

Nếu một tháng mà hết hai mươi ngày nghỉ ở chỗ Tàn quý nhân, thái hậu sẽ vui mừng đến quên trời quên đất, ở đó mà quan tâm long thể.

Du Phúc Nghi chửi thầm một phen, lúc này mới nghiêm trang bày ra vẻ mặt khó xử bất đắc dĩ nói:

- Dưới gối hoàng thượng không phong(chưa phong ng kế thừa), chỉ có ba vị hoàng tử một vị công chúa, ngày gần đây tuy hoàng hậu nương nương cùng Tần muội muội liên tiếp truyền ra tin hi, nhưng so sánh cùng Đại Chu tiền triều chuyện nhi tử nối dòng với các triều đại hoàng đế khác mà nói, vẫn là thập phần nhỏ bé, cho nên thần thiếp cũng thường xuyên khuyên hoàng thượng mưa móc rãi đều hậu cung, như thế mới có thể thay hoàng gia khai chi tán diệp, nhưng tính tình hoàng thượng như thế nào chắc thái hậu cũng biết rõ. Chuyện gì hần không thích thì người khác có làm như thế nào cũng không lay chuyển được hần. Nếu nói nhiều, hần sẽ buồn bực... Thần thiếp chỉ là thiếp thất, cũng không dám nói gì quá mức, chuyện này chỉ sợ phải là thái hậu cùng hoàng hậu nương nương ra mặt mới thành.

Sao thái hậu lại không biết vấn đề mấu chốt là ở chỗ Tư Mã Duệ, nhưng giống như lời Du Phúc Nghi đã nói, tính tình hần lý lợm giống như lửa.

Trừ phi thái hậu già vờ bệnh, nếu không muốn bắt bẻ hần hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng biện pháp già bệnh chỉ ngẫu nhiên dùng một hai lần rồi thôi, nếu ngày nào cũng như thế, chỉ sợ phản tác dụng.

Vì vậy thái hậu mới triệu Du Phúc Nghi đến đây, để cho nàng ra mặt khuyên bảo, dựa theo tính tình nữ thái phó sắc chết người không đền mạng, nếu toàn lực ủng hộ, nhất định có thể chọc Tư Mã Duệ tức đến bốc khói.

Như vậy hần sẽ không lật thế bài của nàng nữa, không chừng sẽ nhớ tới Tần quý nhân tốt đẹp.

Ai ngờ nàng lại nói những câu đánh thẳng vào chỗ yếu hại, còn là nói có sách mách có chứng.

Trong lúc nhất thời làm cho thái hậu không biết nên nói như thế nào mới ép nàng nhận mệnh.

Sau một lúc lâu, thái hậu mới ngang ngược vô lý nói:

- Người chính là khuê nữ của tiên thái phó, là hần tự mình giáo dưỡng, cũng coi như là sư muội của hoàng thượng, chúng phi tần không nói được, nhưng người nói được, phải xem người có tận tâm hay không tận tâm.

Du Phúc Nghi sao chịu tội này được, phúc thân lâu như vậy, chân đã bắt đầu tê dại.

Tuy không đến mức té ngã trên mặt đất, nhưng tóm lại cũng không dễ chịu.

Vì thế nàng quỳ xuống thăm, nói:

- Cũng không phải là thần thiếp không tận tâm, mà là thần thiếp vô năng vô lực, thỉnh thái hậu thứ tội.

- Ai gia chỉ phân phó một chuyện nhỏ như vậy, mà người lại dám thoái thác, hay là người không đem ai gia để vào mắt? Xem ra không trừng phạt người là không được...

Thái hậu "Giận tím mặt", một cái tát chụp lên kháng trác, vừa há miệng định tuyên bố trừng phạt Du Phúc Nghi.

Đột nhiên giọng của Tư Mã Duệ từ ngoài truyền vào:

- Không biết Đức phi làm sai cái gì, mà khiến mẫu hậu tức giận như thế, mẫu hậu nói cho trẫm nghe một chút, trẫm sẽ thay người phạt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39-2: Đây là nhi tử do ai gia giáo dưỡng (2)

Thái hậu cứng người, mở miệng nói:

- Lúc này không phải hoàng thượng vẫn còn thượng triều sao? Sao lại đến chỗ ai gia?

- Hôm nay không có chuyện gì quan trọng, nên trẫm cho bọn họ tan triều sớm một chút.

Tư Mã Duệ ngồi lên cảm đệm bên trái kháng trác, chân nâng lên chỉ về hướng Du Phúc Nghi đã đập lung tung, rồi hỏi:

- Người nói xem, trẫm mới ly khai(rời khỏi) người có một canh giờ, người liền chọc giận mẫu hậu đến như vậy, trẫm nên nói gì với người đây?

Một canh giờ, rửa mặt chải đầu thay y phục, còn phải đi Khôn Ninh Cung thỉnh an Vương hoàng hậu.

Thời gian dư lại được bao nhiêu? Thời gian như vậy mà có thể chọc thái hậu tức giận?

Như thế chẳng phải đang nói chính mình vô cớ gây rối không có chuyện gì làm nên tìm chuyện gây sự?

Sắc mặt thái hậu trầm xuống, tức giận nói:

- Còn tưởng hoàng thượng tới thỉnh an ai gia, thì ra là tới cứu viện.

Tư Mã Duệ hi hi ha ha nói:

- Mẫu hậu oan uổng nhi thần rồi, từ trước đến nay Đức phi vẫn luôn tự cao có phụ thân là thái phó có danh vọng trong sĩ lâm thanh lưu, huynh trưởng nổi tiếng viết trường kỳ đang ngao du phiên ngoại, nàng thì miệng mồm nhanh nhẹn, có đi đến chân trời cũng không chịu thiệt thòi, nào cần trăm tới cứu viện.

Đây là lấy tiền thái phó cùng Du Thiệu Nghi chén áp mình? Sắc mặt đen thêm vài phần, nổi giận đùng đùng nói:

- Ngay cả ai gia cũng dám chống đối, đương nhiên sẽ không chịu thiệt thòi.

Mũ càng chụp càng lớn, Du Phúc Nghi muốn trăm mặc cũng không được, chỉ phải vâng vâng dạ dạ nói:

- Thần thiếp vô năng, thực sự không khuyên được hoàng thượng, không thể bắt hoàng thượng lật thẻ bài của thần thiếp, nhưng thái hậu đối với thần thiếp có ân trọng như núi, mệnh lệnh của người thần thiếp cũng không thể không tuân, cho nên từ ngày mai trở đi thần thiếp sẽ sai người đóng đại môn Trường Xuân Cung, mặc kệ hoàng thượng có lật hay không lật thẻ bài của thần thiếp, thì thần thiếp cũng sẽ tránh không gặp, như thế mới có thể không phụ ân đức của thái hậu.

Hắn vừa mới rơi vào cảnh đẹp, Du Phúc Nghi lại đóng cửa cung tránh mặt hắn, còn gì phúc lợi nữa?

Tư Mã Duệ đứng phắt dậy, cất cao giọng nói với thái hậu:

- Trước kia trăm không thích Đức phi, mẫu hậu lại giả bệnh còn kéo tiền thái phó ra nói, một hai buộc trăm lâu lâu phải đến cung của nàng, hiện giờ trăm theo ý tứ của mẫu hậu sủng ái nàng, mẫu hậu lại nhảy ra cầm gậy đánh uyên ương? Ép buộc nàng không được gặp trăm... Mẫu hậu có phải quá nhân rồi không có việc gì làm? Cho nên đem trăm ra chơi đùa như con rối gỗ, tùy ý đùa bỡn trong lòng bàn tay, muốn trăm đi hướng tây trăm phải đi hướng tây, muốn đi trăm hướng đông trăm phải đi hướng đông, nếu trăm không tuân, mẫu hậu huyển tiếc không nỡ chém rớt chân trăm, liền đi chém hoa hoa cỏ cỏ bên người trăm, nếu trăm dám không nghe theo ý tứ của mẫu hậu, thì không có phong cảnh để xem có phải hay không?

Lời này vừa vả mặt lại vừa khoét tâm, thái hậu tức đến hít thở không thông, suýt nữa ngất đi, ngón tay run run chỉ vào Tư Mã Duệ.

Há miệng chỉ liên phun ra ba chữ "Được", liền nói không được gì khác.

Tư Mã Duệ vừa thấy thái hậu che ngực liền biết thái hậu chuẩn bị giả bệnh, không kiên nhẫn nhìn thái hậu diễn trò, cúi người nâng Du Phúc Nghi từ dưới đất lên, lớn tiếng nói:

- Chúng ta đi!

Nói xong, lôi kéo Du Phúc Nghi nghênh ngang đi ra ngoài.

Thái hậu suýt nữa thì ngất xỉu, nhìn Thôi ma ma nói:

- Nhìn xem, đây là nhi tử do ai gia dưỡng?

Thôi ma ma vội tiến lên giúp thái hậu thuận khí, nói:

- Tình tình hoàng thượng thế nào không phải người không biết, chỉ có thể mềm dẻo, không thể cứng rắn, này chứng tỏ hoàng thượng đối với Đức phi nương nương là có để tâm, người lại nhảy ra ngang ngược ngăn trở, chẳng phải là cắt thịt trong lòng hoàng thượng sao? Nếu hoàng thượng không tạc mao(xù lông), mới lạ.

Thái hậu cả giận nói:

- Ai gia chỉ là kêu Đức phi khuyên hoàng thượng mưa móc rãi đều, nàng ở trước mặt hoàng thượng lại dám mách lẻo nói là ai gia không cho hoàng thượng lật thẻ bài của nàng, nếu không phải như thế, hoàng thượng cũng sẽ không tức giận, thật đúng là loại âm hiểm xảo trá.

Nếu không phải người muốn xử phạt Đức phi nương nương, thì sao Đức phi nương nương lại làm như vậy?

Thôi ma ma trong lòng sáng sủa, cũng rất xem trọng Đức phi nương nương, vì thế uyển chuyển khuyên nhủ:

- Hiện nay Tàn quý nhân đang mang thai không thể thị tẩm, cho dù hoàng thượng lật thẻ bài của nàng, cũng...Nương nương người cần gì phải vào lúc này mà khó xử Đức phi nương nương, tuy nói câu này hơi mạo phạm, nhưng ai có thể cam đoan Tàn quý nhân có thể sinh được nhi tử? Cho dù là nhi tử, thì vẫn còn nhi tử của chính cung hoàng hậu, kia mới là đối thủ chân chính, Đức phi nương nương chỉ là thứ yếu.

Thấy thái hậu đang suy tư, liền biết lời mình nói lọt lỗ tai thái hậu, liền nói tiếp:

- Đức phi nương nương được sủng ái nhiều một chút thì thế nào? Từ trước đến nay nàng vẫn luôn cung kính có lễ với người, tam hoàng tử cũng rất thân cận với người, người đem mẫu tử các nàng nắm trong tay, tương lai sau này cũng có thể trợ lực cho Tàn quý nhân, nếu gặp chuyện chẳng may hay bất đắc dĩ còn có thể đẩy ra chắn đao, dù gì so với lúc này mà trở mặt, có khác gì đem nàng đẩy về phía chính cung, khiến bên kia càng mạnh hơn, người nói thử xem có phải hay không?

Thái hậu trầm ngâm một lúc lâu mới thờ dãi nói:

- Người nói rất đúng, là ai gia lỗ mãng, đều do tàn quý nhân suốt ngày tới chỗ ai gia khóc lóc kể lể hoàng thượng vắng vẻ nàng, khóc miết khiến cho ai gia tâm phiền ý loạn, lúc này mới làm việc không đúng mực.

Lúc đầu thái hậu sợ hoàng thượng tuổi còn nhỏ mà ngoại thích quá cường đại sẽ ảnh hưởng đến giang sơn xã tắc.

Lúc chọn lựa thái tử phi tự tránh đi ngoại gia, mà chọn Vương hoàng hậu, ai ngờ Vương hoàng hậu vào cung vừa không được Tư Mã Duệ thích, lại không thể sinh dục.

Còn có thêm đối thủ là khuê nữ được sủng ái nhất của tiểu cô(em chồng) một mất một còn với thái hậu.

Lại còn sinh ra đại công chúa, thái hậu liền bồi dưỡng An thực phi ra đấu vô đài với nàng.

Nhưng An Thực Phi không được việc, mới đầu mấy hiệp đã bại trận, chỉ đành đem khuê nữ Du Phúc Nghi của tiên thái phó kéo vào trong cung.

Ai ngờ Du Phúc Nghi lại không chịu nghe lời, rơi vào đường cùng cho nên thái hậu mới tìm sự giúp đỡ từ ngoại gia.

Nhưng Tàn quý nhân vừa tiến cung, thì Vương hoàng hậu lại có thai, này cũng không sao.

Dù sao chỉ cần không phải Trịnh quý phi lại có thai lần nữa là được, ai ngờ Tàn quý nhân cũng mang thai...

Một đứa là nhi nữ chính cung hoàng hậu, một đứa là nhi tử của chất nữ, hiện giờ thái hậu chính là cười hổ khó xuống, khó tránh tâm tình bất ổn.

Thôi ma ma cười nói:

- Này có cái gì, dù sao thái hậu cũng chỉ nói Đức phi nương nương vài câu, cũng chưa thật sự xử phạt nàng, lát nữa người ban thưởng chút này nọ an ủi nàng, lão nô lại thay người đi ban thưởng, Đức phi nương nương là người thức thời, đương nhiên sẽ có qua có lại, khuyển hoàng thượng tới đây nhận lỗi với người, là chuyện đáng vui mừng, chuyện lúc này cũng sẽ bỏ qua một bên.

- Chiều theo lời người nói mà làm đi.

Thái hậu gật gật đầu, sau đó vỗ nhẹ cánh tay của Thôi ma ma, cảm khái nói:

- Hiện giờ ai gia tuổi cao, tinh lực vô dụng, khó tránh khỏi có suy nghĩ không chu toàn, cũng may có người ở bên cạnh nhắc nhở ai gia, nếu không ai gia sẽ nháo ra không ít chuyện chê cười.

Thôi ma ma mở miệng khen nói:

- Xem nương nương nói kìa, tròng đuôi mắt có vài nếp nhăn rất nhỏ, thì dung nhan của người so với ba mươi năm trước lúc mới tiến cung vẫn giống như đúc, tóc bạc cũng không có một cọng, nếu đem lão nô so với người, lão nô thực xấu hổ không dám gặp ai.

Thái hậu liếc nhìn Thôi ma ma một cái, thấy nàng nửa đầu đã bạc, quả nhiên so với mình nhìn còn già hơn rất nhiều.

Khóe miệng liền cong lên mỉm cười đắc ý, lại giả vờ khiêm tốn nói:

- So với các lão thái thái khác chỉ hơi cường hơn một ít mà thôi, nào có như được như người nói.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Mẫu phi người cũng có mắt

Du Phúc Nghi bị Tư Mã Duệ lôi kéo rời khỏi Từ Ninh Cung, ngồi chung ngự liễn với hắn, thẳng tiến Trường Xuân Cung.

Trên đường đi Tư Mã Duệ nắm tay nàng, tranh công nói:

- Trẫm nghe nói mẫu hậu khó dễ người, liền lập tức chạy tới cứu viện, như thế nào, thấy trẫm đối với người tốt không?

Thái hậu chỉ là ngoài miệng giáo huấn vài câu, nhiều nhất là phạt sao chép mấy quyển kinh thư mà thôi.

Tốt xấu gì thì nàng cũng là khuê nữ của tiên thái phó, thái hậu có thể đòi đánh đòi giết nàng sao?

Cuối cùng hẳn lại khen ngược, tùy tiện vọt vào, lại còn chống đối với thái hậu, lại lôi kéo nàng rời đi.

Đáng lẽ thái hậu chỉ có năm phần bất mãn với nàng, bị hấn lấn lộn như vậy, trực tiếp trúng độc đắc, bay lên thập phần, vậy mà hẳn còn có mặt mũi ở chỗ này đắc ý dào dạt?

Nàng hừ một tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Thật là cảm ơn!

Tư Mã Duệ trừng mắt:

- Người có thái độ gì đấy?

Chân tướng vẫn luôn tàn nhẫn như vậy, Du Phúc Nghi xoay đầu đi, lười quan tâm đến phản ứng của hẳn.

Miền cho mình không cẩn thận lại đem chân tướng nói trắng ra, chọc hẳn nhảy nhót lung tung làm âm ỉ.

Dù sao so với chuyện trở mặt với thái hậu, thì gánh tội danh sủng phi còn tốt hơn.

Tư Mã Duệ còn định đem đầu nàng bẻ lại, bảo căn hỏi để(hỏi rõ đầu đuôi), hẳn bận tâm lo lắng cho nàng ở trước mặt thái hậu chịu ủy khuất.

Trong lòng ghen hỏa vì nàng có thái độ không tốt với hẳn nhưng cũng vì tình vì lý ẩn chứa bên trong, nên nhịn xuống xúc động.

Mẫu thân của Thẩm tế tửu bị nhiễm phong hàn, hẳn xin nghỉ ở phủ hầu bệnh.

Cho nên sáng sớm Tư Mã Diễm đã từ thư phòng đến đây, ở trong thư phòng của Du Phúc Nghi đọc sách một lúc lâu.

Nhìn thấy ngự liễn của Tư Mã Duệ, vội vàng nghênh đón, vẻ mặt hưng phấn hét lên:

- Phụ hoàng, xe trượt tuyết đã làm xong, hồ trong Ngự Hoa Viên đã kết băng dày ước chừng ba thước, người lôi kéo nhi thần vừa đi vừa trượt đi.

Tư Mã Duệ từ trên ngự liễn nhảy xuống đất, trừng mắt nhìn hẳn, tức giận nói:

- Lúc chơi đùa thì biết tìm trẫm, lúc gánh trách nhiệm thì chạy nhanh hơn chuột, trẫm bị ám đầu mới có thể mang người đi chơi, cái loại tiểu tử không có nghĩa khí.

Tư Mã Diễm mếu máo, ủy khuất nói:

- Lúc trước là phụ hoàng đáp ứng với nhi thần, như thế nào lại có thể nói lời mà không giữ lời?

Du Phúc Nghi nắm tay Tiểu Mẫn nâng đỡ từ trên ngự liễn bước xuống, đi đến bên người Tư Mã Diễm, xoa đầu hẳn, trấn an nói:

- Còn không phải là trượt tuyết sao, mẫu phi lôi kéo người đi trượt là được.

Tư Mã Duệ xuy một tiếng, buồn cười nói:

- Người thân thể khô gầy như que củi, là người kéo xe trượt tuyết hay là xe trượt tuyết kéo người?

Thấy Du Phúc Nghi không để ý tới lời trào phúng, lại còn sai người đi nâng xe trượt tuyết, chuẩn bị dây thừng, lấy ngồi đệm, bỏ thêm than vào lò sưởi tay chân.

Toàn bộ Trường Xuân Cung khí thế ngất trời bận rộn nhiều việc, đương nhiên không phải nói giỡn.

Tư Mã Duệ ngăn người, lúc này mới chấp tay sau lưng, cổ làm ra vẻ nói:

- Thôi thôi, để trẫm kéo mẫu từ các người đi trượt tuyết.

- A? Mẫu phi cũng cùng nhi thần ngồi chung xe trượt tuyết? Phụ hoàng có thể kéo nổi sao?

Tư Mã Diễm kinh hô một tiếng, ánh mắt cực kỳ không tin nhiệm liếc lên liếc xuống đánh giá Tư Mã Duệ.

- *Thằng nhãi ranh, dám coi khinh trẫm!*

Tư Mã Duệ ưỡn ngực, lắc lư cánh tay, tự tin tràn đầy nói:

- *Đừng nói chỉ có một mình mẫu phi nguoi, dù là mười người như nàng, trẫm cũng kéo được.*

Mười người? Thật là khoác lác không có bài bản, cũng không sợ nổi da trâu da bò.

Du Phúc Nghi trừng mắt liếc hán một cái, lại là nhện xuống không nói ra những lời "dễ nghe", miễn cho hán bỏ việc không làm, để nàng phải tự thân ra trận.

Đoàn người mệnh mông đi đến bên hồ, Tư Mã Duệ sai người đi xuống thử độ dày của lớp băng cùng chịu lực.

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, mới để Du Phúc Nghi cùng Tư Mã Diễm ngồi vào trong xe trượt tuyết.

Hai tay hán nắm dây thùng, chân mang guốc gỗ, sau đó hạ thấp thân thể, bắt đầu đi về phía trước.

Mặt băng trơn trượt, hán lại dùng sức lực quá lớn, xe trượt tuyết đụng vào người hán, suýt nữa khiến hán cắm đầu xuống đất, Tư Mã Diễm ha ha cười không ngừng:

- *Ai nha, xe trượt tuyết muốn lôi kéo phụ hoàng cùng trượt.*

Tư Mã Duệ đỏ mặt, thẹn quá hóa giận mắng:

- *Câm miệng!*

Sau khi mắng xong hán điều chỉnh lực đạo, khi khởi hành thuận lợi hơn rất nhiều, xe không đụng vào người hán nữa, vững vàng mà vẫn duy trì khoảng cách an toàn.

Ai ngờ mới kéo vòng hồ có một vòng, bầu trời rơi đầy bông tuyết, Tư Mã Duệ ngẩng đầu nhìn trời, cố làm ra vẻ, thông thả một bước lại một bước "Gian nan" đi về phía trước, trong miệng nói:

- *Ta là lão trượng(ông già) bán than, đại tuyết còn phải kéo xe than nặng nề hành tẩu khắp phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành, trời đã tối đen mới luyên tiết thu dọn quán, trong nhà nương tử nấu cơm đợi mãi mà ta còn chưa trở về, liền mang theo ấu tử(con thơ) đi ra ngoài tìm ta, loay xoay tìm hết tám con phố, rốt cuộc cũng tìm được ta. Mặt đường trơn ướt ta sợ bọn họ té ngã, liền để bọn họ ngồi lên xe than, lôi kéo bọn họ cùng đồng than từng bước gian nan đi về phía trước, tuy kiệt sức, nhưng nghĩ đến lúc về tới nhà, một nhà ba người ngồi vây quanh lò than vừa ăn cháo rau củ cải cùng bánh ngô do chính tay nương tử làm thật là hạnh phúc biết bao, thân thể mệt mỏi lại một lần nữa tràn đầy sức lực...*

Tư Mã Diễm là đồ tham ăn từ trong chuyện xưa thê thảm bắt được trọng điểm, ngửa đầu nhìn về phía Du Phúc Nghi, chảy nước miếng hỏi:

- *Mẫu phi, cháo rau củ cải cùng bánh ngô là cái gì, ăn ngon không?*

- *Không ngon.*

Là người sinh ra từ thập niên tám mươi, cháo rau nấu củ cải cùng bánh ngô lúc nhỏ Du Phúc Nghi thường hay ăn.

Cháo rau củ cải thiếu đường thiếu muối vô vị, bánh ngô ăn đau cổ họng, ký ức này khắc sâu trong đầu nàng.

Đến nỗi tới lúc trưởng thành có những ngày tháng cuộc sống tốt đẹp, mỗi khi nghe đồng sự chung quanh muốn thay đổi khẩu vị bằng cách ăn mấy cái này.

Nàng liền cảm giác dạ dày khó chịu, cho nên chỉ tùy tiện nói một câu cho có lệ với Tư Mã Diễm, liền chuyển đề tài khác, đi nói móc Tư Mã Duệ:

- *Người nghèo đến nỗi chỉ có thể dùng cháo cùng bánh ngô, thú được hoàng hậu nương nương làm chính thất lại thích ăn Chiêu Cao Hương(tên loại bánh), làm sao còn bạc nạp thần thiếp loại mặt hàng như thế này làm tiểu thiếp? Người vẫn nên đi kéo hoàng hậu nương nương đi, thần thiếp cùng Diễm nhi có thể nuôi sống bản thân hai mẫu tử chúng ta tự chăm sóc lẫn nhau, không phiền lão trượng bán than phải buồn lo vô cớ.*

Ảo tưởng tốt đẹp lập tức cất cánh bay đi, Tư Mã Duệ trở lại trong hiện thực, oán hận mắng:

- *Nguoi thật biết cách tức chết người.*

Du Phúc Nghi giả vờ bất đắc dĩ nói:

- *Thần thiếp chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.*

Tư Mã Duệ hận nghìn răng nghìn lợi, kéo xe trượt tuyết chạy như bay cho hả giận.

Tư Mã Diễm hưng phấn hô to gọi nhỏ, thì thầm bên tai Du Phúc Nghi:

- Phụ hoàng thật là lợi hại, so với xe ngựa mà hôm qua nhi thần ngồi xuất cung còn nhanh hơn.

Du Phúc Nghi chỉ chỉ vào trán hấn:

- Người thật to gan, dám đem phụ hoàng người so với ngựa, cẩn thận nếu để hấn nghe được, sẽ quát roi người.

Tư Mã Diễm thè lưỡi, ôm lấy cánh tay của Du Phúc Nghi, làm nũng nói:

- Người là mẫu phi của nhi thần, không thể bán đứng nhi thần.

- Đem phụ hoàng người so sánh với ngựa là không đúng, ngựa dùng để kéo xe ngựa, còn phụ hoàng người thì kéo xe trượt tuyết.

Tư Mã Diễm kinh ngạc mở to hai mắt, Du Phúc Nghi bình thản nói:

- Ta nghe nói ở đông bắc không ít địa phương, thường xuyên đại tuyết phong sơn, muốn đi ra ngoài rất bất tiện, dân bản xứ liền tạo ra xe trượt tuyết, đem đại cầu trong nhà buộc vào, dùng để kéo người hoặc là kéo hàng hóa, vừa nhanh lại vừa an toàn, so với ngựa hay lừa còn nhanh hơn nhiều.

(Yul: đại tuyết phong sơn nghĩa là tuyết phủ kín núi)

- Mẫu phi thật to gan, lại đem phụ hoàng so...

Tư Mã Diễm ngậm miệng, rốt cuộc cũng không dám đem chữ "Cầu" nói ra.

- So sánh với...Không sợ nhi thần cáo trạng với phụ hoàng sao?

Du Phúc Nghi không quan tâm nhướn mày:

- Người đi cáo trạng đi, đợi đến lúc người lại bị đánh, xem còn ai tới cứu người!

Tư Mã Duệ lôi kéo xe trượt tuyết trượt được nửa vòng, con tức dần dần bình ổn, quay đầu thấy bọn họ chụm đầu đàn đúm, liền hỏi:

- Hai người các người lăm nhăm lăm nhăm làm cái gì? Hay là đang nói xấu trẫm?

- Sao có thể chứ?

Tư Mã Diễm vội vàng phủ nhận, tròn mắt nói lão khen ngợi:

- Mẫu phi đang khen phụ hoàng, nói là phụ hoàng thân thể khỏe mạnh, kéo xe trượt tuyết vừa nhanh lại vừa an toàn, không có ai uy vũ bằng phụ hoàng.

Tư Mã Duệ đắc ý cười ha ha:

- Coi như mẫu phi người cũng có mắt nhìn người.

Du Phúc Nghi trừng mắt nhìn Tư Mã Diễm, trong lòng có chút chột dạ, thằng nhãi này trước kia bị thân chủ giáo dưỡng theo khuôn phép giống như tiểu đại nhân.

Chỉ vì mấy lời nàng đe dọa, mà nói dối trôi chảy giống như hạ bút thành văn.

Mắt không chớp mặt không đỏ, lúc này mới bao lớn? Đã có tính tình như vậy, tương lai sẽ thế nào?

Xem ra nàng phải cân nhắc thật kỹ xem nên làm như thế nào giáo dục hài tử, chuyện này mới là vấn đề cấp bách.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Hắc y nhân

Ở bên bờ hồ chơi đùa cả buổi sáng, lúc này mới trở về Trường Xuân Cung.

Sau khi dùng xong ngọc thiện, Du Phúc Nghi mặc kệ Tư Mã Duệ cùng Tư Mã Diễm, tự đi vào đông phòng, nàng leo lên kháng sàng nằm ngủ.

Một giấc ngủ đến trời tối đen, lúc tỉnh không biết canh mấy, nàng ngáp dài ngồi dậy, thuận miệng hỏi:

- *Hoàng thượng cùng tam hoàng tử đâu? Canh mấy rồi? Đã dùng vẫn thiện chưa?*

Hôm nay đến phiên Thính Phong trực đêm, nghe vậy liền vội từ trên giường La Hán bò dậy, khoác áo ngoài, giờ đèn cung đình đi đến bên cạnh kháng sàng.

Đặt đèn cung đình lên bàn nhỏ ngay đầu giường, duỗi tay vén màn, cười nói:

- *Đã qua canh giờ dùng vẫn thiện, lúc này là canh bốn, buổi trưa sau khi dùng ngọc thiện tam hoàng tử đã hỏi Hiệt Phương Điện nghỉ ngơi, hoàng thượng cũng vào đây vài lần, chờ đến lúc cửa cung chuẩn bị đóng, mà người vẫn chưa tỉnh dậy, liền uể oải hỏi Càn Thanh Cung, cũng không lật thẻ bài của những người khác.*

Du Phúc Nghi hơi kinh ngạc một chút, sau đó buồn cười nói:

- *Ta ngủ một giấc không mộng寐, ai ngờ lại ngủ tới canh bốn.*

Tối hôm kia Tư Mã Duệ vật lộn với Du Phúc Nghi hơn nửa đêm mới ngủ, Thính Phong đương nhiên biết lý do vì sao Du Phúc Nghi ngủ say như chết.

Nhưng thân là nô tỳ có nhiều lời không dám tự ý nói với chủ tử, cho nên chuyển đề tài, quan tâm nói:

- *Nương nương đôi bụng không? Muốn dùng chút gì không? Người hãy phân phó, nô tỳ liền kêu ngự trù(phòng bếp)chuẩn bị.*

Du Phúc Nghi xua tay nói:

- *Nửa đêm rồi, không cần phiền phức như vậy, lấy chút điểm tâm là được, dù sao cũng chỉ còn mấy canh giờ nữa là trời sáng, lát nữa ăn nhiều một chút là được.*

- *Nương nương vẫn sẵn sóc hạ nhân như vậy, cũng không biết chúng ta đã tu luyện mấy kiếp mà có phúc khí ở bên cạnh hầu hạ nương nương.*

Nói xong liền xoay người đi ra ngoài, sau đó bưng mâm điểm tâm cùng một chén trà xanh đi vào phòng.

Du Phúc Nghi tùy ý dùng một chút, rồi sai Thính Phong mang xuống, nàng đã ngủ một giấc dài lúc này không còn buồn ngủ nữa.

Du Phúc Nghi định đi đến thư phòng ở phía tây đọc mấy quyển sách giết thời gian.

Nhưng lại sợ ánh đèn không đủ sáng, lỡ bị cận thị, ở cổ đại không mất kính để đeo, nếu bị cận cũng xem như nửa mù rồi.

Vì nửa đời sau mà suy nghĩ, nàng nằm lại kháng sàng.

Thính Phong nghe nàng hô hấp đều đặn, sau một lúc lâu cũng không có động tĩnh, nghĩ là nàng đã ngủ.

Cho nên thôi tắt nến, chỉ chừa một đèn cung đình để chiếu sáng, rồi đi đến giường La Hán nghỉ ngơi.

Du Phúc Nghi ngây ngốc một lúc lâu, đếm vài ngàn con cừu, cũng không thể ngủ.

Cho nên xoay người ngồi dậy, vén màn, mang giày thêu hoa, sau đó rón ra rón rén rời khỏi phòng, đi tới đông thứ gian, cũng không mang đèn, mở nhẹ cửa sổ ở phía Bắc thành khe hở, lấy ghế tròn, đặt bên cửa sổ rồi ngồi xuống.

Nghe tiếng bông tuyết rào rào rơi xuống đất, ngây ngốc nhìn một mảnh trời đêm đầy tuyết trắng xóa.

Đột nhiên, một đạo hắc ảnh từ đâu bay tới rơi vào tầm nhìn của Du Phúc Nghi, nàng chớp chớp mắt, phục hồi tinh thần.

Sau đó cười cười, cũng chỉ là mèo hoang mà thôi, ở Tử Cẩm Thành có rất nhiều mèo hoang cùng quạ đen, không có gì phải kinh ngạc.

Tuy là nghĩ như thế, nhưng ánh mắt của nàng vẫn không tự chủ được mà truy đuổi theo bóng mèo hoang kia, sau đó kinh hãi nửa kinh hải nhảy dựng lên.

Nào có con mèo hoang nào lại cao lớn như thế, nhìn thân hình kia, phải cao chừng tám thước, đương nhiên là tráng niên nam tử.

Chẳng qua là hấn mặc một thân hắc y, ở trên ngói nhà di chuyển với tốc độ cực nhanh, cho nên nàng mới nghĩ là mèo hoang.

Lúc trước nàng còn cảm thán Đại Chu từ lúc lập quốc đến nay chưa từng có thích khách xông vào Tử Cẩm Thành.

Không ngờ nàng lại giống Tào mĩ nhân có tiềm chất là miệng quạ đen, này còn không phải là có thích khách xông vào sao?

Nhưng nàng cũng không sốt ruột gọi người, cũng không lo lắng tìm kiếm vũ khí phòng thân, bởi vì tên thích khách kia đi thẳng đến hậu điện.

Chứng tỏ mục tiêu không phải là nàng, mà ở hậu điện chính là Di Tinh Thư phòng của Phùng Sung Hoa.

Phùng Sung Hoa công phu không tệ, kinh công lại trác tuyệt, thích khách có phải là đối thủ của nàng hay không cũng khó nói.

Nghĩ đến chuyện sắp được xem cao thủ đầu chiêu trăm năm khó gặp, Du Phúc Nghi kích động không thôi.

Nếu không phải sợ mình vọng động mà đứt dây động rừng, thì nàng nhất định sẽ mở toang cửa sổ, xem cho đã mắt.

Hắc y nhân từ nóc nhà đông điện nhảy lên nóc nhà Di Tinh Thư, đột nhiên lấy tay che miệng, kêu một tiếng:

- Meo.....

Tiếng mèo kêu trôi qua chừng một nén nhang, cửa sổ phía đông phòng Di Tinh Thư đột nhiên bị đẩy ra, hé lộ một thân ảnh tử sắc(màu tím).

Sau đó thân ảnh này thả người nhảy lên nóc nhà gần chỗ hắc y nhân đứng.

Muốn đầu vồ! Hai tay Du Phúc Nghi chống cằm, ánh mắt sáng lấp lánh trừng to mắt nhìn nóc nhà.

Hai người cứ như vậy an tĩnh đứng lặng yên một lúc lâu, đột nhiên thân ảnh tử sắc di chuyển bỏ nhào vào lòng hắc y nhân.

Hắc y nhân giờ tay ôm lấy nàng, hai người gát gao ôm chặt nhau.

Đây là tình huống gì? Du Phúc Nghi sợ ngây người, tình cảnh này không phải ám sát hay trả thù, mà là tình nhân cũ gặp gỡ?

Sự thật chứng minh Du Phúc Nghi suy nghĩ chính xác, bởi vì hắc y nhân buông lỏng thân thể Phùng sung hoa, tay nâng cằm nàng lên, đầu cúi xuống ép chặt môi vào môi nàng.

Hai người thân thiết đụng chạm không thể ngừng, hắc y nhân đưa tay vào vạt áo của Phùng sung hoa, kéo dây buộc lưng bên eo nàng, cứ như vậy ở trong tuyết, trên nóc nhà, màn trời chiếu đất mai khai cây cày.

Thị lực quá tốt cũng không phải là điều tốt, thí dụ như giờ phút này, Du Phúc Nghi suýt nữa bị hai quả đào to tướng của Phùng sung hoa làm cho mù mắt chó.

Trợn mắt há hốc mồm, đúng là giang hồ nhân sĩ nội lực quanh thân quả nhiên cường hãn.

Trời lạnh như vậy mà dám thoát y, nếu đổi lại là người bình thường, cho dù là nàng mỗi ngày sáng tinh mơ luyện tập yoga cũng đã sớm bị đông lạnh đến chết.

Cảm khái lúc lâu, lại bắt đầu phát sầu, chuyện này nàng không thấy thì thôi, thấy rồi lại có chút khó xử.

Nếu làm bộ không biết, tùy ý bọn họ cày cày, nếu Phùng Sung Hoa hoài thai, sẽ làm rối loạn huyết mạch hoàng thất.

Nếu Phùng Sung Hoa muốn cho nhi tử của mình thượng vị, nhất định sẽ muốn diệt trừ nàng cùng Tư Mã Diễm.

Có tên hắc y nhân này trợ lực, không cần tốn nhiều sức vẫn diệt trừ xong mẫu tử nàng.

Nhưng nếu bẩm báo cho Tư Mã Duệ biết, cho dù Tư Mã Duệ là hoàng đế, cũng không thể vô duyên vô cớ ban chết cho một phi tần chính tứ phẩm.

Cũng không thể không cho gia tộc Thanh Châu Phùng thị một cái công đạo, nhất định phải tự mình ra mặt đối chất cùng Phùng sung hoa.

Nếu Phùng sung hoa phục pháp(định tội), thì tên hắc y nhân này có thể bỏ qua cho nàng sao?

Này thật là đi cũng chết mà đứng cũng chết, thật là sâu chết người.

Du Phúc Nghi đưa hai tay nắm lấy đầu, một đầu tóc đen bị dây vô như ổ gà, cũng không thể nghĩ ra biện pháp có thể đem chuyện bất gian này nói ra mà không liên lụy đến nàng.

Nhìn trên nóc nhà đã chiến yên ương đã kết thúc công việc, từng người rời đi.

Du Phúc Nghi cũng nhẹ nhàng đóng chặt cửa, rồi trở lại đông phòng, ngã người lên kháng sàng chuẩn bị đi ngủ.

Còn biện pháp giải quyết, đợi tỉnh ngủ rồi từ từ suy nghĩ.

Chương 42-1: Người dám nguyện rửa trâm (1)

Sau khi rửa mặt thay phục dùng điểm tâm sáng, liền đi đến Khôn Ninh Cung thỉnh an Vương hoàng hậu.

Cả buổi sáng Du Phúc Nghi vẫn luôn đắn đo suy nghĩ, đáng tiếc vẫn không nghĩ ra được biện pháp.

Sau khi Tư Mã Duệ hạ triều, ngay cả triều phục cũng chưa thay, đã vội tới Trường Xuân Cung, vừa thấy Du Phúc Nghi, liền trêu chọc nói:

- Ngủ một giấc đến đóng cả cửa cung cũng chưa dậy, người càng ngày càng giống heo, đợi đến tết mang đến Ngự Thiện Phòng giết thịt, trên dưới hậu cung sẽ có một bữa no say.

Nói cũng đúng, nếu không nghĩ ra biện pháp, chỉ sợ không đợi đến lúc tết đến, thì nàng đã bị tên hắc y nhân kia giết chết.

Du Phúc Nghi trừng mắt nhìn hắc y nhân, đang định cãi lại, thì Cốc Vũ tiến vào bẩm báo:

- Nương nương, Thôi ma ma cầu kiến.

- Thôi ma ma?

Du Phúc Nghi nhíu mày, gật đầu nói:

- Thỉnh ma ma vào đi.

Thôi ma ma vừa mới bước vào đông thứ gian, còn chưa kịp hành lễ, Tư Mã Duệ hừ lạnh nói:

- Hôm qua mẫu hậu giáp mặt quở trách Đức phi còn chưa đã, lúc này lại phái người tới răn dạy nàng?

- Lão nô thỉnh an hoàng thượng, thỉnh an Đức phi nương nương.

Thôi ma ma phúc thân hành lễ với Tư Mã Duệ cùng Du Phúc Nghi, rồi mới nói:

- Từ trước đến nay thái hậu vẫn luôn yêu thương Đức phi nương nương, cũng chưa từng có một câu nặng lời, làm sao có thể răn dạy nương nương? Hôm qua chỉ là hiểu lầm, là do thái hậu lo lắng hoàng thượng từng dục quá độ sẽ thương tổn đến long thể, lại không tiện giáp mặt nói với hoàng thượng, cho nên mới thỉnh Đức phi nương nương đến, định nhờ Đức phi nương nương giúp đỡ khuyên bảo, dù gì Đức phi nương nương cũng là nữ nhi của tiên thái phó, lời nàng nói có lẽ hoàng thượng có thể nghe lọt lỗ tai, không ngờ Đức phi nương nương lại hiểu lầm thái hậu, nghĩ là thái hậu không vui khi hoàng thượng lật thế bài của Đức phi...Sau khi hoàng thượng dẫn Đức phi nương nương rời đi, thái hậu vẫn luôn thờ dài, nói là nếu mình nói rõ ràng mình bạch, thì đã không đến mức này, trong lòng buồn bực ngay cả ngọc thiện cũng không dùng.

Dù gì thái hậu cũng là người chiến thắng trong một thế hệ cung đấu, cảm được thì cũng buông được, bản lĩnh này thực sự khiến người khâm phục.

Hôm qua mới xé rách mặt, hôm nay đã phái người đắc lực nhất mang theo lễ vật đến đây hoà giải.

Bắt quá ở trong hậu cung, có thể bớt được một địch nhân thì càng tốt, huống chi địch nhân này lại là mẫu hậu của đương kim hoàng đế.

Đương nhiên Du Phúc Nghi sẽ không giận dỗi về chuyện, cho nên cười nói:

- Cũng không thể trách thái hậu nói không rõ ràng, chỉ tại đêm hôm trước thần thiếp nghĩ ngợi không đủ, lúc bị thái hậu triệu kiến thì đau tâm tình bực bội, nói chuyện khó tránh xúc động, cũng may thái hậu là người rộng lượng, cũng chưa từng so đo với thần thiếp, lát nữa thần thiếp sẽ quỳ trước cửa Từ Ninh Cung để thỉnh tội.

Thôi ma ma cười nói:

- Mất ngủ lão nô cũng từng trải qua, thực sự không dễ chịu.

- Còn không phải tại...

Ánh mắt Du Phúc Nghi phức tạp liếc nhìn Tư Mã Duệ, nói:

- Về sau sẽ chú ý một chút, không dám để mất ngủ nữa.

- Vừa đứng lúc, thái hậu hạ lệnh mang tặng chút đồ bổ an thần, nếu sau này nương nương lại mất ngủ, hãy sai người nấu một ít mà dùng, so với phương thuốc do thái y kê khai thì tốt hơn một chút.

Thôi ma ma nói xong, liền tiếp nhận mấy cái hộp gỗ trên tay tiểu cung nữ, đặt lên bàn trà.

Du Phúc Nghi liếc mắt một cái, vẻ mặt cảm kích nói:

- Vẫn là thái hậu suy nghĩ chu đáo, thật là đa tạ lão nhân gia.

Du Phúc Nghi sai Cốc Vũ cầm một hà bao lớn đưa cho Thôi ma ma, còn các tiểu cung nữ đi theo Thôi ma ma thì mỗi người một chuỗi tiền đồng, sau đó Thôi ma ma cáo lui.

Du Phúc Nghi cùng Tư Mã Duệ dùng ngọc thiện, thấy hân mặc một thân triều phục định đi về phía kháng sàng, liền nói:

- Hoàng Thượng tốt xấu gì cũng nên trở về Càn Thanh thay đổi triều phục, như vậy mới là uy nghiêm lãnh túc, uy vũ để vương khiến cho thần thiếp có lời muốn nói cũng không dám nói.

- Người có lúc nào có lời muốn nói mà không dám nói? Trẫm không tin.

Đạp tuyết chạy tới, Tư Mã Duệ đầu cúi, thân mình dựa vào điểm đệm, miệng hàm hừ nói:

- Trẫm mới đến, người liền đuổi trẫm đi, chẳng lẽ người không thích trẫm? Không muốn thấy trẫm?

Du Phúc Nghi ngồi xuống cầm đệm bên cạnh, bưng trà nhấp một ngụm, lúc này mới thông thả ung dung nói:

- Qua năm, hoàng thượng đã hai mươi bảy, đến nay dưới gối chỉ có ba vị hoàng tử một vị công chúa, tình luôn hài nhi trong bụng hoàng hậu nương nương cùng Tần quý nhân, tổng cộng cũng chỉ có sáu nhi nữ nối dõi, có chút thừa thớt, vì hoàng gia khai chi tán diệp mà suy nghĩ, hoàng thượng vẫn nên đi đến cung của các vị tỷ muội khác cho thỏa đáng, chớ có suốt ngày ở trong cung của thần thiếp.

Tư Mã Duệ nghe vậy trừng lớn hai mắt, tầm tắc nói:

- Người không phải tình nguyện bị phạt cũng không chịu đồng ý yêu cầu của thái hậu sao? Sao lúc này lại khuyên trẫm? Còn nói trẫm đất không đi đánh không lui(cứng đầu cứng cổ), trẫm thấy người mới là đất không đi đánh không lui.

- Nếu đồng ý yêu cầu của thái hậu, chẳng khác nào thừa nhận thần thiếp có thể khuyên bảo được hoàng thượng, hay nói cách khác là hoàng thượng chịu thần thiếp bài bố, hiện giờ chỉ là hậu cung ân sủng là vấn đề nhỏ cũng không sao, nhưng nếu dính dáng đến chuyện triều chính, cái này chính là mẫu gà tư thân(nữ tôn), tội danh nghiêm trọng như vậy, đừng nói là thần thiếp không sống được, ngay cả gia tộc Du gia của thần thiếp chỉ sợ sẽ bị xét nhà diệt tộc, đương nhiên thần thiếp thà chết cũng không thể đáp ứng.

Du Phúc Nghi ăn nói rất nghiêm trọng, biểu tình lại bình tĩnh thong dong, nhấp một ngụm trà, nhếch môi cười:

- Lúc này thần thiếp khuyên hoàng thượng mưa móc ân sủng rãi đều, cũng là vì huyết mạch hoàng gia mà suy nghĩ, chứ không vì ai cũng không liên quan đến bất cứ người nào.

Không đợi Tư Mã Duệ nói chuyện, nàng nâng mắt nhìn về hướng Vĩnh Thọ Cung, nói:

- Người khác không cần nói đến, nhưng Trịnh quý phi chính là biểu muội thanh mai trúc mã cùng hoàng thượng lớn lên, hiện giờ dưới gối nàng chỉ có một mình đại công chúa, hoàng thượng nên đi đến cung nàng nhiều một chút, cũng mau làm cho nàng sinh hạ hoàng tử, sau này đợi hoàng thượng trăm năm(chết), nàng cũng có thể đi theo nhi tử xuất cung vinh đường, không cần lưu tại trong cung ngày ngày phải nhìn sắc mặt hoàng hậu cùng hoàng thái hậu mà sống.

Lúc Tư Mã Duệ nghe nửa câu đầu cũng không để bụng, mỗi tháng hân lật thẻ bài của Trịnh quý phi bốn năm lần, là cái bụng của nàng lại không biết cố gắng, có phải tại hân đâu?

Sau khi nghe tiếp câu sau, hân tức muốn ói máu, bật người ngồi dậy, trừng mắt nhìn Du Phúc Nghi, nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

- Trẫm còn chưa có chết đâu, người lại dám có chủ ý muốn mang theo Diêm nhi xuất cung vinh đường, có thể thấy được người không hề thích trẫm!

Mắng xong chân lại đá đạp lung tung, múa máy tay, mặt đắc ý hừ hừ nói:

- Muốn xuất cung vinh đường? Không có cửa đâu, mỗi ngày trẫm đều đến phòng luyện công luyện công phu, lại có một đám thái y y thuật cao siêu ngày nào cũng tới bắt mạch cho trẫm, so với người suốt ngày chỉ ở Trường Xuân Cung trừ chuyện đi thỉnh an hoàng hậu thì không chịu đi chuyển, thì trẫm còn sống lâu hơn, người hãy chết tâm đi, ngoan ngoan ở bên cạnh trẫm.

Du Phúc Nghi đã kích hân nói:

- Tuy thân thể thần thiếp không cường kiện(khỏe mạnh) bằng hoàng thượng, nhưng mỗi ngày thần thiếp chỉ ăn rồi ngủ, không có chuyện gì phiền lòng, còn hoàng thượng thì khác, ban ngày phải nhọc lòng cố sức xử lý chính vụ, ban đêm còn phải nhọc lòng cố sức sùng hạnh phi tần, vì vậy cho dù bảo dưỡng như thế nào, chỉ sợ cũng...

Tư Mã Duệ ném mạnh tách trà xuống đất, cả giận nói:

- Người thật to gan, dám nguyền rửa trẫm...

Bạn đang đọc truyện *Bình Tình Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42-2: Người dám nguyền rửa trẫm (2)

Du Phúc Nghi cũng không sợ hãi, cười cười:

- Thần thiếp chỉ là việc nào ra việc đó mà thôi, hoàng thượng không thích nghe, thần thiếp không nói nữa là được.

Tư Mã Duệ cũng lười so đo với nàng, dù sao hắn cũng là thiên tử có chân long hộ thân, chắc chắn so với nàng còn sống lâu hơn, hoàn toàn không sợ nguyền rửa.

Trông mặt xoay chuyển, đem đề tài quay lại Trịnh quý phi, nhượng mây nhìn về phía nàng, có thâm ý nói:

- Nếu Trịnh quý phi sinh hạ hoàng tử, chính là gia tăng thêm một đối thủ cho Diễm nhi, đối với người mà nói chỉ có hại chứ không có lợi, người ừ đầu hay sao, mà lại lo lắng thay nàng?

- Diễm Nhi là đứa nhỏ vụng về, thần thiếp lại không được hoàng thượng yêu thích, cho nên mẫu tử chúng ta chỉ mong có ngày thái an tĩnh, chứ không dám vọng tưởng cái vị trí kia.

Du Phúc Nghi thu liễm thần sắc, nghiêm trang nói, sau đó lại cười lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Nói đúng hơn, thì cái vị trí kia có cái gì tốt, mà phải lao tâm cố sức, thần thiếp cũng luyến tiếc Diễm nhi chịu khổ.

Tư Mã Duệ buồn cười nói:

- Nào có nghiêm trọng như vậy, người không thấy mỗi ngày trẫm đều nhẹ nhàng thoải mái sao?

Du Phúc Nghi trừng mắt nhìn hắn một cái, đúng là muốn phản bác cũng lười phản bác.

Vậy mà hắn còn ở bên cạnh truy vẫn không ngừng:

- Sao người không nói, chẳng lẽ trẫm nói không đúng?

Nàng hừ lạnh cười nói:

- Thần thiếp sợ nói ra lời thật lòng, sẽ chọc hoàng thượng then quá hóa giận, cho nên vẫn ngậm miệng im lặng cho thỏa đáng.

Tính tình của Tư Mã Duệ là thích truy hỏi kỹ càng sự việc, nghe vậy liền vùng tay lên, rộng lượng nói:

- Người cứ nói đi, trẫm không trách tội người.

Nếu hắn một hai phải nghe, vậy đừng trách nàng độc miệng. Du Phúc Nghi chậm rãi mở miệng nói:

- Hoàng thượng có thể nhẹ nhàng thích ý, đó là bởi vì tiên đế cai trị Đại Chu thái bình thịnh thế, trước lúc băng hà thanh tẩy bổ sung đại quan có chức vị quan trọng, là vì tiên đế để lại quan viên nội các đều là người đáng tin cậy, nhưng hoàng đế kế nhiệm lại không may mắn như vậy, đã bận thu thập cục diện rối rắm do hoàng thượng lưu lại, lại còn phải nghĩ cách khiến cho quốc gia phồn vinh thịnh thế kéo dài, nếu không sẽ bị lịch sử lưu lại ác danh là "hôn quân vô năng", bắt buộc phải cẩn cù chăm chỉ cẩn trọng dốc hết tâm huyết, không dám chậm trễ...Thần thiếp chỉ có một bảo bối duy nhất là Diễm nhi, sao có thể để hắn chịu khổ?

- Cái gì mà thu thập cục diện rối rắm do trẫm lưu lại, trẫm lưu lại cục diện rối rắm lúc nào?

Tư Mã Duệ vỗ bàn nhảy dựng lên, hồng học thở hắt hắt.

- Nhìn đi, thần thiếp đã không muốn nói, hoàng thượng lại bức thần thiếp nói, thần thiếp nói ra, người lại then quá hóa giận.

Du Phúc Nghi bữu môi, bất đắc dĩ thờ dài nói:

- Ôi, làm phi tần khổ như vậy đây, nếu có kiếp sau, do dù phải làm nông phụ ăn cỏ ăn rau, thì thân thiếp tuyệt đối cũng không gia nhập hoàng cung cái chốn thị phi này.

Tư Mã Duệ bặc lộ tỉnh tỉnh xong mới nhớ lúc này chính hần đã nhận lời tha tội cho nàng.

Lập tức xấu hổ, yên lặng thu tay về, ngồi lên cảm đệm, bên tai truyền đến tiếng Du Phúc Nghi thờ ngắn than dài, hần quay đầu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nàng, tức giận nói:

- Làm nông phụ ăn cỏ ăn rau, có thể mặc Thanh Vân cẩm hoa? Có thể mang phi thủy ngọc bích? Người phải biết thỏa mãn, đừng có ở trong phúc mà không biết hưởng.

Du Phúc Nghi cũng chỉ cảm khái một câu mà thôi, ở cổ đại làm nông dân cũng không phải dễ, làm lụng vất vả còn bị thu thuế cao.

Đất đai sinh tồn lúc nào cũng có thể bị đại quan quý nhân cướp đi, mà nàng lại có dung mạo như vậy, ở trong cung không là cái gì, nhưng ở dân gian cũng coi là tuyệt sắc.

Không chừng không biết thế nào đã bị người bắt đi làm thiếp, sau đó bị chủ mẫu chường mắt, đánh chết hoặc là bán vào kỹ viện sống không bằng chết.

Mượn cơ hội này nói ra rõ ràng là được, miễn cho hần đề phòng Tư Mã Diễm như trộm.

E sợ hần mưu đoạt ngôi vị hoàng đế, nàng cũng không định chọc tức hần, vì thế cười nói:

- Nay đó có là cái gì, đợi đến lúc hoàng hậu nương nương sinh hạ ra đích tử, thì bọn người Diễm nhi những thứ tử có thể làm được chuyện gì?

- Ngay cả thái y cũng không dám lên tiếng, mà người liền biết trong bụng nàng nhất định là hoàng tử?

Lời này vừa ra khỏi miệng Tư Mã Duệ liền muốn vả miệng mình, tuy hần đối với Vương hoàng hậu chỉ có kính trọng không có sủng ái, nhưng làm một hoàng đế anh minh thần võ, sao có thể nói không chờ mong trưởng tử?

Hần chợt dạ trộm liếc nhìn Du Phúc Nghi một cái, thấy nàng cúi đầu chuyên chú uống trà, giống như không nghe thấy.

Lúc này mới thờ nhẹ một cái, cũng không tự trách mình hồ đồ, đối với tình thú, sao hần có thể cầm giữ được?

Đang muốn tìm vài câu đem chuyện này chuyển đi, ai ngờ Triệu Hữu Phúc tiến vào bẩm báo:

- Hoàng thượng, cung nữ Thanh Bình bên người Phùng sung hoa cầu kiến.

Tư Mã Duệ nhắc chân định đá:

- Hồ đồ rồi sao, cả Trường Xuân Cung to lớn, cung nữ thái giám không ít, còn cần người tới xum xoe?

Triệu Hữu Phúc xấu hổ, cung nữ thái giám ở Trường Xuân Cung đều âm hiểm xảo trá.

Nhìn thấy Thanh Bình đến đây, đều lấy lý do thoái thác nói là hoàng thượng không có triệu kiến, bọn họ không dám lỗ mãng.

Thanh Bình liền cầu đến hần, hần cũng định cự tuyệt, lại cố kỵ Phùng sung hoa mới được sủng ái, sợ nàng thổi gáo đầu phong (nói bên gối), e sợ hoàng thượng trách phạt.

Cho nên mới gồng mình vào bẩm báo, ai ngờ thiếu chút nữa đã ăn một đập, sớm biết như thế, hần nhất định sẽ không tiến vào.

Du Phúc Nghi ngăn trở nói:

- Người đã hần làm cái gì, hần là nô tài, sao dám đắc tội Phùng sung hoa?

Tư Mã Duệ nghe vậy, thu chân lại, tức giận nói:

- Kêu nàng tiến vào, trẫm muốn nghe xem nàng có gì chuyện quan trọng.

- Dạ.

Triệu Hữu Phúc xoa mồ hôi lạnh lui ra ngoài, dẫn Thanh Bình tiến vào.

Sau khi Thanh Bình hành lễ với Tư Mã Duệ cùng Du Phúc Nghi xong, liền nói:

- Tiểu chủ mới học được một bộ kiếm pháp, lúc này tuyệt nhẹ, rất thích hợp diễn luyện, cho nên sai nô tỳ đến đây thỉnh hoàng thượng qua,

quan sát bình luận, giúp tiểu chủ chỉ ra chỗ nào không đúng, cũng có thể giúp tiểu chủ cải tiến.

Cái thể loại thích khoa tay múa chân này, chính là thứ Tư Mã Duệ thích nhất, hắn vừa định đứng dậy, lại nhớ lúc này đang ở trong cung của Du Phúc Nghi, có vội cũng phải nói với nàng vài câu rồi mới rời đi.

Ai ngờ nàng lại xoay mặt đi, "Hừ" mạnh một tiếng.

Tư Mã Duệ hoàn toàn không dự đoán được nàng sẽ có phản ứng như thế, ngó người trong chớp mắt.

Liên ý thức được nàng đang ghen tị, liền cười nhăn cả mặt, thiếu chút nữa là nhảy cẫng lên, mông vừa nhát lên một chút lại "bịch" trở lại cảm đậm, kéo dài âm điệu nói với Thanh Bình:

- Trẫm cùng Đức phi còn có việc muốn thương nghị, còn chuyện diễn luyện tân kiếm pháp, ngày khác lại nói.

Thanh Bình cũng không dám nhiều lời, vội vàng lui ra ngoài.

Tư Mã Duệ kéo tay của Du Phúc Nghi, cười hì hì nói:

- Mới vừa rồi còn khuyên trẫm đi đến cung của các phi tần khác, hiện giờ trẫm thật sự muốn đi đến cung phi tần khác, thì người lại không vui, đúng là khẩu thị tâm phi, cũng may trẫm là người thông minh, có thể nhìn thấu người, nếu không trẫm sẽ tin lời người nói mà nhấc chân rời đi, chẳng phải người sẽ khóc chết sao?

Đêm hôm trước Phùng sung hoa vừa mới đánh đã chiến với hắc y nhân, để tránh chuyện hoài dục bị Thái Y Viện tìm ra manh mối.

Đã nhiều ngày trôi qua đương nhiên nàng phải nghĩ cách khiến cho Tư Mã Duệ lật thẻ bài của nàng.

Giỏi cho ý nghĩ lấy giả đổi thật, mà hiện tại Du Phúc Nghi cũng chưa nghĩ ra biện pháp ổn thỏa để xử lý chuyện này.

Vì vậy ngàn vạn lần không thể để nàng ta mưu tính thành công, nếu không một khi nàng sinh ra hoàng tử, thì tính mạng của nàng cùng Tư Mã Diễm sẽ gặp nguy, cho nên không thể để Phùng sung hoa được như ý.

Ai ngờ Tư Mã Duệ cũng biết phối hợp, nàng vừa mới xoay đầu hừ lạnh một cái, còn không chờ há miệng nói chuyện đâu, hắn đã ngoan ngoãn đầu hàng

Chuyện quá thuận lợi khiến nàng có chút hoài nghi, có phải nàng đã hóa thân thành cọp mẹ, có bản lĩnh khiến cho người khác nghe thấy tiếng liền biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tinh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43-1: Điều hâu đuổi bắt gà con (1)

Sau khi Tư Mã Duệ đuổi Thanh Bình rời đi, liền kêu Cốc Vũ mang mật chực ra, đồng đặc hét lên:

- Lấy phi thúy ngọc bích mà lúc trước trẫm ban thưởng cho người đem hết ra đây để đánh cược, trẫm sẽ thắng mang toàn bộ trở về, ngày nào đó người cúi đầu khom lưng đỡ trẫm vui vẻ, trẫm liền ban cho người một bộ, cứ vậy ba bốn năm không lo không có việc vui.

Nếu hoàng thượng sớm tính toán trước chuyện này, không cần to miệng đem toàn bộ phi thúy ngọc bích trong tư khố đưa hết sang Trường Xuân Cung, thì cần gì phải sầu mà lo không có việc vui?

Hơn nữa, kỹ thuật đánh bài sứt sẹo như vậy, đừng nói là thắng mang toàn bộ trở về, nếu không phải Đức phi nương nương hạ thủ lưu tình, thì toàn bộ tư khố của người đều mang đi đền đáp.

Triệu Hữu Phúc chửi thầm một phen, yên lặng quay đầu, quả thực không nỡ nhìn thẳng.

Thấy Du Phúc Nghi vẫn không hé răng, hắn thúc giục đẩy cánh tay của nàng:

- Còn không mau gọi người đem rương đựng phi thúy ngọc bích ra đây?

Du Phúc Nghi xê dịch sang bên cạnh, không kiên nhẫn nói:

- Nâng ra làm cái gì, người thắng không nổi.

- Người dám coi khinh trẫm?

Tư Mã Duệ trừng mắt, vén tay áo, nhảy đến bàn mạc chược rồi ngồi xuống, nảy sinh ác độc nói:

- Nay trẫm sẽ đại khai sát giới, cho người mở rộng tầm mắt.

Du Phúc Nghi vẫn ngồi im không nhúc nhích, vẻ mặt hứng thú nói:

- Hoàng thượng lấy cái gì ra đánh chược? Nếu thần thiếp không cảm thấy hứng thú với vật đem ra chược, thì thần thiếp sẽ thấy thân thể không khoẻ, xin thứ lỗi không thể phụng bồi.

- Người đừng làm bộ làm tịch, nếu người không phụng bồi, còn có người khác phụng bồi, dù sao trẫm cũng đã học được cách chơi mạt chược, dạy các nàng cũng không phải là việc gì khó.

Tuy ngoài miệng Tư Mã Duệ nói như thế, nhưng trong đầu lại đang tính xem trong tư khố có cái gì để lấy ra đánh chược.

Sau một lúc lâu ánh mắt sáng lên, nói:

- Ngà voi như thế nào? Hải thương gia tộc Phan gia mới cống nạp một rương đựng ngà voi, đều là hàng thượng đẳng.

Mạc chược do Du Phúc Nghi làm, là dùng gỗ, tuy cũng là loại gỗ cực kỳ quý hiếm, nhưng sử dụng lại không thuận tay.

Nếu dùng ngà voi mà làm, đánh sẽ rất mượt, vì thế vội gật đầu nói:

- Được.

Ngay cả Triệu Hữu Phúc giỏi nhất là xu nịnh võ mông ngựa cũng không nỡ nhìn kỹ thuật bài bạc của Tư Mã Duệ.

Có thể thấy trình độ của hần tệ đến mức độ nào, vừa mới đánh bốn vòng, hần liền mất bảy thanh ngà voi.

Tuy mấy cái đồ vật này đối với hần mà nói cũng chỉ như muối bỏ biển, nhưng hần vẫn giống như các con bạc thua bài khác, trán đầy mồ hôi lạnh.

Một hồi lại mắng nhà dưới là Thính Phong cố ý đánh bài giúp Du Phúc Nghi ăn.

Một hồi lại mắng nhà trên là Cốc Vũ không bỏ bài ngon cho hần ăn, chọc Du Phúc Nghi tròn trĩnh mắt.

Đồng thời cũng thấy không còn lời nào để nói với thái hậu, cho dù có trưởng tử là người khôn khéo có khả năng trở thành thái tử đi nữa cũng không thể bỏ mặc quý tử(con út) không quản.

Nếu có thể để tâm đến hần một chút, thì hần cũng không đến mức trưởng thành mà tính tình lại chẳng ra gì.

Vừa kết thúc trận, đang chuẩn bị bắt đầu vòng thứ năm, đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận hoan hô:

- Hay!

Tư Mã Duệ bạo phát đập mạnh tay xuống bàn, mắng:

- Ôn ào cái gì, chán thờ à, kéo tất cả ra ngoài đánh chết hết cho trẫm.

Ai nghe được cũng biết đây là lời nóng giận, Triệu Hữu Phúc cũng nghe ra.

Bước nhanh đến cửa sổ phía bắc, đẩy cửa sổ ra, nhìn ra ngoài xem xét, sau đó trở lại bầm báo:

- Hồi bẩm hoàng thượng, là Phùng sung hoa ở trong sân luyện kiếm.

Phùng Sung Hoa một kẻ không thành lại sinh một kẻ, Du Phúc Nghi ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Hoàng thượng muốn đi xem thì cứ đi đi, dù sao thần thiếp cũng thắng được bảy thanh ngà voi, cũng không có thiệt thòi.

Sự thật chứng minh cách khích tướng của nàng vẫn có hiệu quả, Tư Mã Duệ nghe vậy hừ nói:

- Trẫm đã nói không đi là không đi, sao có thể lật lọng?

Du Phúc Nghi nhếch môi cười, tự tin tràn đầy nói:

- Không đi cũng tốt, thần thiếp khẩu vị rất lớn, bảy thanh ngà voi sao có thể thỏa mãn? Đương nhiên phải nuốt nhiều một chút mới được.

- Người đừng đắc ý, đợi đấy trẫm sẽ gỡ cả vốn lẫn lãi.

Tư Mã Duệ đem xúc xắc ném đến trước mặt Du Phúc Nghi, vội nói:

- *Thất thần làm cái gì, mau xào bài.*

Du Phúc Nghi ném ra sáu nút, nàng vươn tay ra, ở phía đối diện Tư Mã Duệ bung ra sáu hàng, đẩy đẩy bên cạnh, đang định xào phía sau hai bài, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng của Lý Nguyên Bảo:

- *Bẩm hoàng thượng, Đức phi nương nương, Phùng sung hoa cầu kiến.*

Thật đúng là xem nhẹ nghị lực của Phùng sung hoa, phái cung nữ tới quanh co lòng vòng đoạt người không được, lại tự mình ra trận, là không đem Đức phi là nàng đây để vào mắt?

Sắc mặt Du Phúc Nghi âm trầm, âm thanh lạnh lùng nói:

- *Thỉnh nàng tiến vào.*

Phùng sung hoa một đầu tóc đen quấn trên đỉnh đầu, mặc một thân váy áo tử sắc đơn bạc, trong tay cầm bảo kiếm, bộ dạng tiêu sái phiêu dật, đứng là diễn xuất bộ dạng giang hồ hiệp nữ.

- *Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng, Đức phi tỷ tỷ.*

Sau khi nàng hành lễ xong, liền cười trừ chọc nói:

- *Chả trách Thanh Bình không thỉnh được hoàng thượng, hóa ra là người ở chỗ này cùng Đức phi tỷ tỷ chơi cờ vậy.*

Nữ tử xuất thân trong giang hồ có võ công không tầm thường có thể so sánh với võ tướng.

Nhưng cảm kỳ thi họa có chút yếu, ngay cả cờ vây cùng mặt chược cũng không phân biệt rõ ràng.

Tư Mã Duệ mắt tròn trắng, cũng không kiên nhẫn giải thích cho nàng biết hai cái này khác nhau, chỉ phất phất tay, nói:

- *Trẫm ở nơi này chơi rất hứng thú, không thể đi xem người diễn luyện kiếm pháp, người đi về trước đi, ngày khác trẫm rồi rãnh sẽ đến chỗ người.*

Phùng sung hoa cũng không đi, không chịu buông tay tiếp tục nói:

- *Khí trời tốt như vậy, cứ ở trong phòng chơi cờ có gì thú vị, phải ra bên ngoài chơi đùa mới đúng, nếu hoàng thượng không muốn xem thần thiếp diễn luyện kiếm pháp...Hay là thần thiếp mang hoàng thượng đến Tử Cẩm Thành bay nhảy vài vòng?*

Tư Mã Duệ nghe vậy liền động tâm, nhưng cũng biết nếu thật sự đi cùng Phùng sung hoa, nhất định Du Phúc Nghi sẽ sinh khí.

Nói không chừng đến lúc hần đến Trường Xuân Cung, nghênh đón hần chỉ sợ là đại gậy, cho nên chỉ đành phải nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, kiên định cự tuyệt nói:

- *Một khi trẫm ngồi xuống, liền lười nhúc nhích, lần này thôi đi, lần sau người mang trẫm bay qua bay lại cũng được, dù sao cũng không phải chỉ có một trận tuyết này.*

Thấy thật sự khuyên không được, Phùng sung hoa chỉ đành từ bỏ biện pháp này.

Nàng kêu Thanh Bình bung ghế lại đây, ngồi bên cạnh Tư Mã Duệ, thẹn thùng nói với Du Phúc Nghi:

- *Thần thiếp không am hiểu cờ vây, đã sớm nghe nói Đức phi tỷ tỷ cờ thuật cao siêu, vẫn luôn muốn thỉnh giáo tỷ tỷ, nhưng lại sợ tỷ tỷ bận rộn nhiều việc, vài lần không mở miệng được, hôm nay nhờ hồng phúc của hoàng thượng, thần thiếp sẽ ở chỗ này quan sát một hồi, nếu có thể học được một nửa chiêu thức, cũng là tạo hóa.*

Du Phúc Nghi nhìn nàng, vẻ mặt từ ái tươi cười, lời nói ra lại như dao cắt thịt:

- *Nếu muội muội muốn học cờ vây, chỉ cần tới tìm ta là được, ta sẽ dốc túi truyền thụ, còn cái này không phải là cờ vây, mà là lúc nhàn rồi không có việc gì làm nên ta sai người làm ra để giải buồn, được gọi là "mặt chược".*

Thấy vẻ mặt Phùng sung hoa biểu lộ xấu hổ, thấy vậy Du Phúc Nghi hạ giọng hoà giải nói:

- *Cũng không thể trách muội muội không biết, chỉ là vừa mới làm ra không được bao lâu, lại không phải là đồ vật gì đáng quý, cho nên trẫm ta cùng những cung nữ thái giám ở trong Trường Xuân Cung, cũng chỉ có một mình hoàng thượng thấy qua.*

Sắc mặt Phùng sung hoa thay đổi trong nháy mắt, miễn cưỡng cười nói:

- *Nương nương đại tài, thần thiếp thật là có mắt không trông.*

Chương 43-2: Điều hâu đuổi bắt gà con (2)

Cũng không phải thứ gì quý giá cần bảo mật, Du Phúc Nghi cũng không thèm để ý chuyện Phùng sung hoa vậy xem.

Nhưng Tư Mã Duệ lại thua ba bàn liên tiếp, thập phần bất mãn, ở trước mặt Du Phúc Nghi bị mất mặt cũng không là cái gì.

Dù sao trước giờ hần ở trước mặt nàng cũng không có mặt mũi, nhưng ở trước mặt Phùng sung hoa mà bị mất mặt, mặt mũi hần biết để đâu?

Tư Mã Duệ ném mạnh tách trà văng xa vạn dặm về mặt oán hận, phát câu với Phùng sung hoa:

- Nhìn xem, lúc người chưa tới trăm đánh ván nào thắng ván đó, sau khi người tới trăm liền số con rệp, thua ba bàn liên tiếp, người mau rời đi cho trăm, bằng không chỉ sợ trăm thua đến quần cũng không còn.

Này đúng là bản lĩnh trọn mắt nói dối ngang ngửa Tư Mã Diễm, không hổ là phụ tử! Du Phúc Nghi liếc Tư Mã Duệ một cái, khóe môi hơi cong lên.

- Thần thiếp có tội, hoàng thượng bớt giận!

Phùng sung hoa vội vàng đứng lên phúc thân thỉnh tội, tình huống lúc này thật sự không thể lưu lại nữa, miễn cho nàng chọc giận Tư Mã Duệ khiến nàng hoàn toàn thất sủng, vội nói:

- Thần thiếp cáo lui.

Chờ nàng rời đi, Tư Mã Duệ mới thở phào nhẹ nhõm:

- Cuối cùng cũng đi rồi.

Du Phúc Nghi buồn cười nhìn hần:

- Phùng sung hoa đi rồi, hoàng thượng không cần lấy cớ tại nàng mà bại bài, cẩn thận thua đến nỗi ngay cả quần cũng không còn.

- Không còn thì không còn, dù sao hôm nay trăm cũng không định hỏi Càn Thanh Cung, không có quần mới để làm việc.

Lúc nói ánh mắt khiếm nhã nhìn chằm chằm bộ ngực của Du Phúc Nghi, lè lưỡi liếm liếm môi.

Ngồi bên trái bên phải bàn bài là Thính Phong cùng Cốc Vũ, bên cạnh còn có Triệu Hữu Phúc cùng Lý Nguyên Bảo đứng hầu.

Vậy mà hần há miệng lại không biết suy nghĩ, Du Phúc Nghi vừa thẹn lại vừa giận, cảm một khối mặt chực ném thẳng vào mặt hần.

Tư Mã Duệ nhanh tay lẹ mắt tiếp được, trong miệng nói:

- Quân tử động khẩu không động thủ, người đừng làm vậy!

- Thần thiếp không phải quân tử, mà là "độc phụ cùng tiểu nhân khó ở chung", thần thiếp đánh chính là đang đồ tử(đê xôm)!

Du Phúc Nghi hừ lạnh một tiếng, lại chụp một khối mặt chực ném về phía hần.

Tư Mã Duệ thấy trên bàn còn rất nhiều khối mặt chực, liền lựa chọn chạy là thượng sách, nhảy bật lên, bỏ chạy ra khỏi phòng.

Du Phúc Nghi theo phản xạ có điều kiện đuổi theo hần, còn chưa có bắt được.

Đột nhiên Tư Mã Diễm từ tây thứ gian phía đối diện bước ra, thấy thế cao hứng nói:

- Phụ hoàng cùng mẫu phi đang chơi trò điều hâu đuổi bắt tiểu kê hả? Vừa đúng lúc nhi thần đọc sách mệt mỏi, đang muốn nghỉ một chút, cho nhi thần chơi cùng với.

Điều hâu bắt tiểu kê, hần đang chạy phía trước, Du Phúc Nghi ở phía sau truy đuổi.

Như thế chẳng phải nói Du Phúc Nghi là điều hâu còn hần là tiểu kê? Tư Mã Duệ thẹn quá hóa giận, há mồm liền mắng:

- Nói bậy cái gì, phụ hoàng ngươi đường đường là Quân của một nước, mẫu phi ngươi cũng là Đức phi hàm chính nhất phẩm, sao chúng ta lại chơi cái trò điều hâu bất tiểu kê vỡ vãn này? Đọc sách một hồi thì sai người dẫn ngươi ra bên ngoài chơi tuyết, đừng suốt ngày quán lấy mẫu phi ngươi không rời, cũng không phải là tiểu oa nhi chưa cai sữa.

- Phụ hoàng đã cai sữa hai mươi mấy năm nay, không phải vẫn suốt ngày quán lấy mẫu phi không rời sao?

Tư Mã Diễm nói xong câu này, liền quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa hô lớn:

- Mẫu phi, nhi thần ra bên ngoài chơi tuyết, sau một khắc sẽ trở về đọc sách.

- Thằng nhãi ranh, làm phản, dám trêu chọc phụ hoàng ngươi, đừng có chạy, xem trăm có đánh chết ngươi hay không.

Tư Mã Duệ vừa đuổi theo được vài bước, sau đó đứng lại, chưa nói đến chuyện hấn không dám động thủ với Tư Mã Diễm, mà cho dù dám động thủ, đường đường là Quân của một nước lại truy đuổi tiểu hài tử mới năm tuổi chạy tán loạn khắp sân, thật sự không ra thể thống gì.

Không biết có bao nhiêu người ở sau lưng hấn cười rớt hàm răng, chuyện ngu như vậy còn lâu hấn mới làm.

Du Phúc Nghi muốn cười lại không thể cười, nhịn muốn nghẹn, bị Tư Mã Duệ nhìn thấy, ngược lại còn an ủi nài:

- Tiểu hài tử nói chuyện không biết cố kỵ, trăm không so đo với hấn, ngươi cũng đừng nóng giận, cẩn thận tức giận hại thân.

Lời này nói ra rồi cuộc Du Phúc Nghi nhịn không được nữa, ôm bụng cười cười ha ha, Tư Mã Duệ tức giận chỉ ngón tay vào nài:

- Ngươi ngươi ngươi

Nửa ngày, cũng chưa nói được câu hợp với tình hình lúc này.

Sau khi có được một rương ngà voi, Du Phúc Nghi sai người mang đi làm tân mạt chược, dự định tháng giêng sẽ dùng.

Phùng sung hoa lẫn lộn mấy ngày, cũng chưa nghĩ ra cách gỡ vón, có lẽ đã uống canh tránh thai, cũng không có li lợm la liếm đến chỗ nài.

Phải một đoạn thời gian nữa hấn mới vào cung, tạm thời Du Phúc Nghi có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng có thể thoải mái được bao lâu cũng khó mà nói, dù sao thì nài cũng không có khả năng hóa thân thành cú đêm giám thị nóc nhà sau điện.

Cũng không thể phân phó hạ nhân hỗ trợ, bọn họ vẫn chưa thấy chuyện động trời này, mà đối phương lại là hai giang hồ nhân sĩ võ công cao cường, chỉ cần hơi vô ý sẽ bắt dây động rừng.

Ngày mười sáu tháng chạp.

Cốc vũ đi Thượng Y Cục nhận tân y phục cùng trang sức, đang ở đông thứ gian bày biện cho Du Phúc Nghi xem, Lý Nguyên Bảo chạy vào bẩm báo:

- Nương nương, hoàng thượng lật thẻ bài của Tào mỹ nhân.

Cốc Vũ lắp bắp kinh hãi, vẻ mặt không thể tin nói:

- Từ khi nháo ra chuyện ngu xuẩn bắt chước bừa tự tổn thương chân mình đến nay, hoàng thượng cực kỳ không thích Tào mỹ nhân, ở trong hậu cung không thiếu người cười nhạo sau lưng nài, sao lúc này lại lật thẻ bài của nài?

Du Phúc Nghi thương thức cây trâm kim phượng, vân đạm phong khinh nói:

- Tâm tư đế vương ai có thể thấu hiểu được, có lẽ ăn cháo thanh đạm quá nhiều, liền hoài niệm mùi vị thịt cá, dù sao ở trong cung này mỹ mạo của Tào mỹ nhân cũng là số một số hai, trừ Trịnh quý phi quốc sắc thiên hương, thì ai so với nài cũng kém.

- Cũng chỉ là bao cỏ mà thôi, nào có sánh bằng nương nương tài đức vẹn toàn nội ngoại kiêm tu(giỏi trong lẫn ngoài)?

Cốc vũ khinh thường bĩu môi, có chút tức giận bất bình.

Chỉ cần không phải là Phùng sung hoa, mặc kệ Tư Mã Duệ tùy tiện sùng hạnh ai, thì Du Phúc Nghi cũng không thèm để ý, thấy Cốc Vũ như thế, nài đưa trâm kim phượng qua, nói:

- Nếu đã khen ta, mà ta không thưởng ngươi, chẳng phải là quá keo kiệt sao?

Du Phúc Nghi không thích vàng bạc đá quý, mỗi khi được Thượng Y Cục phân lệ, nài liền thưởng cho cung nữ.

Giống như Cốc Vũ vẫn luôn hầu hạ kẻ cận nài như thế này, đương nhiên sẽ không thiếu phần.

Cốc Vũ cũng không chối từ, nhanh nhẹn tiếp nhận, sau đó phúc thân, cười hi hi nói:

- Nó tỳ cảm tạ nương nương ban thưởng.

Du Phúc Nghi đang định chọn ra hai cái nữa, thưởng cho Thánh Phong cùng Tiểu Mãn, đột nhiên trong viện ồn ào xôn xao.

Cốc vũ tiện tay đem trâm kim phượng cắm lên búi tóc, rồi bước nhanh ra cửa đông thứ gian, ra cửa chính điện đứng im một lát, sau đó quay về đông thứ gian, che miệng cười nói:

- Tào mỹ nhân đúng là không lên được mặt bàn, hoàng thượng phái ngự liễn tới đón nàng đến Càn Thanh cung hầu giá, nàng tắm gội thay y phục, mang theo mấy người hầu hạ là được, nhưng nàng không bữa bãi là không được, sợ người khác không biết uy phong của nàng, lại muốn dắt hết người ở Tuy Thọ Điện, ngay cả cung nữ thái giám thô sử vấy nước quét nhà cũng mang theo, thật là buồn cười chết người.

Tuy hành vi của Tào mỹ nhân đúng là có chút buồn cười, nhưng Du Phúc Nghi vẫn thay nàng nói một câu:

- Nàng cũng không dễ dàng gì, lúc trước chân bị thương, mỗi ngày muốn uống thêm một chén canh đại cốt mà Ngự Thiện Phòng cũng không đáp ứng, chỉ đành cầm bạc đi mua, lúc này khó khăn lắm mới được ân sủng, đương nhiên là muốn phô trương tư thế, để người khác nhìn thấy sẽ có chút kiêng kị nàng, như vậy cho dù sau này hoàng thượng không lật thẻ bài của nàng nữa, thì nàng cũng có thể có một hai tháng an lành.

Cốc Vũ nghe vậy, gật đầu, thờ dài nói:

- Người trong cung, đều là trèo cao dẫm thấp, nàng cũng chỉ là một mỹ nhân, còn những thái nữ mới tiến cung chưa từng hầu hạ một lần thì không cần phải nói, chỉ sợ ngay cả cung nữ như chúng ta cũng không bằng.

Phi tần có địa vị cao cung nữ bên người cũng được thơm lây, ăn mặc chi phí so với phi tần phân vị thấp còn tốt hơn nhiều.

Hậu cung chính là nơi tàn khốc như vậy, nếu muốn trôi qua những ngày tháng vinh hoa, nhất định phải vắt hết óc tìm cách bò lên trên, bằng không cũng chỉ có thể làm tấm ván bị người chà đạp.

Cũng may là nàng có vận khí tốt, xuyên qua liền làm Đức phi hàm chính nhất phẩm.

Bằng không dựa vào tính tình không thích tranh sủng, chỉ sợ ngày tháng trôi qua sẽ rất gian nan.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Mấy thanh ngà voi

Tư Mã Duệ ăn thịt cá đến ngien, bảy ngày liên tiếp vẫn phái ngự liễn tới đón Tào mỹ nhân.

Cũng chưa từng bước chân đến Trường Xuân Cung, Du Phúc Nghi từ sủng phi, một tháng được thị tẩm hai mươi mấy lần trở thành thất sủng.

Đám phi tần vui sướng khi thấy người gặp họa, không ít người châm chọc mỉa mai sau lưng nàng.

Đặc biệt là Trương tiếp dư ngực to náo bé luôn xông trận bước ra châm chọc:

- Đầu tiên là Đức phi nương nương, tiếp theo là Phùng sung hoa, hiện giờ lại là Tào mỹ nhân, một người lại tiếp thêm một người được sủng ái, ở Trường Xuân Cung phong thủy thật không bình thường, đáng tiếc thần thiếp không ở Trường Xuân Cung, nếu không cũng được chút phúc khí.

Du Phúc Nghi bung trà lên nhấp một ngụm, không thêm đề ý nói:

- Nay có khó gì, sau điện Trường Xuân Cung là điện thờ phụng phía đông tây đều trống không, nếu người muốn dòi đến đây, nói một tiếng cùng hoàng hậu nương nương là được, từ trước đến nay hoàng hậu nương nương vẫn luôn khoan dung độ lượng, luôn vì bọn tỳ muội chúng ta mà chọn nơi ở hợp ý, người còn lo nàng không đồng ý với người sao?

Nếu là Tào mỹ nhân thì cũng thôi, hoàn toàn không đáng lo ngại, nhưng Du Phúc Nghi cùng Phùng sung hoa không phải là đèn cạn dầu, có các nàng ở đây, hoàng thượng có thể chú ý tới nàng mới là lạ.

Trường Xuân Cung tuy lớn, nhưng đã có ba phi tần, thêm nàng là bốn, cũng quá mức chen chúc đi.

Nào được như bây giờ một mình một người độc chiếm Vĩnh Cù Cung tiêu dao tự tại?

Vì thế Trương tiếp dư vội vàng xua tay nói:

- Thần thiếp thô lỗ ngu dốt, không thể đi Trường Xuân Cung khiến nương nương chướng mắt, vẫn nên ở Vĩnh Củng Cung mới thích hợp.

An thực phi xen mồm nói:

- Nói cái gì mà chướng mắt hay không chướng mắt, ai mà không biết tính tình của Đức phi muội muội tình nhìn thì thanh lãnh, nhưng lại là người rất nhiệt tâm, chịu đau dẫu tỷ muội bên cạnh, nếu tiếp dư muội muội có thể ở Trường Xuân Cung, này là người chiếm chỗ tốt, lúc này người lại đánh trống lui đường, như thế chẳng phải là cô phụ một mảnh tâm tình của Đức phi muội muội sao?

Đem nguyên nhân Phùng sung hoa cùng Tào mỹ nhân được sủng ái đặt lên người Du Phúc Nghi.

Ý nói Du Phúc Nghi dẫu dặt các nàng giúp chính mình cố sủng, nếu như vậy, trên dưới hậu cung chỉ sợ là không có người nào có thể đấu lại nàng, mà nàng cũng không cần kiêng kị ai?

An Thực Phi thật là không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền khiến người kinh hãi, bản lĩnh thâm ngòi ly gián so với Trương tiếp dư thì mạnh hơn nhiều.

Du Phúc Nghi nhếch môi cười, không chút hoang mang nói:

- Đa tạ tỷ tỷ khích lệ, chẳng qua khích lệ như vậy ta lại không dám đương nổi, chúng ta đều là người hầu hạ bên người hoàng thượng, nếu vậy tính tình hoàng thượng như thế nào chắc các tỷ tỷ cũng biết, cho dù ta có thâm nghĩ sẽ dẫu dặt các tỷ muội bên người, cũng phải xem ý tứ của hoàng thượng như thế nào, không phải sao? Nếu tỷ tỷ không tin, đợi khi nào có cơ hội ở trước mặt hoàng thượng thử một lần, liền biết lời muội muội nói là thật hay giả.

- Xem muội muội nói kìa, ta là người không lên được mặt bàn, sao có thể so với muội muội?

An thực phi cong cong khóe mắt, vẻ mặt "Cực kỳ hàm mộ" nói:

- Cái khác không cần nói tới, chỉ cần nói đến chuyện hoàng thượng đích thân ra trận thay muội muội kéo xe trượt tuyết, trong đám tỷ muội chúng ta chưa có ai được vinh sủng như thế?

- Tỷ tỷ nói quá nghiêm trọng rồi, ta nào có thể diện như vậy, là hoàng thượng muốn kéo tam hoàng tử đến bên bờ hồ trượt tuyết, ai ngờ thân thể tam hoàng tử quá nhẹ, xe trượt tuyết đâm thẳng vào người hoàng thượng, cho nên hoàng thượng có tâm gọi người mang tảng đá để lên xe cho nặng, nhưng lại sợ mình vô ý làm tam hoàng tử bị thương, nên kêu ta đi lên xe ngồi...

Du Phúc Nghi thuận miệng nói dối, nói nói rồi lại thấy mất hứng, dù nàng có nói gì đi nữa, thì người khác cũng chỉ để ý nàng được sủng hay không được sủng, một khi đã như vậy, cần gì phải giải thích, để ý miệng lưỡi người đời?

Vì thế nàng không nói nữa, nhìn về phía An thực phi nở nụ cười hàm ý thâm trầm, sau đó cúi đầu chuyện chú uống trà.

An Thực Phi bị nụ cười của Du Phúc Nghi làm cho lung lay muốn lên đồng, sau khi hoàn hồn lại cũng không dám mở miệng gây chuyện.

Phải biết rằng Du Phúc Nghi từ trước tới nay chưa bao giờ thua ở khâu mồm mép kiện tụng.

Lúc này nàng trầm mặc, cũng không phải là thoái nhượng, mà là áp ủ được lý do để thoái thác.

Chỉ chờ người khác rơi vào hố do nàng đào, nàng liền nhảy ra vui lấp, ăn qua vài lần một An thực phi có thể lĩnh hội chiêu thức này.

Hai người ra trận đều vấp phải trắc trở, nào còn có ai dám lỗ mãng? Trong điện im lặng như tờ, Du Phúc Nghi buông tách trà, chờ Vương hoàng hậu hạ lệnh liền nhấc chân chạy lấy người.

Ai ngờ Tào mỹ nhân đột nhiên nói:

- Đã nhiều ngày nay thần thiếp ở Càn Thanh Cung hầu giá, cùng hoàng thượng học chơi mạt chược, chỉ tiếc là trong tay không có mạt chược, muốn tìm người luyện tập cũng không được, nghe nói nương nương thắng được một rương gà voi từ chỗ hoàng thượng, không biết nương nương có thể bỏ những thứ yêu thích mà ban cho thần thiếp mấy thanh, để thần thiếp sai người làm mạt chược để dùng.

Mới được sủng ái mấy ngày, liền muốn chứng tỏ mình cường! Du Phúc Nghi liếc mắt một cái, buồn cười nói:

- Mấy thanh gà voi, có lẽ người khác sẽ cảm thấy trân quý, nhưng với hoàng thượng mà nói hoàn toàn không coi là gì, muội muội ngày ngày ở Càn Thanh cung hầu giá, muốn cái này, thì nói một câu với hoàng thượng là được, hoàng thượng sẽ mượn chuyện này dỗ muội muội vui vẻ, nào có cần ta mở miệng?

Tào mỹ nhân xụ mặt, ủy khuất nói:

- Nương nương không muốn cho thì thôi, cần gì phải đẩy lên đầu hoàng thượng.

- Cũng không phải ta không bỏ được, mà thật sự là cho không được.

Du Phúc Nghi buông tay, về mặt bất đắc dĩ nói:

- Đại tẩu Pháp quốc của ta rất thích trang sức làm bằng ngà voi, ta có được một rương ngà voi, trừ mấy thanh ta lấy ra làm mặt chược, còn thừa lại đã sai người đem toàn bộ đưa đến Bảo Tường Trai, chỉ sợ đã sớm bị cắt thành mảnh nhỏ.

Tào mỵ nhân tức đến xanh mặt, oán hận nói:

- Đúng là xảo trá.

Ngồi ở phía trên xem diễn là Vương hoàng hậu đột nhiên mở miệng nói:

- Huynh trưởng người thú Pháp quốc đương nữa làm tức phụ? Chuyện khi nào vậy, sao ta không nghe ai nói tới, nếu không ta đã sai người đưa qua một phần hạ lễ.

Du Phúc Nghi trả lời:

- Phần hạ lễ này của nương nương đưa không được, hiện nay huynh trưởng của thần thiếp vẫn còn ở hải ngoại, nhanh nhất cũng phải sang đầu năm mới có thể trở về.

- Thì ra là thế.

Vương hoàng hậu lại cười nói:

- Định ra ngày thành thân, cũng đừng quên nói cho ta một tiếng, ta phải chuẩn bị hạ lễ sớm, nếu không vội vội vàng vàng, đưa hạ lễ lại khiến đại tẩu người không vừa mắt.

Trịnh quý phi đối với chuyện này cũng có hứng thú, về mặt hứng thú nói:

- Ta chỉ nghe nói chứ chưa bao giờ nhìn thấy người ngoại quốc, muội muội phải để chúng ta mở rộng tầm mắt mới được.

Nàng không thể xuất cung, nếu muốn gặp huynh trưởng cùng đại tẩu, tất nhiên phải triệu bọn họ tiến cung.

Du Phúc Nghi nghe Trịnh quý phi nói xong, liền cười nói:

- Đại tẩu tiến cung, nếu các người muốn gặp, chỉ cần tới cung của ta là được. Nhưng mà muốn xem cũng không đơn giản như vậy, phải mang theo lễ vật mới được, nếu không ta sẽ không chuẩn bị thay các người.

P/s Phùng sung hoa chuẩn bị hầu tòng.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45-1: Tấn phong tiếp dư cũng là lúc tử (1)

Dựa theo tập tục ở Đại Chu, ngày hai mươi ba tháng chạp là dọn dẹp, lễ Tống Táo (đưa ông táo) cùng ăn kẹo mạch nha, trong cung cũng không ngoại lệ.

Tống Táo đã có Tư Mã Duệ, kẹo mạch nha có Ngự Thiện Phòng chuẩn bị, còn các vị phi tần khác chỉ cần tự dọn dẹp sạch sẽ cung của mình là được.

Cho nên sáng sớm, trong Trường Xuân Cung khí thế ngất trời bận việc lên xuống.

Du Phúc Nghi là chủ tử, hạ nhân sợ va chạm nàng, hành động có chút bó tay bó chân.

Mà nàng cũng không thích ngồi ngó người trong phòng hít tro hít bụi, liền mang theo Cốc Vũ cùng Tiểu Mân đến Ngự Hoa Viên, lưu lại Thính Phong cùng Lý Nguyên Bảo trông coi.

Không ngờ các phi tần khác cũng nghĩ như thế, vì vậy bách hoa héo tàn chỉ dư vài cọng hồng mai, chào đón tấp nập khách viếng thăm mỗi người một vẻ.

Triệu Tài nhân từ xa đã nhìn thấy Du Phúc Nghi, mang theo cung nữ Cách Tang bước nhanh ra chào đón, cười nói:

- Định mời nương nương tới đây, chỉ là thời tiết rất lạnh, ngày cũng không tốt, chẳng may làm hại nương nương bị cảm nhiễm phong hàn, đó là thần thiếp mang tội, nên đành thôi, không ngờ nương nương lại đến đây.

- Thân mình ta so với trước kia tốt hơn rất nhiều, thỉnh thoảng đi dạo, cũng không có gì lo ngại.

Ở nơi này không có nhà kính, thời tiết lạnh thấu xương, Du Phúc Nghi ôm chặt lò sưởi trong lòng, nên không cảm thấy cái gì.

Nhưng các cung nữ đi theo không được tốt như vậy, khuôn mặt bị đông lạnh đến trắng bệch, nàng sửa miệng, đề nghị nói:

- Nhưng cũng không nên ở bên ngoài quá lâu, chúng ta đi vào Vạn Xuân đình ngồi đi, chỗ đó có treo màn, lại ấm áp không ảnh hưởng đến chuyện ngắm cảnh, so với chuyện ở trong vườn trúng gió bị đông lạnh thì tốt hơn nhiều.

- Vẫn là nương nương suy nghĩ chu đáo.

Triệu Tài nhân nhượng lối đi để Du Phúc Nghi đi trước, sau đó đi theo sau nàng.

Lúc đến Vạn Xuân đình, bên trong đã có ba vị phi tần, Du Phúc Nghi đưa mắt nhìn một vòng, không nhận ra ai.

Có thể thấy mấy vị này phân vị dưới ngũ phẩm, nhưng gương mặt rất non nớt, ước chừng vừa mới cập kê.

Trong lòng liền hiểu ra, chắc là mấy tú nữ cách đây mấy tháng vừa mới tiến cung.

Vì diện mạo giống tiểu bạch hoa không được Tư Mã Duệ yêu thích cho nên bị hán tổng cổ đến Trọng Hoa Cung đều là thái nữ.

Ba vị thái nữ cũng chưa từng nhìn thấy Du Phúc Nghi cùng Triệu tài nhân, nhưng các nàng vị có phân thấp nhất, gặp người liền hành lễ, vì thế vội đều đứng lên, hành lễ nói:

- Thần thiếp hữu lễ.

- Không cần đa lễ.

Du Phúc Nghi nâng nâng tay, để các nàng đứng dậy, quay đầu nói với Triệu tài nhân:

- Nếu biết vài vị muội muội ở chỗ này, chúng ta sẽ không tới quấy rầy.

Ba người xuyên y phục màu vàng váy dài viền hoa hải đường, một trong số họ lên tiếng:

- Ba người thần thiếp đã ngồi ở đây hơn một canh giờ, đang định trở về.

Hai vị còn lại vội vàng phục hạ, sau đó ba người cùng lên tiếng xin cáo lui, Du Phúc Nghi cùng Triệu tài nhân cũng không giữ lại.

Ai ngờ vừa mới đi ra vài bước, liền đụng phải một người đang đi vào đình.

- Ai da!

Một tiếng thét kinh hãi, tiếp theo là giọng Tào mỹ nhân tức muốn hộc máu chửi bậy:

- Đồ không có mắt, dám va chạm ta.

Cũng là vị thái nữ mới vừa nãy lên tiếng, thấy vậy vội vàng hành lễ với Tào mỹ nhân, kinh sợ nói:

- Thần thiếp có mắt không trông, va chạm tiểu chủ mỹ nhân, mong tiểu chủ thứ tội.

- Dẫm bẩn giày tú của bản cung, một câu thứ tội là có thể xong chuyện?

Tào mỹ nhân hừ một tiếng, hung tợn phân phó Liễu Diệp đang đứng bên cạnh:

- Đánh cho ta.

Liễu Diệp tiến lên, bốp bốp hai tiếng đánh vào hai má vị thái nữ kia, đánh xong đưa mắt nhìn về phía Tào mỹ nhân, lại thấy Tào mỹ nhân không có ý tứ ngừng đánh, liền đánh thêm hai cái tát.

Chịu bốn cái tát khuôn mặt vị thái nữ sưng đỏ, thấy Tào mỹ nhân kiêu ngạo ương ngạnh như thế, trong lòng hiểu rõ chuyện này sẽ không dễ dàng bỏ qua, liền vội vàng quỳ trên mặt đất, dập đầu thỉnh tội.

Ngày thường các vị phi tần có thể đến thỉnh an Vương hoàng hậu cũng chỉ có mấy người, mà nàng lại có vị phân thấp.

Cho nên chỉ có thể cụp đuôi làm người, nói cũng không dám nói, khó khăn lắm mới gặp được người có phân vị thấp hơn mình, nên phải giết gà dọa khỉ để lập uy.

Tào mỹ nhân đầu chịu buông tha cơ hội lần này, lông mày nhếch lên, quát Liễu Diệp:

- Dừng lại làm cái gì, đánh tiếp!

Triệu tài nhân không đành lòng, định mở miệng giúp đỡ cầu tình, nhưng phân vị của nàng không cao, cũng sợ đắc tội Tào mỹ nhân đang được thánh sủng, đành rũ mi, mắt không thấy tâm không phiền.

Lẽ ra Du Phúc Nghi cũng không định xen vào chuyện người khác, nhưng Tào mỹ nhân bày ra vẻ ta đây còn tỉnh thoảng nhìn về phía nàng, ý tứ khiêu khích.

Nếu không cho nàng chút sắc mặt, chỉ sợ nàng sẽ được nước leo lên đầu, vì thế nàng nhìn Cốc Vũ ra hiệu bằng mắt.

Cốc Vũ hiểu ý, đi lên vài bước, nhanh mồm dẻo miệng nói với Tào mỹ nhân:

- Nàng là thái nữ, tiểu chủ là mỹ nhân, nàng va chạm tiểu chủ, tiểu chủ phạt tát nàng cũng không sai, nhưng ở trước mặt nương nương, người lại đòi đánh đòi giết, nếu làm hại nương nương bị chấn kinh, có gì bất trắc, đừng nói là thái hậu nương nương từ trước đến nay yêu thương nương nương sẽ không bỏ qua cho tiểu chủ, chỉ sợ tiểu chủ cũng không có cách gì ăn nói với hoàng thượng cùng hoàng hậu, thỉnh tiểu chủ suy nghĩ lại.

Tào mỹ nhân “Xì” một tiếng, liếc Du Phúc Nghi, nói:

- Nương nương của các người có sóng to gió lớn nào mà chưa thấy qua, sẽ sợ chút việc nhỏ này?

Du Phúc Nghi chỉ cười không nói.

Tào mỹ nhân cũng biết phân lượng của mình được bao nhiêu, biết mình không có cách gì đảm đương được hậu quả như lời Cốc Vũ đã nói, cũng không dám thật sự đối nghịch với Du Phúc Nghi.

Hừ lạnh một tiếng, rồi nói với vị thái nữ đang quỳ dưới đất:

- Có người che chở cho người, tạm thời ta không làm gì được người, nhưng người hãy cẩn thận, ngày nào đó chỗ dựa không còn, ta sẽ tìm người tính sổ.

Nói xong lời tàn nhẫn định nhắc chân chạy lấy người, lúc này Tống Tiểu Hi chạy tới, vẻ mặt vui mừng nói với Tào mỹ nhân:

- Chúc mừng tiểu chủ mỹ nhân, hoàng thượng lại lật thẻ bài của người, ngự liễn đã chờ trước cửa Trường Xuân Cung, người mau trở về đi.

Nói xong mới chú ý ở trong đình còn có người, liền cúi chào hành lễ:

- Nô tài thỉnh an Đức phi nương nương, tiểu chủ tài tử, Nhan thái nữ, Lý thái nữ, Vương thái nữ.

Không hổ là đệ tử của đại tổng quản Triệu Hữu Phúc, bản lĩnh lắc lư theo gió cũng không tầm thường, Du Phúc Nghi cười như không cười liếc mắt nhìn hần, nâng nâng tay:

- Miễn lễ.

Tào mỹ nhân vừa mới tụt khí thế tức khắc tăng vọt lên, đặc ý dào dạt nói với Tống Tiểu Hi:

- Ta nghĩ bây giờ là tiểu niên(cuối năm), hoàng thượng bận rộn nhiều việc, sẽ không lật thẻ bài của ta, lúc này lại sai người tới đón, đúng là mùa khắc cũng không rời được ta.

Nếu là lúc khác, Tống Tiểu Hi sẽ há mồm khen tặng một phen, đem Tào mỹ nhân tăng bốc tận mây.

Nhưng lúc này đang có Du Phúc Nghi ở đây, hần nào dám lăm miệng, chỉ cười hắc hắc ngây ngô vài tiếng.

Tào mỹ nhân tươi cười sáng lạn không ngấm được mồm, giả vờ oán hận mắng Tống Tiểu Hi:

- Còn không đi? Cẩn thận chậm trễ canh giờ, để xem hoàng thượng có trị tội người không.

Tống Tiểu Hi hành lễ cáo lui với Du Phúc Nghi cùng Triệu tài nhân liền vội đuổi theo Tào mỹ nhân.

Thấy đám người bọn họ đã xa, Triệu tài nhân thở dài, phun tào nói:

- Thật không biết hoàng thượng thích nàng chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45-2: Tấn phong tiếp dư cũng là lúc tử (2)

Sau khi ba vị thái nữ cáo lui, Du Phúc Nghi cùng Triệu tài nhân ngồi ở Vạn Xuân đình hơn nửa canh giờ mới rời đi.

Lúc trở về Trường Xuân Cung, hạ nhân đã dọn dẹp thu thập thỏa đáng, cũng đổi rèm cửa, bức màn cùng màn giường, trong ngoài rức rỡ hẳn lên.

Khiến Du Phúc Nghi cảm nhận được không khí của tân niên(năm mới)

Sau khi Tư Mã Duệ mang theo ba vị hoàng tử làm lễ Tống Táo, liền phân phát một đĩa kẹo mạch nha đến Trường Xuân Cung.

Du Phúc Nghi ăn một cái, còn lại phân phát cho hạ nhân.

Cuối năm ai cũng nhớ người thân, sau khi phân phát cho hạ nhân xong, Du Phúc Nghi để mọi người nghỉ ngơi sớm.

Nàng nằm trên kháng sàng, hoài niệm thân nhân kiếp trước, nước mắt chảy dài, khóc đến kiệt sức mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Ai ngờ vừa mới ngủ không được bao lâu, bên ngoài đèn đuốc sáng trưng hô quát in ỏi, khiến nàng giật mình ngồi dậy.

Cùng lúc đó, giọng của Lý Nguyên Bảo từ cách vách đông thứ gian truyền vào:

- *Tiểu Mẫn, mau gọi nương nương thức dậy, xảy ra chuyện đại sự!*

- *Vào đi.*

Du Phúc Nghi mặc áo ngủ nhiều lớp, gặp người cũng không thành vấn đề, liền để Lý Nguyên Bảo tiến vào.

Sự việc khẩn cấp, Lý Nguyên Bảo tiến vào, không đợi Du Phúc Nghi dò hỏi, đã trực tiếp bẩm báo:

- *Cũng không biết chuyện gì xảy ra, trong Tuy Thọ Điện đột nhiên có một đám Cẩm Y Vệ lao ra ngoài, chạy thẳng đến sau điện hướng Di Tình Thư phòng....*

Chuyện Phùng sung hoa thông dâm với hán tử bị bại lộ? Du Phúc Nghi nhíu mi, trong đầu cân nhắc lời Lý Nguyên Bảo vừa nói.

Cẩm Y Vệ từ Tuy Thọ Điện lao tới đây, rõ ràng là chỗ của Tào mỹ nhân, chỉ sợ nàng cùng giống mình trong lúc vô ý nhìn thấy chuyện này.

Sau đó méc với Tư Mã Duệ, Tư Mã Duệ vì trảo gian(bắt gian), cho nên hàng đêm mới đem nàng đến Càn Thanh Cung, để cho Cẩm Y Vệ mai phục nằm vùng.

Chuyện này cũng có thể giải thích vì sao Tào mỹ nhân đem hết hạ nhân ở Tuy Thọ Điện theo hầu giá.

Chỉ là không biết Cẩm Y Vệ có phải là đối thủ của Phùng sung hoa cùng tên hắc y nhân hay không?

Nếu đánh không lại, bỏ chạy là được, nếu chạy không thoát, không chừng sẽ muốn bắt nàng làm con tin, đó chính là bi kịch.

Du Phúc Nghi như lâm vào đại địch, vội vàng phân phó Lý Nguyên Bảo:

- *Mau, sai người đóng kín cửa trước sau của chính điện, cửa sổ cũng khóa hết lại. Mỗi người tự tìm vũ khí phòng thân, nếu có người xông tới, trực tiếp động thủ, không cần hạ thủ lưu tình.*

- *Dạ.*

Lý Nguyên Bảo cũng không dám chậm trễ, vội vàng ra ngoài an bài.

Du Phúc Nghi đi lại vài bước, vẫn cảm thấy không yên tâm, dựa theo công phu của Phùng sung hoa cùng tên hắc y nhân, cửa sổ cùng với mấy tên cung nữ thái giám có thể làm được cái gì?

Chỉ mất một giây là có thể giết hết rồi xuất hiện trước mặt nàng, vẫn nên để nàng tự lo mới ổn, vì thế vội nói với Thính Phong:

- *Mau đem chùy thủ mà đại ca đưa cho ta mang tới đây.*

Tuy phía trên khám nệm đầy đá quý đủ các màu, giống vật trang trí, nhưng cũng là vũ khí duy nhất mà nàng có thể dùng để phòng thân.

Đặc biệt là Phùng sung hoa hay là tên hắc y nhân cũng không biết nàng có chút công phu quyền cước.

Biết đầu nàng có thể thừa nhip bọn họ chưa chuẩn bị mà đột nhiên tập kích, không chừng còn có thể một kích mất mạng.

Nếu không thể, rơi vào hoàn cảnh thập tử nhất sinh, tốt xấu gì cũng có thể dứt khoát tự sát, không phải sao?

Du Phúc Nghi cầm chặt dao trong tay áo, lỗ tai dán ở vào cửa sổ phía bắc, nghe bên ngoài đao quang kiếm ảnh thần hồn nát thần tính.

Trong lòng biết tình hình không lạc quan, đã sớm chuẩn bị liều chết vật lộn, ai ngờ lúc này lại có thêm một bầy Cẩm Y Vệ tới chi viện, Phùng sung hoa cùng hắc y nhân địch không lại số đông, đã bị bắt sống.

Sau khi bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, hai chân Du Phúc Nghi chống đỡ không nổi, ngã ngửa trên mặt đất.

Thính Phong định đi tới nâng, nhưng bản thân nàng cũng mềm như mì sợi, vài lần dùng lực cũng không thể hoạt động nửa bước.

Một lúc sau, Du Phúc Nghi lau mồ hôi lạnh trên trán, đỡ tường đứng lên, đi đến kháng sàng, vô lực phát phát tay:

- Ban ngày bận việc, lúc này lại lẩn lộn hơn nửa canh giờ, đúng là mệt chết các người, đều đi xuống nghỉ ngơi đi, ta muốn yên lặng một chút, nơi này không cần các người hầu hạ.

Thính Phong cùng Lý Nguyên Bảo nghe vậy cũng không dám nói thêm cái gì, vâng dạ liền lui ra ngoài.

Du Phúc Nghi cũng không còn tâm tư đi ngủ bù, ngồi yên đến hừng đông.

Đến lúc Lý Nguyên Bảo chạy ra ngoài hỏi thăm tình huống quay trở lại, tiến vào bẩm báo:

- Nô tài tìm Tổng Tiểu Hi hỏi thăm, nghe nói Phùng sung hoa cấu kết với giang hồ nhân sĩ mưu toan hành thích hoàng thượng, may mà bị Tào mỹ nhân nhìn thấu gian kế, liền vội báo cho hoàng thượng biết, hoàng thượng phái Cẩm Y Vệ mai phục nhất cử nhất động mới bắt được, lúc này đã đưa đến đại lao.

- Ừ.

Những lời này cũng nằm trong dự kiến của Du Phúc Nghi, làm vua của một nước, bị phi tần chụp nón xanh trên đầu cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Mà Tư Mã Duệ lại rất sĩ diện, sao có thể để chuyện này tùy ý này truyền bá ra ngoài, tất nhiên phải che đậy.

Lý Nguyên Bảo do dự một lát, lại nói:

- Mới vừa rồi hoàng thượng hạ chỉ, tấn phong Tào mỹ nhân thành tiếp dư hàm chính tam phẩm.

- Lập công lớn như vậy, đương nhiên phải nâng phân vị.

Tào mỹ nhân không được Tư Mã Duệ yêu thích, lúc này lại biết bí mật động trời, chuyện hẳn bị đội nón xanh.

Tư Mã Duệ có thể để nàng sống mới là lạ, lúc này nâng phân vị cho nàng, cũng chỉ muốn biểu hiện mình là mình Quân thượng phạt phân mình mà thôi.

Tư Mã Duệ vừa trung nhị lại vừa ấu trĩ, nhưng cũng là thiên tử, long nhan giận dữ không phải ai cũng có thể thừa nhận.

Đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước Du Phúc Nghi phát hiện ra Phùng sung hoa có gian tình nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tự nhiên Tào mỹ nhân nhảy ra tìm đường chết...

Nhưng chuyện này đối với nàng mà nói lại là chuyện tốt, đã giải quyết Phùng sung hoa, nàng lại không bị liên lụy, thật là viên mãn.

Tào Tiếp dư thăng phân vị, đương nhiên phải ăn mừng, Vương hoàng hậu tự xuất bạc, sai Ngự Thiện Phòng đặt mua mấy bàn tiệc rượu.

Đám phi tần tụ tập ở Tuy Thọ Điện ăn nhậu chơi bời nửa buổi, ai ngờ chân trước mới tan, sau lưng đã truyền tới tin tức Tào tiếp dư bị bệnh đau bụng nôn khan ra máu, đã chết.

Mọi người kinh hãi không thôi, vội vàng quay lại Tuy Thọ Điện.

Vương hoàng hậu lấy khăn lau lau khóe mắt, nước nở nói:

- Mới vừa rồi còn rất tốt, không ai ngờ sẽ như thế.

Phúc tần niệm Phật, vân vê Phật châu trên tay, thở dài nói:

- Chỉ có thể nói Tào muội muội phúc mỏng, bệnh đau bụng ho khan chỉ là bệnh nhẹ, trước đó cũng không có ai dự liệu được, cho nên mới phát tác nhanh chóng, cho dù lập tức triệu thái y, cũng cứu chữa không được, trường huynh của hoàng thượng trước đây là thái tử điện hạ

cũng bị bệnh này, lúc đó luôn có ngự y hầu hạ bên người, không phải cũng không xoay chuyển được trời đất sao?

Mọi người đang thôn thức, Tư Mã Duệ đôi mắt hồng hồng từ trong nội thất đi ra, về mặt phần nộ nói:

- Tào tiếp dư uống rượu quá chén, nên uống mấy chén trà đặc nằm nghỉ ngơi trên giường, nếu bị phát tán cũng không có việc gì, ai ngờ bọn cầu nô tài các người lại làm hại nàng, đi mở cửa sổ cho mát, ngoài lạnh trong nóng bệnh thì khí tích tụ ở ngực, không phải là bệnh đau bụng ho khan ra máu sao? Người đầu, đem bọn họ kéo xuống, đánh chết hết.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tình Lâm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thần thiếp không muốn nghe

Thống lĩnh Ngự Lâm Quân là Diêu An giờ tay ra hiệu, thị vệ bên ngoài cửa điện tiến vào, đem toàn bộ hạ nhân ở Tuy Thọ Điện kéo ra ngoài.

Trước là giết chết Tào tiếp dư, sau là đánh chết toàn bộ cung nhân có khả năng biết chuyện.

Như thế trừ Cầm Y Vệ chấp hành nhiệm vụ đêm hôm đó, thì không có ai biết được nội tình.

Mà Cầm Y Vệ vốn là người của Tư Mã Duệ, kỷ luật nghiêm minh, làm biết bao nhiêu việc, có từng hé môi nửa lời?

Du Phúc Nghi liếc nhìn Liễu Diệp bị thị vệ kéo đi vừa muốn giãy giụa lại không dám giãy giụa, trực tiếp lĩnh giáo cái gì được gọi là nắm quyền sinh sát trong tay.

Nghĩ đến lúc trước đã từng cả gan làm loạn mà có chút sợ, nếu muốn sống lâu, sau này ngàn vạn lần không thể nói mà không lựa lời.

Lúc này Tư Mã Duệ làm như mới chú ý tới Vương hoàng hậu, đi lên vài bước, cầm tay nàng, đổi nói:

- Từ Đồng sao lại đến đây? Người đang hoài dục, không nên ở nơi này quá lâu, cẩn thận va chạm.

Vương hoàng hậu lại lần nữa lấy khăn lau lau khóe mắt, về mặt tiếc hận nói:

- Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao thần thiếp lại không tới?

- Trẫm biết các người là tỷ muội tình thâm, nhưng hãy vì long thai trong bụng mà suy nghĩ, cũng không thể hồ nháo!

Tư Mã Duệ nói xong, chuyển động đầu nhìn quanh một vòng, ánh mắt nhìn Du Phúc Nghi lại nhanh chóng dời đi, hất cằm nói với An thực phi đang đứng bên cạnh Du Phúc Nghi:

- Chuyện tang lễ, do người xử lý.

An Thực Phi vội hành lễ đáp:

- Thần thiếp tuân chỉ.

Năm nay tháng chạp không có ba mươi, từ ngày hai mươi bốn đến hai mươi chín, chỉ còn lại sáu ngày.

An Thực Phi vội đến nỗi chân không chạm đất, cuối cùng trước lễ trừ tịch cũng lo xong tang sự.

Đêm giao thừa có gia yến, tất cả phi tần đều có tư cách tham dự, là lúc mỗi người tự biểu hiện thần thông.

Du Phúc Nghi không muốn tham gia chuyện náo nhiệt này, nhưng Cốc Vũ không chịu, một hai phải trang điểm cho nàng điểm áp quần phương mới được.

Sáng sớm lục tung này nọ, nào là lựa xiêm y váy dài, nào là lựa trang sức phụ kiện, vui vẻ vô cùng.

Du Phúc Nghi buồn cười nói:

- Gì mà điểm áp quần phương, cũng không nhìn xem nương nương nhà người có bộ dạng gì.

- Ra đây ra đây, để trẫm nhìn xem ái phi có bộ dạng gì.

Giọng Tư Mã Duệ từ bên ngoài truyền tiến vào, Du Phúc Nghi kinh ngạc, đi ra ngoài tiếp đón, phúc thân nói:

- Hoàng thượng tới cũng không sai người thông báo, nếu chậm trễ người, chẳng phải thần thiếp sẽ mang tội sao?

- Nếu để thông báo, thì sao có thể nghe được thú ngữ(tiếng thú) của ái phi?

Tư Mã Duệ tiến lên nâng Du Phúc Nghi lên, dặt tay nàng hướng tới đông thứ gian.

Du Phúc Nghi nhú nhú mày, nghi hoặc hỏi:

- Sao lúc này hoàng thượng lại tới đây?

- Đã rất nhiều ngày không có nhìn thấy ái phi, trong lòng nhớ không thôi, lúc này nhàn rỗi, liền lại đây cùng ái phi trò chuyện.

Tư Mã Duệ đưa Du Phúc Nghi đến cảm đệm, rồi ngồi đối diện nàng, nâng tay nói:

- Lui xuống hết đi.

Cốc Vũ cùng mọi người lui ra ngoài.

Tư Mã Duệ đưa mắt nhìn về phía nàng, nhướng mày hỏi:

- Chuyện Phùng sung hoa cầu kết với giang hồ nhân sĩ mưu toan hành thích trẫm, ái phi nghĩ thử xem? Nếu nghĩ không ra, trẫm sẽ nói cho người nghe.

Tào tiếp dư bị giết chết mới được mấy ngày, nàng tuyệt đối không muốn biết! Du Phúc Nghi vội lắc đầu, vẻ mặt sợ hãi nói:

- Chuyện này liên lụy đến tiền triều chính sự, thần thiếp là phi tần hậu cung, vẫn không nên biết mới thỏa đáng, nếu không chẳng phải là mẫu kê tư thần sao?

Tư Mã Duệ cười cười, bộ dạng không sao cả nói:

- Đây có là cái gì, bình thường ở trước mặt người không ít lần trẫm nhắc đến chuyện chính sự, cũng chưa bao giờ thấy người sợ hãi, sao lúc này lại bị dọa thành bộ dạng này?

Hắn nhìn Du Phúc Nghi vẻ mặt âm u sâu thẳm nói:

- Có phải người đã biết nội tình trong đó?

Du Phúc Nghi tâm can đập phịch phịch, giả vờ trấn định, xụ mặt nói:

- Hoàng thượng đang nói cái gì vậy, thần thiếp nghe không hiểu.

- Không hiểu cũng không sao, trẫm sẽ đem ngọn nguồn câu chuyện nói với người, người nghe xong đương nhiên sẽ hiểu rõ.

Tư Mã Duệ cao giọng, chuẩn bị thao thao bất tuyệt.

Du Phúc Nghi “Phịch” một tiếng quỳ trên mặt đất, cất cao giọng nói:

- Thần thiếp không muốn nghe.

Tư Mã Duệ lạnh lùng nói:

- Trẫm càng muốn nói.

Du Phúc Nghi tức muốn nổ phổi, buột miệng thốt ra nói:

- Sau đó thần thiếp cũng bị bệnh đau bụng ho khan?

Nói xong liền tự bịt miệng chính mình, mới vừa rồi còn quyết định từ nay về sau sẽ kẹp chặt cái đuôi làm người, ăn nói phải lựa lời, lúc này bệnh cũ lại tái phát.

Tư Mã Duệ khẽ nhếch môi, sau đó nhìn chăm chăm Du Phúc Nghi, hừ hừ nói:

- Người biết.

Du Phúc Nghi giả bộ biện nói:

-Thần thiếp không biết.

Dừng một chút, lại bổ sung nói:

- Cũng không muốn biết.

Tư Mã Duệ một cái tát chụp lên kháng trác, nổi giận ùng ùng quát:

- Người sớm biết, lại không báo cho trẫm, mắt lạnh nhìn trẫm bị đội nón xanh, nhìn trẫm đi sủng hạnh nữ nhân dơ bẩn bị gian phu ngủ qua... Uống công một mảnh chân tình của trẫm đối với người, không tiếc chống đối với thái hậu để che chở người, người lại hồi báo trẫm như thế, trẫm đúng là mắt chó!

Nếu lừa gạt không được, Du Phúc Nghi cũng lười giáo biện, đứng dậy ngồi lên cảm đệm, hừ nói:

- Nếu báo cho người biết, thì lúc này người thay Tào Tiệp dư nằm ở trong quan tài chính là thần thiếp.

Tư Mã Duệ trừng mắt nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

- Nàng là ai, người là ai, nàng có thể so sánh với người?

- Đúng là không thể so sánh.

Du Phúc Nghi gật gật đầu,

- Tang lễ của Đức phi hàm chính nhất phẩm so với tang lễ của Tiệp dư hàm chính tam phẩm thì xa hoa phiền phức hơn nhiều.

Tư Mã Duệ nuốt nửa bị học máu, cũng không muốn đôi co với nàng, đè nén ở trong lòng, nhưng lời nói ra lại chấn động:

- Gian phu là Quý Phương Sinh, là sư huynh đồng môn của Phùng sung hoa, cũng là đầu tử của tri huyện Tế Châu mà hơn hai mươi năm trước tham ô bạc cứu tế bị tiên đế hạ chỉ sao trẫm.

Thấy Du Phúc Nghi há mồm, bộ dáng kinh ngạc, hần khê cong khóe môi, tiếp tục nói:

- Phùng sung hoa đã sớm chung tình với hần, sau khi bị thân sinh phụ mẫu nhận về phủ, nàng cũng không muốn bị bọn họ bài bố, nhưng Quý Phương Sinh tới kinh thành, thẳng thắn nói ra thân thế của mình, quỳ cầu nàng vào cung, giúp phụ thân hần tẩy rửa oan khuất, Phùng sung hoa bị lời nói khiến cho động tâm, giả bộ thành bộ dạng tiểu bạch hoa mềm yếu mà trúng tuyển, cũng như nguyện được trẫm sủng ái, sau khi phát hiện trẫm không phải là hôn quân ham mê tiêu sắc, liền nhờ người truyền tin cho Quý Phương Sinh, Quý Phương Sinh nảy ra một kế, khiến nàng sinh hạ nhi tử giả mạo hoàng tử, tương lai sau này hoàng tử giả đăng cơ, lại nói hoàng tử giả chắc chắn sẽ thay tổ phụ sửa lại án xử sai, cho nên nhiều lần lên vào hậu cung cùng nàng ở trên nóc nhà Di Tình Thư phòng làm chuyện vô liêm sỉ, lại bị Tào tiệp dư đang đi tiểu mở ngủ đứng không yên ổn ngã vào cửa sổ phía bắc vô ý phát hiện...

Bị sư huynh mà mình một lòng chung tình quỳ cầu gả cho nam tử khác thay hần giải oan...

Phùng sung hoa thực sự cũng rất đáng thương, nhưng cũng chẳng trách được người khác, ai bêu nàng cam tâm tình nguyện? Nàng thờ dài, hỏi:

- Phụ thân của tên Quý Phương Sinh thật sự oan uổng?

- Nhân chứng vật chứng đều có, hần có kết cục này là trừng phạt đúng tội, cũng chỉ có nhi tử của hần mới tin hần oan uổng.

Tư Mã Duệ khinh thường hừ một tiếng, sau đó thờ dài nói:

- Chỉ đáng tiếc cho Thanh Châu Phùng thị cùng danh viện thanh môn, nếu đã nói là hành thích, không liên lụy đến nhiều người là không được, trẫm đã phái Chi Hủy Sư Cẩm Y Vệ cùng phó chi huy suốt đêm đi bắt người.

Kể từ đó, người chết càng nhiều, nhưng cũng không còn biện pháp nào, liên lụy đến hoàng đế, có thể nhân từ sao?

Nói cặn kẽ, thì cũng không ai vô tội, ai bảo danh viện thanh môn thu lưu tội thần chi tử (con tội thần) làm gì?

Về phần Thanh Châu Phùng thị, nếu không tham mộ hư vinh thì sao phải tìm nữ nhi thất lạc để đưa đi tuyển tú, thì đã không rơi vào kết cục như thế.

Du Phúc Nghi cảm khái thờ dài, rốt cuộc cũng không rảnh mà lo, chuyện nàng quan tâm lại là mặt khác của chuyện này, há miệng hỏi:

- Thần thiếp không muốn nghe, người một hai phải nói, lúc này thần thiếp đã nghe được, có phải người cũng sẽ giết chết thần thiếp?

- Yên tâm, trẫm sao bỏ được mà giết chết người?

Tư Mã Duệ duỗi tay捏 má nàng, lăm lăm lét lét nói:

- Trẫm chỉ biết làm cho người sống không bằng chết.

Chương 47-1: Tấn phong bảo lâm (1)

Sau khi đùa giỡn với Du Phúc Nghi xong, Tư Mã Duệ thu liễm thần sắc, nghiêm trang nói:

- Thị vệ không tiện xông vào hậu cung, không chừng sẽ nháo ra chuyện xấu, lúc này là mạng người lớn, mới không bị liên lụy, lần tới chưa chắc có được vận may như thế, cho nên trăm chọn bốn nữ nhân từ trong Cẩm Y Vệ đưa cho người, sau này mặc kệ người đi đâu, cũng phải mang theo các nàng, buổi tối cũng phải sai các nàng thay phiên trực đêm.

Du Phúc Nghi kinh ngạc hỏi:

- Chỉ mình thần thiếp có, hay là các tỷ muội khác cũng có?

Tư Mã Duệ khinh thường bĩu môi:

- Những người khác có thể có mặt mũi lớn như vậy?

Du Phúc Nghi nhú mày nói:

- Các vị tỷ muội khác đều không có, chỉ một mình thần thiếp có, người định đem thần thiếp đặt lên giá nường sao? Chỉ sợ không đợi thích khách lại xông vào Tử Cẩm Thành, thì thần thiếp đã bị nường chín mất rồi.

Tư Mã Duệ tròn tròn mắt, duỗi tay nhéo hai má của Du Phúc Nghi, vừa dùng sức vừa nắn:

- Sao trăm lại không tính toán trước? Sáng sớm liền nói cùng Tư Mã Duệ, để hắn thay các nàng đổi danh đổi phận, kể từ đó, các nàng chỉ là cung nữ bình thường bị Nội Vụ Phủ phân công đến cung của người, cho dù là ai cũng không nói được nửa câu không phải.

Tuy lúc trước chỉ khinh hách mà vô hiểm, thấy hắn an bài thỏa đáng, nàng đầu ngu mà cự tuyệt hảo ý này, vội đứng lên phúc thân, thiết tình thực lòng nói:

- Đa tạ hoàng thượng suy nghĩ vì thần thiếp, thần thiếp vô cùng cảm kích.

Tư Mã Duệ nâng cằm:

- Hừ, người biết là được rồi.

Vì là trừ tịch, Tư Mã Duệ có rất nhiều chuyện phải làm, cũng không thể ở chỗ của Du Phúc Nghi quá lâu, ngồi được một lát, liền đứng dậy rời đi.

Bằng thời gian uống chén trà nhỏ, Triệu Hữu Phúc mang theo bốn cung nữ từ trong Cẩm Y Vệ đến đây.

Cẩm Y Vệ thăng chức nhanh đả ngộ tốt, thế gia đại tộc tìm mọi cách đem hậu duệ trong phủ nhét vào đây.

Mà nữ tử, bị thời đại hạn chế, đừng nói là thế gia đại tộc, phàm là nhà nào có thể có cơm ăn, thì tuyệt đối sẽ không đưa nữ nhi tới nơi này.

Cho nên chỉ có mười mấy nữ tử, đều tới từ Dục Anh Đường(cô nhi viện) không phụ không mẫu là cô nhi.

Các nàng chỉ chấp hành nhiệm vụ đặc thù, thời gian còn lại thì ở trong phủ làm cung nữ thô sử vẩy nước quét nhà giặt đồ.

Lần này bị phái tới chỗ Du Phúc Nghi để làm hộ vệ, các nàng cũng có chút vui sướng.

- Thành an Đức phi nương nương.

Mới học cung quy có ba ngày, tuy lễ nghi không đạt tiêu chuẩn, nhưng cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận.

- Đứng lên đi.

Du Phúc Nghi gật gật đầu, thuận miệng hỏi:

- Các người danh tự(tên) là gì?

Triệu Hữu Phúc cười xen mồm nói:

- Các nàng ngay cả một tự(chữ) cũng không biết, có thể có danh tự gì hay, nói ra chỉ sợ làm bẩn lỗ tai của nương nương. Hiện giờ các nàng theo người, người chính là chủ tử của các nàng, vẫn là người đặt cho các nàng danh tự mới đi, cũng cho các nàng lấy định được chút phúc khí của người.

Chủ tử vì hạ nhân mà đặt danh tự cũng là ước định trở thành quy củ, Du Phúc Nghi cũng không chối từ, chỉ chỉ bên trái người thứ nhất cùng người thứ hai, nói:

- Người kêu Hạ Chí, người kêu Đông Chí.

Thấy Du Phúc Nghi chỉ chỉ hai người rồi dừng lại, sau một lúc lâu cũng không nói thêm gì, Triệu Hữu Phúc ra mặt hỏi:

- Còn hai người này thì sao?

- Hai người các nàng ta chuẩn bị đưa cho tam hoàng tử sai sử, đợi tam hoàng tử từ Từ Ninh Cung trở về, rồi đưa qua chỗ hắn.

Du Phúc Nghi bưng lên tách trà nhấp một ngụm trà, hỏi hai người nọ:

- Các người có nguyện ý đi hầu hạ tam hoàng tử?

Hiện tại tam hoàng tử là người có khả năng cao nhất sẽ đăng cơ, sao các nàng lại không muốn? Hai người cùng kêu lên nói:

- Xin nghe nương nương phân phó.

- Đây...

Hoàng thượng còn chờ hắn trở về bẩm báo, Đức phi nương nương đột nhiên ra chiều này, hắn biết ăn nói sao với hoàng thượng đây?

Triệu Hữu Phúc căng da đầu, thật cẩn thận nói:

- Hoàng thượng sai các nàng tới đây là cho nương nương sai sử, nương nương lại phân một nửa cho tam hoàng tử, nếu hoàng thượng biết, chỉ sợ sẽ không vui.

Sau khi hoàng đế băng hà, các phi tần có hoàng tử sẽ đi theo nhi tử xuất cung vinh đường.

Phi tần có công chúa thì dời đến Thọ Khang Cung, nơi thái hậu từng ở.

Còn các phi tần đã không có hoàng tử lại không có công chúa, hoặc là đi thủ hoàng lăng cùng tiên đế, hoặc là lên Thiên Thủy Am xuất gia.

Hai con đường này cái nào cũng không dễ đi, cho nên Tư Mã Diễm chính là chỗ dựa nửa đời sau của nàng cũng nhau quan trọng như mạng của nàng, vì vậy tuyệt đối không thể để hắn xảy ra chuyện.

Du Phúc Nghi hừ một tiếng, cường ngạnh nói:

- Nếu hoàng thượng đưa người cho ta, ta liền làm chủ, người trở về bẩm báo đúng sự thật là được, nếu hoàng thượng không vui, thì thỉnh hắn thu hồi người lại, ta cũng không cần.

Triệu Hữu Phúc ngượng ngùng lui xuống, đợi một lúc lâu cũng không thấy phản hồi, nghĩa là Tư Mã Duệ ngầm đồng ý cách làm của nàng.

Sau khi Tư Mã Diễm trở về, Du Phúc Nghi nói với hắn, ở độ tuổi này của hắn rất tôn sùng vũ lực cứng bái cường giả.

Nghe thấy liền cao hứng không thôi, quần lấy các nàng muốn nhờ chỉ điểm công phu cho hắn, còn hợp với tình hình đặt danh tự cho các nàng là "Phi Hoa, Trục Nguyệt", khiến Du Phúc Nghi che miệng cười không ngừng.

Đang cãi cọ ồn ào, Tiểu Mẫn tiến vào bẩm báo nói:

- Nương nương, Nhan thái nữ cầu kiến.

- Nhan thái nữ?

Du Phúc Nghi mờ mịt hỏi một câu, sau đó nhớ tới chuyện ở Vạn Thọ Đình gặp được vị thái nữ mặc váy vàng nhạt tú hóa hải đường tựa hồ họ Nhan, liền gật đầu nói:

- Thỉnh nàng vào đi.

- Thần thiếp thỉnh an nương nương.

Sau khi Nhan thái nữ tiến vào liền hành lễ với Du Phúc Nghi, sau đó thi lễ với Tư Mã Diễm:

- Tam hoàng tử.

- Hấn chỉ là tiểu hài tử, đừng quá lễ tiết.

Du Phúc Nghi nói với Tư Mã Diễm:

- Đừng ở chỗ này quấy rầy chúng ta nói chuyện, mang Phi Hoa, Trúc Nguyệt trở về điện đi, canh bốn quay lại đây cùng ta đi dự tiệc.

- Nhi tử cáo lui.

Tư Mã Diễm vái chào Du Phúc Nghi cùng Nhan thái nữ, rồi xoay người lui ra ngoài.

Du Phúc Nghi chỉ vào ghế thái sư kế bên kháng sàng nâng cằm nói:

- Ngồi đi.

- Tạ nương nương ban tọa.

Nhan thái nữ ngồi trên ghế thái sư, vẻ mặt cảm kích nói:

- Ngày ấy làm phiền nương nương giúp đỡ, thần thiếp mới có thể miễn cho da thịt chịu khổ, trong lòng thần thiếp cảm kích vô cùng, vẫn luôn suy nghĩ muốn nói lời cảm tạ với nương nương, chỉ là thần thiếp xuất thân thấp hèn, vào cung sau lại không có thể diện gì, cũng không thể xuất ra vật gì có giá trị để tạ lễ, chỉ có tay nghề may vá là có thể miễn cưỡng chấp nhận, mất mấy ngày thời gian đã làm ra bộ váy này, cho nên lúc này mới tới đây dâng vật này tạ lễ.

Nói xong cung nữ theo sau Nhan thái nữ trong tay cầm nải, mở ra lấy ra váy hoa lập loè óng ánh.

Tuy Du Phúc Nghi đã gặp không ít chuyện trong cuộc đời, cũng xem chút nữa bị váy này lóa cho mù mắt chó.

Nàng đi về phía trước tinh tế ngắm nhìn, thấy váy này dùng thiên phần cùng thiên lục hai màu sắc vải dệt làm thành váy.

Cái này cũng chẳng có gì mới lạ, hơn hai mươi năm trước đã lưu hành, hiện nay còn có người làm lại.

Cái đặc biệt chính là mặt trên tú mẫu đơn thêu hoa, thiên phần(hồng đỏ) đóa hoa lót trên thiên lục(xanh lục) màu lá, hai màu sắc hòa quyện rất tinh tế, thu hút ánh nhìn.

- Ở trong cung cũng có nhiều tỷ muội có kỹ thuật tú cao siêu tựa như Thường mỹ nhân, không ngờ lại có người không hề thua kém Thường mỹ nhân muội muội, không giống như ta thô kệch tú không đầu ra đầu.

Du Phúc Nghi nhìn về hướng đông hô:

- Cốc Vũ, đừng ăn nữa, người mau lại xem váy này phối với xiêm y gì mới thích hợp, đến lúc gia yến ta muốn xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47-2: Tấn phong bảo lâm (2)

Nhan thái nữ thành tâm thành ý nói lời cảm tạ, nhưng cũng biết Du đức phi có địa vị tôn sùng lại được thái hậu yêu thích.

Đặc biệt là được hoàng thượng sủng ái, vì vậy cho dù tiếp nhận váy dài do nàng làm, cũng sẽ ban thưởng cho cung nữ, hoặc là ném qua một bên.

Nhất định không mặc, cũng chỉ đi ngang qua sân khấu mà thôi, không ngờ nàng lại muốn mặc, còn mặc trong bữa tiệc trừ tịch quan trọng.

Như thế nàng cũng có thể đi theo, dù chưa chắc sẽ lọt vào mắt của hoàng thượng, thái hậu cùng các quý nhân khác.

Nhưng các cung nhân sẽ ném chuột sợ vỡ lọ, ngày tháng sau này của nàng cũng có thể trôi qua tốt hơn một chút, không phải sao?

Nàng hít sâu một hơi, đứng dậy, hành lễ với Du Phúc Nghi:

- Nương nương cất nhắc thần thiếp như vậy, thần thiếp...Thần thiếp khắc sâu trong lòng, sau này nếu nương nương có chuyện cần đến thần thiếp, chỉ cần mở miệng là được, thần thiếp nguyện làm trâu làm ngựa.

Du Phúc Nghi không có nghĩ nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy váy này so với mấy bộ váy nàng tự chọn thì mặc đẹp hơn.

Nếu có mà không mặc thì có chút phí phạm của trời, không ngờ nàng lại hiểu lầm nghĩ mình có ý muốn điều khiển nàng.

Du Phúc Nghi cũng không mở miệng giải thích, dù sao váy này đẹp nàng sẽ mặc, còn nàng ta hiểu lầm thì cứ hiểu lầm.

- A, váy này thật đẹp.

Cốc Vũ vừa tới, liền nhìn thấy váy này, vội vàng xông về phía trước, cầm trên tay quan sát một lúc lâu, mới ngập ngừng nói:

- Xiêm y phối hợp phải một chút, như thế mới không che lấp được tinh quang của bộ váy này, màu nguyệt bạch rất thích hợp, nhưng hôm nay là trừ tịch, xuyên màu nguyệt bạch có chút không may mắn...Váy vàng nhạt đi.

Nói xong liền buông váy xuống chạy vọt vào đông thứ gian, chỉ chốc lát đã ôm năm sáu xiêm y màu vàng nhạt ra đây, đặt lên kháng sàng bày ra rồi nói:

- Nương nương, người cảm thấy kiện y phục nào nào phối hợp với váy này là đẹp nhất?

- Ta đâu có biết mấy cái này.

Du Phúc Nghi nhìn Nhan thái nữ nói:

- Ngươi thấy cái nào?

Nhan thái nữ được Du Phúc Nghi hỏi về mặt thụ sủng nhược kinh, liền đứng lên đi đến kháng sàng nhìn xiêm y, suy tư một lát, chỉ vào một kiện trong đó nói:

- Thần thiếp cảm thấy cái này rất hợp.

- Đúng vậy, nô tỳ cũng cảm thấy cái này rất hợp.

Cốc Vũ vui vẻ cười một tiếng, đem tất cả xiêm y ôm vào lòng, rồi đi đến đông thứ gian.

Thấy nàng thành thật như vậy, Du Phúc Nghi liền có qua có lại, nghĩ đến chuyện Lý Nguyên Bảo đi khắp nơi hỏi thăm tình huống của các phi tần khác, cho nên đề điểm nàng:

- Buổi tối lúc dự tiệc, đừng mặc xiêm y màu tím, đào hồng, yên hà.

(Yul: yên hà chỉ màu khói sương)

Đây là nhắc nhở mình đừng mặc y phục cùng màu với các vị địa phi tần có phân vị cao, miễn cho người khác chú ý.

Trong lòng Nhan thái nữ cảm kích không thôi, rồi lại bắt đầu thấp thỏm, lo sợ mình phạm sai lầm, về mặt cẩn thận hỏi ý:

- Thần thiếp chuẩn bị áo ngoài hồng nhạt cùng viền váy dài màu xanh nhạt, không biết có va chạm đến các vị nương nương hay không?

Xem ra nàng cũng là người thông tuệ, biết vài vị phi tần có phân vị cao đều có chút tuổi tác (lớn tuổi), ngại làm dáng, đương nhiên sẽ không mặc loại hồng nhạt mà các vị tiểu cô nương mới có thể thích. Du Phúc Nghi gật gù đầu, lại cười nói:

- Muội muội yên tâm, các nàng đều không thích những màu này.

- Thần thiếp đã hiểu, đa tạ nương nương đề điểm.

Nhan thái nữ cũng không dám ngồi lâu, vội đứng dậy cáo lui nói:

- Nương nương còn bề bộn nhiều việc, thần thiếp không quấy rầy nữa.

Du Phúc Nghi gật gù đầu:

- Ủ, người đi đi.

Đội nàng rời đi, Cốc Vũ mới đi tới, bẩm báo nói:

- Nô tỳ sờ vải dệt, chưa phát hiện dị thường, lại cầm đi đưa cho Thỉnh Phong cô cô nhìn, nàng nói không ngửi được mùi hương liệu cùng được liệu, có vẻ không có vấn đề.

Du Phúc Nghi cười nói:

- Nàng chỉ là một thái nữ, còn muốn dựa vào ta mà bò lên trên, nếu muốn động thủ tay chân cũng không phải vào lúc này.

Cốc Vũ hừ nói:

- Biết rõ là nàng muốn dựa vào người mà bò lên trên, người còn thuận nước đẩy thuyền giúp nàng, thật không biết người nghĩ như thế nào.

- Người cũng nói là thuận nước đẩy thuyền, ta cũng không cần cố ý làm cái gì, còn có thể kết được thiện duyên, sao lại không làm?

Du Phúc Nghi đứng lên, che miệng ngáp một cái, nói:

- Buổi tối còn dự tiệc, suốt đêm không được ngủ, lúc này ta đi nằm một chút, đợi đồng hồ Tây Dương gõ ba lần, thì kêu ta dậy rửa mặt trang điểm.

Nghĩ nghĩ, lại phân phó nói:

- Sai người đi đến chỗ tam hoàng tử nói một tiếng, nói hắn cũng nằm nghỉ một chút đi, nếu không đến lúc đó hắn lại phạm lỗi, coi chừng bị hoàng thượng mắng.

Trừ tịch gia yến tổ chức tại nơi ở của hoàng đế là đại điện Càn Thanh Cung, Du Phúc Nghi bị Tư Mã Diễm lôi kéo, đến không sớm cũng không muộn.

Yến hội phân chia địa vị phi tần mà sắp xếp chỗ ngồi, chính giữa là Tư Mã Duệ, bên tay trái là thái hậu, bên tay phải là Vương hoàng hậu.

Phía dưới gần Vương hoàng hậu chính là Trịnh quý phi, bên cạnh Trịnh quý phi là An thực phi, theo thứ vị mà thiết lập quy củ.

Chỗ ngồi của Du Phúc Nghi là phía đối diện Trịnh quý phi, cũng là vị trí gần bên thái hậu, nàng đang định đi đến chỗ của mình.

Ai ngờ vừa mới đến đại điện, đã thấy thái hậu vẫy vẫy tay với Tần quý nhân ở phía sau nàng, về mặt từ ái nói:

- Tới đây, ngồi bên cạnh ai gia.

Lời này vừa ra khỏi miệng, mọi người trong điện không nhìn Tần quý nhân, tất cả ánh mắt đều đặt lên người Du Phúc Nghi.

Muốn nhìn xem nàng sẽ phản ứng như thế nào, thật làm các nàng thất vọng rồi, Du Phúc Nghi hoàn toàn không có phản ứng.

Quy củ hành lễ với Tư Mã Duệ, thái hậu cùng với Vương hoàng hậu, sau đó đứng đợi Tư Mã Diễm hành lễ.

Rồi nắm tay nhỏ của hân, đi về phía đối diện An thực phi.

Tần quý nhân một tay chống lưng, một tay vỗ về bụng, yếu điệu lượn lờ đi lên, nhún người hành lễ, Vương hoàng hậu vội nói:

- Muội muội hoài thai thân mình không tiện, miễn nghi thức lễ nghi đi.

Thái Hậu vừa lòng liếc nhìn Vương hoàng hậu, rồi cười nói với Tần quý nhân:

- Nghe lời hoàng hậu đi, long thai trong bụng rất quan trọng.

- Thần thiếp tuân mệnh.

Tần Quý nhân lên tiếng, rồi ngồi xuống vị trí thuộc về Du Phúc Nghi.

Đám phi tần chưa đến đông đủ, cho nên đồ ăn nóng vẫn chưa được bưng lên.

Trước mặt mọi người chỉ có vài đĩa điểm tâm cùng mấy chén canh, Du Phúc Nghi sai Thính Phong mở nắp canh, chọn mấy loại nấm rừng hầm thịt vịt, múc vào chén đưa đến trước mặt Tư Mã Diễm, nói:

- Uống một chút để trừ hàn khí, đợi lát nữa dùng đồ ăn nóng đang lạnh chột chuyển nóng bụng nhỏ sẽ khó chịu.

- Đa tạ mẫu phi.

Tư Mã Diễm lịch sự văn nhã uống canh.

- Thượng Y Cục cũng quá bất công, lại đưa cho tỷ tỷ vảy đẹp như vậy.

Tần Quý nhân hờn dỗi nói ra, tuy ngữ điệu nhẹ nhàng giống như vô tâm ý tứ vui đùa, nhưng lại thành công giúp Du Phúc Nghi kéo cừu hận.

Du Phúc Nghi dùng khăn thay Tư Mã Diễm lau dầu mỡ bên môi, sau đó mới quay đầu nhìn Tần quý nhân nhấp môi cười, nói:

- Đầu là tỷ muội như nhau, sao Thượng Y Cục chỉ làm cho ta mà không làm cho muội muội? Vảy này không phải từ Thượng Y Cục, mà là

Nhan thái nữ đưa cho ta.

Tro mắt nhìn Du Phúc Nghi bị đoạt vị trí, Tư Mã Duệ tức giận không thôi, lại cố kỵ thể diện của thái hậu nên không thể ngang ngược can thiệp.

Này cũng không phải là lấy cớ, nếu hấn vẫn giống rùa đen rụt đầu, sau này đi đến Trường Xuân Cung có thể vớt được chút thể diện sao? Vì thế hấn ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt hứng thú hỏi:

- Nhan thái nữ là người nào?

Nhan thái nữ đang ngồi ghế hạng bét nghe vậy liền ngẩng người một lúc, sau đó vội vàng bước ra khỏi hàng, nom nớp lo sợ trả lời:

- Thần thiếp Nhan Tiêu Chi, thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

- Tay nghề thật tinh xảo.

Ánh mắt Tư Mã Duệ dừng trên mặt nàng lại nói:

- Lớn lên cũng có chút nhan sắc.

Nhan thái nữ vội nói:

- Tạ hoàng thượng khích lệ, thần thiếp hổ thẹn không dám nhận.

- Tấn phong bảo lâm.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Nhị hoàng huynh là ma no đầu thai

Chi làm một bộ váy, là có thể thơm lây.

Từ thái nữ hàm chính thất phẩm nhảy lên bảo lâm hàm chính lục phẩm, như thế Du Phúc Nghi bị mất thể diện cũng có thể bù trở lại.

Cũng để các vị phi tần khác biết cái gì gọi là “Thuận nàng thì sống, nghịch nàng thì chết.

Có đạo lý này, để xem sau này ai còn dám ở trước mặt nàng nháo ra chuyện xấu.

Tấn phong xong liền quay đầu nói với Vương hoàng hậu:

- Còn phải làm phiền Từ Đồng an bài chỗ ở cho nàng.

Tần quý nhân bị xấu mặt, người vui mừng nhất đương nhiên là Vương hoàng hậu, nghe vậy nàng cười hi hi nói:

- An bài ở đông điện Cảnh Dương Cung được không? Phúc tần muội muội là người thành thật, tính tình Nhan muội muội cũng trầm tĩnh, để hai người các nàng ở chung đi.

Không đợi Nhan Tiêu Chi dập đầu tạ ơn, Trịnh quý phi hừ một tiếng, giả vờ tức giận nói:

- Xem nương nương nói kìa, Phúc tần muội muội là người thành thật, chẳng lẽ bọn tỷ muội chúng ta lại là gian trá?

- Tuy không dối trá, cũng không thành thật

Vương hoàng hậu che miệng khẽ cười một tiếng, chỉ vào Trịnh quý phi nói:

- Nhìn người xem vừa nhanh mồm dẻo miệng, nếu người nói người so với Phúc tần muội muội còn thành thật hơn, cũng phải có người tin mới được nha.

Trịnh Quý Phi đứng dậy, đi đến trước mặt Du Phúc Nghi, dựa vào bả vai của Du Phúc Nghi, hỏi:

- Muội muội, người tin ta, hay là không tin?

Cung nữ vừa mới bung lên một mâm du buồn tôm, Du Phúc Nghi đang bóc vỏ tôm.

Nàng còn phải tự động thủ thay Tư Mã Diễm lột tôm, thấy Trịnh Quý Phi mò tới đây liền xua tay, hừ nói:

- *Tỷ tỷ cùng hoàng hậu nương nương đấu võ đài, cần gì phải đem hỏa dẫn tới người ta, cẩn thận ta cáu giận.*

- *Người cáu giận ta cũng không sợ, bất quá...*

Trịnh quý phi quay đầu nhìn về phía Tư Mã Duệ, rồi nhỏ giọng bên tai Du Phúc Nghi nói lời trêu chọc:

- *Có người thay người trút giận.*

- *Tỷ tỷ lại nói hươu nói vượn, ta cũng mặc kệ*

Du Phúc Nghi then quá thành giận, đưa móng vuốt định sờ soạng mặt mũi của Trịnh quý phi, dọa nàng vội vàng né tránh, bước nhanh về chỗ ngồi.

Sau khi trò khôi hài bình ổn, lúc này Nhan bảo lâm mới có cơ hội, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu tạ ơn.

- *Lui xuống đi.*

Tư Mã Duệ phát phát tay, đuổi nàng đi, sau đó ánh mắt nhìn về phía Du Phúc Nghi.

Thấy Tư Mã Diễm như dân đói mấy ngày không ăn, mồm phồng lên nhét đầy tôm bóc vỏ còn mứa máu thìa uống thêm canh nấm rừng hầm thịt vịt, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lập lòe khí sắc khỏe mạnh.

Trái ngược với Tư Mã Giác đang ngồi bên cạnh An thực phi, An thực phi cũng dứt canh nấm rừng hầm thịt vịt cho hắn uống, mà hắn lại ghét bỏ nhỏ ra.

Bóc vỏ tôm cho hắn, hắn cũng không thèm nhìn tới, bộ dạng xanh xao vàng vọt suy dinh dưỡng.

Tư Mã Duệ nhìn mà tâm can ần đau, chỉ vào đĩa rau xanh xào tỏi vừa mới được bung lên, phân phó nói:

- *Đi, đem cái này đưa cho nhị hoàng tử.*

- *Tạ hoàng thượng ban thưởng.*

An Thực Phi vội lời kéo Tư Mã Giác đứng dậy tạ ơn, sau đó ngồi xuống nhanh chóng gấp mấy đĩa rau vào mâm của hắn, vừa đe dọa vừa dụ dỗ nói:

- *Ăn nhiều một chút, đừng cô phụ mệnh từ ái chi tâm của phụ hoàng người.*

Ta không thích ăn rau xanh!

Tư Mã Giác thấy phụ hoàng cùng mẫu phi đôi mắt sáng ngồi nhìn hắn chăm chú, đành phải căng da đầu gắp một cọng lên, đưa vào miệng, nhai cũng chưa nhai, trực tiếp nuốt xuống.

Ai ngờ yết hầu quá nhỏ, rau xanh lại to, không thể nuốt mà không nhai, mắc lại cổ họng, khiến hắn nuốt không được mà nôn cũng không xong, liên tục làm ra vẻ sắp nôn.

Tư Mã Duệ vừa đau lòng lại hận rèn sắt không thành thép, mặt sưng lên.

Thấy hắn đang bị An Thực Phi đánh lén lút đưa mắt cầu cứu mình, liền mặc kệ xoay đầu, cũng không để ý tới hắn.

Tư Mã Diễm nhỏ giọng ỏi mữa nói với Du Phúc Nghi:

- *Mỗi lần thấy nhị hoàng huynh dùng bữa nhi tử đều đau bụng đau răng, ăn uống quá gian nan đi, không lẽ nhị hoàng huynh là ma no đầu thai?*

Tư Mã Duệ còn nói hắn là ma đói đầu thai, nhưng dù sao quan hệ phụ tử của bọn họ cũng chẳng ra sao.

Lời châm ngòi ly gián thế này đừng nói cho hắn biết mới thỏa đáng, vì thế nàng dùng ngón tay chỉ vào trán hắn, cười mắng:

- *Không được nói bậy, cẩn thận phụ hoàng người mà nghe được, lại quát roi người.*

Yến hội tiến hành được một nửa, thái hậu bị Tư Mã Duệ khiến cho tức khí đã sớm rời đi, vũ cơ ở Giáo Phường Nhạc bắt đầu lên sân biểu diễn.

Tư Mã Duệ thích xem gì nhất, trong cung mọi người đều biết, không riêng gì các thế gia đại tộc mưu toan cho các nữ tử trong tộc, biết đâu sẽ có ngày bay lên cành cao thành phượng hoàng.

Cho nên sẽ thỉnh võ sư tới phủ truyền thụ quyền cước công phu, ngay cả Giáo Phường Nhạc cũng vì đón ý nói hòa theo khẩu vị của hắn, mà tập luyện kiếm vũ.

Nhưng bọn họ không biết, vì chuyện Phùng sung hoa hồng hạnh xuất tường, mà hấn đối với thú vui này đã sớm cảm thù đến tận xương tủy.

Một đám vũ cơ tay cầm trường kiếm, vừa mới múa được vài cái, đã bị hấn gài lên ngăn lại:

- *Tết đến, giờ đao múa kiếm là không may mắn. Trẫm tuyên các người tiến cung là cho các người biểu diễn ca vũ, không phải kêu các người tới khoe khoang quyền cước công phu, nếu không ca hát khiêu vũ, liền tổng cổ đến quân doanh Trấn Bắc làm quân kỹ đi, đừng có lãng phí lương thực của Giáo Phường Nhạc.*

Vũ cơ trong Giáo Phường Nhạc đều là phạm quan nữ quyến(con của phạm quan), quan viên Đại Chu không được đến chốn thanh lâu, tuy các nàng có thanh danh không tốt, nhưng đều là người bán nghệ không bán thân.

Sao có thể so sánh với đám quân kỹ ngày đêm hầu hạ tướng sĩ? Nghe xong thiếu chút nữa các nàng đã bị dọa mà ngất đi.

Đến lúc hoàn hồn liền vội vàng ném vũ khí qua một bên, ra sức biểu diễn ca vũ.

Tư Mã Diễm mếu máo, không vui rầm rì nói:

- *Phụ hoàng thật là, phụ hoàng không thích xem múa kiếm, nhưng nhi tử còn muốn xem, không lẽ múa kiếm lại không thể so với đám ca vũ ê a uốn éo thân thể không xương hay sao?*

Người là tiểu mao đầu(= trẻ nhỏ) còn chưa biết dài ngắn, đương nhiên sẽ cảm thấy ca vũ không thú vị.

Chờ thêm tám năm mười năm, chi sợ sẽ không nghĩ như lúc này. Du Phúc Nghi mím môi, cười trấn an nói:

- *Người muốn xem múa kiếm, trở về kêu Phi Hoa, Trục Nguyệt múa cho người xem là được, đừng vì cái này mà phân cao thấp cùng phụ hoàng người, hấn đang phát hỏa, đừng vào hổ lửa đừng mơ được yên thân.*

Vừa dứt lời, liền nghe nhị hoàng tử Tư Mã Giác ở phía đối diện làm nũng với Tư Mã Duệ:

- *Phụ hoàng, nhi thần muốn xem múa kiếm.*

- *Xem cái gì mà xem.*

Bị chạm vào vậy ngược, cho dù trước giờ là hoàng tử được thương yêu nhất cũng vậy, Tư Mã Duệ trừng mắt, thờ phỉ phỉ nằng:

- *Trẫm nói xem ca vũ liền xem ca vũ, người không thích xem, thì rút về Trường Sinh Trai tự đón giao thừa đi.*

Trước giờ Tư Mã Duệ luôn quan ái Tư Mã Giác, có khi nào hung thần ác sát như thế?

Tư Mã Giác bị nằng sừng sốt một lát, liền nhủ mũi méo miệng, chảy nước mắt không ngừng lải nhải:

- *Phụ hoàng mắng ta, phụ hoàng mắng ta, phụ hoàng mắng ta...*

- *Mắng hấn thì thế nào, phụ hoàng từng lấy roi đánh ta, ta cũng chưa khóc.*

Tư Mã Diễm ối mửa nói một câu, mới vừa rồi còn có chút buồn ngủ lúc này liền tan biến, hai mắt lóe sáng vui sướng nhìn Tư Mã Giác gặp họa.

Tư Mã Duệ bị niệm đến chóng mặt nhưc đầu, không kiên nhẫn mắng:

- *Mắng người thì thế nào, nếu còn khóc lóc lải nhải, thì rút về Trường Sinh Trai đi!*

Tư Mã Giác được hoàng thượng yêu thương là lợi thế duy nhất mà An thực phi dựa vào, nàng nào dám để Tư Mã Giác tiếp tục gây họa.

Ở sau lưng hấn đám một quyền, ánh mắt cảnh cáo nhìn hấn, dọa hấn run run, vội vàng im tiếng.

Thấy Tư Mã Giác an tĩnh, Tư Mã Duệ mới bỏ qua, bùng lên chén rượu, cất cao giọng nói:

- *Thất thân làm cái gì, mau, uống rượu!*

Đám phi tần nào dám không nghe, vội vàng bùng lên chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Du Phúc Nghi có quỳ thủy(tới tháng), không dám uống nhiều, lấy tay áo che môi, lén lút chuẩn bị nhổ vào ống nhổ ở bên cạnh.

Ai ngờ bị Tư Mã Duệ nhìn thấy, neho mắt nguy hiểm nhìn nàng, sợ hấn ở trước mặt mọi người làm khó dễ.

Cho nên nàng khẽ nghiêng đầu, mỉm cười với hấn.

Tư Mã Duệ cảm thấy trước mắt bạch quang chói lóa, đất trời hồi xuân, khoan mũi đầy áp hương khí của bách hoa nở rộ, lỗ tai làm trăm ngàn tiếng chim hót thanh thúy dễ nghe, không có phiền não, không có ưu khổ, chỉ có hạnh phúc vui sướng.

Hắn muốn làm cho thời gian vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc này.

P/s vâng cái này gọi là tiếng sét ái tình.

Các nàng nhớ vote ủng hộ ta nha nha nha. * ôm ôm*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tinh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49-1: Sao nương nương không nói giúp Phùng sung hoa (1)

Thức đón giao thừa đến tận canh năm, mới giải tán, Tư Mã Diễm mang theo hai hộ vệ trở về Hiệt Phương Điện.

Du Phúc Nghi lại không được nghỉ ngơi, bởi vì hôm nay là mừng một, buổi sáng tôn thất nữ quyền sẽ vào cung thỉnh an thái hậu, Vương hoàng hậu.

Buổi chiều đến phiên các vị cáo mệnh phu nhân, là phi tần có địa vị cao, cần phải lên sân khấu tiếp khách.

Nàng trở về Trường Xuân Cung rửa mặt chải đầu, thay đổi y phục, tùy tiện dùng một chút điểm tâm, rồi vội vàng chạy đến Từ Ninh Cung.

Từ khi thái hậu lễ Phật, liền không gặp khách, năm rồi lúc này chỉ có Vương hoàng hậu ra mặt.

Còn thái hậu chỉ ở Giao Thái Điện nhận lễ bái của mọi người, hiện giờ chất nữ vào cung, còn mang long thai.

Thái hậu vừa thoát ly hồng trần thế tục, lại lần nữa dính vào khói lửa, đứng ra vì Tần quý nhân mà lót đường cho "hoàng tử" trong bụng còn chưa hạ sinh.

Lúc Du Phúc Nghi đến, Vương hoàng hậu cùng Trịnh quý phi đã có mặt, một lát sau An thực phi cùng Lâm chiêu nghi cũng trước sau đi đến.

Bởi vì thức trắng đêm, sắc mặt mọi người đều mệt mỏi, cũng may lúc này hồi cung tu bổ trang dung, cho nên lúc này mới không nhìn ra manh mối.

Mới ngồi một lát, liền có tôn thất nữ quyền tiến vào dập đầu, cũng may tôn thất hoàng thân đông đảo, dập đầu lĩnh thưởng liền cáo lui.

Có thể lưu lại trò chuyện đã ít còn hiếm, thí dụ như Triệu lão vương phi cùng với hai nhi tức cùng ba tôn tức, còn có mẫu thân của Trịnh quý phi là Phúc Ninh trưởng công chúa.

(Yul: những công chúa chị em của vua đều được gọi tên + trưởng công chúa, không phải con gái vua)

Không cần thái hậu lên tiếng, các nàng tự động tìm ghế ngồi, Phúc Ninh trưởng công chúa còn cường ngạnh lôi kéo hoàng muội dì mẫu (khác mẹ) là Phúc Vĩnh trưởng công chúa không buông.

Tuy Phúc Vĩnh trưởng công chúa không muốn ở lại, cũng không thể ở trước mặt người khác cùng nàng lôi kéo, cho nên chỉ có thể ở lại.

Tiếp theo là Tề vương phủ toàn gia nữ quyền, trước giờ Phúc Yên trưởng công chúa không hợp với Phúc Ninh trưởng công chúa.

Nàng cùng nữ nhi là Khang Nhã quận chúa cũng bị giữ lại, trong điện con mắt hình viên đạn bay loạn xạ, dù chiến tranh chưa bùng nổ, nhưng mùi thuốc súng đã tăng mười phần.

Một lúc lâu sau, Phúc Yên trưởng công chúa nhìn bụng Tần quý nhân được thái hậu lôi kéo ngồi ở bên cạnh, cười nói:

- Nhị tiểu thư vừa mới tiến cung mấy tháng, đã từ tài tử lên tới quý nhân, còn mang long thai, thật là có phúc khí.

Tần Quý nhân vỗ về bụng, thẹn thùng nói:

- Trưởng công chúa quá khen, ta chỉ có thân phận tầm thường, đáng lẽ sẽ không có tạo hóa như vậy, cũng may là thường bầu bạn bên người thái hậu, lão nhân gia lại ăn chay niệm Phật, có thần Phật phù hộ, ta đi theo cũng dính chút phúc khí.

- Ô, còn có thể nói như vậy sao?

Phúc Ninh trưởng công chúa kinh hô một tiếng, ánh mắt liếc nhìn bụng của Khang Nhã quận chúa một cái, rồi chăm chọc mĩa mai nói với Phúc Yên trưởng công chúa:

- Miêu nhi thành thân đã năm sáu năm đến nay vẫn không truyền ra tin tức tốt, tuy Tôn gia kiêng kỵ nàng là quận chúa nên khó mà nói cái gì, nhưng nếu cứ để như thế thì sẽ không ổn, hoàng muội là mẫu thân, hãy vì Miêu nhi mà suy nghĩ, cũng nên ăn chay niệm Phật mới đúng, như thế Miêu nhi thỉnh thoảng ba bốn năm trở lại ngoại gia, cũng có thể dính chút phúc khí, không phải sao?

Dừng một chút, lại che miệng cười nói:

- Nếu không lỡ gặp chuyện lại ôm chân Phật không kịp, đơn giản nhất là đem nàng đưa đến bên cạnh thái hậu, ở lại năm ba tháng, không chừng sẽ giống nhị tiểu thư, truyền ra tin tức tốt.

Nghe xong liền biết Miêu nhi là nhũ danh của Khang Nhã quận chúa, không ít phú quý nhân gia sợ không đường được nhi nữ tới lớn, sẽ đặt nhũ danh tiện mệnh tới áp chế, có thể nhìn ra Phúc Yên trưởng công chúa cực kỳ yêu thương nữ nhi này.

Nhưng Phúc Ninh trưởng công chúa so với thân sinh nữ nhi là Trịnh quý phi thì miệng lưỡi của nàng sắc bén hơn nhiều.

Mở miệng liền trào phúng Khang Nhã quận chúa là gà mái không biết đẻ trứng, lại chỉ trích nàng thỉnh thoảng ba bốn năm mới về ngoại gia.

Đương nhiên cũng không buông tha cho thái hậu người luôn đối đầu với nàng, nếu Phúc Yên trưởng công chúa thật sự đem Khang Nhã quận chúa đến chỗ thái hậu ở lại năm ba tháng, lúc trở về vẫn không hoài thai, thì mặt già của thái hậu biết để ở đâu?

Còn nếu quả thật có thai, cũng chưa chắc là chuyện tốt, Khang Nhã quận chúa vào cung sẽ ở tại Tử Ninh Cung, mà Tử Mã Duệ mỗi ngày sớm tối thỉnh an, biểu muội đã thành thân cùng biểu ca hoàng đế ngăn đầu không thấy cúi đầu thấy, hải tử trong bụng có thể nói rõ ràng?

Thái hậu tức đến xanh mặt, hít sâu mấy hơi mới có thể áp chế cơn tức, hừ nói:

- Hiện giờ Miêu nhi đã gả cho người, không thể tự tại như lúc còn là khuê nữ, sao có thể bỏ xuống toàn gia già trẻ không màng, chạy đến trong cung ở lại năm ba tháng? Nhưng Trùng Nương tuổi còn nhỏ, lúc này có thể đưa vào.

Trùng Nương là muội muội của Trịnh quý phi, Phúc Ninh trưởng công chúa lúc cao tuổi mới sinh ra nàng.

Trịnh quý phi cũng rất yêu thương nàng, tháng hai năm sau là nàng đến tuổi cập kê, Trịnh Quý Phi còn thay nàng chọn thiếu niên tài俊 trong kinh thành, sao có thể bỏ được mà đem nàng vào đây? Nghe vậy nàng cười nói:

- Trùng Nương là tục nhân, thù hận đối, cũng không thể không ăn thịt, nếu đem nàng đưa vào cung, chẳng phải sẽ làm bản chỗ thanh tịnh của thái hậu sao? Nên thôi đi.

Thái hậu cong khóe môi, nói với Phúc Yên trưởng công chúa:

- Lát nữa ai gia tuyên Vương ngự y tới bắt mạch cho Miêu nhi, tuy hấn là người hầu hạ bên người hoàng đế, nhưng phương diện y thuật không hề kém hơn Thiên Kim thánh thủ(phụ khoa) Vương thái y, để hấn bắt mạch xem sao.

Các nàng quý vì là công chúa, nếu bị đau đầu nhức óc, liền sai người lấy bài thiếp thỉnh thái y ở Thái Y Viện là được, đương nhiên Thái Y Viện cũng không dám chậm trễ.

Nhưng ngự y chuyên xem bệnh cho Tử Mã Duệ lại khác, không có hấn hay thái hậu lên tiếng, tuyệt đối không thỉnh được bọn họ. Phúc Yên trưởng công chúa nghe vậy, vẻ mặt vui mừng nói:

- Phiền người lo lắng.

Rồi để Khang Nhã quận chúa phúc thân cảm tạ, thái hậu tùy ý nâng nâng tay:

- Người trong nhà, không cần như thế.

Không để ý đến bộ dạng rắn chuột ở chung một ổ hoà thuận vui vẻ, Phúc Ninh trưởng công chúa nhìn về phía Vương hoàng hậu đang bụng nước trà mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, bộ dạng sống chết mặc bay.

Sau đó nhìn chăm chăm vào bụng của nàng, cười hi hi nói:

- Hoàng hậu nương nương bụng tiêm(bụng nhọn), nghĩ là hoàng tử không thể nghi ngờ.

Vương hoàng hậu khiêm tốn cười nói:

- Các thái y đều rất gian trá, sợ chẩn đoán lầm lỗi, mỗi người đều thoái thác, đến nay cũng không dám kết luận, ta cũng lười so đo cùng bọn hấn, cứ để mặc cho số phận, cho dù sinh hạ công chúa, ta cũng vui mừng.

Phúc Ninh trưởng công chúa gật đầu, cười nói:

- Trước nở hoa sau kết trái, nương nương phúc trạch thâm hậu, ngày lành kéo dài.

Vương hoàng hậu cười cười, cảm kích nói:

- Mượn cát ngôn của người.

Bên này nói chuyện náo nhiệt, bên phía Triệu vương phủ đại phu nhân Phùng thị khuôn mặt khổ não, khẩn cầu nhìn Triệu lão vương phi, Triệu lão vương phi xưa nay vẫn rất yêu thích tôn tức này, không nhìn nổi bộ dáng đáng thương của nàng, chỉ phải nói với thái hậu:

- Năm trước nghe nói trong cung có thích khách, còn liên lụy đến đường muội của đại tôn tức là Phùng sung hoa... Thái hậu người cũng biết, vị đường muội của nàng thất lạc mười mấy năm, vừa mới nhận về còn không bao lâu, mấy năm nay nàng ở bên ngoài gặp gỡ ai, hay kết giao với ai, người trong phủ không hề hay biết, hiện giờ nhào ra chuyện này, nàng bị trừng phạt là đúng tội không thể tha thứ, nhưng gia tộc Phùng thị vô tội, thỉnh chớ có để bọn họ bị liên lụy.

Cùng là tú nữ năm trước mới vào cung, tuy có thái hậu chống lưng, lại bị nàng ta đè ép, tro mắt nhìn Phùng sung hoa vinh sủng vô hạn cướp hết nổi bật.

Lúc này nàng ta xúi quẩy, sao có thể bỏ qua mà không bỏ đá xuống giếng nhỏ cỏ tận gốc? Chẳng lẽ để nàng tùy ý Đông Sơn tái khởi?

Tần quý nhân nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói:

- Vừa mới nhận trở về không được bao lâu, ở bên ngoài gặp gỡ ai, như thế nào cũng không biết, kết giao này đó cũng không nói..... Không biết rõ là người như thế nào lại dám đưa vào cung, nếu nói gia tộc Phùng thị bị oan uổng, ngay cả ta là người ngoài cuộc cũng không tin.

Phùng thị thấy Triệu lão vương phi bị nói á khẩu không trả lời được, đành đứng ra biện giải nói:

- Chuyện này đều do thần phụ, vì thần phụ nghe nói hoàng thượng thiên vị nữ tử tinh thông võ nghệ, cho nên mới viết thư báo cho ngoại gia, ai ngờ lại trùng hợp, đường thúc đường thám ngay lúc mẩu chốt lại tìm được đường muội đã thất lạc nhiều năm, đã vậy đường muội còn có khinh công trác tuyệt võ nghệ cao cường, tộc trưởng cùng các trưởng lão đã mấy lần ra mặt khuyên bảo, cho dù đường thúc đường thám luyện tiếc, cũng không thể mở miệng cự tuyệt, liền nhịn đau đem đường muội đưa vào kinh tuyến tú..... Nếu nói gia tộc tham mộ hư vinh, thần phụ cũng không dám cãi lại, dù sao sự thật cũng đúng như thế, nhưng nếu nói gia tộc thông đồng với đường muội định hành thích hoàng thượng, điều đó tuyệt đối không khả năng, thỉnh thái hậu minh giám.

P/s: Xin lỗi các nàng khi phải nói ra điều này...

Ta xin thông báo đảo hồ mới□□□ bắt đầu thả thính độc.

Mong các nàng nhảy hố tiếp theo của ta.

Hồ mới thuộc thể loại đam mỹ trá hình. Anh hoàng thượng từ trắng bị bẻ cong... từ cong bẻ lại trắng. Tình tiết truyện hợp lý hay diễn biến tâm trạng cốt truyện giàu cảm xúc tình tế.

Sr các nàng vì chưa lấp hố này đã đào hố khác.□□□ nhưng ta vừa đọc xong thấy nhức nhối quá muốn chia sẻ với các nàng ngay.

Hãy yên tâm khi nhảy hố nhà ta nhé!!! Ta sẽ lót nền hố mới sau vài ngày nữa. các nàng cứ yên tâm ta vẫn ra đều bộ BTLP cùng HMKV.

Xin nhắc lại hồ mới độc lạ thể loại ít gặp, yêu ngay nam chính khi anh mới lên sàn. Nói KHÔNG với bản tay vàng, tiểu bạch hoa, thể loại YY, NP, SE...

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Lâm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49-2: Sao nương nương không nói giúp Phùng sung hoa (2)

Chuyện Phùng sung hoa thông dâm với hán tử, Tư Mã Duệ vẫn chưa để chuyện này truyền tới tai thái hậu.

Cho nên thái hậu cũng không biết nội tình, nhưng tội danh "hành thích hoàng thượng", cũng đủ làm lòng nàng run sợ.

Nàng đã mất đại nhi tử, đời này chỉ có thể dựa vào tiểu nhi tử, nếu hán cũng xảy ra chuyện, ấu đế đăng cơ.

Không chỉ có nàng từ nay về sau phải xem sắc mặt người khác mà sống, ngay cả giang sơn xã tắc của Đại chu cũng không xong.

Cho nên nàng nghe Phùng thị nói xong, lập tức giận dữ, một cái tát chụp lên kháng trất, lạnh lùng nói:

- Vô tội hay có tội, đã có hoàng thượng quyết đoán, người là nữ tử đã xuất giá, giúp phu dạy dỗ nhi nữ quân gia xử lý công việc mới là đúng đắn, ít trộn lẫn này nọ mới đúng, nếu không Triệu vương phủ cũng không dung nạp được người, mà ai gia cũng không dung nổi.

Ngoại gia đã giữ không nổi, nếu còn khiến thái hậu tức giận, chỉ sợ nàng cũng bị dính vào.

Phùng thị bị dọa trắng mặt, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu thỉnh tội:

- Thái hậu bớt giận, thần phụ biết tội, xin nghe theo lời thái hậu phân phó, không dám vọng ngôn nữa.

Sao thái hậu lại không biết nàng rất được Triệu lão vương phi yêu thích, nếu không Triệu lão vương phi cũng sẽ không ra mặt thay nàng nói chuyện, nề mặt Triệu lão vương phi, thái hậu cũng không truy cứu, nàng nâng tay, nói:

- Đứng lên đi.

Phúc Yên trưởng công chúa đột nhiên nhìn về phía Du Phúc Nghi, cười nói:

- Nương nương muội muội của người cũng gả vào Triệu Vương phủ, Phùng đại phu nhân là tẩu tẩu của nàng, nương nương cùng Phùng Sung Hoa cũng coi như thân thiết, sao lúc này nương nương lại không nói giúp Phùng sung hoa một câu, như vậy không phải quá lạnh bạc sao?

Còn không phải vì lúc trước nàng nhìn trúng huynh trưởng Du Thiệu Nghi của nàng, muốn Du Thiệu Nghi thú Khang Nhã quận chúa, còn thiết kế ở Từ An Tự dâng hương đèn cho hai người "Ngẫu nhiên gặp nhau".

Đáng tiếc Du Thiệu Nghi cùng Tư Mã Duệ có chung đức hạnh, là không thích nữ tử mảnh mai tiểu bạch hoa, ngay cả con mắt cũng không thèm liếc nhìn Khang Nhã quận chúa một cái, liền vội vã chuồn mất.

Đối với một người thân là trưởng công chúa mà nói, như thế đã đủ hạ giá, tuyệt đối không có chuyện sai người tới cửa cầu thân.

Nhưng Phúc Yên trưởng công chúa lại muốn tự vả vào mặt mình, sai người tới phủ vun đắp vào, chưa nói đến chuyện có tác hợp thành công hay không, chỉ nói đến chuyện phò thác người nọ lại là người miệng rộng, lan truyền chuyện này khắp kinh thành mọi người đều biết.

Phúc Yên trưởng công chúa không tìm người nọ tính sổ, lại đem tội danh này đổ lên đầu Du gia, tóm được cơ hội liền gây khó dễ, quả thực khiến cho người ta không nói được lời nào.

Du Phúc Nghi cũng hiểu vì sao Vương hoàng hậu phải để các phi tần có phân vị cao có cơ hội lộ diện, rõ ràng là mượn các nàng để hấp dẫn hỏa lực.

Giống như nàng đây, đang an tĩnh ngồi cái gì cũng không làm, ngay cả trà cũng chưa bung lên uống, hỏa lại đốt tới người nàng. Nàng cười nhạt nói:

- Trưởng công chúa thật biết nói đùa, nếu so đo lên, người là hoàng cô của hoàng thượng, Phùng sung hoa cũng coi như tiểu chất tức (cháu dâu) của người, so với thần thiếp còn thân thích hơn nhiều, cũng không thấy người thay nàng nói một câu?

Phúc Yên trưởng công chúa bị ghen một chút, sau đó hừ một tiếng:

- Không thể nói như vậy được, nương nương cùng nàng thân thiết, cũng là phi tần của hoàng thượng, cùng ở chung một cung, nàng xảy ra chuyện, người cũng không thể khoan tay đứng nhìn.

Thái hậu cực kỳ hận Phùng sung hoa, Phúc Yên trưởng công chúa rõ ràng là đứng về phe thái hậu, nàng nói như vậy không sợ chọc giận thái hậu?

Du Phúc Nghi lên liếc nhìn đánh giá sắc mặt thái hậu, thấy thái hậu tỏ vẻ khoan dung không trách tội.

Lại nhớ đến ngày xưa Phúc Yên trưởng công chúa không ít lần ở sau lưng nàng gây khó dễ phiền toái cho thân mẫu là Du phu nhân.

Đáng tiếc nàng lại không cơ hội nhìn thấy, lúc Du phu nhân đến nói với nàng đều khóc thút thít.

Phúc Yên trưởng công chúa có thể chiếm được tiện nghi mới lạ, nghĩ lại cũng thấy vui vẻ.

Du Phúc Nghi nghiêm mặt, nghiêm trang nói:

- Nữ tử ở nhà từ phụ (nghe lời cha), xuất giá tòng phu, Phùng sung hoa hành thích hoàng thượng, hoàng thượng muốn xử trí nàng, thần thiếp thân là thiếp thị, chỉ có thể nghe theo, nào dám trái ý.

Một câu khiến Phúc Yên trưởng công chúa cứng họng, nàng không thể nào nói tiếp.

Nếu không chẳng phải có ý phản kháng « nữ huấn », « nữ giới » quy củ lễ nghi?

Như thế phẩm hạnh không đủ, cho dù là công chúa hoàng thất, cũng khó tránh bị người phê bình.

Thấy Phúc Yên trường công chúa ăn mệt, Trịnh Quý Phi vui vẻ vô cùng, tiến đến nhỏ giọng trêu ghẹo Du Phúc Nghi:

- *Gì mà xuất giá tòng phu? Lời này người khác nghe có lẽ sẽ tin, nhưng ta không có tin đâu.*

Du Phúc Nghi giả ngu giả ngốc kinh ngạc nói:

- *Tỷ tỷ nói cái gì, ta nghe không hiểu?*

Trịnh Quý phi khẽ đẩy vai nàng, cười mắng:

- *Đừng có giả trò trước mặt ta, trong bụng hoàng thượng giả không được hai lượng nước tương(không biết che giấu), đã sớm lộ ra manh mối, người khác nhìn không ra cũng thôi, ta với hán tử nhỏ lớn lên cùng nhau, hán có tâm tư gì, không lẽ còn có thể gạt được ta?*

Trước khi Tào mỵ nhân "Được sủng ái", một tháng Tư Mã Duệ lật thẻ bài của nàng hơn hai mươi lần.

Cho nên Trịnh quý phi nghĩ như vậy cũng không có gì kỳ quái, mà nàng cũng không để trong lòng, chỉ cười nói:

- *Tính nét hoàng thượng như tiểu hài tử, nhất thời vui, nhất thời giận, nếu thật sự coi chuyện này là quan trọng, về sau sẽ có rất nhiều kiện tụng.*

Trịnh quý phi liếc nàng, hừ hừ nói:

- *Hán có cái tính nết gì, trên dưới hậu cung ai mà không rõ ràng? Trước giờ những cái đó chỉ là tiểu hài tử chơi đùa, ai cùng hán chơi vui vẻ, hán liền sủng người đó, nhưng lúc này lại không giống vậy, ta lại nhìn ra hán như thiếu niên hoài xuân, hiển thị động chân tình.*

Du Phúc Nghi "Phụt" một tiếng bật cười, thấy mọi người nhìn mình, vội vàng thu liễm thần sắc, nhỏ giọng nói với Trịnh quý phi:

- *Ta cũng không rảnh tranh cãi cùng tỷ tỷ, đợi một thời gian nữa, đến lúc đó chỉ sợ không cần ta nói cái gì, tỷ tỷ đã muốn tự đánh miện mình.*

- *Để ta chờ xem.*

Trịnh quý phi định liệu trước, kiêu ngạo nói:

- *Đến lúc đó ta tự đi Trường Xuân Cung, đánh miện người.*

Cũng không phải Du Phúc Nghi làm ra vẻ, nàng thừa nhận Tư Mã Duệ đối với nàng có một ít thiệt tình.

Nhưng chân tâm của hán thật sự quá nhiều, trước là Trịnh quý phi biểu muội thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên.

Sau là Lệ phi lên như điều gặp gió một bước lên phân vị phi, tiếp theo là giang hồ hiệp nữ Phùng sung hoa.

Nếu không phải Phùng sung hoa tự mình nháo ra sai lầm, chỉ sợ ngày tháng được sủng ái vẫn còn dài, ai biết Du Phúc Nghi có thể cười được bao lâu?

Bất quá những lời này nếu người khác nói cũng thôi, Trịnh Quý Phi cùng mình trước giờ nước giếng không phạm nước sông, luôn miệng nói Tư Mã Duệ chân tình với mình, chuyện này đối với nàng mà nói có chỗ nào tốt?

Chẳng lẽ là mượn chuyện này tung cánh ôliu với nàng, cùng đối phó An thực phi?

Nhưng thời cơ có chút không đúng, đáng lẽ lúc này nàng phải nỗ lực cùng Tư Mã Duệ sinh hạ hoàng tử, không có hoàng tử, dù An thực phi như thế nào, cũng chỉ là tú giá y cho người mà thôi, nàng sẽ hảo tâm sao?

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Người cản trở làm cái gì?

Khó khăn đợi đến lúc tan cuộc, Du Phúc Nghi đã mệt muốn há họng.

Sau khi trở lại Trường Xuân Cung lập tức sai người bãi thiện, định dùng ngo thiện xong sẽ tranh thủ ngủ một canh giờ.

Sau giờ ngo các cáo mệnh phu nhân sẽ tiến cung chúc tết, nàng còn phải tiếp tục đi Từ Ninh Cung tiếp khách.

Tiểu Mẫn thấy thế cũng không dám trì hoãn, vội sai người đi bưng đồ ăn, tự mình giúp Du Phúc Nghi tháo vòng phi thúy trên tay, hầu hạ nàng rửa tay, rửa mặt.

Ai ngờ vừa mới cầm chiếc đĩa, bên ngoài đã vang lên tiếng của Triệu Hữu Phúc:

- *Hoàng thượng giá lâm!*

Nàng thật sự không còn sức lực hoạt động bước chân, cũng không ra ngoài nghênh đón, đợi Tư Mã Duệ bước vào phòng, mới đứng lên phúc thân:

- *Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng.*

Tư Mã Duệ cúi người, nâng nàng lên, dịu dàng ngồi xuống ghế, hần cũng ngồi bên cạnh nàng, liếc mắt nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn, nhũn mày nói:

- *Sao làm nhiều thức ăn chay như vậy? Đại niên(năm mới) mừng một lại ăn uống keo kiệt như thế, há chẳng phải cả năm đều keo kiệt?*

Ồ cỗ đại không có lều lớn bằng nhựa, cái trắng, củ cải đều trồng bên ngoài, mùa đông thức ăn chay so với thịt còn trân quý hơn nhiều.

Nếu không phải nàng có phân vị cao Tư Mã Duệ lại thường chạy qua bên này, thì Ngự Thiện Phòng cũng luyến tiếc khi phải đem ra nấu.

Vậy mà hần lại cảm thấy keo kiệt, này thật đúng là không lo việc nhà không biết quý củi gạo.

Du Phúc Nghi cũng không muốn Ngự Thiện Phòng vô duyên vô cớ bị oan uổng, liền giải thích một câu:

- *Hôm qua thức cá một đêm, lúc này buồn ngủ vô cùng, không nên dùng thịt cá này đó không tốt cho tiêu hoá, nếu không chỉ sợ sẽ khiến cho dạ dày không ổn, cho nên mới sai bọn họ làm chút thức ăn thanh đạm.*

- *Ái phi hiểu biết thật nhiều, không uống công trăm đến chỗ người, nếu không lúc này đã ăn rất nhiều thịt cá rồi.*

Tư Mã Duệ cầm lấy chiếc đĩa, thay Du Phúc Nghi gấp rau xanh, sau đó bưng lên bát cơm, há mồm gặm lấy gặm để.

Khỏe miệng Du Phúc Nghi co giật, cũng lười để ý đến hần, nhớ đến lúc vừa rồi Trịnh quý phi có cử chỉ khác thường, liền thử dò hỏi nói:

- *Hôm nay Trịnh quý phi nói những lời có chút ý vị thâm trường, thần thiếp nghe mà như lọt vào sương mù, lúc này còn đang cân nhắc vẫn chưa hiểu rõ.*

Tư Mã Duệ định mở miệng, nhưng trong miệng tràn đầy thức ăn, vội vàng nuốt xuống, lúc này mới nói:

- *Năm trước nàng có thai, vừa vặn đến ngày có quỳ thủy, cho nên không nghĩ là mình có thai, cả ngày nhảy nhót lung tung không ngừng, đến lúc chảy máu không ngừng mới phát giác ra, đáng tiếc đã quá muộn, tuy trăm đã phái Vương ngự y thay nàng chữa trị, cũng không thể giữ được thai nhi.*

Hơi dừng lại một chút, lại thờ dài nói:

- *Không chỉ như thế, chỉ sợ sau này muốn sinh nhi tử nói dòng sẽ rất gian nan.*

Du Phúc Nghi lấp bắp kinh hãi, nghi hoặc nói:

- *Đây là chuyện xảy ra khi nào? Sao thần thiếp chưa từng nghe nói?*

- *Chuyện này là nàng ta làm ra chuyện hồ đồ, nói ra chỉ khiến người khác chê cười mà thôi, biết để mặt mũi ở đâu?*

Nói xong hần liếc xéo Du Phúc Nghi, có chút vui vẻ nói:

- *Nàng ta đã không thể sinh, dưới gối chỉ có một công chúa, tương lai sau này khi trăm trăm năm, sẽ dọn đến Thọ Khang Cung hầu hạ thái hậu tương lai. Cho nên nàng ta phải có quan hệ tốt với thái hậu sau này, trăm còn nghĩ nàng ta sẽ đi định hôn hoàng hậu, không ngờ lại chọn trúng ái phi, cũng có chút ánh mắt.*

Nếu lựa chọn, chỉ sợ Trịnh quý phi cũng không vui khi chọn nàng, phải biết rằng chọn người ngu xuẩn so với người thông minh càng dễ dàng thao túng.

Đáng tiếc nhìn các vị phi thần trong hậu cung, An thực phi cùng nàng là tử địch, thái hậu cùng mẫu phi của nàng là tử địch, Tàn quý nhân là chất nữ của thái hậu, đương nhiên sẽ đứng về phía thái hậu.

Phúc Tàn lại là người ngu xuẩn, đáng tiếc nàng sinh ra đại hoàng tử cũng đồng dạng là người ngu xuẩn.

Nếu diu đất hần thượng vị mà không cẩn thận sẽ bị nước mất nhà tan xã tắc khó giữ...

Còn Vương hoàng hậu, nếu trong bụng hoài thai là hoàng tử, thì thái y đã sớm tuyên bố ra ngoài, lúc này lại im thin thít.

Không cần nghĩ cũng biết là công chúa. Suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể hướng cánh ôliu về phía mình.

Không có vị hoàng đế nào sẽ vui mừng khi nhi tử nhớ thương ngôi vị hoàng đế của mình.

Lời như vậy chỉ có Tư Mã Duệ nói được, còn Du Phúc Nghi lại không nói được, vì thế hừ nói:

- Chỉ sợ đành phải làm cho Trịnh quý phi thất vọng rồi, thần thiếp cùng Diễm nhi chỉ muốn bình tĩnh an ổn sống qua ngày, không hề có chí thanh vân(chỉ làm việc lớn).

Tư Mã Duệ làm như nhớ tới cái gì, tức giận hừ nói:

- Trẫm biết, người tâm tâm niệm niệm muốn đi theo Diễm nhi xuất cung vinh dương.

- Không phải hoàng thượng đã chắc chắn rằng mình so với thần thiếp còn sống lâu hơn sao? Nếu đã như thế, thì quyết định này của thần thiếp cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi, người cần gì phải tức giận?

Du Phúc Nghi gấp một đũa đồ ăn mặn, đặt vào trong chén của Tư Mã Duệ, nói:

- Hoàng thượng dùng bữa đi.

- Dùng tương cho trẫm vài lời ngon ngọt, là trẫm sẽ quên lúc trước người đâm chọt sau lưng trẫm.

Tư Mã Duệ há miệng nường, nhưng về mặt lại ẩn hiện nhu hòa, lén lút nhìn nàng, cũng may là không có đem chiếc đũa đâm vào lỗ mũi.

Dùng xong ngọc thiện, Du Phúc Nghi chống đỡ không nổi nữa, nằm trên kháng sàng lên núi thỉnh kinh.

Tư Mã Duệ cũng thức trắng một đêm chưa ngủ, thấy bộ dạng nàng thế này, khó khăn lắm mới khắc chế được cơn buồn ngủ lại bùm phát.

Vứt long hài bỏ đến kháng sàng kéo Du Phúc Nghi ôm vào trong lòng, kê đầu ngủ chung.

Mới ngủ hơn nửa canh giờ, Du Phúc Nghi bị Thỉnh Phong đánh thức, nàng mở mắt mê man mệt mỏi, ngáp mấy cái cố gắng đấu tranh mới có thể ngồi dậy.

Không ngờ lại kinh động đến Tư Mã Duệ, hắn đưa chụp lấy nàng, đem nàng kéo trở về, ấn đầu nàng lên trên vai của hắn, lầm bầm nói:

- Dùng nháo, ngủ đi.

Rốt cuộc là ai đang nháo? Du Phúc Nghi mắt tròn trắng, đẩy cánh tay của hắn, nhưng làm như thế nào cũng đẩy không được, đành phải nói:

- Thỉnh hoàng thượng buông tay, thần thiếp còn phải đến Từ Ninh Cung.

Tư Mã Duệ không ngủ đủ, nghe vậy tức khí mủi phần, cho nên nhắm mắt lại mắng:

- Đi Từ Ninh Cung làm cái gì? Không cho đi!

Nàng cũng không muốn đi, nhưng Từ Ninh Cung đâu phải là nơi không muốn đi là có thể không đi?

Nhưng hắn làm vậy không phải là muốn đem nàng nướng trên lửa sao? Rõ ràng là muốn đem kiếm thọc chết mình!

Du Phúc Nghi tức giận không thôi, nắm chặt cánh tay của hắn, kéo xuống tay áo lộ ra da thịt, trên cánh tay trắng nõn của hắn hung hăng cắn một cái.

- Á...Á...Á...

Tư Mã Duệ bị cắn đau, che lại cánh tay kêu la om xòm, mở to mắt trừng nàng, mắng:

- Cắn trẫm làm cái gì, người là cầu sao?

Thấy hắn buông lỏng tay, Du Phúc Nghi lộn người ngồi dậy, xỏ chân vào giày thêu bỏ chạy tới đông thứ gian.

Tư Mã Duệ tức giận muốn đuổi theo, cắn nàng trả đũa, nhưng lại lười xuống giường, nằm cân nhắc một phen.

Cảm thấy đánh người lúc nào cũng được, cần gì lúc này, dù sao nàng cũng chạy không thoát, cho nên đem đầu vùi vào trong ổ chăn, tiếp tục ngủ bù.

P/s các nàng ủng hộ bộ mới của ta nhé.

Trầm Thật Mệt Tâm bộ này tình tiết hay, tính nam chính rất cute, nữ chính lý trí. Coi ảnh truy thê mà cười run rần. ♥♥♥♥ nhớ nhảy nhá

Chương 50-2: Người cần trầm làm cái gì? (2)

Du Phúc Nghi cũng không ngại kiêu, chạy chậm chạy tới Từ Ninh Cung, ai ngờ vẫn tới muộn.

Ngoại gia bên thái hậu là Tần gia cùng ngoại gia của Lâm chiêu nghi đều tới rồi.

Thấy nàng đi vào, mẫu thân của Tần quý nhân là Tần phu nhân trên dưới đánh giá nàng, che miệng cười nói:

- Nhiều năm trước lúc Du phu nhân mang theo nương nương ra ngoài đi lại, nương nương vẫn chỉ là tiểu cô nương, hiện giờ nhiều năm không thấy, nương nương cũng có xuân thu, chúng ta này đó đã là bà lão không còn dùng được... Năm tháng thật là con dao giết người, không muốn già cũng không được.

Lời này ngoài mặt thì cảm thán mình đã già rồi, nhưng thực tế đang nói Du Phúc Nghi tuổi già sắc suy không so được với Tần quý nhân tuổi trẻ mỹ mạo.

Đáng tiếc nàng đã quên ở nơi này còn có một người so với Từ Mã Duệ còn lớn hơn ba tuổi là Vương hoàng hậu.

Muốn nói tuổi già sắc suy cũng là Vương hoàng hậu tuổi già sắc suy trước, như thế nào cũng không tới lượt Du Phúc Nghi.

Wương hoàng hậu nghe vậy nhếch môi, nói:

- Tần phu nhân không cần tự coi nhẹ mình như vậy, người bảo dưỡng rất tốt, trên đầu tóc đen cũng chưa thấy một sợi tóc bạc nào đâu, ai nhìn thấy, mà không nói người còn trẻ tuổi?

Tần phu nhân còn đang cảm thấy kỳ quái không hiểu vì sao Vương hoàng hậu lại mở miệng thay Du Phúc Nghi nói chuyện.

Cẩn thận cân nhắc một hồi, lúc này mới phát giác mình nói sai rồi, vội vuốt mông ngựa nói:

- Nếu nói trẻ tuổi, ai cũng không so được với hoàng hậu nương nương, đồng dạng đều đang mang thai, người cùng quý nhân tiểu chủ đứng chung một chỗ, quý nhân tiểu chủ nhìn còn lớn hơn người một tuổi! Năm nay chúng ta cũng không cần ban thưởng, chỉ cần hoàng hậu nương nương đem bí phương bảo dưỡng nói cho chúng ta nghe, thì chúng ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi, các người nói xem có phải không?

- Đúng vậy, đúng vậy.

Tự nhiên bị liên lụy đương nhiên mọi người phải lên tiếng phụ họa.

Wương hoàng hậu cười nói:

- Nào có cái gì bí phương, dùng son phấn do Nội Vụ Phủ đưa cho, cũng giống phân lệ của các vị cáo mệnh phu nhân, chỉ là tâm tính rộng rãi một chút, có chút chuyện nhỏ không nên để trong lòng là được, dù sao ta cũng không nhìn ra có gì bất đồng, nếu quả thật giống như lời Tần phu nhân nói, thì nên nói do 'tướng từ tâm sinh' ban tặng.

(Yul: Tướng tùy tâm sinh tức là mỗi hành vi, cử chỉ, cách ăn mặc, lời nói của một người đều sẽ bộc lộ rõ được tính cách, phẩm chất, thân phận và tâm tính của người đó.)

Mẫu thân của Lâm chiêu nghi là Lâm phu nhân cười khen nói:

- Thật không hổ là người do thái hậu tự mình chọn lựa, tâm tính như vậy, đúng là mẫu nghi thiên hạ, nếu rơi vào nhà bá tánh tầm thường, chẳng phải sẽ là người tài giỏi mà không được trọng dụng sao?

Wương hoàng hậu rũ mắt, thẹn thùng nói:

- Lâm phu nhân quá khen, sao ta có thể dám đương nổi.

Cường ngạnh thân mình tiếp đón cáo mệnh phu nhân, cũng không phải vì xem Vương hoàng hậu diễn trò rộng lượng hiền lương, thái hậu ho nhẹ một tiếng, âm thanh lạnh lùng nói:

- Bên ngoài còn có người đứng chờ, tuyên các nàng tiến vào đi.

Nhân lúc mọi người đang nói chuyện, Thôi ma ma từ từ tiến vào thông báo, lúc này nghe thái hậu phân phó, vội ra phòng chờ tuyên triệu một đám cáo mệnh phu nhân đang ngồi đợi, trong đó có mẫu thân của Du Phúc Nghi là Du phu nhân.

Vương hoàng hậu sai người ban thưởng sau đó liền tống cổ những người khác rời đi.

Để lại Du phu nhân ở lại nói chuyện, mà Du phu nhân quả nhiên là hổ khuê nữ không cần đèn mạng.

Vừa mới ngồi xuống đã hứng thú bùng bùng khoe với Du Phúc Nghi:

- Đại ca người đã thành thân, năm trước ta đã sai người sửa sang lại gian phòng, gia cụ cũng đổi mới, người viết cho hần một phong thư hỏi hần xem, bao lâu mới có thể trở về, ta cũng tiện đo đếm, miễn cho lúc đó lại hoảng loạn.

Tần phu nhân nghe vậy ánh mắt sáng lên, cảm thấy hứng thú hỏi:

- Du đại thiếu gia đã một bó tuổi, cuối cùng cũng muốn thành thân? Không biết là tiểu thư phủ nào, ta gần đây kiến thức hạn hẹp, cho nên chưa từng nghe ai nói đến chuyện đại sự này.

Du phu nhân ngẩn cao đầu, đặc ý nói:

- Cô nương bình thường Thiệu Nghi nhìn không vừa mắt, hần được người rất lợi hại làm mai mối, là công tước cô nương Pháp quốc bên kia đại dương, là danh môn quý nữ, của hồi môn cũng rất phong phú, đều là những vật hiếm lạ mà trước giờ ta chưa từng thấy qua...

Du Phúc Nghi đỡ trán, lúc trước khi Du phu nhân đến nơi này nói với Du Phúc Nghi chuyện Du Thiệu Nghi muốn thú dương nữ.

Nàng còn khóc lóc không ngừng, lúc này lại tỏ ra vô cùng vui sướng, còn kiêu ngạo tuyên dương trước mặt người khác.

Thái độ của Du phu nhân so với sáu tháng trước đã biến đổi nhanh chóng, thậm chí còn bịa đặt nói dối của hồi môn xuất giả rất phong phú.

Nếu đến lúc đó đại tẩu thân vô vật dư thừa, để xem đến lúc đó nàng sẽ như thế nào.

(Yul: thân vô vật dư thừa nghĩa là nghèo nàn hoặc nghèo rớt mồng tơi.)

Thái hậu đột nhiên mở miệng nói:

- Đứa nhỏ Thiệu Nghi này, là ai gia nhìn hần lớn lên, tuy có chút hồ nháo, nhưng vẫn thái rất tốt, lại thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nhất định có thể đạt được thành tựu sự nghiệp, ai gia còn thay hần tìm một cô nương tốt, chỉ chờ hần hồi kinh liền thay bọn họ tử hôn, ai ngờ hần lại chạy đến Pháp quốc, còn muốn thú công tước cô nương... Cũng thật đáng tiếc, ai gia thấy vị cô nương kia có đốt đèn cũng không tìm thấy.

Người được thái hậu coi trọng tất nhiên sẽ không kém, lại có ý chỉ tử hôn.

Nếu đổi lại là người khác, nghe xong lời này tất nhiên muốn sửa chủ ý, nhưng Du phu nhân dù cảm thấy rất tiếc hận, nhưng nàng không thể thay Du Thiệu Nghi ra chủ ý, cũng không dám tùy tiện ứng thừa cái gì, chỉ đành thở dài nói:

- Người được thái hậu coi trọng đương nhiên rất tốt, chỉ là nhi tử của thần phụ tử nhỏ đã là người có chủ ý, chẳng những không nói cho thần phụ một tiếng liền ở Pháp quốc thành thân, dương nữ tức phụ (con dâu) còn đang mang thai, chỉ sợ lúc này đã sắp sinh hạ, ván đã đóng thuyền, cho dù thần phụ có sinh khí cũng không thể thay đổi, còn phải thay hần xử lý một phen, có như vậy thì ở trước mặt bằng hữu thân thích mới có câu trả lời thỏa đáng.

Tần phu nhân khinh thường bĩu môi, châm chọc mỉa mai nói:

- Không xin phép phụ mẫu đã thành thân, Du đại thiếu gia thật đúng là ly kinh phản đạo.

(Yul: ly kinh phản đạo nghĩa là trái với đạo lý, rời xa chuẩn mực đạo đức.)

Sao Du Phúc Nghi có thể nghe người khác chửi bới huynh trưởng của mình, sắc mặt trầm xuống, nói ra từng câu từng chữ:

- Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử.

Tần phu nhân bị nghẹn muốn ngã ngựa, trong lúc nhất thời không biết nên nói như thế nào để phản bác lại.

Trịnh quý phi đi đến trước mặt Du Phúc Nghi, nhìn nàng chớp mắt vài cái, nhỏ giọng nói:

- Trước sau đều có thể đem Phúc Yên trưởng công chúa cùng Tần phu nhân bị nghẹn đến nỗi không còn lời nào để nói, thì ra những lời thế này lại có thể dùng tốt như vậy, đợi sau này có thời gian ta nhất định phải đem lời này viết lại, dán lên kháng sàng ngày đêm đọc vài lần, cứ như thế cỡ năm ba tháng, ta cũng có thể thấy thần sát thần thấy Phật sát Phật.

Du Phúc Nghi cười khổ nói:

- Tỷ tỷ đừng giấu cợt ta.

Chương 51-1: Ọ qua ọ lại làm cái gì? (1)

Thanh xuân thật tươi đẹp, một ngày một đêm không ngủ, nghỉ ngơi một buổi tối, sáng sớm mừng hai thức dậy liền thần thanh khí sảng.

(Yul: Thần thanh khí sảng: tinh thần sáng khoái.)

Du Phúc Nghi ở đại sảnh tiếp nhận mười bốn cung nữ mười hai thái giám quỳ lạy làm đại lễ.

Phân phó Cốc Vũ đem hồng bao phát cho từng người, sau đó dạy bảo nói:

- Ở nơi này không cần phải quy củ như vậy, chỉ cần các người dụng tâm hầu hạ, không phản bội bốn cung, thì bốn cung sẽ không bạc đãi các người.

Cốc Vũ phân phát bao lì xì xong, cười hi hi nói:

- Không biết chúng ta tu mấy đời phúc khí, mới có thể ở bên cạnh hầu hạ chủ tử hiền lành như nương nương, được như thế nào dám phản bội? Chẳng lẽ muốn bị tống cổ đến Hoán Y Cục làm việc nặng sao?

Mọi người nghe thế liền vội gật đầu phụ họa theo Cốc Vũ.

Sắc mặt Hạ Chí, Đông Chí không có biểu hiện gì, cũng không phụ họa theo những người khác.

Du Phúc Nghi cười cười, nàng cũng không lo bọn họ sẽ phản bội mình, lúc trước cũng vậy.

Hiện giờ muội phụ là Tư Mã Dư làm chức Tư Lang Trung trong Nội Vụ Phủ, nhiệm vụ cai quản điều cung nhân.

Trừ phi bọn họ muốn đánh bạc bằng tánh mạng, nếu không dù nàng không làm gì bọn họ, chỉ cần đuổi về Nội Vụ Phủ thì bọn họ sẽ không có kết cục tốt.

Đuổi lui cung nhân, đang định đi Khôn Ninh Cung thỉnh an, lại thấy Tư Mã Duệ nắm tay Tư Mã Diễm cùng đi vào.

Sắc mặt hai người đều biểu lộ ủy khuất, đại gia kia còn “Hừ” một tiếng, nằm ngả ngửa trên kháng sàng, tiểu đại nhân kia trực tiếp mở miệng lên án nói:

- Mẫu phi phát bao lì xì cho bọn họ vì sao không phát cho hoàng nhi, chẳng lẽ hoàng nhi được người nhật ngoài Ngự Hoa Viên sao?

- Phụt!

Du Phúc Nghi bị lời nói không biết cô kỵ của Tư Mã Diễm làm cho tức cười, đi về phía trước, đầu ngón tay chỉ vào trán hấn, buồn cười nói:

- Nếu ở Ngự Hoa Viên mà có thể nhật được hoàng tử bạch béo thông tuệ như người, thì trên dưới hậu cung hơn mười vị phi tần ai còn hiềm lạ phụ hoàng người lật thế bài, bọn họ sẽ chạy đến Ngự Hoa Viên thức trắng đêm ngồi canh.

Nói xong liền phân phó Cốc Vũ đưa cho Tư Mã Diễm một đại hồng bao.

Tư Mã Duệ đang chờ Du Phúc Nghi lấy bao lì xì tới dỗ mình, nghe vậy bật người dậy, cả giận nói:

- Người có ý tứ gì, chẳng lẽ các phi tần trong hậu cung vì trẫm có thể khiến cho các nàng mang hoàng tử cho nên mới ngóng trông trẫm lật thế bài của các nàng?

Du Phúc Nghi nhướng mày nói:

- Không đúng sao?

Tư Mã Duệ giống như miêu bị đâm phải đuôi, xù lông nói:

- Nói vậy, trẫm đáng về bắt phàm anh minh thần võ, sao các nàng lại không ái mộ trẫm?

- Hoàng thượng muốn nghĩ như vậy cũng được.

Tính tình như trẻ con, thật sự không có cách nào khiến người khác liên hệ đến bậc đế vương.

Nhưng nàng cũng tự mình cảnh cáo chính mình không thể vì miệng lưỡi lợi hại mà dẫn tới họa sát thân.

Du Phúc Nghi cũng có chút cố kỵ, nhưng miệng lại không lưu tình bỏ sung một câu:

- Dù sao các triều đại khác vị hoàng đế nào cũng tự lừa mình dối mình như vậy.

Tư Mã Duệ thở hồng hộc hần hển, hần vừa vỗ ngực thuận khí vừa chuyển khai đầu óc nhanh chóng tìm ra ngôn ngữ phản kích.

Cuối cùng ngôn ngữ để phản kích cũng không nghĩ ra, ngược lại nghĩ thông suốt một sự kiện, một cái tát chụp lên kháng trát, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Khó trách mỗi lần trẫm tới Trường Xuân Cung người đều không nóng không lạnh, là vì sinh hạ được hoàng tử, cho nên cảm thấy trẫm không còn tác dụng, không kiên nhẫn ứng phó với trẫm, có phải không?

Hoàng đế bệ hạ, lời người nói chính là chân tướng.

Du Phúc Nghi nói đã miệng, cũng không dám trêu chọc quá độc ác, miễn cho hần không xuống được đài, vội an ủi nói:

- Xem người nói kìa, lần nào hoàng thượng tới đây mà thần thiếp không tươi cười đón chào, có khi nào mắt kiên nhẫn?

- Tươi cười đón chào?

Tư Mã Duệ khinh thường “Xì” một tiếng, sau đó thờ dài nói:

- Nếu người có thể thiệt tình thật lòng tươi cười đón chào trẫm, thì trẫm có chết cũng có thể nhắm mắt.

- Hoàng thượng vạn kim chi khu, đương nhiên sẽ sống lâu trăm tuổi, sao lại nói những lời không may mắn.

(Yul: vạn kim chi khu= thân thể ngàn vàng)

Du Phúc Nghi thu liễm thần sắc, nghiêm khắc trách cứ hần, sau đó nhìn về phía đồng hồ Tây Dương, đứng dậy nói:

- Thần thiếp còn phải đi Khôn Ninh Cung thỉnh an hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đi cùng thần thiếp, hay là hồi Càn Thanh Cung?

Tư Mã Duệ tỏ vẻ khinh thường, không kiên nhẫn lắc tay:

- Tết đến, khó khăn lắm mới không cần thượng triều phê duyệt tấu chương xử lý chính vụ, trẫm không rảnh đi nhìn một đám nữ nhân làm bộ làm tịch đâu. Người tự đi đi, trẫm dẫn Diễm Nhi đến hậu điện chơi đá cầu, đợi người trở lại, chúng ta cùng chơi mạt chược.

Ôn thần tiễn không được, Du Phúc Nghi chỉ đành tự đi.

Mới đi đến Vĩnh Thọ Cung vừa vặn gặp kiệu của Trịnh quý phi vừa ra cửa cung, Du Phúc Nghi đành dừng bước.

Kiệu đi đến trước mặt Du Phúc Nghi, Trịnh quý phi thấy Du Phúc Nghi đi bộ không ngồi kiệu, bên người chỉ dẫn theo hai cung nữ cao gầy, kinh ngạc nói:

- Hôm nay không có tuyết, sao muội muội không ngồi kiệu?

Du Phúc Nghi hành nửa lễ với nàng, sau đó cười nói:

- Hạ nhân bận rộn suốt một năm, cũng không dễ dàng gì, để bọn họ nghỉ ngơi mấy ngày đi.

- Khó trách người khác đều nói muội muội mặt lạnh trong nóng, là người hiền lành khó có, hôm nay ta xem như phục muội.

Trịnh quý phi sai người hạ kiệu, từ trên kiệu bước xuống, sau đó nói với bốn thái giám nâng kiệu cùng với một đồng cung nữ đi theo phía sau:

- Nhờ phúc của Đức phi nương nương, các người cũng nghỉ ngơi mấy ngày đi, mừng tám qua đây hầu hạ.

Mọi người quỳ xuống đất dập đầu nói:

- Nô tài / nô tỳ tạ nương nương săn sóc.

Trịnh Quý Phi cười trách mắng:

- Tạ bốn cung làm cái gì, nên tạ Đức phi nương nương mới phải.

Mọi người vội xoay phương hướng, dập đầu với Du Phúc Nghi:

- Đa tạ Đức phi nương nương.

Du Phúc Nghi vội vàng giơ tay, ý bảo bọn họ đứng dậy, thấy bọn họ cúi đầu nhìn không thấy, chỉ đành lên tiếng:

- Mặt đất lạnh, mau đứng lên đi.

Do không thói quen giao tiếp cùng cung nhân trong cung, bởi vì bọn họ động một chút liền quỳ hành lễ.

Cung nhân ở Trường Xuân Cung nhiều lắm cũng chỉ phúc thân, giống như Cốc Vũ loại người nghĩ sao nói vậy ngẫu nhiên còn có thể trêu chọc mình vài câu.

Người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy không hợp quy củ, nhưng Du Phúc Nghi lại cảm thấy rất tốt.

- Đi thôi, cẩn thận sai canh giờ.

Trịnh quý phi tiến lên, vòng cánh tay của Du Phúc Nghi

Hai người vừa cười vừa nói vào đến Khôn Ninh Cung, mọi người nhìn thấy hai người như thế hơi ngẩn ra một chút, An thực phi cười nói:

- Mắt ta không nhìn lầm đi, Quý phi tỷ tỷ lại thân với Đức phi muội muội như vậy, chẳng lẽ định giấu chúng ta làm ra trò quỷ gì? Mau nói ra, cẩn thận chúng ta mà bắt được, đến lúc đó không phải một hai câu nói là có thể bỏ qua.

Trịnh quý phi hành lễ với Vương hoàng hậu, sau đó ngồi vào vị trí, rồi mới ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Xem muội muội nói kìa, giống như trước giờ ta cùng Đức phi muội muội là thù địch! Đều là toàn gia tỷ muội, đương nhiên muốn tương thân tương ái, giờ trò xấu xa gì đó, người đổ lên đầu ta cũng thôi, dù sao ta cũng chỉ coi người rất nghịch ngợm, không ít lần đùa vui cùng hoàng thượng, nhưng Đức phi muội muội là loại người luôn tuân theo khuôn phép, có từng làm chuyện gì khác người? Người nói nàng như vậy, là không được.

An thực phi nhìn về phía Du Phúc Nghi, cười nói:

- Ta chỉ nói đùa thôi, muội muội đừng để trong lòng.

Du Phúc Nghi nín cười, cười nói:

- Tỷ tỷ đừng lo lắng.

- Mới sáng sớm, các người đã náo nhiệt như vậy.

Vương hoàng hậu liếc nhìn Lâm chiêu nghi một cái, cười nói:

- Ta còn có một sự kiện càng náo nhiệt đây.

Từ khi Vương hoàng hậu hoài dục thân mình, công lực vượt mong của Phúc tần liền tăng trưởng, nghe xong lập tức cười nói:

- Hoàng hậu nương nương nói chuyện gì náo nhiệt, nhất định sẽ là chuyện rất náo nhiệt.

- Là...

Không chờ Vương hoàng hậu thay mọi người giải thích nghi hoặc, Trương tiếp dư nhanh mồm nói:

- Nếu thần thiếp nhớ không lầm, thì hôm nay chính là sinh thần của Lâm chiêu nghi?

Vương hoàng hậu bị chặn họng sắc mặt vẫn không đổi, cười gật đầu nói:

- Tiếp dư muội muội trí nhớ thật tốt, hôm nay đúng là sinh thần của chiêu nghi muội muội, ta đã sai Ngự Thiện Phòng chuẩn bị tiệc rượu, lát nữa chúng ta cùng đến Trữ Tú Cung chung vui với nàng.

Trong cung chỉ có mấy chục phi tần, trong đó hơn phân nửa là thái nữ bị ném ở Trọng Hoa Cung chẳng ai quan tâm.

Huống chi không phải ai cũng có lá gan có năng lực cùng nàng chơi đùa cung đấu.

Cho nên ngày thường hơn phân nửa đều nhàn rỗi đến mức meo, chỉ có thể thêu hoa đánh cờ giết thời gian, không có gì náo nhiệt.

Trừ mấy người có lòng muốn mang thai, còn những người khác rất ít khi biểu lộ tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51-2: Ọ qua ọ lại làm cái gì? (2)

Nói là kéo đến Trữ Tú Cung chúc mừng sinh thần của Lâm chiêu nghi, nhưng hiện tại mới giờ thìn, cách thời gian dùng ngọc thiện ước chừng hai canh giờ.

Cho dù mọi người kéo đến đó ngồi đợi, thì Vương hoàng hậu đang mang thai cũng không thể đợi.

Cho nên tổng cổ mọi người trở về cung, buổi trưa lại đến Khôn Ninh Cung hội họp.

Lúc Du Phúc Nghi trở lại Trường Xuân Cung, Tư Mã Duệ cùng Tư Mã Diễm đang chơi đá cầu phí sau sân hậu điện, thấy nàng tới, Tư Mã Duệ vẫy vẫy tay, hô lớn:

- *Diễm Nhi thua đến máu, ái phi mau thay đổi xiêm y lại đây giúp hấn đi!*

Tư Mã Diễm mở mắt to nhìn nàng, chớp chớp đôi mắt ủy khuất môi chề ra nói:

- *Mẫu phi...*

Du Phúc Nghi móc chiếc đồng hồ quả lắc trong hầu bao nhìn thoáng qua, rồi nói:

- *Được, nhưng lát nữa mẫu phi còn phải đi mừng thọ Lâm chiêu nghi, chỉ có thể bồi người chơi hơn nửa canh giờ.*

Tư Mã Diễm vỗ tay, đồng dạc nói:

- *Hơn nửa canh giờ, cũng đủ đem phụ hoàng đá thành hoa rơi nước chảy.*

Tư Mã Duệ đi tới, vỗ nhẹ vào cái ót của Tư Mã Diễm, mắng:

- *Thằng nhãi ranh, người đừng quá kiêu ngạo, một lát nữa xem trầm như thế nào đem mẫu từ các người đá thành hoa rơi nước chảy.*

Khi dễ phụ nữ và trẻ em, hấn còn có mặt mũi? Thật không còn gì để nói.

Du Phúc Nghi mặc kệ hấn trực tiếp xoay người, đi đến đông phòng thay y phục, phân phó Cốc Vũ:

- *Ở nơi này không cần người hầu hạ, người đi chuẩn bị thọ lễ cho thỏa đáng, một lát nữa ta đi Trữ Tú Cung dự tiệc thì mang lên.*

Cốc vũ cười hi hi nói:

- *Nô tỳ cũng không phải ngày đầu hầu hạ nương nương, sao có thể không nhớ sinh thần của các vị phi tần có địa vị cao trong cung? Năm trước cũng chuẩn bị sẵn cho người.*

Du Phúc Nghi nghe vậy, không khen nàng, ngược lại mắng:

- *Người biết, vì sao không nhắc nhở ta, nếu không phải hôm nay hoàng hậu nói ra, thì ta hoàn toàn không biết.*

Cốc vũ bị mắng co rụt cổ, vội giải thích nói:

- *Nô tỳ cũng muốn nhắc nhở nương nương, nhưng Thính Phong cô cô nói làm hạ nhân không thể không thông minh lại không thể quá thông minh, thí dụ như chuyện này, nô tỳ không thể nhắc nhở người, để cho người có thời gian tự mình nhớ ra, nếu đến lúc chạng vạng, người vẫn không nhớ được, thì nô tỳ sẽ nhắc người, như thế vừa không phạm sai lầm vẫn làm xong việc, lại tỏ vẻ nô tỳ không có nhiều chuyện, chẳng phải đẹp cả đôi đường?*

Du Phúc Nghi buồn cười nói:

- *A, ta vẫn luôn cho rằng người cho đến lão cũng không thay đổi được tính háp tấp, không ngờ lại có tiến bộ.*

Cốc Vũ ngẩng cao đầu, đắc ý dào dạt cười nói:

- *Đương nhiên, sao có thể qua nhiều năm niên kỷ mà đầu óc không dài ra?*

Du Phúc Nghi còn định trêu ghẹo nàng vài câu, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng quát chói tai:

- *Làm cái gì đấy, ọ tới ọ lui làm cái gì? Còn không mau thay y phục?*

Đá cầu hoạt động không ít, áo gấm quần dài đương nhiên không được, chỉ phải mặc đồ bó thân.

Vừa mới từ trong phòng ẩm áp có chậu than chung quanh, bước ra khỏi phòng con lạnh ập tới, nàng hắt xì một cái.

Du Phúc Nghi lo lắng cảm mạo vội vàng chạy quanh sân điện một vòng, thân nhiệt tăng lên, lúc này mới đi đến bên sân của Tư Mã Diễm, hỏi Tư Mã Duệ:

- Hoàng thượng chuẩn bị tuyển ai làm đồng đội? Cung nhân trong cung của thần thiếp thì không được, mắc công người đã thua lại đổ sai lầm lên đầu bọn họ.

- Nực cười, trăm sẽ thua?

Tư Mã Duệ khinh thường “Xì” một tiếng, tròn mắt nhìn Triệu Hữu Phúc đang nóng lòng muốn thử, tự tin tràn đầy nói:

- Đối phó với mẫu tử các ngươi, một mình trăm là đủ.

- Có câu này phải nói trước, nếu không một lát nữa bị mất mặt không xuống đài được thì thần thiếp cũng không hỗ trợ bất thang đâu.

Du Phúc Nghi mím môi, đột nhiên dùng lực, đem cầu hướng về phía sân của Tư Mã Duệ.

Tư Mã Duệ không ngờ nàng còn chưa nói bắt đầu đã đá, vội vàng xông lên ngăn trở, thân thể Du Phúc Nghi uốn éo, tránh được chân hấn, nhìn Tư Mã Diễm hắt cằm, ý bảo hấn đến phía sau lưng Tư Mã Duệ.

Tư Mã Diễm hiểu ý, lập tức chạy đến vị trí, Du Phúc Nghi chân phải nhấc lên đá cầu tới chân Tư Mã Diễm.

Tư Mã Duệ vội vàng xoay người đi phòng thủ Tư Mã Diễm, Du Phúc Nghi không còn chướng ngại, nhanh như chớp chạy đến trước cầu môn, hét với Tư Mã Diễm

- Nhi tử, mau truyền cầu cho ta!

Tư Mã Diễm né trái né phải, thấy cầu sắp bị Tư Mã Duệ cướp đi, nghe vậy vội vàng nhấc chân, dùng sức lực đem cầu đá ra ngoài.

Tuy phương hướng không tốt, cầu rơi cách Du Phúc Nghi một khoảng cách, nhưng nàng vẫn nhanh chóng chạy tới cướp được cầu, đá lên không trung, sau đó giơ chân đá vào cầu môn.

- A A A, vào, đá vào!

Tư Mã Diễm vui vẻ nhảy tung tăng, hai tay vỗ liên tục.

Tư Mã Duệ há miệng, hai chân banh ra, hai tay dang ra, rất giống tư thế bị sét đánh, sau một lúc lâu mới hoàn hồn, buông lời hung ác nói:

- Hô to gọi nhỏ làm cái gì, bắt quá mới vào một lần mà thôi, đợt lát nữa trăm đá vào tám lần mười lần, cho dù các ngươi thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

Nói xong lời tàn nhẫn, tức giận tiếp nhận cầu do Triệu Hữu Phúc mang tới, hắt một cái đá về phía cầu môn của Du Phúc Nghi sau đó chạy theo, Tư Mã Diễm vội vàng đuổi theo.

Nhưng Tư Mã Duệ khí lực toàn bộ khai hóa, tốc độ quá mau Tư Mã Diễm đuổi không kịp.

Thấy Tư Mã Duệ sắp đến cầu môn, Tư Mã Diễm đuổi không được, ở thời điểm mấu chốt nghĩ ra một kế.

Đột nhiên chân mềm nhũn ngã quỵ xuống đất, thống khổ hét lớn:

- Ai da, ta chân đau quá, a a a, ta gãy chân rồi...

Tư Mã Duệ nghe vậy cả kinh, cũng không rảnh đá cầu, vội vàng quay lại xem xét chân của Tư Mã Diễm.

Tư Mã Diễm kỹ thuật diễn sứt sọc như vậy chỉ lừa được Tư Mã Duệ, còn muốn lừa Du Phúc Nghi, không có cửa đâu.

Nàng vươn ngón tay cái, về phía Tư Mã Diễm đang nghiêng đầu làm mặt quỷ với nàng.

Sau đó nhẹ chân từ sau lưng hấn chạy xẹt qua, đoạt lấy cầu liền chạy, một đường thông suốt đem cầu đá vào cầu môn của Tư Mã Duệ.

Tư Mã Diễm đứng bật dậy, múa máy tay chân hưng phấn hô:

- Ha ha ha, lại vào, ha ha ha...

- Các người...

Tư Mã Duệ tức muốn nổ phổi:

- Các người chơi trá(ấn gian).

Du Phúc Nghi đi tới, nắm tay Tư Mã Diễm, mặt dày vô sỉ nói:

- Sân cầu như chiến trường, binh bất yếm trá, chơi trá có thể thắng cũng là bản lĩnh, nếu không hoàng thượng cũng chơi thử một lần đi?

Tuy da mặt Tư Mã Duệ dày, nhưng trước mặt bao người, làm bộ bị thương ngã xuống đất ai da ai da kêu đau, hấn làm không được, nghe vậy rất hận nói:

- Trẫm không vô sỉ như vậy được.

Nói xong đứng lên, chưa từ bỏ ý định nói:

- Đá lại, trẫm không tin các người còn có thể chơi trá!

Du Phúc Nghi nhướng mày nói:

- Tam trận thắng hai, cần gì tái chiến?

Tư Mã Duệ trừng mắt:

- Trẫm nói tam trận thắng hai khi nào? Lại mau.

- Lại không được, hôm nay là sinh thần của Lâm chiêu nghi, hoàng hậu nương nương sai Ngự Thiện Phòng chuẩn bị bàn tiệc, thần thiếp phải đi Trữ Tú Cung uống rượu.

Du Phúc Nghi lắc lắc đầu, lại nhắc nhở nói:

- Phụ thân của Lâm chiêu nghi là nội các thứ phụ, hiện giờ trông quản sự vụ trong nội các, nếu muốn cho phụ thân nàng một chút mặt mũi, chỉ sợ hoàng thượng cũng phải đến Trữ Tú Cung một chuyến?

- Sáng nay hoàng hậu đã nói với trẫm chuyện này, trẫm đã phái Tổng Tiểu Hi mang hạ lễ qua cho nàng ta rồi.

Tư Mã Duệ uể oải ném cầu xuống đất, nhủ mày nói:

- Trẫm cũng không định đích thân đi, nhưng nếu ái phi đã nói như vậy, trẫm sẽ đi cùng ái phi.

P/s các nàng thông cảm nha. Cuối tháng ta hay bận lắm□□□□

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Ái phi chỉ là tục nhân, dùng sẽ rất lãng phí

Có Tư Mã Duệ đi cùng, Du Phúc Nghi cũng không cần giống các phi tần khác phải đi Khôn Ninh Cung hội họp với Vương hoàng hậu.

Mà nàng sẽ ngồi trên ngự liễn, trực tiếp đi tới Trữ Tú Cung chỗ ở của Lâm chiêu nghi.

- Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng.

Lâm chiêu nghi nhận được tin, vội vàng dẫn theo cung nhân ra tiếp giá, phúc thân hành lễ với Tư Mã Duệ xong, sau đó vén áo thi lễ với Du Phúc Nghi:

- Đức phi tỷ tỷ.

Tư Mã Duệ nâng nâng tay:

- Không cần đa lễ.

Đoàn người đi vào đại điện, sau khi an tọa, cung nữ Lạc Anh chường sự Trữ Tú Cung bưng khay đi vào.

Trên khay là ba tách trà, lần lượt đặt trước mặt Tư Mã Duệ, Du Phúc Nghi cùng với Lâm chiêu nghi mỗi người một tách trà, cung kính nói:

- *Đầu năm trước có được Phong Lộ trà, được có sáu lượng, tiểu chủ xem như bảo bối, chỉ mười lăm tháng tám mới lấy ra dùng, hôm nay là lần dùng thứ hai, hoàng thượng cùng Đức phi nương nương tới sớm, lại vừa kịp lúc, nếu muộn một chút, chỉ sợ sẽ bị mấy vị nương nương tiểu chủ khác giành trước.*

Lâm chiêu nghi bữu môi, hừ nói:

- *Tôi muộn thì thế nào, trà của ta không phải không có chủ, cho dù có đổ xuống đất, cũng không thể lãng phí để cho đám tục nhân dùng.*

Du Phúc Nghi bung tách trà vừa mở nắp định ném thử Phong Lộ trà trong truyền thuyết xem có tư vị gì.

Nghe Lâm chiêu nghi nói xong, liền đặt tách trà xuống bàn, đang định mở miệng nói chuyện.

Đột nhiên Tư Mã Duệ chụp lấy tách trà trên bàn, há mồm ừng ực ừng ực uống, sau đó lau miệng, nói:

- *Trà chính là giải khát, uống vào cũng không khác biệt bao nhiêu, sở dĩ phân chia quý tiện(đắt rẻ sang hèn), cũng chỉ là mấy tên thương nhân duy lợi hồng xào(nói quá lên) mà thôi, nếu lấy lá trà quý tiện phán đoán người uống trà là dung tục hay không tầm thường, chẳng phải là quá nông cạn sao?*

Lời này thô tục khó nghe, nhưng cẩn thận suy nghĩ, lại cảm thấy rất có đạo lý.

Du Phúc Nghi liếc mắt thán thưởng nhìn Tư Mã Duệ một cái, không ngờ lại nhìn thấy hần nhe răng le lưỡi làm mặt quỷ với nàng.

Du Phúc Nghi yên lặng quay đầu lại, chắc chắn mới vừa rồi nàng nghe nhầm.

Không ngờ Lâm chiêu nghi lại không phục, nghe vậy lông mày nhíu lên ẩn hiện thần sắc khinh thường, lạnh như băng nói:

- *Loại lá trà này hấp thu thiên địa mây mưa linh khí, dùng vàng bạc tới cân nhắc giá trị, không phải sẽ làm bẩn nó....Phong Lộ trà ở chỗ thần thiếp, cũng không phải là hàng ngoài phố có bạc là mua được, mà do huynh trưởng của thần thiếp đích thân đi Vũ Di Sơn ngắt lấy đem về cùng cao nhân chế thành, từ đầu tới đuôi không dính mùi vàng bạc, nếu không thần thiếp cũng sẽ không xem như bảo bối.*

Nói năng không biết suy nghĩ, Lâm chiêu nghi cùng Tư Mã Duệ cũng không thua kém gì nhau.

Phong Lộ trà là từ bạch trà chế thành, bạch trà mọc bên sườn núi, số lượng đã ít lại còn hiếm.

Ở Vũ Di Sơn cũng chỉ có năm cây, đã sớm bị Thái Tông hoàng đế xếp vào cống phẩm.

Thời khắc nào cũng có quan phủ quan binh địa phương canh gác, huynh trưởng của Lâm chiêu nghi nếu không phải là nhi tử của Lâm thứ phụ, thì sao có thể ngắt lấy?

Đáng lẽ đã phải mang tội danh trộm cống phẩm mà tử hình ngay tại chỗ.

Tuy tính tình Lâm chiêu nghi không tốt, nhưng Lâm thứ phụ cẩn trọng có chút năng lực, mấu chốt nhất chính là hần một lòng trung thành với hoàng thất Đại Chu.

Cho nên dù Tư Mã Duệ chán ghét nàng, cũng lười so đo với nàng, nghiêng người một cái chụp lấy tách trà của Du Phúc Nghi, há mồm uống sạch, sau đó hất cằm, mặt dày vô sỉ nói với Du Phúc Nghi:

- *Loại này được xem là bảo bối, ai phi chỉ là tục nhân, dùng sẽ rất lãng phí, để trẫm thay người uống.*

- *Ngưu tước mẫu đơn.*

(Yul: Ngưu tước mẫu đơn nghĩa là con trâu ăn đóa hoa mẫu đơn hàm nghĩa con trâu không biết thưởng thức vẻ đẹp của hoa mẫu đơn, đối với nó mẫu đơn quý giá cũng chỉ đơn thuần là một loại cỏ dại, ăn no là được.)

Lâm chiêu nghi nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, tuy nàng không muốn cùng người dưới trướng có hoàng tử cùng giáo hợp đoạt đích đại chiến, có quá nhiều liên lụy đến Du Phúc Nghi.

Nhưng không thể không thừa nhận, trong cung này người xứng uống Phong Lộ trà, trừ nàng, thì chỉ còn Du Phúc Nghi mà thôi.

Cho nên nàng mới kêu Lạc Anh đem trà bung lên, ai ngờ Du Phúc Nghi còn chưa uống ngụm nào, lại bị vị khách không mời mà đến là Tư Mã Duệ uống hết vô bụng, thật khiến nàng cứng họng không nói được gì.

Phong Lộ trà chỉ có thể pha được bốn ly, đã dùng hết ba ly, còn dư lại một ly, Lâm chiêu nghi còn định tối nay sẽ chậm rãi thưởng thức.

Lúc này chỉ có thể nhịn đau bỏ thứ mình yêu thích, vừa định há miệng phân phó Lạc Anh châm trà cho Du Phúc Nghi, chợt nghe từ bên ngoài hét ầm ầm

này đến đột khác truyền đến thanh âm thông báo.

Nàng vội ngậm miệng, đứng dậy đi tới cửa nghênh đón.

Vương hoàng hậu cùng đám phi tần đi đến Trữ Tú Cung, ba mươi mấy vị phi tần cộng thêm cung nhân hầu hạ bên người, đứng mênh mông đầy một sân, muôn hồng nghìn tía (đầy màu sắc), nhìn hoa cả mắt.

Lâm chiêu nghi cùng mọi người làm lễ xã giao, rồi mỉm cười, nói:

- *Không phải là chinh thọ, lại làm phiền các vị tỷ muội tới chúc mừng, ta cảm kích khắc sâu trong lòng.*

- *Nếu không phải vì đến chúc mừng muội muội, mọi người cũng không ăn mặc chỉnh tề đến đông đủ như vậy đâu, này là nhờ phúc của muội muội.*

Vương hoàng hậu thân thiết lôi kéo tay Lâm chiêu nghi, liếc mắt nhìn thấy ngự liễn của Tư Mã Duệ, vội hỏi:

- *Hoàng thượng cũng tới?*

- *Tới được một lúc rồi.*

Lâm chiêu nghi gật gù đầu, lại e sợ thiên hạ không đủ loạn, thay Du Phúc Nghi kéo thù địch:

- *Đi cùng Đức phi tỷ tỷ tới đây.*

Tuy Lâm chiêu nghi không cùng tuyến với An thực phi, nhưng có thể mách leo nói xấu Du Phúc Nghi.

Trương tiệp dư thấy vậy rất vui mừng, Lâm chiêu nghi vừa nói xong, Trương tiệp dư liền tiếp nhận gây tiếp sức, há mồm nói:

- *Ai da, ta còn tưởng chỉ có Chiêu nghi tỷ tỷ mới có thể diện như thế, có thể khiến cho hoàng thượng đích thân đến đây, không ngờ hoàng thượng tới đây là vì bồi Đức phi nương nương.*

Vương hoàng hậu cùng Tần quý nhân đang mang thai, Phùng sung hoa bị Cẩm Y Vệ nhốt trong ngục sinh tử không rõ.

Tào mỹ nhân bị bệnh đau bụng ho khan đi đòi nhà ma, hiện giờ chỉ còn một mình Du Phúc Nghi là lớn nhất, rất có xu thế độc sủng.

Trên dưới hậu cung người có thể tranh đoạt cùng cũng chỉ còn An thực phi.

Nhưng An thực phi không dám xuống tay với Du Phúc Nghi cùng tam hoàng tử.

Gần đây trừ chuyện Lệ phi sinh non vu oan Du Phúc Nghi, thì chưa bao giờ có ai dám chính diện xung đột với nàng.

Hoàn toàn không biết thực lực của nàng như thế nào, hoàng thượng lại sủng nàng.

Nếu nháo ra chuyện gì nhiều loạn, hẳn sẽ không bỏ qua dễ dàng, Cẩm Y Vệ ra tay, sao có thể che giấu?

Cho nên nàng chỉ có thể khiến Trương tiệp dư ra mặt xúi giục Trịnh quý phi, để Trịnh quý phi làm chim đầu đàn.

Ai ngờ Trịnh Quý Phi lại có thái độ khác thường, giống như không hề để bụng chuyện mình bị thất sủng.

Trong lúc nhất thời khiến nàng suy nghĩ không thông, chỉ đành sai Trương tiệp dư xúi giục Lâm chiêu nghi.

Lâm chiêu nghi cũng không có thành kiến với Du Phúc Nghi, cũng không hiềm lạ Tư Mã Duệ sủng ái.

Sở dĩ đâm thọt sau lưng Du Phúc Nghi là muốn để các nàng sớm tranh đấu, định ra quân thần, có như vậy Lâm thứ phụ cũng không đến nỗi không biết theo ai.

Trong thâm cung tịch mịch, nàng muốn náo nhiệt, đấu chết càng nhiều càng tốt.

Cho nên nghe Trương tiệp dư nói xong, sắc mặt nàng vẫn không thay đổi, chỉ nhàn nhạt nói:

- *Nói như thế, thì ta còn phải đa tạ Đức phi tỷ tỷ, nếu không phải vì nàng, hoàng thượng cũng sẽ không hạ mình tới đây.*

Vương hoàng hậu thấy không còn náo nhiệt nữa, liền cười nói:

- *Được rồi, có gì chút nữa lại nói, mau cùng ta đi vào kiến giá.*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53-1: Sinh non? (1)

Mười mấy phi tần, mỗi người dẫn theo bốn năm cung nữ hầu hạ này nọ cũng đến một trăm người.

Tuy đại điện Trữ Tú Cung cực kỳ rộng lớn, nhưng nhiều người tụ họp như vậy nhìn có chút chen chúc.

Bên ngoài mùa đông giá rét, trong điện đốt lò than sưởi ấm, rất nhiều lò than đặt xung quanh điện.

Mùi than củi trộn lẫn hương khí son phấn nồng đậm, khiến cho Tư Mã Duệ bị sặc.

Đột lấy khăn từ của Du Phúc Nghi, xếp thành hình khối rồi che mũi mình.

Vương hoàng hậu cũng cảm thấy không khí quá vẫn đục, lại không thể như Tư Mã Duệ không cần kiêng nể gì.

Nếu ngồi lâu không chừng sẽ liên lụy đến thai nhi trong bụng, yển tiệc vừa bắt đầu, Vương hoàng hậu đã chủ động kính Lâm chiêu nghi một chén rượu.

Sau đó nói vài câu cho có, rồi thông báo với Tư Mã Duệ một tiếng, liền vội vàng ngồi lên phượng liền hồi Khôn Ninh Cung.

Vương hoàng hậu chân trước mới vừa đi, sau lưng lại có một thai phụ khác chạy tới, chính là Tần quý nhân.

Lâm chiêu nghi không tình nguyện đứng lên đi ra ngoài nghênh đón, duỗi tay ra đỡ không cho nàng hành lễ, mở miệng nói:

- *Quý nhân muội muội sao không ở trong cung dưỡng thai cho tốt, chạy đến chỗ ta làm gì, trời giá rét như vậy, chẳng may va chạm, biết làm như thế nào cho phải?*

Tần quý nhân ưỡn bụng, cười nói:

- *Hôm nay là sinh thần của tỷ tỷ, các vị tỷ muội đều tới đây chúc mừng tỷ tỷ, nếu chỉ có một mình ta không tới, chẳng phải nhìn có vẻ như trong mắt ta không có ai?*

Lâm chiêu nghi nhàn nhạt nói:

- *Trong bụng muội muội hoài long thai, hiện giờ đúng là thời khắc quan trọng, ngay cả hoàng hậu nương nương cũng miễn cho muội muội thỉnh an, ta còn có thể vì sinh thần còn không phải là chính thọ, mà giận hờn muội muội sao?*

- *Ta đã qua giai đoạn cần cẩn trọng, có thai cũng cảm thấy so với trước kia không có gì bất đồng, lúc trước ngồi kiệu không cần thận bị quăng ngã xuống đất làm gãy chân, thời gian đó không thể không nằm yên trên kháng sàng dưỡng thai, lúc này thương thế đã khỏi hẳn, ta rất vui vẻ muốn đi khắp nơi nhìn ngắm.*

Tần quý nhân cười cười, sau đó nhắc chân vượt qua ngưỡng cửa, tự vén rèm đi vào đại điện.

- *A, hoàng thượng cũng ở chỗ này sao?*

Tần quý nhân giật mình che miệng, sau đó kéo làn váy nhún người phúc thân, Tư Mã Duệ hừ một tiếng, khó chịu nói:

- *Miễn lễ!*

Tư Mã Duệ nhíu mày hỏi:

- *Sao người lại tới đây?*

Tần quý nhân cười nói:

- *Mấy ngày nữa là được bốn tháng, ra ngoài đi tới đi lui cũng không có gì đáng ngại.*

Nếu nàng đã nói như vậy, Tư Mã Duệ cũng lười để ý, tùy ý phát phát tay:

- *Nếu đã tới, thì tìm chỗ ngồi đi.*

Tần quý nhân đưa mắt nhìn về phía chủ bàn, người ngồi chủ vị đương nhiên là Tư Mã Duệ, một bên là Du Phúc Nghi, bên khác lại trống không.

Có thể đoán đó là chỗ Vương hoàng hậu ngồi trước khi ly khai, vị trí tiếp theo tính từ chỗ trống là Trịnh quý phi, An thực phi, Lâm chiêu nghi.

Bên phía Du Phúc Nghi là Phúc tần, ở giữa Phúc Tần với Lâm chiêu nghi có chỗ trống, nàng không chút suy nghĩ, liền ngồi xuống.

Chủ bàn trên đều là chủ vị một cung, đêm giao thừa yến tiệc cũng thế, có thái hậu đặc biệt cho phép, người khác cũng không dám nói cái gì.

Lúc này không có thái hậu ở đây, nàng lại dám ngồi xuống vị trí không thuộc về mình, khiến mọi người kinh ngạc đến ngây dại.

Mà Tần quý nhân lại giống như không thấy có gì không bình thường, sai người thay nàng rót đầy chén rượu.

Sau đó cười cười nói với Lâm chiêu nghi đang ngồi bên cạnh:

- *Chúc Chiêu nghi tỷ tỷ hoa hồng trăm ngày, xuân xanh vĩnh kế!*

Từ trước đến giờ Lâm chiêu nghi luôn không có sắc mặt tốt đối với người không biết điều.

Chỉ là vì thể diện của Tư Mã Duệ nên nàng mới cùng đám phi tần diễn trò mà thôi.

Nếu nháo quá lớn thì sẽ có chút mất hứng, cho nên bưng chén rượu lên, đưa đến bên môi nhấp một cái, sau đó buông xuống, há miệng nói:

- *Mượn cát ngôn(lời hay) của muội muội.*

Tần quý nhân cũng thuận theo buông tha cho chuyện nàng chưa từng uống cạn ly rượu.

Lại sai người rót đầy chén rượu, một tay bưng chén rượu, một tay chống lên bàn, từ từ đứng lên, đi về phía Du Phúc Nghi.

Du Phúc Nghi giờ chiếc đĩa cổ sức duỗi về năm đường viên nơi xa nhất, liếc mắt nhìn thấy hành vi của Tần quý nhân.

Vội rút tay lại, đang muốn gọi người rót đầy chén rượu, để dễ dàng ứng phó chuyện nàng mời rượu.

Đột nhiên cảm thấy Tần quý nhân tươi cười có chút kỳ quái, giống như không có hảo ý, nhìn rất giống có ý định đập nôi chìm thuyền, còn pha lẫn vài tia đau lòng.

Từ trước đến nay giác quan thứ sáu luôn luôn linh nghiệm nhắc nhở nàng, sự tình có chút không thích hợp.

Trong chớp nhoáng, nàng nảy ra ý tưởng, nắm chiếc đĩa cánh tay giờ lên, lập tức đụng vào tay Tư Mã Duệ đang đưa chén rượu lên miệng định uống.

Chén rượu từ trong tay Tư Mã Duệ rơi xuống, té nước lên người Du Phúc Nghi, ướt một mảnh to.

Du Phúc Nghi "A" một tiếng nhảy dựng lên, vừa phì phì người vừa sảng giọng nói:

- *Hoàng thượng thật không cẩn thận, đây là y phục thần thiếp mới vừa làm năm trước, thế này làm sao mà mặc được nữa.*

Hồn dỗi ném xuống một câu:

- *Thần thiếp hồi Trường Xuân Cung thay đổi y phục.*

Nói xong vội vàng vàng đi ra ngoài.

Nhưng nếu Tần quý nhân đã có chủ ý muốn khiến nàng đen đủi, thì sao có thể dễ dàng từ bỏ ý đồ?

Nhắm chuẩn phương hướng bước chân của Du Phúc Nghi bước đi, một chân từ trong váy thò ra ngoài, duỗi thẳng về xuống dưới chân của Du Phúc Nghi.

Du Phúc Nghi bị hù dọa muốn nhảy dựng, biết thu chân không kịp, nhưng nếu không thể thu chân lại, nhất định Tần quý nhân sẽ thừa cơ ngã lăn trên mặt đất.

Mặc kệ là ai cũng sẽ nghĩ mình có ý vấp ngã nàng, thái hậu nổi giận lôi đình con giận khó áp chế xuống, nhất định nàng sẽ phải đến lãnh cung làm bạn với Tổng tài tử.

Bất quá loại độc thủ này nếu đổi lại là người khác có lẽ sẽ linh nghiệm, nhưng đối với nàng người từng đọc vô số truyện cung đấu mà nói lại có chút không đủ tầm.

Nàng không thu chân, mà thân thể vừa lệch, nhào về hướng ngược lại với Tần quý nhân.

"Bùm" một tiếng, Du Phúc Nghi bị quăng ngã xuống lối đi nhỏ, bên cạnh lối đi nhỏ vừa vặn là bàn của Thường mỹ nhân cùng Triệu tài nhân.

Thấy thế hai nàng vội vàng xông về phía trước, nâng Du Phúc Nghi lên, sau đó luống cuống tay chân thay nàng phủ bụi trên người.

- A...

Đột nhiên Triệu tài nhân hét lên, vén làn váy dài thanh sắc(màu xanh) của Du Phúc Nghi lên lộ ra váy trong bạch sắc, hoang mang rối loạn nói:

- *Không ổn rồi, hạ thân của nương nương chảy máu, chỉ sợ là sinh non!*

Tại sao lại như vậy? Tần quý nhân vững vàng đứng bên cạnh bàn chủ vị, định hãm hại người khác khiến mình sinh non, ai ngờ lại làm hại người khác sinh non, Tần Quý nhân sợ đến ngất người.

Sinh non? Chẳng lẽ Du Phúc Nghi hoài long thai? Tư Mã Duệ cũng giống như Tần quý nhân, sợ đến ngất người.

Đứng bên cạnh hẳn là Trịnh quý phi, nàng phản ứng rất mau, ném chén rượu trong tay, chạy vọt đến, một bên ấn sống lưng của Du Phúc Nghi.

Cường ngạnh ép nàng thành hình cung giống con tôm, trong miệng hô to gọi nhỏ nói:

- *Ai nha, chỉ sợ thật sự sinh non, nhìn Đức phi muối muối xem, nàng đau đến nỗi không thẳng được lưng, sắc mặt cũng trắng đến dọa người, môi không có chút huyết sắc...*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53-2: Sinh non? (2)

Tháng này nàng đến quỳ thủy, Triệu tài nhân cũng biết, nàng ta muốn mượn cơ hội phản dame Tần quý nhân, báo thù Tần quý nhân thường ngày hay tìm mọi cách khó xử nàng.

Du Phúc Nghi có thể lý giải, nhưng Trịnh quý phi không biết nàng đến tháng, không ngờ nàng ta lại phối hợp diễn trò cùng Triệu tài nhân.

Xem ra Trịnh quý phi đã hạ quyết tâm muốn cùng nàng cùng lui cùng tiến.

Bất quá chuyện này chỉ dùng để dọa Tần quý nhân một chút, nếu muốn nháo lớn, chỉ sợ sẽ trở thành trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Vì thế Du Phúc Nghi ôm bụng, cười khổ giải thích nói:

- *Không phải sinh non, là ta tới quỳ thủy, mới vừa rồi vội vã, vô ý trượt chân, lúc này mới...*

Trịnh quý phi không chịu thu binh, trong miệng lúc la lúc hét, thậm chí không tiếc nói ra thống khổ mà mình từng trải qua:

- *Là quỳ thủy hay là sinh non, chưa gọi thái y đến xem, chỉ sợ khó mà nói, phải biết rằng có vài người có thai, một hai tháng đầu còn có quỳ thủy, nếu sơ ý lơ là, sẽ bị sinh non.*

Tư Mã Duệ đang kinh ngạc đến ngất người bị mấy câu của Trịnh quý phi đánh tỉnh, “vèo” một cái đứng lên.

Nhắc chân đá cái bàn, chén đĩa rơi xuống đất liền vỡ nát, quất to:

- *Thất thần làm cái gì, còn không mau chạy đi thỉnh thái y?*

Mắng xong thấy một đồng cung nhân rối tinh rối mù chạy ra bên ngoài, lại quát to:

- *Đừng thỉnh thái y, đều là đám phế vật, đi thỉnh Vương ngự y tới đây.*

Du Phúc Nghi thay bộ y phục sạch sẽ được Hạ Chí mang từ Trường Xuân Cung tới đây, nàng bị đỡ tới đông phòng Trữ Tú Cung.

Một chén trà nhỏ qua đi, ngự y được thỉnh tới, chỉ là lúc này không phải là giờ trực của Vương ngự y, cho nên người tới là Phùng ngự y, Tư Mã Duệ thấy hẳn, lập tức mắng:

- *Người không am hiểu thiên kim nhất khoa(phụ khoa), chạy tới làm cái gì?*

Phùng ngự y hành lễ, cung kính nói:

- *Tuy thần không am hiểu thiên kim nhất khoa, nhưng bất mạch vẫn có thể chuẩn đoán được.*

Trong lòng biết rõ chậm trễ là không được, Tư Mã Duệ gờ tay, thúc giục nói:

- Còn thất thần làm cái gì, mau lên.

Y đồng(y tá) đi theo Phùng ngự y nhanh tay mở hòm thuốc, lấy ra gói nhỏ, đưa cho Phùng ngự y.

Phùng ngự y đem gói lót dưới cổ tay Du Phúc Nghi, Tư Mã Duệ chân chó vội bước đến đem khăn tay mà lúc trước hất đoạt của Du Phúc Nghi để che mũi, đặt khăn phủ lên cổ tay nàng.

Phùng ngự y đặt tay chuẩn mạch, sau một lúc lâu, mới thu hồi tay, vuốt râu nói:

- *Nương nương mạch đập bình ổn, tâm phế hữu lực, thân mình khoẻ mạnh.*

Tư Mã Duệ mắng:

- *Để người xem hoạt mạch(mạch thai), ai muốn nghe người nói những lời vô nghĩa.*

- *Làm phiền Phùng ngự y.*

Du Phúc Nghi nhìn Phùng ngự y cười gât đầu, sau đó mới quay đầu trừng mắt tức giận nhìn Tư Mã Duệ nói:

- *Thần thiếp đã nói không phải sinh non, người không chịu nghe, lại còn đá bàn, một hai đôi thỉnh ngự y, làm hỏng thọ yển của Chiêu nghi muội muội, thần thiếp biết ăn nói thế nào với Chiêu nghi muội muội.*

Du Phúc Nghi té ngã trong cung của Lâm chiêu nghi, nếu thực sự có chuyện này, thì nàng cũng khó thoát can hệ, cho nên vội nói:

- *Nương nương không có việc gì là tốt rồi, dù sao trời còn sớm, lại sai Ngự Thiện Phòng đưa thêm một bàn tiệc rượu là được.*

- *Nhưng lại dọa ta một trận, cũng may chỉ là sợ bóng sợ gió.*

Trịnh quý phi vỗ vỗ ngực về mặt lo lắng, sau đó đổi giọng, giơ tay đánh vào ót của Du Phúc Nghi, giáo huấn nói:

- *Người tự ngã chống vó cũng thôi đi, cũng may Quý nhân muội muội ở xa, nếu là nàng bị xô ngã, bị thương long thai trong bụng, xem người ăn nói như thế nào với thái hậu.*

Du Phúc Nghi bĩu môi, cười như không cười, có thâm ý khác nói với Trịnh quý phi:

- *Quý phi tỷ tỷ yên tâm, có kinh nghiệm lần này, lần sau ta chắc chắn sẽ cẩn thận, không tới gần Quý nhân muội muội nửa bước, kể từ đó, dù ta không cẩn thận lại té ngã, cũng không liên lụy đến Quý nhân muội muội.*

Nói xong liền xoay đầu về phía Tần quý nhân, về mặt nghiêm túc nói:

- *Người gặp xui xẻo, uống nước cũng bị nghẹn, ta gần đây cũng không biết đụng chạm nơi nào, chuyện xấu cứ tìm tới cửa, thật là không có biện pháp né tránh, về sau muội muội cũng phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng đứng gần ta, nếu không chẳng may muội muội có cái gì tốt xấu, người biết sẽ nói muội vận thế kém gặp chuyện không may, người không biết sẽ cho rằng muội muội cố ý hãm hại ta.*

Tần Quý nhân vừa mới bước vào định xem tình huống của Du Phúc Nghi nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, cười gượng nói:

- *Không có như vậy đâu...*

Du Phúc Nghi nhấp môi cười:

- *Không có là tốt*

Giữa trưa, Ngự Thiện Phòng đã chuẩn bị đồ ăn đầy đủ, tất cả nguyên liệu đều có sẵn, rất mau bổ khuyết thêm một bàn.

Cung nhân trong Trữ Tú Cung cũng đã thu thập dọn dẹp sạch sẽ, cho nên sau khi Phùng ngự y rời đi, mọi người lại tiếp tục nhập yến.

Tư Mã Duệ một tay chống cằm, liếc xéo Du Phúc Nghi, nhỏ giọng hừ hừ nói:

- *Trẫm còn tưởng người lại hoài thai, ai ngờ cao hứng hụt.*

Du Phúc Nghi như ý nguyện ăn được đường viên, thông thả ung dung nhấm nuốt sau một lúc lâu, bưng trà lên nhấp một ngụm, lúc này mới hừ nói:

- *Người nên cảm thấy may mắn vì thần thiếp không hoài thai, nếu không té ngã như vậy, nhất định sẽ sinh non.*

Tư Mã Duệ trừng mắt, tức giận nói:

- *Ai bảo người té ngã.*

Du Phúc Nghi “Xì” một tiếng:

- Nếu không té ngã sợ lúc này người bị sinh non chính là biểu muội Tần quý nhân của người.

Tư Mã Duệ biết rõ Du Phúc Nghi tuyệt đối không phải vô ý té ngã, nghe vậy lắp bắp kinh hãi, há miệng mếu:

- Vì hãm hại người, mà ngay cả long thai trong bụng cũng không để ý, nàng điên rồi sao?

- Nếu là tình huống bình thường sẽ không, dù hoài thai là công chúa, cũng coi như có công sinh dưỡng, tương lai không cần thù hoàng lăng hoặc là xuất gia, còn chưa nói đến chuyện người muốn thăm công chúa phải đi Khai Tường Cung, nàng sẽ nhân cơ hội lưu người lại, nếu tiếp tục hoài thai sinh ra hoàng tử, nhất tử nhất nữ chính là chuyện tốt, chẳng phải sẽ viên mãn sao? Trừ phi long thai trong bụng nàng không còn...

Du Phúc Nghi vốn là thuận miệng nói chuyện tào lao, ai ngờ càng nói càng cảm nhận chân tướng.

- Nay cũng không có gì kỳ quái, nàng từ trên kiệu ngã xuống đất, ngay cả chân cũng gãy, long thai trong bụng lại có thể bình yên vô sự? Chỉ sợ là thai chết! Nếu vô duyên vô cớ sinh non, sẽ không có cách gì giao đãi với hoàng thượng, cho nên lúc này mới tìm tới thần thiếp, nếu sự tình thuận lợi, chỉ sợ lúc này thần thiếp đã bị biếm vào lãnh cung, đi vào chưa được mấy ngày đã chết bất đắc kỳ tử. Vì thiếp khiến Tần quý nhân sinh non cho nên phải bồi thường, thái hậu sẽ đem Diễm nhi giao cho Tần quý nhân nuôi nấng, nếu sau này Tần quý nhân không sinh được hoàng tử, liền nâng đỡ Diễm nhi thượng vị, nếu nàng tự sinh ra hoàng tử, sẽ để Diễm nhi tới tìm thần thiếp, chuyện này cũng dễ như nhấc tay giơ chân mà thôi. Cho dù thần thiếp không bị biếm vào lãnh cung, thì một nữ tử ác độc như thiếp, cũng không được hoàng thượng sủng ái, Tần quý nhân lợi dụng sự áy náy của hoàng thượng, nhân cơ hội lần nữa hoài thai, cũng xem như kẻ không tồi.

- Thật là giỏi tính toán.

Tư Mã Duệ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn thấy hấn sắp nhện không được, vội vàng đưa tay捏o đuôi hấn một cái, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ngài khác chế một chút, đừng để xấu mặt.

Tư Mã Duệ hít sâu mấy hơi, lúc này mới áp chế được cơn tức, sau đó hỏi Du Phúc Nghi:

- Người tính xử lý thế nào?

Đường viên làm rất ngon, thấy mọi người không ai ăn cho nên nàng ăn nhiều một chút, nhân lúc lau miệng, nhìn Tư Mã Duệ hừ lạnh nói:

- Chỉ cần đừng có đánh chủ ý lên người thần thiếp, thì thần thiếp cũng lười quản, để xem ai sẽ thay thần thiếp mang nỗi oan này.

Tư Mã Duệ học theo Du Phúc Nghi đưa tay捏o đuôi nàng, mếu:

- Người cũng quá máu lạnh vô tình, nếu chẳng may thương tổn đến hoàng tử công chúa của trẫm thì làm sao bây giờ?

- Vậy người muốn xử lý thế nào?

Du Phúc Nghi tức giận trừng mắt nhìn hấn, sau đó nhìn về phía Từ Ninh Cung, đề điểm hấn nói:

- Thần thiếp khuyên người kiềm chế một chút, miễn cho ném chuột sợ vỡ bình ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54-1: Muốn hù chết trẫm? (1)

Sau khi tiệc tàn, Du Phúc Nghi trở về Trường Xuân Cung, thấy Tư Mã Duệ muốn đi theo, nàng hảo tâm đề điểm một câu:

- Hôm nay là sinh thần của Lâm chiêu nghi muội muội, nếu người không lật thẻ bài của nàng, thật sự không ổn.

Ái ngờ hấn cọt nhà nói:

- Ái phi té ngã bị kinh hách, trẫm phải "an ủi" ái phi, làm sao có thể lật thẻ bài của người khác?

Nửa buổi chỉ nghĩ đến chuyện xấu xa này, Du Phúc Nghi thật sự không còn gì để nói.

Một đường về cung nghiêm nghị không ngo ngoảnh đến hắn, sau khi gỡ trâm thay y phục, liền nằm trên kháng sàng, định ngủ trưa.

Tư Mã Duệ cũng bò lên, thấy Du Phúc Nghi không phản ứng, liền nằm song song với nàng.

Du Phúc Nghi nhắm mắt lại đem những chuyện vừa phát sinh suy nghĩ một lần nữa.

Lúc Tư Mã Duệ chống đối thái hậu đem nàng hồi cung, thái hậu còn có thể tổng cổ Thôi ma ma tới tặng lễ vật, như vậy liền hiểu, thái hậu không muốn trở mặt với mình.

Này cũng khó trách, lúc ấy Vương hoàng hậu cùng Tần quý nhân vừa mới hoài thai, căn nguyên thể nào còn không biết đâu, động không bằng tĩnh.

Sau đó có rất nhiều dấu hiệu cho thấy Vương hoàng hậu hoài thai công chúa, như vậy đã không còn đáng lo.

Nhưng thai nhi trong bụng Tần quý nhân lại xảy ra vấn đề, nếu lúc này đột nhiên Tư Mã Duệ sủng ái mình.

Sau khi Tần quý nhân lạc thai, rất khó thừa sủng, cho nên thái hậu mới muốn đập nổi dìm thuyền.

Nghĩ làm như vậy là vừa có thể kéo mình xuống lại vừa có thể nâng đỡ Tần quý nhân bằng ám chiêu.

Đáng tiếc bị nàng hóa giải, không biết thái hậu sẽ làm như thế nào đây?

Nghĩ nghĩ một lúc, nàng lại mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại, đã là một canh giờ sau.

Thính Phong đang ngồi trực bên ngoài, trong tay cầm khung thêu hoa, nghe động tĩnh, vội buông khung thêu xuống, bước vào vén màn lên.

Sau đó mang áo choàng đến, khoác lên người Du Phúc Nghi.

Du Phúc Nghi không thấy Tư Mã Duệ đâu, liền hỏi:

- Hoàng thượng đi bao lâu rồi?

Thính Phong cười nói:

- Nương nương ngủ rất say, vừa mới nằm xuống liền ngủ, hoàng thượng lại lẩn qua lộn lại, sau non nửa canh giờ, đột nhiên ngồi dậy, cái gì cũng chưa nói, liền bỏ chạy.

- Nương nương tỉnh chưa?

Đột nhiên giọng nói của Lý Nguyên Bảo từ bên ngoài truyền vào.

Thính Phong giúp nàng mặc thêm lớp áo ngoài, Du Phúc Nghi đi vào đông thứ gian ngồi xuống kháng trác, sau đó nói:

- Tiến vào đi.

- Thỉnh an nương nương.

Lý Nguyên Bảo tiến vào cười hi hi nói:

- Nương nương đại thù của người đã được báo.

- Nói vậy, ta ôn nhu thiện lương như vậy cũng không kết oán với ai, giống như bạch liên hoa, từ đâu lò ra kẻ thù?

Du Phúc Nghi tức giận trừng mắt nhìn Lý Nguyên Bảo, ngay sau nhin không nổi, "Phụt" cười ra tiếng.

Lý Nguyên Bảo thấy tâm tình Du Phúc Nghi vui vẻ, liền vui đùa nói:

- Mới vừa rồi gió quá lớn nô tài nghe không rõ, nương nương người có thể lặp lại lần nữa không?

Du Phúc Nghi trừng mắt nhìn hắn một cái, nghiêm mặt nói:

- Bớt giờ trò đi, mau nói chính sự.

Lý Nguyên Bảo nghe vậy tươi cười càng sáng lạn, vui sướng khi người gặp họa nói:

- Mới vừa rồi sau khi hoàng thượng ly khai Trường Xuân Cung, liền gọi người tuyên Vương ngự y đang nghỉ phép ở phủ vào cung, dẫn theo hần cùng đi đến Khôi Tường Cung, nói Tàn quý nhân ở chỗ Trữ Tú Cung của Lâm chiêu nghi bị kinh hách, để tránh long thai trong bụng có bệnh, ra lệnh Vương ngự y thay nàng bắt mạch, ai ngờ Vương ngự y lại nói long thai trong bụng nàng là tử thai(thai chết), hoàng thượng không tin, lại sai người tuyên triệu Vương thái y là thánh thủ thiên kim nhất khoa, Vương thái y bắt mạch xong, cũng ra kết luận giống Vương ngự y...Hoàng thượng giận dữ, sai người kéo Tào thái y người luôn trông nom long thai trong bụng Tàn quý nhân tiến vào, chất vấn hần vì sao biết rõ tử thai lại giấu mà không báo, vị Tào thái y kia tìm mọi cách giáo biện sống chết không chịu thừa nhận, hoàng thượng đem hần ném vào chiêu ngục của Cẩm Y Vệ, giao trách nhiệm cho phó chỉ huy Cẩm Y Vệ phải cạy miệng hần ra.

Tư Mã Duệ vì muốn tránh để thái hậu cùng Tàn quý nhân mưu tính hãm hại người khác, còn có thể liên lụy đến tam tử nhất nữ của hần, rốt cuộc vẫn nhịn không được mà nhúng tay vào.

Bất quá chuyện này chỉ sợ chỉ có vị Tào thái y kia là gánh tội thay mà thôi, nếu tiếp tục tra xuống sẽ tra ra thái hậu chính là người đứng phía sau hạ độc thủ.

Dù gì người kia cũng là thân mẫu của hần, còn có thể đánh chuột không sợ vỡ lọ sao?

- Biết rồi.

Du Phúc Nghi gật gù đầu, ngay sau đó dặn dò nói:

- Tàn quý nhân thế nào, có liên quan gì đến chúng ta? Người cũng đừng quá vui sướng khi người gặp họa, cẩn thận bị liên lụy, đến lúc đó đừng hy vọng ta cứu người.

Chủ tử từ trước đến nay đều là miệng dao găm tâm đầu hủ, đối với lời uy hiếp như thế, Lý Nguyên Bảo cũng không sợ, nghe vậy vỗ ngực tự tin nói:

- Nương nương yên tâm, ngay cả Tống Tiểu Hi lâu cả như vậy còn nói nô tài là cáo già xảo quyệt, người khác có thể là đối thủ của nô tài sao?

Du Phúc Nghi bị hần chọc cười, đang cười vui vẻ, thì Tiểu Mãn tiến vào bẩm báo:

- Nương nương, Nhan bảo lâm tiến tới.

- Thịnh an Đức phi nương nương.

Sau khi Nhan bảo lâm tiến vào, liền phúc thân làm đại lễ, tiếp nhận mấy cái hộp do cung nữ đi theo sau bưng theo, đặt ở trước mặt Du Phúc Nghi, cười nói:

- Vốn định hôm qua đến chỗ nương nương nói lời cảm tạ, chỉ là hôm qua nương nương bận rộn cả ngày, nửa buổi sáng hôm nay lại là sinh thần của Lâm chiêu nghi, cho nên mới chậm trễ, mong nương nương đừng trách thần thiếp lãnh đạm.

Du Phúc Nghi khiêm tốn nói:

- Muội muội sinh trưởng xinh đẹp, lại có tay nghề tinh xảo, có thể thăng chức vị cũng hợp tình hợp lý, ta chỉ là mặc làn váy do muội muội tặng đi đến đón giao thừa mà thôi, một câu cũng chưa từng nói qua, lại để muội muội chạy tới nói lời cảm tạ, thật đúng là ngại chết ta.

- Trong cung phi tần tinh xảo thủ nghệ nhiều lắm, nếu không phải nhờ lấy danh hồng phúc của nương nương, thì có lẽ cả đời thần thiếp sẽ bị nhốt trong Trọng Hoa Cung vĩnh viễn không có ngày ngắn đầu.

Nhan bảo lâm đẩy đẩy mấy cái hộp quà, thẹn thùng nói:

- Trong tay thần thiếp cũng không có thứ gì tốt, này đó đều là các vị nương nương tiểu chủ đưa tới hạ lễ, thần thiếp mượn hoa hiến Phật, mong nương nương đừng ghét bỏ.

Du Phúc Nghi cũng lười nói chuyện đông tây, cùng nàng thoái nhượng tới thoái nhượng lui.

Cho nên nâng nâng tay, sai Tiểu Mãn nhận lấy, mở miệng nói:

- Làm phiền muội muội hao phí.

Thấy nàng nhận lấy đồ vật, khóe môi Nhan bảo lâm khẽ cong lộ ra tươi cười, sau đó về mặt quan tâm dò hỏi:

- Thần thiếp nhìn thấy nương nương té ngã ở Trữ Tú Cung, nhìn có vẻ ngã rất nặng, không biết có bị thương chỗ nào không?

Du Phúc Nghi cười nói:

- Trên mặt đất có lót thảm, tuy động tĩnh lớn một chút, nhưng không có bị thương chỗ nào, muội muội không cần lo lắng.

- A di đà phật.

Nhan bảo lâm nhắm mắt niệm Phật, trong lòng sợ hãi nói:

- *Còn may là nương nương chỉ là tôi quý thủy, nếu mà có thai, dù té ngã trên thảm, chỉ sợ cũng giữ không được.*

Du Phúc Nghi đang muốn há mồm, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng thái giám thông báo:

- *Hoàng thượng giá lâm!*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54-2: Muốn hù chết trẫm (2)

Nàng còn cho rằng Nhan bảo lâm sẽ như Thường mỹ nhân, thức thời trốn về bằng cửa sau.

Ai ngờ nàng ta lại đứng lên, đi theo sau nàng, một đường ra chính điện nghênh đón thánh giá.

Phi tần hậu cung, không thèm để ý đến sự sủng ái của hoàng đế hay là vô tử dù sao cũng là số ít.

Nàng gặp được Thường mỹ nhân cùng Triệu tài nhân, đã là một phần vận xác suất, chẳng lẽ còn có thể trông cậy mỗi người đều có thể như thế?

Du Phúc Nghi bĩu môi, nếu là lúc trước, nàng mới không thèm để ý người khác được sủng ái hay không được sủng ái.

Nếu tâm tình tốt không chừng còn thuận tay đẩy giúp, trên thực tế nàng cũng từng đẩy Nhan bảo lâm.

Nhưng hiện giờ lại khác, thái hậu muốn giết chết nàng chỉ vì muốn độc chiếm Tư Mã Diễm.

Nếu nàng không bám trụ Tư Mã Duệ là cộng rom cứu mạng duy nhất của nàng, thì kết cục sẽ như thế nào dùng ngón chân đầu cũng có thể nghĩ ra.

- *Thỉnh an hoàng thượng.*

Du Phúc Nghi phúc thân, cười nói:

- *Tĩnh lại đã không thấy hoàng thượng đâu, đang định sai người đi tìm hiểu xem hoàng thượng đang ở nơi nào, không ngờ hoàng thượng đã trở lại.*

Tư Mã Duệ một đầu kiện tụng, cũng không chú ý tới nàng có thái độ ôn nhu khác ngày thường.

Đi đến đông thứ gian vừa đi vừa hừ nói:

- Trẫm chính là số lao碌, một đồng việc chờ trẫm làm, đâu có được phúc khí như người, mỗi ngày chỉ ăn rồi ngủ.

Làm ơn đi, nói ra lời này mà không sợ sét đánh? Mặc kệ kiếp trước hay là kiếp này, hần tuyệt đối được xem là hoàng đế tốt số nhất.

Nếu đổi lại là triều đại khác, loại vua như hần đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày, chính vụ lớn nhỏ đều ném cho nội các lo liệu.

Thì đã sớm mất nước tám trăm năm rồi, thế mà còn dám oán giận!

Du Phúc Nghi quay đầu nhìn về phía Tiểu Mãn, cười mắng:

- *Không thấy hoàng thượng mệt mỏi sao, mau bưng chén trà gừng tảo đồ tới đây, để hoàng thượng xua đuổi hàn khí, lại bổ huyết.*

- *Ái phi quan tâm trẫm như thế, thật khiến trẫm thụ sủng nhược kinh.*

Tư Mã Duệ giờ tay kéo Du Phúc Nghi vào trong lòng, môi chuẩn bị mỗ lên má nàng, liếc mắt nhìn thấy Nhan bảo lâm.

- Á.

Lấp bắp kinh hãi la một tiếng, vội vàng buông Du Phúc Nghi, mắng:

- *Chẳng hớ hẹ gì đứng lý ở đây, muốn hù chết trẫm sao?*

Nhan bảo lâm cúi đầu, ủy khuất nói:

- *Mới vừa rồi thần thiếp có thỉnh an hoàng thượng, chỉ là trong lòng hoàng thượng chỉ có Đức phi nương nương, chưa từng nhìn thấy thần thiếp.*

Tư Mã Duệ "à" một tiếng, hỏi:

- *Không phải hoàng hậu đã an bài người đến Cảnh Dương Cung rồi sao? Chỗ đó cách xa nơi này như vậy, mà người còn chạy tới Trường Xuân Cung làm cái gì?*

Nhan bảo lâm dịu dàng trả lời:

- *Thần thiếp toàn dựa vào Đức phi nương nương hỗ trợ, cho nên mới có thể từ thái nữ tấn phong thành bảo lâm, vì vậy mới chuẩn bị mấy phần tạ lễ, đích thân đến Trường Xuân Cung cùng nương nương nói lời cảm tạ.*

Rõ ràng là Tư Mã Duệ tấn phong cho nàng, nhưng lại đem công lao đẩy lên người mình.

Cũng may Tư Mã Duệ làm hoàng đế chẳng có gì uy nghiêm, nếu không chỉ dựa vào điểm này, là có thể định tội Du Phúc Nghi kéo bè kết phái, muốn không thất sủng cũng khó.

Ngay cả thị tẩm còn chưa hầu được, liền đem bà mối ném qua tường, này cũng quá nôn nóng, hay nàng coi mình là ngốc tử?

Du Phúc Nghi nín thở, đem lời lúc nãy nói với Nhan bảo lâm lặp lại lần nữa cho Tư Mã Duệ nghe:

- *Thần thiếp chỉ xuyên làn váy do Nhan muội muội làm rồi đi đón giao thừa mà thôi, chưa nói tới hỗ trợ, muội muội không cần khách khí như thế.*

Gần đây Tư Mã Duệ suốt ngày ở Trường Xuân Cung, đối mặt với Du Phúc Nghi liền tăng lên bản lĩnh nhìn mặt đoán ý.

Nghe xong lời này, lại liếc mắt nhìn về mặt nàng, liền biết nàng đang bực, vì thế vẫy vẫy tay, không kiên nhẫn nói:

- *Lẽ cũng tặng, tạ cũng nói, người còn ở chỗ này làm cái gì?*

Nhan bảo lâm cắn cắn môi, ai oán liếc nhìn Tư Mã Duệ, thấy hắn không dao động, chỉ đành phúc thân nói:

- *Thần thiếp cáo lui.*

Đội nàng ly khai chính điện, Tư Mã Duệ liền kéo Du Phúc Nghi ôm vào trong lòng, ở trên môi nàng mỗ một cái, hừ nói:

- *Ọa tới ọa lui, vẻ mặt hồ mị đưa tình, nhìn liền khiến người buồn nôn, về sau không được qua lại với nàng.*

Du Phúc Nghi bật cười nói:

- *Lời này, lẽ ra do thần thiếp nói mới đúng?*

Tư Mã Duệ được Triệu Hữu Phúc hầu hạ cởi áo ngoài, bò lên kháng trác dựa lưng vào đệm.

Bưng tách trà gừng táo đỏ lên, vừa uống vừa đem chuyện hắn đã làm lúc Du Phúc Nghi còn ngủ trưa âm thầm nói ra.

Tuy Du Phúc Nghi đã sớm nghe tin tức từ miệng Lý Nguyên Bảo, về mặt lại phải làm bộ chấn động, do dự nói:

- *Hoài tử thai có chút không may mắn, hoàng thượng lại giống trống khua chiêng như thế, nháo loạn trên dưới hậu cung đều biết, chỉ sợ thái hậu sẽ oán người hành sự lỗ mãng không kiêng kỵ thể diện của Tàn quý nhân.*

Tư Mã Duệ cười cười, không sợ hãi nói:

- *Tình tình trầm nóng này, làm ra chuyện lỗ mãng như vậy cũng không có gì kỳ quái, thái hậu có thể nói cái gì? Có nói cũng vô dụng, trước mặt trăm sẽ chăm chú lắng nghe, quay đầu lại dạy mãi không sửa, bất quá lãng phí thời gian nước bọt của thái hậu mà thôi.*

Còn tưởng rằng ở trong lòng hắn tự coi mình từ trước đến nay đều là anh minh thần võ, không ngờ hắn lại hiểu biết thấu triệt như thế, Du Phúc Nghi bĩu môi, trêu ghẹo nói:

- *Thì ra hoàng thượng cũng không ngốc a?*

- *Chẳng lẽ ở trong lòng người trăm lại là ngốc tử?*

Tư Mã Duệ đặt tách trà lên kháng trác, nhanh chóng đứng dậy nhảy đến trước mặt Du Phúc Nghi, đem nàng đẩy ngã lên kháng sàng.

Sau đó nhào tới, mười đầu ngón tay đặt trên người nàng không hề có kết cấu cào cấu loạn xạ.

Bị nhột Du Phúc Nghi “Ha ha ha” cười không ngừng, trong miệng xin tha nói:

- *Ai da..... Thần thiếp sai rồi..... Ha ha..... Ai da..... Người tha cho thần thiếp đi..... Ha Ha...*

Tư Mã Duệ buông tay, đắc ý hừ nói:

- *Xem ngươi từ nay về sau còn dám nói bậy nữa không!*

- *Thần thiếp không dám nữa.*

Sợ hấn lại nhào tới, Du Phúc Nghi không dám đối nghịch với hấn, mở miệng xin tha.

Thấy ngồi lại cảm đệm trên kháng trác, lúc này mới túm khăn từ lau nước mắt nơi khóe mắt do cười quá nhiều.

Triệu Hữu Phúc đột nhiên tiến vào bầm báo nói:

- *Hoàng thượng, thái hậu sai người tới thỉnh người đi Từ Ninh Cung một chuyến.*

- *Trẫm đi.*

Tư Mã Duệ nhéo hai má Du Phúc Nghi một lúc, cũng không cần Triệu Hữu Phúc hầu hạ, tự mình xuyên áo choàng, sau đó sải bước đi ra ngoài.

Sau khi hấn đi hơn nửa canh giờ, Triệu Hữu Phúc chạy tới truyền tin nói:

- *Hoàng thượng nói đã kêu Vương ngự y khai dược cho Tàn quý nhân, đêm hôm nay cũng không biết lăn lộn bao lâu mới có thể lạc thai, để tránh thái hậu giận chó đánh mèo lên người nương nương, hôm nay hoàng thượng sẽ không lật thẻ bài của nương nương, hoàng thượng nói nương nương sớm nghỉ ngơi đi, không cần chờ người.*

- *Làm phiền Triệu tổng quản.*

Du Phúc Nghi liếc nhìn Tiểu Mãn một cái, Tiểu Mãn vội đưa hầu bao cho Triệu Hữu Phúc.

Triệu Hữu Phúc tiếp nhận hầu bao, cảm tạ ân, liền trở về phục mệnh.

Thính Phong cười nói:

- *Hoàng thượng thật sự đặt nương nương ở trong lòng, người tới quỳ thủy không thể thị tẩm, hoàng thượng vẫn vui vẻ lật thẻ bài của người, hiện giờ lật thẻ không ổn, lại một lòng vì nương nương mà suy nghĩ, còn cố ý sai người tới nói, miễn cho người quan tâm...*

- *Ai quan tâm hấn?*

Du Phúc Nghi tùy ý bung lên tách trà trên kháng trác nhấp một ngụm, kết quả ngậm một miệng trà gừng tảo đỏ, mới ý thức được đây là tách trà Tư Mã Duệ uống thừa.

Nàng cảm thấy nuốt xuống không được mà nhổ ra cũng không xong, phồng má một lúc lâu, mới liều mạng nuốt xuống, thẹn quá thành giận mắng:

- *Hấn không tới mới tốt, ai hiềm lạ!*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Phúc tần

Du Phúc Nghi ngủ một đêm ngon giấc sáng tỉnh lại, vừa mới xuyên y phục, Lý Nguyên Bảo vội vàng chạy vào bầm báo nói:

- *Tàn quý nhân lăn lộn một đêm, trời sáng mới lạc thai.*

Cổ đại dược phá thai dã man bá đạo, chết ở phương diện này nhiều đến nỗi đếm không xuể.

Tàn quý nhân có thể bình yên vô sự, đã xem như đại tạo hóa.

Sau khi thờ đóc xong, Lý Nguyên Bảo lại nói lời kinh chết người:

- Không ngờ lại rong huyết, Vương ngự y lại thì châm lại kê được, lẫn lộn hơn một canh giờ...

Cốc vũ tính tình nôn nóng, thấy thế véo eo hấn mắng:

- Lửa sém đến lông mày rồi mà người còn thừa nước đục thả câu, cẩn thận nương nương tức giận, đem người tống cổ đi Đồ Dạ Hương!

- Đứng nha!

Lý Nguyên Bảo vội vàng chấp tay xin khoan dung, vội nói:

- Cuối cùng cũng cứu được người. Chỉ là...Tuy đã cứu được, nhưng nguyên khí đại thương, muốn khôi phục như trước, không có khả năng, có thể ly khai kháng sàng hay không cũng khó nói.

- Chẳng phải thành phế nhân sao?

Cốc Vũ nhếch môi, vui sướng khi người gặp họa mắng:

- Hừ, còn muốn hãm hại nương nương của ta, có kết cục như vậy cũng là gieo gió gặt bão!

- Có cái gì mà cao hứng?

Du Phúc Nghi liếc Cốc Vũ liếc một cái, thờ dãi nói:

- Nếu Tàn quý nhân không bị thương thân mình còn đỡ, nhiều lắm thì thái hậu giả vờ bệnh áp chế hoàng thượng lật thế bài của nàng, hiện giờ nàng thành như vậy, cho thấy là không thể sinh, thái hậu chỉ có thể đi tới cuối đường, đoạt một vị hoàng tử cho nàng nuôi dưỡng.

Du Phúc Nghi cũng không lo lắng, bởi vì lúc trước các nàng va chạm với nàng, Tư Mã Duệ lại hướng về phía nàng.

Sao thái hậu có thể xông lên tự rước lấy nhục? Chỗ An thực phi, tình huống cũng không sai biệt lắm.

Tuy nhị hoàng tử được Tư Mã Duệ yêu thương, nhưng thân thể xương cốt không được, nếu giết chết An thực phi đoạt nhị hoàng tử.

Nếu chẳng may nhị hoàng tử chết, Tư Mã Duệ nổi giận lôi đình khó áp chế, Tàn quý nhân chỉ đành đi lãnh cung.

Tiếp tục tính tiếp, người có khả năng gặp xui xẻo nhiều nhất chính là Phúc tần.

Tuy đại hoàng tử ngu dốt, nhưng mới tám tuổi, nếu có thể cướp được, thỉnh lão sư cẩn thận dạy dỗ, chưa chắc không thể thành tài.

Cho dù không thể thành tài, đã có Tàn gia ở sau lưng chống đỡ, cũng có thể ngồi yên trên ngôi vị hoàng đế, noi theo Tư Mã Duệ, đem quyền lợi vớt đến nội các là được.

Đương nhiên đây cũng là lựa chọn bất đắc dĩ, người thích hợp nhất là Tư Mã Diễm, ngoại tổ phụ là thái phó, cữu cữu là nhân vật nổi tiếng trong giới sĩ lâm.

Mẫu phi là thế gia quý nữ điển phạm, chỉ cần cướp được, cho dù sau này có nhiều hoàng tử được sinh ra, đem hấn đỡ lên hoàng vị cũng không cần tốn nhiều sức.

Đáng tiếc thành cũng vì nó mà bại cũng vì nó, có Du Phúc Nghi, muốn đánh chủ ý lên người hấn cũng khó.

Cốc Vũ nghe Du Phúc Nghi nói xong, liền khản trương nói:

- Thái hậu có tiếp tục xuống tay với nương nương không? Nay nên làm như thế nào mới phải?

- Yên tâm đi, sẽ không.

Du Phúc Nghi trấn an Cốc Vũ một câu, đứng dậy nói:

- Đi thôi, nên đi Khôn Ninh Cung thỉnh an.

Đám phi tần đều nhàn rỗi đến mốc meo, khó có chuyện đại sự như vậy, mọi người đều đến sớm.

Tuy Du Phúc Nghi đã xuất phát sớm hơn mười lăm phút, cuối cùng lại là người đến muộn nhất.

Nàng hành lễ với Vương hoàng hậu:

- Thần thiếp đến trễ, thỉnh hoàng hậu nương nương thứ tội.

Vương hoàng hậu cười nói:

- *Muội muội chưa từng tới muộn, là các vị tỷ muội khác so với ngày thường thì tới sớm hơn một chút.*
- *Thật sao? Nếu vậy thần thiếp an tâm rồi.*

Du Phúc Nghi nắm tay Cốc Vũ, chậm rãi đi tới vị trí của mình.

Vừa mới ngồi xuống, Trịnh quý phi liền quan tâm dò hỏi:

- *Muội muội hôm qua té ngã không nhẹ, có bị thương chỗ nào không?*

Du Phúc Nghi cười nói:

- *Không có thương tổn nơi nào, đa tạ tỷ tỷ quan tâm.*

Vương hoàng hậu nghe vậy thở dài nói:

- *Hôm qua là đại niên sơ nhị, ánh dương cao chiếu, lại là sinh thần của Lâm chiêu nghi, đám tỷ muội tụ tập một chỗ, vốn đang vui vẻ, ai ngờ đầu tiên là Đức phi muội muội vô duyên vô cớ té ngã, may mà không có bị thương, tiếp theo ngự y lại khám ra Quý nhân muội muội hoài tử thai trong bụng...Ta sợ là ở nơi nào phạm vào xung, cho nên sáng sớm hôm nay liền đi Anh Hoa Điện thắp nhang cũng tụng một quyển kinh, chỉ hy vọng các vị tỷ muội đều thuận lợi, đừng nháo ra sai lầm.*

Du Phúc Nghi đứng dậy, phúc thân với Vương hoàng hậu, cảm kích nói:

- *Đa tạ hoàng hậu nương nương suy nghĩ cho thần thiếp, thần thiếp nhờ hồng phúc của nương nương, từ nay về sau sẽ thuận lợi.*

Vương hoàng hậu nâng nâng tay, cười nói:

- *Muội muội khách khí rồi, mau ngồi đi.*

Trương tiếp dư thở dài nói:

- *Đức phi nương nương thì thuận lợi rồi, chỉ đáng thương Quý nhân muội muội.*

Du Phúc Nghi liếc nàng một cái, hừ nói:

- *Chỉ là ta vận khí tốt chưa có hoài thai mà thôi, nếu không hôm qua té ngã như vậy, lúc này còn không biết sẽ như thế nào đâu.*

Vương hoàng hậu thở dài nói:

- *Quý nhân muội muội tuổi còn trẻ, lại gặp phải chuyện này, chỉ sợ trong lòng không dễ chịu, ta có mang không thể đi lại nhiều, miễn cho nàng nhìn cảnh sinh tình, làm phiền các vị tỷ muội, khuyên nàng một chút, đừng để nàng làm chuyện đại đột giống Lệ phi muội muội, chui rúc vào gỗ cụt.*

Trịnh Quý Phi “Xì” một tiếng, lời thề son sắt nói:

- *Nương nương hãy yên tâm, có thái hậu ở đây, không có đường cũng có thể moi được đường, sao Quý nhân muội muội lại có thể dễ dàng tâm vào chuyện vận vật?*

Nói xong quét mắt liếc nhìn Phúc tần một cái, Phúc tần hiểu ý tứ của nàng, sắc mặt trắng bệch, thân thể khẽ run rẩy.

Vương hoàng hậu ngồi phía trên đối với nhất cử nhất động ở phía dưới đều thấy rõ.

Đương nhiên không xem nhẹ ánh mắt của Trịnh quý phi, trong lòng đột nhiên cả kinh.

Sau đó ánh mắt di chuyển trên người An thực phi, Du Phúc Nghi cùng Phúc tần, nhú mày suy tư gì đó.

Lâm chiêu nghi đột nhiên nhảy ra, gây mất hứng nói:

- *Chỉ là sinh thần không phải chính thọ, lại gặp phải nhiều chuyện thương vàng hạ cám, biết sớm như vậy, thần thiếp cũng không cần.*

Chúc mừng sinh thần cho nàng là chủ ý của Vương hoàng hậu, nói như thế chẳng phải đang trách Vương hoàng hậu nhiều chuyện?

Vương hoàng hậu nghe vậy, vẻ mặt cương lại, ngay sau đó cười nói:

- *Chỉ là vừa vận đến cùng một lúc, không can hệ đến muội muội.*

Lâm chiêu nghi cũng không biết điều, nói lời sắc chết người không cần đèn mạng:

- *Chuyện như vậy gặp một lần là đủ rồi, sang năm khấn cầu hoàng hậu nương nương không cần chúc mừng sinh thần của thần thiếp, thần thiếp thật sự nhận không nổi.*

Phàm là người có thể tới Khôn Ninh Cung thỉnh an đều là phi tần ngũ phẩm trở lên.

Mỗi năm sinh thần Vương hoàng hậu đều kêu Ngự Thiện Phòng chuẩn bị tiệc rượu, để mọi người hội họp một chỗ vui vẻ cả ngày.

Nếu sinh thần của người khác đều náo nhiệt như thế, chỉ có sinh thần của Lâm chiêu nghi là không tổ chức, để lan truyền ra ngoài, chẳng phải nói nàng không hiền?

Lâm thứ phụ biết nữ nhi của mình không biết xử sự như thế, không biết hẳn có dùng gia pháp với nàng không?

Vương hoàng hậu có chút nhịn không được, hít sâu mấy hơi, lúc này mới đè ép được cơn giận, kéo kéo khóe miệng, lộ ra tươi cười như có như không, nói:

- *Muội muội nói đùa, quy củ trong cung quy là như thế, cho dù ta thậm đáp ứng thỉnh cầu của muội muội, cũng không thể thay đổi cung quy, mong muội muội thông cảm.*

Lâm chiêu nghi cũng không cưỡng cầu, nếu không chẳng phải sẽ gánh trên lưng cái tội danh tổn hại cung quy?

Lúc này “Chiến sự” mới ngừng lại, đột nhiên Phúc tần hôn mê bất tỉnh.

Trương tiếp dư vội đi tới đỡ nàng, buột miệng thốt ra:

- *Ai da, đây là thế nào, hay là lại hoài thai?*

Vương hoàng hậu nắm giữ sách thừa ân, tình huống của đám phi tần thị tẩm thế nào nàng đều nắm rõ như lòng bàn tay, nghe vậy quát lạnh nói:

- *Không được nói bậy, Phúc tần đã bảy năm không thị tẩm, sao có thể hoài thai.*

Trương tiếp dư xấu hổ cười cười, pha trò nói:

- *Thần thiếp nhất thời buột miệng, nói không lựa lời.*

Vương hoàng hậu cũng lười so đo với nàng, tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái, sau đó phân phó cung nhân đem Phúc tần nâng đến tây thứ gian, lại sai người đi thỉnh thái y.

Thái y đến rất nhanh, thay Phúc tần bắt mạch, rung đùi đắc ý nói:

- *Nương nương chẩn kinh quá độ, u mê tâm hồn, cho nên mới ngất xỉu, đợi vì thần thi chiêm, lại khai phương thuốc, uống mấy lần sẽ không còn trở ngại.*

Chẩn kinh quá độ? Tới Khôn Ninh Cung thỉnh an lại chẩn kinh quá độ? Chẳng lẽ nàng là cọp mẹ?

Vương hoàng hậu tức suýt ngất xỉu, đỡ tay cung nữ Diêu Hoàng mới miễn cưỡng đứng vững.

Sau đó vội xoa bụng nhỏ, thấy thai nhi trong bụng không có gì khác thường, lúc này mới âm thầm bình ổn tâm tình.

Đám phi tần không một ai bớt việc, xem ra phải giả bệnh tĩnh dưỡng mấy ngày, nếu không nàng sẽ bị các nàng chọc cho sinh non.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56-1: Dưỡng bên người ai gia (1)

Sau khi tin tức Phúc Tần chẩn kinh quá độ ngất xỉu truyền tới, nối tiếp là tin Vương hoàng hậu động thai khí cần nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Du Phúc Nghi nhờ họa được phúc, không cần phải dậy sớm đi Khôn Ninh Cung thỉnh an, vì thế quyền cũng không đánh, yoga cũng không luyện.

Chỉ lo ăn no ngủ đủ ngày ngày trôi qua giống như heo, mới có mấy ngày, vòng eo dư ra không ít thịt mỡ, khuôn mặt cũng tròn thêm một vòng.

Tư Mã Duệ thấy Du Phúc Nghi lười biếng thích ngủ còn béo phì, nghĩ là nàng lại có thai, vội vàng tuyên Vương ngự y tới bắt mạch.

Ai ngờ mừng hụt, hần tức giận muốn bốc khói, hờn dỗi nàng rồi đi không nói một tiếng, đã vài ngày nay vẫn không cho nàng sắc mặt tốt.

Du Phúc Nghi tự giác chột dạ, cũng không dám ăn uống tùy tiện, bắt đầu công cuộc giảm cân, rèn luyện như xưa.

Vương hoàng hậu thanh nhàn cũng không được mấy ngày, sắp tới tết Nguyên Tiêu, ngày như vậy mặc kệ là hoàng cung hay là bình dân bá tánh khắp thiên hạ cũng phải chúc mừng.

Hậu cung không thể không có người chủ trì đại cục, đêm tết Nguyên Tiêu để hậu còn phải lên thành lầu chúc mừng, chung vui cùng dân chúng.

Nếu nàng không ngừng tình dưỡng, chỉ có Du Phúc Nghi là sủng phi mới đủ tư cách thay nàng ra mặt.

Cục diện như vậy không phải là điều nàng muốn nhìn thấy.

Chỉ là Vương hoàng hậu buồn lo vô có, loại chuyện làm mình nổi bật kéo theo cừu hận, Du Phúc Nghi có ngu mới làm.

Nếu quả thực để nàng thay hoàng hậu, nàng cũng sẽ giả bệnh né tránh, tuyệt đối không để liên hệ đến nàng.

Vì chuyện này không dính dáng đến nàng, cho nên nàng có tâm tình rất tốt, vừa lúc Nội Vụ Phủ đem phân lệ chúc tết tới.

Bên trong có không ít đèn cung đình tạo hình tinh xảo, nàng dẫn theo Cốc Vũ, Tiểu Mãn, tự mình treo đèn xung quanh cung điện.

Đang lúc hứng thú bưng bưng, lại thấy Lý Nguyên Bảo nghiêng ngả lão đảo chạy vào trong viện.

Đầu đầy mồ hôi lạnh thở hổn hển nói không ra hơi:

- Nương nương...Xảy ra...Xảy ra chuyện đại sự...

Lúc này Tư Mã Diễm đang ở thư phòng phía tây viết đồ đệ, chỉ cần hần không có chuyện gì, thì vạn sự ở trong mắt Du Phúc Nghi cũng không đáng là gì, trừ phi Tư Mã Duệ đột nhiên băng hà.....

Bất quá loại chuyện này không có khả năng xảy ra, ít nhất không phải lúc này.

Nàng liếc Lý Nguyên Bảo một cái, tiếp tục công việc đang dở trên tay, đem đèn cung đình treo lên móc sắc bên hành lang, lúc này mới nhàn nhạt nói:

- Trời sắp sao? Người bình tĩnh rồi hãy nói.

Lý Nguyên Bảo ho khan một tiếng, hít sâu mấy hơi, đợi ngực không còn phập phồng tâm không loạn mới nói:

- Mới vừa rồi nô tài từ Ngự Thiện Phòng trở về, đầu đường gặp được Ngải Diệp cô cô bên người Phúc tần, thấy nàng nước mắt quang vòng dẫn Tôn viện phán bước nhanh về hướng Cảnh Dương Cung, nô tài biết có biến, liền đi theo, đến chỗ đó cùng nghe ngóng với Tiểu Lộ Tử thái giám bên người Nhan bảo lâm, lúc này mới biết được, Phúc tần nương nương đã không còn...

Du Phúc Nghi vừa mới tiếp nhận một chiếc đèn điệp liên (lá sen), nghe vậy tay run lên, may mà phản ứng kịp lúc vội thu tay lại, nếu không sẽ bị ngon nén làm phồng, trong chớp mắt đã thiêu sạch đèn điệp liên.

Nàng có thể suy đoán thái hậu sẽ đánh chủ ý muốn bỏ mẫu lấy tử, chỉ là lúc này thời cơ không đúng.

Tần quý nhân xảy ra chuyện còn chưa qua nửa tháng, cho dù diệt trừ Phúc tần, đem đại hoàng tử giao cho Tần quý nhân nuôi nấng, thì quyết định như vậy cũng rất khó đạt được.

Vạn nhất Tư Mã Duệ bộc phát tính tình, kế hoạch của thái hậu sẽ thất bại, thái hậu cũng không phải là kẻ ngu dốt, tất nhiên sẽ không làm như thế.

Chỉ sợ Phúc tần bị ánh mắt nhắc nhở của Trịnh quý phi, lại thấy thái hậu vẫn quan ái Tần quý nhân như cũ chưa từng từ bỏ.

Phúc tần chính là thần hồn nát thần tính, tự dọa bản thân thành tâm bệnh, mới tự dẫn mình đến đường chết.

Không đợi Du Phúc Nghi mở miệng, Cốc Vũ liền hừ nói:

- Nàng thế nào, quan hệ gì đến nương nương của chúng ta? Tưởng chuyện đại sự gì, chạy tới nói cái này, cũng không sợ đen đui!

Du Phúc Nghi thay Lý Nguyên Bảo nói chuyện:

- Đây cũng chỗ linh động của hần, nếu không có hần ở bên ngoài tìm hiểu tin tức, có lẽ ta đã trở thành người có lỗi tại nhưng bị điếu, mọi chuyện xảy ra trong cung cũng không hay biết gì, đợi đến lúc người khác đánh tới cửa, ta còn không rõ nội tình đâu.

- Tên Lý Nguyên Bảo không khen được, nếu khen hán cái đuôi sẽ vênh cao lên trời, muốn kéo xuống cũng không được.

Cốc vũ thè lười với Lý Nguyên Bảo, sau đó từ trong ống tay áo móc ra hà bao, ném lên người Lý Nguyên Bảo, ngạo kiều quay đầu:

- Người làm tốt lắm, ta thay nương nương thưởng cho người.

Lý Nguyên Bảo chấp tay, cười hóm hờ nói:

- Đa tạ Cốc Vũ tỷ tỷ.

Vừa mới nói xong, một tiểu thái giám chạy vào, quỳ hành lễ với Du Phúc Nghi, rồi chạy đến chỗ Lý Nguyên Bảo, cùng hán thi thăm vãi câu.

Sau đó lại lần nữa quỳ hành lễ với Du Phúc Nghi, rồi nhanh như chớp chạy ra khỏi viện.

Thấy Du Phúc Nghi hoặc nhìn qua, hán vội bầm báo nói:

- Hoàng Hậu nương nương ngồi phượng liễn đi đến Cảnh Dương Cung.

- A?

Du Phúc Nghi nhú mày, người chết trước sau vẫn không sạch sẽ, Vương hoàng hậu đang có mang, vốn nên trốn thật xa mới phải, vậy mà lại vội vàng đi đến, nàng có dụng ý gì?

Phúc Tần có cái gì đáng giá khiến Vương hoàng hậu đích thân đi? Nàng chỉ có đại hoàng tử mà thôi.

Chẳng lẽ Vương hoàng hậu cũng đánh chủ ý lên người đại hoàng tử? Cái này thật là náo nhiệt.

Đang định sai Lý Nguyên Bảo nghĩ biện pháp tìm hiểu tình hình chiến đấu, xem lúc này đã như thế nào.

Đột nhiên cung nữ Diêu Hoàng tử chỗ Vương hoàng hậu tới đây, sau khi hành lễ với Du Phúc Nghi xong, liền nói:

- Phúc Tần nương nương không được, hoàng hậu nương nương nói các vị nương nương, tốt xấu cũng phải đưa tiền nàng, cho nên đã đi đến Cảnh Dương Cung trước, cũng thỉnh nương nương mau chóng đi qua.

- Đã biết.

Du Phúc Nghi lên tiếng, nói:

- Ta thay đổi y phục xong sẽ đi ngay.

Diêu Hoàng lại đi đến cung của các vị phi tần khác truyền tin, Du Phúc Nghi không hiểu Vương hoàng hậu đang có chủ ý gì.

Cũng không muốn làm chim đầu đàn, cọ tới cọ lui thay đổi một thân y phục nguyệt sắc.

Lại cọ tới cọ lui sai người chuẩn bị kiệu, kéo dài lê mê đến nửa canh giờ, cho đến lúc không thể kéo dài được nữa, mới chịu đi đến Cảnh Dương Cung.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tinh Lâm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56-2: Dưỡng bên người ai gia (2)

Mò lâu như vậy, đương nhiên không thể nhìn mặt Phúc tần lần cuối, nhưng lại kịp xem bà bà thái hậu đại chiến cùng nhi tức Vương hoàng hậu.

Vương hoàng hậu nắm tờ giấy trong tay, thông thả ung dung nói:

- Thứ nhất Tần muội muội hoài tử thai, sau đó lại lạc thai hư hại thân thể, chỉ sợ chuyện nói dối có trở ngại, thần thiếp cũng cảm thấy nàng thật đáng thương, chỉ là đáng thương thì đáng thương, nhưng nếu nàng muốn đem đại hoàng tử dưỡng dưới gối chỉ sợ là không ổn, gần đây nàng còn bệnh tật nằm trên kháng sàng không dậy nổi, phải mất bao lâu mới kháng phục còn khó nói, hoàn toàn không có cách gì bận tâm tới đại hoàng tử, thứ hai lúc Phúc tần lâm chung lôi kéo cánh tay của thần thiếp, nhờ cậy thần thiếp chăm sóc đại hoàng tử, vì sợ người khác hiểu lầm thần thiếp, cho nên cố cường chống đỡ viết tờ giấy này còn ấn hạ dấu tay. Nếu thái hậu không tin, tuyệt bút của Phúc tần ở đây, người chỉ cần tìm người kiểm tra thực hư là rõ.

Thái hậu không tiếp nhận trang giấy do Vương hoàng hậu truyền qua, vẻ mặt không sao cả nói:

- Đại hoàng tử đã có nhũ mẫu cung nữ thái giám hầu hạ, không cần Tần quý nhân tự tay làm lấy, bất quá là gánh hư danh dưỡng mẫu mà thôi, cũng không gây trở ngại nàng nghỉ ngơi.

Vương hoàng hậu cười một chút, không tán đồng nói:

- Thái hậu ngày thường ít gặp mẫu tử Phúc tần, cho nên không hiểu rõ tính tình đại hoàng tử. Đứa nhỏ này trời sinh tính bất hảo, Phúc tần muối mè vì hắn có thể nói lo lắng hết lòng, nếu đem hắn giao cho Tần muội muội nuôi nấng, lại để Tần muội muội quản giáo, bản thân nàng còn mang bệnh trong người, khó tránh khỏi hữu tâm vô lực, nếu mặc kệ không giáo dưỡng hắn, đừng nói là thành tài, chỉ sợ sẽ bồi họa mất mũi hoàng thất. Vì mặt mũi hoàng thất Đại Chu mà suy nghĩ, thần thiếp không thể giao đại hoàng tử cho Tần muội muội, thỉnh thái hậu thông cảm.

(Yul: tính bất hảo là tính tình không tốt, khó dạy, ương bướng, quậy phá...)

Thái hậu vốn không thích mẫu tử Phúc tần, mừng một và mừng mười lúc Vương hoàng hậu dẫn theo đám phi tần cùng hoàng tử, công chúa tới thỉnh an thái hậu.

Phúc tần cùng đại hoàng tử đều được miễn khỏi đến thỉnh an, cho nên hiện tại Vương hoàng hậu nói ra lời kia, thái hậu muốn phản bác cũng khó, nhủu này trăm tư một lát, mới nghĩ kỹ rồi phản bác từng chữ:

- Nếu đại hoàng tử bất hảo như thế, chỉ sợ đặt ở dưới gối hoàng hậu cũng không ổn, người còn đang mang thai, cho dù sinh hạ, còn có cung vụ cần xử lý lo liệu, chỉ sợ cũng không thể trông nom một lớn một nhỏ hai cái oa oa.

Vương hoàng hậu vừa định há mồm phản bác, lại bị thái hậu giành nói:

- Ai gia lớn tuổi rồi, vài vị trưởng công chúa đã có gia nghiệp không tiện tiến cung phụng bồi, bên người ai gia chỉ có một mình hoàng thượng, nhưng hoàng thượng bề bộn quốc sự, lúc nhàn hạ lại phải vội vàng sủng hạnh phi tần khai chi tán diệp, sinh hạ nhi tử nói dối, có thể ở bên người ai gia bầu bạn cũng không nhiều lắm, ai gia cô độc một mình, khó tránh có chút tịch mịch, cho nên muốn dưỡng tiểu hài tử bên người, cho tinh thần khuây khỏa, chỉ là hoàng thượng dưới gối không phong (ý là chưa có thái tử), chỉ có tam tử nhất nữ đều các có mẫu phi trông nom nuôi dưỡng, ai gia cũng không thể đoạt bảo bối tâm can của người khác, cho nên chỉ phải gác xuống cái ý niệm này. Hiện giờ Phúc tần qua đời, khiến cho ý niệm đã tắt một lần nữa lại đốt lên, đơn giản chỉ cần để hắn dời đến Từ Ninh Cung, dưỡng ở bên người ai gia là được.

Thái Hậu nhận ra hiện nay không có biện pháp giúp Tần quý nhân cướp được đại hoàng tử, đành lấy lui làm tiến.

Trước tiên đem đại hoàng tử nuôi nấng bên người, đợi Tần quý nhân cùng đại hoàng tử quen thuộc.

Sau đó đợi thời cơ thích hợp, sẽ đem đại hoàng tử đặt dưới danh nghĩa của nàng.

So với lúc này cùng Vương hoàng hậu trở mặt, tranh đến đầu rơi máu chảy thì sáng suốt hơn nhiều.

Vương hoàng hậu đâu chịu để thái hậu được như nguyện, nghe vậy “Bùm” một cái quỳ xuống đất, về mặt mang theo lo lắng cùng quyết tuyệt nói:

- Cái này không được, thái hậu đã có xuân thu, đại hoàng tử lại bất hảo bất kham (khó dạy), nếu để hắn khiến cho thái hậu sinh khí, đó chính là tội lỗi của hoàng thượng cùng thần thiếp, thần thiếp tuyệt đối không thể đáp ứng.

- Không đáp ứng cũng đúng.

Thái Hậu cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn đám phi tần đứng xung quanh nói:

- Tiểu hài tử bất hảo một chút cũng không có gì kỳ quái, nữ hài tử thì dịu dàng nhã nhặn lịch sự hơn nhiều, hoàng hậu không đồng ý để ai gia nuôi dưỡng đại hoàng tử, vậy chờ người sinh hạ công chúa trong bụng, ai gia sẽ dưỡng nàng.

Vương hoàng hậu đang hoài thai, trong bụng chính là công chúa, chuyện này trong lòng mọi người biết rõ ràng, lại không có ai nói ra.

Không ngờ thái hậu lại trực tiếp nói thẳng, đối với Vương hoàng hậu vẫn luôn ôm một tia hy vọng là đám thái y khám sai, nghe thể thân thể quơ quơ, phần hận lại nhanh chóng suy tính trong đầu.

Suy tính xong, nàng liền cảm thấy mình đã thua, bởi vì sang năm sau khi nàng sinh nở, liền bước vào tuổi ba mươi.

Tuổi này muốn hoài dục sẽ không dễ dàng, tiểu công chúa trong bụng nàng có khả năng là huyết mạch duy nhất của nàng.

Vì có được đại hoàng tử, phải đem tiểu công chúa giao cho thái hậu nuôi nấng.

Nếu thái hậu ghi hận sẽ giáo dưỡng công chúa ly tâm với mình, nếu vậy biết phải làm sao bây giờ?

Như vậy không phải là mất nhiều hơn được sao? rốt cuộc mặc kệ là đại hoàng tử, nhị hoàng tử hay là tam hoàng tử đăng cơ làm đế.

Thì nàng vẫn là mẫu hậu của bọn chúng là Hoàng thái hậu danh chính ngôn thuận, hoàn toàn không cần thiết phải đổi công chúa lấy bọn chúng.

Vương hoàng hậu cắn cắn môi, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Tuy tiểu hài tử bất hảo, nhưng thái hậu là ai nha, chính là người từng dạy dỗ ra tiên thái tử cơ trí anh minh như vậy, dù là hoàng thượng, ở trước mặt người vẫn tuân thủ quy củ, nếu vậy còn sợ không quản giáo được đại hoàng tử mới tám tuổi sao? Có thể đi theo người, đó là tạo hóa của hắn, tương lai sau này nhất định có thể thành tài, so với đi theo người vùng vẫy như thần thiếp thì tốt hơn nhiều.

Tuy nhận thua, nhưng kéo tiên thái tử bị chết yểu ra, thái hậu khó tránh đau lòng, như thế cũng coi như Vương hoàng hậu phản lại một kích.

Tiên thái tử là nhi tử xuất sắc khiến thái hậu đặc ý nhất, tự nhiên bị Vương hoàng hậu đâm trúng chỗ đau.

Thái hậu lấy khăn lau lau khóe mắt, đôi mắt vẫn đục bình tĩnh nhìn Vương hoàng hậu một lúc lâu, lúc này mới nhấp môi cười:

- Hoàng Hậu đã nâng cao ai gia như thế, nếu ai gia không dạy dỗ đại hoàng tử thành tài, chỉ sợ sẽ bị hoàng hậu giết chết, xem ra ai gia không muốn nỗ lực cũng không được.

Vương hoàng hậu cúi đầu, sợ hãi nói:

- Thái hậu nói đùa, cho dù thần thiếp to gan tày trời, thì thần thiếp cũng tuyệt đối không dám giết chết thái hậu.

Thái Hậu hừ một tiếng, đặt tay lên tay Bạch Chi, rồi đứng lên phân phó nói:

- Vì mẫu tử hiếu là bổn phận của người làm nhi tử, chớ làm xon tang sự của Phúc tần, rồi hãy đưa đại hoàng tử đến cung của ai gia.

- Dạ.

Vương hoàng hậu lên tiếng, sau đó nhún chân:

- Thần thiếp cung tiễn thái hậu.

Du Phúc Nghi đang xem diễn đến mê mẩn cũng vội phúc thân, cùng mọi người kêu lên:

- Cung tiễn thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tinh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Hôn trầm một cái

Phúc tần cư vị nhị phẩm, lại sinh hạ hoàng trưởng tử, hiện giờ nàng qua đời, trong hoàng cung không đón được tết Nguyên Tiêu.

Chẳng những dạ yến bị hủy bỏ, đèn cung đình màu sắc rực rỡ treo lên lúc trước cũng phải vội vàng vòng giấy trắng.

Từ xa nhìn lại một mảnh trắng âm đạm, quả thực là một hiện trường kinh dị.

Tuy Du Phúc Nghi có lá gan không nhỏ, cũng bị dọa, mấy ngày này chỉ co đầu rút cổ ở trong phòng không chịu ra cửa.

Cho đến khi An thực phi xử lý chuyện Phúc tần thỏa đáng, cái gì nên bỏ thì bỏ cái gì nên thay mới thì thay mới.

Tư Mã Duệ đến thăm nàng, khịt mũi coi thường, vui sướng khi người gặp họa cười nhạo nàng:

- Còn nghĩ người không sợ trời không sợ đất, ai ngờ lại bị đèn lồng dọa thành như vậy..... Nếu trầm sai người đem đèn cung đình trong Trường Xuân Cung toàn bộ đổi thành màu trắng, chẳng phải người sẽ bị dọa đến nỗi ôm lấy trầm không buông? Ha ha, trầm càng nghĩ càng thích.

- Người tốt xấu gì cũng là vương của một đế quốc, sao có thể ấu trĩ như vậy?

Ở hiện đại nàng xem không ít phim kinh dị dọa người, chẳng những không sợ, nàng còn có thể vui vẻ thoải mái chê bai kỹ thuật hóa trang sứt sẹo.

Hiện giờ cũng vậy, nàng chỉ sợ bầu không khí âm trầm đen tối, còn về phần Phúc tần, lúc nàng ta còn sống vô ân vô oán với mình.

Cho dù có ân oán, sau khi Phúc tần sinh hạ đại hoàng tử được tấn phong phân vị tần suốt ngày sống trong nhung lụa mảnh mai thân tử.

Có biến thành quỷ, cũng không có khả năng là đối thủ của Du Phúc Nghi.

- Hừ, không thú vị!

Tư Mã Duệ hậm hực nói một câu.

Đúng là không nên trông cậy nàng sẽ giống các phi tần khác sợ hãi bắt lực bỏ nhào vào trong lòng hắc khốc lộc nỉ non cầu bảo hộ!

Tư Mã Duệ tức giận "hừ" mạnh một hơi, nhớ lại lúc nãy vừa nhận tấu chương, sắc mặt nhanh chóng chuyển đổi tâm tình, tiến đến bên người Du Phúc Nghi, đưa cằm gác lên vai nàng, cười hi hi nói:

- Hôn trăm một cái, trăm sẽ nói cho người một tin đại hi.

Du Phúc Nghi "Xì" một tiếng:

- Người có tin gì đại hi? Hay là người đã thuyết phục được thái hậu, khiến thái hậu đem đại hoàng tử giao cho hoàng hậu nuôi nấng? Này mà tin đại hi gì, dù sao thần thiếp cùng Diễm nhi cũng không có suy nghĩ nhiều, đại hoàng tử cùng mẫu tử bọn thiếp có quan hệ gì?

- Nói này đó mất hứng làm cái gì?

Sắc mặt Tư Mã Duệ lạnh xuống, im lặng một lúc lâu, đột nhiên một cái tát chụp lên kháng trác, oán hận nói:

- Nói cái gì mà ngày tháng trôi qua rất cô tịch muốn dưỡng tiểu hài tử bên người để giải buồn, xem trăm là tiểu hài tử ba tuổi à? Lúc Tàn quý nhân còn chưa suy sứt bệnh tật, người thái hậu không muốn nhìn thấy nhất chính là Mân nhi, nhìn Mân nhi nhiều một chút giống như sẽ mất thái hậu, sau khi Tàn quý nhân hoai tử thai, thái hậu lại đánh chủ ý lên người người, may mà người cơ linh tránh né được, hiện nay Tàn quý nhân hư hại thân mình không thể sinh dưỡng, cũng không dám đánh chủ ý lên người người, Giác nhi thân cốt không cường tráng, không trâu ngựa chó, cho nên mới tuyển Mân nhi, còn không tiếc lời uy hiếp hoàng hậu, nhất định phải cướp được.

Dừng lại một chút, hắt lại giọng chân đá ghế bay xa ba trượng, âm thanh lạnh lùng nói:

- Nuôi dưỡng bên người thì như thế nào, chưa nói đến chuyện trăm sẽ không đồng ý để hắc ghi tặc dưới danh nghĩa của Tàn quý nhân, cho dù ghi tặc dưới danh nghĩa của nàng, bất quá cũng chỉ phong làm Nhân vương mà thôi, muốn có ý tưởng khác, cũng phải xem trăm có đáp ứng hay không.

"Lúc người ới nữa nói xấu thái hậu nhìn đại hoàng tử không vừa mắt, cũng phải tự nhớ lại bản thân mình có thái độ gì nha. Cả hai mẫu tử các người đều không thích đại hoàng tử, đúng là mẹ con đồng lòng nhất trí."

Du Phúc Nghi chửi thề một câu, do dự một lát, nàng nhún mày nói:

- Nói câu này có chút bất kính, nếu đã có ý tưởng khác mà hoàng thượng lại không đáp ứng, vậy người còn có tác dụng gì? Trực tiếp trừ bỏ là được.

- Làm càn!

Tư Mã Duệ đứng bật dậy, đầu ngón tay trở chỉ vào mặt Du Phúc Nghi, ngoài mặt trong yếu mắng:

- Đó là thân sinh mẫu thân của trăm, sao thái hậu có thể xuống tay với trăm.

Đó chính là ly kinh phản đạo, rốt cuộc vẫn là hậu duệ hoàng thất, hiểu rõ thân tình trong hoàng tộc không đáng tin cậy.

Chỉ vì để vị quyền bính, giết phụ sát huynh gì đó nhìn đã quen mắt, xử lý nhi tử nâng đỡ tôn tử thượng vị, tự mình nhiếp chính chuyện như vậy cũng không hiếm lạ, triều đại trước Hiếu Từ Cao thái hậu đã từng làm.

Giống như đang tự thuyết phục chính mình, hắt lại vội vàng bổ sung nói:

- Hoàng huynh sớm thế, trăm là nhi tử duy nhất của thái hậu, thái hậu như thế nào cũng không thể hạ thủ được.

Thái hậu có xuống tay hay không, Du Phúc Nghi cũng không đoán được, nàng chỉ là nhắc nhở một câu mà thôi.

Miền cho Tư Mã Duệ không hề đề phòng bị thái hậu xử mà vẫn không biết gì, nhưng nếu không hạ thủ được thì càng tốt.

Du Phúc Nghi đứng dậy, quỳ gối trên mặt đất, sợ hãi thỉnh tội nói:

- Thần thiếp hồ ngôn loạn ngữ, tội đáng muôn chết, thỉnh hoàng thượng thứ tội.

- Ngày đông giá rét, quỳ trên mặt đất làm cái gì, đầu gối bị lạnh, sau này người chịu đủ.

Tư Mã Duệ đi đến kéo nàng từ trên mặt đất đứng lên, đẩy nàng ngồi vào cạnh đệm.

Sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng, liền ngồi im không phản ứng, cúi đầu nhìn thăm thêu tường vân dưới chân, ngây ngốc ngẩn người.

Du Phúc Nghi cũng không lên tiếng quấy rầy hắn, ngã người xuống đệm, nhắm mắt chuẩn bị đánh một giấc.

Nhắm mắt một lúc lâu, vừa mới áp ủ được một chút buồn ngủ, thì Tư Mã Duệ lại thò tay qua, hai tay nắm lấy bả vai của nàng, dùng sức lay động nàng:

- *Tĩnh, tĩnh dậy cho trẫm.*

Nàng tròn mắt, giờ tay che miệng ngáp một cái, lười biếng nói:

- *Làm sao vậy?*

Tư Mã Duệ chen qua, cùng nàng nằm chung một chỗ, đem đầu vùi vào cổ nàng, rầu rĩ nói:

- *Lúc phụ hoàng băng hà, trẫm vẫn còn trẻ người non dạ, người duy nhất giúp đỡ trẫm là Du thái phó lại nhiễm bệnh cách thế(chết), phụ hoàng còn có mười mấy huynh đệ, sao có thể không có ý nghĩ khác? Trên triều đình khắp nơi khiến trẫm khó xử, trở về phủ cũng không yên phận, không phải hạ độc chính là ám sát, trẫm mấy lần xem bước chân vào Quý Môn Quan...Nhưng cũng phải cảm tạ bọn họ, nếu không phải vì bọn họ, trẫm sẽ không đem Ngự Thiện Phòng, ngự y, Càn Thanh Cung toàn bộ từ trên xuống dưới không chế trong lòng bàn tay, phòng bị nghiêm ngặt, người ngoài hoàn toàn không thể chen chân hay nhún tay vào. Nếu thái hậu thật sự xuống tay với trẫm, cũng chỉ có thể động tay động chân lúc trẫm đi Từ Ninh Cung sớm tối thính an, nhưng trẫm đã đề phòng, đương nhiên thái hậu không thể thực hiện được.*

Nói xong lại giờ tay ôm nàng vào lòng, môi đặt trên cổ nàng hôn một cái, thâm tình nói:

- *Nàng...Trẫm hiểu rõ nàng, từ trước đến nay chuyện gì không liên quan đến mình sẽ không quan tâm, cũng không nói xấu gièm pha người khác, lúc này lại cam nguyện mạo phạm nhắc nhở trẫm đề phòng thái hậu, cũng là vì lo lắng cho sự an nguy của trẫm, trẫm cảm tạ nàng còn không kịp, sao có thể trách nàng?*

(Yul: ảnh thương chỉ r nên lúc có 2 ng to nhỏ thả thính nhau, ta sẽ thay cách xưng hô là ta- nàng. Bình thường vẫn ta- người.)

Lúc nói ra những lời này, nàng đã nghĩ tới hậu quả, nhưng Tư Mã Duệ đã nói, thái hậu là thân sinh mẫu thân của hắn.

Nếu nàng còn giáp mặt phản bác tiếp tục nói mẫu hậu của hắn này nọ, rất có thể hắn sẽ giận tím mặt.

Tuy không biếm nàng vào lãnh cung, nhưng thất sủng là đương nhiên.

Nhưng nàng lại không thể không nói, nếu Thái Hậu thật sự điên cuồng làm ra chuyện kia.

Mà hắn lại không hề phòng bị, tất nhiên sẽ trúng chiêu, một khi hắn có chuyện, nàng cùng Tư Mã Diễm cũng không thể chu toàn.

May mà hắn cũng không giống ngày thường hay ở trước mặt nàng biểu hiện ấu trĩ, vẫn có thể phân biệt nặng nhẹ.

Cũng may là hắn sủng ái nàng không phải bọt nước, nếu đổi lại là người khác nói, chỉ sợ sẽ khó bảo toàn.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57-2: Hôn trẫm một cái (2)

Nhưng hắn nghĩ cũng quá đơn giản, Du Phúc Nghi lại nhắc nhở nói:

- *Không chỉ có Từ Ninh Cung đâu, trừ chỗ này còn có tám cung Càn Thanh Cung, mừng một mười lăm người nghỉ ở Khôn Ninh Cung, lật thế bài của Trịnh quý phi sẽ nghỉ ở Vĩnh Thọ Cung, lật thế bài của thân thiếp sẽ nghỉ ở Trường Xuân Cung, này là mấy chỗ người vẫn thường lui tới. Ngày nào đó người nổi hứng, có lẽ còn lật thế bài của các vị phi tần khác. Chỗ có thể động tay động chân nhiều lắm, người phải cẩn thận chú ý mới được.*

- *Hoàng hậu chương quản phương án xử lý cung vụ nhiều năm, sao có thể ngay cả cung của mình cũng quản không tốt? Vĩnh Thọ Cung cùng Trường Xuân Cung trẫm cũng không lo lắng, Trịnh quý phi cùng nàng đều là người biết tính toán, nếu không lúc này mộ phần của hai người các nàng đã mọc xanh cỏ. Còn chỗ các phi tần khác....*

Tư Mã Duệ giờ tay bẹo má nàng, vẻ mặt sùng nịch bất đắc dĩ nói:

- Nhìn xem, đang nói chính sự lại đi ăn dấm, nàng cũng không cần kẹp dao giấu kiếm uy hiếp trẫm, cho dù chỗ các nàng không có nguy hiểm, thì trẫm cũng không có hứng thú lật thế bài của các nàng.

Đối với người tự kỷ cuồng như vậy, Du Phúc Nghi cũng chẳng thêm phần bác tốn hơi.

Nâng đầu lên, ở trên trán hấn hôn một cái, rồi nói sang chuyện khác:

- Vừa rồi hoàng thượng nói thần thiếp hôn người một cái, người sẽ nói cho thần thiếp một chuyện đại hi, hiện giờ thần thiếp hôn rồi, người cũng không thể nuốt lời.

- Đừng có làm cho có lệ với trẫm, trẫm không có ngọc đâu.

Tư Mã Duệ chỉ chỉ vào môi mình, cường ngạnh nói:

- Hôn chỗ này!

Hôn liền hôn, này đó có là cái gì, dù sao cũng không phải chưa ăn thịt heo.

Du Phúc Nghi trợn mắt, "chóc" một cái mỗ vào mỗ hấn, sau đó thối lui, hừ nói:

- Vậy được chưa?

Tư Mã Duệ không trả lời nàng, nâng cánh tay lên, vòng sau đầu nàng, kéo về phía hấn, môi hấn cùng môi nàng dán sát một chỗ, sau đó há miệng, hung ác bá đạo công thành đoạt đất.

Cho đến khi sắc mặt Du Phúc Nghi đỏ lên hô hấp dồn dập, mới buông nàng ra.

Du Phúc Nghi hít sâu mấy hơi, ổn định hơi thở, mới đầm đánh trước ngực hấn vài cái, thúc giục nói:

- Tiện nghi đều chiếm hết, lúc này nói được chưa?

Thúc giục xong lại uy hiếp nói:

- Nếu còn giở trò, cẩn thận thần thiếp cáo giận.

- Không giở trò không giở trò, ngàn vạn lần đừng cáo giận.

Trong tư khố ngọc bích phi thúy có thể đồ nàng, đã đưa toàn bộ tới Trường Xuân Cung.

Nếu nàng giận hấn, hấn thật sự không biết nên làm như thế nào mới có thể đồ nàng, vội vàng đầu hàng, nói:

- Sáng nay Tổng ngự sử nhờ trẫm truyền cho người một tin, nói là huynh trưởng của người Du Thiệu Nghi hôm qua đã trở về.

Ánh mắt Du Phúc Nghi sáng lên:

- Đã trở về?

Tư Mã Duệ gật gật đầu, đột nhiên chuyển chuyện:

- Bất quá đại tẩu cùng chất nữ của người hiện tại đang bị bệnh, mấy ngày gần đây không thể đưa bái thiếp.

- Bị bệnh?

Du Phúc Nghi nghe được tin Du Thiệu Nghi đã về đang cao hứng, ai ngờ đại tẩu cùng chất nữ lại bị bệnh, nàng vội nói:

- Thịnh hoàng thượng sai thái y đi nhìn các nàng một cái, đại tẩu thì không sao, dù gì cũng đang lúc trẻ khỏe uống nhiều dược là không có việc gì, chỉ là tiểu chất nữ vừa mới năm sáu tháng...

- Này còn cần nàng nói? Trẫm nghe Tổng ngự sử nói xong liền sai Phụng ngự y đi đến Du phủ.

Tư Mã Duệ liếc nàng một cái, thấy bộ dạng nàng mang theo nôn nóng bất an, tốt tính trấn an nàng:

- Nàng đừng quá sốt ruột, Phụng ngự y y thuật cao minh, ngay cả người chết cũng có thể từ Quỷ Môn Quan kéo về, có hấn ra tay nhất định tiêu trừ được bệnh.

Có kiểu an ủi như vậy sao, gì mà người chết gì mà Quỷ Môn Quan, cũng không sợ phạm vào cấm kị! Du Phúc Nghi không còn gì để nói.

Không lâu sau Vương Đại Hi là đại đồ đệ của Triệu Hữu Phúc mang theo tin tức tốt tới đây:

- *Khởi bẩm hoàng thượng, Đức phi nương nương, Phụng ngự y từ Du phủ trở về, nói là Du đại thiếu phu nhân cùng du tiểu thư chỉ là khí hậu không quen, cũng không có gì lo ngại, uống mấy lần được là khỏi hẳn, thỉnh hoàng thượng, Đức phi nương nương yên tâm.*

Du Phúc Nghi vui vẻ giờ tay:

- *Thường!*

Cốc Vũ vội cầm đại hà bao đưa cho Vương Đại Hi.

- *Tạ Đức phi nương nương ban thưởng.*

Wang Đại Hi cười hi hi tiếp hà bao, sau đó ngồi quỳ dập đầu hành lễ:

- *Nô tài cáo lui!*

Tư Mã Duệ liếc Du Phúc Nghi một cái, rồi há miệng nói móc:

- *Trẫm đã nói không có việc gì, người còn lo lắng như thế.*

Thân chủ của khối thân thể này rất thân thiết với Du Thiệu Nghi, bản thân nàng cũng từng bái hăm mộ sự tự do của hắn.

Lại còn phải trông cậy hắn có thể trấn trụ đám thân thích loạn thất bát tao, nếu bọn họ lén lút tạo nghiệt, cuối cùng chỉ có nàng cùng Tư Mã Diễm gánh tội thay, sao có thể không đề bụng đến chuyện của hắn?

Nàng nâng cằm, cao ngạo hừ nói:

- *Cái này gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn.*

Mười ngày sau, đại tẩu cùng tiểu chất nữ cuối cùng cũng lành bệnh, Du Thiệu Nghi đưa bá thiếp vào trong cung.

Du Phúc Nghi được Vương hoàng hậu cho phép, chọn mừng hai tháng hai triệu bọn họ tiến cung.

Du Phúc Nghi từ Khôn Ninh Cung trở về, dùng xong đồ ăn sáng, đang muốn đến đông thứ gian ngủ một giấc.

Cốc Vũ cao hứng phấn chấn tiến vào bẩm báo nói:

- *Nương nương, Du đại gia, Du thiếu phu nhân cùng với Du tiểu thư cầu kiến.*

- *Tôi sớm vậy sao?*

Du Phúc Nghi lấp bắp kinh hãi, vội nói:

- *Mau mời!*

Cốc Vũ ra ngoài truyền chỉ, trong chốc lát rèm cửa xốc lên, Cốc Vũ bước vào, đi theo phía sau là mấy tên thái giám nâng mấy cái rương.

Mười rương gỗ cỡ đại đặt hết vào phòng, chính chủ mới chậm rãi hiện thân.

Đi ở phía trước là Du Thiệu Nghi, đối với Du Phúc Nghi mà nói cũng không quá xa lạ.

Trong kí ức của thân chủ này hơn phân nửa đều thân ảnh của hắn, Du Thiệu Nghi có bộ dạng chỉ lan ngọc thụ ảm áp như gió xuân.

Nhưng tính tình lại cực kỳ hấp tấp, ở Du gia có gia phong nghiêm ngặt lại là dị loại, vừa mới tiến vào, đã chuyển động trông mắt đánh giá khắp nơi.

Ở phía sau lưng hắn chính là đại tẩu Y Lị Toa (tên là eliza), dáng người cao gầy da trắng, đôi mắt to màu xanh ngọc.

Một đầu tóc vàng rũ xuống bờ vai, bên mái kẹp tóc đính đá quý, ăn mặc y như phim thời kì trung cổ mà kiếp trước Du Phúc Nghi từng xem.

Eo nhỏ xiết chặt bụng lùn váy, chỉ là chất liệu vải so với trong phim thì tốt hơn nhiều, đều là tơ lụa, váy viền mấy hàng ren, trên tay ôm một cái tã lót, bên trong lộ ra khuôn mặt của tiểu chất nữ.

Du Phúc Nghi xem xét tiểu chất nữ vài lần, suýt bật cười, nàng thật sự không thể không cảm thán ghen di truyền quá cường đại.

Tiểu chất nữ một đầu tóc vàng, làn da tuyết trắng, đôi mắt cùng màu với đại tẩu đều là màu xanh ngọc.

Trừ này đó ra còn lại giống Du Phúc Nghi như khuôn mẫu khác ra, đều là mặt trái xoan mày lá liễu môi anh đào, diện mạo điển hình của tiểu bạch hoa.

Chương 58: Đại tẩu

Du Thiệu Nghi lôi kéo Y Lị Toa đi đến trước mặt Du Phúc Nghi, chuẩn bị hành lễ, Du Phúc Nghi vội nâng tay:

- *Miễn lễ!*

Không đợi Du Phúc Nghi phân phó, Cốc Vũ đã sai người bưng hai ghế thái sư tới, cười hi hi nói:

- *Du đại gia, du đại phu nhân, ngồi xuống nói chuyện.*

- *Tạ, tạ.*

Y Lị Toa dùng hán ngữ sứt sọc nói lời cảm tạ, rồi ngồi xuống ghế thái sư, nhìn thấy nơi này ấm áp, bốn góc phòng còn đốt huân lung (lò sưởi), liền lột bỏ tả lót của nữ nhi.

- *A, y phục thật tinh xảo.*

Tiểu chất nữ ăn mặc cùng phong cách với Y Lị Toa, nhìn rất đáng yêu, Du Phúc Nghi vội vàng từ trên kháng sàng đi đến trước mặt Y Lị Toa, giang hai tay nói:

- *Cho ta ôm một cái.*

Y Lị Toa đưa nữ nhi cho Du Phúc Nghi nhìn Du Phúc Nghi lại nhìn khuôn mặt nữ nhi vài lần, cười nói:

- *Giống, rất giống.*

- *Chất tử giống cừu, chất nữ giống cô, nàng giống ta cũng không có gì kỳ quái.*

Du Phúc Nghi cười cười, quay lại kháng sàng, dùng ngón tay chọc nhẹ hai má tiểu chất nữ, rồi hỏi Du Thiệu Nghi:

- *Đã đặt danh tự chưa?*

Du Thiệu Nghi bưng quạt xếp, cười ha hả nói:

- *Chỉ đặt dương danh là Cynthia, còn đại danh, phải nhờ nương nương đặt.*

Du Phúc Nghi vừa trêu đùa Cynthia vừa liếc Du Thiệu Nghi, hừ nói:

- *Tục ngữ nói rất đúng, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, huống chi người đã đọc vạn quyển sách lại đi ngàn dặm đường, sao ta có thể so sánh với người, đừng để ta mất mặt xấu hổ.*

Về mặt Y Lị Toa mờ mịt nhìn về phía Du Thiệu Nghi:

- *Nghe, không hiểu.*

Du Thiệu Nghi thay đổi ngôn ngữ, bô bô phiên dịch, Du Phúc Nghi vểnh tai cố sức lắng nghe.

Nhưng nghe không hiểu, có lẽ không phải tiếng anh... Khụ, ở hiện đại nàng dốt nhất chính là tiếng anh, cho dù Du Thiệu Nghi nói tiếng anh, nàng phải cố lắm mới nghe hiểu.

Huynh muội cùng mẫu, khác biệt quá lớn, Du Phúc Nghi chỉ có thể hiểu biết trung dung, Du Uẩn Nghi càng khó nói đến.

Du Thiệu Nghi có bản lĩnh đã gặp sẽ không quên, mánh ngôn ngữ cũng có thiên phú.

Mấy năm nay hắn đi du lịch tứ phương, đến một địa phương hắn chỉ cần nghỉ ngơi một hai tháng, là có thể học được bảy tám phần ngôn ngữ địa phương.

Cynthia bị Du Phúc Nghi trêu chọc cười “Khanh khách” không ngừng, nước miếng chảy từ khóe miệng, Du Phúc Nghi cầm khăn lụa động tác thuần thục thay nàng lau nước miếng.

Du Thiệu Nghi trêu chọc nàng nói:

- Nếu nương nương thích nữ hài nhi như thế, tự mình sinh một đứa là được.

- Người nói thật nhẹ nhàng.

Nữ nhi là tâm can bảo bối của mẫu thân, có nữ nhi bên người, suốt ngày sẽ trang điểm cho nàng thật xinh đẹp, thâm cung cô tịch cũng có thể trôi qua vui vẻ.

Chỉ là ở cổ đại điều kiện chữa bệnh lạc hậu, sinh nở giống như bước chân vào Quỷ Môn Quan, có thể toàn mạng trở về hay còn không phải xem vận khí.

Nếu có cái gì tốt xấu, Tư Mã Diễm làm sao bây giờ? Chẳng phải sẽ mất nhiều hơn được?

Cho dù không có nguy hiểm, ai có thể khẳng định nhất định sẽ là nữ nhi? Nếu chẳng may sinh hạ nhi tử, mà nhi tử này lại có dã tâm, như thế chẳng phải sẽ thành huynh đệ tương tàn? Đó chính là làm vậy không thể sống.

- Nay có khó gì?

Du Thiệu Nghi liếc nàng một cái, hừ nói:

- Đừng nghĩ là ta mới trở về, cho nên không biết chuyện trong cung, Tổng Tư Minh đã nói hết với ta, hiện giờ trong cung trừ hoàng hậu cùng Trịnh quý phi còn có thể phân một chút sủng ái ra, thì thời gian còn lại hoàng thượng đều ở trong cung của người, tuy không phải độc sủng, nhưng cũng không khác mấy, trừ phi người không muốn, nếu người muốn, chẳng phải như trở bàn tay?

Không đợi Du Phúc Nghi cãi lại, Y Lị Toa đột nhiên mở miệng nói:

- Không sinh, đừng. Nữ nhân Đại Chu, thấp bé, dễ, khó sinh.

- Nói bậy.

Du Thiệu Nghi đẩy cánh tay của Y Lị Toa, ai ngờ Y Lị Toa đẩy ngược lại hấn, sức lực quá lớn trực tiếp đẩy hấn ngã xuống mặt đất, vẻ mặt tức giận bất bình nói:

- Ta nói, nói thật. Vì, muối muối tốt.

Vị đại tẩu này thật là ngay thẳng hào sảng nha, ngay cả tướng công cũng dám đánh, chuyện này đổi lại là nữ nhân Đại Chu tuyệt đối không có khả năng.

Du Phúc Nghi lấy tay che miệng cười,

Du Thiệu Nghi da mặt dày, không biết xấu hổ từ trên mặt đất bò dậy, ngồi lại ghé thái sư, nghe rằng với Y Lị Toa:

- Dám đánh ta, hừ người a~

Y Lị Toa cũng nghe rằng với hấn:

- Hừ người.

Thính Phong, Cốc Vũ, Tiểu Mãn cùng với Lý Nguyên Bảo đang ở trong điện hầu hạ, nghe vậy không nín được, liền cười ra tiếng.

"Chặc chặc" Du Thiệu Nghi phe phẩy quạt, vẻ mặt hèn rên sát không thành thép nói:

- Thật là chủ tử dạng nào, sẽ có nô tài dạng đó.

- Đa tạ đại ca khích lệ.

Du Phúc Nghi làm bộ không hiểu lời hấn châm chọc, quay đầu nói với Y Lị Toa:

- Vừa nhìn thấy đại tẩu liền cảm thấy hợp ý, sau này nếu đại tẩu rảnh rồi, hãy mang Cynthia tiến cung thăm ta, cũng nói cho ta biết vài chuyện thú vị bên Pháp quốc, miễn cho ta không có kiến thức là ếch ngồi đáy giếng.

Y Lị Toa vội nói:

- Thích, muối muối, thường tới, chơi.

Du Phúc Nghi cao hứng cong cong khóe môi, liếc mắt nhìn thấy mười mấy cái rương, vì thế nhũn mày nói:

- Tại sao lại mang nhiều đồ vật như vậy? Các người hãy lưu lại đi, vừa mới thành thân, lại có Cynthia, cần chuẩn bị nhiều thứ, ta ở nơi này cũng không thiếu cái gì.

Du Thiệu Nghi đứng dậy, mở một cái rương, chỉ vào đồ vật bên trong nói:

- *Đều là mấy đồ chơi mà ở Đại Chu không có, vận chuyển đến nơi này liền trở thành quý giá, kỳ thật ở bên kia giá trị chỉ có mấy đồng, người tự lưu trữ thường thức, hay tặng cho người khác cũng được, tốt xấu gì cũng là một mảnh tâm ý của đại tẩu người, trực tiếp nhận là được, người nước ngoài không có kiêu nhún nhường như vậy, cẩn thận nàng hiểu lầm người nhìn không vừa mắt.*

Hắn đã nói như vậy, Du Phúc Nghi đành phải cảm tạ Y Lị Toa:

- *Đa tạ đại tẩu nghĩ đến ta.*

Lại nói:

- *Ta cũng thay đại tẩu cùng tiểu chủ nữ chuẩn bị vài thứ, này đồ tạm thời không tiện lấy ra, mắc công các người mang theo đồ vật đi rêu rao khắp nơi, khiến người khác chúng mắt, lát nữa ta sẽ sai người trực tiếp nâng tới phủ.*

- *Muội muội đưa này nọ nhất định là đồ tốt rồi.*

Du Thiệu Nghi thọc tay Y Lị Toa, nói:

- *Còn không mau nói lời cảm tạ với muội muội?*

Y Lị Toa đang suy nghĩ lời Du Phúc Nghi nói, nghe vậy vội đứng kéo váy ngồi xồm phún thân, cười hi hi nói:

- *Tạ, tạ.*

Du Phúc Nghi lại ôm Cynthia trên đùi một lúc lâu, thấy canh giờ không còn sớm, liền đem Cynthia giao cho Du Thiệu Nghi, đứng dậy, nói với Y Lị Toa:

- *Dựa theo quy củ trong cung, ngoại gia của các phi tần tiến cung, được đến thỉnh an hoàng hậu nương nương, đại ca là ngoại nam không đi được, Cynthia còn nhỏ, bên ngoài trời rất lạnh, không thể mang nàng theo, chỉ còn ta và người.*

Y Lị Toa nhìn Du Phúc Nghi gật gật đầu:

- *Hoàng hậu, thỉnh an, đi.*

Du Thiệu Nghi còn nghĩ Y Lị Toa nghe không hiểu, đang muốn mở miệng phiên dịch cho nàng, thấy thế cười nói:

- *Từ khi tới Đại Chu, hán ngữ của nàng tiến bộ vượt bậc.*

Y Lị Toa đắc ý nhướn mày:

- *Muốn, nỗ lực, bằng không, nghe không hiểu, đâu.*

Y Lị Toa nhận thức Du Thiệu Nghi không đến hai năm, hán ngữ có thể đạt được trình độ này đã rất đáng quý.

Có Du Thiệu Nghi là lão sư, nẫu chốt vẫn là nàng có thiên phú.

Nghe các nàng muốn đi Khôn Ninh Cung thỉnh an Vương hoàng hậu, đám người Thính Phong bận việc bù lu bù loa.

Thính Phong sai người chuẩn bị kiệu, người lấy áo choàng, người lấy lò sưởi, trong lúc nhất thời thật náo nhiệt.

Du Phúc Nghi bị các nàng bao thành cái bánh chưng, thu thập sẵn sàng, đang định kéo cánh tay của Y Lị Toa, để nàng ngồi cùng kiệu với mình.

Lại thấy nàng cầm dù trên tay, áo choàng, lò sưởi cũng không mang theo, Du Phúc Nghi chọc Du Thiệu Nghi:

- *Trời lạnh như vậy, mà đại tẩu ngay cả áo choàng cũng không có, hiện giờ phủ chúng ta nghèo đến như vậy?*

Du Thiệu Nghi tức giận trừng mắt nhìn Y Lị Toa, bắt đắc dĩ giải thích nói:

- *Mẫu thân sai người làm mấy cái rương xiêm y cho nàng, bên trong áo choàng hơn mười cái, chỉ là nàng không sợ lạnh, sợ xuyên áo choàng sẽ nhìn mập mạp, nhất định không chịu xuyên.*

Giải thích xong lại oán hận nói:

- *Người cứ mặc kệ nàng, cứ để nàng bị đông lạnh nhiễm phong hàn, xem nàng còn gì để nói.*

Y Lị Toa nhìn hán thê lưỡi, tự tin tràn đầy nói:

- *Pháp quốc, mặc ít, cũng không, nhiễm phong hàn.*

Thế chất của người phương tây so với người phương đông mạnh hơn nhiều, Du Phúc Nghi từng nghe nhiều chuyện về phụ nữ phương tây.

Nghe nói phụ nữ Âu Mỹ sau khi sinh em bé xong chỉ nghỉ ngơi năm ba bữa, là phải trở lại công ty đi làm.

Chuyện này mà đổi lại là phụ nữ phương đông các nàng, chỉ sợ ngay cả giường cũng không xuống được.

Du Phúc Nghi định kêu Cốc Vũ lấy áo choàng đến cho nàng, thấy thế đành thôi, tiến lên kéo cánh tay của nàng, cùng nàng đi vào trong viện.

Kiểu đã chuẩn bị tốt, Du Phúc Nghi lôi kéo nàng vào kiệu.

Y Lị Toa tò mò nhìn đồng xem tây, về mặt hưng phấn nói với Du Phúc Nghi:

- Lần đầu tiên, ngồi, vui quá. Trước kia, đi xe ngựa.

Du Phúc Nghi cảm thấy không chỉ nàng tới Đại Chu mà hán ngữ tiến bộ vượt bậc.

Nếu Du Phúc Nghi ở cùng nàng lâu, thì thánh lực cùng lý giải lực cũng có thể tiến bộ vượt bậc.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59-1: Đáp ứng trầm (1)

Trong cung không có tường nào mà không lọt gió, hôm nay huynh trưởng của Du Phúc Nghi dẫn theo dương tức phụ dương khuê nữ tiến cung.

Chuyện này mấy ngày trước đã loan truyền khắp cung, mọi người đều quan tâm chú ý.

Cho nên lúc Du Phúc Nghi cùng Y Lị Toa tới Khôn Ninh Cung, trong điện đã ngồi đầy người.

Có Nhan bảo lâm Triệu thường tại với một ít Thái nữ không biết tên, phi tần vị phân thấp đứng sau phi tần phân vị cao, quả thực so với xem tuồng còn náo nhiệt hơn.

Y Lị Toa tốt xấu gì cũng là công tước cô nương, mấy cái kiến thức cung đình đều tìm hiểu.

Nàng không hề luống cuống, đi theo sau Du Phúc Nghi, chậm rãi đi đến trước mặt Vương hoàng hậu, kéo làn váy phúc thân, học theo Du Phúc Nghi nói:

- *Thỉnh an hoàng hậu nương nương.*

- *A, tiếng Hán lại tốt như vậy.*

Vương hoàng hậu kinh ngạc nhướn mày, sau đó nâng nâng tay, cười nói:

- *Mau đứng lên.*

Sau đó nói:

- *Ban tọa.*

Ghế được dọn ra, đặt cạnh vị trí của Du Phúc Nghi, Y Lị Toa đi theo Du Phúc Nghi.

Sau khi ngồi xuống ghế, liền nói với Vương hoàng hậu:

- *Tạ, tạ.*

Mọi người tò mò đánh giá Y Lị Toa, bị làn da trắng, tóc vàng cùng đôi mắt màu lam dọa sợ hãi.

Nhưng Trịnh quý phi không sợ mấy cái này, trực tiếp khen làn váy nàng đang mặc:

- *Váy này thật độc đáo, hoa hồng tượng xuyên(đỉnh) trên châu, một viên trên châu đã có giá trị trăm tám mươi lượng, đã vậy còn xuyên vô số, một thân váy dài ước chừng trăm viên? Chắc chắn là đem núi vàng núi bạc xuyên lên người.*

Y Lị Toa nói:

- *Phụ thân, trang viên, dưỡng, chỉ ta, thích, đều cho ta, có rất nhiều.*

Lời này vượt qua nhận thức của mọi người, cho nên trừ Du Phúc Nghi ra, không có ai nghe hiểu, nàng chỉ đành ra mặt giải thích:

- *Đại tẩu nói, này nọ kim hoàng trên châu là trang viên của phụ thân nàng tự mình dưỡng ra, đảm huy nh đệ tử muội của nàng đều không thích cái này, chỉ có mình nàng thích, cho nên phụ thân nàng đem hết cho nàng.*

Câu “Có rất nhiều”, Du Phúc Nghi bỏ qua không nói, lúc thích hợp khoe giàu cũng không sao.

Nếu khoe giàu quá độ lại không tốt, sẽ khiến người khác chướng mắt.

Lâm chiêu nghi cau mày, há mồm hỏi:

- *Trên châu còn có thể tự dưỡng?*

Y Lị Toa gật đầu nói:

- *Dưỡng trai, đào châu.*

Lâm chiêu nghi truy vấn nói:

- *Dưỡng trai ta hiểu, nhưng như thế nào lại làm cho trai tạo ra trên châu?*

Y Lị Toa lắc đầu nói:

- *Ta, không biết, nông nô, dưỡng.*

Du Phúc Nghi cười nói:

- *Cũng giống như chúng ta chỉ biết sơn phấn trang dung rất đẹp, nhưng làm ra sơn phấn như thế nào, chúng ta không hề biết. Đại tẩu của ta là công tước cô nương, có thể biết trên châu được dưỡng ra là đã không tồi, nhưng dưỡng như thế nào, sao nàng có thể biết được?*

Trịnh quý phi tán đồng phụ họa nói:

- *Đúng vậy, đừng nói là Đại Chu, chỉ sợ ngay cả Pháp quốc, cũng chỉ có vài người biết, nếu không hài thương Phan gia đã sớm kinh doanh kim hoàng trên châu, làm gì còn trân quý?*

Vương hoàng hậu đổi đề tài, hỏi Du Phúc Nghi nói:

- *Không phải dương chất nữ của người cũng tiến cung sao? Sao không mang nàng đến cho tỷ muội chúng ta nhìn một chút?*

Du Phúc Nghi trả lời:

- *Hôm nay tiểu chất nữ của thần thiếp dậy sớm, đi đường mệt mỏi cho nên lúc này đã ngủ say, không thể dẫn đến đây được.*

- *Thì ra là thế.*

Vương hoàng hậu gật gù đầu, cười nói:

- *Lần sai tái kiến cũng không muộn.*

Du Phúc Nghi không thích nhìn đại tẩu ở chỗ này bị biến thành con khỉ cho mọi người vây xem

Đi lên sân khấu rồi cũng nên chuẩn bị chạy lấy người, vì thế nhìn quanh một vòng, cười nói:

- *Lúc trước ta từng nói, muốn nhìn thấy đại tẩu của ta, phải đưa lễ gặp mặt mới được, không ngờ lại có nhiều tỷ muội tới xem đến vậy, như thế chẳng phải đại tẩu ta lời to?*

Trịnh quý phi cười mắng:

- *Biết người thế nào cũng nhớ thương lễ gặp mặt, nếu không đưa người sẽ ăn vạ sao?*

Nói xong nâng tay lên, sai cung nữ Trầm Ngư đem lễ vật đưa tới trước mặt Y Lị Toa.

Các vị phi tần khác thấy thế, cũng vội sai người đem lễ vật đưa lại đây.

Cốc Vũ móc trong tay áo một cục than trái tờ giấy, nghiêm túc đem lễ vật thu được viết lên danh sách.

An thực phi nhìn thấy, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Du Phúc Nghi một cái.

An thực phi vẫn luôn xem Du Phúc Nghi cùng tam hoàng tử là đối thủ cạnh tranh.

Ai ngờ Tần quý nhân hoài tử thai, Phúc tần ốm chết, thái hậu đưa đại hoàng tử nuôi dưỡng bên người.

Này đó một loạt biến cố như sấm sét nện xuống, cho nên nàng có chút mê mang, không biết nên trừ bỏ đại hoàng tử trước, hay là trừ bỏ mẫu phi chuyên sủng của tam hoàng tử.

Dù trừ khử ai trước cũng không phải là chuyện dễ dàng, phải tuyệt đối nắm chắc mới có thể động thủ.

Lúc này chỉ có thể yên tĩnh xem biến, không thể rút dây động rừng.

Du Phúc Nghi bị An Thực Phi liếc nhìn có chút phát hỏa, bất quá cũng lười để ý đến nàng.

Dù sao nàng ta vì ngôi vị hoàng đế mà xem nàng là đối thủ cạnh tranh, cho nên luôn có địch ý mãnh liệt, hận không thể diệt trừ cho sáng khoái.

Nàng chỉ có thể đợi, giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền mà thôi, chủ động hại người lại làm không được.

Du Phúc Nghi đứng dậy, vén áo thi lễ với Vương hoàng hậu:

- Ở đây một lúc lâu, có lẽ tiểu chất nữ đã tỉnh lại, chúng ta nên trở về, đợi lần sau đại tẩu tiến cung, tần thiếp lại dẫn nàng cùng tiểu chất nữ tới thỉnh an hoàng hậu nương nương.

- Được rồi, các người đi đi.

Vương hoàng hậu gật đầu, sau đó quay đầu nói với Diêu hoàng:

- Đi lấy lễ vật ta chuẩn bị cho Du đại phu nhân, đem đến đây.

Diêu hoàng đi vào tây thứ gian, bưng khay đựng hoa trăm cúc lễ khắc hoa khai phú quý, đưa tới trước mặt Y Lị Toa.

Y Lị Toa biết không thể chối từ, cho nên cũng không có chối từ, dứt khoát nhận lấy, ngẩng đầu nói với Vương hoàng hậu:

- Tạ, tạ.

Trở lại Trường Xuân Cung, đã thấy Tư Mã Duệ ngồi trên kháng sàng, hứng thú bưng bưng trêu đùa Cynthia đang

bị hấn ôm trong lòng.

Sợ Y Lị Toa không biết, Du Phúc Nghi giải thích nói:

- Đây là hoàng đế.

Y Lị Toa gật đầu, sau đó xách vấy phúc thân, không cần lão sư dạy cũng biết nói:

- Thỉnh an hoàng đế an.

Nói gì thế này! Tư Mã Duệ suốt nửa bật cười, cắn chặt quai hàm mới áp chế được, nâng mắt liếc nhanh đánh giá Y Lị Toa, sau đó hất tay nói:

- Miễn lễ.

- Thỉnh an hoàng thượng.

Du Phúc Nghi cũng phúc thân, trong lòng biết rõ Tư Mã Duệ không phải là người chiếu cố tốt tiểu hài tử, sợ hấn làm Cynthia bị thương, liền duỗi tay về phía hấn, cười dịu dàng nói:

- Cynthia, tới đây cô ôm một cái.

Tư Mã Duệ ôm Cynthia né qua một bên, trừng mắt nhìn Du Phúc Nghi, tức giận nói:

- Trăm ôm chưa có đủ đâu, đứng qua một bên chờ tới lượt đi.

Du Thiệu Nghi lặp lại lời trêu ghẹo Du Phúc Nghi:

- Nếu hoàng thượng thích nữ hài tử như vậy, nương nương mau sinh một đứa mới phải, nhất định hoàng thượng sẽ xem như trân bảo mà

súng ai.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59-2: Đáp ứng trầm (2)

Vì Tư Mã Duệ nhìn thấy Cynthia có bộ dáng giống Du Phúc Nghi cho nên mới thích, nghe vậy phụ họa nói:

- Đúng vậy, nếu người sinh hạ công chúa, nhất định trầm sẽ coi như trân bảo nâng niu trên tay.

Du Phúc Nghi tròn mắt, không tiếp lời, hỏi Tư Mã Duệ:

- Hoàng thượng canh giờ này nên ở Dưỡng Tâm Điện phê duyệt tấu chương, sao lại chạy đến chỗ thần thiếp?

Tư Mã Duệ hôn cái chóc lên má Cynthia, tranh công nói:

- Hôm nay huynh tấu của người tiến cung, dù sao trầm cũng phải cho người mặt mũi, cho nên sáng sớm liền chạy tới Dưỡng Tâm Điện, vội vàng phê duyệt tấu chương, còn tiếp kiến mấy tên đại thần tiến cung nghị sự, bằng không lúc này bận hụi hơi, sao có thể rảnh rỗi ngồi ở nơi này đồ hải tử?

Ai hiếm lạ người cho vinh quang, hẳn cứ ngồi ở chỗ này, sao người khác có thể tự tại?

Lại còn không biết điều, lời ám chỉ như vậy mà nghe cũng không hiểu, Du Phúc Nghi đành phải đi thẳng vào vấn đề nói:

- Huynh trưởng là ngoại nam, lúc này tiến cung bồi đại tấu cùng tiểu chủ nữ, là được hoàng thượng cùng hoàng hậu cho phép mới có thể tiến vào hậu cung, cơ hội như vậy sau này sợ là không có nhiều, lần sau gặp mặt còn không biết là năm nào tháng nào, thần thiếp có rất nhiều chuyện muốn nói cùng huynh trưởng, người đi đến cung của Trịnh quý phi đi, chờ huynh tấu đi rồi, người lại đến, được không?

Tư Mã Duệ không vui, thờ phỉ phỉ nói:

- Trầm cái gì cũng không đối gạt người, người lại khen ngược, có chuyện muốn gạt trầm? Đừng có mơ, trầm không đi đâu.

Tĩnh trung nhị lại tái phát... Du Phúc Nghi chỉ có thể coi như hắn không tồn tại, quay đầu hỏi Du Thiệu Nghi:

- Huynh trưởng sau này có tính toán gì không?

Đương nhiên Du Thiệu Nghi đã sớm nghĩ tới vấn đề này, nàng vừa dứt lời, liền trả lời:

- Năm nay tham gia thi hương, sang năm tham gia thi hội, sau đó vào triều làm quan.

Thính Phong bụng chén sữa bò hâm nóng tiến vào, Tư Mã Duệ định cầm thìa đút cho Cynthia uống, nghe vậy “Xì” nói:

- Nói lời này cũng không sợ té đầu lưỡi? Mấy năm nay người ở bên ngoài du ngoạn đông tây, đọc sách sử gì chỉ sợ đã sớm quên sạch, đã không nỗ lực mấy năm, năm nay lại định tham gia thi hương, nếu thi trượt, tiên thái phó mất hết thể diện, để xem lão nhân gia có báo mộng máng người máu chó phun đầu hay không.

Du Thiệu Nghi cười cười nói:

- Chuyện này không phiền hoàng thượng lo lắng, thần từ trước đến nay không bao giờ đánh trận mà không nắm chắc, nếu dám nói những lời này, đương nhiên có thể ghi danh bảng vàng, người chỉ cần ở Kim Loan Điện chờ thần là được.

- Ngay cả công danh còn chưa có, mà dám xưng thần với trầm, thật quá càn rỡ.

Tư Mã Duệ hừ một câu, không có hảo ý cười nói:

- Nếu thi trượt, trầm liền noi theo ngọc hoàng đại đế, phong người cái chức bạch mã ôn, tống cổ người đến Tây Bắc dưỡng mã cho trầm.

Du Thiệu Nghi cũng không sợ, liếc nhìn Tư Mã Duệ, cười hi hi nói:

- Chuyện tốt như vậy, thần không dám đương nổi, hay là người phong cho mấy vị đại cữu huynh trước đi.

Cái đám Du gia này, trừ Du phu nhân cùng Du Uẩn Nghi, còn lại đều là mồm mép lưu loát.

Tư Mã Duệ liền khai đao với khuê nữ của Du Thiệu Nghi, giờ tay đem một thìa sữa bò đưa vào trong miệng Cynthia, cười hi hi nói:

- *Dương khuê nữ thật là đáng yêu, trăm còn hiếm lạ chưa đủ đâu, hay là lưu nàng ở lại trong cung vài ngày đi.*

Này sao được? Y Lị Toa vội kéo cánh tay của Du Thiệu Nghi, Du Thiệu Nghi cũng không thể trực tiếp phản bác miệng vàng lời ngọc của Tư Mã Duệ.

Chỉ đành giương mắt nhìn về phía Du Phúc Nghi, Du Phúc Nghi tiến lên khuyên nhủ:

- *Cynthia còn nhỏ, lúc này không thể ly khai mẫu thân, đợi nàng lớn một chút, đừng nói là hoàng thượng, mà ngay cả thần thiếp cũng muốn lưu nàng ở lại trong cung.*

- *Có nhũ mẫu, ăn gì uống gì còn sợ thiếu? Ở với ai chả vậy?*

Tuy là muốn kích thích Du Thiệu Nghi, nhưng hần cũng hiếm lạ tiểu chất Cynthia có bộ dáng giống Du Phúc Nghi.

Thấy Du Phúc Nghi nhú mày, liền cò kè mặc cả nói:

- *Trừ phi, người đáp ứng trăm, cũng sinh cho trăm một tiểu khuê nữ đáng yêu như vậy, nếu không trăm không cho nàng trở về đâu.*

Làm trò ấu trĩ trước mặt huynh tấu, tốt xấu cũng là vua của một nước, Du Phúc Nghi xấu hổ thay hần.

Nàng tròn mắt, nói cho có lệ:

- *Thần thiếp đáp ứng người là được.*

Hiện giờ Tư Mã Duệ đã biết nhìn mặt đoán ý, bản lĩnh không hề thua kém Thỉnh Phong, Vãn Mai, thấy thế liền ôm Cynthia vào trong ngực, râm rì nói:

- *Người đừng có nói cho có lệ với trăm.*

Du Phúc Nghi đành phải điều chỉnh thần sắc, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- *Thần thiếp đáp ứng rồi, người chỉ cần yên tâm là được.*

Tư Mã Duệ quan sát nàng một lúc lâu, lúc này mới đưa Cynthia ra, có chút không yên tâm uy hiếp nói:

- *Nếu dám lừa trăm, cho dù tiểu chất nữ đã về phủ hay về Pháp quốc, trăm cũng có thể phái thị vệ bắt nàng trở lại.*

Y Lị Toa tiến lên tiếp nhận Cynthia, vẻ mặt sợ hãi ôm chặt nữ nhi vào trong lòng, Du Thiệu Nghi cũng không để trong lòng, lấy cây quạt che miệng cười ha ha.

Liếc mắt nhìn thấy thần sắc Y Lị Toa hoảng sợ, vội đuổi tay kéo nàng ra sau lưng trấn an vỗ vỗ tay nàng, cười nói:

- *Có muội muội ở chỗ này, nếu trời có sập đã có nàng chống, người sợ cái gì?*

- *Có huynh trưởng giống như huynh sao?*

Du Phúc Nghi trừng liếc hần một cái, thấy Y Lị Toa không hiểu tính tình của Tư Mã Duệ, cho rằng hần thật sự muốn đoạt khuê nữ của mình mà bị dọa đến trắng bệch.

Có Tư Mã Duệ ở chỗ này, cũng không thể lưu huynh tấu ở lại dùng thiện, liền nói:

- *Các người trở về đi, đợi lúc nào rảnh rồi, trời ấm áp, ta lại triệu đại tấu cùng Cynthia tiến cung.*

- *Chúng thần cáo lui.*

Du Thiệu Nghi ôm Cynthia vào lòng, rồi lôi kéo Y Lị Toa bước ra cửa.

- *Huynh trưởng.*

Du Phúc Nghi đột nhiên nhớ tới một chuyện, đi theo sau vài bước, dặn dò nói:

- *Đề phòng vị kế ngoại tổ mẫu, đừng để người châm ngòi mẫu thân nháo ra chuyện xấu.*

Du Thiệu Nghi híp híp mắt, miệng cười nhưng lời nói lại lạnh như băng sương:

- *Trước kia ta không ở phủ thì thôi, hiện giờ ta đã trở về, ai muốn nháo ra chuyện xấu, ta khiến cho người đó biến thành thiêu thân.*

Đám người Du Thiệu Nghi vừa mới xuất cung không lâu, thì Tư Mã Diễm vừa đọc sách xong, đã vội chạy đến Trường Xuân Cung.

Nhìn đông nhìn tây, vẻ mặt hưng phấn hỏi:

- Nghe nói dương muội muội da trắng tóc vàng mắt xanh tiến cung, người đâu?

Tư Mã Duệ “Xì” nói:

- Lo ăn phân mới không kịp xem náo nhiệt, người đã đi tám trăm năm rồi, người mới đến tìm, sáng sớm làm gì?

- Sáng sớm ở thư phòng đọc sách, chẳng lẽ phụ hoàng muốn hoàng nhi trốn học?

Tư Mã Diễm biết mình không có cơ hội nhìn thấy dương muội muội, liền cảm thấy tức giận ủy khuất, nhăn hết mặt mũi, không sợ chết quất lớn với Tư Mã Duệ:

- Nhất định là do phụ hoàng chạy tới đây, cho nên mới dọa bọn họ bỏ chạy, người mau bồi thường dương muội muội cho hoàng nhi.

Tư Mã Duệ cũng không tức giận, chỉ buồn cười nói:

- Muốn dương muội muội, tìm mẫu phi của người đi, có quan hệ gì đến trẫm đâu?

Tư Mã Diễm nghe vậy bỏ nhào vào lòng Du Phúc Nghi, la lối khóc lóc nói:

- Hoàng nhi muốn dương muội muội, hoàng nhi muốn dương muội muội, mẫu phi mau sinh dương muội muội...

Du Phúc Nghi bật cười, gõ trán hấn mắg:

- Muốn mẫu phi sinh ra dương muội muội, trước tiên phải đổi phụ hoàng người đi mới được, nếu không chỉ có thể sinh ra muội muội da vàng, tóc đen, mắt đen mà thôi.

- Muốn cái gì, định lật trời à, dương muội muội mà cũng dám muốn, sao không muốn lại muốn trắng? Hôm nay trẫm nhất định phải giáo huấn người, để cho người biết cái gì nên muốn cái gì không nên muốn.

Tư Mã Duệ cúi long ửng ở một bên chân xuống, cầm ở trên tay, từ trên kháng sàng nhảy xuống dưới, hung tợn đi tới chỗ Tư Mã Diễm.

Tư Mã Diễm “A” một tiếng, làm mặt quỷ với Tư Mã Duệ, sau đó lao ra bên ngoài, hô to với Du Phúc Nghi:

- Mẫu phi, hoàng nhi hỏi Hiệt Phương Điện dùng ngọc thiện.

Tư Mã Duệ một chân còn không có mang hài, đuổi đến đại sảnh thì không thể đuổi tiếp, hấn nhìn theo bóng dáng của Tư Mã Diễm cười mắg:

- Thằng nhãi ranh, chạy rất mau, còn biết chạy ra bên ngoài, so với hồ ly còn giỏi hoạt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tôn nhi không biết

Mười lăm tháng hai Vương hoàng hậu cùng đám phi tần hoàng tử công chúa đến Từ Ninh Cung thỉnh an thái hậu.

Hôm nay không phải ngày hưu mộc, ba vị hoàng tử đều đi thư phòng, cho nên chỉ còn một mình đại công chúa.

Nhưng mẫu phi của đại công chúa là Trịnh quý phi, vì vậy ngay cả liếc mắt thái hậu cũng lười bỏ thí cho nàng.

Khỏi cần bàn đến chuyện hỏi han ân cần, hoàn toàn coi như không tồn tại.

Tần quý nhân cũng tới, tuy đã tu dưỡng một tháng rưỡi, nhưng rốt cuộc nguyên khí đại thương, lúc này sắc mặt còn tái nhợt, nhưng tinh thần lại rất tốt.

Có thể không tốt sao? Thái hậu vì nàng đoạt đại hoàng tử từ trong tay hoàng hậu.

Tuy tạm thời còn chưa ghi tạc dưới danh nghĩa của nàng, nhưng đối với nàng mà nói, bất quá là sớm muộn mà thôi.

Tư Mã Duệ là nhi tử còn có thể bẻ lời mẫu hậu?

Nàng dựa hơi thái hậu cố ý sai người chuẩn bị trà táo đồ, ngẩng đầu nhìn về phía Du Phúc Nghi, về mặt bất đắc dĩ thở dài nói:

- Nghe nói trước đó vài ngày huynh trưởng của tỷ tỷ mang theo dương tức phụ dương khuê nữ tiến cung, ngày đó ta còn chưa xuống giường được, không có cơ hội nhìn thấy, thật là tiếc nuối muốn chết.

Không đợi Du Phúc Nghi nói chuyện, lại quay đầu nhìn về phía thái hậu, hỏi:

- Thái hậu có gặp không? Đợi người rảnh rồi, nói vài câu cho thần thiếp nghe, giúp thần thiếp mở mang kiến thức.

Thái hậu nghe vậy, “Hừ” một tiếng, cười lạnh nói:

- Ai gia có là gì, sao có thể bắt người khác nghĩ tới?

Này là châm chọc mỉa mai, rõ ràng có ý trách cứ Du Phúc Nghi không dẫn huynh tẩu tiểu chủ nữ tới thỉnh an nàng.

Này cũng quá càn quấy, không biết ai lúc chuyển đến Từ Ninh Cung liền lấy cớ ăn chay niệm phật đem cung vụ đẩy cho Vương hoàng hậu.

Các vị cáo mệnh phu nhân tiến cung thỉnh an, cũng một mực không tiếp, lúc này lại đòi tính sổ.

Du Phúc Nghi không thỉnh tội, cũng không sợ hãi, hơi nhếch môi, lộ ra ý cười nhạt nhẽo:

- Ngày hai tháng hai huynh tẩu tiểu chủ nữ tiến cung, thần thiếp định dẫn bọn họ tới thỉnh an thái hậu, chỉ là lúc đó thái hậu đang ở Anh Hoa Điện vì Đại Chu cầu phúc, thần thiếp không dám quấy nhiễu thái hậu, cho nên đành từ bỏ.

Dừng một chút, nàng lại thập phần sáng khoái nói:

- Này đó cũng không quan trọng, dù sao Du phủ ở trên đường Đông Hoa, từ hoàng cung đến Du phủ chỉ mất lưỡng khắc (ba mươi phút) lộ trình, nếu thái hậu muốn gặp huynh tẩu tiểu chủ nữ của thần thiếp, chỉ cần hạ chỉ tuyên triệu bọn họ tiến cung là được, bọn họ dám không đi sao?

Đúng là quên mất chuyện cầu phúc ở Anh Hoa Điện... Thái Hậu tức giận trừng mắt liếc Tần quý nhân một cái.

Biết rõ mình không gặp còn muốn đem câu đá qua bên này, nếu không phải nàng là thân chất nữ, thì thái hậu đã hoài nghi có phải nàng cố ý đào hố mình.

Nếu cố ý hạ chỉ triệu bọn họ tiến cung, vậy càng không được, nếu làm như thế, chẳng phải tỏ rõ bản thân kiến thức hạn hẹp, không kiến thức?

Thái hậu hừ nói:

- Không cần, sau này bọn họ cũng sẽ tiến cung, đến lúc đó tái kiến cũng không muộn.

Thời tiết đầu xuân se lạnh, Du Phúc Nghi không muốn Cynthia lẫn lộn tiến cung, thấy thái hậu từ chối đề nghị, trong lòng rất cao hứng.

Đang muốn mở miệng phụ họa một câu, đột nhiên bên ngoài điện truyền đến “Oa” một tiếng rõ to, sau đó đại hoàng tử chạy vọt vào:

- Hoàng tổ mẫu, hoàng tổ mẫu, nhị hoàng đệ khi dễ tôn nhi, ô ô ô...

Vừa khóc vừa chạy vọt đến bên người thái hậu, ôm chân thái hậu, khóc bù la bù lu.

Ánh mắt của đám phi tần đồng loạt tập trung vào khuôn mặt của An thực phi.

An thực phi đứng lên, xấu hổ cười nói:

- Chắc là tiểu hài tử chơi đùa...

- Người không ở đó, sao biết là chơi đùa hay là khi dễ?

Thái hậu trừng mắt nhìn An thực phi, lại thấy Tư Mã Diễm đứng ngoài cửa điện lộ đầu nhìn lên, bộ dạng muốn tiến vào lại do dự, liền hô:

- Người vào đây!

Tư Mã Diễm từ từ đi vào, hành lễ nói:

- Tôn nhi thỉnh an hoàng tổ mẫu.

Thái hậu gật gật đầu, sau đó chỉ vào đại hoàng tử đang gào khóc ôm đùi mình, nghiêm khắc nói:

- Người nói, đây là có chuyện gì?

Tư Mã Diễm lúc đầu nói:

- Tôn nhi không biết.

- Người không biết?

Đột nhiên thái hậu cất cao giọng, sau đó kẹp dao giấu kiếm nói:

- Đều là thân huynh đệ huyết mạch tương liên, nhị hoàng huynh của người khi dễ đại hoàng huynh, người không giúp đỡ khuyên giải cũng thôi, ai gia hỏi người, người còn có ý định dẫu diễm, mẫu phi người dạy người như vậy sao?

- Sách viết "biết nói biết, không biết nói không biết", tôn nhi không biết, đương nhiên sẽ trả lời không biết, chẳng lẽ vì muốn hoàng tổ mẫu vừa lòng, liền cố ý nói dối lừa gạt hoàng tổ mẫu? Chuyện như vậy tôn nhi nhất quyết không làm.

Thấy liên lụy đến Du Phúc Nghi, Tư Mã Diễm vội vút tiểu tâm tư, nghiêm trang trả lời:

- Lúc đại hoàng huynh cùng nhị hoàng huynh đánh nhau, tôn nhi đang cùng thư đồng Từ Sĩ Lâm đến thỉnh giáo công khóa Thẩm tế tửu, thật sự không biết bọn họ vì cái gì mà nháo loạn, nếu hoàng tổ mẫu không tin, chiêu Từ Sĩ Lâm hoặc là Thẩm tế tửu tới hỏi là được.

- Nếu không biết, vậy người còn chạy tới đây làm gì?

Thấy hấn nói như vậy, thái hậu cũng không bắt bẻ được, tức giận phát phát tay:

- Đứng qua một bên đi.

- Dạ.

Tư Mã Diễm vội bay nhanh đến đứng bên người Du Phúc Nghi.

Du Phúc Nghi xê dịch qua bên cạnh, nhường nửa bên ghế cho hấn, nhìn hấn vẫy vẫy tay.

Tư Mã Diễm ngồi xuống, giờ tay ôm cánh tay của Du Phúc Nghi, khuôn mặt nhỏ đặt lên vai nàng rồi bất động.

Trịnh Quý Phi liếc mắt nhìn đại công chúa đang đứng bên cạnh không ngừng đổi chân về mặt không kiên nhẫn.

Nàng thở dài một hơi, sao mình lại không sinh ra nhi tử ngoan ngoãn thông tuệ như tam hoàng tử?

Không moi được gì trong miệng Tư Mã Diễm, thái hậu đập tay lên bàn, cả giận nói:

- Người tới, đi gọi nhị hoàng tử tới đây.

Nghĩ nghĩ, lại lo Tư Mã Duệ nghĩ mình bất công, lại phân phó nói:

- Đi thỉnh hoàng thượng lại đây!

Tư Mã Duệ tới rất mau, trên đường đi đã hỏi thái giám đến truyền tin, nhưng vẫn bày bộ dạng không biết gì, ngồi bên người thái hậu, cười hi hi nói:

- Là chuyện gì, lại khiến thái hậu tức giận đến như vậy!

Nói xong ở trong điện liếc một vòng, hừ nói:

- Có phải là ai trong số các người chọc thái hậu sinh khí? Mau ra nhận sai, trẫm còn có thể giảm nhẹ tội, nếu để trẫm hỏi ra, cẩn thận trẫm lột da các người.

Không đợi thái hậu lên tiếng, đại hoàng tử nâng lên khuôn mặt bánh mì(béo) sét đánh không mưa, cáo trạng nói:

- Khởi bẩm phụ hoàng, không liên quan đến các vị mẫu phi, là nhị hoàng đệ khi dễ nhi thần.

Ánh mắt Tư Mã Duệ đánh giá thân thể to mọng của đại hoàng tử, rồi "Xì" một tiếng, đang muốn mở miệng răn dạy hấn, thái hậu lại giành nói:

- Ai gia đã sai người đi gọi nhị hoàng tử, ai đúng ai sai, đợi lát nữa hỏi là biết.

Vương hoàng hậu nói đại hoàng tử tính tình bất hảo, đó là vì muốn loại bỏ ý niệm của thái hậu vì muốn Tàn quý nhân ký danh mà đoạt hấn.

Thực tế đại hoàng tử chẳng những không bất hảo, còn bị Phúc tần giáo dưỡng có chút vâng vâng dạ dạ.

Thường ngày không ít lần bị nhị hoàng tử khi dễ, nhưng Phúc tần xuất thân thấp, lại không được hoàng đế sủng ái.

Thái hậu không muốn thấy hấn, không ai vì hấn ra mặt, cho nên hấn phải ẩn nhẫn.

Hiện giờ Phúc tần ốm chết, hấn được thái hậu nuôi dưỡng dưới gối, thường ngày những cung nhân luôn trề nải hấn, thái độ thay đổi đột biến, hấn không thể đem hấn phùng đến tận trời.

Hấn liền gạt bỏ tự ti chậm rãi thích ứng, có thể tùy ý đề nghị hoàng tử khi dễ? Đương nhiên sẽ không, gấp liền nháo lên.

Đây cũng là lý do mà thái hậu không phân xanh đỏ trắng đen đã ra mặt chống lưng cho hấn, vì thái hậu biết sai lầm chỉ ở chỗ nghị hoàng tử.

Chỉ là thái hậu có chút xem nhẹ sức chiến đấu của nghị hoàng tử, hải tử bảy tuổi, người tài ba ở hiện đại còn bị người ghét cầu ghét.

Huống chi hấn lại là hậu duệ hoàng thất, có Tư Mã Duệ đau tiếc, lại có An thực phi tâm cơ thâm trầm, cho nên không biết kiêng nể, hay là hấn có mẫu phi ở phía sau bày mưu tính kế?

- *Thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an hoàng tổ mẫu, thỉnh an chư vị mẫu phi...*

Nghị hoàng tử mặt mũi bầm dập, tay che ngực đi vào trong điện, thỉnh an còn chưa xong, liền “Phốc” phun ra một búng máu tươi, thân thể lay động vài cái, sau đó “Bùm” một cái té xỉu trên mặt đất.

- *Giác nhi...*

An thực phi kinh hô một tiếng, đột nhiên đứng lên, đi về phía trước hai bước, sau đó thân thể lay động vài cái, “Bùm” một cái té xỉu trên mặt đất.

Tư Mã Diễm thọc thọc cánh tay của Du Phúc Nghi, nhỏ giọng nói:

- *Sắc mặt hoàng tử thật dọa người, giống như trời sắp đổ mưa.*

Du Phúc Nghi nghe vậy ngẩng đầu nhìn qua, quả nhiên thấy sắc mặt thái hậu âm trầm như nước, môi mím chặt.

- *Thất thần làm cái gì, mau đi thỉnh thái y!*

Tư Mã Duệ vọt tới bên người Tư Mã Giác, bế hấn lên, thấy An thực phi chỉ mang theo hai cung nữ, dù cố hết sức cũng không nâng đỡ được nàng.

Cố sức vài lần lại làm nàng ngã ngồi trên mặt đất, khóe miệng Tư Mã Duệ giật giật, mắng Triệu Hữu Phúc:

- *Người còn đứng đó làm gì, mau gọi người nâng An thực phi đến tây thư gian.*

Ở Từ Ninh Cung, bốn phía đều là người của thái hậu, Triệu Hữu Phúc không dám gánh chuyện này, chỉ co đầu rút cổ trốn phía sau hoàng thượng.

Không ngờ Tư Mã Duệ phát hiện ra, cho nên hấn chỉ đành vung bụi, chỉ huy các cung nhân trong Càn Thanh Cung tiến lên hỗ trợ.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Ai cũng có, chỉ có trẫm không có

Thái y được thỉnh tới, đương nhiên An thực phi không có việc gì, bị chấn kinh quá độ nên té xỉu mà thôi.

Mà cũng chưa chắc thật sự té xỉu, hơn phân nửa là trang(=giả vờ), đến nỗi nghị hoàng tử bị học máu là vì hàm răng cắn vỡ môi mà gây ra.

Nhưng dấu vết xanh tím trên mặt không làm giả được, hấn vốn sinh ra đã yếu ớt thân thể suy nhược.

Cho nên thái y nói chuyện giật gân, An thực phi vừa mới “thanh tỉnh” nghe xong lại “Ngất” đi, Tư Mã Duệ càng hận muốn tìm roi giáo huấn đại hoàng tử.

Thái hậu trừng mắt nhìn Tư Mã Duệ, hừ nói:

- *Thân thể suy nhược đáng lẽ nên tu thân dưỡng tính, không nên gây hấn gây chuyện, đều là hoàng tử, chẳng lẽ người khác lại đáng bị hấn khi dễ? Không lẽ bị hấn khi dễ lại không thể đánh trả, lúc này làm ra bộ dạng nửa chết nửa sống, chộc cho hoàng thượng động roi, lúc trước tam hoàng tử thân cốt cường tráng, mới không bị đánh chết, đại hoàng tử lại không bằng, tuy nhìn cường tráng, kỳ thật đều là thịt mỡ không thể đánh, nếu có gì tốt xấu, ai gia cũng không nói gì, để xem hoàng thượng sẽ giao đãi thế nào với Phúc tần đã chết.*

Phúc tần là vết nhơ của Tư Mã Duệ, hấn không thêm đề ý vấn đề giao đãi hay không giao đãi với nàng.

Chỉ là thái hậu nhắc tới Tư Mã Diễm, Tư Mã Duệ không thể không kiêng kị.

Nếu không lần này đại hoàng tử khi dễ nhị hoàng tử mà quát roi, nếu sau này Tư Mã Diễm khi dễ nhị hoàng tử, hẳn nên đánh hay là không đánh?

Không đánh, rõ ràng là bất công, lại không thể công đạo với thái hậu.

Nếu đánh, hẳn đã từng ở trước mặt Du Phúc Nghi hứa hẹn tuyệt đối sẽ không đụng đến đầu ngón tay của Tư Mã Diễm.

Nếu vi phạm hứa hẹn, nàng sẽ trở mặt với mình.

Hắn lặng im một lát, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt hung ác nhìn đại hoàng tử, nhị hoàng tử, Tư Mã Diễm, nói năng có khí phách:

- Hoàng tử hoàng gia, nên đồng tâm hiệp lực khiến Đại Chu thịnh thế phồn vinh mới đúng, các người lại năm lần bảy lượt đánh nhau ở thư phòng, nếu lan truyền ra ngoài, mặt mũi hoàng gia biết để đâu? Các người nghe cho kỹ, sau này nếu lại đánh nhau, mặc kệ ai có lý hay vô lý, trẫm vẫn phạt hai mươi roi, đánh chết hay đánh thành tàn tật cũng mặc, để xem các người còn dám đánh nhau nữa không.

Nói rất hiên ngang lẫm liệt, kỳ thật hắn mới là người đầu sỏ làm mất hết thể diện hoàng thất Đại Chu.

Đừng nghĩ rằng đã trôi qua mười mấy năm, mọi người sẽ quên hắn từng suốt ngày du dương đầu đường xó chợ.

Ở trong kinh thành đi gà đánh cầu “Quang vinh” chạy khắp phố lớn hẻm nhỏ.

Mấy vị hoàng tử này so với hắn, chẳng phá bằng cọng lông. Du Phúc Nghi lấy khăn che miệng, suýt cười ra tiếng.

Ba vị hoàng tử nghe xong, lại cả kinh rùng mình, vội kêu lên:

- Nhi thần không dám nữa!

Tư Mã Duệ chấp tay sau lưng, rất có uy nghiêm liếc ngang liếc dọc ba vị hoàng tử, sau đó mới quay đầu nói với đám phi tần:

- Được rồi, không còn việc gì, giải tán đi.

Trên đường trở về Trường Xuân Cung, Tư Mã Diễm cùng Du Phúc Nghi ngồi chung một kiệu, nàng chỉ vào mũi của hắn, đề điểm nói:

- Lần này là người có vận khí tốt, vừa vận đi thỉnh giáo công khóa Thâm tế tuyền, mới không rơi vào vũng nước đục, nếu không bọn chúng một đứa có thái hậu che chở, một đứa có hoàng thượng che chở, chỉ có người là không có ai đâu không ai ai, chẳng phải sẽ thành bia cho bọn chúng? Chúng ta không thể vương vào, chỉ có thể trốn đi, sau này người phải đề tâm chú ý, có thể cách xa bọn chúng thì tốt, đừng có đầu đá, tiện nghi không kiếm được, lại chọc một thân phiền toái.

Tư Mã Diễm ngẩng đầu lên, cũng chỉ vào mũi của Du Phúc Nghi, lắc đầu thở dài nói:

- Haiz, mẫu phi cũng quá thiên chân, trên đời này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, do người mà thôi.

- Thằng nhãi ranh, dám chế nhạo mẫu phi người.

Du Phúc Nghi đánh nhẹ ót hăm, sau đó hỏi:

- Người cố ý né tránh?

Tư Mã Diễm đắc ý dào dạt nói:

- Mới vừa nhìn thấy nhị hoàng huynh trên chóc đại hoàng huynh, trong lòng biết không ổn, vội lôi kéo Từ Sĩ Lâm đi tìm Thâm tế tuyền, vừa mới rời đi cỡ một nén nhang, bọn họ đã đánh nhau loạn xạ...

Nói xong lại chặc lưỡi cười nói:

- Thấy đại hoàng huynh gào khóc mò đến Từ Ninh Cung, nhi thần nghĩ chắc chắn có trò hay để xem, vội vàng đi theo sau, sau đó cố ý lấp ló ngoài cửa để thái hậu nhìn thấy, vì thế mới thuận lợi vào xem.

Qua năm, mới sáu tuổi mà thôi, tiểu hài tử mới sáu tuổi đã thông tuệ như vậy, đây là thành tính nha?

Du Phúc Nghi xoa trán đầu, không biết nên tự hào hay là nên cảm thấy bất đắc dĩ.

Trường Xuân Cung.

Thính Phong cùng Tiểu Mãn ghi chép mười mấy cái rương do Du Thiệu Nghi đưa tới, thấy Du Phúc Nghi trở về, liền trình sổ ghi chép lên, nói:

- *Nương nương, đại gia đưa đồ vật tới đã ghi chép xong, người cùng tam hoàng tử nhìn thử xem, nếu nhìn trúng cái nào, liền lấy ra, nô tỳ thu vào tư khố, sao đó chỉnh lại, đáp lễ cho mấy vị nương nương tiểu chủ.*

Du Phúc Nghi tùy tay đưa cho Tư Mã Diễm, nói:

- *Người chọn trước đi.*

Tư Mã Diễm không tiếp, đẩy trở về, nói:

- *Trường ấu(=lớn nhỏ) có thứ tự tôn ti có khác, mẫu phi còn chưa chọn, sao nhi thần có thể lướt qua người mà chọn trước?*

Du Phúc Nghi lại đẩy qua nói:

- *Cửu cửu của người biết ta cái gì cũng không thiếu, đưa tới đây đều là đồ chơi, chỉ thích hợp cho tiểu hài tử như người, người nghe lời ta, chỉ cần chọn là được, ai có thể nói cái gì?*

Tư Mã Diễm cố chấp đẩy trở về, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- *Nhi thần đã lớn như vậy rồi, suốt ngày đọc sách biết chữ cười ngựa bắn cung, nào có thời gian chơi mấy thứ này? Nhưng còn mẫu phi, trừ mỗi ngày thảnh thơi, thời gian còn lại chỉ một mình ở trong cung chơi cờ, cho nên mới cần mấy cái này để giải buồn.*

Đều nói nhi tử có chủ ý, nữ nhi mới là tiểu áo bông của mẫu thân, nhưng Du Phúc Nghi cảm thấy Tư Mã Diễm chính là tiểu áo bông của nàng.

Có nhi tử như tri kỷ, nàng còn muốn nữ nhi làm cái gì? Du Phúc Nghi lấy khăn lau lau khóe mắt, đứng dậy nói:

- *Một mảnh hiếu tâm của người, sao mẫu phi lại không thành toàn? Chỉ là từ nhỏ mẫu phi chưa từng chơi đùa những vật này, còn phải nhờ người giúp mẫu phi chọn lựa mới được.*

Lấy ra liền đặt ở Trường Xuân Cung, dù sao ăn nghỉ cũng ở chỗ này, hấn đến cũng có thể chơi đùa.

- *Dạ, nhi tử giúp người chọn.*

Tư Mã Diễm hứng thú bưng bưng mở ra mười mấy cái rương chọn tới chọn đi.

Cuối cùng chọn một thanh kiếm nhỏ, trên chuôi kiếm được khắc đá ngũ sắc là một cây kiếm gỗ, vài cây phi tiêu cùng với nanh sói đều là những thứ mà tiểu hài tử rất thích chơi đùa.

Du Phúc Nghi dờ khóc dờ cười, cũng không phản bác hấn, tự mình dò sổ ghi chép, chọn hương liệu, hoa lộ, dược liệu với búp bê vải, sau đó khép lại sổ ghi chép, đem này đó đưa cho Thính Phong, phân phó nói:

- *Ta cái gì cũng không thiếu, chỉ thu thập một số thứ, còn mấy thứ thượng đẳng phân chia chuyển qua cho thái hậu một phần, Trịnh quý phi, An thực phi cùng với Lâm chiêu nghi chọn một phần, dưới Lâm chiêu nghi từ ngũ phẩm trở lên cũng chọn một phần, từ ngũ phẩm chớ xuống một phần... Mau sai người đưa qua, kéo dài nhiều ngày như vậy, người khác còn nghĩ chúng ta không đáp lễ.*

Thính Phong thẹn thùng nói:

- *Là do nô tỳ sơ suất, đại gia đại phu nhân tiểu cô nương vào cung xong ngày hôm sau đều bị bệnh...*

- *Ta chỉ là thuận miệng mà thôi, cũng không phải trách người, người giải thích cái gì?*

Du Phúc Nghi cười trắng, lại nói:

- *Sau khi xong lễ, phần còn lại các người phân chia nhau đi, tuy chỉ là một chút vật vui chơi, dù gì cũng từ Pháp quốc vận hải đến đây, cũng có thể khiến các người có chút hân diện ở trước mặt cung nhân khác.*

Mọi người trong điện đều phúc thân, cười hi hi nói:

- *Tạ nương nương ban thưởng!*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Hoài thai

- Hừ, người khác đều có, ngay cả cung nữ thái giám thô sơ thấp kém nhất Trường Xuân Cung cũng có, chỉ có trẫm không có, chẳng lẽ ở trong lòng người trẫm lại không bằng bọn họ?

Tư Mã Duệ từ đông thứ gian nhảy ra, dọa Du Phúc Nghi nhảy dựng, nàng quay đầu trách cứ Thính Phong:

- Sao Hoàng Thượng ở chỗ này cũng không nói với ta một tiếng, chậm trễ hoàng thượng, người có mấy cái đầu?

Đương nhiên Thính Phong biết Du Phúc Nghi đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, vội phối hợp quỳ xuống đất, sợ hãi nói:

- Nương nương thứ tội, nô tỳ cũng không biết hoàng thượng ở đây, nếu không sáng sớm đã nói cho nương nương biết, dù nô tỳ mượn mười cái đầu cũng không dám dấu diếm.

- Mắng nàng làm cái gì, trẫm từ bên ngoài Trường Xuân Cung treo tường vào, lại sai ám vệ mở cửa sổ đông thứ gian, lặng lẽ bỏ vào, sao nàng ta có thể biết được?

Tư Mã Duệ đi đến bên người Du Phúc Nghi, hàm hừ nói:

- Đùng tưng người đánh gà mắng cầu, là trẫm không so đo người phân phát đồ vật mà quên mất trẫm.

- Đại môn người không đi, lại muốn bỏ tường, nếu bị người khác nhìn thấy, nhân gia(người ta) không dám nói người mất thể thống, chỉ biết đem tội danh đổ lên đầu thần thiếp, nói thần thiếp bức người bỏ tường, nếu thần thiếp bị người trị chết, cũng là hoàng thượng làm hại.

Du Phúc Nghi đầy hấn, đứng dậy, đi đến kháng trác ngồi xuống, lạnh như băng nói:

- Thần thiếp không so đo với người thì thôi, người còn có mặt mũi muốn đồ vật của thần thiếp, hừ...

Thấy Tư Mã Diễm lộ đầu từ rèm cửa chen vào xem náo nhiệt, Tư Mã Duệ vẫy vẫy tay, về mặt hòa ái cười nói:

- Tới đây, vào nhìn mẫu phi người trả đũa như thế nào, nếu người có thể học được phân nửa, về sau nhị hoàng huynh của người còn dám khi dễ người?

- Hoàng thượng nói lời này không đúng rồi, nhị hoàng tử thân thể suy yếu như vậy, sao có thể khi dễ được người khác? Đương nhiên chỉ có người khác khi dễ hần!

Du Phúc Nghi không nặn không nhặt nói móc hần một câu, sau đó mắng Tư Mã Diễm nói:

- Mau thay bốn cung chọn đồ vật, đừng ở lý chỗ này, nếu không lúc nào đó người bị nhị hoàng huynh của người khi dễ hay ngược lại, sẽ bị người ta nói là học theo mẫu phi.

Vừa dứt lời, Tư Mã Diễm rút đầu nhỏ “Vèo” một cái liền biến mất sau rèm cửa.

- Người, người, người...

Tư Mã Duệ chỉ ngón tay vào Du Phúc Nghi, nửa ngày chưa nói ra lời.

Du Phúc Nghi cũng mặc kệ hần, quay đầu hỏi Thính Phong:

- Đồ vật chuẩn bị đưa cho hoàng thượng đâu?

Thính Phong cười trả lời:

- Sáng sớm hôm nay nô tỳ đã sai Lý Nguyên Bảo dẫn theo người đưa qua Càn Thanh Cung, chỉ sợ sau khi hoàng thượng hạ triều còn chưa quay về Càn Thanh cung, cho nên mới không biết.

Tư Mã Duệ cũng không biết ngại, nghe vậy càng cao hứng, đến bên cạnh Du Phúc Nghi, lấy cánh tay đụng nàng một chút, khoe khoang nói:

- Thì ra ái phi vẫn luôn nghĩ đến trẫm, không uống công trẫm thương người.

Nói xong lại vội vàng hỏi:

- Lúc trước trẫm bế dương chất nữ của người có thấy bao tay lão hổ, còn không? Nếu còn mau lấy ra, giao cho Triệu Hữu Phúc, ngàn vạn lần đừng gửi cho người khác, đó là thứ trẫm lưu trữ cho khuê nữ, dù có gửi cho người khác cũng phải nói cho trẫm biết để trẫm lấy về.

Đương nhiên là không gửi đi, Y Lý Toa chuẩn bị một rương có búp bê vải, có động vật, cũng có hình nhân, không muốn bị người khác vu khống tội danh dùng cổ, Du Phúc Nghi đánh dấu vào sổ ghi chép, chuẩn bị tìm cơ hội đốt đi, không ngờ lại làm Tư Mã Duệ nhớ thương.

Chỉ là nếu để hần thấy đồ vật trong rương, động vật có thể lưu lại, chỉ cần đốt hình nhân là được, vì thế nàng trả lời:

- Không đặt ở bên trong, cũng không gửi cho người khác, vẫn còn ở chỗ thần thiếp.

Đang muốn kêu Thỉnh Phong đưa cho Triệu Hữu Phúc, Tư Mã Duệ lại xua tay nói:

- Không đưa cho người khác là được rồi, không cần phiền toái, dù sao cũng để lại cho khuê nữ của ngươi, cứ để ở đây là được.

Một đám người đều muốn nàng sinh khuê nữ, chưa nói đến chuyện có thể hoài thai hay không, cho dù có thai, lại sinh ra nhi tử, ước muốn đổi lập, còn không phải sẽ bị ghét bỏ?

Du Phúc Nghi không tiếp lời, đem đề tài vòng lại lúc đầu, truy vấn nói:

- Hoàng thượng đại môn không đi, nghi thức cũng không mang theo, lên lút ẩn vào trong của cung thần thiếp, là vì cái gì?

Nghĩ đến lúc này leo cửa sổ, Tư Mã Duệ bị hỏi có chút ngượng ngùng, khụ một tiếng, ngoài miệng yếu nói:

- Trẫm chỉ định nghe xem ngươi có nói xấu trẫm hay không, may là không có, nếu không trẫm định sẽ không buông tha ngươi.

Khụ, kỳ thật hẳn định nghe xem nàng có hay khen hẳn không, bất quá lời này không thể nói ra, bằng không chẳng phải sẽ bị nàng cười nhạo?

Đồ ấu trĩ, Du Phúc Nghi xem thường, vô ngữ nói:

- Không phải người có Cẩm Y Vệ có ám vệ sao, muốn biết thần thiếp có nói xấu người hay không, chỉ cần gọi bọn hắn giám thị thần thiếp là được, cần gì phải tự mình ra trận?

- Nói bậy!

Tư Mã Duệ trừng mắt nhìn nàng một cái, tức giận mắng:

- Gọi bọn hắn giám thị ngươi, ngươi ăn uống tiêu tiểu đều ở dưới mí mắt bọn họ, ngươi không cảm thấy thiệt, trẫm còn cảm thấy thiệt đấy.

Du Phúc Nghi chỉ nói vậy thôi, cũng muốn thử từ chuyện Phùng sung hoa hồng hạnh xuất tường về sau hẳn có âm thầm phái người “Bảo hộ” nàng không?

Nghe hẳn nói như vậy, liền biết là không có, nàng cũng yên lòng, nếu không tùy thời tùy lúc đều phải bảo trì cảnh giác cao độ, còn không mệt chết sao?

Nàng nhấp môi khẽ cười nói:

- Thần thiếp cũng cảm thấy không cần thiết, không phải còn có Hạ Chi, Đông Chi ở đây sao? Nếu người muốn biết chuyện này, hỏi các nàng là được, dù sao các nàng ngày ngày đều hầu hạ bên người thần thiếp.

"Tuy ngày ngày đều hầu hạ bên cạnh ngươi, nhưng có nhiều việc sẽ không biết, có thể ngươi cũng không nói gì với các nàng, các nàng có thể hỏi bầm cái gì? Bất quá là ăn uống tiêu tiểu mà thôi, ai muốn biết này đó! "

Tư Mã Duệ chửi thầm một hồi, trong miệng lại nói:

- Đương nhiên, nếu không trẫm phái các nàng đến đây làm gì?

Dùng ngọc thiện xong, Tư Mã Diễm đi thư phòng, Du Phúc Nghi nghỉ ngơi một giấc, tỉnh lại vẫn thấy Tư Mã Duệ còn ở đây, liền châm chọc mỉa mai nói:

- Bảo bồi nhị hoàng tử của người bị thương, An thực phi ngắt xiu hai lần, người không đi chăm sóc bọn họ, ở chỗ thần thiếp làm cái gì?

Tư Mã Duệ trên tay cầm bản thoại, xem rất nhập tâm, nghe vậy ngẩng đầu trừng mắt nhìn Du Phúc Nghi một cái, hừ nói:

- Trẫm che chở Giác nhi, chỉ vì hắn thân cốt bạc nhược, chứ không phải là không phân biệt thị phi đúng sai, cứ mặc kệ bọn họ, nếu lúc này qua đó, chẳng phải sẽ khiến bọn họ càng vô pháp vô thiên?

Lời này nói ra khiến Du Phúc Nghi lau mắt mà nhìn, vốn tưởng đầu hẳn không có nếp nhăn, tính tình tùy tiện.

Thật ra cái gì cũng rõ ràng cái gì cũng nhìn thấu, xem ra từ trước đến giờ nàng có chút xem nhẹ hẳn, may mà chưa làm chuyện gì khiêu chiến chí số thông minh của hẳn.

- Nương nương, người tỉnh rồi?

Đột nhiên rèm cửa xốc lên, Cốc Vũ bưng khay đi vào, cười hi hi nói:

- Vừa lúc, Ngự Thiện Phòng đưa qua hai chén cháo cá lát, người nhân lúc còn nóng mau dùng đi.

- Đúng lúc cảm thấy trong bụng trống trơn, cháo cá lát này đưa tới thật đúng lúc.

Du Phúc Nghi ngồi dậy, cung nữ hầu hạ trong điện vội đi lên thay nàng khoác áo xuyên giầy, bưng tới bồn thùy khăn mặt sát thơm đều là vật dùng để rửa mặt.

Du Phúc Nghi thu thập thỏa đáng rồi ngồi trước bàn tròn, ngửi mùi thơm từ cháo cá lát, cảm thấy rất vừa lòng, cầm thìa lên, múc một muỗng đưa vào trong miệng, nhắm nháp một phen rồi nuốt xuống.

Đang định múc muỗng tiếp theo, đột nhiên trong bụng quay cuồng, cổ họng ghê tởm, nàng quay đầu “Oe” một cái phun ra.

- *Làm sao vậy? Hay là cháo cá lát có độc?*

Tư Mã Duệ ném bàn thoại qua một bên, liền xông tới, vịn cằm nàng xem xét miệng nàng, rồi hướng ra bên ngoài hét lớn:

- *Triệu Hữu Phúc, lập tức sai người đi thỉnh Tổng ngự y!*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Sự sủng ái của hoàng thượng được bao lâu?

Sau khi trở lại Trường Xuân Cung, Thường mỹ nhân cũng đi theo, nhìn Du Phúc Nghi cười nói:

- *Đợi thần thiếp làm xong đôi hài cho tam hoàng tử, sẽ bắt đầu làm xiêm y hài vớ cho tiểu hoàng tử.*

- *Đừng nói những lời này.*

Thính Phong bưng nước trà tiến vào, nghe Thường mỹ nhân nói vậy vội vàng nhắc nhở nói:

- *Hoàng thượng tâm tâm niệm niệm muốn có tiểu công chúa, nếu để hoàng thượng nghe thấy, sẽ lớn chuyện.*

Thường mỹ nhân hoảng sợ, giơ tay tự vả miệng mình một cái, cười xấu hổ nói:

- *Nhìn xem thần thiếp há miệng ăm nói, định vuốt móng ngựa cũng chụp không đúng, lại chụp lên đuôi ngựa.*

Du Phúc Nghi cười nói:

- *Người cũng đừng khiến mình mệt mỏi, có Thượng Y Cục chu cấp, để các nàng thu xếp là được.*

- *Mười ngày nửa tháng mới làm được một kiện, sao có thể mệt mỏi?*

Thường mỹ nhân xua tay, lại sợ hãi nói:

- *Thần thiếp thi từ ca phú cảm kỳ thư họa dốt đặc cán mai, đầu óc lại chậm chạp, nương nương dạy chơi mạt chược năm sáu lần cũng học không xong, chỉ có thể thêu thùa may vá qua ngày, nương nương ngàn vạn lần đừng từ chối, nếu không thần thiếp cũng không biết làm thế nào trôi qua ngày tháng ở nơi này?*

Ai, nàng là một cô nương bình dân bá tánh, đang sống yên ổn thì bị tên lưu manh Tư Mã Duệ cướp vào trong cung, vì không muốn bị người khác chà đạp, cho nên chỉ có thể gắt gao ôm chặt lấy mình.

Miệng lưỡi không lanh lợi, không biết xu nịnh vuốt móng ngựa, chỉ đành liều mạng thay Du Phúc Nghi làm xiêm y hài vớ cho Tư Mã Diễm....

Nghĩ lại cũng thật đáng thương. Nhưng nữ nhân trong hậu cung, mặc kệ là được sủng ái hay không được sủng ái, đều không có quyền chọn lựa, ai so với ai tốt hơn?

Du Phúc Nghi cười nói:

- *Không phải ta từ chối người, mà ta chỉ sợ người dụng công quá mức, làm hỏng đôi mắt.*

Thường mỹ nhân nhẹ nhàng thở ra, cười nói:

- *Nương nương hãy yên tâm, mỗi ngày thần thiếp chỉ làm một hai canh giờ, mắt sẽ không sao.*

- *Mẫu phi.*

Đột nhiên Tư Mã Diễm lộ đầu ngoài cửa, Thường mỹ nhân thấy thế vội đứng dậy cáo từ:

- *Tần thiếp cáo lui.*

- *Thỉnh an Thường mẫu phi.*

Tư Mã Diễm hành lễ với Thường mỹ nhân, Thường mỹ nhân vội nghiêng người né tránh, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Du Phúc Nghi nhìn về phía Tư Mã Diễm, cười hỏi:

- *Sao giờ này lại tới đây, trốn học phải không?*

- *Không có đâu.*

Tư Mã Diễm tiến đến bên cạnh Du Phúc Nghi, lại không dám đến gần người nàng, ngồi cách xa nàng một thước, giải thích nói:

- *Tháng ba rét lạnh, Thẩm tế tửu bị cảm nhiễm phong hàn, hôm nay báo bệnh, cho nên nhi thần tự ôn thư.*

Du Phúc Nghi nghe vậy, dặn dò Vần Mai đi theo Tư Mã Diễm đến đây:

- *Thu đông lạnh, nhớ xuyên cho tam hoàng tử nhiều một chút, thà nóng cũng đừng để bị đông lạnh, bệnh dịch không phải là thứ có thể đùa giỡn.*

Vần Mai gật đầu, cười nói:

- *Nương nương yên tâm, nô tỳ nhớ rõ.*

Tư Mã Diễm đột nhiên quay đầu qua hướng khác, rầm rì nói:

- *Trong bụng người đã có tiểu đệ đệ, còn quản nhi thần làm cái gì, để nhi thần bị đông chết đi.*

Vừa mới đề điểm Thường mỹ nhân xong, Thỉnh Phong nghe vậy lại vội mở miệng nói:

- *Đừng nói những cái này, hoàng thượng tâm tâm niệm niệm muốn có tiểu công chúa, nếu người để hoàng thượng nghe thấy, cẩn thận hoàng thượng quát roi người.*

- *Thật sự là tiểu muội muội?*

Đôi mắt của Tư Mã Diễm lập tức sáng ngời, ngay sau đó lại âm trầm, tức giận nói:

- *Phụ hoàng là hoàng đế cũng không phải là Ngọc Hoàng đại đế, còn có thể miệng vàng lời ngọc hay sao? Nếu sinh ra tiểu đệ đệ, để xem phụ hoàng còn gì để nói.*

- *Im cái miệng quạ đen!*

Du Phúc Nghi giờ tay tát một cái lên vai hắn, quờ mắt:

- *Nếu thật sự sinh ra tiểu đệ đệ thì thế nào? Tục ngữ nói rất đúng "đánh hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử bình".thêm một đệ đệ là có thêm một phần trợ lực, đối với người mà nói thì chỉ có lợi, người ghét bỏ cái gì?*

Tư Mã Diễm không cho là đúng nói:

- *Tục ngữ kia là nói thường gia bá tánh, nếu dùng với hoàng thất đệ tử, thêm một huynh đệ, là thêm một đối thủ cạnh tranh, đồng bào huynh đệ liều mạng giết nhau nhiều lắm, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, mẫu phi nói xem, nhi tử nên làm sao với hắn mới có thể không khiến mẫu phi thương tâm?*

Du Phúc Nghi còn đang lo lắng mình sinh hạ tiểu hài tử sẽ gây nguy hiểm cho địa vị của Tư Mã Diễm, nhưng nàng đã hoài thai, không thể xoá sạch là xong?

Vậy mà hắn còn ở nơi này nói chuyện giật gân, Du Phúc Nghi tức giận một cái tát chụp lên kháng trác, cả giận nói:

- *Cút đến thư phòng huyện tự đi, hiện tại ta không muốn nói chuyện với người.*

Tư Mã Diễm kinh ngạc, lập tức quỳ trên mặt đất, thỉnh tội nói:

- *Mẫu phi bớt giận, nhi thần chỉ thuận miệng nói này nọ mà thôi, cũng vì sợ mẫu phi từ nay về sau có đệ đệ rồi sẽ không đau nhi thần, chứ không phải thật sự muốn cùng đệ đệ tranh ngôi vị hoàng đế, nếu hần muốn, nhi thần phụ giúp hần tranh là được, cũng không phải là chuyện*

gì đại sự, nào đáng để mầu phi phải tức giận? Nếu tức giận hư hại thân cốt, thì biết làm như thế nào cho phải?

Du Phúc Nghi bị tính trẻ con của hấn làm cho tức cười, mắng:

- Người cho rằng ngôi vị hoàng đế là rau xanh củ cải trắng, muốn cho ai liền cho, muốn nhường ai liền nhường? Không có là chết sao?

Tư Mã Diễm gật đầu nói:

- Nói rất đúng, nếu mầu phi vì chuyện hư vô mờ mịt này mà tức giận, chẳng phải sẽ rất mực cười sao?

Nói xong nhìn Du Phúc Nghi lè lưỡi một cái, rồi nhanh như chớp chạy tới thư phòng.

Du Phúc Nghi tức nghẹn muốn chửi thề, đang định đuổi theo, mắng hấn vài câu, đột nhiên Tiểu Mãn tiến vào bẩm báo nói:

- Nương nương, Nhan bảo lâm cầu kiến.

Nhan bảo lâm trang điểm giống như Hồ Điệp, sau khi tiến vào liễn phúc thân hành lễ với Du Phúc Nghi:

- Thần thiếp thỉnh an nương nương.

Không đợi Du Phúc Nghi mở miệng, liễn lạnh mồm lạnh miệng nói:

- Hôm nay thần thiếp đến đây, thứ nhất là tạ ơn nương nương, nhờ phúc của nương nương, thần thiếp có thêm kiến thức về kính chiếu ảnh, đây là những thứ đồ vật Tây Dương mà ở Đại Chu rất hiếm thấy, thần thiếp thật sự vô cùng cảm kích. Thứ hai là thần thiếp muốn chúc mừng nương nương, nghe nói nương nương lại một lần nữa hoài dưng, thần thiếp vui mừng vô cùng, vội sai người từ trong tư kho lấy ra những dược liệu đồ bổ, tuy so với những trân quý ở chỗ nương nương không đáng là gì, nhưng tốt xấu gì cũng một phần tâm ý của thần thiếp, mong nương nương vui lòng nhận cho.

Nói xong liễn nâng tay, cung nữ đi theo phía sau vội vàng tiến lên vài bước, tiện tay xách theo mấy cái hộp quà đưa cho Tiểu Mãn đang đứng hầu hạ bên người Du Phúc Nghi.

Du Phúc Nghi liếc nhìn Tiểu Mãn ý bảo nhận lấy, rồi quay đầu nói với Nhan bảo lâm:

- Ngồi đi.

Nhan Bảo Lâm ngồi trên ghế thái sư, cười nói nhàn thoải thường gia:

- Mỗi người mang thai có phản ứng khác nhau, giống như mầu thân của thần thiếp, có khoảng ba tháng cơm nước không vô, chỉ có thể dùng canh sấm giữ mệnh, mà đại tẩu của thần thiếp so với lúc chưa mang thai cũng không có gì thay đổi, mỗi ngày nên ăn sẽ ăn nên ngủ sẽ ngủ, còn đi đây đó la cà, không hề cảm thấy không thoải mái... Thần thiếp thấy khí sắc của nương nương vẫn tốt, giống như không có nhiều phản ứng.

Lúc trước chủ thân thể này hoài dưng Tư Mã Diễm, cũng giống như đại tẩu của Nhan bảo lâm, không có gì không thoải mái.

Đến lượt Du Phúc Nghi xuyên qua, lại ăn uống không vô, mới đầu chỉ nghĩ thấy mùi vị thức ăn mặn là phun.

Hiện tại ăn cái gì phun cái nấy. Sáng hôm nay cũng không dám ăn gì, để khỏi bị xấu mặt ở Khôn Ninh Cung.

Chỉ uống nửa chén nước sôi để nguội, ai ngờ vừa mới đi đến Vĩnh Thọ Cung, liền phun ra.

Khí sắc tốt là do trước kia thân cốt dưỡng tốt, lúc này nôn nghén mới có mấy ngày, chưa đến mức khuôn mặt vàng như nến, sau này thế nào khó mà nói.

Nhưng loại chuyện này phải giữ kín, nếu không để bên ngoài biết được, nàng sẽ không được yên.

Cho nên nàng cười cười xoa xoa bụng, tự hào nói:

- Đứa nhỏ này giống như Diễm nhi, biết đau lòng mầu phi, cũng không lăn lộn làm khổ ta.

- Vẫn là nương nương có phúc khí.

Nhan Bảo Lâm khen này nọ, sau đó trầm mặt, nhíu mày, lo lắng nói:

- Nương nương là lần thứ hai mang thai, đáng lẽ là đại hi sự, chỉ là sự sủng ái của hoàng thượng được bao lâu? Lúc này người hoài thai chính là mười tháng, sau mười tháng tình hình sẽ như thế nào? Khó có thể nói. Cũng không cần nói nhiều, chỉ cần nhìn Tổng tài tử là hiểu, trước khi sinh hạ nhị công chúa được bao nhiêu sủng ái? Sau khi hoài thai trôi qua mười tháng do không thể thị tẩm, hoàng thượng liền quên mất nàng, nếu còn có chút sủng ái, chuyện về nhị công chúa do nàng không phải cố ý, sẽ không đến mức bị tống đến lãnh cung. Nương nương, người nghe thần thiếp một câu, người ngàn vạn lần đừng như vậy.

Du Phúc Nghi vừa nghe xong liền biết nàng ta có chủ ý gì, đương nhiên sẽ không để nàng ta như nguyện, vì thế nàng cong cong môi, không để bụng nói:

- *Muội muội một lòng vì ta mà suy nghĩ, ta vô cùng cảm kích, chỉ là ta vị cư chính nhất phẩm Đức phi, dưới gối đã có tam hoàng tử, hiện giờ trong bụng lại hoài dục, hoàng thượng sủng ái hay không đối với ta mà nói, chỉ là dệt hoa trên gấm, có cũng được, không có cũng không sao, ai dám trể nài chà đạp ta? Cũng không cần vì này đó mà lo lắng, thuận theo tự nhiên là được.*

- *Tần thiếp biết nương nương là người phong quang tể nguyệt (= ngay thẳng), kinh thường cùng người tranh sủng, nhưng nương nương cũng nên vì tam hoàng tử mà suy nghĩ.*

Nhan bảo lâm biết Du Phúc Nghi rất yêu thương Tư Mã Diễm, cho nên nàng cảm thấy xuống tay từ trên người Tư Mã Diễm sẽ không sai:

- *Đều là hoàng tử, tam hoàng tử so với hai vị hoàng tử khác thì yếu hơn một chút, luôn bị bọn chúng đề lên đầu, cả đời khuất nghẹn sống trong bức tức, Tam hoàng tử có thể nhịn sao? Cho dù hãn có thể nhịn, nhưng nương nương người có thể nhẫn tâm sao? Nếu muốn giữ được sự sủng ái của hoàng thượng đối với nương nương, phải nghĩ biện pháp lưu hoàng thượng ở lại Trường Xuân Cung mới được, chỉ là nơi này trừ nương nương ra, chỉ còn Thường mỹ nhân, tuy nàng ta có tư sắc không tầm thường, nhưng tuổi đã cao, lại nhiều năm vô sủng, chỉ sợ hoàng thượng nhìn không thuận mắt.*

Không đợi Du Phúc Nghi mở miệng, nàng lại nói vài câu, sau đó đứng dậy, "Bùm" một cái, quỳ trước mặt Du Phúc Nghi, về mặt ngưng ngừng rồi lại kiên định nói:

- *Thần thiếp nguyện ý trợ giúp nương nương, dọn đến Trường Xuân Cung, thay người phụng dưỡng hoàng thượng, sau khi nương nương sinh nở, liền có thể phục sủng như lúc ban đầu, không cần rơi vào hoàn cảnh như Tống tài tử, chỉ nghe người mới cười đầu thấy người xưa khóc.*

Tự tiến cử xong, lại vội vàng tỏ lòng trung thành nói:

- *Ngày đó nếu không có nương nương ra tay tương trợ, thần thiếp đã sớm bị Tào tiếp dư hạ độc thủ, một mạng này đều là nương nương ban tặng, thần thiếp nhất định tuân theo chỉ thị của nương nương, vì nương nương làm trâu làm ngựa, tuyệt đối không vong ân phụ nghĩa phản bội nương nương, thỉnh nương nương hãy yên tâm.*

Thấy mình giả câm giả điếc, thế là đi thẳng vào vấn đề, da mặt nàng ta thật dày.

Những lời nàng nói này giờ, một câu Du Phúc Nghi cũng chẳng muốn nghe, nói gì đến tin tưởng?

Nàng không phải một ngày hai ngày mới lĩnh giáo kỹ thuật diễn trong hậu cung, còn có thể bị mắc mưu?

Nếu theo như nàng ta mong muốn, sau này được sủng ái, người mà nàng ta muốn xử lý đầu tiên chính là mình.

Vừa tiến cung bị phân vị thấp, bắt buộc phải tìm chỗ dựa, sau đó dẫm chỗ dựa leo lên phân vị cao, loại tiết mục này, kiếp trước đọc cung đấu thấy rất nhiều.

Kiếp này thân chủ kiến thức không kém, sao có thể ngốc đến nỗi giúp người khác kê đá ngáng chân?

Mà cho dù Du Phúc Nghi chịu giúp Nhan bảo lâm được như nguyện, thì Tư Mã Duệ cũng không phải là người gỗ mặc người bày bố.

Diện mạo tính cách như Nhan bảo lâm là loại hán ghét nhất, cho dù có bò lên giường, cũng sẽ bị hán đạp xuống đất, hoàn toàn không cần nàng nói cái gì làm cái gì.

- *Người cũng nói ta là người phong quang tể nguyệt, nếu đã gánh mỹ danh như vậy, sao có thể làm ra chuyện tổn hại mặt mũi? Những lời như vậy đừng nói trước mặt ta, nếu không ta sẽ nổi giận.*

Du Phúc Nghi giả vờ tức giận trừng mắt nhìn Nhan bảo lâm, sau đó quay đầu mắng Tiểu Mẫn:

- *Thất thần làm cái gì, mau đến nâng Nhan bảo lâm đứng lên, xuân hàn se lạnh, còn quỳ trên mặt đất, bị người khác nhìn thấy, sẽ nghĩ ta ý trong bụng hoài long thai liền cần rờ, lên tra tấn phi tần.*

Tiểu Mẫn vội vàng đi tới kéo Nhan bảo lâm đứng lên, Nhan bảo lâm cũng không giãy giụa, thuận thế đứng lên, giống như không nghe thấy lời Du Phúc Nghi vừa nói, nàng cười nói:

- *Những lời thần thiếp mới vừa nói, đều là những lời từ đáy lòng, mong nương nương để tâm.*

Nói xong liền uốn gối phúc thân:

- *Nương nương hoài thai, không nên ngồi lâu, thần thiếp không quấy rầy nương nương nữa, thần thiếp cáo lui.*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 64: Ai kêu người cho bọn họ uống

Du Phúc Nghi khẳng định sẽ không nổi tư tâm, nhưng nếu Nhan bảo lâm đã có ý niệm này, thì nàng ta sẽ không dễ dàng dừng tay.

Lúc mang thai ăn cái gì phun cái đó, tuy phản ứng kịch liệt, nhưng giăng co sau một tháng, dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Du Phúc Nghi cũng có một chút sức lực, vừa lúc xuân về hoa nở, Tư Mã Duệ rảnh rỗi mang nàng đi Ngự Hoa Viên tản bộ.

Ai ngờ mới đi được hai vòng, định đi vòng thứ ba, thì "ngẫu nhiên gặp được" Nhan bảo lâm trang điểm như Hồ Điệp.

Sau khi phúc thân hành lễ, Nhan bảo lâm cười nói:

- Hôm nay không nóng không lạnh, hoa trong Ngự Hoa Viên đều khai chuyển, thần thiếp muốn đến đây đi dạo, không ngờ lại gặp hoàng thượng cùng Đức phi nương nương ở chỗ này, thật là trùng hợp.

Tư Mã Duệ nhú mi suy nghĩ một lát, chợt nhớ ta chỉ tay vào Nhan Bảo Lâm, nói:

- Trẫm nghĩ ra rồi, người là Nhan bảo lâm người làm làn váy cho Đức phi.

- Hoàng thượng trí nhớ thật tốt, đúng là thần thiếp.

Nhan Bảo Lâm cười dịu dàng gật đầu, lại ân cần nói:

- Hoàng thượng cùng Đức phi nương nương có mệt mỏi không? Vào trong Vạn Xuân đình nghỉ chân một chút đi, thần thiếp chuẩn bị rượu hoa quả tự nhượng cùng tự làm một chút điểm tâm, nếu hoàng thượng cùng Đức phi nương nương không chê, nghỉ chân dùng thử.

Chuẩn bị thật chu toàn, hiển nhiên là dự mưu đã lâu. Du Phúc Nghi cười không nói lời nào, chỉ đưa mắt nhìn Tư Mã Duệ, Tư Mã Duệ cũng không biết đang nghĩ cái gì, lại gật đầu nói:

- Được.

Sau khi bảo Vạn Xuân đình, cung nữ theo hầu bên người Du Phúc Nghi đều bận việc, đầu tiên phải buông màn chắn phong, tiếp theo là lau bàn ghế, sau đó trải khăn lót đệm, thậm chí dưới chân cũng có đệm.

Thu thập xong liền có hai tiểu thái giám mang nhiều hộp đồ ăn đến, bày cháo nước trà...

Chừng ba bốn mươi loại, chén này chén kia, đĩa này đĩa nọ đầy hết bàn.

Nhan bảo lâm chưa bao giờ có được loại đãi ngộ như thế này, gần người một lát mới phục hồi tinh thần, thần sắc cực kỳ hâm mộ, trong miệng lại then thũng nói:

- Thì ra nương nương đã chuẩn bị thức ăn đầy đủ, thần thiếp thật đường đột.

Sau đó chuyển giọng, cảm thấy may mắn nói:

- Cũng may nương nương chưa chuẩn bị rượu, đã lưu cho thần thiếp một con đường sống.

Nói xong đưa mắt nhìn cung nữ đứng phía sau, cung nữ này vội bước lên, đem bình rượu ôm trong tay đặt lên bàn đá.

Nhan Bảo Lâm nhìn Tư Mã Duệ, kiêu ngạo khoe khoang nói:

- Năm ngoái tháng chín tuyển tú, được Quý phi nương nương, Thục phi nương nương cùng Đức phi nương nương coi trọng, được lưu dụng. Sau khi vào ở Trọng Hoa Cung, thần thiếp thấy chỗ đó có hoa quả rất nhiều lại không có người ngắt, cảm thấy quá đáng tiếc, liền hái ủ thành rượu hoa quả.

Khoe khoang xong lại ngẩng đầu lên, trông mắt lưu chuyển liếc nhìn Tư Mã Duệ một cái, giả mù sa mưa khiêm tốn nói:

- Hôm nay là lần đầu khai đàn, không biết có hợp khẩu vị của hoàng thượng hay không.

Nói xong, liền động thủ bắt đầu mở nắp bình rượu.

Du Phúc Nghi giựt giựt khóe miệng, lộ ra ý cười thanh đạm không mang độ ẩm, sau đó nghiêng đầu như rồng mảy nhìn Cốc Vũ.

Cốc Vũ hiểu ý, liền tiến lên, cười hi hi nói:

- Bào lâm tiểu chủ người chính là mùa riu qua mắt thợ, hậu cung có nhiều nương nương tiểu chủ, nếu bàn về công phu ủ rượu ai có thể so với Đức phi nương nương? Này rượu hoa quế nha, hằng năm Đức phi nương nương đều nhượng(= ủ), dùng chính cây hoa quế ở Trường Xuân Cung. Trường Xuân Cung có hoa quế đại thụ tiểu chủ có biết không? Hai hoa quế đại thụ kia đã có trăm năm lịch sử, thân cây hai người ôm không hết, cũng không phải mấy cây hoa quế ở Trọng Hoa Cung mới hai ba năm trước nhỏ trông là có thể so sánh. Còn nữa, Đức phi nương nương ủ rượu dùng thủy, lại không phải là nước giếng hay là nước suối, mà là dùng tuyết thủy(=sương) trên cây hoa quế.

Cốc Vũ ngừng một chút, nhìn thấy tay Nhan Bào Lâm cầm bình rượu cứng lại, trong lòng cười trộm, mới tiếp tục nói:

- Đức phi nương nương còn nói, hoa quế hương khí tuy nồng đậm, nhưng ủ rượu lại không dễ ngon miệng, cho nên cần phải đem bình rượu chôn ở dưới tàng cây hoa quế, đợi lên men cỡ ba bốn năm, là có thể có được rượu hoa quế tinh khiết và thơm ngọt.

Tung hô xong, lại đắc ý cười nói:

- Tháng trước sinh thần của nô tỳ, nương nương thưởng rượu hoa quế, là lúc hoài thai tam điện hạ nhượng ra.

Hiện giờ Tư Mã Diễm đã sáu tuổi, nhượng lúc hoài dục hấn, tính toán một chút, đến nay đã gần bảy năm.

Một cung nữ bình thường, cũng không phải chương sự, lại có thể uống rượu hoa quế ủ bảy năm, còn mình lại cầm rượu mới đường một năm tới chiều đãi hoàng thượng, vậy còn không phải là mùa riu qua mắt thợ?

Sắc mặt Nhan bảo lâm rất khó coi, nỗ lực một lúc lâu, hít sâu vài hơi, mới có thể tươi cười nói:

- Thần thiếp mới sơ học ủ rượu, còn thiếu sót rất nhiều, khiến nương nương chê cười rồi.

Không đợi Du Phúc Nghi mở miệng, Tư Mã Duệ lay cánh tay của Du Phúc Nghi, bữu môi nói:

- Sinh thần của Cốc Vũ còn có rượu hoa quế, sinh thần của trẫm lại không có, chẳng lẽ ngay cả Cốc Vũ mà trẫm cũng không bằng?

Du Phúc Nghi nghe hấn nói mà buồn cười:

- Sinh thần của Cốc Vũ, chỉ có cung nhân trong Trường Xuân Cung ăn mừng với nàng, này nọ cũng chỉ có hai ba bàn, lại không có mấy người có thể uống rượu, một vò rượu hoa quế là đủ rồi. Mà vạn thọ của hoàng thượng, trên triều cũng thêm hậu cung, ước chừng mấy trăm bàn, cho dù năm ấy thần thiếp mới vào cung nhượng một khối hoa quế, chỉ sợ cũng không đủ, thần thiếp nào dám mở miệng?

- Ai kêu ngươi cho bọn họ uống?

Tư Mã Duệ trừng mắt, nhỏ giọng lầm bầm nói:

- Minh ngươi mừng thọ trẫm, một vò là đủ rồi.

Du Phúc Nghi cũng không từ chối, dù sao rượu hoa quế rất nhiều, cho hấn một vò thì sao? Vì thế cười đáp:

- Năm nay vạn thọ, nhất định để người uống rượu hoa quế.

- Hừ, xem như ngươi thức thời.

Từ khi có thai, Du Phúc Nghi so với bình thường thì dễ nói chuyện hơn nhiều, phát hiện ra bí mật này, hơn một tháng nay Tư Mã Duệ chiếm được không ít ưu việt.

Vì sợ quên, còn bắt Triệu Hữu Phúc học theo cung nhân ở Trường Xuân Cung, mang giấy cùng than, thay hấn ghi chép lại.

Lúc này vừa chiếm được chỗ tốt, hấn nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Hữu Phúc, thấy hấn đang cầm than múa than thành văn, liền vừa lòng gật đầu.

Liếc mắt nhìn Nhan bảo lâm, thấy sắc mặt nàng xanh trắng, thân thể run rẩy như làn gió giống tiểu bạch hoa.

Trong lòng cảm thấy chán ghét, vì thế tức giận nói:

- Ngươi muốn học Đông thi bất chương Tây Thi, cũng phải nghe ngóng hỏi thăm một chút, chọn cái dễ dàng dễ làm, trước khi Đức phi vào cung, chính là thế gia quý nữ điển phạm, cầm kỳ thi họa, trù nghệ thi từ ca phú pha trà ủ rượu mọi thứ tinh thông, dù nữ hồng kém một chút, là vì tú hoa hại mắt, nàng không thích làm, bất quá cũng không kém...

Sờ qua bên hông lấy hà bao tú nửa câu thơ tuyệt ủ phân xanh từng lác lác, đắc ý dào dạt nói:

- Đây, cái hà bao này chính là nàng tú.

Đắc ý xong, nghĩ đến bữa tiệc đêm giao thừa Du Phúc Nghi xuyên làn váy quang hoa lưu chuyển, lại nói với Nhan bảo lâm:

- Về sau đừng lẫn lộn này đó, tay nghề nữ hồng của người không tôi, nhân rồi không có việc gì làm thì làm xiêm y hài vớ cho Đức phi là được. Được rồi, đừng đứng ở chỗ này, lui ra đi.

Nhan rồi không có việc gì làm thì làm xiêm y hài vớ cho Đức phi, như thế chẳng phải nàng cũng giống như Thường mỹ nhân hoa tàn ít bướm chỉ có thể vì Du Phúc Nghi làm xiêm y?

Nhan bảo lâm không cam lòng cắn cắn môi, tay nắm chặt lại buông ra, sau một lúc lâu, mới cười phúc thân:

- Thần thiếp cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65-1: Phụ hoàng đi một chút sẽ về (1)

Chờ Nhan bảo lâm rời khỏi Vạn Thọ đình, Cốc Vũ mới tiến lên, cười nói:

- Nương nương, người muốn dùng cái gì, nô tỳ gấp cho người, không thể để tiểu công chúa bị đói.

Vỗ mông ngựa rất đúng lúc, Tư Mã Duệ vui vẻ ra mặt, nói với Du Phúc Nghi:

- Cốc Vũ nói đúng đó, không thể để bảo bối khuê nữ của trẫm bị đói, người mau ăn chút gì đi.

Du Phúc Nghi nhìn lướt qua mấy mâm điểm tâm trên bàn đá, thấy một mâm tiểu điểm tâm làm rất độc đáo, đang định mở miệng, đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng "A!".

- Làm sao vậy? Có chuyện gì?

Du Phúc Nghi vội vàng ngừng đầu nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy Nhan bảo lâm vừa mới rời đi thế nhưng lại ngã vào trong hồ, pháp phòng lên xuống, đứt quãng hô:

- Cứu, cứu mạng...A, cứu mạng a...Cứu...

- Tiểu chủ, tiểu chủ...

Bên người nàng chỉ đi theo hai cung nữ, hai người này đương nhiên sẽ không biết bơi, chỉ nôn nóng ghé vào bờ hồ lát đá phiến, khóc không thể ngừng.

Cốc Vũ khinh bỉ nói:

- Thân làm nô tỳ, thấy chủ tử bị rơi xuống nước, biết bơi sẽ lập tức xuống nước cứu trợ, không biết bơi nên chạy đi tìm người hỗ trợ, khóc lóc om xòm làm cái gì?

Đạo lý này, khi tiến cung mà phụ trách giáo dẫn các nàng đã sớm dạy qua, các nàng không hiểu?

Hiển nhiên là giả vờ không hiểu, muốn phối hợp với Nhan bảo lâm đánh trận khổ nhục kế mà thôi.

Du Phúc Nghi đưa mắt nhìn về phía Tư Mã Duệ, cười nói:

- Hoàng thượng không làm anh hùng cứu mỹ nhân?

Tư Mã Duệ "Xì" một cái, hừ nói:

- Cứu cái gì mà cứu, trẫm cũng không biết bơi, chẳng lẽ muốn trẫm biến thành anh hùng chết đuối?

"Phốc!" Du Phúc Nghi bật cười, lúc này hắn có nói một câu thật ra rất đúng, muốn bắt chước bữa tốt xấu gì cũng nên hỏi thăm tình huống trước.

Ngay cả chuyện Tư Mã Duệ có biết bơi hay không cũng không biết, lại dám chơi khổ nhục kế, là ngại mình chết không đủ mau?

Còn nữa, cho dù Tư Mã Duệ biết bơi, dựa theo tính tình cùng sự yêu thích của hắn, chỉ sợ cũng sẽ không nhảy xuống nước cứu người.

Nhan bảo lâm này cuối cùng có bao nhiêu tự tin, mới nghĩ ra chiêu ám đầu như vậy?

Không đúng, có lẽ nàng còn có chủ ý khác.

Quả nhiên, Triệu Hữu Phúc sai mấy thái giám biết bơi xuống nước cứu nàng ta lên, Nhan bảo lâm mặc y phục đơn bạc, trung y váy lót cũng chưa từng xuyên.

Lúc này bị thủy tâm ướt, ngực to eo nhỏ đáng người lung linh là lột hiển lộ ra, hơn nữa khuôn mặt nũng nịu tiểu bạch hoa, hoàn mỹ thuyết minh cái gì gọi là mặt thiên sứ đáng người ma quỷ.

Lắc lư từng bước đi đến trước mặt Tư Mã Duệ, liếc mắt đưa tình nhìn hấn một cái, sau đó chậm rãi ngồi xổm phúc thân, nức nở nói:

- *Thần thiếp đa tạ ân cứu mạng của hoàng thượng, nếu không phải hoàng thượng đứng lúc sai người xuống nước cứu giúp, hôm nay thần thiếp đành phải hôn phi phách tán, thần thiếp...*

Đáng tiếc mũi nhọn vút cho người mù, Tư Mã Duệ vốn không thích nàng, lúc này Nhan bảo lâm lại bày ra bộ dạng biểu hiện của nữ tử thanh lâu, chỉ kém là chưa tự lột sạch y phục, khiến bọn thị vệ kinh hãi liên tục lui về phía sau, hấn không thể đem đầu rúc vào đứng quần.

Tư Mã Duệ tức đến bật cười, nghĩ thầm:

"*Xem ra không thể lưu nàng lại, giống như đôi dâm, lại ham thích bắt chước bừa, nếu lại học theo Phùng sung hoa cho mình đội nón xanh thì phải làm sao bây giờ?*"

Vì thế hấn đứng dậy, chấp tay sau lưng, từ trên cao nhìn xuống:

- *Nhan Bảo Lâm điện tiền thất nghi, biếm vào lãnh cung.*

- *Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng, thần thiếp sai rồi, thỉnh hoàng thượng thứ tội...*

Nhan Bảo Lâm bị dọa đến ngây người, lúc phục hồi tinh thần, một bên cầu xin tha thứ một bên nhào về phía Tư Mã Duệ, muốn ôm chân hấn.

Đám thị vệ phía sau Tư Mã Duệ cũng không phải là ăn mà không làm, còn chưa chụp được góc áo của Tư Mã Duệ đâu, nàng đã bị "Bùm bùm" một trận chân đá bay ra ngoài, đánh vào trụ đình bên cạnh, sau đó "Phanh" một tiếng rơi xuống đất, liền phun ra một búng máu.

- *Thật là đen đủi, nâng đi, mau nâng đi!*

Triệu Hữu Phúc quay đầu phản phó một tiếng, hai thái giám cường tráng vội vàng chạy lên, mỗi người nhắc một chân, nhanh chóng nâng Nhan bảo lâm đi.

Du Phúc Nghi khụ một tiếng, trêu ghẹo Tư Mã Duệ nói:

- *Một vị mỹ nhân nũng nịu như vậy, lại bị biếm vào lãnh cung, người cũng bỏ được?*

Chuyện hấn bị Phùng sung hoa đội nón xanh lại một lần nữa bị lôi ra, tuy sau đó đã tịch thu tài sản chém hết cả nhà nàng cùng cả nhà sư môn của nàng.

Nhưng rốt cuộc hấn vẫn là vua của một nước bị dập nát mặt, đến nay vẫn chưa lành lặn, lúc này đang tràn ngập lửa giận, nghe vậy tức giận mắng:

- *Cái gì mỹ nhân với không mỹ nhân, trẫm không phải háo sắc, cho dù là thiên tiên, dám trêu bực trẫm, trẫm cũng chiếu sát không tha.*

Lúc tức giận cũng không quên tự khích lệ chính mình, thật là tự kỷ.

Du Phúc Nghi đang muốn mở miệng chèn ép hấn, hấn lại như rồng mây nhìn nàng, hỏi:

- *Sao người lại không thay nàng ta cầu tình?*

Nàng nhếch môi, hừ cười nói:

- *Lúc trước nàng ta đến trước mặt thần thiếp biểu lộ chân thành, nói là muốn thay thần thiếp hầu hạ hoàng thượng, lúc ấy thần thiếp cự tuyệt nàng, nếu như nàng chịu dùng tay hoặc là đi dẫm lên đầu người khác để thượng vị, nể tình ở nàng từng làm cho thần thiếp một làn váy, có lẽ thần thiếp sẽ thay nàng nói vài câu lời hay, nhưng nàng cảm thấy thần thiếp tính tình mềm mại dễ khi dễ, nhiều lần chạy tới khiêu khích, nếu như nàng vội vàng muốn tìm đường chết như thế, thì cứ để mặc nàng đi.*

Dù sao mình cũng chưa từng hại người, bất quá là thấy chết không cứu mà thôi, cũng không có gì áy náy.

- *Thay người hầu hạ trẫm? Nàng ta cũng xứng!*

Tư Mã Duệ "Phi" một tiếng, sau đó tiến đến bên tai Du Phúc Nghi, cười khỏ nói:

- *Mấy ngày nay ghen hừ trẫm, đội tiểu khuê nữ được sinh ra, nàng phải bồi thường cho trẫm.*

Du Phúc Nghi trừng mắt liếc hấn một cái, hừ nói:

- Tự chịu, ai bảo người muốn có tiểu khuê nữ.

Tư Mã Duệ hít sâu một hơi, dừng cảm nói:

- Thôi, vì bảo bối tiểu khuê nữ của trẫm, trẫm nhân!

Nhân chuyện Du Phúc Nghi được Vương hoàng hậu miễn thỉnh an, chuyện Nhan bảo lâm bị biếm vào lãnh cung, đám phi tần sẽ có phản ứng gì, Du Phúc Nghi cũng không biết.

Nhưng Triệu Tài nhân tới nói một sự kiện, khiến những ngày buồn tẻ đường thai của nàng rạng rỡ không ít.

Triệu Tài nhân cười hề hề hỏi:

- Nương nương còn nhớ vị muối muối của Trịnh quý phi chính là Thụy Mẫn quận chúa? Nhũ danh là Trùng Nương, đại niên mừng một đi theo mẫu thân của nàng là Phúc Ninh đại trưởng công chúa tiến cung.

Du Phúc Nghi gật đầu nói:

- Nhớ chứ, mừng một ngày ấy ở Khôn Ninh Cung đã từng gặp qua, sinh không bằng Trịnh quý phi, vì là nữ nhi mà Phúc Ninh đại trưởng công chúa lúc lão mới có, nên rất được Phúc Ninh đại trưởng công chúa yêu thương.

- Chính là vì quá yêu thương, sủng thành vô pháp vô thiên, muốn trăng trên trời cũng phải hái xuống, nếu không, sẽ nháo ra nhiều loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65-2: Phụ hoàng đi một chút sẽ về (2)

Triệu tài nhân bĩu môi, thấy Du Phúc Nghi mở to đôi mắt, bộ dạng rất hứng thú, cũng không úp mồm, liền nói thẳng:

- Từ năm trước, Phúc Ninh đại trưởng công chúa thường xuyên tổ chức ngắm hoa yến, đem công tử đại quan quý nhân gia trong kinh thành thỉnh đi ngắm hoa, vì muốn thay Thụy Mẫn quận chúa chọn lựa hôn phu, trong đó có Bảo Ninh hầu Triệu Chấn. Bảo Ninh hầu Triệu Chấn chắc nương nương cũng biết, khi Thịnh Đức chi loạn vì chống cự Hung nô xâm lấn, toàn bộ nam tử Triệu gia đều chết hết chỉ còn lại một mình Triệu Chấn còn đang quần tả lột, lúc hắn sáu tháng tuổi liền phong là Bảo Ninh hầu, từ cổ chí kim trên dưới 500 năm rồi cuộc tìm không ra người thứ hai. Lúc này Triệu Chấn đi ngắm hoa yến, không nhìn trúng Thụy Mẫn quận chúa, ngược lại nhìn trúng thứ tỷ của Thụy Mẫn quận chúa. Vị thứ tỷ này có thân mẫu là cung nữ hầu cận bên người Phúc Ninh đại trưởng công chúa, lúc Phúc Ninh đại trưởng công chúa đến quỳ thủy chuyện phòng the là lực bất tòng tâm, nên mới sai nàng đi hầu hạ phò mã, vì vậy Phúc Ninh đại trưởng công chúa đối với thứ nữ này cũng không tệ, thấy Triệu Chấn tới cầu thủ, liền đáp ứng, tháng sáu năm ngoái trao đổi thiệp canh, định mừng tám tháng hai năm nay sẽ hạ sinh, ngày hai mươi tám tháng ba sẽ nghênh thủ. Đáng lẽ đây nên là cộc giai thoại, nhưng mừng tám tháng hai Triệu Chấn đi công chúa phủ hạ sinh, bị Thụy Mẫn quận chúa nhìn thấy, nàng nha, lúc ấy liền tam hôn đi mất nhị hôn, khóc la phải gả cho hắn, Phúc Ninh đại trưởng công chúa bị nàng nháo chịu không nổi, lại nghĩ lấy đích nữ quận chúa đổi lấy một thứ nữ có thân mẫu chỉ là thông phòng, xem như Bảo Ninh hầu phủ chiếm được đại tiện nghi, cho nên cũng không thêm nói một tiếng, liền trực tiếp thay mặt đổi đào.

Du Phúc Nghi cười hỏi:

- Triệu Chấn không muốn chiếm phần đại tiện nghi này?

- Nương nương thật thông tuệ, vừa đoán liền đúng.

Triệu tài nhân khen Du Phúc Nghi một câu, tiếp tục nói:

- Bái xong thiên địa cao đường, lúc đưa vào động phòng, Triệu Chấn lấy gậy hi vén khăn voan vừa thấy, ha, không phải giai nhân mà hắn nhìn trúng, lập tức vứt gậy, gọi người đến đem Thụy Mẫn quận chúa nhét vào kiệu hoa đuổi về cung chúa phủ, rồi đi theo sau còn dẫn theo một đồng gia đình đánh tới cửa, muốn Phúc Ninh đại trưởng công chúa đem tân nương từ giao ra, nếu không liền kê đơn kiện đến Thuận Thiên Phủ, cáo trạng Phúc Ninh đại trưởng công chúa lừa hôn. Đương nhiên Phúc Ninh đại trưởng công chúa sẽ không đồng ý, khuê nữ của nàng ngay cả thiên địa cũng đã bái, cao đường cũng đã bái, theo lý lẽ chính là người Triệu gia, nếu bị trả về như vậy, về sau còn có thể gả cho người trong sạch? Vì thế, Triệu Chấn liền cáo trạng Phúc Ninh đại trưởng công chúa lên Thuận Thiên Phủ.

Nếu Triệu Chấn chịu hướng về địa vị của Phúc Ninh đại trưởng công chúa, như vậy thay mặt đổi đào cũng không sao cả, như ý Phúc Ninh đại trưởng công chúa suy nghĩ.

Công chúa sở sinh quận chúa đổi lấy thứ nữ do thông phòng sở sinh, Bảo Ninh hầu phủ xem như chiếm đại tiện nghi.

Nhưng Triệu Chấn không phải hướng về địa vị của Phúc Ninh đại trưởng công chúa, mà là xem trọng thứ nữ kia, Phúc Ninh đại trưởng công chúa lại có hành vi như thế, nhất định khiến hắn nổi trận lôi đình.

Chuyện này Phúc Ninh đại trưởng công chúa không thể chiếm lý, lại còn sau khi hạ sinh mới thay đổi ý định.

Lúc trước trao đổi thiếp canh lại là sinh thần bát tự của vị thứ nữ kia, nếu đích nữ là cô nương gia bình thường cũng không sao, tùy tiện sửa sửa còn có thể đối gạt trôi qua.

Nhưng Thụy Mẫn công chúa lại có phong hào hơn nữa lại là hoàng thất ngọc điệp, căn bản không thể che giấu.

Triệu tài nhân lại nói:

- Án này cũng đơn giản, chỉ cần Triệu Chấn đem thiếp canh trình lên, Thuận Thiên Phủ từ Tông Nhân Phủ mượn một đôi Ngọc Điệp, ai phải ai trái liền biết. Nhưng hai bên thừa kiện có thân phận phức tạp, một người là cô mẫu của hoàng thượng là mẫu thân của Trịnh quý phi thân phận Phúc Ninh đại trưởng công chúa, một người là công thần hậu duệ, lúc Thịnh Đức để lâm chung từng lưu lại di ngôn, chỉ cần hắn không tạo phản, cho dù có thọc thủng thiên, thì hoàng đế kế nhiệm cũng không thể hưng sư vấn tội hắn, Thuận Thiên Phủ nào dám xử? Chỉ sợ sẽ trình đến Ngự Tiền, để hoàng thượng tự ra chủ ý.

Du Phúc Nghi nhú mày nói:

- Một bên là tông thân, một bên là công thần, chỉ sợ hoàng thượng cũng khó xử.

- Sao mà tránh được.

Triệu Tài nhân thở dài, sau đó vui sướng khi người gặp họa bung miệng cười:

- Xảy ra chuyện như vậy, Trịnh quý phi còn mặt mũi gặp người? Đã mấy ngày nay không có tới thỉnh an.

Đồng dạng như nàng có mẫu thân cùng muội muội là đồng đội heo, nhưng Trịnh quý phi so với nàng còn xui xẻo hơn một chút.

Tuy Du phu nhân cùng Du Uẩn Nghi hay nháo, nhưng hai người đều là tiểu bạch hoa, nhiều nhất là khóc rồi khóc, không có can đảm cũng không có bản lĩnh thọc cái sọt lớn.

Phúc Ninh đại trưởng công chúa cùng Thụy Mẫn quận chúa lại không giống vậy, vừa có lá gan lại có bản lĩnh, không thọc ra cái sọt lớn mới lạ?

Triệu tài nhân đoán đúng chuẩn, Thuận Thiên Phủ kéo dài được mấy ngày, liền đem chuyện này trình tới Ngự Tiền.

Tư Mã Duệ tức muốn ngã ngựa, vừa mới hạ triều liền chạy đến chỗ Du Phúc Nghi, quăng ngã hai cái chung trà đập nát ba cái đĩa, thờ ơ phi phi mắng:

- Thuận Thiên Phủ đáng chết, tùy hắn quyết định như thế nào cũng được, nhất định trăm sẽ không hỏi đến, vậy mà hắn lại là tên âm hiểm gian trá, không chịu gánh trách nhiệm này, đem cầu đá qua chỗ trăm! Nếu trăm xử Phúc Ninh đại trưởng công chúa đúng, đó chính là trể nài công thần hậu duệ, triều thần cười chê trăm. Nếu trăm xử Triệu Chấn đúng, đó chính là đánh mất mặt mũi hoàng thất, hoàng thất của trăm biết để mặt ở đâu. Làm thế nào cũng không phải, thật là tức chết trăm mà, từ khi đăng cơ tới nay trăm chưa có gặp chuyện khó xử như thế đâu.

Chung trà trạm trở tiên nữ phấn màu, đĩa liên hoa thanh ngọc, đều là những vật mà xưa nay Du Phúc Nghi rất yêu thích, đau tiếc tâm can của nàng, nhưng lúc này lại không thể nổi nóng hay nói hấn cái gì, chỉ đề điểm nói:

- Hay là thử hỏi Nội Các xem ý tứ như thế nào?

Tư Mã Duệ nằm ngửa trên kháng sàng, xua tay nói:

- Hỏi cũng không cần hỏi, đương nhiên bọn họ sẽ đứng về phía Triệu Chấn.

Du Phúc Nghi không muốn ra chủ ý, miễn cho sau này lại oán trách nàng, nghe vậy lại nói:

- Phúc Ninh đại trưởng công chúa là tông thân, hay là hỏi thử Tông Nhân Phủ xem ý tứ thế nào?

- Hỏi?

Tư Mã Duệ "Xì" một tiếng, hừ nói:

- Bọn họ sẽ kêu trăm hạ chỉ tứ hôn cho Thụy Mẫn cùng Triệu Chấn.

Thật là một cái so với một cái càng gian xảo, Du Phúc Nghi quả thực vô ngữ.

- Hoàng thượng, thái hậu cho mời.

Đột nhiên giọng của Triệu Hữu Phúc vang lên.

- Lúc này lại kêu trầm đi qua, nhất định là nói đến chuyện này.

Tư Mã Duệ bắt đầu đi thờ dài, từ trên kháng sàng ngồi dậy, bò bò đến bên người Du Phúc Nghi, đem đầu thò qua, lỗ tai dán lên bụng của nàng.

Tuy một chút thanh âm cũng không nghe được, nhưng vẫn dán vào bụng nàng một hồi lâu, lúc này mới từ trên kháng sàng bước xuống dưới, nói:

- Bảo bối khuê nữ của phụ hoàng ngoan ngoãn nghe lời, phụ hoàng đi một chút sẽ về.

Du Phúc Nghi buồn cười nói:

- Lúc này mới hơn tháng, sao có thể nghe hiểu hoàng thượng nói gì?

Tư Mã Duệ tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái, sau đó thập phần kiêu ngạo nói:

- Khuê nữ của trẫm ở trên trời hay dưới đất đều là đệ nhất thông minh, đương nhiên nghe hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tinh Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66-1: Lập hấn làm thái tử (1)

Chuyện này đúng là Phúc Ninh đại trưởng công chúa không thể chiếm lý, lại có thái hậu không ngừng đối phó Phúc Ninh đại trưởng công chúa ở phía sau tạo áp lực.

Cuối cùng Tư Mã Duệ vẫn đứng về phía công thần Bảo Ninh hầu Triệu Chấn.

Bất quá cũng vì thể diện hoàng thất mà suy nghĩ, cũng không thể phạt Phúc Ninh đại trưởng công chúa như thế nào, chỉ giao trách nhiệm bắt nàng mau chóng đem vị thứ nữ kia đưa tới Bảo Ninh hầu phủ.

Đối với người bên ngoài thì tuyên bố tân nương tử đột nhiên bị bệnh, rồi lại không muốn lỡ ngày lành tháng tốt, liền cầu muối muối thay mình báỉ đường.

Chuyện xảy ra quá vội vàng không kịp thông tri tân lang, cho nên mới thay mặt đối đào, hiện giờ hai nhà đã nói rõ ràng, đương nhiên ân oán tiêu trừ.

Lời này tuy có chút ngượng ép, nhưng cũng không phải là nói không thông, chuyện báỉ đường kiểu này cũng không phải hiếm thấy.

Có tân nương tử gả cho huynh trưởng, nhưng cùng mình báỉ đường lại là đệ đệ hoặc là gà trống, chẳng qua loại chuyện này chỉ phát sinh trên người nam tử.

Thụy Mẫn quận chúa này cũng coi như là cổ kim trên dưới 500 năm duy nhất lạc loài.

Bất quá quý nữ tôn thất từ trước đến nay đều bưng bít, tiền triều có những công chúa quận chúa huyện chủ, dưỡng tiểu bạch kiểm.

Thụy Mẫn quận chúa chỉ là giúp thứ tử báỉ đường mà thôi, cũng là vì duyên cớ tình tỷ muội, người không biết nội tình nghe xong lời này, chẳng những không làm thấp nàng, ngược lại còn khen không dứt miệng.

Có không ít nhà cao cửa rộng thế tộc danh môn ái mộ nhân phẩm của nàng, đề lộ ý cầu thỉ.

Đáng lẽ chuyện này đến đây cũng coi như giải quyết viên mãn, Thụy Mẫn quận chúa cũng không làm âm ỉ.

Ai ngờ Phúc Ninh đại trưởng công chúa cảm thấy mình bị mất mặt, lòng dạ khó bình, ngay cả ý chỉ của Tư Mã Duệ, nàng cũng không màng, luôn miệng nói thứ nữ kia mắc bệnh đã không còn.

Triệu Chấn suốt nửa tức đến điên, vốn định tiếp tục đệ đơn kiện đến Thuận Thiên Phủ, cáo Phúc Ninh đại trưởng công chúa mưu hại thứ nữ.

Nhưng hấn thiệt tình thích vị thứ nữ kia, sợ mình làm âm ỉ, dù nàng không bệnh chết, cũng sẽ bị bệnh chết, chỉ phải dâng sỏ con đến Tư Mã Duệ, cầu Tư Mã Duệ phái Cẩm Y Vệ âm thầm điều tra sinh tử của vị thứ nữ kia, đợi điều tra xong rồi tính tiếp.

Tư Mã Duệ đối với vị cô mẫu chỉ biết hổ chết người không cần đền mạng quả thực không biết nên nói cái gì mới tốt.

Sau khi hạ mật lệnh cho Cẩm Y Vệ xong, liền chạy đến Từ Ninh Cung, nói móc thái hậu:

- Chỉ là nữ nhân không đầu óc hèn nhát, cũng đáng để người đầu đến vài thập niên?

Mấy ngày gần đây mẫu tử Phúc Ninh đại trường công chúa làm chuyện ngu xuẩn khiến tâm tình của thái hậu rất tốt, nghe vậy cũng không buồn bực, cười nói:

- Nàng là tiểu cô (em chồng), lại rất được hoàng tổ phụ của người yêu thương, có đầu óc hay không cũng không quan trọng, ta là tẩu tử, cho dù thân là thái tử phi, cũng chỉ có thể nhường nàng vài phần. Sau đó hoàng tổ phụ của người băng hà, phụ hoàng người đăng cơ, ai gia thành hoàng hậu, nàng lại gả ra ngoài, không có người thay nàng chống lưng, nàng liền cụp đuôi làm người, cũng khiến ai gia đắc ý mấy năm.

Nói tới đây trừng mắt nhìn Tư Mã Duệ, tức giận mắng:

- Nhưng sau đó, cũng không biết cọng dây thần kinh nào của người chạm mạch, liền thích chạy đến phủ của nàng ta, suốt ngày cùng khuê nữ của nàng ta ở chung một chỗ, bị nàng dẫn đi đá gà đánh cầu, rồi kéo bè kéo cánh ẩu đã đánh nhau, ai gia nói người cũng không nghe, đường đường là hoàng tử lại giống đám du côn lưu manh ngoài phố, không biết nàng ta ở sau lưng cười ai gia thế nào đâu. Thế mà người lại không biết tỉnh ngộ, đăng cơ làm thái tử liền nạp khuê nữ của nàng ta làm trắc phi, đăng cơ làm đế lại phong làm Quý phi, sủng quan lục cung, thật là muốn tức chết ai gia...

Tư Mã Duệ chột dạ gãi gãi đầu, cãi chày cãi cối nói:

- Nàng đối xử với trẫm khá tốt, chuyện gì cũng theo ý trẫm, không giống mẫu hậu, vừa thấy trẫm liền mặt sưng mày xia, hận không thể đem trẫm nhét trở lại trong bụng.

Lúc trước thái hậu tràn ngập tâm huyết đều đặt lên người tiên thái tử, luôn thúc giục hấn tiến tới, lại phải đề phòng người khác hạ độc thủ, khó tránh sẽ xem nhẹ tiểu nhi tử.

Thấy tình thế không đúng cũng nhăn tâm quân giáo vài lần, nhưng hiệu quả không lớn, vì thế cũng lười để ý hấn, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Thái hậu so với hấn còn chột dạ hơn, ngoài miệng lại mắng:

- Côn bồng dạy ra hiếu tử, nếu không có tiên thái phó nghiêm khắc quân giáo, hoàng thượng có thể có bộ dạng như hiện giờ sao?

Nhắc tới tiên thái phó, Tư Mã Duệ liền nghĩ tới Du Phúc Nghi, hôm qua là mừng một, hấn nghi trong cung của Vương hoàng hậu.

Hôm nay vừa hạ triều xong, liền chạy tới Từ Ninh Cung, cũng không biết nàng hiện tại như thế nào.

Không biết khuê nữ trong bụng có làm âm ỉ hay không? Chỉ cần nghĩ như vậy, Tư Mã Duệ liền ở không nổi nữa, cười hi hi nói:

- Đúng đúng đúng, đương nhiên nhi thần biết mẫu hậu là muốn tốt cho nhi thần, cho nên mới nghiêm khắc với nhi thần.

Cười xong vội vàng cáo từ nói:

- Trẫm còn phải đến nhìn Đức phi, không thể bởi mẫu hậu dùng điểm tâm.

Tư Mã Duệ sai bước rời khỏi Từ Ninh Cung, Tần quý nhân từ tây thứ gian đi ra, nhìn theo bóng dáng của hấn, cảm thán nói:

- Càng ngày hoàng thượng càng để ý quan tâm đến Đức phi, dù đang có thai, một tháng vẫn hơn hai mươi thiên nghỉ ở trong cung của nàng, cho dù là Trịnh quý phi từng thịnh sủng không suy cũng phải đứng nép qua một bên.

Thái hậu tròn mắt liếc nàng một cái, hận rên sát không thành thép nói:

- Dù sao người cũng không thể sinh, để ý tới chuyện này để làm gì, chỉ cần lo quân giáo đại hoàng tử là được, tiền đồ của hấn, cũng chính là tiền đồ cầm tử của người.

Tần Quý nhân thờ dài, ý tứ ghét bỏ nói:

- Cô mẫu nói gì ta đều hiểu, chỉ là đại hoàng tử thật sự là khối gỗ mục, chỉ có bốn câu thơ ngắn ngủn, mà tam hoàng tử không cần một nén nhang đã thuộc lòng, nhưng còn hấn đâu? Đứng trước đáp phía sau quên, lộn xộn khúc đầu khúc đuôi, ở thư phòng có tiên sinh quân giáo, học xong có ta quân giáo, ước chừng dạy nửa tháng, hấn cũng chưa học thuộc.

Ghét bỏ xong lại buồn bã nói:

- Nếu có thể đem hấn đổi thành tam hoàng tử thì tốt rồi...

- Như thế nào, người muốn đánh chủ ý lên người tam hoàng tử?

Thái hậu lấp bấp kinh hãi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tần quý nhân, sau một lúc lâu đột nhiên khinh thường "Xi" một tiếng, lạnh lùng cảnh cáo nói:

- Đừng nói hiện nay hoàng thượng che chở nàng, còn điều người từ Cẩm Y Vệ, lại còn đòi y nữ ở Thái Y Viện, phòng bị một giọt nước cũng không lọt ra ngoài, cho dù lúc trước hoàng thượng không thích nàng, mà nàng lại hoài thai, thì vẫn không có ai có thể hạ thủ được nàng? Không phải ai gia xem thường người, chỉ là dựa vào một chút tâm nhân này của người mà nói, thì đừng múa rìu qua mắt thợ, cẩn thận bắt gà không được còn mất nắm gạo, chẳng những mình hãm vào, còn liên lụy Tần gia vì người mất hết mặt mũi.

Bản thân bị hạ thấp cho dù đối phương là cô mẫu của nàng, thì Tần quý nhân cũng cảm thấy khuất ức, không cam lòng cắn cắn môi, tiến lên ôm cánh tay của thái hậu, làm nũng nói:

- Không phải còn có cô mẫu sao, có người làm quân sư bày mưu tính kế, nhất định có thể thuận lợi.

Ngần ấy năm, Tư Mã Duệ có tính tình gì, thái hậu cũng coi như sờ thấu, nhìn Trịnh quý phi là hiểu.

Trừ phi hấn chán, cho dù mình có già vò bệnh hay tung nhiều quân cờ cùng nàng đấu vô đài, đều vô dụng. Du Phúc Nghi tự nhiên cũng giống vậy, thái hậu vắng đầu mới có thể đi xúc lòng mây của hấn.

Cho nên thái hậu giờ tay gạt tay của Tần quý nhân ra, kiên định cự tuyệt nói:

- Người tự tìm đường chết, đừng kéo ai gia theo.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66-2: Lập hấn làm thái tử (2)

Khó tìm được cơ hội nói ra ý tưởng, Tần quý nhân không chịu từ bỏ ý định tiếp tục khuyên:

- Ta biết cô mẫu là sợ phá hư tình cảm mẫu tử cùng hoàng thượng, lúc này mới không chịu chấp nhận, chỉ là cô mẫu cũng biết, tam hoàng tử thông tuệ cơ linh, lại có mẫu phi độc sùng lục cung, cái vị trí kia đối với hấn mà nói chỉ là lấy đồ trong túi, so với đại hoàng tử thì dễ hơn nhiều. Sau khi hấn thượng vị, Du gia mới là ruột thịt mẫu tử của hấn, hấn muốn hưng cũng là hưng Du gia, còn có phần cho Tần gia chúng ta? Nếu không ba bốn năm nữa, mặt trời xuống núi, tam lưu thế gia trong kinh thành chỉ còn một mình Du gia.

- Nếu tôn tử không có bản lĩnh, phải giữ vững tam lưu thế gia mới được, đồ phải chết cũng không biết chết như thế nào.

Thái hậu cười lạnh một tiếng, sau đó chuyển đề tài, cười nhạt nói:

- Du Mẫn Viễn vốn không màng danh lợi, bình sinh chỉ thích nhàn vân lõng nguyệt, nếu không phải tiên hoàng ba lần đến mời, hấn cũng sẽ không tiếp nhận dạy dỗ hoàng thượng bất trị này, Đức phi là khuê nữ do hấn tự giáo dưỡng, tính tình giống hấn, khinh thường cùng người tranh đoạt thị phi dài ngắn, ta nghĩ vị trí kia đối với nàng mà nói cũng không có gì hứng thú.

Tần quý nhân không tán đồng nếu nói:

- Nàng không có hứng thú thì thế nào, nếu hoàng thượng cường ngạnh muốn cho, nàng còn có thể kháng chỉ bất tuân?

- Nếu chút chuyện nhỏ này mà ai gia cũng không tính toán trước, thì cần gì phải thay người đoạt lấy đại hoàng tử? Đơn giản là để hoàng hậu đoạt là được, để các nàng đấu đến người chết ta sống, ai gia còn có thể nhàn nhã xem trò hay.

Thái hậu tức giận trừng mắt nhìn nàng, thầm mắng mình suốt ngày đánh nhận thế mà lại bị nhận mỗ mắt.

Lúc trước nhìn nhầm rồi, còn tưởng nàng là thứ nữ có thể trở hết tài năng cho nên Tần gia mới đưa vào cung, nhất định là người tâm cơ thâm trầm.

Cho là nàng già vò thiên chân vô tà, không ngờ thật sự thiên chân vô tà, không muốn để nàng làm chuyện xấu mặt, đành phải nhẫn nại tính tình giải thích nói:

- Người chỉ cần lo giáo dưỡng đại hoàng tử là được, chuyện này không cần lo lắng, hấn là hoàng trưởng tử, lại dưỡng dưới gối ai gia, lập hấn làm thái tử, mặc kệ là ai cũng không dám nói một câu không phải. Cho dù hấn không nên thân, thì thế nào? Đám thân tử còn ước gì hoàng đế không nên thân, như thế bọn họ mới có đất dụng võ, không phải sao? Nhìn hoàng thượng liền hiểu, hoàng thượng suốt ngày vui vẻ thoải mái, có từng nghiêm túc làm chuyện gì chưa? Công vụ lớn nhỏ đều để Nội Các liệu lý? Hấn có thể làm hoàng thượng, đương nhiên đại hoàng cũng có thể làm.

Thấy nàng suy tư, thái hậu nói ra toàn bộ kế hoạch:

- Người chỉ cần giáo dưỡng hấn một năm, sang năm ai gia sẽ sai người dâng sổ con thành lập hấn làm thái tử.

- Thật sự?

Tần Quý nhân kinh hô một tiếng, sau đó ôm lấy cánh tay của thái hậu, cười hì hì nói:

- Cô mẫu yên tâm, ta chắc chắn sẽ tận tâm tận lực, không cô phụ một mảnh tâm ý của cô mẫu.

- Người biết là được rồi.

Thái hậu nhấp môi cười, sau đó vẫy về Phạt châu trên tay, mở miệng đuổi người:

- Ai gia muốn đi tụng kinh, người trở về đi.

- Dạ.

Tần quý nhân hành lễ, nhẹ nhàng chạy lấy người.

Chờ nàng ngồi kiệu ly khai Từ Ninh Cung, lúc này Thôi ma ma mới đi lên, đảm vai cho thái hậu lo lắng nói:

- Người đừng trách nô tỳ lẩm miệng, nô tỳ có câu này không biết có nên nói hay không.

Thái hậu không để bụng cười nói:

- Người cứ nói đi, ai gia còn có thể trị tội người sao?

- Vậy nô tỳ liền nói.

Thôi ma ma trầm ngâm một lát, lúc này mới chậm chước nói:

- Tuy hoàng thượng không cần cù bằng tiên hoàng, nhưng trên đại diện xử lý không sai, nếu không nào có thái bình thịnh thế như hôm nay? Tục ngữ nói ba tuổi nhìn đến lão, hoàng thượng lúc nhỏ rất nghịch ngợm, nhưng thông minh, đại hoàng tử trăm triệu không thể so cùng, lại còn có mẫu phi đầu óc không rõ ràng là Tần quý nhân, thái hậu người còn thì tốt, nếu người không còn nữa, thì sao? Có đôi mẫu tử như vậy, chuyên nói chuyện giết gân, giang sơn xã tắc của Đại Chu ta không chắc có thể giữ được! Nếu thật sự như vậy, người tới nội biên (= suối vàng), biết công đạo thế nào với tiên hoàng? Biết công đạo thế nào với liệt tổ liệt tông Tư gia?

Nói xong, liền quỳ xuống đất thỉnh tội nói:

- Nô tỳ nghĩ đến chuyện này, liền lo lắng, cho nên mới lớn mật nói ra, nếu có nơi nào mạo phạm, thỉnh thái hậu thứ tội.

Thái hậu lặng im một lúc lâu, mới giờ tay nói:

- Người đứng lên đi, ai gia nói sẽ không trị tội người, chẳng lẽ còn đòi ý?

Đợi Thôi ma ma đứng lên, nàng lại thờ dài nói:

- Ai gia cũng nghĩ chỉ cần không ảnh hưởng đến giang sơn xã tắc Đại Chu, vì tiền đồ cho nên thay Tần gia cầu một chút chỗ tốt mà thôi, ác danh hủy diệt giang sơn xã tắc Đại Chu, ai gia như thế nào cũng không dám gánh. Cứ thông thả chờ xem, nếu đại hoàng tử có thể lập làm thái tử, ta sẽ đều hân thượng vị, nếu thật sự không nên thân... Cũng chỉ có thể tiện nghi tam hoàng tử.

Thôi ma ma lộ ra một chút ý cười, vội nhấp môi che đậy, trong miệng nhắc nhở nói:

- Không phải còn có nhị hoàng tử sao? An thực phi cũng là người của thái hậu, so với Đức phi dầu muối không vô thì cường hơn một chút.

Vừa dứt lời, thái hậu liền “xi” một tiếng:

- Bỏ đi, nhị hoàng tử thân cốt...

Rốt cuộc vẫn là tôn nhi của mình, nàng cũng không dám nói ra lời ác độc, về mặt biểu hiện một lời khó nói hết, sao Thôi ma ma lại không hiểu?

Thấy thế Thôi ma ma cũng bất đắc dĩ nói:

- Vậy cũng chỉ có thể tiện nghi tam hoàng tử... Tuy Đức phi có tính tình khuôn khế, nhưng cũng không phải là người không thông tình đạt lý, lại coi trọng mặt mũi, nhất định không chịu để miệng lưỡi thế gian gièm pha, nếu sau này tam hoàng tử đăng cơ, tuy Tần gia không thể tiến thêm một bước, nhưng cũng không lùi quá xa.

Thái hậu liếc Thôi ma ma một cái, cười như không cười nói:

- Nghe người khen Đức phi, nếu không phải người ở bên người hầu hạ ta gần ấy năm, ta sẽ nghĩ người bị nàng thu mua.

Thôi ma ma giựt giựt mí mắt, mặt không đổi sắc nói:

- Người là chủ tử tôn quý nhất trong hậu cung, nô tỳ đi theo người được ít nhiều ưu đãi, sao có thể để người khác thu mua?

- Cái này, đương nhiên ai gia biết.

Thái hậu cười cười, nói:

- Đỡ ai gia đi tỉnh thất, gần đây quá nhiều chuyện loạn thất bát tao, chỉ sợ phải tụng mấy cuốn kinh, mới có thể tỉnh tâm.

Cầm Y Vệ động tác rất nhanh, mới có dăm ba bữa, đã tra xét rõ ràng.

Phúc Ninh đại trưởng công chúa vì vấn đề thể diện, mặc kệ là như thế nào cũng không thể để thứ nữ gả vào Bảo Ninh hầu phủ.

Còn ở bên ngoài tuyên bố nàng bị bệnh đã không còn, vì vậy vị thứ nữ kia không thể xuất hiện trước mặt người khác, lưu trữ trước sau vẫn là màn tai họa, liền dục nàng “Bệnh chết”.

Nhưng thân mẫu của nàng từ khi vào cung đã ở bên người hầu hạ Phúc Ninh đại trưởng công chúa, sao có thể không biết tính tình của Phúc Ninh đại trưởng công chúa?

Cho nên dứt khoát lưu loát treo cổ, để lại phong huyết thư, nói là cho dù phải đưa đi am ni cô xuất gia làm ni, chỉ mong Phúc Ninh đại trưởng công chúa lưu cho nàng một mạng.

Vị thứ nữ kia dù gì cũng là cốt nhục của Trịnh gia, dù Phúc Ninh đại trưởng công chúa muốn để nàng “Bệnh chết”, cũng phải âm thầm hành sự.

Hiện giờ bị đâm thủng, cũng không thể động tay chân, liền theo ý nguyện của thân mẫu nàng, đưa nàng đi Thông Châu đến Từ Tâm Am xuất gia làm ni.

Triệu Chấn nhận được tin tức của Cầm Y Vệ, lập tức lấy roi thúc ngựa chạy đến Từ Tâm Am đoạt người đem về quý phủ.

Để tránh đêm dài lắm mộng, ngày hôm sau liền bái đường thành thân.

Chờ đến lúc Phúc Ninh đại trưởng công chúa biết được tin, thì gạo đã nấu thành cơm.

Nàng tức muốn ngất xỉu, dẫn theo thị vệ đuổi đến Bảo Ninh hầu phủ đòi người, kết quả lại bị gia tướng Bảo Ninh hầu phủ đuổi đánh.

Triệu Chấn xuân phong đắc ý đi ra cửa, quoe quấy quạt bạch ngọc, miệng không lưu tình nói:

- Thứ nữ của người rõ ràng bị bệnh không còn, toàn kinh thành ai mà không biết, ai mà không hiểu? Giờ lại chạy tới quý phủ của ta đòi người, chẳng lẽ bị thất tâm phong? Người đâu, lấy bài thiếp của ta đến Thái Y Viện, thỉnh thái y tốt nhất tới bắt mạch cho đại trưởng công chúa, nếu không ở đại môn của chúng ta có gì tốt xấu, Phò mã gia tới tìm ta đòi người, ta khó trả lời nha.

(Yul: thất tâm phong nghĩa là mất hết tâm trí)

Phúc Ninh đại trưởng công chúa đã lớn như vậy còn chưa bị ai châm chọc mỉa mai như thế, sắc mặt xanh mét, cắn răng nói:

- Người không thừa nhận cũng vô dụng, gọi nàng ra đây để mọi người nhìn xem, sẽ biết là phải hay không phải.

Triệu Chấn “Xì” một tiếng, khinh thường bĩu môi:

- Thì ra cô nương ở quý phủ của Phúc Ninh đại trưởng công chúa có thể tùy tiện kéo ra đường cho người ta nhìn, may là ta không có thú cô nương nào ở quý phủ, nếu không trên đầu không biết mọc mấy cái sừng?

- Người ít nói hươu nói vượn đi.

Đánh thì đánh không lại, nói lại nói không lại, Phúc Ninh đại trưởng công chúa chỉ đành đi tìm viện binh, trong miệng buông lời hung ác nói:

- Người chờ đấy, bốn cung liền tiến cung, thỉnh hoàng hậu nương nương chủ trì công đạo.

Triệu Chấn không có sợ hãi nói:

- Đại trưởng công chúa nói thứ nữ bị ốm chết, mọi người đều biết, ta thứ thân phụ nhân xuất thân từ nông gia, có môi có sinh có hôn thê, đừng nói là thỉnh hoàng hậu nương nương chủ trì công đạo, cho dù thỉnh hoàng thượng chủ trì công đạo, ta cũng không sợ.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Lấy máu nhận thân

Thời gian trôi qua, Du Phúc Nghi mang thai đã ba tháng, cũng không thể lười nhác, liền khôi phục như cũ mỗi ngày thỉnh an.

Ai ngờ vừa mới ngày đầu, đã được xem tuồng Phúc Ninh đại trưởng công chúa tiến cung khóc lóc kể lể.

Vương hoàng hậu thăm mắng đến đui, thái hậu luôn đối phó với nàng, hoàng thượng thiên vị Bảo Ninh hầu.

Lúc này nàng chạy tới tìm mình, chẳng phải mình sẽ biến thành bánh có nhân, mà còn là nhân thật?

Hoàng thượng cùng thái hậu, nàng không dám đối phó, cho nên chỉ có thể ba phải, vì tránh bùn bả không muốn bị liên lụy.

Nàng đuổi các phi tần khác hồi cung, chỉ lưu lại Trịnh quý phi, An thực phi, Du Phúc Nghi cùng Lâm chiêu nghi.

Lúc này mới sai người dẫn Phúc Ninh đại trưởng công chúa tiến vào.

Nghe nàng trả đũa trần tử, Vương hoàng hậu nhũ mảy nói:

- Không phải đã nói nhị biểu muội bị bệnh không còn sao, làm sao lại biến thành Bảo Ninh hầu phu nhân?

Phúc Ninh đại trưởng công chúa xấu hổ cười nói:

- Bị bệnh dịch, bệnh rất lợi hại, bệnh nặng hơn người, cho nên mới đem nàng chuyển tới Thông Châu đến Từ Tâm Am, vốn tưởng rằng nàng sẽ chết, không ngờ lại qua khỏi.

Giải thích xong lại oán hận nói:

- Cũng không biết Triệu Chấn làm như thế nào mà biết được chuyện này, lại chạy tới Từ Tâm Am đoạt người, ban đêm bái đường thành thân, hôm nay ta muốn đòi người, hắn lại không thừa nhận, nói cái gì mà phu nhân của hắn xuất thân từ nông gia...Thỉnh hoàng hậu nương nương hạ chỉ gọi Bảo Ninh hầu phu nhân tiến cung, có phải là vị thứ nữ kia của ta hay không, vừa nhìn liền biết.

Không đợi Vương hoàng hậu mở miệng, Trịnh quý phi tức giận nói:

- Nếu đúng thì thế nào? Nhị muội cùng Bảo Ninh hầu có hôn ước, Bảo Ninh hầu tiếp nàng đi bái đường thành thân, có gì sai? Nếu nhị muội bệnh chết, Bảo Ninh hầu thú người khác, cũng là tình lý bên trong, ai có thể nói hắn không phải?

Phúc Ninh đại trưởng công chúa hừ một tiếng, khinh thường nói:

- Cho dù có hôn ước, thì nàng cũng là tiểu thư của phủ công chúa, không phải là cái gì nông nữ bán hàn không danh không tộc, muốn thành thân cũng phải làm theo quy củ, ai lại không mình không bạch xông vào trong phủ, còn ra thể thống gì?

Du Phúc Nghi vừa nghe xong suýt chút nữa cười ra tiếng, vội lấy khăn lụa che miệng, Lâm chiêu nghi là biểu muội của Triệu Chấn, nghe vậy "Hừ" nói:

- Tam thư lục lễ, biểu ca ta có chỗ nào không án theo quy củ? Nhưng thật ra phủ công chúa thật biết quy củ, thứ nữ bị bệnh không thể thú toàn lễ, thì nên thông tri Bảo Ninh hầu phủ một tiếng, Bảo Ninh hầu phủ cũng không phải không thông tình đạt lý, đương nhiên sẽ dời hôn kỳ, thế nhưng lại một mặt dối gạt, rồi tới ngày thành thân, lại đưa đích muội thay thứ tỷ bái đường..... Nay cũng thế, Bảo Ninh hầu phủ xuất thân nhà binh, sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà so đo, chỉ cần đưa người qua là được rồi, ai ngờ lại nháo ra chuyện xấu, rõ ràng thứ nữ đã khỏi bệnh, lại tuyên bố với người ngoài là bị bệnh không còn...Này làm gì kết thân, rõ ràng là kết thù. Biểu ca ta rộng lượng không truy cứu, hiện tại kết thân với người khác, trưởng công chúa lại đánh tới cửa, nói vị tân biểu tẩu của ta là thứ nữ của người...Trên đời này làm gì có chuyện không có đạo lý như thế, lại còn có người có thể ăn nói không đạo lý như vậy, khiến ta thật sự mở rộng tầm mắt!

Phúc Ninh đại trưởng công chúa ngang ngược vô lý nói:

- Nàng chính là thứ nữ của ta, thỉnh hoàng hậu nương nương gọi nàng tiến cung, ta muốn cùng nàng lấy máu nhận thân.

An Thực Phi "Phốc" một tiếng cười nói:

- Một người là đích mẫu, một người là thứ nữ, lấy máu nhận thân? Đây là tính lấy máu gì nhận thân gì?

Phúc Ninh đại trưởng công chúa vội sửa lời nói:

- Tuyên phò mã tiến cung lấy máu nhận thân.

Sắc mặt Trịnh quý phi xanh mét, lạnh lùng nói:

- Bị mất mặt còn chưa đủ sao? Lại còn không biết suy nghĩ.

- Người nói cái gì?

Phúc Ninh đại trưởng công chúa trừng mắt nhìn Trịnh quý phi há miệng mắng:

- Người hiện giờ thì tốt rồi, nên mặc kệ Trùng Nương sống hay chết, có người tỷ tỷ giống như người sao? Người đã không quản năng sống chết, thì đừng ở chỗ này làm phiền, ta nhất định phải đòi công đạo cho nàng, nếu không thanh danh của Trùng Nương sẽ hỏng mất, sao có thể gả cho người trong sạch?

- Trùng Nương hỏng thanh danh, còn có thể trách ai, còn không phải là người làm hại?

Trịnh quý phi đột nhiên đứng lên, ném xuống một câu:

- Người thích làm gì thì làm!

Sau đó nghênh ngang rời đi.

Du Phúc Nghi khề thờ dài, Trịnh quý phi nói một câu cũng không sai, đáng lẽ Tư Mã Duệ ra mặt giải hoà chuyện xấu bên trong đã bị che lấp.

Thụy Mẫn quận chúa còn nhờ họa được phúc được thanh danh tốt, nếu muốn chọn tiểu tể xuất sắc như Triệu Chấn cũng không phải là việc gì khó.

Ai ngờ Phúc Ninh đại trưởng công chúa còn không chịu xong, lại tiếp tục làm âm mưu, mặc kệ ai cũng có thể nhìn ra manh mối.

Phàm là gia thế không có trở ngại, ai còn dám thù Thụy Mẫn quận chúa, chẳng lẽ không sợ bị người mắng sau lưng là ngu ngốc?

- Nhìn đi, nhìn đi, đây là khuê nữ tốt do ta giáo dưỡng.

Phúc Ninh đại trưởng công chúa nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào bóng dáng của Trịnh quý phi, sau đó quay đầu lấy khăn che mắt, giả khóc nói:

- Hoàng hậu nương nương, Triệu Chấn chính là đánh vào mặt mũi hoàng thất, người phải làm chủ cho ta cùng Trùng Nương, nếu không ta cùng Trùng Nương sẽ không còn mặt mũi gặp người khác.

Vương hoàng hậu bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng muốn làm chủ cho người, nhưng lại hữu tâm vô lực. Người cũng biết, Triệu Chấn là công thần hậu duệ, lại có Thịnh Đức để lưu lại di huấn, đừng nói là ta, cho dù là hoàng thượng, cũng hết cách với hắn.

Phúc Ninh đại trưởng công chúa kéo khăn xuống, trừng mắt nói:

- Đâu phải bắt người làm gì hắn, chỉ cần người hạ chỉ triệu phu nhân của hắn tiến cung, để nàng cùng phò mã lấy máu nhận thân, chẳng lẽ cũng không được?

Lâm chiêu nghi một cái tát chụp lên bàn, không kiên nhẫn nói:

- Đại trưởng công chúa lúc trẻ tuổi cũng là người nói năng rất có khí phách, sao lúc thượng tuổi (= lớn tuổi) lại hồ đồ như vậy? Nếu lấy máu nhận thân chứng minh tâm biểu tấu chính nhị tiểu thư của phu nhân người thì như thế nào? Lúc trước Trịnh quý phi từng nói, Trịnh nhị tiểu thư cùng biểu ca của ta có hôn ước, Thụy Mẫn quận chúa đã thay nàng bãi đường, nàng chính là danh chính ngôn thuận Bảo Ninh hầu phu nhân, cho dù là hoàng hậu nương nương, cũng không nói được cái gì.

Nói xong không có hảo ý liếc Phúc Ninh đại trưởng công chúa một cái, nhướn mày nói:

- Nói ra câu này có chút mạo phạm, nhìn người vô cùng lo lắng muốn nhận lại Trịnh nhị tiểu thư như vậy, hay là định tiếp tục ra chủ ý là nàng "bị bệnh không còn", để cho Thụy Mẫn quận chúa gả vào Bảo Ninh hầu phủ làm tục huyền?

(Yul: tục huyền nghĩa là người vợ mất người chồng đi thêm bước nữa=lấy vợ khác.)

Không đợi Phúc Ninh đại trưởng công chúa tức giận, nàng lại cười lạnh nói:

- Người không hiểu biểu ca ta, cho nên mới có ý nghĩ như vậy, nếu người hiểu biểu ca ta, tuyệt đối sẽ không dám có ý tưởng như thế, bởi vì dựa theo tính tình của biểu ca, nếu người thật sự để Thụy Mẫn quận chúa gả cho hắn làm tục huyền, chỉ sợ đằng trước kiệu hoa mới ra cửa, phía sau báo tang liền tới cửa. Nếu không tin lời ta nói, người cứ thử xem.

Đã nhắc đến trình độ này, xé rách mặt mũi, Phúc Ninh đại trưởng công chúa có ngốc, cũng không tính làm ra chủ ý này, cho nên lập tức mắng:

- Người ít nói bấy đi, Trùng Nương là quý nhân tôn quý, Triệu Chấn cũng xứng?

Lâm chiêu nghi bữu môi, tuy không cãi lại, nhưng ý vị trào phúng tăng lên mười phần.

Bị Nhức Ninh đại trưởng công chúa dong dài nói hoài không thôi, lại có Lâm chiêu nghi ở một bên châm chọc mỉa mai, Vương hoàng hậu cũng coi như hiểu rõ.

"Hiện tại Bảo Ninh hầu phu nhân chính là Trịnh nhị tiểu thư, chẳng qua Triệu Chấn cần chặt lý do mà Phúc Ninh đại trưởng công chúa tuyên bố với người ngoài là Trịnh nhị tiểu thư bị bệnh không còn, tuyệt đối không thừa nhận tân phu nhân chính là Trịnh nhị tiểu thư, vì thế liền an bài cho nàng có thân phận nông gia cũng chuẩn bị thiếp canh hôn thư, chuẩn bị chu toàn như vậy, trừ phi cùng Phúc Ninh phò mã lấy máu nhận thân, nếu không thật sự không có cách nào bóc trần sự thật. Bất quá chuyện lấy máu nhận thân, chỉ sợ khó làm, cho dù hoàng thượng ra mặt, nếu Triệu Chấn không chịu, chẳng lẽ còn có thể trị tội hắn? Nếu làm ầm ĩ, chẳng may hắn lại giống khi còn bé bị hoàng thượng cùng trưởng kết phượng khi dễ, chạy về phủ đem bài vị thúc bá đại gia bị chết trận sa trường bày dọn trên Kim Loan Điện, hoàng thượng cũng bị mất mặt mũi, ai dám chọc hắn?"

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng từ trước đến giờ Vương hoàng hậu vẫn luôn diễn xuất hiền lương thực đức, không tính đắc tội Phúc Ninh đại trưởng công chúa, liền kéo dài thời gian:

- Đại trưởng công chúa hãy yên tâm, nếu ta không biết thì thôi, nếu đã biết, tất nhiên sẽ xen vào, chẳng qua chuyện này liên lụy sâu rộng, tình thế lại phức tạp, rốt cuộc nên xử trí như thế nào, phải hỏi ý tứ của hoàng thượng, mới có thể ra chủ ý.

- Được, ta đi về trước, nhưng hoàng hậu nhất định phải cho ta một cái công đạo.

Trong lòng Phúc Ninh đại trưởng công chúa biết rõ Vương hoàng hậu đang kéo dài, nhưng không thể dựa vào Tư Mã Duệ cùng thái hậu, chỉ có thể trông cậy vào nàng, cùng lắm thì qua mấy ngày nữa nàng lại tiến cung thúc giục.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ta không có thích hắn đâu

Du Phúc Nghi vừa mới trở lại Trường Xuân Cung, Cốc Vũ liền tiến vào bẩm báo:

- Nương nương, nhuyển kiệu của Trịnh quý phi đi về hướng cung của chúng ta.

- Nàng tới làm cái gì?

Du Phúc Nghi nhíu mày. Cốc Vũ bữu môi nói:

- Là vì Phúc Ninh đại trưởng công chúa, biết rõ hoàng thượng hạ triều sẽ tới đây nhìn nương nương, cho nên mới tới nơi này chờ đợi.

- Người cũng cơ trí.

Du Phúc Nghi cười mắng Cốc Vũ xong, thì nghe bên ngoài có tiếng thái giám thông báo, liền phân phó Cốc Vũ:

- Người ra nghênh đón đi.

- Dạ.

Cốc Vũ vén rèm đi ra ngoài, sau đó dẫn Trịnh quý phi đi vào.

- Quý phi tỷ tỷ.

Du Phúc Nghi đứng dậy, vừa định hành lễ, thì Trịnh quý phi vội vàng xông về phía trước đỡ tay nàng, ngăn cản nói:

- Người đang hoài thai, đừng bận tâm nghi thức xã giao này nọ.

Du Phúc Nghi cũng không kiên trì, thuận thế đứng thẳng người, chỉ vào giường La Hán, nhường đường:

- Tỷ tỷ mời ngồi.

Trịnh quý phi đỡ nàng đến kháng trác rồi mới ngồi sang bên cạnh, cười nói:

- Muội muội đừng trách ta tới đường đột, ta nha, là bị rượu ngon ở chỗ người hấp dẫn.

Thấy Du Phúc Nghi nghi hoặc, nàng chủ động giải thích:

- Ta nghe nói, ở viện này có hai vò rượu hoa quế chôn vùi dưới trăm ngàn tàng cây hoa quế, ta muốn uống thử.

Lúc trước Cốc Vũ ở trước mặt Nhan bảo lâm khoe khoang, không ngờ Trịnh quý phi cũng biết, ở trong cung mà muốn giữ lại chút bí mật đúng là rất khó.

Du Phúc Nghi cười nói:

- Ta còn nghĩ là chuyện gì quan trọng, thì ra tỷ tỷ nói đến rượu hoa quế! Cũng không phải là thứ gì quý, nếu tỷ tỷ muốn, chỉ cần sai người tới đây đào lên là được, cần gì phải đích thân chạy đến nơi này?

- Không phải chỉ vì rượu hoa quế, mà ta cũng muốn cùng muội muội trò chuyện.

Trịnh quý phi chống cằm, cảm khái nói:

- Nghĩ lại cũng rất bất đắc dĩ, trên dưới hậu cung, trừ muội muội, thì ta không thể tìm ra người thứ hai có thể hàn huyên.

- Vạn lượng dễ tìm, tri kỷ khó cầu, có thể được tỷ tỷ coi trọng như vậy, ta thật sự thụ sủng nhược kinh.

Du Phúc Nghi ngoài miệng thì nói như vậy, trong lòng lại không cho là đúng, trong hậu cung sao có thể tìm ra tri kỷ chân chính, hiện tại cùng người tỷ muội tình thâm, quay đầu là có thể thọc người một đao.

Giống như 《Chân Hoàn Truyện》Thẩm Mi Trang cùng Chân Hoàn, bất quá chỉ là tiểu thuyết hư cấu mà thôi, trong hiện thực tuyệt đối không có khả năng xuất hiện.

Cho dù là thân tỷ muội, lúc đề cập đến lợi ích, sẽ tranh giành không chết không ngừng.

- Tiêu Phòng độc sủng cũng không thấy người thụ sủng nhược kinh, sao có thể chỉ vì ta thuận miệng nói vài câu liền thụ sủng nhược kinh? Lời này người lừa người khác còn được, đừng hy vọng lừa được ta, trong lòng ta rất rõ ràng.

Trịnh quý phi cười như không cười liếc Du Phúc Nghi một cái, sau đó nhướn mày nói:

- Chúng ta đều ở chỗ này, muội muội còn không sai người đi đào rượu, chẳng lẽ luyến tiếc?

- Sao có thể chứ.

Du Phúc Nghi cười cười, quay đầu phân phó Cốc Vũ:

- Kêu Lý Nguyên Bảo dẫn người đi phía tây bắc đào hai vò mang tới đây, chỗ đó chính là lúc ta mới tiến cung nhường ra, rất tinh khiết và thơm ngọt, rất thích hợp cho Quý phi nương nương uống.

Sau khi rượu hoa quế được đào lên, Tư Mã Duệ còn chưa hạ triều, nàng nghĩ Trịnh quý phi chưa đạt được mục đích, sẽ không dễ dàng rời đi.

Du Phúc Nghi chỉ phải sai người đi Ngự Thiện Phòng đặt bàn tiệc, lấy trà táo đỏ thay rượu, bởi Trịnh quý phi ăn uống.

Cho là Trịnh quý phi chỉ uống mấy chén tượng trưng, không ngờ nàng uống thật, một ly tiếp một ly, mới non nửa canh giờ, một vò rượu hoa quế đã thấy đế, nói chuyện cũng to lên:

- Muội muội thật đúng là mười tám ban võ nghệ mọi thứ tinh thông, rượu hoa quế này nhường rất ngon, nếu không phải người thân là đức phi bị vây hãm trong hoàng cung, nhất định có thể trở thành một đại gia thế hệ ủ rượu, vang danh thiên hạ.

Nghĩ lại kỹ năng mưu sinh nàng còn rất nhiều, bất quá ở cổ đại lễ giáo khắc nghiệt, nếu nữ tử thế gia đại tộc lưu lạc bên ngoài phải xuất đầu lộ diện mưu sinh, chính là tương đương “bị kịch” hồng nhan phận.

Nàng thà làm phi, ít nhất không cần lo ngày nào đó ra phố bị ác bá nhìn trúng trời về làm tiểu thiếp, sau đó bị chủ mẫu ác độc đánh chết hoặc là bán vào thanh lâu.

Du Phúc Nghi khiêm tốn nói:

- Tỷ tỷ quá khen.

Trịnh quý phi cười cười, bưng ly uống một hơi cạn sạch, mắt say lơ đãng hỏi Du Phúc Nghi:

- Chuyện hôm nay người thấy thế nào?

Sợ Du Phúc Nghi không hiểu, liền giải thích nói:

- Chính là chuyện của mẫu thân ta Phúc Ninh đại trưởng công chúa cùng Bảo Ninh hầu Triệu Chấn.

Du Phúc Nghi đầu chịu lợi vô vũng nước đục này, đành cười gượng:

- Ngay cả hoàng hậu nương nương cũng không hạ được ý định, còn ta sau ba năm mới mang thai tiếp, thì có cao kiến gì để nói?

- Cái gì mà bàn cao kiến thấp, chuyện này mặc kệ là ai chỉ cần nhìn liền hiểu.

Du Phúc Nghi biết mình biết ta giữ bản thân không bị liên lụy, đương nhiên Trịnh quý phi cũng biết, cũng không trông cậy nàng sẽ như thế nào, chỉ tự nói:

- Nàng bị Thịnh Đức đế nuông chiều đến điều ngoa, nhưng không có đầu óc, còn dám ra chủ ý ngu xuẩn là thay mặt đổi đảo, này cũng thôi, hoàng thượng đã ra mặt hoà giải, cho nàng bậc thang bước xuống, nếu nàng thuận thể bước xuống cũng không có việc gì, ai ngờ nàng to gan lớn mật ngay cả lời hoàng thượng cũng không nghe, một hai làm ầm ĩ cho ra nông nổi này... Thanh danh của nàng hồng cũng không có gì quan trọng, dù sao trước giờ nàng cũng không có thanh danh tốt, chỉ đáng thương cho vị muội muội Trùng Nương của ta, tuy xưa nay được nuông chiều, nhưng bản tính cũng không hư, vậy mà lại rơi vào cảnh không ai dám hỏi thăm...

Không có người hỏi thăm cũng không sao, dù gì cũng là đích nữ của Phúc Ninh đại trưởng công chúa cùng Trường Ninh hầu, dung mạo không tầm thường, lại có cửa hời môn phong phú.

Tuy thanh danh không tốt, nhưng có không ít người vui lòng làm hiệp sĩ tiếp măm.

Chẳng qua muốn gả vào gia thế tương đương là không có khả năng, dù gì cũng còn nhiều chọn lựa, thân phận kém Thụy Mẫn quận chúa một chút, ít nhất thanh danh trong sạch không phải sao?

Chỉ là Phúc Ninh trưởng công chúa không chịu thôi, là thân mẫu của Trịnh quý phi, lại làm trò cho người khác hạ thấp nàng, thật sự đẹp mặt?

Tuy Du Phúc Nghi thấy Trịnh quý phi đứng chung thuyền, nhưng cũng chỉ thấy mà thôi, cũng không tính cùng nàng đồng tâm hiệp lực, cho nên nàng thật sự không có hứng thú nghe những chuyện này, liền khuyên nhủ:

- Tỷ tỷ say, đi đến kháng sàng nghỉ một chút đi, ta sai người nấu canh giải rượu cho tỷ tỷ.

- Ai say? Ta không có say đâu. Rót rượu, mau rót rượu!

Trịnh quý phi đặt mạnh ly rượu lên bàn, Cốc Vũ nhìn Du Phúc Nghi, rồi bùng vò rượu thay nàng rót rượu.

Nàng bùng lên uống một hơi cạn sạch, dùng khăn lau khóe miệng rồi cười ha hả nói:

- Ai cũng cho rằng ta thích hoàng thượng mới vào cung làm phi, ta không có thích hẳn đâu, thử nghĩ từ nhỏ đến lớn đều xen lẫn chung một chỗ, ngay cả chuyện đối phương kéo quần phun nước tiểu, chuyện mất mặt như thế cũng từng thấy qua, thì sao có thể thích hay ái mộ? Chỉ là mẫu thân cùng thái hậu đối phó với nhau, lấy ta làm quân cờ, muốn mượn sức hoàng thượng, ta phản kháng không được, cho nên mới đi vào nơi không nhận ra người này, bàn tay một lần lại một lần dính máu tươi. Vậy mà nàng còn không hài lòng, chê ta không sinh ra hoàng tử, một hai bất nhị muội muội năm ấy mới mười hai tuổi tham gia tuyển tú, ta không đồng ý, nên nàng khen ngược, thọc tổ ong vò vẽ, sáu bảy năm, chưa từng tiến cung thăm ta, hôm nay sau nhiều năm như vậy cũng là lần đầu nàng phản ứng ta, nhưng tất cả lời nói đều mang ý tứ trách cứ... Trách ta có ích lợi gì, trước khi các nàng làm chuyện ngu xuẩn như vậy có từng hỏi qua ta? Nếu chịu hỏi ta, tất nhiên ta sẽ ngăn cản.

Rối tinh rồi mù phát tiết lên án một hồi, lại tự giễu cười nói:

- Ta thật may mắn khi sinh hạ công chúa, nếu sinh hoàng tử, mặc kệ có duyên hay vô duyên với ngôi vị hoàng đế, có ngoại tổ mẫu như vậy, chuyện buồn cười như thế cũng làm ra được, hẳn còn mặt mũi ngán đầu? Không cần người khác nói cái gì, tự hẳn sẽ hối hận vì đầu thai vào bụng ta.

Du Phúc Nghi không thể tiếp lời, đang chuẩn bị khuyên giải an ủi, chợt thấy Tư Mã Duệ đứng ở cạnh cửa, mặt mày xanh mét.

Ánh mắt bất thiện trừng mắt nhìn Trịnh quý phi, chứng tỏ những lời nàng nói nãy giờ đều lọt vào lỗ tai của hắn.

Phía trước có đồng đội heo là mẫu thân kéo chân, phía sau vừa uống rượu say nói ầm ngôn lại bị Tư Mã Duệ nghe thấy, Du Phúc Nghi thật vô ngữ.

Bất quá Trịnh Quý Phi ở chỗ của nàng uống rượu do nàng nhường mới gây họa, để tránh nàng ta hận mình, Du Phúc Nghi vội vàng đưa mắt ra hiệu với Tư Mã Duệ.

Ý bảo hắn hãy xem như không nghe thấy, nháy mắt muốn rút gân, cuối cùng Tư Mã Duệ cũng chịu tiếp thu.

Hắn lặng lẽ lui ra ngoài, sau một lúc lâu, bên ngoài truyền tới giọng nói bén nhọn của Triệu Hữu Phúc:

- Hoàng thượng giá lâm!

Trịnh quý phi lung lay đứng lên, Du Phúc Nghi sợ nàng đứng thẳng không được vội sai Cốc Vũ đỡ nàng, còn mình thì nhanh chóng đứng lên nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69-1: Hỉ mạch (1)

- *Thịnh an hoàng thượng.*

Sau khi hai người hành lễ, Tư Mã Duệ nâng các nàng lên, kỹ thuật diễn tốt đẹp, cười trêu ghẹo nói:

- *Trẫm cả ngày mệt muốn chết, thế mà các người cả ngày thanh nhàn, lại ở chỗ này uống rượu... Sao không gọi trẫm? Nếu nói không được, xem trẫm như thế nào phạt các người!*

Trịnh quý phi đỡ trán, cười hì hì nói:

- *Đức phi muội muội sai người đào hai vò rượu hoa quế, nàng hoài thai không uống được, thần thiếp thả bụng, cũng mới uống một vò, từ lượng của hoàng thượng không bằng một nửa thần thiếp, còn dư lại một vò cũng đủ để người uống hai lần.*

- *Vậy là tốt rồi.*

Tư Mã Duệ vừa lòng gật gật đầu, ngồi lên giường La Hán nói với Trịnh quý phi:

- *Trẫm thấy nàng tuy không có say nhưng cũng có bảy tám phần, đừng vội trở về, nghỉ ngơi trên kháng sàng một chút đi, nếu không đi đường bị nhiễm phong, lại bị đau đầu.*

Trịnh quý phi tới tìm Tư Mã Duệ để nói đến chuyện của Phúc Ninh đại trưởng công chúa, còn nghĩ nàng nghe xong, hoặc là nói mình không có say trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Hoặc là thuận thế lưu lại đợi tỉnh rượu rồi nói, không ngờ nàng lại cự tuyệt:

- *Đức phi muội muội là người sạch sẽ, thần thiếp mà ngủ trên kháng sàng của nàng, đừng nói đệm chăn màn trường, chỉ sợ bộ giường nàng cũng có thể đỡ xuống làm củi để đốt, đừng làm phiền nàng.*

Du Phúc Nghi cười mắng:

- *Ta còn chưa nói gì đâu. Tỷ tỷ lại lôi ra một đồng lý do.*

Trịnh quý phi cũng không cãi lại, liền phúc thân với Tư Mã Duệ:

- *Thần thiếp cáo lui.*

- *Ừ, nàng đi đi, trở về nghỉ ngơi đi.*

Tư Mã Duệ gật đầu, lại phân phó cung nữ bên người Trịnh quý phi là Trầm Ngư:

- *Chăm sóc Quý phi nương nương thật tốt.*

- *Nô tỳ tuân chỉ.*

Trầm Ngư hành lễ xong, liền nâng Trịnh quý phi, bên ngoài đã có kiệu chờ sẵn.

Sau khi Trịnh quý phi rời đi, Tư Mã Duệ ngã ngửa lên kháng sàng, im lặng một lúc lâu, rồi uể oải nói:

- *Ái phi người nói rất đúng, phi tần trong cung chỉ xem trọng ngôi vị hoàng đế của trẫm, chứ không phải trẫm.*

Biết hẳn bị những lời say rượu của Trịnh quý phi đã kích, Du Phúc Nghi cũng không bỏ đá xuống giếng, an ủi hân nói:

- *Dù sao người cũng là hoàng đế, xem trọng ngôi vị hoàng đế hay xem trọng người, có gì khác đâu? Cũng đều là hoàng thượng mà.*

- *Sao có thể giống nhau?*

Tư Mã Duệ tức giận trừng mắt nhìn nàng, sau đó hung tợn mắng Cốc Vũ:

- *Thất thần làm cái gì? Rót rượu!*

Cốc vũ nhìn Du Phúc Nghi, Du Phúc Nghi cười mắng:

- *Thật là không có tuệ nhãn, không thấy hoàng thượng muốn mượn rượu giải sầu sao, còn không mau rót rượu?*

- *Nói vậy, ai muốn mượn rượu giải sầu?*

Tư Mã Duệ tức giận trừng mắt nhìn Du Phúc Nghi, thấy Cốc Vũ bày một cái ly uống rượu ở trước mặt mình, cũng rót đầy ly, vì thế hắn nâng ly uống một hơi cạn sạch.

Sau đó "Phi" một tiếng nhỏ ra, về mặt ghét bỏ nói:

- *Quá nhẹ, chỉ có đám nữ nhân hề hề ốm yếu mới thích uống, một chút cũng không đã ghiền.*

Lúc trước làm trò trước mặt Nhan bảo lâm, hắn còn khóc la đòi uống rượu hoa quế, lúc này được uống, lại kén cá chọn canh, Du Phúc Nghi nói:

- *Muốn đã ghiền thì người uống Thiêu Dao Tử đi, tội gì phải lãng phí rượu hoa quế của thần thiếp?*

Nói xong phân phó Cốc Vũ:

- *Nếu đã khai đàn(mở nắp), phân thừa lại cũng đừng thu hồi, các người phân chia uống đi.*

- *Dạ.*

Cốc vũ lên tiếng, đang muốn hành lễ tạ ơn, Tư Mã Duệ lại không chịu, râm rì nói:

- *Tuy không đã ghiền, nhưng có còn hơn không, trăm chấp vá uống tạm cũng được.*

Du Phúc Nghi bắt đắc dĩ, đành sai Cốc Vũ rót rượu cho hắn.

Tư Mã Duệ uống liền mấy ly, sau đó hỏi Du Phúc Nghi:

- *Nghe nói hôm nay Phúc Ninh đại trưởng công chúa tiến cung?*

- *Ừ, thần thiếp cũng gặp.*

Du Phúc Nghi gật gật đầu, giải thích kỹ càng tỉ mỉ:

- *Thật ra thứ nữ của Phúc ninh đại trưởng công chúa vẫn chưa bệnh chết, mà là bị đưa tới Thông Châu đến Từ Tâm Am, Bảo Ninh hầu không biết nghe tin ở đâu, liền chạy tới đoạt người, an bài cho nàng thân phận nông gia, lấy danh nghĩa là tân phu nhân để thành thân, chuyện này truyền tới tại Phúc Ninh đại trưởng công chúa, nàng dẫn người chạy đến Bảo Ninh hầu phủ đòi người, Bảo Ninh hầu không thừa nhận, vì thế sáng sớm hôm nay nàng tiến cung tới tìm hoàng hậu nương nương làm chủ.*

Nghe xong Tư Mã Duệ cười nói:

- *Tiểu tử Triệu Chấn này cũng rất si tình, trăm đã đoán là hắn sẽ đoạt người, lại không ngờ hắn quyết tuyệt như vậy, trực tiếp an bài cho nhị biểu muội một thân phận mới, khiến Phúc Ninh đại trưởng công chúa phải cùng với Trường Ninh hầu phủ phân rõ giới tuyến, kể từ đó, phúc ninh đại trưởng công chúa muốn dẫn đi nàng cũng không được.*

Há miệng là Phúc Ninh đại trưởng công chúa, ngay cả cô mẫu cũng không gọi, rồi lại xưng hô Bảo Ninh hầu phu nhân là nhị biểu muội, ai gần ai xa vừa nghe là hiểu.

- *Hắn quyết tuyệt cũng vô dụng, nếu làm theo lời Phúc Ninh đại trưởng công chúa, chỉ cần để Bảo Ninh hầu phu nhân cùng Phúc Ninh phủ lấy máu nhận thân, hết thấy đều sáng tỏ...Nhưng nếu Bảo Ninh hầu không chịu phối hợp, muốn lấy máu nhận thân cũng khó...*

Du Phúc Nghi liếc Tư Mã Duệ một cái, nhếch môi nói:

- *Nói đến cùng, cuối cùng chuyện này có kết quả thế nào, vẫn phải xem ý tứ của hoàng thượng.*

Tuy nói như vậy, nhưng Tư Mã Duệ quyết định thế nào, Du Phúc Nghi cũng có thể đoán được vài phần.

Thế diện hoàng thất có thể không cần, nhưng thế diện công thần không thể không màng.

Nếu triều thần lạnh tâm, xã tắc Đại Chu cũng khó vững, cũng vì Phúc Ninh đại trưởng công chúa hay đối phó với thái hậu, thái hậu thường quạt gió thêm củi.

Tư Mã Duệ chỉ có thể dọn đường cho Triệu Chấn đi, nếu Triệu Chấn đào hố hấn, thì hấn cũng chỉ có thể cắn răng nhận lấy.

- *Xem ý tứ của trẫm, trẫm có thể có ý tứ gì? Kế sách bây giờ, cũng chỉ có thể sai người thả ra tin tức nói Phúc Ninh đại trưởng công chúa vì tư sinh nữ mà sốt ruột, cho nên mới nhận sai Bảo Ninh hầu phu nhân vì có bộ dạng giống thứ nữ của nàng, lại sai Phúc Ninh phò mã đi Bảo Ninh hầu phủ tạ lỗi, như thế bịt tai trộm chuông cũng che đậy được một chút, tốt xấu gì cũng đem chuyện này lừa gạt trôi qua. Còn Trùng Nương, người nên biết đều đã biết, về sau nàng chỉ có thể tự cầu phúc.*

Tư Mã Duệ buồn bực uống một ngụm rượu, lại tức giận phun tào Phúc Ninh đại trưởng công chúa:

- *Cũng không biết tự lượng sức, lại dám đối đầu cùng Triệu Chấn...Triệu Chấn là ai? Chính là tên tiểu tử lúc mới tám tuổi đã có thể ôm bài vị thúc bá đại gia chạy đến Kim Loan điện kêu khổ, lại giáo hoạt vô cùng, cùng hấn xé mặt, có thể chiếm tiện nghi?*

Vì tư sinh nữ mà sốt ruột? Nếu tự nàng đích thân sinh ra đích nữ thì thôi, nhưng lại là cung nữ sở sinh thứ nữ.

Cho dù là người không biết nội tình khi nghe xong, hơn phân nửa cũng không tin, này còn không phải là lừa gạt? Du Phúc Nghi cười nói:

- *Giáo hoạt cũng có chỗ tốt, nếu đối lại là người thành thật không giáo hoạt, chỉ sợ nếu thích ai đó, lại bị Phúc Ninh đại trưởng công chúa tôn quý nhìn trúng, cũng chỉ có thể hành quân lạng lẽ.*

Tư Mã Duệ thò đầu qua, ở trên má của Du Phúc Nghi "bẹp" một cái, về mặt trình trọng nói:

- *Ái phi yên tâm, trẫm so với Triệu Chấn còn giáo hoạt hơn nhiều, mặc kệ là ai, cũng không tách được chúng ta.*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 69-2: Hỉ mạch (2)

Du Phúc Nghi giờ tay, kéo khăn lụa trong tay áo, chà má, khoe miệng nhếch lên, lộ ra tươi cười khinh bỉ.

Tư Mã Duệ đột nhiên cất cao giọng nói:

- *Như thế nào, người không tin?*

Du Phúc Nghi rất muốn nói nếu thái hậu cùng nàng đồng thời rơi xuống sông hấn sẽ cứu ai trước, lấy vấn đề này lật miệng hấn.

Nhưng hấn lại không biết bơi, hỏi hấn chỉ ăn mắng, đành phải nói lời trái lương tâm cho có lệ:

- *Thần thiếp tin người.*

Tư Mã Duệ đắc ý nhếch môi, vui vẻ nhấp một ngụm rượu, lại hỏi:

- *Sao Trịnh quý phi lại chạy tới chỗ nàng uống rượu?*

Du Phúc Nghi trả lời:

- *Thần thiếp còn nghĩ nàng là vì chuyện của Phúc Ninh đại trưởng công chúa cho nên đến nơi này chờ hoàng thượng tới, sau đó thấy nàng say còn nói lời thật lòng, liền cảm thấy không phải vậy.*

Tư Mã Duệ hừ nói:

- *Nữ nhân hậu cung, mỗi người đều là bà ba hoa(=bà tám), nhưng Trịnh quý phi rất sĩ diện, xảy ra chuyện mất mặt như vậy lại còn làm đề tài cho mọi người bàn tán, trong lòng nàng có thể dễ chịu sao? Không mượn rượu giải sầu mới là lạ!*

Nói xong lại vội vàng bổ sung:

- *Trừ ái phi ra, miệng của nàng như cái hủ nút(kín miệng), nếu không Trịnh quý phi sẽ không chạy đến chỗ nàng uống rượu, còn uống đến say mèm.*

Đúng là Du Phúc Nghi không thích nghị luận người khác thì phi dài ngắn, cho nên thần nhiên tiếp nhận lời khen tặng của Tư Mã Duệ, cũng có qua có lại tự tay rót cho Tư Mã Duệ một ly rượu.

Đội hấn uống cạn, thì cười nói:

- Khó được Trịnh quý phi coi trọng, xem thần thiếp như tri kỷ, không hề có kỵ thổ lộ nỗi lòng, nếu thần thiếp không có qua có lại, chẳng phải sẽ cô phụ phần tình ý này của nàng? Cho nên nha, thần thiếp khuyên người mau uống nhanh, uống xong nửa cái bình, thì bãi giá Vĩnh Thọ Cung, ở chỗ nàng nghỉ một đêm, như thế vừa an ủi nàng, lại vừa làm chỗ dựa cho nàng, nếu các phi tần khác muốn chen ép nàng, cũng có chút kiêng kị.

- Nàng ta coi trọng người, người liền đẩy trầm đến bên người nàng ta, như thế chẳng phải trầm sẽ trở thành nhân tình để các người tặng tới tặng lui? Trầm bực đấy.

Nói xong, Tư Mã Duệ liền xoay đầu đi.

Du Phúc Nghi cười nói:

- Nếu bực sao còn không phát áo bỏ đi?

Tư Mã Duệ nghiêng răng, hừ nói:

- Trầm bực người, nhưng không có bực bảo bối tiểu khuê nữ của trầm, đừng tưởng trầm vì người mới lưu lại, nếu trong bụng người không có bảo bối tiểu khuê nữ của trầm, thì trầm đã chạy lấy người.

- Ai da, lần đầu thần thiếp cảm nhận được hàm nghĩa của câu "mẫu bằng tử quý", thật đúng là thụ sủng nhược kinh.

Du Phúc Nghi dùng khăn che miệng, khoa trương cười ồm lên, ý vị trào phúng tăng thêm mười phần.

Tư Mã Duệ bị nàng cười nhạo có chút nhẹn không được, đang muốn phát hỏa, đột nhiên bên truyền vào giọng của Triệu Hữu Phúc:

- Khởi bẩm hoàng thượng, Trầm Ngư cô cô bên người Trịnh quý phi cầu kiến.

- Nàng ta tới làm gì?

Tư Mã Duệ nhíu nhíu mày, nói:

- Để nàng tiến vào.

Trầm Ngư tiến vào liền hành lễ với Tư Mã Duệ cùng Du Phúc Nghi, sau đó dùng một loại ngữ khí vừa cao hứng lại vừa lo lắng nói:

- Sau khi Quý phi nương nương từ Trường Xuân Cung trở về, uống canh giải rượu liền ngủ, ai ngờ mới ngủ được một nén nhang thì tỉnh, sau khi tỉnh lại liền tục nôn khan, nhưng không nhớ ra cái gì, sắc mặt lại trắng bệch dọa người, nô tỳ sai người đi báo cho hoàng hậu nương nương biết, hoàng hậu nương nương lập tức sai người đi thỉnh thái y, thái y tới liền bắt mạch, lại bắt được hi mạch..... Chỉ là năm trước Quý phi nương nương mới sinh non, hôm nay lại uống nhiều rượu như vậy, thái y nói thai nhi không ổn, vô ý một chút sẽ giữ không nổi, dặn Quý phi nương nương an ổn nằm trên giường tĩnh dưỡng, trước khi sinh nở một bước cũng không thể đi.

Năm trước sinh non, thái y đã nói nàng bị thương tổn căn cốt sau này khó có hài tử, không ngờ mới qua mấy tháng, nàng lại có thai.

Đứng ở góc độ cổ nhân mà nói, đương nhiên cảm thấy nàng có phúc khí, chỉ là đứng ở góc độ của Du Phúc Nghi xuyên không tới nơi này mà nói, thì trong vòng nửa năm mà mang thai hai lần, thân thể sẽ bị thương tổn nghiêm trọng.

Nữ nhân cổ đại quý tộc thân cốt mảnh mai, cho dù có thể bình an sinh hạ hài tử, chỉ sợ thân cốt cũng suy sụp lợi hại, tuổi thọ giảm.

Tư Mã Duệ còn chưa có phản ứng đâu, Du Phúc Nghi đã kinh hô một tiếng, vẻ mặt ảo não nói:

- Quý phi tỷ tỷ ở chỗ ta uống rượu, nếu có gì tốt xấu, chẳng phải là lỗi của ta sao?

Trầm Ngư vội nói:

- Xem nương nương nói kìa, rượu là Quý phi nương nương tự nói muốn uống, cùng nương nương có quan hệ gì đâu?

- Trầm đã biết.

Tư Mã Duệ cười gât đầu, lại hỏi:

- Hoàng hậu có biết không?

Trầm Ngư trả lời:

- Lạc Nhạn đã đi thông bẩm. Còn bên thái hậu, nô tỳ rời khỏi nơi này liền đi qua thông bẩm.

- Thương!

Tư Mã Duệ sai Triệu Hữu Phúc thương hà bao cho Trầm Ngự, rồi xua tay nói:

- *Người đi đi.*

Sau khi Trầm Ngự rời đi, Du Phúc Nghi đứng dậy phúc thân, cười nói:

- *Thần thiếp chúc mừng hoàng thượng lại có thêm một hoàng tử.*

- *Miệng quạ đen.*

Tư Mã Duệ hung tợn trừng mắt liếc nàng một cái, sau đó tức giận đứng dậy kéo nàng tới gần, mắng:

- *Nói người đừng câu nệ nghi thức xã giao này nọ, đã nói bao nhiêu lần rồi mà người cũng không nghe, nếu bị thương bảo bồi tiểu khuê nữ của trẫm thì phải làm như thế nào mới phải?*

Du Phúc Nghi thuận thế ngồi xuống, cười nói:

- *Thần thiếp thân cốt chắc khỏe, đâu cần để ý nhiều như vậy? Nhưng còn Trịnh quý phi, phải điều dưỡng cẩn thận.*

Tư Mã Duệ nhắm mắt thở dài, bất đắc dĩ nói:

- *Nàng ta có thai vốn là hi sự, tốt xấu gì thì cả đời cũng có chỗ dựa vào, nhưng lại có ngay lúc này, thật không đúng lúc.*

Điều này cũng đúng, Tư Mã Duệ mặc kệ Phúc Ninh đại trưởng công chúa, thái hậu thì không cần phải nói, mà hoàng hậu chỉ biết đánh Thái Cực(kéo dài) không làm chủ được.

Phúc ninh đại trưởng công chúa bị mất mặt đương nhiên sẽ hành quân lạng lẽ, hiện giờ trường nữ của nàng là Trịnh quý phi lại có thai, Phúc Ninh đại trưởng công chúa có chỗ dựa vào, khí thế nhất định tăng vọt lên, còn không biết sẽ làm âm ỉ thế nào đâu.

Du Phúc Nghi gật đầu phụ họa, đột nhiên nghe được Tư Mã Duệ nói nhỏ bên tai:

- *Nếu nàng ta sinh hạ hoàng tử, địa vị của Diễm nhi có thể khó giữ, vậy mà người vẫn thay nàng nói chuyện, hay người là ngốc tử?*

- *Đại hoàng tử có thái hậu chống lưng, nhị hoàng tử có hoàng thượng sủng, Diễm nhi vốn không có địa vị gì, có thêm một vị hoàng tử thì thế nào?*

Du Phúc Nghi cười cười, liếc Tư Mã Duệ một cái, đi thẳng vào vấn đề nói:

- *Từ trước đến nay thần thiếp luôn là người không phạm ta, ta không phạm người, Trịnh quý phi cùng thần thiếp không có ân oán, người đừng hy vọng thần thiếp sẽ ra tay với nàng. Bất quá người cũng đừng có gấp, có người so với người còn gấp hơn, hoàng thượng cứ chờ coi là được.*

Tư Mã Duệ cùng Trịnh Quý Phi từ nhỏ lớn lên, dù không có tình yêu, thì cũng có tình thân, nếu có thể, hẳn cũng hy vọng nàng có thể sinh hạ hoàng tử.

Như thế cả đời cũng có chỗ dựa vào, nhưng ai bảo nàng lại có mẫu thân là Phúc Ninh đại trưởng công chúa đâu?

Lúc trước còn đỡ, tuy kiêu ngạo ương ngạnh một chút, nhưng cũng không khác người, hiện giờ tuổi càng lớn càng không biết trời cao đất dày.

Nếu Trịnh quý phi thật sự sinh hạ hoàng tử, theo lời Trịnh quý phi vừa nói lúc nãy chính là giúp ngoại tổ mẫu chà mông đít(□ ta k biết đâu).

Sợ nàng tâm đại không kịp đội mình băng hà thì nàng đã chết, cho nên buộc Trịnh quý phi cùng hoàng tử làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, cái kia mới thật là khó lòng phòng bị...

Cho nên thai nhi trong bụng nàng, nếu là công chúa, đương nhiên có thể đưa chín cuống rốn, nếu là hoàng tử, nhất định phải nửa đường chết yểu, chờ mấy tháng sau nư y bắt mạch sẽ ra kết quả.

Nhưng rốt cuộc cũng không đành lòng, cho nên không muốn nhúng tay, nếu có người tự làm thì tốt nhất, hẳn cũng không cần áy náy.

Đương nhiên này đó đều là Tư Mã Duệ tự âm u tiểu tâm tư, không thể nói với ai, lại bị Du Phúc Nghi trắng trợn kêu la nói ra, hẳn còn gì mặt mũi?

Lập tức then quá thành giận, sau đó lại nghĩ đến chuyện mất mặt lúc trước, là chuyện hắn bị đội nón xanh mà nàng cũng biết, để nàng biết hắn âm ngoan độc ác, cũng có sao đâu? Tức khắc xấu hổ buồn bực đều lui tan.

Tuy nghĩ như thế, nhưng không có bậc thang, không xuống đài được, vì thế hắn hừ một tiếng liền đứng lên, ném xuống câu

- *Hôm nay lật thẻ bài của Trịnh quý phi.*

Nói xong liền sai bước đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tinh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Cảnh hoa đào

Trịnh quý phi có thai, đám phi tần vội đưa hạ lễ chúc mừng, để tránh tương lai bị bát nước bắn hắt lên người, lần này Du Phúc Nghi không tùy tiện sai người đi đưa được liệu đồ bỏ, mà đợi sang ngày hôm sau, khi trở về từ Khôn Ninh Cung, liền quẹo qua Vĩnh Thọ Cung.

Cung nữ Trầm Ngư ra nghênh đón vào trong viện, sau khi hành lễ với Du Phúc Nghi, liền cười nói:

- Vẫn là Đức phi nương nương cùng nương nương thân cận, người khác chỉ sai người đưa chút đồ vật liền xong, còn nương nương lại đích thân đến đây.

Du Phúc Nghi cười nói:

- Ta lo lắng thân mình của Quý phi tỷ tỷ, không đích thân đến nhìn, sẽ không yên lòng.

Trầm Ngư dẫn Du Phúc Nghi, đến tây thứ gian.

Vừa mới vào cửa, không đợi Du Phúc Nghi hành lễ, Trịnh Quý Phi liền cười nói:

- Mới vừa rồi ta còn cùng Trầm Ngư nhắc mãi, nói là trên dưới hậu cung bao gồm thái hậu cũng sai người tặng đồ vật này nọ qua đây, chỉ có một mình muội muội là chưa thấy, hiểu rõ muội muội là người làm việc luôn thỏa đáng, nhất định là có duyên có, lúc này nhìn thấy muội muội, ta đã hiểu, người đây là lễ không đến mà người đến.

Du Phúc Nghi hơi hạ đầu gối, rồi ngồi vào giường La Hán, ngượng ngùng nói:

- Nếu không phải hôm qua ta sai người đào rượu hoa quế lên cho tỷ tỷ uống, thì lúc này tỷ tỷ cũng không đến mức nằm trên giường không nhúc nhích được, hôm nay ta tới chịu đòn nhận tội, mong tỷ tỷ tha thứ cho.

Trịnh quý phi trêu ghẹo nói:

- Nói là chịu đòn nhận tội, vậy lễ vật đâu?

Du Phúc Nghi quay đầu hướng ra ngoài nói:

- Cốc Vũ, làm gì ngoài đó, còn không mau đem lễ vật tiến vào?

Cốc Vũ ôm mấy cành hoa đào đầy nụ đi vào, há miệng nói:

- Tốt xấu gì cũng là tặng lễ, dùng tay cầm rất mất mặt nha, nô tỳ định nhờ Trầm Ngư tỷ tỷ tìm cái bình hoa tới đây, vậy mà nương nương lại thức giục hối thúc...

- Nay ngươi trách oan nương nương nhà ngươi rồi, là bốn cung vội vàng thức giục mới đúng.

Trịnh quý phi cười cười, nhìn cành đào trong tay Cốc Vũ, kinh hô:

- A là hoa đào.

Kinh hô xong lại tò mò hỏi:

- Thời tiết lúc này lại có hoa đào?

Du Phúc Nghi cố ý thừa nước đục thả câu nói:

- Nơi tầm thường đương nhiên sẽ không có, nhưng nơi không tầm thường thì phải có.

- Nơi không tầm thường...

Trịnh quý phi trầm ngâm suy nghĩ, sau đó ánh mắt sáng lên:

- Là lấy trong Từ An Tự.

- Từ An Tự?

Trầm Ngự kinh hô một tiếng, tất tắp nói:

- Hòa thượng ở Từ An Tự nổi tiếng keo kiệt, cũng không cho người vịn cành bẻ hoa, cho dù là người có thân phận rất cao, chỉ một câu ‘Phật tổ trách tội’ liền đẩy trở về, không ngờ Đức phi nương nương lại có bản lĩnh cầu được.

Du Phúc Nghi cười nói:

- Đã đến thỉnh tội với tỷ tỷ, tất nhiên sẽ thành tâm, nhưng tỷ tỷ tôn quý như vậy, bình thường cũng không thiếu cái gì, đưa chút đồ bỏ được liệu tâm thường, tỷ tỷ ngay cả xem cũng không muốn xem, cho nên không thể không dốc hết tâm huyết.

Người khác cầu không được, chứ không phải Du Thiệu Nghi cầu không được, nơi đó có mấy vị hòa thượng đều là fan cứng của hắn.

(Yul: a Nghi cũng có fan cứng à□□□)

Chỉ cần đưa một quyển ký sự mà hắn tự tay viết tên là Du Ký Sự, đừng nói là mấy cành hoa đào, đòi mấy gốc cây đào, bọn họ cũng sẽ hai tay dâng lên.

- Đừng có một câu hai câu đều là bồi tội thỉnh tội, hôm qua là ta khóc la muốn uống rượu, không can hệ đến người, người cứ bô bô đem tội ôm lên người, ta nghe thì không có gì, nếu bị người có tâm nghe được, còn không biết sẽ sinh ra ít nhiều thị phi gì đâu.

Trịnh quý phi tức giận trừng mắt nhìn Du Phúc Nghi một cái, rồi hừ nói:

- Nếu cành đào hoa này là hạ lễ(=quà mừng), ta sẽ vui mừng nhận lấy, nếu là bồi tội, người cầm về đi.

Tuy nói người không biết không có tội, bản thân nàng cũng không có khả năng tiên đoán, sao biết Trịnh quý phi sẽ mang thai.

Nhưng dù gì cũng ở trong cung của nàng uống sạch một vò rượu hoa quế, nếu bình an không có chuyện gì thì còn đỡ. Nếu chẳng may có cái gì tốt xấu, bị liên lụy là một chuyện, lương tâm áy náy khó nguôi.

Nếu nàng hoài thượng hoàng tử, nhất định sẽ chết yểu... Cũng không làm gì được, chỉ có thể hy vọng thần Phật phù hộ nàng bình an sinh nữ nhi, dựa theo ý tứ của Du Thiệu Nghi nhờ hắn đi Từ An Tự cầu cành hoa đào.

- Đương nhiên là hạ lễ.

Tuy Du Phúc Nghi áy náy, nhưng cũng muốn chọc phiền toái, nghe vậy cũng không nói thêm nữa.

Trịnh Quý Phi vừa lòng, thấy Trầm Ngự bưng bình hoa tiến vào, liền để nàng cầm cành đào vào bình, đặt bên giường La Hán, quay đầu ngấm một lúc lâu, lúc này mới tán gẫu cùng Du Phúc Nghi:

- Vị ở Dục Khôn Cung kia rất khó lường, giống như bọ chó đói bụng mấy đời, nhảy nhót lung tung, chỉ có Tử Cẩm Thành là chưa lật thôi.

Tháng sáu mừng một là sinh thần của Tư Mã Duệ, Vương hoàng hậu cùng Du Phúc Nghi có thai, Lâm chiêu nghi là người không dính khói lửa phạm tục, phi tần địa vị cao chỉ còn Trịnh quý phi cùng An thực phi là có thể.

Cho nên chuyện xử lý Vạn Thọ tiết vốn là hai người các nàng, ai ngờ hôm qua Trịnh quý phi bắt ra hi mạch, vì thế chỉ còn một mình An thực phi gánh vác.

Du Phúc Nghi nhấp miệng cười nói:

- Chuyện tốt như vậy, vị ở Từ Ninh Cung kia sao chịu để An thực phi ăn mảnh? Chắc tỷ tỷ cũng biết, sáng sớm hôm nay Thôi ma ma tới Khôn Ninh Cung truyền ý chỉ của thái hậu, nói là tuy An thực phi khôn khéo có khả năng nhưng rốt cuộc tuổi nhỏ chưa từng trải qua chuyện này, để tránh Vạn Thọ tiết xảy ra sự cố, đặc mệnh Tân tài nhân tới giúp đỡ nàng.

Trịnh Quý Phi “Ha” một tiếng cười nói:

- Lời này nói ra không sợ cấn lưỡi, Tân tài nhân so với An thực phi còn nhỏ hơn mười tuổi đấy, rốt cuộc là ai tuổi nhỏ không trải qua chuyện này?

- A.

Trịnh quý phi cùng An thực phi chính là tử địch, thế mà lúc này lại giúp tử địch nói lời hay, Du Phúc Nghi có chút vô ngữ.

Trịnh quý phi nhận ra bản thân thay tử địch nói lời hay, sắc mặt có chút vẩn vơ, “Phi” một tiếng, mắng:

- Chó cắn chó vì giành mồi, để các nàng đấu đi.

Không đợi Du Phúc Nghi há mồm, cung nữ bên người Trịnh quý phi là Lạc Nhạn tiến vào bảmsáo nói:

- *Nương nương, Phúc Ninh đại trưởng công chúa cùng Thụy Mãn quận chúa tới.*

Phúc Ninh đại trưởng công chúa nắm bắt tin tức thật nhanh, hôm qua Trịnh quý phi mới biết có thai, hôm nay nàng đã chạy tới, hoàn toàn quên chuyện hôm qua làm trò cười trước mặt Vương hoàng hậu cùng vài vị phi tần địa vị cao, còn không cho Trịnh quý phi mặt mũi.

Du Phúc Nghi nắm tay Cốc Vũ đứng lên, cáo từ nói:

- *Tỷ tỷ có khách, ta không tiện quấy rầy, lúc nào rảnh rồi ta lại qua đây cùng tỷ tỷ hàn huyên.*

- *Bổn cung có chỗ nào đắc tội với Đức phi, lại khiến Đức phi không thích đến như vậy?*

Phúc Ninh đại trưởng công chúa còn chưa thấy người, mà thanh âm đã xuyên thấu qua song cửa sổ truyền vào.

Du Phúc Nghi đi đến đại sảnh, hơi nhún chân:

- *Đại trưởng công chúa nói lời này, ta nghe không hiểu.*

Phúc Ninh đại trưởng công chúa hừ lạnh nói:

- *Nếu không phải như thế, sao vừa thấy bổn cung, người liền vội vã rời đi?*

Đối với thái độ ngạo mạn của Phúc Ninh đại trưởng công chúa, Du Phúc Nghi làm như không thấy, cười nói:

- *Đại trưởng công chúa cùng Thụy Mãn quận chúa tới thăm Quý phi tỷ tỷ, như vậy sẽ có rất nhiều lời tri kỷ muốn nói cùng Quý phi tỷ tỷ, ta là ngoại nhân nếu ở chỗ này, chẳng phải sẽ phiền nhiễu các người? Ta là một mảnh hảo tâm, nếu đại trưởng công chúa cảm thấy ta làm không đúng, thì ta lưu lại là được, vừa lúc thay Quý phi tỷ tỷ đãi khách.*

Nói xong liền gơ tay hô:

- *Quý phi tỷ tỷ ở tây thứ gian, thỉnh đi bên này.*

Phúc Ninh đại trưởng công chúa chỉ định chèn ép Du Phúc Nghi vài câu, không phải thật tâm muốn nàng lưu lại?

Thấy thế suýt nữa nghẹn, vội đuổi:

- *Người có thai, bổn cung không dám kêu người đãi khách, nếu có cái gì tốt xấu, chẳng phải là lỗi của bổn cung?*

Du Phúc Nghi cười nói:

- *Đại trưởng công chúa một mảnh từ ái chi tâm, sao ta có thể khiến đại công chúa lo lắng? Nếu vậy, ta đi về trước.*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71-1: Phụ thân bán nhi tử đi...Bán nhi tử đi (1)

Du Phúc Nghi rời khỏi Vĩnh Thọ Cung, Cốc Vũ mở miệng nói:

- *Trịnh Quý Phi nghe nói Phúc Ninh đại trưởng công chúa cùng Thụy Mãn quận chúa tới, sắc mặt liền tối đen, có thể nhìn ra nàng thật sự không thích mẫu thân cùng muội muội.*

Du Phúc Nghi hừ nói:

- *Các nàng làm ra những chuyện như vậy, muốn Trịnh quý phi thích, cũng khó.*

Trịnh quý phi hoài thai bất ổn, ngàn vạn lần đừng bị Phúc Ninh đại trưởng công chúa chọc tức mà xảy ra chuyện gì tốt xấu.

Nhưng nếu thật sự sinh khí(tức giận) mà xảy ra cái gì tốt xấu, thì cũng không phải là chuyện xấu gì, không can hệ đến nàng, mà Tư Mã Duệ cũng có thể thờ phào một hơi.

Ý nghĩ này cũng có chút ác độc, vì tích đức cho thai nhi trong bụng, không cần suy nghĩ đến nữa, Du Phúc Nghi vội nhắm mắt liên tục niệm Phật:

- *A di đà phật....*

- *Đang êm đẹp niệm Phật làm cái gì, đừng nói với trẫm là người muốn mang theo bảo bối tiểu khuê nữ của trẫm đi xuất gia!*

Giọng Tư Mã Duệ đột nhiên truyền đến, Du Phúc Nghi trợn mắt, liền thấy trước mặt là người mặc tử sắc cẩm bào (màu tím), trên đầu đội tử kim quan, trên tay cầm cây sáo Tử Ngọc giống thế gia quý công tử, dựa nghiêng người vào đại môn đỏ thẫm của Trường Xuân Cung.

"*Đây là gu thâm mỹ gì?*"

Du Phúc Nghi chửi thầm một câu, đợi kiệu đặt xuống đất, mới chậm rãi đi xuống, qua loa hành lễ, liếc hán, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- *Thần thiếp còn cho rằng hoàng thượng phải mất năm ba ngày mới có thể nguôi giận.*

- *Người là cái đĩnh gì, cũng đáng để trẫm sinh khí?*

Tư Mã Duệ đi tới, gờ tay đặt lên bụng nhỏ của Du Phúc Nghi sờ sờ xoa xoa, thấy nàng còn đứng tại chỗ, há mồm liên mắng:

- *Thất thần làm cái gì, mau vào ăn điểm tâm! Cũng không nhìn xem đã đến giờ nào rồi, chỉ lo ở chung với đám tỷ tỷ muội muội hư tình giả ý, cũng không màng đến bảo bối tiểu khuê nữ trong bụng?*

Du Phúc Nghi ngẩng đầu nhìn thái dương ở phía đông, đánh giá canh giờ, đổi thành thời gian ở hiện đại, nhiều lắm là 7 giờ, so với canh giờ ngày thường lui tới dùng điểm tâm vẫn còn sớm. . .

Nàng không trực tiếp phản bác, ngược lại cau mày nói:

- *Lúc này, không phải hoàng thượng nên ở Dưỡng Tâm Điện lý chính sao? Sao lại đến cung của thần thiếp?*

Có ai làm hoàng đế Đại Chu mà ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới, thế mà chẳng những không có mất nước, lại còn quốc thái dân an, phồn vinh thịnh cảnh, thật đúng là thần kỳ.

- *Lúc trẫm đến Dưỡng Tâm Điện lý chính, thì người vẫn còn chống mông gáy ò o o đấy.*

Thật ra là hán bị chuyện Trịnh quý phi say rượu làm âm ỉ tới nửa đêm nên ngủ không ngon giấc, đầu óc mê muội nhớ lầm ngày, cho rằng hôm nay là ngày đại triều, giờ nào đã bỏ dậy, chạy đến Kim Loan điện, một bóng đại thần cũng không thấy, chỉ phải quay đầu đi Dưỡng Tâm Điện.

Chuyện mất mặt như vậy, còn lâu hán mới nói.

Lời này thật đủ thô tục, may là đã thay đổi trái tim, lười so đo với tên trung nhị này, nếu vẫn là nguyên chủ, sẽ tưng kinh cho hán nghe một canh giờ. Nàng chuyển đề tài, nói:

- *Phúc Ninh đại trưởng công chúa cùng Thụy Mẫn quận chúa tiến cung đến nhìn Trịnh quý phi.*

- *Nói đến mấy người đó làm cái gì.*

Tư Mã Duệ tiếp nhận cháo tổ yến từ trong tay Cốc Vũ, đặt trước mặt Du Phúc Nghi, lấy thìa đảo đảo, nói:

- *Mau ăn đi, đừng để bảo bối tiểu khuê nữ của trẫm đói bụng.*

Du Phúc Nghi ngồi xuống bàn dùng thìa múc một muỗng cháo tổ yến đưa vào trong miệng, nhai kỹ nuốt chậm, rồi liếc nhìn Tư Mã Duệ:

- *Hôm nay hoàng thượng xuyên long trọng như vậy, là muốn gặp người nào?*

- *Này là đương nhiên.*

Tư Mã Duệ nhắc mông ngồi bên cạnh Du Phúc Nghi, cầm chiếc đũa gấp điểm tâm đặt vào cái đĩa trước mặt Du Phúc Nghi, cười nói:

- *Lát nữa dương đại tẩu cùng dương chất nữ của nàng tiến cung.*

Du Phúc Nghi lấp bắp kinh hãi:

- *Thần thiếp không có hạ chỉ truyền triệu, sao đột nhiên vào đây được, chẳng lẽ quý phủ xảy ra chuyện gì?*

Tư Mã Duệ thấy sắc mặt nàng thay đổi, vội nói:

- *Nàng đừng vội, cũng không có xảy ra chuyện gì, là trẫm muốn gặp dương chất nữ của nàng, cho nên sáng sớm hôm nay đã sai Tống Tiểu Hi đi truyền chỉ.*

Nói xong liền sờ sờ bụng nhỏ của nàng, cười tủm tỉm nói:

- *Nói dương chất nữ của nàng tiến cung nhiều một chút, nàng nhìn nhiều, không chừng có thể sinh cho trẫm tiểu khuê nữ đáng yêu như vậy.*

Nếu nhìn đứa nhỏ xinh đẹp nhà người khác vài lần, nhà mình cũng có thể sinh ra đứa nhỏ xinh đẹp giống vậy, thì thế giới chúng ta đã không có người xấu xí.

Bất quá Du Phúc Nghi cũng muốn gặp đại tẩu cùng tiểu chất nữ, lúc trước thời tiết lạnh, tiểu chất nữ Cynthia còn nhỏ, nàng cũng không dám triệu các nàng vào cung.

Hiện giờ trời ấm áp, Cynthia cũng đã chín tháng, ra ngoài đi tới đi lui cũng không ngại, Du Phúc Nghi cũng không trách Tư Mã Duệ nhiều chuyện, ngược lại cảm kích nói lời cảm tạ:

- *Đa tạ hoàng thượng lo nghĩ.*

Trong lòng Tư Mã Duệ đắc ý, ngoài miệng lại ngạo kiều hừ một tiếng:

- *Muốn nghe nàng nói câu dễ nghe cũng không dễ dàng, hay là hôm nay mặt trời mọc phía tây?*

Du Phúc Nghi trừng mắt nhìn một cái, cười lạnh nói:

- *Hoàng Thượng xuyên bựa như vậy, so với ngày thường còn kinh hãi vài phần, thần thiếp nói vài câu dễ nghe cũng không có gì hiếm lạ.*

Bựa? Tư Mã Duệ cúi đầu đánh giá tử sắc cảm bào trên người, hoàn toàn không phát hiện chỗ nào bựa, định há mồm phản bác, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm.

Hắn ném đĩa lên bàn, kéo Du Phúc Nghi ôm vào trong lòng, canh ngay môi nàng “chóc chóc chóc” mở ba cái, cười ha ha nói:

- *Ai nha, ái phi cũng quá khác người, muốn khen trẫm tuần dật nói thẳng ra là được, lại còn quanh co lòng vòng, mắt công trẫm anh minh thần võ, nhìn thấu lý do của nàng, nếu không mị nhãn vứt cho người mù xem, uống phí ái phi khổ tâm.*

Bựa = tuần dật? Da mặt đủ dày! Du Phúc Nghi chửi thầm trong lòng, cũng không có hứng phản bác hắn, chỉ yên lặng dùng điểm tâm.

Hoàng đế đích thân hạ thánh chỉ truyền triệu, sau khi Du phủ tiếp chỉ cũng không dám trì hoãn, rất mau liền dâng lên thẻ bài.

Chỉ là ngoài dự kiến của Du Phúc Nghi, đại tẩu Y Lị Toa không có tới, mà là đại ca Du Thiệu Nghi dẫn theo Cynthia tiến cung.

- *Thần thỉnh an hoàng thượng, Đức phi nương nương.*

Sau khi Du Thiệu Nghi tiến vào, vừa ôm Cynthia vừa quý xuống đất thỉnh an, Tư Mã Duệ tùy ý phát phát tay:

- *Miễn lễ.*

Tư Mã Duệ nói xong liền đứng lên, nhanh chóng cướp Cynthia ôm vào trong lòng.

Cũng may là Cynthia ngoan ngoãn nghe lời, không sợ người lạ, nếu đổi lại là tiểu hài tử khác, chi sợ sẽ khóc long trời lở đất.

Du Phúc Nghi tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, phân phó cung nữ dâng trà, lại sai Thính Phong mở rương lấy mấy cái con búp bê động vật bằng vải ra, lúc này mới hỏi Du Thiệu Nghi:

- *Sao tẩu tử không cùng ca ca tiến cung?*

Du Thiệu Nghi trả lời nói:

- *Nàng lại hoài dục, chỉ hơn một tháng, không tiện đi lại.*

Du Phúc Nghi vui vẻ nói:

- *Lại có? Chúc mừng ca ca.*

Tư Mã Duệ ôm Cynthia đặt lên giường La Hán, dùng lão hồ làm bằng vải chơi đùa với Cynthia, xen mồm nói:

- *Không phải nói là muốn tham gia kỳ thi Hương sao, ôn thi sao rồi?*

Du Thiệu Nghi cười cười, trả lời có một phần kiêu ngạo:

- *Không phải còn năm tháng sao, chờ vào thu lại bắt đầu ôn thi cũng không muộn.*

- Người cũng quá mạnh miệng đi, nếu lại thì rớt, xem người còn dám nói cái gì.

Tư Mã Duệ hừ một tiếng, thấy Cynthia ôm lão hổ trong tay, bỏ vào trong miệng ra sức cắn, vội nói với Du Phúc Nghi:

- Nàng xem Cynthia đói bụng?

Tiểu hài tử còn nhỏ, trong tay có cái gì liền cắn cái đó, không thì tự cắn ngón tay của mình, cũng không rõ có đói bụng hay không.

Không chờ nàng nói chuyện, liền nghe Du Thiệu Nghi nói:

- Hôm nay Cynthia dậy sớm, chỉ uống nửa chén sữa bò, lúc này chắc là đói bụng.

Tiểu hài tử chín tháng đã muốn ăn phụ, nếu chỉ uống sữa bò đương nhiên là không được.

Du Phúc Nghi phân phó Thính Phong:

- Kêu ngự trù chuẩn bị chén canh trứng gà.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71-2: Phụ thân bán nhi tử đi...Bán nhi tử đi (2)

Ngự trù chuẩn bị rất nhanh, chỉ một lát đã đem canh trứng gà lên, nhưng Du Phúc Nghi vừa nhìn thấy liền nhíu mày.

Canh trứng gà này nấu rất thành thật, chẳng những không tăng thêm một giọt nước, mà ngay cả lòng trắng trứng cũng lọc ra, chỉ đem lòng đỏ trứng chưng ra một chén nhỏ.

Hàm lượng protein rất cao, không giống loại canh trứng gà mà nàng ăn ở hiện đại, canh như vậy mà đủ cho tiểu hài tử, nếu ăn nhiều sẽ không tốt cho hệ tiêu hóa, còn nếu ăn ít sẽ cảm thấy đói, không phải là lựa chọn tốt.

Nàng lại phân phó Thính Phong:

- Gọi Xuân Hoa tới đây, ta chỉ nàng cách nấu canh trứng.

Xuân hoa trù nghệ rất tốt, là chương quản bếp núp của Trường Xuân Cung, nghe nói Du Phúc Nghi muốn dạy nàng nấu canh trứng, liền biết lúc này nàng làm canh không vừa ý Đức phi, vì thế vừa vào đông thứ gian, liền quý xuống đất thỉnh tội:

- Nô tỳ ngu dốt...

- Đứng lên đi, cũng không phải người làm không tốt, chỉ là người làm canh trứng gà người trưởng thành ăn thì tốt, nhưng tiểu hài tử ăn sẽ không dễ tiêu hóa, bản cung dạy người một cách làm khác, người hãy nghe kỹ.

Du Phúc Nghi nâng nâng tay, ý bảo Xuân Hoa đứng dậy, sau đó kỹ càng tỉ mỉ giải thích cách làm canh trứng gà ở hiện đại.

Chính là trứng gà đánh tan thêm nước sôi để nguội, khuấy đều mức bỏ bọt trắng, rồi bỏ vào lòng hấp chưng một lúc, rồi múc ra nôi thêm chút nước tương, dấm, dầu mè, hành thái nhỏ....

Không cần kỹ thuật cao siêu gì, dù là người không am hiểu trù nghệ nghe xong, cũng có thể làm được, huống chi là Xuân Hoa, nàng liền muốn cáo lui, Tư Mã Duệ đột nhiên há mồm nói:

- Chưng cho trăm một chén.

Cũng không thể để chủ nhân ăn còn khách nhân nhìn, lại bổ sung nói:

- Cho Du ái khanh một chén.

Lúc trước Cynthia tiến cung, Tư Mã Diễm không thể nhìn thấy, lúc này nghe tin nàng lại tiến cung, nhất định hẳn sẽ tìm cơ hội lại đây, vì thế Du Phúc Nghi cũng mở miệng nói:

- Chưng cho tam hoàng tử một chén.

- *Hừ, chỉ nghĩ cho nhi tử không màng đến khuê nữ, thật là mẫu thân "tốt".*

Tư Mã Duệ liếc Du Phúc Nghi một cái, rồi nói với Xuân Hoa nói:

- *Cho nương nương của các người một chén.*

Chỉ là một chén canh trứng gà, có phải thứ gì tốt. Du Phúc Nghi quả thực vô ngữ, trả lời một cách mỉa mai:

- *Có muốn đưa qua cho nhị hoàng tử mà hoàng thượng thương yêu nhất một chén không?*

Thấy mắt hần sáng lên, chuẩn bị gạt đầu, nàng liền lắc đầu nói:

- *Đáng tiếc nha, dù đưa qua An thực phi cũng không dám để nhị hoàng tử dùng, tuy mấy cái trứng gà không đáng bao nhiêu, nhưng gà mái cũng rất vất vả mới đẻ ra trứng, không nên phí phạm của trời.*

Du Phúc Nghi không phải bán tên mà không trúng đích, mỗi câu nói đều có điểm tử, Tư Mã Duệ bị nói cho á khẩu không trả lời được, không dám phát hỏa với Du Phúc Nghi, vì thế lấy Xuân Hoa ra xỉ hơi:

- *Còn thất thần làm cái gì, mau lăn xuống nấu canh trứng đi, nếu để Du đại gia đói, trăm tru di cửu tộc nhà người.*

- *Dạ.*

Xuân hoa sợ Du Phúc Nghi, nhưng không sợ Tư Mã Duệ, phàm là người nào làm việc ở Trường Xuân Cung, ai mà không biết tính tình của Tư Mã Duệ?

Mỗi ngày đều nói bóc da chu di cửu tộc người khác, nhưng có ai bị đâu? Nàng phúc thân hành lễ, rồi lui ra ngoài.

Du Thiệu Nghi ngồi bên cạnh nhìn mà thấy mắc cười, lại không dám cười lớn, miễn cho hoàng thượng thẹn quá thành giận, nhin cười muốn sai quai hàm.

Đúng lúc này, Tư Mã Diễm chạy vào, vừa chạy vừa ồn ào:

- *Dương muội muội đâu? Dương muội muội đâu?*

Tư Mã Duệ thấy hổ rác đến liền há mồm mắng:

- *Hồ to gọi nhỏ còn ra thể thống gì? Đường đường là hoàng tử, lại học theo tiểu hài đồng đầu đường xó chợ, mê chơi trốn học, người thật có tiền đồ!*

Tư Mã Diễm đảo đôi mắt nhìn thấy Cynthia đang ngồi trên giường La Hán tay cầm lão hồ, đợi Tư Mã Duệ mắng xong, liền tức giận nói:

- *Là ai dám bịa đặt nói nhi thần trốn học, phụ hoàng nói cho nhi thần biết, nhi thần sẽ đích thân tìm hần lý luận!*

Chẳng lẽ không phải trốn học? Tư Mã Duệ chột dạ, ngoài miệng trong yếu mắng:

- *Chẳng lẽ không phải?*

- *Đương nhiên không phải!*

Tư Mã Diễm nói như chém đinh chặt sắt,

- *Thảm tử tử cáo bệnh, nhi thần không phải lên khóa, sao lại nói là trốn học?*

- ...

Sợ hần truy vấn người nào bịa đặt, Tư Mã Duệ vội nói sang chuyện khác:

- *Không phải người ồn ào muốn xem dương muội muội sao? Dương muội muội ở chỗ này, lại đây chơi cùng nàng đi.*

Tư Mã Diễm còn đang ngo ngoe rục rịch, nghe vậy lập tức quên chuyện mới vừa rồi, tung ta tung tãng ngồi lên giường La Hán, cầm lấy búp bê vải ở bên cạnh lắc lắc trước mặt Cynthia, Cynthia bị hấp dẫn lực chú ý, đem lão hồ ném qua một bên, bò về phía Tư Mã Diễm.

Hai đứa nhỏ chơi đùa vui vẻ vô cùng, đến lúc canh trứng gà bùng lên, mới chịu ngừng lại.

Tư Mã Diễm cùng Du Thiệu Nghi ăn rất tửu tổn, hoàn nỡ thể hiện lễ nghi hoàng gia cùng thế gia.

Cynthia thì bỏ qua, dù gì vẫn là tiểu oa oa, khó tránh ăn ngấu nghiến, nhưng Tư Mã Duệ ngồi bên cạnh nàng giống như khát cái đói bụng mấy ngày lại càng giống như chó hoang ăn ngốn nga ngốn nghiền.

Một chén canh trứng gà liền thấy đầy, Tư Mã Duệ chưa đã thèm liếm liếm môi, ánh mắt lấp lánh nhìn chén canh trước mặt Du Phúc Nghi:

- *Ái phi bày ra thức ăn, đều ăn rất ngon.*

Du Phúc Nghi đem chén canh trước mặt đẩy về phía hấn rồi nói:

- *Vừa rồi mới dùng điểm tâm, lúc này thần thiếp không đói bụng, thỉnh cầu hoàng thượng thay thần thiếp dùng chén canh này.*

Tư Mã Duệ nhấp nhấp môi, gian nan lắc đầu nói:

- *Nàng không đói bụng, khuê nữ của ta đói bụng, nàng dùng đi.*

Nói xong liền chop bàn tay trái không nắm thìa, về mặt chân thành nói:

- *Nương đưa nhỏ, nàng yên tâm, ngày mai ta sẽ đến gia của Chu địa chủ làm việc, được bạc sẽ mua mấy con gà mái về, như vậy mỗi ngày nàng đều có trứng gà để ăn.*

Du Phúc Nghi chớp chớp mắt, về mặt cảm động nắm lại tay hấn:

- *Phụ thân đưa nhỏ, Chu địa chủ danh hiệu Chu Bái Bì, đến gia của hấn làm việc, không chết cũng bị lột da, ta thà không ăn trứng gà, cũng không thể để người đi chịu cái khổ này...*

(Yul: Chu Bái Bì là một tên cường hào ác bá dưới ngòi bút của tác giả Cao Ngọc Bảo, vì thời xưa chưa có đồng hồ nên lấy tiếng gà gáy làm giờ đánh dấu ngày làm việc. Chu Bái Bì vì muốn bóc lột người làm nên nửa đêm giả tiếng gà gáy để gọi người làm dậy lao động. “bái bì” ở đây còn có nghĩa là lột da.)

Tư Mã Diễm kinh ngạc “Bang” một tiếng, thìa rớt vào trong chén, sau đó liền hiểu phụ hoàng của hấn lại động kinh, vì thế tặc cười một tiếng, chạy lại ôm lấy đùi của Tư Mã Duệ, giả khóc nói:

- *Phụ thân, người hãy bán nhi tử mà đổi lấy mấy con gà mái về để trứng cho nương cùng muối muối trong bụng nương ăn đi, phụ thân a, dù sao nhi tử cũng không thể khiến phụ thân vui thích, đem bán nhi tử đi, nhi tử cũng không cần cả ngày khiến phụ thân chướng mắt, phụ thân a, bán nhi tử đi, bán nhi tử đi...*

Tuy Du Thiệu Nghi vào nam ra bắc còn đến Tây Dương đi bộ một vòng, cũng không thể nào tưởng tượng được trong cung từ hoàng đế, sủng phi, đến hoàng tử vì ăn mà diễn khổ tình.

Sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, sau đó sợ thiên hạ chưa đủ loạn liền cấm một chân:

- *Đừng khóc nữa, hay là đem chất nữ Cynthia của các người bán đi, dù sao cũng chỉ là cái bồi tiền hóa(=ngoại lai), đem nàng đổi lấy mấy con gà mái đem về cho muối muối bồi bổ thân mình.*

(Yul: bệnh động kinh lây truyền qua đường hô hấp)

- ...

Quả nhiên không nên phối hợp động kinh với Tư Mã Duệ, Tư Mã Diễm cùng Du Thiệu Nghi cũng bay vào, quả thực không thể văn hồi, nàng vội thu liễm thần sắc, nghiêm trang nói:

- *Ngồi xuống dùng canh trứng gà đi, để nguội thì không thể ăn.*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Phúc Ninh huyện chủ

Du Phúc Nghi sờ sờ bụng Cynthia, thấy đã no no, liền nói với Tư Mã Duệ:

- *Lúc trước đại tẩu cùng Cynthia tiến cung, thái hậu đang lễ Phật, không thể đi bài kiến thái hậu, nếu hôm nay không đi chỉ sợ thái hậu sẽ trách tội, chỉ là đại tẩu không có tới, Tản tài nhân vẫn ở bên cạnh hầu hạ thái hậu, đại ca là ngoại nam không tiện câu kiến, để thần thiếp mang Cynthia qua đi.*

Tư Mã Diễm không thích đi Từ Ninh Cung cùng thái hậu lá mặt lá trái, lập tức nhân cơ hội né người:

- *Nhi thần còn có công khóa phải làm, sẽ hồi Hiệt Phương Điện.*

Lúc trước Tần tài nhân lấy chuyện này mách lẻo với thái hậu, đương nhiên không thể gạt được tai mắt của Tư Mã Duệ, nghe vậy hấn nói:

- Ủ, nàng đi đi.

Du Phúc Nghi thân thể không tiện, không thể tự ôm Cynthia, liền đem nàng giao cho Thính Phong, đoàn người đang chuẩn bị rời đi.

Chợt thấy cung nữ Lạc Nhạn bên người Trịnh quý phi vừa lau nước mắt vừa chạy vào đây, lung tung hành lễ với Du Phúc Nghi.

Sau đó vọt tới trước mặt Tư Mã Duệ, quỳ rạp xuống đất, khóc nức nở nói:

- Hoàng Thượng, Quý phi nương nương sinh non...

Trịnh quý phi sinh non? Du Phúc Nghi lắp bắp kinh hãi, vội vàng dừng bước.

- Cái gì?

Tư Mã Duệ nghe vậy liền đứng bật dậy, âm thanh lạnh lùng nói:

- Nói mau, rốt cuộc là chuyện như thế nào?

- nô tỳ không biết.

Lạc Nhạn vội vàng lắc đầu, thấy Tư Mã Duệ thờ hờn hển, sắp bộc phát tức giận, dọa nàng run rẩy, vội vàng giải thích:

- Lúc nương nương cùng Phúc Ninh đại trưởng công chúa và Thụy Mẫn quận chúa nói chuyện, không để hạ nhân ở bên cạnh hầu hạ, sau đó Phúc Ninh đại trưởng công chúa cùng Thụy Mẫn quận chúa rời đi, nô tỳ nghe tiếng nương nương rên rỉ, vội vàng chạy vào nội thất, liền thấy trên váy của nương nương một mảnh huyết hồng...

Tư Mã Duệ truy vấn nói:

- Thình thái y chưa?

Lạc nhạn vội trả lời:

- Đã thỉnh Tôn thái y, cũng chính hấn bắt mạch rồi kết luận.

Tôn thái y là viện phán trong Thái Y Viện, y thuật đương nhiên không cần phải bàn, nếu hấn nói sinh non, nhất định là không còn cách nào xoay chuyển tình thế.

Lúc này tâm tình của Tư Mã Duệ rất phức tạp, có chút đau lòng, có chút phẫn nộ, cũng có chút thoải mái.

Bởi vì Phúc Ninh đại trưởng công chúa thọc “Cái sọt” thật sự rất tốt, đã giải quyết chuyện Trịnh quý phi có khả năng sinh hạ hoàng tử gian nan khổ cực, lại khiến hấn danh chính ngôn thuận thu thập nàng.

Kể từ đó, chuyện kiện tụng cùng Bảo Ninh hầu Triệu Chấn cũng không giải quyết được, quả thực là nhất cử tam tiện, chỉ đáng thương Trịnh quý phi...

Bất quá đối với nàng mà nói, sẩy thai, không chừng lại là chuyện tốt.

Nổi lòng được bình định, Tư Mã Duệ nhìn Du Thiệu Nghi gật đầu, lại liếc Du Phúc Nghi một cái, ngay sau đó nhấc chân đi ra ngoài, há miệng nói:

- Triệu Hữu Phúc, bãi giá Vĩnh Thọ Cung.

Đội long liễn của Tư Mã Duệ rời khỏi Trường Xuân Cung, Thính Phong hỏi:

- Nương nương, chúng ta còn đi Từ Ninh Cung không?

- Đi cái gì, khó khăn lắm mới có cơ hội đem Phúc Ninh đại trưởng công chúa đạp dưới chân, sao thái hậu có thể ngồi yên? Lúc này đã sớm đi đến Vĩnh Thọ Cung, chúng ta đi cũng không công.

Du Phúc Nghi quay người ngồi lên giường La Hán, lấy lão hồ trêu đùa với Cynthia, rồi nói với Du Thiệu Nghi:

- Hoàng Thượng không ở nơi này, chúng ta càng tự tại, huynh trưởng ở lại dùng ngọc thiện rồi hãy xuất cung.

Du Thiệu Nghi lắc đầu nói:

- Ta cũng muốn nếm thử hương vị của ngự thiện, chỉ là Trịnh quý phi sinh non tình cảnh bi thảm, người lại cùng ngoại gia ăn nhậu chơi bời, nếu bị người có tâm gièm pha, lại xảy ra một trận kiện tụng, tội gì phải như vậy?

- Dựa theo tính tình của Trịnh quý phi, đương nhiên sẽ không so đo chuyện này đó, nếu mọi người thích kiện tụng, ta cũng không sợ, chỉ cần các nàng dám phóng ngựa chạy lại đây là được.

Du Phúc Nghi cười cười, phân phó Tiểu Mãn:

- Đi Ngự Thiện Phòng nói một tiếng, để bọn chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon.

Một lát sau Tiểu Mãn trở về bẩm báo:

- Lại đi không công, mới vừa rồi hoàng thượng đã sai người đi truyền.

Du Phúc Nghi “A” một tiếng, to gan lớn mật trêu ghẹo nói:

- Cũng có chút lương tâm.

Du Thiệu Nghi càng giống kẻ tài cao gan cũng lớn:

- Sáng sớm giết đầu đại cừu tử cùng chất nữ triệu tiến cung, kết quả lại tự chạy đến cung của phi tần khác, nếu không bồi bổ bồi thường, chỉ sợ đừng mơ tiến vào phòng của muội muội.

Không đợi Du Phúc Nghi trách cứ, liền chấp tay xin tha:

- Ngàn vạn lần đừng mang quy củ cùng vong phụ tới áp chế ta, ta chỉ nói một câu này thôi, chỉ một câu này thôi, cũng không đề cập tới cái gì, muội muội tốt a, tha cho ta đi, nếu không ta chỉ đành ôm chất nữ về phủ chép phạt.

Du Phúc Nghi vừa tức vừa buồn cười, lấy tay vỗ vỗ trán, nói với Thính Phong:

- Nhìn xem, nhìn xem đại gia nhà ngươi có đức tính gì.

Thính Phong cười nói:

- Đại gia cùng nương nương cảm tình rất tốt, nếu đối lại là nhị tiểu thư, đại gia mới không dám như thế đâu, nếu không còn không sợ thủy mạn kim son?

(Yul: thủy mạn kim son nghĩa là nước chảy ngập núi hàm nghĩa gần bằng câu khóc long trời lở đất.)

Du Thiệu Nghi cười mắng:

- Thật là gần đèn thì sáng gần mực thì đen, từ trước giờ Thính Phong là nha đầu luôn thuận theo, hiện giờ lại nhanh mồm dẻo miệng như vậy.

Nói giỡn một lúc lâu, Ngự Thiện Phòng đem ngọc thiện lên, Du Phúc Nghi sai người gọi Tư Mã Diễm tới, mẫu tử hai người bồi Du Thiệu Nghi dùng bữa.

Sau đó sai Thính Phong thu thập một ít dược liệu đồ bổ, đưa cho Du Thiệu Nghi mang về.

Tuy đã qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng tinh thần khí lực luôn không đủ, tiền huynh trưởng cùng tiểu chất nữ rời cung, Du Phúc Nghi đuổi Tư Mã Diễm đi thư phòng nghỉ trưa, còn nàng thì nằm ngủ trên giường La Hán hơn nửa canh giờ, lúc này mới hồi tỉnh hưởng bên Vĩnh Thọ Cung.

Lý Nguyên Bảo hồi bẩm nói:

- Trịnh quý phi nguyên khí đại thương, tuy tánh mạng không nguy, nhưng về sau chỉ sợ không rời được thuốc thang.

Quả thực là tạo nghiệt! Du Phúc Nghi thở dài, lại hỏi:

- Bên Phúc Ninh đại trưởng công chúa, hoàng thượng xử trí như thế nào?

Lý Nguyên Bảo lại nói:

- Dựa theo ý tứ của thái hậu, mưu hại hoàng tử, đương nhiên sẽ đem Phúc Ninh đại trưởng công chúa xoá danh khỏi kim điệp của hoàng tộc, sau đó giao cho Tông Nhân Phủ xử trí, nhưng hoàng thượng vẫn thủ hạ lưu tình, chỉ đem Phúc Ninh đại trưởng công chúa hạ xuống thành Phúc Ninh huyện chủ, chỉ vậy là xong rồi.

Du Phúc Nghi cũng có thể lý giải cách làm của Tư Mã Duệ, Phúc Ninh huyện chủ rốt cuộc vẫn là mẫu thân của Trịnh quý phi, đánh chết con chuột thì dễ, nhưng chỉ sợ bình ngọc cũng không giữ được.

Vì Trịnh quý phi mà suy nghĩ, cũng chỉ có thể không mặn không nhạt trừng phạt như vậy.

Thở dài, nàng phân phó Thính Phong:

- Thu thập chút dược liệu đồ bỏ, người tự mình đưa qua đi.

Hiện tại Trịnh quý phi đã sinh non không còn cố kỵ nhiều, tặng lễ vật cũng tiện, không cần giống như trước kia chút đồ vật này nọ cũng không dám đưa, đành phải làm phiền Du Thiệu Nghi đi Từ An tự cầu cảnh hoa đào.

- Mẫu thân đang rảnh rồi?

Tư Mã Diễm lộ đầu vào thăm dò, cười hi hi hỏi.

- Rảnh rồi đâu.

Du Phúc Nghi vẫy tay, kêu hân đến bên người, lôi kéo cánh tay của hân, quan tâm hỏi:

- Ngủ có ngon giấc không?

Đang là con một trong sáu năm, đột nhiên mẫu phi hoài thai, nếu sinh ra hoàng đệ, sẽ cùng hân tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Nếu sinh ra hoàng muội, vậy cũng không có gì may mắn, bởi vì rõ ràng phụ hoàng trọng nữ khinh nam, đến lúc đó chỉ sợ ngay cả chỗ ngồi cũng không có phần hân.....

Du Phúc Nghi hiểu tâm tư của hân, chỉ có thể đối xử tốt với hân gấp bội, khiến hân có cảm giác an toàn.

- Giường trong thư phòng của mẫu phi vừa lớn lại vừa mềm, nhi tử ngủ rất ngon.

Tư Mã Diễm chạy đến ôm cánh tay của Du Phúc Nghi, cọt cọt đầu làm nũng nói:

- Muốn ăn nông gia tự trồng rau dưa xanh tươi...

Du Phúc Nghi cười nói:

- Thịt cá ăn ngán rồi? Đây có khó gì, kêu Ngự Thiện Phòng làm một bàn thức ăn chay đưa lên là được.

- Đây sao có thể giống nhau?

Tư Mã Diễm chu môi, ghét bỏ nói:

- Rau dưa trong cung đều là gia hộ chuyên môn gieo trồng, so với nông gia tự trồng thì kém xa.

Du Phúc Nghi nghe xong có chút vô ngữ, nếu ở hiện đại, dân trồng rau dùng phân hóa học nông dược trồng ra rau dưa, đúng là không bằng nông gia đất đai phì nhiêu trồng rau dưa hữu cơ.

Nhưng ở đây là cổ đại không có phân hóa học nông dược, nông gia chuyên trồng rau dưa cùng nông gia tự trồng rau dưa, đều là màu xanh biếc hữu cơ, có thể có cái gì khác nhau? Tâm lý khác nhau mà thôi.

Nàng cười hỏi:

- Người nghe ai nói?

- An Thành Vô nói.

Tư Mã Diễm sợ Du Phúc Nghi mệt mỏi, không dám ở bên người nàng lâu, liền buông cánh tay của nàng ra, ngồi lên giường La Hán, giải thích kỹ càng tỉ mỉ:

- Hôm kia An Thành Vô đi theo phụ thân của hân là Anh quốc công thế tử vào núi săn thú, nửa đường đói bụng, lại không muốn ăn lương khô, liền tùy tiện tìm một hộ nông gia nghỉ chân, hộ nhân gia kia rất nghèo, không có bạc mua rượu mua thịt, chỉ đào trong vườn ít rau dưa xanh tươi mang ra xào, ai ngờ lại ăn ngon không bỏ được nữa, ngày thường hân chỉ ăn ba cái màn thầu là no, lần đó ăn đến năm sáu cái...

Tư Mã Diễm là hoàng tử, không thể vào núi săn thú, càng không thể tới nông gia nghỉ chân.

An Thành Vô chỉ là có ý khoe với hân mà thôi, ai ngờ Tư Mã Diễm cái đồ tham ăn, cái gì cũng không để bụng, chỉ nhớ kỹ nông gia có rau dưa ăn rất ngon...

Du Phúc Nghi luôn áp dụng phương thức giáo dục uyển chuyển với Tư Mã Diễm, thấy thế cũng không vạch trần, chỉ nói:

- Người là nhi tử của ta, cho dù người muốn sao trên trời, mẫu phi cũng sẽ dẫn thang đi hái cho người, huống chi là một chút nông gia tự trồng rau dưa xanh tươi? Cửa hỏi môn của mẫu phi có rất nhiều thôn trang tá điền, thôn trang nào cũng có vườn rau, đợi mẫu phi sai Lý Nguyên Bảo đi an bài, bảo quản mấy ngày là người có thể ăn.

Hương vị có phải giống như An Thành Vô đã nói hay không, phải tự mình trải nghiệm mới có thể hiểu được, để xem có phải An Thành Vô lừa gạt hán hay không?

Tư Mã Diễm cao hứng không thôi, từ trên giường La Hán nhảy xuống đất, nhảy tung tung vài cái, rồi chạy tới ôm cánh tay của Du Phúc Nghi nói:

- *Cám ơn mẫu phi, mẫu phi đối xử với nhi tử thật sự rất tốt!*

Du Phúc Nghi xoa đầu hán, lời nói có thâm ý khác:

- *Yên tâm đi. Mẫu phi sẽ đối xử tốt với người cả đời.*

Thân thể Tư Mã Diễm cứng đờ, sau đó đầu cọ cọ vài cái, sau một lúc lâu mới nói:

- *Nhi tử tin mẫu phi.*

Bạn đang đọc truyện *Bình Tinh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73-1: Chân tình (1)

- *Nương nương, xảy ra chuyện lớn rồi...*

Du Phúc Nghi đang cùng Triệu tài nhân, Thường mỹ nhân ngồi tú áo yếm, thấy Lý Nguyên Bảo sắc mặt trắng bệch chạy vào, hài cũng rớt mất một chiếc.

Bộ dạng như trời sắp sụp xuống, hủ Thường mỹ nhân đứng dậy, vội vàng cáo từ:

- *Nương nương có việc, tần thiếp cáo lui trước.*

Triệu tài nhân đã sớm xem mình là tâm phúc của Du Phúc Nghi, nếu Du Phúc Nghi có cái gì, thì nàng cũng không có kết cục tốt.

Cho nên cũng không sợ gây chuyện, ngồi vững vàng, tay cầm kim tú hoa tung bay không ngừng.

Du Phúc Nghi nhìn Triệu tài nhân một cái, thấy nàng không đi, cũng không để ý, chỉ quát lớn với Lý Nguyên Bảo:

- *Có gì từ từ nói, dù trời có sụp xuống, bản cung vẫn đỡ cho người, hoảng cái gì?*

Lý Nguyên Bảo vọt tới kháng trác, bụng ảm trà tự rót cho mình một ly, rồi ngửa đầu uống, lấy lại bình tĩnh, mới dám mở miệng.

Mấy ngày trước Tư Mã diễm nói là muốn ăn nông gia tự trồng rau dưa, này cũng không có gì khó.

Du Phúc Nghi có cửa hỏi môn là thôn trang tá điền gia nào cũng có vườn rau, chỉ là cung quy nghiêm ngặt, đồ vật bên ngoài mà muốn mang vào trong cung, cần qua vài thủ tục.

Du Phúc Nghi đem chuyện này giao cho Lý Nguyên Bảo, vì Lý Nguyên Bảo nhanh nhẹn thông minh, lại xuất thân từ nông gia, từ nhỏ ăn không ít rau dưa.

Trong lòng biết nương nương nhà mình muốn đem rau dưa từ thôn trang chuyển tới, cùng Ngự Thiện Phòng chọn mua rau dưa cũng không khác biệt nhiều.

Tam hoàng tử không nhận ra tên An Thành Vô há miệng khoa trương mỹ vị, không chừng sẽ cho rằng nương nương lấy rau dưa do Ngự Thiện Phòng chọn mua để lừa bịp hán.

Nếu vì vậy mà tổn thương tình mẫu tử thì không ổn, cho nên hán cố ý sai người nghe ngóng tin tức.

Lúc trước Anh Quốc công thể tử nghỉ chân ở thôn Mộc Liễu, liền giục ngựa chạy tới.

Tính là mua một ít rau dưa ở hộ nông gia kia, như thế mới có thể khiến tam hoàng tử tỉnh hồn lại.

Ai ngờ sau khi vào thôn nghe ngóng, thấy vẻ mặt mọi người trong thôn đều kinh hoảng, gắng hỏi lắm mới biết được, tiểu hài tử của hộ nông gia kia lại bị bệnh thiên hoa (đậu mùa)...

Hắn còn không tin, tự mình chạy tới hộ nông gia kia xem thử, liền thấy trên mặt tiểu hài tử kia đầy mẩn đỏ còn sốt cao không tỉnh...

Lý Nguyên Bảo khóc ròng nói:

- Có chém ngàn đao tên An Thành Võ cũng không đủ, hắn là thư đồng của nhị hoàng tử, đã nhiều ngày ở cùng tam hoàng tử đọc sách trong thư phòng, nếu hắn nhiễm bệnh thiên hoa, chẳng phải tam hoàng tử sẽ gặp nguy hiểm?

Đầu Du Phúc Nghi "Oanh" một tiếng, bệnh thiên hoa, ở cổ đại chính là bệnh nan y, người nhiễm bệnh, có mấy người qua khỏi? Hoàn toàn không thua gì ôn dịch...

- Từ từ, đáng chết, người như thế nào lại chạy tới hộ nông gia kia, là ngại mình chết không đủ mau hay là ngại người trong Trường Xuân Cung chết không đủ mau?

Khiếp sợ qua đi, Du Phúc Nghi đột nhiên một vỗ mạnh bàn, mắng Lý Nguyên Bảo máu chó phun đầy đầu, lại vội vàng nói:

- Mau, đi vào lãnh cung tìm cái phòng không có ai ở, tự nhốt chính mình, qua hai mươi ngày, nếu không nhiễm bệnh, lại tự mình chui ra.

Thấy Lý Nguyên Bảo còn đứng bất động, nàng lập tức cao giọng mắng:

- Còn thất thần làm cái gì, mau đi!

- Nó tài lại không phải ngọc tử, nếu không nắm chắc, sao dám chạy tới chỗ có bệnh thiên hoa để chịu chết? Nương nương hãy yên tâm, nó tài lúc ba tuổi đã trải qua thiên hoa, trên đường hoàng tuyền đi mười mấy bước mới quay lại, khó khăn lắm mới nhặt được một mạng, đời này không sợ nhất chính là bệnh thiên hoa.

Lý Nguyên Bảo cười hi hi giải thích, lại đặc ý nói:

- Nó tài xuyên qua xiêm y giày vớ, đã đốt hết, tắm gội thay y phục rồi mới chạy tới chỗ nương nương, thỉnh nương nương hãy yên tâm.

- Người đứng là cầu tạp, không chịu nói sớm, hại ta nôn nóng một hồi, lát nữa ta sẽ tính sổ với người.

Du Phúc Nghi thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tức giận trừng hắn một cái, sau đó vội vàng phân phó nói:

- Lập tức đi thỉnh hoàng thượng đến đây.

Tranh thủ lúc chờ Tư Mã Duệ lại đây, Du Phúc Nghi phân phó Thính Phong:

- Mau, đem tất cả mọi người ở Trường Xuân Cung gọi tới đây, hỏi xem có ai đã từng trải qua thiên hoa.

Một lát sau, Thính Phong quay lại, trả lời:

- Một là Lý Nguyên Bảo, Hai là Cốc Vũ, còn có Thu Hạnh cùng nữ thô sử.

Thính Phong vừa dứt lời, liền thấy Cốc Vũ vừa đi vừa ngáp đi vào, vẻ mặt mờ mịt hỏi:

- Nương nương, tại sao đột nhiên lại hỏi đến bệnh thiên hoa?

Hôm qua Cốc Vũ trực đêm, lúc này một đang ở sau hậu viện ngủ bù, khó trách ngáp lên ngáp xuống, bất quá chuyện đã như lửa sém lông mày, Du Phúc Nghi cũng không thể quan tâm săn sóc hạ nhân, liền phân phó Cốc Vũ nói:

- Người lập tức đi Hiệt Phương Điện, hỏi xem nơi đó có mấy người từng trải qua thiên hoa, dẫn bọn họ tới đây.

Cốc Vũ biết chuyện này rất khẩn cấp, cũng không hỏi nhiều, vội vàng chạy nhanh ra ngoài.

Du Phúc Nghi nhìn Thính Phong một lúc lâu, rồi phân phó nói:

- Người dẫn hạ nhân bên phía chúng ta chưa từng trải qua thiên hoa đi Hiệt Phương Điện đi, sau khi vào đó, liền kêu Ván Mai khóa đại môn lại, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được phép ra ngoài, bao gồm Ván Mai cùng người. Người hãy yên tâm, Lý Nguyên Bảo cùng Cốc Vũ đã từng trải qua thiên hoa, mỗi ngày ta sẽ sai bọn họ đi qua hỏi tình huống, người cùng Ván Mai cũng phải lưu tâm, nếu có người xuất hiện rùng mình, sốt cao, mệt mỏi, đau đầu, tử chi, lưng eo xuất hiện vết mẩn đỏ dấu hiệu của bệnh thiên hoa, lập tức nói cho Lý Nguyên Bảo hoặc là Cốc Vũ.

- Dạ

Thính Phong đáp lời, rưng rưng nói:

- Nương nương người cũng phải tự bảo trọng...

Nha hoàn hồi môn luôn đi theo nàng, không cần nói lời dư thừa, cũng sẽ tự hiểu dụng ý an bài của nàng, Du Phúc Nghi chỉ vẫy vẫy tay:

- Đi đi

Một nén nhang sau, Tư Mã Duệ vội vã chạy tới, vào cửa liền rầm rì nói:

- Trẫm còn đang vội vàng phê tấu chương, nàng lại sau người đi thỉnh trẫm, thật là nửa khác cũng không ly khai được trẫm.

Du Phúc Nghi nào có tâm tư cùng hấn ve vãn, vội vàng đem sự tình nói cùng hấn, sắc mặt Tư Mã Duệ lập tức thay đổi, nhấc chân định đi ra ngoài, đi được vài bước, liền dừng lại, quay đầu nói với Du Phúc Nghi:

- Kêu Diễm nhi ở lại Hiệt Phương Điện, trẫm sẽ an bài cung nữ thái giám đáng tin đi qua hầu hạ hấn.

- Không cần.

Du Phúc Nghi dứt khoát cự tuyệt:

- Để hấn đến Trường Xuân Cung đi, dù sao hấn cũng chỉ đến thư phòng và chỗ này của thần thiếp, nếu có chuyện thần thiếp cũng trốn không thoát, cứ để cùng nhau cách ly. Còn người hầu hạ, hoàng thượng không cần lo lắng, thần thiếp đã an bài thỏa đáng.

Tư Mã Duệ há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không nhẫn tâm chia lìa mẫu tử các nàng, đành quay đầu rồi đi.

Một lát sau Tư Mã Diễm chạy nhanh như chớp vừa vào cửa liền chạy đến chỗ của Du Phúc Nghi:

- Phụ hoàng kêu nhi thần lập tức đến Trường Xuân Cung, mẫu phi thân mình không khỏe? Đã thỉnh thái y chưa?

Du Phúc Nghi không trả lời hấn, ngược lại hỏi:

- Hạ nhân đi theo người đâu?

Tư Mã Diễm trả lời nói:

- Nửa đường gặp Thỉnh Phong cô cô, nàng nói mẫu phi có việc phân phó với nhi thần, cho nên đem bọn họ đến Hiệt Phương Điện rồi.

Du Phúc Nghi quay đầu nói với Triệu tài nhân:

- Lát nữa ta sẽ đóng cửa cung, người ở chỗ này cách ly, hay là hỏi Trữ Tú Cung?

Triệu tài nhân vội nói:

- Hãy để thần thiếp lấy đỉnh phúc quang của nương nương đi, nếu hỏi Trữ Tú Cung, nơi đó người hoang mã loạn, ba bữa chỉ sợ lo không nổi, này cũng thế, dù có thể qua đi, chỉ sợ có người nhân cơ hội hạ độc thủ, trừ bỏ thần thiếp luôn là cái đinh trong mắt họ.

Hiện tại đại hoàng tử dưỡng ở Từ Ninh Cung, mỗi ngày Tần tài nhân đều giành giật từng giây từng khắc cùng hấn bồi dưỡng tình mẫu tử.

Tỷ lệ nhiễm bệnh thiên hoa không thể thấp hơn bên nàng, lúc tánh mạng gặp nguy hiểm, còn rảnh đâu mà lo lắng cho Triệu tài nhân?

Bất quá cẩn thận chạy được thuyền vạn năm, đề phòng một chút cũng không sao, rốt cuộc ở trong hoàng cung, chuyện gì cũng có khả năng phát sinh.

- Là đỉnh quang hay là đỉnh móc, hiện tại cũng khó mà nói.

Du Phúc Nghi cười khỏ, an bài nói:

- Tây điện thờ phụ chỉ là lâu không có người ở, để ta sai người tranh thủ quét tước, người tạm thời đến đông điện thờ phụng ở cùng Thường mỹ nhân đi.

- Tần thiếp nhất gan, Cách Tang bị Thỉnh Phong cô cô mang đến Hiệt Phương Điện, thần thiếp còn đang sầu lo sợ buổi tối ngủ một mình trong phòng, đến ở cùng Thường tỷ tỷ là thích hợp nhất.

Triệu tài nhân cười cười, đứng dậy nói:

- Nương nương cứ thông thả, thần thiếp đi đến chỗ Thường tỷ tỷ trước.

Du Phúc Nghi gật gật đầu, dư quang nhìn thấy thân ảnh của Cốc Vũ, liền hỏi:

- Có mang được ai không?

Khuôn mặt Cốc Vũ nhăn như khổ qua, thở ngắn than dài nói:

- Một người cũng không có! Đây phải làm như thế nào cho phải, Trường Xuân Cung to như vậy, chỉ còn ba cung nhân, trừ Lý Nguyên Bảo chỉ biết mở mỏ, thật sự không còn ai.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tình Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73-2: Chân tình (2)

Nếu là ngày thường, Lý Nguyên Bảo đã sớm tranh cãi cùng nàng, nhưng lúc này không hề có tâm tình, nghe vậy chỉ trừng mắt nhìn nàng một cái, liền cúi đầu xuống, nắm chặt phất trần trong tay.

- Nương nương, Tổng công công cầu kiến.

Giọng của cung nữ thô sử là Thu Hạnh đột nhiên truyền vào.

Lý Nguyên Bảo đi ra ngoài dẫn Tổng Tiểu Hi vào, Tổng Tiểu Hi quỳ xuống đất dập đầu vài cái, rồi nói:

- Hoàng Thượng phái nô tài tới đây tặng cho nương nương một chút gạo, bột mì, lương khô, gà, vịt, thịt, cá, rau dưa, củ quả..., Để nương nương tự mình khai hỏa (nấu nướng).

- Làm phiền công công.

Tổng Tiểu Hi mang theo không ít đồ, Du Phúc Nghi sai Lý Nguyên Bảo đem đồ vật đến phòng trù nhỏ, Sai Cốc Vũ cầm hà bao đưa cho Tổng Tiểu Hi, rồi hỏi:

- Lúc này hoàng thượng đang làm cái gì?

Cho dù không có hà bao, từ trước đến nay Tổng Tiểu Hi ở trước mặt Du Phúc Nghi biết gì nói hết không có nửa lời gian dối, vội trả lời:

- Hoàng Thượng phái người đi phong tỏa thôn Mộc Liễu, lại sai Cẩm Vệ Quân vây quanh phủ đệ thư đồng của ba vị hoàng tử, lúc này đang xử lý chuyện trong cung, sự phụ của nô tài cũng bận rộn đến nỗi chân không chạm đất, nhiều ngày nay ba vị hoàng tử cùng với ba vị thư đồng của các hoàng tử chạm mặt rất nhiều phi tần cung nhân, ngay cả Ngự Thiện Phòng cũng không thể thoát khỏi can hệ...

- Đã biết, người lui đi.

Tổng Tiểu Hi là người đặc dụng bên người Tư Mã Duệ, thường xuyên thay hấn đến các cung tặng đồ, cũng là đối tượng dễ dàng nhiễm bệnh thiên hoa.

Cho nên Du Phúc Nghi không dám nhiều lời với hấn, tùy tiện hỏi vài câu liền đuổi đi.

Cốc Vũ quả thực muốn khóc:

- Mới vừa rồi nô tỳ còn oán giận nhân thủ không đủ dùng, lúc này ngay cả thức ăn cũng phải tự làm...

Tư Mã Diễm luôn ngồi an tĩnh bên người Du Phúc Nghi, quan sát một lúc lâu, cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, trong lòng sợ hãi nắm chặt cánh tay của Du Phúc Nghi:

- Mẫu phi, nhi thần sẽ chết...

- Đừng có nói hươu nói vượn, nhi tử của Du Phúc Nghi ta, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi.

Du Phúc Nghi ở đưa tay búng trán hấn một cái, sau đó trêu ghẹo nói:

- Đây còn dám đòi ăn rau dưa nông gia tự trồng nữa không?

Tư Mã Diễm kinh ngạc mở to mắt:

- Ý của mẫu phi là bệnh thiên hoa này là do An Thành Võ ăn rau dưa do nông gia tự trồng?

- Đây cũng không phải.

Du Phúc Nghi còn định giáo dục uyển chuyển, nhưng lúc nhiều loạn như vậy, đương nhiên uyển chuyển không được, chỉ đành nói trắng ra:

- Chỉ là vừa vặn An Thành Võ nghỉ chân ở hộ nông gia kia có nhi tử bị nhiễm bệnh thiên hoa...

Tư Mã Diễm lúng ta lúng túng nói:

- Lại là như vậy...

Du Phúc Nghi nhân cơ hội giáo dục:

- Quân tử không đứng dưới tường đổ, không biết lai lịch nhân gia, sao có thể loạn nhập? Không biết chi tiết cơm canh nhân gia, sao có thể loạn dùng? An Thành Võ không màng thân phận tùy ý làm bậy, chẳng những đặt mình vào trong nguy hiểm, còn liên lụy toàn bộ hoàng cung cùng hơn phân nửa nhân gia trong kinh thành thấp thòm lo âu, cho dù hắn có thể bình yên vô sự, thư đồng này cũng không thể dùng, nhi tử hư hỏng, là lỗi của phụ, phụ thân hắn là Anh Quốc công thế tử cũng phải gánh tội.

Tư Mã Diễm trầm tư một lát, gật đầu nói:

- Chà trách mẫu phi chỉ để cho nhi thần ăn rau dưa của hồi môn thôn trang tá điền...Nhi thần thụ giáo, về sau chắc chắn sẽ suy nghĩ kỹ rồi mới làm.

Đứa nhỏ này tâm tư rất nặng, Du Phúc Nghi cũng không dám để hắn chịu nhiều áp lực, chỉ điểm vừa đủ, sau đó sờ đầu hắn, cười trấn an nói:

- Suy nghĩ kỹ rồi mới làm là chuyện tốt, nhưng ngươi còn nhỏ, không thể nghĩ được vài chuyện cũng không có gì kỳ quái.

Tư Mã Diễm dựa đầu vào vai nàng, sau một lúc lâu, khẽ hỏi:

- Mẫu phi, chúng ta sẽ không có việc gì?

Du Phúc Nghi cười nói:

- Đương nhiên.

Du Phúc Nghi định phân phó đóng cửa cung, nhưng nghĩ Tư Mã Duệ có lẽ còn tới, chỉ đành từ bỏ.

Cũng may hiện giờ trong cung ai cũng cảm thấy bất an, không có ai dám chạy loạn ra bên ngoài, càng miễn bàn nơi bị coi như nguy hiểm là Trường Xuân Cung, cũng không sợ có người lung tung xông tới.

Lúc lên đèn, quả nhiên Tư Mã Duệ đến đây, cùng hắn lại đây còn có tôn viện phán.

Tôn viện phán bắt mạch cho Du Phúc Nghi cùng Tư Mã Diễm, rồi bẩm báo với Tư Mã Duệ:

- Hồi bẩm hoàng thượng, tạm thời Đức phi nương nương cùng tam hoàng tử không đáng lo ngại.

Tư Mã Duệ gật đầu nói:

- Đã biết, người lui đi, ngày mai cũng không cần vào cung.

Sau khi tôn viện phán rời đi, Tư Mã Duệ giương mắt nhìn Lý Nguyên Bảo cùng Cốc Vũ, ra lệnh nói:

- Đều lui xuống đi.

- Dạ.

Lý Nguyên Bảo cùng Cốc Vũ nhanh chóng lui ra ngoài.

Tư Mã Duệ nhìn Du Phúc Nghi, ngữ khí đứng đắn chưa bao giờ có:

- Trẫm còn định cùng mẫu tử các nàng ở chung một chỗ, chỉ là nếu trẫm bất hạnh nhiễm bệnh thiên hoa mà bỏ mạng, đám người nhớ thương vị trí kia sẽ sinh sự, nói trẫm là vì các nàng mới bỏ mạng, như thế chính là hại các nàng, cho nên trẫm quyết định mấy ngày nay nghỉ trong Càn Thanh Cung.

Du Phúc Nghi cũng nghĩ như vậy, nhưng sợ hắn không vui, trước đó cân nhắc lý do để thoái thác, không ngờ hắn cũng có lúc suy nghĩ chu toàn.

Cũng là vì mẫu tử các nàng mà suy nghĩ, khiến nàng có chút cảm động, bật thốt:

- Hạ nhân bên người hoàng thượng có người đáng tin từng trải qua thiên hoa không? Nếu không có, thần thiếp sai Lý Nguyên Bảo qua hầu hạ người.

Tư Mã Duệ lắc đầu:

- Triệu Hữu Phúc chính là quý thành tinh, thu nhận đồ đệ đều là người đã từng trải qua thiên hoa, bên người trăm không thiếu người sai sử, ngược lại là bên nàng nhân thủ không nhiều lắm, trăm còn muốn sai Tống Tiểu Hi qua đây.

- Nay cũng không cần, tuy ở chỗ thần thiếp thiếu người, nhưng vẫn đủ dùng, còn có Triệu tài nhân cùng Thường mỹ nhân, hai vị muội muội đều là người có khả năng, dù là nữ hồng hay là trù nghệ, đều rất nổi bật, cũng không đến mức để mẫu tử thần thiếp dỗi, hoàng thượng hãy yên tâm.

Tống Tiểu Hi so với Lý Nguyên Bảo còn nhanh nhẹn hơn nhiều, Tư Mã Duệ làm Quân của một nước, tuy cách ly ở Càn Thanh Cung, nhưng cũng không có khả năng không để ý chuyện gì.

Chuyện cần lo lắng nhiều lắm, thêm một chân có thể chạy là tốt thêm một phần, Du Phúc Nghi dứt khoát cự tuyệt hảo ý của hắn.

Tư Mã Duệ nghe Tống Tiểu Hi bẩm báo là Trường Xuân Cung chỉ có ba cung nhân, lại muốn tự mình nỗ lực (nấu nướng).

Lo lắng bên cạnh Du Phúc Nghi không có ai để sai sử, lúc này nghe nói trù nghệ của Triệu tài nhân rất tốt đang ở bên này, tương đương với đầu bếp, như vậy nhân thủ cũng dễ xê dịch, tức khắc yên lòng, cũng không kiên trì, chỉ nói:

- Có việc gì nàng chỉ cần phân phó các nàng làm, các nàng cũng không dám chối từ.

Hai người phân vị thấp phải dựa vào nàng, đương nhiên sẽ ngóng trông nàng bình an, sao có thể ngu ngốc kéo chân sau?

Trong hậu cung, muốn tìm chỗ dựa đáng tin cậy như nàng, cũng không dễ dàng. Du Phúc Nghi cười đáp:

- Thần thiếp hiểu.

Tư Mã Duệ trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên từ trong tay áo móc ra quyển trục (vải cuốn), đưa tới tay Du Phúc Nghi nói:

- Đây là thánh chỉ trăm lập Diễm nhi làm thái tử, ái phi buông rèm chấp chính, nàng cứ thu đi, nếu trăm có cái gì tốt xấu, nàng lấy nó ra, vài vị đại thần trong nội các đều đã thành tinh, đương nhiên không dám không nhận.

- Nay...

Du Phúc Nghi hoàn toàn không ngờ Tư Mã Duệ sẽ làm như vậy, khiếp sợ ngăn người, lúng ta lúng túng nói:

- Nào có đến tình trạng này...

- Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu trăm không chuẩn bị cái gì liền đi, nhất định thái hậu, Tần tài nhân sẽ liên hợp với Tần gia nâng đỡ Giới nhi thượng vị, đến lúc đó chỉ sợ tánh mạng của nàng cùng Diễm nhi khó bảo toàn... Dù may mắn sống sót, sau này cũng chỉ có thể rút cổ làm người, bảo bối tiểu khuê nữ trong bụng nàng cũng khó tìm được phò mã có gia thế phẩm hạnh bộ dạng xuất chúng... Nay làm sao trăm có thể yên tâm?

Tư Mã Duệ thờ dài, vỗ vỗ mu bàn tay của Du Phúc Nghi, trấn an nói:

- Hãy thu đi, nếu không dùng được, sau này dùng lửa đốt là xong, có thể e ngại chuyện gì?

Còn có một chuyện đại sự đang chờ hắn quyết định, Tư Mã Duệ cũng không thể ngồi đây ngây ngốc, công đạo xong, liền nhắc chân muốn đi, vừa mới đi được vài bước, Du Phúc Nghi liền đứng dậy đuổi theo, từ phía sau ôm lấy eo hắn.

Hoạn nạn thấy chân tình, một nam nhân vào lúc này lại toàn tâm toàn ý vì chính mình mà suy nghĩ, dù có ý chí sắt đá, cũng không thể không động tâm.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Hai tay Tư Mã Duệ nắm chặt tay nàng, cười hi hi nói:

- Làm sao, luyến tiếc trăm? Ai bảo thường ngày nàng cứ mặt sưng mày xía với trăm, hiện tại hối hận? Hừ hừ!

Du Phúc Nghi không nói gì, chỉ ôm hắn chặt thêm vài phần.

Tư Mã Duệ gỡ tay nàng, xoay người lại, kéo nàng vào trong lòng, môi hôn lên trán nàng, ngẩng cao đầu nói:

- Nàng phải bảo trọng, không cần lo lắng cho trăm, trăm là cứu ngũ chí tôn, có chân long hộ thể, chỉ là bệnh thiên hoa mà thôi, không làm gì được trăm.

- Ừ.

Du Phúc Nghi vội vàng mở miệng đánh gãy lời hắn, thúc giục nói:

- Hoàng Thượng còn có việc mau đi đi, thần thiếp sẽ chiếu cố Diễm Nhi cùng chính mình.

- Vậy trẫm đi đây.

Tư Mã Duệ còn định khoe mẽ vài câu, nhưng thời gian cấp bách, chỉ hôn trán nàng một cái, sau đó gột tay vỗ vỗ bả vai của Tư Mã Diễm, rồi sải bước đi ra ngoài.

Du Phúc Nghi đi đến bên cửa sổ, nhìn theo thân ảnh của hắn, thờ dài một hơi, đem thánh chỉ thu được cất vào hộc bộ sàng, lúc này gọi Lý Nguyên Bảo tiến vào, phân phó nói:

- Đóng cửa cung đi, sau này trừ người ở Càn Thanh Cung ra, ai tới cũng không được mở cửa.

- Dạ.

Lý Nguyên Bảo nghe lệnh lui ra ngoài.

- Vì cái gì?

Lý Nguyên Bảo vừa mới đi ra ngoài, đột nhiên Tư Mã Diễm mở miệng, trong giọng nói mang theo nồng đậm nghi hoặc.

- Cái gì là cái gì?

Du Phúc Nghi đầm đăm lưng, đi đến giường La Hán rồi ngồi xuống, vẫy vẫy tay với Tư Mã Diễm, sau khi Tư Mã Diễm đi lại liền ôm cánh tay của nàng, ngửa đầu nhìn nàng, hỏi:

- Rõ ràng phụ hoàng rất yêu thương nhị hoàng huynh, tại sao đột nhiên lại muốn lập nhi thần làm thái tử?

Chính là bởi vì yêu thương Tư Mã Giác, lúc này mới không lập hắn làm thái tử, nếu không thân cốt hắn suy yếu như vậy, chỉ sợ không đảm đương nổi mấy ngày đã băng hà.

Rốt cuộc làm hoàng đế cũng không phải chuyện nhẹ nhàng, không phải hoàng đế nào cũng có vận khí tốt như Tư Mã Duệ, có nội các đáng tin cậy có thể dựa vào.

Bất quá những lời này không thể trực tiếp giảng giải với Tư Mã Diễm, liền cười hi hi nói:

- Bởi vì người so với nhị hoàng huynh của người còn thông minh hơn.

- Mẫu phi gạt người, rõ ràng nhị hoàng huynh đọc sách so với nhi thần còn tốt hơn.

Tư Mã Diễm bĩu môi, hiển nhiên không dễ dàng bị lừa gạt.

Du Phúc Nghi mặt không đỏ tâm không loạn tiếp tục nói lung tung:

- Làm thái tử phải chú ý đạo trị quốc, cũng không phải đi khảo trạng nguyên, đọc sách tốt thì có ích lợi gì?

Tư Mã Diễm tròn trắng mắt, chỉ vào mặt mình, cười gượng một tiếng:

- Nhi thần vừa mới vỡ lòng không được bao lâu, tứ thư ngũ kinh còn không đọc được, nơi nào nhìn giống hiểu đạo trị quốc?

- Phụ hoàng người là hoả nhãn kim tinh, nhìn ra có người có tiềm lực làm minh quân.

Du Phúc Nghi cảm thấy nàng lừa dối không nổi nữa.

Tư Mã Duệ còn không phải là minh quân, lấy đâu ra bản lĩnh có thể nhìn ra người khác có tiềm lực làm minh quân?

Tư Mã Diễm bĩu môi, chỉ là nhi tử không thể nói phụ thân có lỗi, hắn cũng không phản bác, ngược lại trêu ghẹo Du Phúc Nghi nói:

- Nhi thần có tiềm lực làm minh quân hay không cũng khó mà nói, nhưng mẫu phi lại có tiềm lực làm Vương bà bà, khen phụ quân nhà mình mà mắt cũng không thêm chớp.

Không đợi Du Phúc Nghi mở miệng, trực tiếp chạy vào thư phòng:

- Canh giờ không còn sớm, nhi thần đi thư phòng nghỉ ngơi, mẫu phi cũng sớm nghỉ ngơi đi.

Du Phúc Nghi bật cười, mắng:

- Thằng sừu nhi.

Máng xong liền than thở, ngày ngày trôi qua quá tốt, ai ngờ sẽ đột nhiên xuất hiện bệnh thiên hoa?

Nếu Tư Mã Duệ cùng Tư Mã Diễm xảy ra chuyện, nàng cũng không biết ngày tháng sau này có trôi qua nổi không, chỉ nguyện tất cả mọi người đều có thể bình an không có việc gì.

Dù nàng là người không tin thần Phật, cũng phải noi theo thái hậu, cầu thần bái Phật.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tình Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đầu sỏ

Vì Tư Mã Duệ sai Tổng Tiểu Hi đưa đầy đủ vật tư đến đây, lại có Triệu tài nhân trừ nghệ tinh vi.

Những ngày mầu tử Du Phúc Nghi cách ly ở Trường Xuân Cung cùng trước kia cũng không có gì bất đồng, chỉ là không gặp được Tư Mã Duệ.

Tình hình bên ngoài cũng không lạc quan, mỗi ngày Anh Quốc công phủ đều nâng người bị nhiễm bệnh thiên hoa ra ngoài.

An Thành Vô là tên đầu sỏ gây tội phải đứng mũi chịu sào, mấy phủ huân quý có giao tình cùng Anh Quốc công phủ cũng không tránh khỏi.

Thậm chí bá tánh bình dân cũng có người trúng chiêu, mà trong cung bắt đầu từ chỗ nhị hoàng tử, cũng dần dần xuất hiện bệnh trạng.

Tư Mã Diễm ở Hiệt Phương Điện cũng không thể ngoại lệ, những người nhiễm bệnh đều là những người thường ngày hầu hạ hần.

Dọa Du Phúc Nghi phải sai Cốc Vũ tìm hình Quan Âm Bồ Tát, mỗi ngày sớm muộn gì cũng hai lần thấp hương, khẩn cầu Tư Mã Diễm đừng xảy ra chuyện.

Cũng may lâm thời nước tới chân mới nhảy vẫn còn hữu dụng, Tư Mã Diễm ngày ngày khoẻ mạnh, không hề xuất hiện dấu hiệu của bệnh thiên hoa, cho nên Du Phúc Nghi cũng bớt lo lắng.

Nhị hoàng tử Tư Mã Giác, cùng các cung nhân bị nhiễm bệnh thiên hoa, bị chuyển đến ngoại ô kinh thành trị liệu.

Mẫu phi của hần là An thực phi chưa trải qua thiên hoa, muốn đi theo chiếu cố hần cũng không được.

Lý Nguyên Bảo bẩm báo với Du Phúc Nghi nói là trong đám hành cung có người của hần.

Nếu nàng muốn nhân cơ hội này xuống tay với nhị hoàng tử, hần cũng có thể an bài, lại bị Du Phúc Nghi mắng cho một trận.

Tuy hăm sâu trong cung, nhưng Du Phúc Nghi là người hiện đại, thật sự không thể làm ra chuyện thiếu đạo đức đi mưu hại tiểu hài tử.

Huống chi đã có chiếu thư do Tư Mã Duệ viết sắc phong Tư Mã Diễm làm thái tử, Tư Mã Giác được sủng ái thì thế nào, cũng không có chút uy hiếp, nên không cần thiết làm điều thừa.

Nhưng mà người không có lòng hại hổ, hổ lại có tâm hại người, Du Phúc Nghi như thế nào cũng không thể ngờ An Thực Phi sẽ phát rồ đến nông nổi này.

Đó là ngày cách ly thứ mười tám, hai mươi, Thái Y Viện cử Tổng thái y người từng trải qua thiên hoa tới đây bắt mạch.

Mỗi ngày hần đều tới, Du Phúc Nghi cũng hỏi chút tình huống trong cung và bên ngoài, y đồng đi cùng hần cũng coi như thành thực, hôm nay lại thấy y đồng đi theo sau hần có chút lạ mắt, liền cười hỏi:

- *Chân nhi hôm nay nghỉ?*

Vẫn thường đi theo Tổng thái y là y đồng Tổng Chân, là tôn nhi phương xa(bà con xa) của Tổng thái y.

Sắc mặt Tổng thái y ngại ngùng, trả lời:

- *Ở Thái Y Viện được đồng từng trải qua thiên hoa, tổng cộng chỉ có năm ba người, ngày ngày trị liệu bận rộn, nào đến lượt hần nghỉ ngơi? Chỉ là sáng nay hần ăn đồ không sạch, sáng sớm cày năm ba lần(y nói tiêu chảy), không dám đưa tới chỗ nương nung cùng nhị điện hạ.*

Nói xong hần quay đầu phân phó y đồng đem gối được ra, lúc Thu Hạnh bưng bồn thủy rửa tay đến, thì Tổng thái y nhỏ giọng lẩm bẩm nói:

- *Thật là kỳ quái, ăn đồ ăn giống ta, sao ta không có việc gì, còn hẳn lại bị đau bụng.*

Du Phúc Nghi nghe vậy nhủ mày, thấy y đồng đã đem gói được đặt trên kháng trác, Tư Mã Diễm đang định đặt tay lên, nàng duỗi tay chụp lại, kéo tay hẳn lại, mở miệng nói:

- *Chậm đã!*

Tay y đồng run run, cả người bắt đầu run rẩy, Du Phúc Nghi càng nhìn càng cảm thấy khả nghi, vội phân phó Cốc Vũ:

- *Đem gói được này ra phía sau kiểm tra, nhìn xem bên trong có càn khôn gì.*

Tổng thái y kinh ngạc dò hỏi:

- *Nương nương, gói được này có vấn đề?*

- *Này cũng khó mà nói.*

Du Phúc Nghi nghĩ mà sợ, trái tim đập phanh phạch, lại lo lắng mình quá đa nghi, sợ lát nữa xuống đài không được, vội bày bậc thang cho chính mình:

- *Có lẽ bốn cung đa tâm.*

Một lát sau Cốc Vũ quay lại, còn chưa kịp mở miệng, y đồng đã “ầm” một tiếng quỳ xuống đất.

Du Phúc Nghi cũng không thèm nhìn hẳn, chỉ hỏi Cốc Vũ:

- *Thế nào?*

Sắc mặt Cốc Vũ có chút khó coi:

- *Bên trong chứa một khối khăn, phía trên có dấu vết vàng vàng trắng trắng, nhìn loại đồ vật này, nô tỳ suy đoán, chỉ sợ là người bị bệnh thiên hoa...Tùng dừng.*

Đáp án này nằm trong dự kiến của Du Phúc Nghi, nàng cũng không tức giận, chỉ vội sai Cốc Vũ đem gói được cùng chăn đệm đồ vật trên kháng trác dọn ra ngoài thiêu.

Sau đó nhìn về phía y đồng đang quỳ trên mặt đất, nói:

- *Lúc này người làm thế nào giao đãi đây, hay là chờ bốn cung sai người đem khăn này đưa đến tay người mà người cần giao đãi?*

Nói xong duỗi tay đỡ trán, "A" một tiếng:

- *Đúng rồi, nếu đối phương có thể sai sử người làm chuyện rơi đầu này, tất nhiên là đã đem sinh tử người nhà của người nắm giữ trong tay.*

- *Ai, nữ nhân có thai, kiêng kỵ nhất chính là động não, loại chuyện thăm vấn phạm nhân này vẫn là thôi đi.*

Nàng xoa xoa bụng, phân phó Lý Nguyên Bảo nói:

- *Đem người đưa qua chỗ Tổng Tiểu Hi, để hoàng thượng sai người thay bốn cung thăm vấn.*

Lý Nguyên Bảo đáp ứng, nắm cánh tay của y đồng kéo hẳn ra ngoài.

Du Phúc Nghi liếc mắt nhìn sắc mặt Tổng thái y trắng bệch, không biết hẳn có liên lụy trong đó hay không? Chỉ “Hừ” một tiếng, tức giận nói:

- *Cho dù mạch bình an cũng thành không bình an, bắt mạch hay không cũng thế.*

Y đồng bị Lý Nguyên Bảo đưa đến Càn Thanh Cung, mới qua ngày thứ hai, Tổng Tiểu Hi đã đem kết quả thăm vấn bẩm báo với Du Phúc Nghi.

Theo lời y đồng nói, chủ ý là An thực phi nghĩ ra, cung cấp khăn lụa có chứa virus nhiễm bệnh thiên hoa cùng bắt người nhà của y đồng là Anh Quốc công thế tử làm.

Đương nhiên lời khai này chỉ là y đồng đơn phương khai ra, Tư Mã Duệ đã mệnh Cẩm Y Vệ đi kiểm chứng.

Điểm chết người chính là, Tổng thái y trước khi tới Trường Xuân Cung, đã đến Từ Ninh Cung bắt mạch bình an cho đại hoàng tử.....

Cốc Vũ lúng ta lúng túng nói:

- *Thực phi nương nương tâm quá tàn nhẫn, đây là muốn đem tất cả hoàng tử một lưới bắt hết.*

Điều Du Phúc Nghi chú ý lại không phải là chuyện này, bởi vì Thái Y Viện chỉ có ba thái y từng trải qua thiên hoa.

Trong đó có một người bị phái đi ngoại ô kinh hành, trong cung chỉ còn hai thái y, đều phải tăng ca làm nhiều chức.

Cho nên Tổng thái y đi đến Từ Ninh Cung, không chỉ bắt mạch cho đại hoàng tử, mà còn bắt mạch cho thái hậu cùng Tần tài nhân...

Tần Tài nhân như thế nào Du Phúc Nghi cũng không quan tâm, nhưng nếu thái hậu xảy ra chuyện sẽ phiền toái, vì thế nàng vội hỏi:

- Thái hậu có chạm vào gối được kia không?

Tổng Tiểu Hi vội trả lời:

- Nương nương yên tâm, thái hậu dùng gối được khác.

Điều này cũng đúng, An thực phi dù như thế nào, cũng không đến mức phải trực tiếp xuống tay với thái hậu.

Nhưng dù không trực tiếp xuống tay với thái hậu, mà đại hoàng tử nhiễm bệnh thiên hoa, thái hậu cũng có khả năng bị lây bệnh.....

Trước giờ An thực phi luôn hành sự cẩn thận, nếu muốn mưu hại tánh mạng người nào, sẽ cẩn thận trù tính kế hoạch chu đáo.

Thủ đoạn lần này lại đơn giản thô bạo, kỳ thật là bị buộc nóng nảy, rốt cuộc An gia thọc cái sọt lớn như vậy, cách ly kết thúc, sẽ bị Tư Mã Duệ thu thập.

Nếu diệt trừ đại hoàng tử cùng tam hoàng tử, Tư Mã Duệ sẽ nể tình bình ngọc là Tư Mã Giác mà thả cho con chuột là An gia một con đường sống.

Tuy đơn giản thô bạo, lại rất hữu dụng, nếu không đại hoàng tử đã không trúng chiêu. Còn Tư Mã Diễm, nếu không phải nàng đa tâm, chỉ sợ cũng chạy không thoát...

Nghĩ đến đây, Du Phúc Nghi lo sợ không thôi, chân căng có chút bần rần, cũng may là ngồi trên ghế, nếu không chỉ sợ đứng không yên.

Tuy chỉ có một vị hoàng tử có khả năng xảy ra chuyện, nhưng lại mưu hại hai vị hoàng tử một vị sủng phi và công chúa trong bụng, thậm chí còn muốn thái hậu cùng với Tần tài nhân bị hiềm nghi.

Nếu Cẩm Y Vệ kiểm chứng lời khai của y đồng là thật, An thực phi cùng Anh Quốc công phủ chỉ có con đường chết.

Du Phúc Nghi lùi so đo cùng người chết, cũng không nhiều lời, chỉ làm nhĩ tức hiển huệ, thở dài một hơi, nói với Tổng Tiểu Hi:

- Thái hậu không có việc gì, bốn cung an tâm rồi.

Ngừng một chút, lại nói:

- Nghe nói nhị hoàng tử hạ sốt, chắc không có việc gì? Thật là Phật tổ phù hộ!

Đương nhiên không có việc gì, nếu không có nhị hoàng tử để dựa vào, sao An thực phi dám ra sát chiêu?

- Đúng vậy, chẳng những hạ sốt, mẩn đỏ trên người cũng bắt đầu kết vảy, qua mấy ngày nữa là có thể khỏi hẳn.

Tổng Tiểu Hi trả lời xong, quan tâm nói:

- Nương nương đang có thai, không nên phí nhiều công sức, thỉnh người bảo trọng, vạn sự đã có hoàng thượng lo liệu.

Lời này vừa nghe liền biết là Tư Mã Duệ nói, nàng cong khóe miệng, cười khẽ, sau đó dùng ngữ điệu bình thản nói:

- Người còn bận rộn nhiều việc, ta sẽ không lưu người lại nữa, người lui đi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Tĩnh Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.